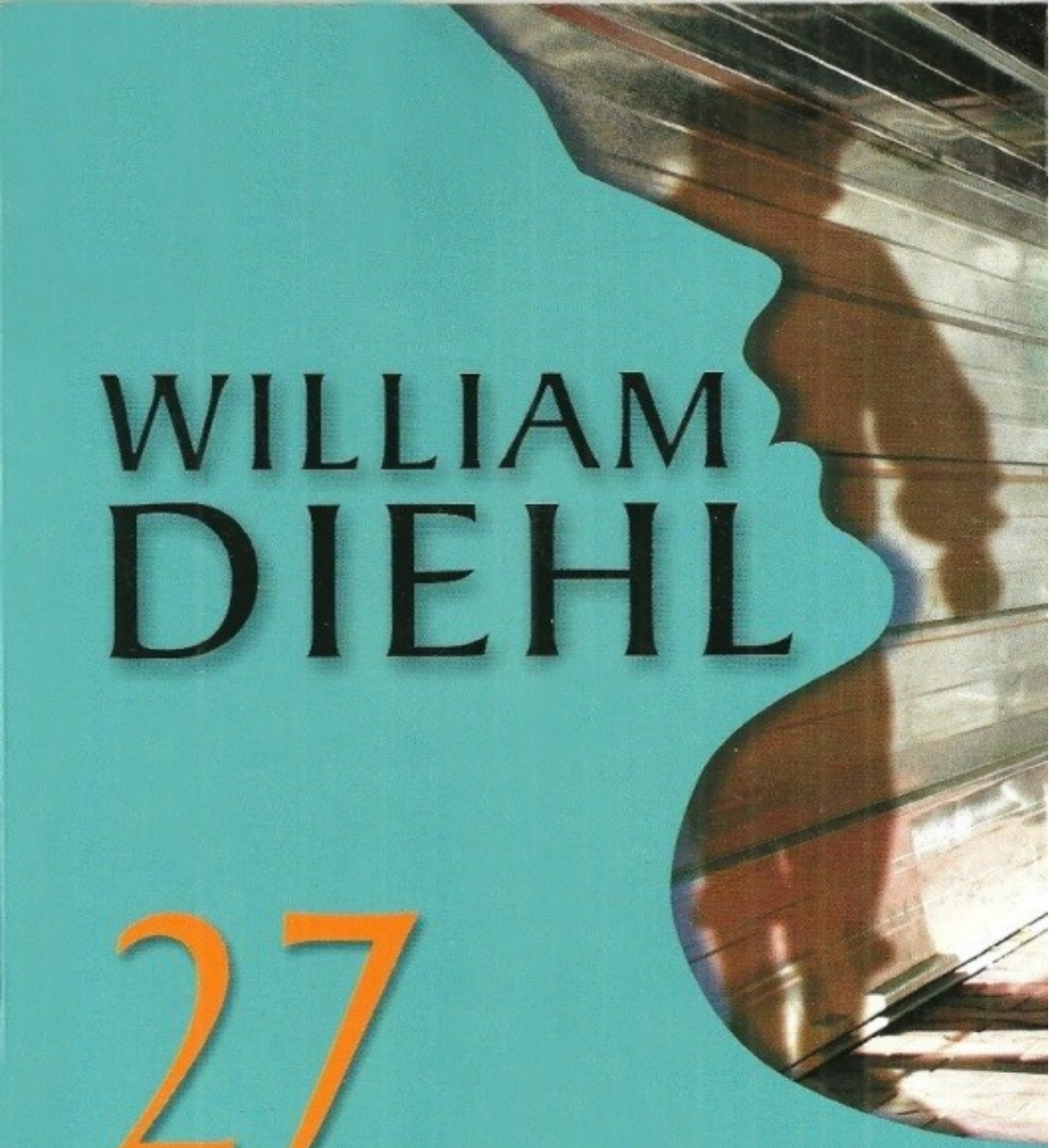

# WILLIAM DIEHL

# 27

Săptămâna Financiară

**William Diehl**

**27**

## Ediţie electronică îngrijită de

# William Diehl

Traducere din limba engleză
MARIANA GRANCEA
HORIA FLORIAN POPESCU

***rao international publishing company***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DIEHL, WILLIAM
27 / William Diehl; trad.: Mariana Grancea, Horia Florian Popescu.
— Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-730-1

I. Grancea, Mariana (trad.)
II. Popescu, Horia Florian (trad.)

821.111(73)-312.4= 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMANIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILLIAM DIEHL
27
© 1990 by William Diehl
Toate drepturile rezervate
© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-730-1

*Dedic această carte celor patru oameni care iubesc*
*această insulă la fel de mult ca mine:*
*Marelui Bobby Byrd, acum stins din viaţă,*
*fiicei mele, Temple,*
*lui Mark Vaughn*
*şi mereu, Virginiei.*

## Cuprins

*Cartea întâi*

**1**

**2**

**3**

**4**

**5**

**6**

**7**

**8**

**9**

**10**

**11**

**12**

**13**

**14**

**15**

**16**

**17**

*Cartea a doua*

**18**

**19**

**20**

**21**

**22**

***Cartea a treia***

**23**

**24**

**25**

**26**

**27**

**28**

**29**

**30**

**31**

**32**

***Cartea a patra***

**33**

**34**

**35**

**36**

**37**

**38**

**39**

**40**

**41**

**42**

**43**

**44**

**45**

**46**
**47**
**48**
**49**
**50**
**51**
**52**
EPILOG

*„Trecutul e prolog.”*

WILLIAM SHAKESPEARE
*Furtuna*

# Cartea întâi

*„Nu există temniţă mai întunecată decât propria noastră inimă. Nu există temnicer mai necruţător decât propriul nostru eu.”*

NATHANIEL HAWTHORNE, 1851

# 1

Făptura spectrală, înfiorătoare, pocitania care îmbina trăsăturile umane cu animalitatea, această creatură obscenă, brăzdată de cicatrice, gâfâitoare, cu privirile rătăcite părea dovada că natura nu creează numai perfecţiune şi că Dumnezeu însuşi, în infinita sa înţelepciune, poate să comită uneori gafe monstruoase.

Chipul era brăzdat de o reţea de cicatrice roşii, proeminente, din care una îi ţinea ochiul stâng închis. Nasul, o bucată de carne turtită pe faţa palidă, cadaverică, semăna cu râtul unui porc. Buzele groase dezveleau dinţii sparţi, strâmbi, încălecaţi, ca şi cum divinităţii îi venise cu întârziere ideea de a i-i planta şi atunci îi îndesase la întâmplare în gingii. Chica deasă, blondă, încâlcită, îi cădea pe lângă obraji, încadrându-i şi accentuându-le anomaliile.

Nici trupul nu scăpase de devastările produse de natură. Individul nu avea mai mult de un metru cincizeci. Era, aşadar, scund, cu şira spinării strâmbă, cu umerii înghesuiţi în gât, ca şi cum i-ar fi ţinut tot timpul ridicaţi. Laba unui picior se răsucea înclinată spre interior, astfel încât călca pe o muchie, şchiopătând ciudat, fără ritm şi cadenţă.

Toţi porii şi muşchii acestei fiinţe chinuite erau impregnaţi de suferinţă.

Singurul ochi sănătos dezvăluia sufletul clocotind de furie, închis în această cuşcă netrebnică din piele şi oase; pupila strălucitoare, cenuşie arunca priviri înspăimântătoare, fiindcă individul nu ştia să-şi ascundă ura nestăpânită faţă de oamenii normali care îşi întorceau capul, îngroziţi şi şocaţi de diformitatea sa hidoasă, în rarele momente când le apărea în faţă.

Doar braţele şi mâinile scăpaseră, pare-se, de acţiunea genelor aberante care îl modelaseră, dându-i înfăţişarea unei ruine umane. Avea braţe puternice, musculoase şi mâini expresive, delicate chiar, cu degete lungi. Şi totuşi, ca şi cum frumuseţea lor i-ar fi arătat cât de chipeş ar fi putut să fie, şi

le ţinea ascunse, îndesate la subsuori, ceea ce imprima mersului său ciudat o alură şi mai ameninţătoare.

Era un animal de pradă nocturn, ieşea numai după ce se lăsa întunericul, să caute de mâncare sau să fure puţinii bani de care avea nevoie.

Şi să ucidă.

Înfăşurat într-un loden lung, verde-închis, cu faţa ascunsă sub glugă, se furişa ca o umbră, ferindu-se de poliţie şi de cămăşile brune, şi îşi căuta victimele. Turbat de furie, vâna numai femei frumoase, cu înfăţişare serafică şi, când le prindea, le omora, mutilându-le trupurile cu un cuţit ştirb de măcelărie, ca şi cum s-ar fi răzbunat pe ursitoare pentru nedreptatea pe care i-o făcuseră.

În decurs de trei ani, masacrase peste două duzini de femei. Acum era primăvara lui 1932.

Monstrul care ucidea bestial şi periodic, dispărând apoi în tenebrele metropolei, pusese poliţia berlineză în derută. Nu exista nici un fel de indicii. Crimele nu se comiteau după un anumit scenariu, însă victimele erau, invariabil, tinere şi frumoase.

Cititorii ziarelor sau ascultătorii emisiunilor de radio îl cunoşteau sub numele de *Der Nacht Hund*, Câinele nopţii.

Stătea la pândă, protejat de întunericul profund, cocoţat la trei metri deasupra aleii prost luminate, care şerpuia între spitalul municipal din Berlin şi morgă şi se termina la mică distanţă de staţia de autobuz Gelderstrasse. Se căţărase acolo ridicându-se în mâini, până ajunsese în umbra ţevilor fixate în zidul aleii. Aştepta, privind plecarea schimbului de noapte. Doctorii, internii şi surorile medicale părăseau clădirea, trăncănind în timp ce se îndreptau spre maşinile lor sau spre aleea care ducea la autobuz.

Trecuseră cincisprezece minute. Ţinea aleea sub observaţie de câteva nopţi, cocoţat în întuneric, cercetând surorile medicale, ca să descopere acea frumuseţe perfectă, şi aşteptând momentul când tânăra se va hazarda, poate, şi va porni imprudentă, singură pe alee.

*Der Nacht Hund* avea o răbdare infinită.

Două surori ieşiseră pe uşa personalului şi stăteau de câteva minute sub luminile strălucitoare de la intrarea în

camera de gardă. Una era scundă şi voinică, cealaltă, înaltă şi zveltă, cu trăsături prelungi, cabaline.

Cea înaltă părăsi zona luminată şi-şi aprinse o ţigară, pe care o fumă cu sora cea scundă. Chicoteau binedispuse, trecându-şi ţigara una alteia, atente să nu fie surprinse de vreun doctor sau de sora-şefă. Femeilor li se interzisese fumatul în incinta spitalului, astfel că, dacă ar fi fost prinse, cele două fete riscau să fie sever pedepsite. De fapt, supraveghetoarea de noapte le privea cu ochi răi pe femeile fumătoare, considerând că năravul acesta scârbos se potrivea numai bărbaţilor.

Fetele terminară ţigara, priviră înapoi spre ieşire, apoi cea scundă ridică din umeri. În cele din urmă, o luară pe alee, îndreptându-se spre staţia de autobuz.

Cea de-a treia femeie era tânără, de vreo douăzeci de ani, o frumuseţe delicată, cu o figură angelică, pe care se citea inocenţa şi uimirea. Fata urma cursul de surori medicale doar de câteva săptămâni. Ieşind din spital, privi în jur şi strigă: „Anna? Sophie?”

Nici un răspuns.

Se apropie prudentă de gura întunecată a aleii şi, aplecându-se uşor înainte, scrută bezna sumbră. La o distanţă de vreo patruzeci şi cinci de metri, aleea cotea spre stradă. Felinarele din staţia de autobuz proiectau pe zidul de cărămidă umbrele lungi ale celor două prietene ale sale. Tânăra le auzea slab râsetele.

Îşi strânse pardesiul şi porni cu paşi repezi după ele.

Când îl aruncă pentru a-şi surprinde prada, lodenul lui fâlfâi uşor şi fata se întoarse, cu o clipă înainte ca el să aterizeze în spatele ei.

Îi zări o fracţiune de secundă trăsăturile diforme, dar nu mai apucă să ţipe, fiindcă bruta îi astupase gura, lovind-o violent cu o mână şi îmbrâncind-o imediat lângă zidul aleii. De groază, ochii fetei îi ieşiseră din orbite; dar numaidecât monstrul o izbi în tâmplă cu celălalt pumn, iar lovitura precisă, dură, o făcu să-şi piardă cunoştinţa. Fata scânci slab şi genunchii i se muiară. Căzu ca o cârpă în braţele monstrului, care o trase repede în umbra unui portal.

Nu se mai auzea nici un sunet. Aleea rămăsese deodată

pustie.

— Stop!

Aflat la circa cincisprezece metri distanţă, regizorul se ridică de pe scaunul din pânză şi aplaudă.

— *Wunderbar, wunderbar!* rosti el cu un accent german, dur, în timp ce străbătea decorul gotic lugubru, îndreptându-se spre vedetele sale. Spectatorilor o să le îngheţe sângele în vine.

Fata apăru de sub portal şi intră oftând în decor.

— Minunat, scumpa mea, gânguri regizorul şi-i alintă obrazul cu buzele.

Era un bărbat suplu, rafinat, drept ca o lumânare şi cu maniere de duce.

— Mulţumesc, Fritz, spuse ea, încântată sincer de compliment.

Se afla la al treilea film, dar era primul în care deţinea un rol principal. Se simţea încă buimăcită de marea ei şansă de a juca alături de Johann Ingersoll, actorul cel mai popular din Germania, şi sub îndrumarea unui regizor ca Fritz Jergens, unul dintre cei mai reputaţi directori de scenă.

Pocitania se ivi în spatele ei.

— Excelent, Johann. Formidabil, ca întotdeauna.

Jergens strânse mâna monstrului.

— Du-te să-ţi iei masa. Freda, mai întâi filmăm prim-planurile tale şi după aceea facem pauză.

Ingersoll dădu vag din cap. Rămânând în rol, traversă platoul cu mersul său ciudat, ca de crab, şi intră în cabina ce se găsea în colţul studioului de sunet.

Ca de obicei, Otto Heinz, valetul său, îl aştepta. În timp ce actorul închidea uşa, bărbatul scund, cărunt, îi pregăti un păhărel cu rachiu. Dintr-odată, Ingersoll îşi îndreptă umerii şi crescu cu vreo treizeci de centimetri, revenind la adevărata sa înălţime. Îşi roti umerii şi se scutură, îşi scoase placa sinistră care-i acoperea dinţii adevăraţi şi o puse în cupa de sticlă pe care i-o întinsese Heinz. Îşi desprinse cu grijă peruca bogată şi, în timp ce Heinz o aşeza pe un suport de pe marginea mesei de machiaj, actorul se prăbuşi epuizat pe un şezlong dintr-un ungher al cabinei.

— Las’ că nu mai e mult şi se termină, spuse Heinz, care

se postase în spatele lui.

Scund şi trecut de cincizeci de ani, Heinz avea încă trupul şi braţele unui halterofil. Mâinile sale musculoase masau umerii lui Ingersoll.

— Încă zece zile, oftă Ingersoll, cu o voce care păstra doar o vagă urmă de accent. E cel mai greu rol de până acum. Tururile de forţă în postura aceasta grotescă... şi machiajul! Doamne Dumnezeule, altădată mă voi gândi de două ori înainte de a împinge lucrurile *atât* de departe.

Heinz râse discret. Cunoştea chinul cumplit produs de şapte, uneori opt ore petrecute zilnic în costumaţia şi cu masca aceea groaznică. Arşiţa devenea insuportabilă sub straturile de latex şi cosmetice, insuportabilă până la durere. Dar el înţelegea strădania lui Ingersoll de a-şi construi fiecare personaj nou mai şocant, mai înspăimântător decât cel anterior. Ingersoll se trezea devreme, îşi crea singur machiajul şi, înainte de a se prezenta pe platoul de filmare, şi-l aplica singur, ajutat numai de Heinz, care îi servea de valet, bucătar şi şofer.

— Spui asta la fiecare montare, zise Heinz.

— De data asta e chiar serios. Mă jur pe sângele meu.

— Te cred.

Heinz renunţase la propria carieră respectabilă de artist al machiajului şi devenise slujitorul şi omul de încredere al lui Ingersoll. Era figura-cheie într-unul dintre misterele cele mai populare ale Germaniei — *cine era adevăratul Johann Ingersoll?*

Vedeta realizase şapte filme de groază cu un imens succes de public, cinci fiind filme sonore, şi fusese comparat cu marele actor american Lon Chaney. Şi totuşi, nimeni nu ştia *nimic* despre Johann Ingersoll. Nu exista nici o fotografie a actorului, în afară de cele în care apărea cu machiajul grotesc, inventat de el pentru fiecare peliculă. Biografia lui cuprindea numai lista filmelor. Nu acorda niciodată interviuri şi îşi luase măsuri laborioase de precauţie pentru a-şi proteja adevărata identitate. Aura lui mistică se accentua şi mai mult datorită obiceiului său excentric de a sosi pe platou, în fiecare zi, complet machiat şi de a pleca de acolo în acelaşi fel, furişându-se prin tuneluri subterane care duceau la camera

cazanelor şi la staţiile de sonorizare, ştergând-o spre un punct dinainte stabilit, unde îl aştepta Heinz cu limuzina. Timp de patru ani reuşise să scape de reporterii ziarelor şi de admiratorii care încercau să vadă ce se ascunde sub măşti, dorind să-l descopere pe adevăratul Johann Ingersoll.

Trucul stârnea admiraţia oricărui gazetar, pentru că sporise celebritatea şi statutul de vedetă al actorului. Devenise acum egalul unor artişti ca Emil Jannings, Conrad Veidt şi Peter Lorre. Ei patru erau cei mai populari actori produşi de tânăra industrie cinematografică germană.

Se auzi o uşoară bătaie în uşă. Ingersoll oftă.

— Asta ce mai e?

— *Ja?* spuse Heinz.

— Sunt eu, Friedrich. Scuze pentru deranj, dar e ceva important.

Friedrich Kreisler era un bărbat înalt, viguros, trecut de treizeci de

ani, iubind viaţa, care se îmbrăca după ultima modă, îşi punea cu dezinvoltură pălăria fedora pe-o sprânceană şi purta cu afectare monoclu şi baston. Era avocatul, agentul şi impresarul lui Ingersoll, datorită căruia devenise un om bogat într-o Germanie falimentară, unde o asemenea ispravă era teoretic imposibilă. Doar Heinz şi el cunoşteau adevărul despre Ingersoll. Kreisler crease ideea vedetei de cinema pe care nu o cunoaşte nimeni; el îl însoţise pe Ingersoll când acesta se prezentase la prima probă pentru ecran. Ingersoll îi lăsase pe cei din studio cu gura căscată, fiindcă apăruse gata machiat, întruchipând un personaj produs de imaginaţia lui diabolică. Kreisler negocia contractele şi ţinea în mână toate afacerile lui Ingersoll.

Pentru prietenii şi vecinii săi, Ingersoll era Hans Wolfe, un om de afaceri solitar, din Berlin, care petrecea adesea săptămâni la rând în străinătate.

— Ei, cum merge? întrebă Kreisler.

Heinz îşi înălţă privirile, spunând parcă „nu mă întreba”.

— Am nevoie de odihnă, spuse Ingersoll.

— Trei luni, după ce termini. Nu ne apucăm de *Das Mitternächtige Tier* până la primăvară.

— Am nevoie de timp pentru a-mi crea personajul. Am mai

interpretat o dată rolul unui vârcolac; acum vreau neapărat să-l realizez altfel.

— Ei, te duci şi schiezi o lună în Austria şi îţi compui rolul noaptea, la gura sobei.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— A... da... ai un musafir, zise Kreisler într-o doară.

Ingersoll îl fulgeră cu privirea.

— Nu primesc vizitatori pe platou. Ştii foarte bine, se răsti el.

— Poate acum faci o excepţie.

— Nici un fel de excepţii!

Kreisler scoase din buzunar o scrisoare şi i-o întinse lui Ingersoll.

— Persoana aşteaptă afară, spuse agentul.

Ingersoll luă scrisoarea şi o cercetă. Pe spatele ei se vedea un sigiliu oficial din ceară. În timp ce deschidea plicul şi despăturea nota, pe chipul lui se citea neplăcerea produsă de apariţia vizitatorului nepoftit. Citi:

Herr *Ingersoll,*

*Nota are menirea de a vi-l recomanda pe doctorul Wilhelm Vierhaus, membru al echipei mele de consilieri. V-aş fi îndatorat dacă i-aţi acorda câteva momente din timpul dumneavoastră, într-o problemă de cea mai stringentă importanţă pentru noi doi.*

Era semnată *„A. Hitler.”*

# 2

Când Vierhaus intră în cabină, Ingersoll fu şocat — trupul vizitatorului putea foarte bine să fie considerat una dintre creaţiile sale. Vierhaus avea o cocoaşă, o deformare mică pe umărul stâng, pe care o ascundea parţial cu o pelerină. Nu îşi ţinea capul înclinat pe o parte, ci drept, fireşte, atât cât îi permitea diformitatea, pe care încerca astfel să o atenueze. Ochelarii cu lentile groase îi măreau ochii albaştri, ageri, scrutători. Părul bine îngrijit era tuns scurt, dar nu perie, cum îl purtau cei din ierarhia nazistă. Dacă n-ar fi avut beteşugul şi lentilele groase, Vierhaus ar fi fost un bărbat frumos, fiindcă trăsăturile îi erau perfect cizelate, iar faţa exprima fermitate şi forţă. Totul la Vierhaus degaja forţă. Prin aplomb şi o evidentă încredere în sine, izbutea să reducă efectul glumei sinistre pe care i-o hărăzise natura. Strângerea sa de mână era fermă şi echilibrată, zâmbetul, cald şi sincer.

— Vă rog să mă iertaţi că am venit neinvitat, se scuză el. Dar mi s-a spus că la sfârşitul zilei sunteţi, practic, inabordabil. *Herr* Kreisler mi-a sugerat că acesta ar fi momentul cel mai propice pentru o discuţie.

— Aşa e, aşa e, răspunse Ingersoll.

Heinz puse pe genunchii lui Ingersoll o tavă pe care se aflau o salată şi o cană cu ceai.

— Nu doriţi să gustaţi ceva împreună cu mine?

— *Nein, nein*, spuse Vierhaus, schiţând cu mâna un semn de refuz. *Danke.* Am luat târziu micul dejun. Dar, vă rog, luaţi masa, ştiu că aveţi puţin timp la dispoziţie.

Ingersoll dădu din cap şi îşi făcu de lucru cu salata, ca să-l poată studia cu privirea sa cenuşie pe Vierhaus.

— Aşadar, *Herr Doktor,* cum de-am devenit dintr-odată atât de important pentru dumneavoastră şi pentru Führer?

— E foarte simplu, zise Vierhaus. Führerul nostru este unul dintre marii dumneavoastră admiratori, *Herr Schauspieler.* A văzut toate filmele dumneavoastră, ba chiar pe unele le-a văzut de mai multe ori. Şi-a invitat prietenii la reşedinţa sa de la Berghof. Peste câteva săptămâni, deci, va fi un weekend

dedicat conversaţiilor şi poate şi schiatului, dacă zăpada va fi bună. Führerul ar fi încântat dacă aţi veni şi dumneavoastră.

Ingersoll fu surprins — ba nu, *copleşit* — de invitaţie. Se străduia însă din răsputeri să-şi păstreze calmul, dar inima îi bubuia de emoţie. Fusese invitat chiar acum la cea mai inaccesibilă reşedinţă a lui Hitler, casa cunoscută sub numele de Cuibul Vulturului, situată undeva sus, în Alpii Bavarezi, deasupra localităţii Berchtesgaden.

Hitler dorea *să-l* întâlnească!

— Înţeleg că veţi termina *Der Nacht Hund* peste zece zile, continuă grăbit Vierhaus. Aşa că va fi cum nu se poate mai bine şi pentru dumneavoastră. Întâlnirea va avea loc de-abia în prima săptămână a lui februarie. De la Berlin la München, veţi zbura cu avionul personal al Führerului. De acolo, veţi călători cu automobilul său. Vă asigur că va fi un weekend extrem de incitant.

— N-am nici o îndoială, replică Ingersoll. Machiajul îl ajuta să-şi ascundă tulburarea.

Ingersoll nu voia să se arate excesiv de entuziasmat, chiar dacă era vorba de Führer.

— Evident, invitaţia mă flatează. Heinz, ai cumva la îndemână programul nostru?

— Îl găsesc imediat, domnule.

— Dacă e cumva vreo suprapunere... zise Vierhaus.

— *Nein,* orice se poate modifica, răspunse repede Ingersoll.

— Excelent. Aşadar, Führerul poate conta pe prezenţa dumneavoastră?

Îi era imposibil să-şi mai ascundă încântarea pe care i-o producea gândul că îl va întâlni pe noul lider al Germaniei, pentru că el, Ingersoll, susţinea cu fervoare partidul nazist şi îl admira fără rezerve pe Hitler. Asemenea multor germani, Ingersoll vedea în liderul exaltat, charismatic, răspunsul la problemele ţării. Hitler predica un patriotism ce se deosebea radical de cel al Kaiser-ului şi al predecesorilor lui. Cuvintele sale erau incendiare şi energia lui se propaga în jur asemenea fulgerelor. Pentru prima dată după război, *cineva* îi reda poporului german mândria, redeştepta în sufletele oamenilor speranţa şi promitea răzbunare pentru groaznica nedreptate

comisă la Versailles. Gândul acesta îi trezi amintirile, aruncându-l înapoi în timp.

*

Când Ingersoll se înrolase în armata germană în 1916, toată lumea era convinsă că războiul era ca şi câştigat. Şi lucrurile mergeau bine în continuare. Europa se transformase într-o imensă tranşee, ce se întindea de la Canalul Mânecii până la Marea Neagră, iar veştile venite de acasă sunau totdeauna încurajator. Turcii uciseseră şase mii de soldaţi britanici în regiunea Gaza din Palestina. La Caporetto, în Italia, pe ploaie şi pe ninsoare, dezertaseră patru sute de mii de oameni, după ce zece mii dintre camarazii lor fuseseră ucişi în numai două zile, iar patruzeci de mii fuseseră răniţi. Pe Somme muriseră peste nouăsprezece mii de soldaţi britanici într-o singură zi. Rusia, dezbinată de revoluţie, se lupta cu germanii la frontiere şi cu propriii cetăţeni pe străzile Petrogradului şi ale Moscovei. De-a lungul frontului circulau zvonuri despre revolte, despre faptul că britanicii şi francezii îşi aruncau armele şi fugeau. Veşti cu adevărat încurajatoare! Dar în prima sa permisie din 1917, înţelesese că zvonurile despre victorie erau minciuni. În Berlin, costul războiului sângeros, care dura de trei ani, transformase metropola într-un câmp de bătălie al civililor. Nu se găseau suficiente alimente, iar ţara se afla în pragul falimentului. În prima zi a venirii acasă, fusese surprins pe stradă de o revoltă şi văzuse cum trupele germane îi reprimau pe grevişti. Nu-i venea să-şi creadă ochilor! Adăpostit sub un portal, simţea că înlemneşte de groază.

— Întoarceţi-vă la lucru sau trag, îi somase un căpitan de armată. Poruncă de la Kaiser!

Greviştii rămăseseră pe loc şi căpitanul ordonase soldaţilor să deschidă focul asupra unui grup de civili. Se produsese un adevărat haos. Soldaţii călări năvăliseră asupra mulţimii, călcând sub copite bărbaţi şi femei, ciopârţind oamenii cu săbiile şi doborându-i la pământ cu armele.

În noaptea aceea, lui Ingersoll i se servise la un restaurant carne de cal. Protestase, dar chelnerul, cu un picior amputat

şi Crucea de Fier prinsă pe vestă, se răstise la el:

— Acum se mănâncă şi la Paris carne de cal! Du-te pe front şi ai să vezi că fermele au fost distruse şi n-a rămas mai nimic din ele, nu se mai văd decât întinderi noroioase, traversate de sârmă ghimpată.

— Am fost pe front, aşa să ştii! replicase el la fel de răstit.

Fusese pentru prima dată când îi trecuse prin minte gândul că Germania ar putea să piardă războiul. Reintrat în grozăvia luptelor, Ingersoll fusese şocat văzând cum soldaţii germani îşi aruncă armele şi fug în debandadă din faţa puşcaşilor marini americani, care intraseră de puţin timp în luptă.

Puşcaşii marini americani, supranumiţi Câinii Diavolului, atacau furibunzi şi răcneau fără încetare când se avântau la atac. Strigau din răsputeri, iar germanii o luau la fugă în dezordine, călcându-se în picioare, târându-se şi rostogolindu-se prin noroi, urlând de durere şi de groază, iar linia frontului se spărgea, se pulveriza. Într-un act de disperare extremă, germanii lansaseră bombe cu gaze de luptă ucigătoare. Dar, printr-o răsturnare decisivă a sorţii, vântul îşi schimbase direcţia şi norii purtători de moarte plutiseră înapoi, peste liniile germane. Sufocându-se, ostaşii îşi încleştau mâinile pe măştile de gaze. Mulţi le aruncaseră, fiindcă erau incomode şi acum îşi atacau proprii camarazi, smulgându-le cu disperare dispozitivele salvatoare la care renunţaseră cu atâta uşurinţă.

Ingersoll se ghemuise într-o pâlnie de obuz, cu masca scoasă din uz de apa mocirloasă, însă în cele din urmă smulsese masca unui englez mort şi şi-o pusese pe faţă. Gazul îi înţepa mâinile şi gâtul. Când îşi înălţase privirea, văzuse un puşcaş american proţăpit deasupra lui. Baioneta infanteristului american se apropia ameninţător de beregata lui Ingersoll. Tânărul german îşi aruncase arma şi îşi ridicase lent braţele în gestul final de predare.

Întors în patria devastată, Ingersoll, ca şi alte mii de soldaţi, constatase că este dispreţuit de civili şi trădat de Kaiser şi de politicieni. Deveni unul dintre milioanele de germani reduşi la mizerie, cerşind de mâncare, rătăcind din oraş în oraş în căutare de lucru, dezrădăcinat, însingurat şi

blestemându-i cumplit pe britanici, pe francezi şi pe americani pentru că-i umiliseră şi îi îngenuncheaseră patria-mamă. Coşmarul crâncen al înfrângerii îl obseda încă. Oamenii îi priveau cu dispreţ pe cei reveniţi de pe front, în patria pustiită şi falimentară, unde domnea haosul politic, unde cozile de la pâine erau interminabile şi încăierările de stradă se ţineau lanţ. Se trezea uneori noaptea, scăldat în sudoare. Retrăia, ca pe nişte evenimente ale prezentului, întâmplările din perioada când suferise de frig, de foame şi dormise pe câte o alee, învelindu-se cu o foaie de carton gudronat.

Intrase în Partidul Naţional Socialist în 1928, cu câteva luni înainte de întâlnirea întâmplătoare cu Freddie Kreisler, care-i schimbase definitiv cursul vieţii. Nu era un membru activ al partidului nazist, dar, datorită acestuia, cunoscuse *Mein Kampf* şi geniul lui Adolf Hitler. Ingersoll citise şi recitise *Mein Kampf,* ba chiar subliniase anumite pasaje şi le învăţase pe de rost.

În timpul unei vacanţe petrecute în apropiere de Braunsehweig, se dusese în oraş fiindcă dorise să vadă cu ochii lui un miting nazist. Urmărise înfiorat cum sute de cămăşi brune băteau pasul de gâscă pe străzile pavate cu piatră cubică.

— *Heil* Hitler! *Heil* Hitler! răsuna prin bătrânul oraş.

Femeile îşi ridicau deasupra capetelor copiii, să-l vadă pe mântuitorul naţiunii şi azvârleau flori în faţa maşinii lui, cu ochii strălucind de adoraţie. Bărbaţii îşi aruncau scurt braţul drept înainte — salutul nazist — şi strigau în cor:

— *Sieg heil! Sieg heil! Sieg heil!*

Dar în noaptea aceea, când Hitler îşi ţinuse discursul, Ingersoll cunoscuse adevărata lui forţă. Miile de oameni adunaţi în piaţa centrală a oraşului aveau chipurile transfigurate în lumina pâlpâitoare a torţelor şi erau hipnotizaţi de timbrul vocii lui şi de controlul sever exercitat de privirea sa. Se reprezenta o operă gotică, amestec de coregrafie, cor şi arii, care îi dădea fiori reci actorului, dar îl şi excita.

Ingersoll înţelesese numaidecât semnificaţia acelei *Fingerspitzengefühl,* adică „atingerea cu vârful degetului”,

marea dexteritate a Führerului. El avea talentul de a-i incita şi pe bogaţi şi pe săraci cu un cocteil ameţitor preparat din strategie politică, superpatriotism şi oratorie instigatoare. Furibund, Hitler îi condamna public pe Aliaţi, respingea Tratatul de la Versailles şi încuraja Germania să nu plătească despăgubirile de război împovărătoare. Predica un patriotism naţionalist de factură nouă, însufleţitoare, sfărâmând jugul înfrângerii prin pasiunea sa mistuitoare.

Ingersoll îl admira şi pe actorul din Hitler. Führerul îşi juca rolul cu un tulburător simţ al timpului, ştiind cu precizie când să facă pauză şi aşteptând ca mulţimea să reacţioneze la retorica sa.

*— Heil Hitler!*

*— Sieg heil!*

*— Sieg heil!*

Mai erau încă două lucruri. În primul rând, atacul la adresa Tratatului de la Versailles. Ingersoll nu făcuse niciodată politică. Plecase la război fiindcă sentimentul patriotic îi dictase să lupte pentru familie şi pentru Germania. Dar la Versailles, Aliaţii pierduseră din vedere acest lucru, uitaseră de milioanele de oameni care se întorseseră acasă cu trupurile, spiritul şi mintea distruse. În definitiv, eroul unei naţiuni este întotdeauna duşmanul alteia. Şi astfel, ei îşi descărcaseră veninul de învingători asupra întregii Germanii, în loc să îl reverse asupra politicienilor care îi împinseseră pe germani în război. Aliaţii despuiaseră Germania de onoare şi de resurse şi lăsaseră ţara deprimată, falimentară şi în plin haos, un loc de coşmar şi fără de speranţă. Sabia răzbunătorilor străpunsese inima ţării şi a locuitorilor ei. În urma războiului, mânia şi ura aprinseseră nevoia unei revanşe, cândva, în viitor. Încă nu se uscase bine cerneala de pe acordul de pace şi, prin berării şi birturi, se discuta despre plata poliţelor. Iar vocea lui Ingersoll le acoperea pe toate celelalte.

Şi mai era treaba aceea cu evreii. Copil fiind, Ingersoll auzise cum tatăl său, un ratat alcoolic, îi înjura pe evrei, acuzându-i pentru întreaga nefericire a familiei sale. Ingersoll luase tiradele stereotipe ale părintelui său drept adevăruri. Furia bătrânului îl molipsise pe fiu în aşa hal, încât Ingersoll

ajunsese să nutrească un dispreţ aproape patologic faţă de evrei. În cele din urmă, Ingersoll începu să se definească mai puţin prin curaj şi mai mult prin fanatism şi, în mod subconştient, el îşi interioriză patima obsesivă, sublimând-o în monştrii înspăimântători, antisociali, pe care îi inventase pentru ecran.

Astfel că intuiţia inspirată a lui Hitler sporise fascinaţia exercitată de Führer asupra lui Ingersoll şi-i excitase sensibilitatea creatoare, împingând-o într-un infern de ură şi de mânie. Atacurile rasiste ale lui Hitler constituiau un tonic pentru Ingersoll, care se pomeni că începe să creadă în Führer cu o fervoare intelectuală alimentată de un rasism pătimaş. Prozelit al puterii, iniţiat în arta dramatică, Ingersoll se alătură curând gloatei, zvâcnindu-şi braţul înainte şi intrând în cor.

— *Heil Hitler!*

— *Heil Hitler!*

— Heil Hitler!

*

Aşa că invitaţia personală primită îi crea într-adevăr o stare euforică şi semăna cu o recompensă, un premiu pentru cariera de actor, care depăşea cu mult cele mai îndrăzneţe vise ale lui Ingersoll.

— Absolut, zise el, abia reuşind să-şi ascundă entuziasmul.

— Excelent! Liderul nostru va fi la fel de încântat ca şi mine. Eu însumi sunt un fan al dumneavoastră. Cred că sunteţi un geniu, *Herr* Ingersoll, şi l-am auzit pe Führer spunând că sunteţi o valoare naţională...

— Adevărat?! Păi...

Ingersoll aproape îşi pierduse graiul.

— Ce aş mai putea să spun?

— Aţi şi spus-o, zise Vierhaus zâmbind. Şoferul Führerului vine să vă ia vineri, patru februarie, la ora şase dimineaţa şi vă va duce la avionul de München.

— Cunosc zona. Am schiat acolo.

— *Gut.* Mâncaţi carne?

— *Ja.*

— *Herr* Hitler este vegetarian. Pe oamenii care preferă carnea îi numeşte „mâncători de cadavre”.

— Sună cam aspru.

— Führerul îşi duce ideile până la ultimele consecinţe, după cum ştiţi, probabil.

— Mănânc orice în afară de peşte. Orice vieţuitoare care respiră printr-o gaură de pe gât mă face să devin nervos.

Vierhaus chicoti.

— Să i-o spuneţi şi lui. Are un acut simţ al umorului. În regulă, dacă intervine vreo schimbare, comunicăm prin *Herr* Kreisler. Altminteri, ne vedem pe patru februarie. Succes la film.

Îşi strânseră din nou mâinile şi Vierhaus plecă la fel de repede cum venise. Ingersoll se sprijini de speteaza fotoliului şi rămase cu gura căscată.

— Hitler vrea să *mă* întâlnească! şopti el.

— De ce nu, prietene, zise Otto, râzând încântat. Aşa cum o spune chiar Hitler, tu eşti o valoare naţională. Trăieşte clipa, ăsta-i doar începutul.

După ce ieşi din studio, Vierhaus se instală zâmbitor în Mercedesul său. Omul a fost impresionat, se gândi el. Tot ce am aflat despre el este adevărat. Alegerea e perfectă.

Zis şi făcut!

Iar acum *Der Führer* va desăvârşi transformarea.

Prima etapă în complotul conceput diavoleşte, pe care Vierhaus îl numise simplu *Siebenundzwanzig*, adică Douăzeci şi şapte, se încheiase.

# 3

Proaspăt îmbăiat, înfăşurat în halatul său de mătase, Ingersoll stătea lungit pe un şezlong în livingul casei lui din oraş, sorbind şampanie şi privind distrat agitaţia de pe Helgestrasse. Evenimentele zilei i se perindau cu viteză ameţitoare prin minte. În acea dimineaţă se trezise neobişnuit de stresat şi de obosit. Din mai multe motive. Lucrul la film depăşise cu trei zile programul stabilit şi urma să continue încă o săptămână. Fusese de la bun început o filmare dificilă. Fata aceea nouă, cum naiba o chema, fusese din prima zi tensionată şi nesigură, ceea ce impusese reluări după reluări. Machiajul lui era extrem de elaborat şi devenea chinuitor după numai două sau trei ore. Iar după nouă ore petrecute sub chipul contorsionat, creat din cauciuc şi aluminiu, îl durea fiecare muşchi al feţei.

Dar vizita mesagerului lui Hitler compensa toate neplăcerile. Cu numai doi ani în urmă, Ingersoll fusese unul dintre milioanele de germani deznădăjduiţi şi lipsiţi de adăpost ce se zbăteau să-şi câştige existenţa. Şi acum, iată-l ajuns aici, bogat şi celebru. Iar noul mântuitor al Germaniei voia să-l întâlnească, ba chiar îl invitase la Cuibul Vulturului!

Şanse şi şanse.

Se simţea epuizat, însă în culmea încântării. Dar şi foarte agitat. Şi cu cât bea mai multă şampanie, cu atât devenea mai tulburat şi simţea pintenul patimii cunoscute. Simptomele îi erau familiare şi, firește, ştia că înainte de căderea nopţii va trăi din nou extazul şi umilirea.

Ca întotdeauna, încercă să-şi reprime impulsul satanic. Se gândi să ia un somnifer — însă, din păcate, coşmarurile care însoţeau obsesia lui bizară se dovedeau uneori mai greu de suportat decât realitatea.

Înălţă paharul cu şampanie şi-l privi îndelung în zare. Îi tremura imperceptibil mâna. Puse paharul pe masă şi începu să-şi frământe mâinile. Impulsul dement deveni mai puternic. Agitaţia începu. În cele din urmă, îl sună pe Heinz.

— M-am răzgândit, nu mai iau masa acasă, zise el. Te

deranjează, Heinz?

— Nu, bineînţeles. De-abia mă apucasem să gătesc.

— Perfect. Fii bun şi telefonează la Ritz, să mi se reţină un apartament la etajul al doilea. Spune-le să comande o cină pentru două persoane.

— Numaidecât. E vorba de domnul Sanders, diseară?

— Da. Şi pregăteşte-mi smochingul, te rog. Diseară am chef să fiu ceva mai elegant. Vreau să mă sărbătoresc.

— Bineînţeles, aşa şi trebuie, Hans.

— A fost o zi importantă, ce zici?

— Îţi pregătesc imediat lucrurile.

După ce Heinz ieşi din cameră, Ingersoll bău şampania care mai rămăsese în cupă şi apoi se duse într-un colţ al camerei. Dădu la o parte un raft înalt al bibliotecii şi deschise seiful din spatele lui. Înăuntru se aflau plicuri doldora de bani: dolari americani, lire sterline, franci francezi. Bancnote de tot felul, dar nici o marcă germană. Inflaţia era atât de mare, încât ar fi fost nevoie de un seif plin de mărci ca să cumperi un castron cu supă. Deschise un plic, scoase cinci sute de lire sterline şi le puse într-unul din buzunarele halatului.

Două ore mai târziu, Ingersoll se înscria în registrul unui hotel, unde era cunoscut sub numele de Harry Sanders, negustor englez de obiecte de artă, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul alb şi des şi cu o barbă tunsă elegant. Sanders era un oaspete bine-venit. Sosea de obicei cu un geamantan mic şi negru, făcea comenzi exorbitante, rămânea doar o singură noapte şi plătea întotdeauna cu lire sterline. Urcă în apartamentul său, îl inspectă, apoi ieşi din hotel şi începu să patruleze în Mercedesul lui pe Helgestrasse.

Conducea pe străzi întunecoase, palpitând din cauza aşteptării. La câteva sute de metri depărtare de hotel, trecu pe lângă patru haidamaci în cămăşi brune care se postaseră în faţa unui magazin de bijuterii. Unul dintre ei îl apucase de guler pe un evreu bătrân, care purta o tichie rituală, o iarmulca, şi alţi doi, cu feţele aproape lipite de chipul lui, îl ocărau. Cel de-al patrulea luptător în uniformă picta o stea cu şase colţuri pe zidul de lângă vitrină. Ingersoll opri şi stinse farurile. Urmărea cum luptătorii SA îl îmbrânceau pe bătrân de la unul la altul, în cerc. Îi smulseră iarmulca şi o aruncară

la rigolă. Apoi începură să-l lovească cu pumnii. Bătrânul ţipa. Îl pocniră, răsucindu-l, făcându-l morişcă. Bătrânul căzu în genunchi, iar haidamacul cel mai solid se dădu înapoi şi-l izbi cu cizma în piept. Bătrânul se prăbuşi, ghemuindu-se ca un fetus şi protejându-şi capul cu mâinile. Luptătorii SA râdeau şi dădeau roată victimei, batjocorind-o, strigându-i tot soiul de insulte. Apoi, cel foarte solid ridică o ladă de gunoi şi o aruncă, făcând ţăndări vitrina. Sticla se revărsă ca o ploaie de pumnale scânteietoare şi se împrăştie pe trotuar. Cămăşile brune SA se dădură câţiva paşi înapoi, contemplându-şi opera. Mulţumiţi, plecară râzând şi cântând.

Bătrânul nu se mişca. Zăcea încovrigat pe trotuar şi tremura. Ingersoll stătu câteva minute şi-l privi. În sfârşit, se simţi o agitaţie în întuneric; doi bărbaţi veniră în fugă şi-l ajutară să se ridice.

Perfect, gândi crunt actorul, evreul ăsta bătrân şi-a primit lecţia meritată.

Pe moment, Ingersoll se miră de reacţia sa rece; nu simţea nici un fel de milă pentru bătrânul neputincios. Îi dispreţuia, firește, pe mocofanii în cămăşi brune, care erau beţivi şi scandalagii. Nişte animale, brute stupide. Dar la vremuri vitrege se impuneau măsuri extreme. Mai devreme sau mai târziu, evreii marxişti aveau să înţeleagă mesajul. În timp ce germanii înotau în datorii, evreii se îmbogăţeau, strângeau adevărate averi, controlau băncile şi îi sprijineau pe comuniştii care *voiau* să distrugă economia.

Mai devreme sau mai târziu, aveau să priceapă despre ce este vorba, reflectă Ingersoll şi porni mai departe. Mai devreme sau mai târziu, îşi vor închide prăvăliile şi vor pleca dracului din Germania. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Avea părul negru, lung, prins cu o clamă la spate, dar tenul îi era deschis, aproape palid. Şi ce ochi căprui, profunzi, minunaţi! Putea să fie italiancă, gândi el, sau spaniolă. În nici un caz nemţoaică. Se fardase discret şi îşi rujase foarte puţin buzele; nu se machiase violent, ca târfele germane. Ori grecoaică, poate. Dădea târcoale cu maşina de aproape o oră, studiind prostituatele de pe trotuar, începând să-şi piardă răbdarea. Opri şi o examină atent, în timp ce ea îi privea pe

bărbaţii care intrau şi ieşeau din barul Clubul Fericit.

Douăzeci şi trei, cel mult douăzeci şi patru de ani. Picioare frumoase şi fundul mic, apetisant. Simţi un fulger în vintre. Trase maşina în dreptul ei. Fata se aplecă şi privi prin geamul portierei.

— Ia te uită, oi fi f'un Făt-Frumos, zise ea cu accent argotic.

Ingersoll se pricepea la dialecte şi accente.

— Oho, oi fi f'o englezoaică, te pomeni. Din Londra, este?

— Pfui, da' eşti trăsnet de deştept, scumpete. De fapt, din East End.

— Ce faci la Berlin?

— Măi să fie, tu ce crezi, bombonel?

— Adică, de ce aici? ripostă el caustic.

Oricât s-ar fi străduit, nu era-n stare să se poarte prea amabil cu târfele de pe stradă.

— Eşti f'un grangur englez, aşa-i?

Nu luă în seamă întrebarea.

— Ia spune, ce *învârteşti* pe-aici? repetă el.

— Nu te priveşte, da' treacă de la mine. Uite, sunt în vacanţă şi am rămas pe drojdie. Hai să-ţi mai zic ceva, scumpete: am să-ţi arăt nişte figuri de care doamnele astea germane nici măcar n-au auzit. Da' ce zic eu, nici nu-s în stare să-şi *închipuie* ce plăceri nemaipomenite pot să-ţi ofer.

— Şi cam cât o să mă coste această reprezentaţie formidabilă... scumpete? întrebă el cu un zâmbet batjocoritor.

— Ştii, aici mă cam încurc. Încă nu m-am dumirit cum devine chestia asta cu mărcile...

— Spune în lire şi te dumiresc eu.

— Pfiu, ai un fel de a vorbi, guriţă!

— *Preţul,* zise el rece.

— Stai să-ţi mai spun. Începem cu un masaj. Asta o să te aţâţe. P'ormă, o să guşti restul.

Se simţea înjosit şi terfelit, dar se înfierbânta gândindu-se la ce avea să urmeze. „Ceva tare plăcut", reflectă el.

— *Cât?* întrebă el din nou.

— Zece lire şi masajul gratis.

Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Nu fi caraghioasă.

— Fii atent...

— N-ai primit în viaţa ta mai mult de o bancnotă de cinci lire, *păpuşico.* Îţi dau şapte lire juma' pe toată noaptea.

Târguiala făcea parte din joc, era excitantă.

— Lasă vraja, iau douăj' de lire pă noapte, pă bune. Şapte jumătate numărul.

— Zece pentru toată noaptea.

— Vai-vai, se tângui ea, fă-i fetei o bucurie, nu fi scârţan. Da' cărpănos mai eşti, dom'le! Hai, dă cinşpe şi bagă şi-un zâmbet.

— Douăsprezece lire şi cincizeci de peni. Tu renunţi la masaj şi eu nu bag zâmbetul.

— O să-ţi pară rău pentru masaj.

— Urcă-n maşină.

„Un tip trăsnit", gândi ea. De obicei, clienţii ei voiau să înceapă imediat cu masajul. Asta comandase o cină pe cinste, apoi o pusese să se îmbăieze, îi dăduse ţoale curate, ba chiar şi o sticluţă cu parfum. Nu se grăbea deloc. Aşa că se afla într-un apartament din hotelul cel mai luxos al oraşului şi se admira într-o oglindă enormă. Rochia victoriană cădea în falduri până la pământ. Corsetul negru îi strângea şi-i proiecta în faţă sânii, făcându-i aproape să se reverse peste decolteu. Un portjartier îi prindea ciorapii negri pe care îi primise de la el.

„Parcă aş veni de la teatru", gândi ea în timp ce se parfuma discret după urechi, sub încheietura genunchilor şi pe articulaţia dintre braţ şi antebraţ.

Se întoarse în dormitor şi se opri surprinsă. Gentlemanul mai vârstnic dispăruse. În locul lui, pe canapeaua din colţul opus al camerei, şedea un tip mai tânăr. Avea păr blond, tuns scurt, era proaspăt bărbierit şi purta o mască neagră, care-i ascundea partea superioară a feţei, până la buza de jos.

— Unde-i domnul celălalt? întrebă ea.

— Eu *sunt* domnul celălalt, zise el.

— Ce-nseamnă tărăşenia asta?

— Jocuri nevinovate. Ca la teatru. Ai ceva împotrivă?

— Mamma mia, eşti cam fistichiu, asta-i.

— Hai, vino-ncoace.

Traversă camera şi se opri în faţa lui, cu mâinile-n şolduri.

— Acum, strecoară mâna sub rochie şi masturbează-te, rosti el încet, aproape şoptit. Da' aşa, încât să nu văd. Trageţi rochia peste mână.

— *Cespu...?*

— Hai, dă-i drumul.

Fata îşi strecură amândouă mâinile între coapse şi el văzu marginea de jos a corsetului. Îşi scutură braţele şi rochia îi căzu peste mâini, ascunzându-le.

— Nu-i nici o grabă, şopti el. Distrează-te.

Ingersoll începu să asude. Bătăile inimii se accelerau. Îşi simţea pulsul zvâcnindu-i la tâmple.

— Nu te grăbi, repetă el.

— Haide-haide, guriţă, când ajungi la un anumit punct, n-ai cum s-o laşi mai moale, ce naiba, ştii doar.

— Ce-ţi place cel mai mult la asta?

— Păi, când aştepţi să vină, se-nţelege. Aşa simţim toţi, nu-i aşa? Da' pentru tine, iubiţel, nu-i cea mai plăcută chestie?

Ochii lui albaştri sticliră în spatele măştii. Îşi linse buzele.

— Partea cea mai plăcută e după.

— După?

El respira mai greu. Aproape îşi pierduse suflul.

— Întinde o mână şi scoate-mi cravata.

Fata se execută. Pe degete i se simţea mirosul de mosc al sexului. Trase încet de unul din capetele cravatei până o desfăcu. Mâna de sub rochie se mişca mai repede şi picioarele începuseră să-i tremure. Îşi închise ochii, bărbia i se lăsă spre sâni. Le linse partea de sus în timp ce se agita tot mai tare.

— Ai, ai, iubi, oh, ah, gemu ea.

— Stai, porunci el.

— Ce?

— Stai. Descheie-mi cămaşa.

— Las' acu'...

— *Fă cum îţi spun.*

I se tăiase respiraţia şi chipul îi era roşu ca focul, dar făcu ce i se ceruse. Mâna îi tremura în timp ce îi descheia nasturii. Când termină, el îşi scoase cămaşa. Se întinse pe canapea, pe

spate, şi se sprijini în coate.

— Desfă-mi pantalonii... bagă mâna înăuntru şi dezmiardă-mă câteva clipe... acum continuă la tine... stai! Nu, nu, la tine am zis... scoate-ţi rochia... da, da... acum corsetul... Încet... fără grabă...

Văzu cum sânii ei bogaţi ţâşnesc, eliberaţi din strânsoarea corsetului, urmări cum îi aluneca în jos corsetul, privi fascinat triunghiul negru de păr care lucea în faţa lui, la câţiva centimetri. Mâinile ei îl dezmierdau, aducându-l la viaţă. Rămase întins pe spate.

— Acum tu, din nou tu... da, aşa, aşa... nu prea repede, uşor, uşor, să ajungem din nou acolo...

Fata nu mai era în stare să se controleze.

— Nu mai pot să mă ţin, iubiţel.

Îşi închise ochii. Braţul ei se agita spasmodic.

Îi urmărea mişcarea din ce în ce mai rapidă a mâinii, o urmărea cum îl lucrează şi pe el în aceeaşi cadenţă. Fata începu să tremure, să se încordeze, iar el simţi că e gata să explodeze.

— Stai! strigă el, dar ea nu-i mai dădu nici o atenţie. *Opreşte-te!*

Îi prinse încheietura mâinii care îl dezmierda. O strânse foarte tare, dar, cu toată durerea, fata nu se opri. În schimb, îşi acceleră mişcările şi începu să geamă.

Ingersoll se răsuci uşor pe o parte şi-i aplică un croşeu dur de dreapta. Capul ei se smuci înapoi, trupul i se înmuie ca o cârpă; căzu lateral pe podea şi rămase acolo, fără cunoştinţă.

Ingersoll se aşeză pe canapea şi respiră adânc, încercând să se liniştească. Pieptul i se ridică de două, de trei ori, apoi se potoli. O privea cum zăcea-n nesimţire şi urmărea cum i se înnegreşte contuzia de pe maxilar. Ingersoll începu să chicotească.

Fata îşi veni în fire foarte încet şi, la fel de încet, îşi dădu seama că mâinile şi picioarele îi erau legate de cele patru colţuri ale patului. El o pătrunsese şi împingea în forţă, ca un animal. Îi astupase gura cu un căluş din tifon. Îl privea îngrozită. Era aplecat peste ea, cu gura întredeschisă, transpiraţia i se scurgea de pe bărbie şi, când observă că fata

îl privea, Ingersoll se săltă puţin şi o izbi din nou, dar nu aşa de tare ca prima dată. Însă îi sparse buza. Fata simţi cum îi amorţeşte buza şi cum i se scurge în gât sângele sărat. Încercă să ţipe. El o lovi din nou. Gâfâia, izbind-o în piept şi în coaste, însă loviturile deveneau din ce în ce mai puţin brutale, pe măsură ce se apropia de punctul culminant. Fata era din nou aproape inconştientă, când îl auzi cum strigă şi-l simţi cum se prăvăleşte peste ea. Capul i se prăbuşi lângă al ei. Inima îi bubuia lângă coastele învineţite ale fetei. Îl simţi cum se descarcă în ea.

Tânăra începu să geamă de durere. Chiar dacă o auzea, Ingersoll nu-i dădu nici o atenţie.

O lăsă legată şi sângerând, iar el se duse să facă un duş. Când se întoarse, purta din nou peruca albă şi barba. O dezlegă, dar nu-i scoase căluşul; buzele zdrobite se umflaseră. O ajută să se îmbrace şi aruncă rochia şi corsetul, pătate de sânge, şi masca neagră în geamantan.

— Plecăm pe scara de serviciu, aşa cum am venit, îi şuieră în ureche. Să umbli cu capul plecat, mă-nţelegi? Înţelegi?

Ea încuviinţă din cap.

— Prefă-te că eşti beată. Când trecem pe lângă cineva, nu îţi ridici privirile. Dacă scoţi vreun sunet, îţi rup gâtul ca pe un vreasc.

O susţinea cu un braţ şi-şi ducea bagajul cu celălalt. Fata îşi ţinea capul plecat, aşa cum i se poruncise, însă nu-i văzu nimeni. O împinse brutal pe bancheta din faţă a maşinii şi trânti portiera, apoi se îndreptă din nou, în tăcere, spre Helgestrasse. Ea stătea cu privirea fixată în podea şi-şi apăsa un prosop pe buzele zdrobite.

*

Doi ani, călătorise clandestin cu trenurile de marfă, dormind sub podurile de cale ferată şi în cotloanele tunelurilor întunecoase, furând ca să aibă ce mânca. Uneori, găsea câte ceva de lucru, munci istovitoare, grele — schimbarea şinelor sau curăţarea buruienilor de pe terasament — pentru un pumn de mărci, din care nu-şi putea

plăti nici măcar o masă mai acătării. Uneori, îi mai rămâneau ceva bani şi-atunci se ducea la una dintre târfele care locuiau în vecinătatea triajelor şi a depourilor — prostituate bătrâne, atât de bolnave sau de uzate, încât nu mai atrăgeau pe nimeni — înăbuşindu-şi furia într-o patimă efemeră, în timp ce senzaţia de umilire îi ardea sufletul ca un fier înroşit în foc. Un bărbat arătos ca el, un bărbat frumos — erou de război, pentru numele lui Dumnezeu! Silit să se tocmească pentru câţiva bănuţi cu relicve umane murdare, împuţite, pe care nu le-ar fi suportat nici un bărbat care se respectă, iar el se culca cu ele, în corturi zdrenţuite sau direct pe pământ, când vremea era destul de caldă. Dar, cum nici o femeie respectabilă nu voia să aibă de-a face cu pribegii, era şi aceasta o eliberare iluzorie din chinurile sărăciei.

Nu-şi mai amintea exact unde se afla în acea noapte. Poate la Brandenburg, sau la Münster. Zilele şi localităţile se amestecau într-un coşmar confuz, în care toate locurile păreau identice. Triaje pline de gunoaie, cu focuri de tabără slabe, unde te puteai încălzi. Mâini pline de bătături şi de băşici, acoperite de cruste de jeg. Behăitul continuu al tusei. O noapte caldă de vară. Iarba catifelată sub ei. Îşi ridicase ochii şi văzuse chipurile aliniate şi iscodind de la marginea râpei — guri rânjind cu dinţii stricaţi şi priviri goale — care-i urmăreau din beznă. Furia lui fusese năprasnică. Aruncase cu bulgări de cărbune spre ei, îl înşfăcase pe unul de păr şi-l croise cu o bâtă.

— Am plătit-o ca să ne lase să ne uităm, se apără cu vocea slabă.

Şi întorcându-se, o văzuse cum stătea întinsă acolo, cu poalele suflecate până-n brâu şi râdea de el.

— Vrei spectacol, am să-ţi dau eu un spectacol de-o să mă pomeneşti, zbierase el.

Se suise pe ea, aşa cum face taurul cu vaca, mugind de furie şi izbind-o cu pumnul, în timp ce o pătrundea. De-abia când terminase şi se prăvălise peste ea, îşi dăduse seama că femeia murise.

Întâi se gândise să fugă. Dar bătrânii îl văzuseră. Aşa că o târâse până la un pasaj de nivel şi aşteptase să treacă un tren. Îi săltase trupul moale peste şine, ţinându-l oarecum

vertical, la distanţă de un braţ, trupul ei se bălăbănea şi, când se apropiase trenul, Ingersoll îi dăduse drumul, lăsând-o să cadă sub roţile locomotivei.

Până la ivirea zorilor, luase din mers un alt tren de marfă şi se dusese la sute de kilometri depărtare, iar prostituata moartă rămăsese un vis urât. Dar era un vis care nu voia să moară şi astfel, când revenea obsesia, când patima nu voia să-l lase în pace, el retrăia coşmarul. Iar când coşmarul se încheia, el nu mai simţea nici remuşcări, nici vinovăţie, nici mânie. Numai o binecuvântată alinare, apoi somnul fără vise.

O duse foarte aproape de locul de unde o luase, opri înainte de curbă şi stinse farurile.

— Uită-te la mine, îi spuse el cu blândeţe.

Câteva secunde, fata continuă să se uite-n jos, dar blândeţea vocii lui o hotărî, în cele din urmă, să-şi ridice privirile spre el. O parte a feţei era învineţită. Ochiul i se umflase atât de tare, încât era aproape închis. Buzele îi deveniseră enorme.

Ingersoll scoase un teanc de lire şi-l plimbă prin faţa ochiului nevătămat.

— Două sute de lire, scumpete. Ei, ia spune ce vrei? Vrei aceste două sute sau vrei să mergem cu maşina la secţia de poliţie, ca să depui plângere împotriva mea? Două sute, scumpete, ce zici? Nu-i câştigi nici în două săptămâni, nu-i aşa?

Fata îl privi îndelung, apoi se hotărî, întinse mâna şi luă banii.

— Dă-te jos, porunci el.

Fata coborî cu greu, chinuită de dureri, şi porni pe trotuar. Ingersoll trase portiera şi cauciucurile scrâşniră când demară în trombă şi dispăru în beznă.

# 4

Ingersoll se trezi la patru dimineaţa. De la vizita pe platou a ciudatului profesor se scurseseră două luni. Lucraseră febril ca să pună la punct filmul şi, cu o seară înainte, vizionase versiunea brută a lui *Der Nacht Hund.* Conveniseră cu toţii că e cel mai bun film realizat de el până atunci. Îi adăugaseră dialoguri simple, ca să-l poată lua cu el la Berchtesgaden. Voia să i-l prezinte Führerului. Avea să fie prima vizionare publică. Premiera urma să aibă loc spre sfârşitul lui februarie, la Opera Kroll, în cadrul unui spectacol de gală.

El şi Heinz lucraseră două ore la machiajul său. Se hotărâse să apară sub înfăţişarea unui om de afaceri de vârstă mijlocie. Îşi crease o mască din latex, care îi deplasa spre spate linia părului şi crea impresia unui început de chelie. Heinz îi accentuase arcuirea nasului, care deveni aproape coroiat, ceea ce producea o impresie de duritate; cauciucul îi rotunjise obrajii şi linia maxilarelor. Meşe cărunte în părul rărit, mustaţa căruntă, barbişonul şi ochelarii cu rame metalice şi lentile fără dioptrii definiră portretul. Îşi puse un costum din tweed la două rânduri şi paltonul îmblănit.

Zâmbi în oglindă bărbatului mai vârstnic, care îi întoarse privirea: era un om de afaceri prosper de patruzeci şi cinci de ani, cu puţină burtă.

La ora şase fix, un sergent în uniformă sosi la uşă şi-l transportă rapid la aeroport. Zborul până la München dură două ore. Îl tratau ca pe un prinţ. La opt şi treizeci, bea cafeaua cu pişcoturi în vechiul Palat Barlow din Königsplatz, la München, aşteptând să vină să-l ia şoferul personal al lui Hitler.

Ingersoll simţea peste tot în hol prezenţa lui Hitler. În ianuarie, vechiul palat fusese redeschis, după câteva luni de renovări, fiind acum cartierul general al partidului nazist. Se numea Casa Brună şi fusese reproiectat de Albert Speer, arhitectul personal al lui Hitler. Nu ştia nimeni cât costase cu adevărat renovarea, se dădeau cifre incredibile. „Steaguri însângerate”, de la Puciul de la Berărie şi de la alte lupte de

stradă date de naziști odinioară, fluturau în vânt deasupra intrării, iar locul părea activ ca un stup. Curieri veneau şi plecau în viteză pe motociclete. Ofiţeri intrau în clădire şi ieşeau în pas energic şi cizmele lor de călărie ţăcăneau pe lespezile de marmură. Telefoanele sunau fără încetare. Locul era extrem de curat, antiseptic şi mirosea a oţel rece, piele şi cremă de ghete.

Personalitatea dinamică a lui Hitler îşi punea amprenta asupra locului, deşi el se afla în ziua aceea la Berchtesgaden, la peste o sută cincizeci de kilometri. Aici era inima partidului nazist, centrul nervos al Noii Germanii. Parcă se auzea vocea Führerului, care hotăra viitorul Germaniei dintre pereţii cartierului său general de la etajul întâi.

După câteva minute, sosi şoferul lui Hitler, într-un Mercedes decapotabil.

— Să trag capota? întrebă şoferul. E destul de rece.

Ingersoll dădu negativ din cap. Ştia că şoseaua, care pleca de la sud de graniţa Bavariei şi trecea prin zonele subalpine, traversa una dintre cele mai frumoase regiuni ale Germaniei, iar el dorea să se delecteze privind peisajul. Pătura şi paltonul său îmblănit erau de ajuns. Şoferul îi dădu o caschetă cu clape şi imediat porniră în viteză pe autostrada ce ducea spre locul tăinuit al Führerului.

Hitler dormea de obicei până dimineaţa târziu, dar de data aceasta se sculase odată cu primele raze ale zorilor ce răspândeau în dormitor umbre sângerii. Mai stătu câteva minute întins, complet treaz, uitându-se în tavan, apoi se dădu jos din patul pe care-l împărţea cu Eva Braun şi se duse în salon, trecând prin baie.

Cu patru zile în urmă, Hindenburg îl numise cancelar al Republicii Germane.

Cancelar!

Era cancelar al Germaniei.

Ridică o mână şi o privi. În calitate de nou preşedinte al Reichstagului, parlamentul ţării, Hitler ţinea legile Germaniei în palma acelei mâini.

*Cancelarul* Hitler.

Păşi ţanţoş prin cameră, îmbrăcat în halatul de baie, râzând sonor şi repetând întruna cele două cuvinte, până

când se hotărî în sfârşit să comande cafeaua şi chiflele dulci. Apoi se duse să facă baie.

Acum stătea la fereastra salonaşului, uitându-se, cum i se întâmpla adesea, spre nord, spre Braunau am Inn, locul său de naştere, apoi spre est, spre Viena, amintindu-şi înfuriat cuvintele care odinioară îi sfâşiaseră inima.

*Nicht zur Prüfung zugelassen.*

Se lovi uşor cu arătătorul peste obraz şi chicoti, încântat de sine. Ingersoll! Îi stătea la dispoziţie unul dintre cei mai celebri actori din lume. Ingersoll e în drum spre Berghof, reflectă el. Acum, el, Hitler, îi umilea pe neghiobii aceia infecţi din mica burghezie din Waldviertel, care îl batjocoriseră când era tânăr, numindu-l „bufonul cimitirului”, fiindcă stătea uneori noaptea, aşezat pe zidul cimitirului medieval, privind stelele şi visând. Visa să devină un nou Rembrandt, iar nenorociţii aceia îl luaseră în râs; la fel se purtaseră cu el şi maeştrii stupizi de la Academia de Arte din Viena — trecuseră doisprezece ani de atunci, dar rana produsă de cuvintele lor îl durea încă.

*Nicht zur Prüfung zugelassen.*

„Nu este admis la examen.”

De două ori îl respinsese Academia din Viena, de două ori îl umilise. Nemernicii nu îi permiseseră nici măcar să se prezinte la examenul de admitere la şcoala de arte! Privirea lui plutea peste coline şi pădure, spre ţinutul pe care nu încetase să-l urască. Waldviertel, „regiunea împădurită”, zonă de frontieră cu pământ sălbatic, arhitectură medievală şi minţi obtuze, locul unde se născuse, colţul mohorât şi deprimant al Austriei care-l respinsese şi-l umilise.

Îi rămăseseră numai amintiri neplăcute despre pământul natal, neprietenos, şi despre locuitorii săi, care odinioară îl dispreţuiseră, deoarece îl considerau arţăgos, îndărătnic şi închipuit, şi îşi bătuseră joc de el, îl bârfiseră. Tânărul Hitler le displăcuse profund. Chiar şi singurul său prieten, August Kubizek — bătrânul Gustl — considera că Hitler e puţin cam ciudat.

Nimeni nu înţelesese. Atunci.

Dar acum înţelegeau.

Râse tare şi-şi lovi pumnul de palma cealaltă.

Nu încercase nimeni să înţeleagă suferinţele lui de copil. Nimeni nu îi înţelesese visele.

— Nişte imbecili! rosti cu glas tare, în timp ce se plimba prin cameră.

În intimitatea biroului său, vorbea adesea cu sine.

Hitler plănuia uneori, în ungherele tenebroase ale minţii sale, cele mai perfide moduri de răzbunare împotriva funcţionarilor de la Academia din Viena, care-i năruiseră visele tinereţii şi-l siliseră să vândă pe stradă ilustratele pictate de el, ca să-şi procure bani pentru mâncare şi pentru chirie — două coroane pe săptămână patul, în sordidul cămin pentru bărbaţi de pe malul Dunării. Oamenii aceia abjecţi îl condamnaseră să trăiască trei ani printre scursurile societăţii. Vagabondase prin Viena, zgribulit şi flămând, într-o stare de transă bezmetică. Se temea de iarnă, o ura — chiar şi acum. Şi îi ura pe evreii care-i cumpărau ilustratele. Îi ura fiindcă le fusese milă de el. Milă! Când rostea cuvântul „milă”, parcă i se umplea gura de cenuşă.

Ei bine, acum nimeni, absolut *nimeni,* nu mai râdea de el. În urmă cu cinci nopţi, stătuse patru ore la fereastra Cancelariei, în vreme ce mii de manifestanţi defilaseră prin faţa lui, la lumina torţelor, strigându-i numele şi cântând *Horst Wessel,* imnul nazist. Îi rămăsese încă în suflet emoţia acelei nopţi. Ei, da, acum oamenii îi aruncau flori la picioare, îi expuneau peisajele cu case într-o secţiune specială a muzeului din Viena, îşi înălţau braţele salutând energic şi urlau *Heil Hitler* când îl vedeau trecând cu maşina prin oraş. Iar oamenii din Waldviertel arătau vizitatorilor locul unde se născuse — acum era un han amărât, cu tencuiala roz — şi se mândreau că viaţa noului mântuitor al Germaniei începuse în casa aceea. Se simţea răzbunat.

Stătea la fereastră, surâzând, şi întreaga sa făptură vibra de emoţie. Fredona încântat, pentru sine:

— *Heil Hitler, Heil Hitler, Heil Hitler.*

Şi râdea încetişor, de plăcere.

Parcurseră cei o sută cincizeci de kilometri până la Berchtesgaden în două ore, iar pe la mijlocul dimineţii urcau drumul forestier ce ducea la fortăreaţa de pe munte. Mânau

pe drumul de ţară, străjuit de gardul înalt, de peste doi metri şi jumătate de sârmă ghimpată, cu firele de sus electrificate, când, deodată, Ingersoll văzu Berghof-ul, cabana personală a lui Hitler, ce părea gravată în mijlocul unei păduri dese de pini de pe coasta muntelui. Situată la circa nouă sute de metri deasupra satului din Alpii Bavarezi, casa era mai mică şi mai simplă decât îşi închipuise, dar se înălţa în mijlocul unui decor de basm.

Privind cabana, Ingersoll îşi aminti o temă care apărea ca un laitmotiv în cuvântările lui Hitler: „Autoritatea absolută vine de la Dumnezeu, supunerea absolută de la Diavol”.

Se număra printre aforismele preferate ale lui Hitler, întrucât îi oferea o justificare pentru *Machtergreifung,* adică pentru modul în care preluase puterea în Germania.

Era aceasta casa de taină a lui Dumnezeu sau bârlogul Diavolului? se întrebă Ingersoll. Viziunea lui Hitler privind destinul Germaniei fusese inspirată de Cel de Sus sau de Mefisto?

N-avea nici o importanţă. La cârma Germaniei se afla acum un lider care călca în picioare tratatul mizerabil de la Versailles şi îşi bătea joc de Aliaţi. Indiferent de sorginte, viziunea lui rămânea divină.

Ingersoll studiase atent istoria recentă a Germaniei, ce se întemeia în bună parte pe minciuni sau, mai degrabă, pe „propagandă”. Ştia, de asemenea, că Horst Wessel, al cărui nume devenise titlul cunoscutului cântec, fusese un codoş mizerabil, transformat în martir de minciunile naziste şi că însăşi preluarea puterii, *Die Machtergreifung,* era o pură plăsmuire. Hitler nu preluase puterea, ci o cumpărase, se târguise pentru a o dobândi. Însă Ingersoll accepta manipulările lui Hitler, fiindcă le considera acţiuni ale unui geniu politic care, pentru a câştiga, se vedea obligat să recurgă la intrigi murdare; la acte de trădare puse la cale în încăperi pline de fum; la sferturile de milioane de mărci primite de la Krupp şi de la alţi industriaşi bogaţi din Ruhr, precum şi de la bancheri de soiul lui von Schroeder; la folosirea cămăşilor brune ce terorizau populaţia; la fantasmagoriile despre puterea prezumtivă a evreilor. Hitler broda fantezii în jurul evreilor, îi considera vinovaţi de

pătrunderea şi creşterea influenţei marxismului şi a comunismului în Germania şi de criza disperată care, până la acea dată, aruncase în şomaj şi condamnase la foamete douăzeci de milioane de nemţi.

Ingersoll acceptase argumentele Führerului, fiindcă el însuşi îi ura la fel de tare pe evrei, deşi recunoştea că mizeria generală devenise aliatul cel mai puternic al lui Hitler. Şi, pe măsură ce se accentua sărăcia, germanii îşi îndreptau privirile şi speranţele spre agitatorul politic formidabil care ţinea uneori câte cinci sau şase discursuri într-o singură zi — la mitingurile orchestrate de batalioanele de asalt ce defilau în pas de gâscă şi fluturau drapele cu zvastica — declarând că va scăpa Germania de datoriile şi de duşmanii ei, fără nici un ajutor din afară; că va da pământ agricultorilor, socialism muncitorilor şi anticomunism celor bogaţi, deşi nu explica niciodată cum îşi propunea să-şi îndeplinească promisiunile. Hitler nu câştigase de fapt alegerile, dar obţinuse un număr suficient de voturi, astfel încât nu-i fusese greu să-l manipuleze pe senilul Hindenburg, determinându-l să-l numească în funcţia de cancelar al Germaniei. Hitler devenise noul conducător al Reichstagului.

Hitler se afla doar la un pas de instaurarea dictaturii, fatalitate pe care Ingersoll o accepta, considerând că preţul plătit nu era prea mare. Dacă era adevărat că stratagemele şi minciunile fac posibil succesul, credea Ingersoll, atunci Germania îşi găsise în Hitler liderul ideal. De altminteri, ascensiunea lui Ingersoll se produsese concomitent cu cea a lui Hitler. De aceea simţea că între el şi liderul nazist exista o profundă asemănare.

Acum avea să fie oaspetele noului cancelar al Germaniei. Se apropiau de cabană şi nervii lui zbârnâiau ca nişte fire străbătute de curent electric, din cauza speranţelor pe care şi le punea în întâlnirea cu Führerul.

Profesorul Vierhaus bătu încet la uşa salonului, unde nu intrau de obicei decât Hitler şi Eva Braun. Dar în dimineaţa aceea fusese invitat să bea o cafea şi să discute cu Führerul despre *Schauspieler* — Actorul — aşa îl numea Hitler pe Ingersoll când vorbea despre el. Vierhaus se simţea flatat.

Hitler se scula de obicei târziu, cam pe la ora unsprezece dimineaţa, citea rapoartele şi-şi făcea apariţia de-abia pe la amiază.

— Intră, intră, i se răspunse cu nerăbdare.

Vierhaus fusese doar o singură dată în salonul particular al lui Hitler. Îşi aminti că atunci rămăsese extrem de surprins de aspectul încăperii. Salonul era mic şi destul de mohorât, cu tavanul înalt, de care atârna un candelabru simplu, şi cu uşi duble, masive. Două ferestre imense ofereau o imagine a văii, dar draperiile grele şi perdelele din bumbac erau lăsate. Biroul fusese înghesuit într-un colţ, lângă ferestre. În încăpere se mai vedeau un fotoliu, o bibliotecă şi o sofa cu trei perne, brodate de mână. Atât. Două covoare orientale, de mare valoare, dar uzate, acopereau o parte din podeaua întunecată de stejar, care fusese lustruită cu ceară. Deasupra sofalei era atârnat un peisaj mai curând trist şi, pe acelaşi perete, dar în apropierea biroului, o pictură ce reprezenta un lup. Tot lângă birou, însă pe peretele celălalt, atârna o fotografie — Hitler vorbind la un miting. Pe colţul biroului era pus un serviciu de cafea. Altceva nimic.

Hitler şedea la birou şi scria.

— Lucrez la discursul de acceptare, zise Hitler fără să-şi ridice privirile. Termin în câteva secunde, nu vreau să-mi fugă ideea.

— Să revin mai târziu?

— Nu, nu. Aşteaptă doar o clipă.

Vierhaus se ţinea cât putea de drept, săltându-şi umărul pentru a masca ghebul din partea cealaltă a spatelui. Încerca astfel să atenueze imaginea grotescă pe care o producea diformitatea sa. Hitler înălţă privirea.

— Ia loc, ia loc, Willie.

— Vă mulţumesc.

Vierhaus se aşează. Hitler continua să scrie. În cameră nu se auzea decât scârţâitul peniţei. Afară, vântul gemea printre streşini. Hitler se opri puţin, cu tocul lipit de buze, apoi aşternu în grabă o altă frază.

— E cel mai important discurs din viaţa mea. Trebuie să-i înfrunt mai mult ca niciodată.

— Am înţeles, *mein Führer.*

În sfârşit, omuleţul puse tocul jos, se lăsă pe speteaza scaunului şi începu să citească fraza scrisă.

— Ascultă, profesore: *„Să ridicăm poporul german prin munca sa, prin hărnicia sa, prin perseverenţa sa, astfel încât germanii să perceapă Germania nu ca pe un dar, ci ca pe o ţară creată de ei înşişi”.* Cum ţi se pare?

Vierhaus reflectă puţin înainte de a răspunde.

— Excelent, *mein Führer,* excelent. Are forţă. Mi-aş permite totuşi o sugestie minoră.

Hitler se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Spuneţi: „să perceapă Germania” dar „să perceapă” mi se pare puţin cam sofisticat. Publicul ar înţelege, poate, mai uşor dacă aţi folosi „să accepte”.

— Hm, pufni Hitler. Mi se pare cam palid, „să accepte”.

Nu prea suporta critica, dar, în timp ce-şi exprima dezacordul cu sugestia lui Vierhaus, Hitler trase o linie peste „să perceapă” şi scrise deasupra „să accepte”.

Vierhaus lucrase ca psiholog într-o clinică, prin urmare cunoştea şi înţelegea atitudinile contradictorii ale lui Hitler mult mai bine decât majoritatea celorlalţi acoliţi ai acestuia. El i le stimula şi le folosea pentru a-i încuraja planurile cele mai revoltătoare, dat fiind că multe dintre ele fuseseră sădite în mod subtil chiar de el în mintea lui Hitler. Omul din faţa lui era un ghem de contradicţii: avea o cabană personală modestă, unde se retrăgea pentru odihnă, dar cheltuise milioane pentru a renova Casa Brună; condamna consumul de alcool şi totuşi bea bere, şampanie şi vin; îi plăceau cârnaţii, dar îi blama pe cei ce mâncau carne; detesta vânătoarea, dar încuraja frenetic asasinarea duşmanilor politici şi a evreilor; putea să uguie ca un porumbel şi în momentul următor să spumege, pierzându-şi stăpânirea de sine în crizele de paranoia; în public mânca extrem de frugal, dar avea un bucătar, un bărbat enorm, numit Willy Kannenberg care îi prepara şapte sau opt feluri de bucate alese; pretindea o disciplină personală riguroasă, în schimb înfuleca în neştire dulciuri, prăjituri cu fructe şi torturi şi punea în ceai şi cafea zahăr şi frişcă cu ghiotura; încuraja public şi răsplătea căsătoriile dintre arienii puri şi totuşi avea o amantă.

— E mai înţelept să ai o amantă decât să fii căsătorit, îi spusese odată lui Vierhaus, apoi adăugase, clipind şiret: Fireşte, numai în cazul unui om de excepţie.

Manifestări tipice de comportament psihotic. Totuşi Vierhaus le accepta, ba chiar le încuraja, fiindcă îl cunoştea şi pe celălalt Hitler. Palid, scund, cu părul castaniu, subţire, cu o meşă lăsată pe frunte, bărbatul acesta părea atât de banal, încât ar fi putut trece neobservat. În schimb, când apărea în orice societate, era imposibil să nu atragă atenţia celor din jur. Se arăta sigur de sine, îndrăzneţ, plin de demnitate — şi privirea lui rece ca oţelul revela fanaticul ce se ascundea în adâncurile fiinţei lui, precum şi inteligenţa ascuţită care stătea la pândă în spatele zâmbetului de circumstanţă. Prezenţa lui inspira respect şi teamă, şi nimeni nu-şi dădea seama de ce.

Vierhaus înţelegea perfect situaţia. Spre deosebire de Goebbels, Göring, Himmler şi ceilalţi sicofanţi care aprobau orbeşte ceea ce spunea Hitler, Vierhaus recunoştea geniul, dar şi nebunia omului. Le sesizase în urmă cu nouă ani, când îl văzuse pentru prima oară pe Hitler la închisoarea Landsberg. Deţinutul politic Hitler trăia într-un relativ lux în celula sa, cu patul de campanie aşezat într-un colţ. Era împodobită cu flori şi tablouri, iar prizonierul se hrănea cu mâncare preparată special pentru el şi scria o carte în care schiţa planul de răsturnare a guvernului. Omuleţul teribil de sigur de sine părea să insufle energie celor din jur. E fantastic, se gândise în acel moment Vierhaus. Dacă nu-l băgau într-un ospiciu sau nu îl asasinau, putea deveni extrem de periculos.

Îl subestimase, iar acum se minuna de eroarea sa de apreciere. Cum spusese Nietzsche? *Geniul presupune şi un grăunte de nebunie.* Perfect adevărat.

Hitler stătea la fereastră, cu spatele spre uşă şi se uita afară.

— Tatăl meu n-a înţeles niciodată lumea, spuse Hitler fără să se întoarcă. Accepta lucrurile aşa cum i se ofereau.

Se întoarse şi-l privi pe Vierhaus.

— Asta-i buba. E răul care i-a marcat pe toţi germanii. Au acceptat ceea ce li se dădea, fără să crâcnească. Dar acum

germanii învaţă. De acord, Willie?

— Bineînţeles, *mein Führer, acum* germanii învaţă.

Hitler zâmbi şi bătu cu piciorul în podea.

— Cancelar, Willie. Sunt *cancelar* al Germaniei.

Vierhaus se înclină uşor.

— Vă salut, domnule cancelar Hitler.

— Cancelarul Hitler, repetă Hitler ca un ecou.

Îşi turnă cafea în ceaşcă, puse mult zahăr şi o cantitate apreciabilă de frişca şi-i făcu semn lui Vierhaus să-i urmeze exemplul.

— Voiam să vă împărtăşesc o idee, rosti lent Vierhaus în timp ce-şi pregătea cafeaua.

— Nu în dimineaţa aceasta, replică rapid Hitler. Ştii regula, Willie: la Berghof lăsăm deoparte treburile. Ideea dumitale n-are decât să aştepte până luni, când ne întoarcem la München.

— Fireşte, fireşte, răspunse grăbit doctorul în psihologie. Mă gândisem doar să v-o comunic, ca să aveţi timp s-o analizaţi. E vorba de un plan destul de îndrăzneţ, recunosc, însă... şi aruncă momeala, fiindcă ştia cum să-l atragă pe omuleţul din faţa lui în plasă: însă... ar oferi soluţia pentru problema comunistă.

Hitler se aşează la biroul lui şi-l fixă cu privirea pe Vierhaus.

— Dumnezeule, eşti tare viclean, Willie. De asta ne înţelegem atât de bine.

— *Danke, mein Führer,* răspunse Vierhaus cu un zâmbet.

— Ia spune, *Herr Doktor,* îmi propui să-i ucidem pe cei şaptezeci şi şapte de comunişti din parlament? Hm?

Hitler chicoti şi sorbi din cafea.

— Exact, zise Vierhaus, aplecându-se spre Hitler şi vorbind aproape în şoaptă. În primul rând, ca să ne descotorosim de ei, avem nevoie de un pretext.

Zâmbetul lui Hitler îngheţă. Strânse din fălci şi miji ochii.

— Şi care ar fi pretextul?

Vierhaus îl privi drept în ochi.

— Incendierea Reichstagului.

Hitler rămase perplex, dar, după câteva clipe, buzele i se destinseră şi zâmbi.

— Eşti nebun, Willie.

— Sunt cât se poate de serios.

— Incendierea Reichstagului!

— Gândiţi-vă, *mein Führer,* continuă Vierhaus aproape în şoaptă, că pentru *toţi germanii* Reichstagul e clădirea cea mai sfântă din Germania. În momentul de faţă, comuniştii reprezintă cel mai puternic partid din ţară. Dacă Reichstagul cade pradă flăcărilor şi incendiul e pus pe seama comuniştilor, populaţia se va simţi ultragiată. Un motiv mai mult decât suficient pentru a desfiinţa partidul, o dată pentru totdeauna. După aceea îndreptăm atenţia oamenilor spre Casa Brună, noua reşedinţă a guvernului. Scăpaţi de „roşii" şi aruncaţi parlamentul în haos...

— Smulg parlamentului un decret prin care preiau pentru totdeauna puterea, interveni Hitler.

— Mi-aţi luat-o înainte.

— Mutarea e primejdioasă, prietene, zise Hitler, cu ochii îngustaţi.

— L-am auzit pe Hermann vorbind despre existenţa unui tunel secret între reşedinţă şi Reichstag. Incendiul poate fi, aşadar, provocat cu uşurinţă. În fine, veţi avea nevoie de un ţap ispăşitor. Sunt sigur că Himmler sau Göring vor şti să-l găsească.

La început, Hitler fusese uluit, dar, în timp ce-l asculta pe Vierhaus, complotul începea să prindă contur în mintea sa. Îndrăzneţ? Da. Aventuros? Da. Posibil? Da. Îşi bătea nervos faţa cu un deget.

— E doar un gând, *Herr Kanzler.* O temă de reflecţie. Dar dacă vrem să-l punem în practică, trebuie să o facem repede.

Ideea complotului îi schimbă lui Hitler starea de spirit. Fusese binedispus, iar acum se înnegurase, căzuse pe gânduri. Vierhaus înţelese că trebuia să-l readucă la gânduri mai bune.

— Oricum, e o clădire veche, zise el într-o doară şi-şi umplu din nou ceaşca, privindu-l zâmbitor pe Führer.

Hitler îl fixă îndelung, apoi trăsăturile feţei i se destinseră. Se lăsă din nou pe spătarul fotoliului şi izbucni în râs.

— Hei, Willie, ai mestecat din nou în oală. Mintea dumitale se odihneşte vreodată?

— Uneori.

— Când dormi, aşa-i?

— Nu. Uneori, cele mai bune idei îmi vin în vis.

Un răspuns deştept. Vierhaus cunoştea bine fascinaţia pe care o exercitau asupra lui Hitler visele, spiritismul şi astrologia.

— Bine, am să studiez ideea dumitale în privinţa Reichstagului. Acum, hai să discutăm despre proiectul Douăzeci şi şapte. Vorbeşte-mi despre *Schauspieler.*

Vierhaus se rezemă de speteaza fotoliului şi privi câteva clipe în tavan. Apoi începu să-şi recite informaţiile:

— E membru de nădejde al partidului şi susţinător fervent al Führerului. Erou de război, ca şi dumneavoastră. Nu împlinise încă douăzeci de ani când a primit Crucea de Fier, la Pădurea Belleau...

— Pentru ce?

Hitler intervenea după toane, dar Vierhaus se obişnuise. Sesizase şi o undă de gelozie în întrebare. Hitler dobândise în două rânduri Crucea de Fier, o performanţă extrem de rară pentru un soldat. Îl surprinsese faptul că actorul primise o asemenea distincţie.

— A distrus un tanc şi două plutoane de puşcaşi marini şi a fost rănit. S-a reîntors pe front şi a căzut prizonier la Cambrai, spre sfârşitul războiului, în ziua când vântul şi-a schimbat direcţia.

— Mi-e silă să mă gândesc la ziua aceea. O adevărată tragedie pentru noi. A fost şi el gazat?

— Nu, a izbutit să ucidă un englez şi i-a luat masca.

— Descurcăreţ, *ja?*

— Foarte, încuviinţă Vierhaus. S-a născut în apropiere de Linz...

— Aha, e austriac.

— Da. Şi se mândreşte cu asta. Numele lui adevărat este Hans Wolfe...

— Wolfe, aha. Bun nume. Simbolic.

— Da, *mein Führer.* Tatăl lui a fost negustor. A murit când băiatul avea zece ani. Mama, învăţătoare. A murit când Hans era în armată. A studiat la Universitatea din Berlin, a vrut să devină inginer, dar n-a terminat, s-a retras la începutul anilor douăzeci. A pribegit vreme de doi ani cu sufletul zdrobit...

— S-a înrolat în SA?

Vierhaus dădu negativ din cap.

— Nu. S-a înscris în partid în 1927, la Nürnberg. Un an după aceea, a dat probă pentru un rol minor într-un film şi, până la urmă, a fost distribuit în rolul principal. Atunci a început misterul lui. În Berlin este cunoscut sub numele de Johann Ingersoll, dar are o vilă de vară în afara oraşului München. Acolo foloseşte numele lui adevărat. Şi contribuie substanţial la finanţele partidului.

— Excelent. Trăsăturile personalităţii lui?

— Arogant, exigent, egocentric, iute la mânie. Extrem de inteligent şi cu lecturi bogate. Citează din memorie pasaje întinse din *Mein Kampf.*

— Formidabil! exclamă Hitler, vizibil încântat.

— Da. Poate să-şi exprime exagerat de sincer părerile, devenind uneori de-a dreptul insolent şi, după cum am auzit, e înzestrat cu un simţ aproape cinic al umorului. Cei din München, care-l cunosc sub numele de Hans Wolfe, cred că este om de afaceri. Îl consideră generos şi fermecător. În afara studiourilor, se comportă cu totul altfel. E o personalitate complet diferită.

— Deci, întruchipează doi oameni ce se deosebesc radical?

Vierhaus încuviinţă din cap.

— Şi, după cât se pare, trece fără dificultate de la o ipostază la cealaltă.

— Actor *veritabil.*

— Aşa e, *mein Führer.* De asemenea, e un adevărat atlet. Schior şi înotător desăvârşit. În armată a făcut ceva box. Alpinist şi vânător pasionat.

— Cum stă cu femeile?

— E burlac, dar are multe combinaţii.

— Nu-i homosexual?

— *Nein, nein,* răspunse grăbit Vierhaus.

— Şi a studiat *Mein Kampf,* aşa-i?

— Îl obsedează de-a dreptul.

— E singurul oaspete nou, dar sper să nu se simtă stingherit în acest weekend. Ceilalţi invitaţi se cunosc între ei.

— Dimpotrivă, cred că o să-i placă.

— Adică?

— Situaţia îl singularizează. Le aminteşte tuturor că el este vedeta.

Hitler se uită la Vierhaus.

— Nu în *această* casă.

Vierhaus râse.

— Individul este egocentric, dar nu şi nebun, *mein Führer.*

Hitler râse şi el, plesnindu-se cu mâna peste genunchi.

— Ce zici, o să vrea?

— Cred, *mein Führer,* că va depinde în mare măsură de dumneavoastră.

Hitler aprobă cu o mişcare a capului, apoi se întoarse la fereastră. Departe, jos, se vedea Mercedesul care urca, hurducându-se pe drumul forestier şi stârnind un vârtej de praf în urma lui.

— Ah, zise el frecându-şi mâinile.

Inflexiunile vocii nu izbuteau să-i ascundă emoţia.

— Soseşte actorul.

— Minunat! zise Vierhaus. Începe spectacolul.

# 5

Vierhaus îl întâmpină pe actor la intrarea principală.

— *Herr* Ingersoll, bine aţi venit la Cuibul Vulturului.

Profesorul ghebos îl privi drept în ochi pe Ingersoll care se purta surprinzător de degajat. „Tipul e stăpân pe sine, exact ce ne trebuie.” Îl conduse pe actor în holul principal.

— Avem plăcerea să-l întâlnim pe adevăratul Ingersoll sau acum întruchipaţi alt personaj creat de dumneavoastră? întrebă zâmbind profesorul.

Actorul ocoli întrebarea, răspunzând enigmatic:

— Poate nici nu *există* un Ingersoll adevărat.

Îl urmă pe Vierhaus în vestibulul cel mare al cabanei. Doi servitori veneau după ei, cărând bagajele şi cinci role grele de film.

— Aha, aţi adus filmul! exclamă Vierhaus. Minunat. Führerul va fi încântat. V-a rezervat o cameră în aripa dinspre nord-vest, situată vizavi de apartamentul lui. Sunt convins că privelişte a o să vă taie respiraţia.

— Mulţumesc, domnule doctor.

— Puteţi să-i mulţumiţi personal Führerului. E nerăbdător să vă cunoască.

— Când am să-l văd?

— Curând. Aici, Führerul îşi reduce activitatea politică la minimum. Doarme până târziu, după aceea răsfoieşte rapoartele dimineţii. De regulă, coboară la vremea prânzului.

— *Herr* Professor, să duc filmul în sala de proiecţie? întrebă unul dintre servitori.

— Scuzaţi-mă, vă rog, câteva clipe. Doresc să mă asigur că lucrurile sunt făcute ca lumea, îi spuse Vierhaus lui Ingersoll şi ieşi împreună cu servitorii.

Actorul rămase singur în hol.

Îl impresiona curăţenia exemplară a cabanei. Podelele fuseseră date cu ceară şi nu se vedea nicăieri vreun fir de praf. Undeva, în spatele cabanei, un canar începu să scoată triluri. Altul porni să cânte, într-o altă parte a casei. Doi papagali cucadu le răspunseră pe rând, cu sunete ascuţite.

Cabana părea plină de păsări şi răsuna de ciripitul lor. Ingersoll se apropie de bibliotecă şi se uită prin rafturi. Cărţile erau legate în piele. În sufragerie, fusese aranjată masa pentru cină. Ingersoll luă la întâmplare o ceaşcă, o întoarse şi citi ce scria pe fundul ei. Întregul serviciu era din cel mai fin porţelan de Meissen; pe fiecare farfurioară sau ceaşcă se vedeau iniţialele lui Hitler şi zvastica. Cupele şi serviciul de ceai erau din aur.

„Gusturile Führerului nu trădau nici urmă de vulgaritate."

Pe pereţii camerelor de la parter se aflau câteva tablouri de valoare, dar unul îi atrase numaidecât atenţia, un portret aproape în mărime naturală, cu rama decorată cu frunze de aur. O lampă fixată deasupra proiecta peste pictură o lumină blândă. Persoana purta o bluză ţărănească şi o fustă roz, culorile erau vii, vesele, dar nu ţipătoare. „O femeie remarcabilă, de o rară frumuseţe", gândi el. În ochii foarte albaştri i se citea o inocenţă dezarmantă, dar bărbia înălţată cu aroganţă trăda o anumită cutezanţă. Inocenţa ei maliţioasă, o combinaţie plastică de mare efect, tulbură simţurile actorului. Cine să fi fost femeia al cărei portret domina holul?

În timp ce contempla tabloul, avu senzaţia că este spionat. Privi în jur. În hol nu se vedea nimeni. Se uită în sus, spre scara ce ducea la etaj şi i se păru, la un moment dat, că în umbra palierului zăreşte o siluetă. Apoi îşi întoarse privirea la portret.

Protejat de întuneric, Hitler stătea pe palierul de sus şi-l urmărea pe actorul hipnotizat parcă de tablou.

*Ia te uită ce privire împătimită!*

În ochii lui Ingersoll se citeau pofte carnale nedisimulate. Hitler simţi pentru o clipă ghearele geloziei. Se întoarse brusc şi intră în salonaşul său. Se aşeză pe braţul fotoliului, apăsându-şi pumnul pe buze. Îl chinuiau dorul, furia, remuşcările, iar el încerca să le reprime.

Privindu-l pe Ingersoll, îşi dăduse seama că acesta fusese hipnotizat de portret, nu încăpea nici o îndoială, şi că imaginea femeii îi aţâţase simţurile. El însuşi întârziase în faţa tabloului, răscolit de aceleaşi dorinţe, prizonier al aceleiaşi

fantezii perverse.

Începu să tremure. Întâi, începu să-şi legene genunchii, după aceea, mâinile. Nu reuşea să se controleze. Îşi lovi coapsele cu pumnii şi se luptă să-şi înăbuşe strigătul de suferinţă care-i zgâria beregata. Simţea arsura lacrimilor de furie în colţurile ochilor, dar izbuti să le oprească. Timpul vindecase frustrarea. Rămăsese numai resentimentul.

„Ce femeie! Cum de îşi permite să mă sfideze? Să mă umilească? Să mă jefuiască în asemenea hal!”

Îşi pusese de nenumărate ori aceste întrebări în cele optsprezece luni care se scurseseră de la sinuciderea lui Geli Raubal. Annie Winter, menajera sa, o găsise pe Geli cu revolverul lui Hitler, un Walter de calibru 6,35, înfăşurat într-un prosop şi cu gura ţevii lipită de pieptul ei.

„Nu pot trăi cu accesele tale de furie. Cred uneori că ar fi mai bine să mor.”

Geli îl avertizase în repetate rânduri şi în diferite moduri, dar el îşi bătuse joc de ea, *o sfidase.*

Urmase noaptea aceea îngrozitoare, când ea îl înfruntase, iar înăbuşirea scandalului căzuse în sarcina lui Rudolf Hess şi a lui Gregor Strasser. Tot ei îi reduseseră la tăcere pe şantajiştii care izbutiseră să pună mâna pe nudurile obscene ale lui Geli, pictate de el.

Rudolf şi Gregor se străduiseră, de asemenea, să-l readucă la raţiune şi-l vegheaseră zile în şir, fiindcă el însuşi era bântuit de gândul autodistrugerii.

18 septembrie 1931. O dată gravată în mintea lui — ca şi ziua Puciului şi ca aceea în care Hindenburg îl numise cancelar. Cu singura deosebire că această dată marca începutul unui coşmar fără sfârşit.

Ingersoll admira încă pictura când Vierhaus reveni, păşind ciudat, parcă triumfal, ca să-şi mascheze cocoaşa.

— O femeie încântătoare, zise Ingersoll, fără să-şi desprindă privirile de pe portret. Cine e?

— Geli Raubal, nepoata Führerului, fiica preferată a surorii sale. O adora. A pierit într-un accident tragic. A fost un şoc cumplit pentru Führer, care încă îi mai resimte efectele.

— Înţeleg de ce.

— Şi-acum am să vă conduc la camera dumneavoastră, zise Vierhaus, urcând împreună cu Ingersoll scările. Aveţi suficient timp să vă schimbaţi. Führerul va coborî în curând. De obicei, îşi ia masa de prânz în ceainăria care oferă o perspectivă minunată asupra văii. Apropo, există aici câteva reguli şi e bine să ţineţi cont de ele. Führerul nu admite să se fumeze în casă. Detestă mirosul de tutun, dar nu are nimic împotrivă dacă se fumează afară. De asemenea, nu permite invitaţilor să-şi facă însemnări sau să trimită scrisori de aici. Şi nu suportă fluieratul.

— Fluieratul?

— Da. Îl înnebuneşte. Aveţi obiceiul să fluieraţi, *Herr* Ingersoll?

— Uneori. Mă amuză şi mă liniştеşte.

— În nici un caz aici. Führerul este vegetarian, dar e posibil să fi pregătit mâncăruri cu carne pentru oaspeţi. Este abstinent, dar s-ar putea să pună pe masă şampanie şi vin pentru musafiri.

— Pare foarte îngăduitor cu ceilalţi, zise Ingersoll.

— A, bineînţeles, Führerul este un gentleman foarte tolerant...

Hitler coborî exact la ora prânzului. Ingersoll rămase surprins când văzu cât de scund era în realitate Führerul. În plus, nu ştia la ce să se aştepte. Urma să-l întâlnească pe Hitler cel furtunos şi grav, liderul energic ce căuta să fascineze şi era adorat de mii de oameni, defăimându-i pe britanici şi pe francezi şi blestemându-i pe evrei şi pe comunişti? De câte ori îi ascultase discursurile la Berlin, la Nürnberg, la München! Sau, poate pe Hitler blajinul, care intra în mulţime, discuta adesea cu voce scăzută, liniştitoare şi se apleca să sărute mâinile tinerelor *Fräulein* şi pe copii pe frunte, glumind cu ei.

Führerul purta un costum gri la două rânduri, din stofă de lână pură, cu insigna Wehrmachtului prinsă pe buzunarul de la piept, un om zâmbitor, plăcut şi prietenos. Era Hitler blajinul.

— Ei, în sfârşit, am reuşit să ne întâlnim. Sunt unul dintre admiratorii pasionaţi ai artei dumitale, *Herr* Ingersoll. Am

văzut toate filmele pe care le-ai realizat. Pe unele, de mai multe ori. Ai sporit prestigiul Germaniei. Mulţumesc pentru că ai acceptat invitaţia.

— Mă simt deosebit de flatat, *mein Führer.*

— Sper să fii mulţumit de camera dumitale.

— E minunată!

— Mă bucur, mă bucur! De regulă, la amiază fac o mică plimbare până la ceainărie, unde iau masa cu musafirii mei. Dar, cum dumneata şi Willie aţi sosit primii, iar el mai are de rezolvat nişte treburi, ţi-aş propune să ieşim împreună numai noi doi.

„Să fie acest bărbat, îmbrăcat într-un costum banal, care oferă în mod deliberat imaginea patriarhală a amabilităţii şi bunăvoinţei, omul predestinat să schimbe cursul lumii?”

Servitorii îi ajutară pe Hitler şi pe Ingersoll să se îmbrace. Hitler luase o manta îmblănită. Îşi înfăşură şalul gros în jurul gâtului, îşi îndreptă umerii şi-i zâmbi lui Ingersoll:

— Eşti sigur că vrei să te plimbi pe vremea asta rea?

— De-abia aştept.

Vântul îşi înfigea pumnalele îngheţate în coasta muntelui. Hitler se strânsese în mantaua lui şi-şi înfundase urechile în gulerul înalt. Mergea aplecat mult înainte şi îşi băgase la subsuori mâinile înmănuşate. Doi oameni înarmaţi îi urmau la vreo douăzeci de paşi, ca să nu audă ce se discută. Pe când se apropiau de terasa muntelui, se deschise deodată în faţa lor perspectiva văii. Zăpada strălucea sub soarele amiezii.

Ingersoll se opri pe terasa situată la jumătatea drumului spre ceainărie şi arătă cu mâna peste munţi.

— Acolo v-aţi născut dumneavoastră, în Waldviertel, dincolo de munţi, nu-i aşa?

— Da. La Braunau. Înfiorător loc. Nu atât de rău ca Viena, dar, oricum, înfiorător.

— Dar de ce vi se pare înfiorător?

— Lumea îi spune ţinutul împădurit. E o regiune sălbatică, îi răspunse Hitler şi glasul lui trăda amărăciunea. Un ţinut aspru, cu oameni duri, posaci, medievali. Secole de-a rândul, locul a căzut victimă armatelor puse pe jaf, care invadau sudul Germaniei. A fost prădat de huni, de boemianul Ottakar al doilea, de suedezi în timpul Războiului de Treizeci de Ani.

Chiar şi Napoleon a străbătut ţinutul în 1805, în drum spre Viena. Neghiobii din Waldviertel au vocaţia înfrângerii. Sunt defetişti cu toţii.

Vocea lui Hitler începuse să se înalţe, pe măsură ce furia lua locul amărăciunii:

— Prea mulţi oameni din Germania împărtăşesc acest sentiment, continuă el lovindu-se peste coapse. De aceea trebuie să le arunc Aliaţilor drept în faţă odiosul tratat de la Versailles. Vreau să redau poporului meu mândria, *mândria, Herr* Ingersoll. Vreau să-i fac pe germani să nu ştie ce înseamnă înfrângere.

— Aţi şi început, domnule.

— *Danke, Herr* Ingersoll, zise Hitler, fără să-şi ascundă încântarea.

Apoi începu să tropăie, din cauza frigului.

„Linguşeşte şi flatează."

— Cum îţi spun prietenii dumitale? Johann? John?

— De fapt, Hans, răspunse Ingersoll.

— A, deci, pe numele dumitale adevărat, zise Hitler, zâmbind.

„Prin urmare, vor să-mi ceară ceva, gândi Ingersoll. M-au verificat.

Le-am dat ceva bătaie de cap. Or fi aflat totul? Au descoperit secretele lui Johann Ingersoll? Ce va urma? Un gen de şantaj?"

Ideea i se păru paranoică şi o înlătură.

— N-ai de ce să te temi, spuse Hitler. E opera lui Himmler şi a SS-ului său. Sunt excesiv de prudenţi. Măsuri de siguranţă, nimic altceva.

— Înţeleg, măsurile de siguranţă obişnuite.

De sub gulerul lui Hitler, aburii respiraţiei ieşeau în rotocoale.

— Nu-mi place iarna, Hans. Când m-am dus la Viena să studiez, am trăit o perioadă extrem de amară... Vreme de doi ani, tristeţea a fost singura mea iubită, iar foamea, singurul meu camarad. Şi ce frig am îndurat! Mă cuprind şi-acum fiorii când îmi aduc aminte.

Se opri, se scutură, cuprins de un frison, şi se cuibări mai adânc în manta. Apoi continuă:

— Nu reuşesc niciodată să mă încălzesc ca lumea în timpul iernii. Locul de aici e foarte frumos. Privesc zăpada care înveleşte munţii, o aud cum scârţâie sub tălpi, dar frigul mă taie ca o sabie.

— Doriţi să ne întoarcem la cabană?

— *Nein!* E o teamă pe care trebuie să o înving. Într-o bună zi, am să scap, poate, de ea. O să mă prăjesc foarte rău la soare şi-atunci o să mă tem mai mult de căldură decât de frig. Ha! De altfel, dumneata ştii cum e să dormi pe caldarâmul rece.

— Nu-i chiar aşa de rău ca în tranşee, când plouă. Îmi era frică, o frică teribilă, că aş putea să mă înec în noroi. Când începea să plouă, mă apuca groaza, gândindu-mă că tranşeea se va prăbuşi peste mine. După căderea întunericului, ieşeam târâş din şanţ şi mă culcam lângă morţi. Dimineaţa, mă târâm din nou în şanţ. Preferam să dorm printre morţi — iată ce înseamnă frica absolută.

— Ai fost un bun soldat.

— Şi dumneavoastră aţi fost.

— Şi noi doi am rămas buni soldaţi, Hans. Războiul de-abia începe.

— Cu cât începe mai repede, cu atât mai bine.

— Ai vorbit ca un adevărat nazist.

— Am citit *Mein Kampf* de nenumărate ori, am învăţat pe de rost pasaje întregi şi le-am recitat cu glas tare, ca să le simt forţa, spuse entuziasmat Ingersoll. V-am citit toate lucrările, *mein Führer.* Şi începu să recite:

*Ohne Juda, ohne Rom,*
*Wird gebaut Germaniens Dom!*
*Heil!*

— Doamne, spuse Hitler surprins, am scris versurile acestea... stai să-mi aduc aminte... În...

— 1912.

— *Ja,* 1912, răspunse Führerul uimit şi le repetă:

*Fără evrei, fără Roma,*
*Vom înălţa catedrala Germaniei!*

*Trăiască!*

— Aveam pe-atunci douăzeci şi patru de ani. Lumea râdea de mine, după cum ştii.

— Profetul e nevoit întotdeauna să suporte dispreţul.

— Pe Nietzsche l-ai studiat?

— Îi cunosc bine opera.

— Eşti un adevărat erudit, Hans Wolfe, remarcă Hitler impresionat. Îţi place muzica? Wagner?

— Foarte mult.

Îşi continuară plimbarea pe cărarea ce ducea la ceainărie.

— În adolescenţă, împreună cu prietenul meu Gustl, am scris — eram în Waldviertel, se-nţelege — o operă, o lucrare şocantă, plină de nebunie, violenţă, crimă, minuni, mitologie, magie, sinucideri. Ceva foarte wagnerian.

Starea de spirit a lui Hitler se schimbă din nou, brusc, şi Führerul trecu de la nostalgie la iritare. Începu să vorbească tare, cu o voce mai ascuţită.

— Şi am să-ţi mai spun ceva despre neghiobii de peste munţi, de la Waldviertel. Nu sunt capabili să-l *înţeleagă* pe Wagner. Numai *eu* am înţeles măreţia lui Wagner, Hans. *Numai eu înţeleg că actul creaţiunii a fost un act de violenţă şi că, prin urmare, orice creaţie trebuie să urmeze calea violenţei.*

Vocea îi scăzu în intensitate la fel de brusc, transformându-se în şoaptă. Se dădu mai aproape de Ingersoll.

— Acesta e începutul. Primul act s-a produs lunea trecută, când bătrânul senil şi ramolit m-a numit cancelar. Mai întâi a fost Sfântul Imperiu Roman, apoi Hohenzollernii prusaci, iar acum se deschide era glorioasă a celui de-al Treilea Reich. Vom schimba lumea din temelii. Vom anula tratatul de la Versailles. Îi vom lichida pe evrei, pe ţigani şi pe comunişti. Vom crea o populaţie de arieni puri, o rasă mai inteligentă, mai puternică, mai frumoasă, cum n-a mai existat în istorie. *Începem* deja să acţionăm.

Se opri o clipă. Ochii îi ardeau. Respira des, sacadat.

— Hans, dumneata crezi ceea ce ţi-am spus? Crezi că în momentul de faţă al Treilea Reich există?

— Da, *mein Führer.*

Ingersoll privea uimit. Ce forţă de convingere avea vocea lui Hitler! Ideile expuse şi chiar cuvintele îi erau cunoscute din discursuri şi din cărţi. Dar niciodată nu le auzise rostite cu atâta măiestrie. Şi credea în ele, fără nici un fel de rezerve.

— Al Treilea Reich sunteţi dumneavoastră, *mein Führer,* izbucni el pătimaş. Şi deodată, se dădu un pas înapoi şi braţul îi zvâcni înainte, salutând: *Heil Hitler!* rosti el în transă. Glorie cancelarului!

Pe buzele lui Hitler flutură un zâmbet discret. Îi răspunse, ridicând şi el mâna, apoi îşi reluară plimbarea.

Ceainăria, care semăna cu un foişor mare, închis cu geamuri, se înălţa pe platforma unei stânci, la capătul drumului de pe platou. Hitler iuţi pasul, dornic să scape mai repede de frig. Se năpustiră înăuntru şi trântiră uşa după ei. Un servitor în uniformă albă luă poziţia de drepţi şi salută.

— Du-te la bucătărie, Fritz, ne servim singuri.

— Am înţeles, *mein Führer,* spuse soldatul şi dispăru.

Afară, vântul viscolea zăpada şi înălţa vârtejuri ce treceau prin faţa ferestrelor, ca nişte diavoli prinşi într-o horă nebună. În şemineu, focul gigantic trosnea şi arunca în sus pe horn vârtejuri de scântei.

— Ah! exclamă Hitler închizând ochii.

Îşi descheie mantaua şi o ţinu ca pe un scut în faţa focului, adunând căldura sub pulpana ei.

— Focul e marele purificator, spuse el. Privea concentrat buştenii cuprinşi de flăcări, dar vedea vâlvătaia care mistuia clădirea semeaţă a Reichstagului. Invoca în minte spiritul focului şi scânteile care se-nvolburau deasupra oraşului.

Pe masa din faţa şemineului se aflau farfurii cu pâine de casă, prăjituri, brânzeturi şi cârnaţi groşi şi foarte bine prăjiţi. Din ceainicul mare de porţelan ieşeau aburi. Pe masă erau şi două sticle de vin, destupate.

— Plimbarea de la cabană la ceainărie e un foarte bun exerciţiu de autodisciplinare. Dumneata eşti disciplinat, Hans?

— Când e nevoie, da.

— Bine chibzuit! Motivul principal care mă aduce aici este dorinţa de a mă relaxa.

Puse degetul pe una din sticle.

— Roşu sau alb?

— Aş prefera roşu.

Hitler umplu două pahare cu vin roşu, luă un cuţit, îşi tăie o bucată de cârnat şi o băgă în gură. Închise o clipă ochii, savurând bucăţica de carne condimentată, apoi bău o gură de vin.

— Renunţăm la disciplină pentru o zi sau două, de acord?

— E absolut necesar, *mein Führer.*

— Exact, exact. Serveşte-te, Hans.

Hitler îşi puse pe o farfurie pâine, brânză şi cârnaţi şi îşi umplu din nou paharul. Dogoarea şemineului îşi făcu, în fine, efectul. Hitler îşi scoase mantaua, o aruncă pe un scaun, trase un taburet şi-şi întinse pe el picioarele încrucişate. Oftă mulţumit. Ingersoll luă un scaun şi se aşeză lângă el. Amândoi urmăreau parcă halucinaţi jocul flăcărilor, în timp ce vorbeau.

— Aici, la Cuibul Vulturului nu se discută niciodată politică, spuse Hitler. Venim să ne relaxăm şi să uităm pentru moment problemele care ne frământă. Mda. Totuşi, *Herr* Ingersoll, cred că n-ar fi rău să ne cunoaştem mai bine. Ce zici?

— Cum doriţi, *mein Führer.*

— Aş vrea să aflu ceva. Ştiu că vreme de doi ani, înainte de a deveni actor, ai trecut prin momente grele. De ce n-ai intrat în *Sturmabteilung?* Eşti un nazist de nădejde şi n-ai fi avut decât de câştigat dacă îmbrăcai cămaşa brună.

— N-am putut.

— De ce?

— Sunt motive personale, răspunse ezitând Ingersoll.

— Şi nu i le poţi împărtăşi Führerului dumitale?

Înainte de a răspunde, Ingersoll se gândi o clipă, apoi spuse:

— N-am venit aici să-mi fac duşmani.

— Totul va rămâne între noi, Hans.

Ingersoll rămase o vreme pe gânduri. Se temea că prejudecata lui o să-l înfurie pe Hitler. Instinctul îi şoptea totuşi că Hitler va reacţiona pozitiv în faţa sinceităţii lui.

În definitiv, de ce îl chemaseră aici? Hitler îi pusese întrebări de natură politică doar din pură curiozitate? Sau

întreaga discuţie urmărea un anumit scop? Cele două opţiuni se răsuceau în mintea lui Ingersoll asemenea unei monede ce se învârteşte. În cele din urmă, hotărî să fie sincer. În definitiv, Hitler era idolul naţional. Popularitatea lui se situa deasupra politicii sau ideologiei.

— Tare mă tem că opiniile mele o să vi se pară cam... snoabe.

— Snoabe?

— Nu-mi plac oamenii din detaşamentele cămăşilor brune. Nu sunt genul meu. Înţeleg că avem nevoie de ei, dar... indivizii sunt nişte huligani zgomotoşi, puşi mereu pe harţă şi...

— Da? Şi?

Hitler îl sfredelea cu privirile, dar Ingersoll continua să i se uite drept în ochi.

— Şi pe urmă, acest Ernst Röhm. Este... ceva nu e-n regulă cu el... Lui Röhm îi plac băieţii, spuse pe un ton destul de sever Ingersoll. E sadic, beţiv...

— Îl cunoşti pe Röhm?

— L-am întâlnit o singură dată, prin 1925 sau 1926, la Berlin. Ţinea o cuvântare. Era treaz, dar incoerent.

— Röhm nu a fost numit în funcţia pe care o deţine datorită talentelor oratorice sau bunelor sale moravuri.

— Înţeleg, *mein Führer,* însă...

— Însă intuiţia dumitale în legătură cu Ernst e corectă. Röhm n-a izbutit să dea SA-ului dimensiunea morală cuvenită, zise Hitler, ridicându-se şi întorcându-se cu spatele spre foc. SA-ul e lipsit de mândrie şi de direcţie. Rămase o clipă pe gânduri, apoi adăugă enigmatic: Sunt lucruri care supravieţuiesc şi după ce şi-au împlinit menirea.

Făcu din nou o pauză.

— În plus, Röhm are ochi de porc, spuse Hitler, schimbându-şi din nou dispoziţia şi chicotind amuzat de insulta pe care o proferase.

— Nu mi-ar fi convenit să-mi petrec seara în compania lui Attila Hunul, recunosc însă că Attila era foarte eficace.

— Asta e! Dumneata înţelegi, după cum văd, că până şi şobolanii pot fi de oarecare folos. Röhm e utilizat pentru a atinge un anumit obiectiv, un obiectiv extrem de important.

Nu va avea însă nici un cuvânt de spus în ce priveşte viitorul Germaniei. E un troglodit, adăugă Hitler pe neaşteptate.

— Exact!

Ingersoll era bun cunoscător al politicii, observaţiile lui se dovedeau corecte. *Die Sturmabteilung,* detaşamentele SA, constituiau armata personală a lui Hitler. Oamenii care îmbrăcaseră cămăşile brune fuseseră recrutaţi iniţial, în marea lor majoritate, din clientela puşcăriilor şi dintre huidumele care asigurau liniştea în berării. Huligani şi criminali care deveniseră o forţă paramilitară nedisciplinată. Cutreierau străzile, spărgeau vitrinele magazinelor, îi băteau pe evrei, asigurau paza la întrunirile politice, iar în particular practicau şantajul şi jecmăneau oamenii. Detaşamentele SA scăpaseră de sub control şi reprezentau un adevărat pericol pentru mişcare. De aceea, Hitler îl adusese în ţară pe Ernst Röhm, un camarad din perioada Puciului — Röhm deţinea pe-atunci un post diplomatic în Bolivia — şi-l numise comandant al cămăşilor brune. Hitler avea încă nevoie de această poliţie personală, dar stabilise cum să rezolve la momentul oportun problema ei. Crease *Die Schutzstaffel,* batalioanele SS, şi-l instalase la comanda lor pe Heinrich Himmler, unul dintre prietenii săi cei mai apropiaţi. SS-ul avea şi un satelit, SD-ul, Serviciul de Securitate, care desfăşura activităţi de contrainformaţii în Germania şi în străinătate. Nu se prea ştia ce rol joacă Wilhelm Vierhaus în cadrul SD-ului, dar era limpede că profesorul deţinea o poziţie importantă. Hitler urmărea să transforme SS-ul în organizaţia cea mai temută din structura partidului nazist. Şi, când batalioanele SS vor fi mai puternice decât SA-ul, atunci... Însă fiecare lucru la timpul său.

— Par, probabil, elitist... Începu Ingersoll.

— Dumneata *eşti* elitist, spuse Hitler, degajat. Ce e rău în asta? De aceea te-am şi invitat aici.

— N-am nimic comun cu Röhm şi cămăşile brune pe care le conduce. Împărtăşim aceleaşi convingeri politice. Prefer să susţin mişcarea naţional-socialistă prin alte mijloace.

Hitler se aplecă spre el şi ochii i se îngustară.

— De pildă?

— Prin contribuţii financiare. Îmi îndemn asociaţii să intre

în partid. Apăr ideile dumneavoastră în faţa celor care, uff... nu le înţeleg pe deplin.

— Eşti, aşadar, un bun nazist?

Ingersoll se gândi o clipă, apoi răspunse:

— M-aş defini, mai degrabă, ca un bun hitlerist, *mein Führer.* Formula ar fi mai exactă.

— Adică?

— Partidul e organismul creat pentru atingerea unui scop anumit. De aceea, după opinia mea, partidul trebuie să aibă o prestanţă şi o ţinută exemplare. Or, există, din păcate, prea mulţi bufoni şi huligani.

— Bufoni şi huligani? repetă Hitler, surprins.

Vierhaus avea dreptate, Ingersoll îşi exprima fără menajamente părerile. Ingersoll simţi că Hitler era gata să se înfurie.

— Sunt gata să vă urmez şi-n foc, *mein Führer,* adăugă el repede, dar există oameni pe care aş prefera să-i arunc în flăcări.

„Linguşeşte şi flatează. Ascultă-l până la capăt."

— După cum v-am spus, am citit *Mein Kampf* din scoarţă-n scoarţă, de mai multe ori. Stă permanent pe noptiera mea. E o carte importantă, mai importantă decât Biblia. Sunt de acord cu tot ce-aţi scris şi, în mod deosebit, cu modul în care abordaţi problema evreiască.

— *Herr Schauspieler,* spune-mi drept, care sunt sentimentele dumitale faţă de evrei?

— Îi urăsc, răspunse Ingersoll cu voce scăzută, gâtuită. Urăsc trucurile lor marxiste, văicăreala lor...

— *Ja, Ja! Bine* spus. *Sunt* nişte văicăreţi. Şi ai dreptate, ei reprezintă coloana vertebrală a mişcării marxiste. Au avut la dispoziţie paisprezece ani, *paisprezece ani,* ca să ne arate de ce sunt în stare şi n-au produs decât ruine. Uită-te-n jur! *Ruine!* Ştii care-i cheia succesului nostru, Hans? Cinstea! Abordăm lucrurile în mod cinstit. Ne preocupă doar ce este drept, corect, convenabil. Ceea ce e bun pentru Germania.

Surâse. Un surâs schiţat, o mişcare fulgerătoare în colţurile gurii, mai curând o părere de surâs. Se aşează din nou pe braţul fotoliului şi se aplecă spre Ingersoll, cu pumnii strânşi.

— Trebuie să-i dăm afară pe evrei — din pieţe, din băncile noastre, din industria noastră. Şi poate chiar... să scăpăm Germania de calamitatea *jidovească.* Eşti de acord?

Ingersoll zâmbi la rândul său, înclinându-şi capul.

— Desigur. Dar cum? Şi cum veţi justifica în faţa celorlalte ţări ale lumii ceea ce facem noi?

Dispoziţia lui Hitler se schimbă radical. Faţa i se congestionă, vocea lui căpătă tonalităţi înalte, pasionale. Începu să clocotească de furie. Privi afară, pe fereastră.

— Să justificăm?! Nu justificăm *nimic!* În faţa celorlalte ţări ale lumii? Care sunt alea? Franţa? pufni indignat. Cum să te înţelegi cu un om care vrea să te sugrume în timp ce tu îi vorbeşti? Statele Unite, cu doctrina Monroe? Oh, Doamne! Ipocrizia ipocriziilor! Americanii îi exclud pe imigranţii prezumtivi dacă sunt consideraţi *indezirabili.* Le reglementează numărul. Impun anumite standarde fizice, le cer oamenilor să vină cu o anumită sumă de bani. Îi interoghează în legătură cu opiniile lor politice. Ascultă-mă, prietene, învaţă de la duşmanii tăi. Oricum, există o cale de a trata cu americanii. Comuniştii spun că puterea izvorăşte din ţeava tunului. Dacă aşa stau lucrurile, am să le arăt ce înseamnă puterea. Am să le arăt ţeava tunului nostru. Izbi cu pumnul în palma deschisă şi bătu cu piciorul în podea. Acţiunile noastre nu se deosebesc de ale lor. Şi-atunci, cum îşi permit să ne condamne? Nu-mi pasă de evreii din alte ţări. Însă aici, *Germania* va rezolva cum crede de cuviinţă problema evreilor, fiindcă problema aceasta ne priveşte numai pe *noi.*

Ingersoll avu senzaţia că Hitler uitase de prezenţa lui. Führerul se adresa parcă mulţimilor nevăzute ale germanilor privaţi de drepturi, care se aflau undeva afară. Cuvintele sale înflăcărate degajau o forţă hipnotică. Inima lui Ingersoll începu să bată mai tare. Apoi vocea redeveni dintr-odată calmă. Hitler se întoarse spre Ingersoll, cu ochii strălucind de febra puterii.

— Despre britanici ce să mai spun? Oamenii compromisului. E stilul lor. Britanicii sunt duri şi mândri. Şi, mai ales, exploatatori. Anglia reprezintă o forţă psihologică, o forţă care domină întreaga lume. Englezii sunt protejaţi de o

flotă imensă şi de o aviaţie extrem de curajoasă. Dar ne vom ocupa de ei la momentul oportun. Însă ducă-se dracului restul lumii, şopti el, aplecându-se spre Ingersoll. Peste un an vom ajunge partidul cel mai puternic din istorie, iar Europa va îngenunchea în faţa noastră. Mâine noi vom *fi* lumea, tânărul meu prieten.

„Prin urmare, Hitler se gândeşte deja să se pregătească de război, se gândi Ingersoll. Pentru el, războiul e inevitabil.”

Hitler se opri, văzând faţa lui Ingersoll care trăda o emoţie puternică.

— Dumneata eşti convins de adevărul spuselor mele, da?

În transă, Ingersoll încuviinţă, cu o înclinare a capului.

„L-am prins în undiţă, îşi spuse Hitler. Der Schauspieler e acum omul nostru.”

— Şi doreşti să joci un rol important în cruciada noastră, da?

— Da, *mein Führer!*

— Mai important decât acela de a contribui cu bani la susţinerea partidului?

— Da, *mein Führer!*

— Aşa va fi, *Herr* Ingersoll, zise Hitler, bătându-l uşor cu palma peste genunchi. Aşa va fi!

Ingersoll se uită afară, privind peste umărul lui Hitler. Îl văzu prin geamul îngheţat pe Willie Vierhaus, care tropăia mărunt şi stângaci pe poteca alunecoasă, coborând spre ceainărie.

# 6

Deşi îl răzbise frigul, Vierhaus se opri şi ciocăni la uşă. Hitler îi făcu semn cu mâna să intre.

— Dumnezeule, ce ger! se văită el, dând buzna în încăpere. Soldatul de-afară spune că sunt zece grade sub zero!

Se repezi spre şemineu şi se-ntoarse imediat cu spatele la foc, ascunzându-şi gâlma de pe umăr. Dârdâia cumplit. Închise ochii de plăcere, simţind dogoarea flăcărilor.

— Trebuie să declanşăm un război în Africa, Willie, ca să te simţi şi dumneata bine, zise Hitler.

— Acolo e mai rău, mult mai rău, răspunse Vierhaus. Praful! Praful e mai rău decât frigul.

— Fiecare cu necazurile lui, spuse Hitler. Hans detestă mai mult noroiul decât frigul. Dumneata ai oroare de praf.

— Dar dumneavoastră, *mein Führer,* ce vi se pare mai groaznic decât frigul?

— Eşecul, răspunse Hitler.

— Uneori se asociază, spuse Vierhaus. Napoleon a avut parte de amândouă în Rusia.

— Francezii îşi pun în farfurie mai mult decât pot să mănânce, asta-i nenorocirea lor, spuse Ingersoll, pregătindu-şi un sandviş.

— Francezii n-au vână de luptători, asta-i nenorocirea lor. Mai degrabă ar face dragoste decât să lupte ca să câştige o bătălie.

— Am văzut pe Somme cum un întreg batalion de infanterie ne întorcea spatele şi fugea din faţa noastră, zise Ingersoll, muşcând din sandviş şi sorbind o gură de vin. Nu se vedeau decât funduri de francezi.

— Frumoasă privelişte, sunt convins, spuse Vierhaus, râzând.

— Magnifică, răspunse Ingersoll.

— Se întorceau probabil în fuga mare la Paris, să găsească o sticlă de vin şi o *Fräulein* pentru o noapte, chicoti Hitler. Ei cred că linia Maginot e de netrecut. Ha! Ce prostie! Un ţarc

din beton pentru vaci o să oprească Wehrmachtul? De-abia aştept să vină ziua aceea.

Tăie repede o altă bucată de cârnat, o mestecă cu poftă, rostogolind cu limba carnea şi sugându-i ultimul strop de suc, înainte de-a o înghiţi.

— Începe să ningă, *mein Führer,* remarcă Vierhaus. Mă tem că avionul de la Berlin n-o să aibă cum să aterizeze la Linz.

— Hermann n-o să-i permită pilotului să se întoarcă, sunt absolut sigur. Cel ce conduce Luftwaffe nu se sperie de puţină zăpadă.

— Am veşti bune. Avionul lui Albert a aterizat. Speer a plecat din sat şi se află în drum spre noi.

— Splendid!

— I-am lăsat vorbă să vină imediat aici. Cred că am procedat bine.

— Da, da, aprobă repede Hitler. Sunt nerăbdător să-i văd aici împreună pe Albert Speer şi pe Hans. Două genii creatoare, două inteligenţe care se înfruntă, demonstrându-şi talentele. Va fi un adevărat regal.

Hitler se ridică şi se duse lângă Vierhaus, în faţa focului. Îşi ţinea mâinile la spate.

— Sperasem să o aduc şi pe Leni Riefenstahl, dar lucrează la terminarea unui film. Când ajunge în faza de finisare, Leni se poartă de parcă ar fi... în transă.

— După opinia lui Fritz Lang, Leni e una dintre cele mai mari cineaste contemporane, zise Ingersoll.

— *Una?* spuse Hitler. Leni este cea mai mare cineastă contemporană. De aceea am numit-o operatorul oficial al celui de-al Treilea Reich. Să-l luăm, de pildă, pe Speer. Viziunea lui este grandioasă. Îi e practic imposibil să gândească la scară redusă. Îi cer o pietricică şi-mi oferă un munte.

— Am văzut azi-dimineaţă Casa Brună, zise Ingersoll. E splendidă.

— Să i-o spui. Îi place să fie flatat, deşi se străduieşte să nu o arate.

— Sper să aducă macheta oraşului Nürnberg, interveni Vierhaus.

— Proiectele lui Albert au nobleţe, sunt pline de avânt. L-am numit arhitectul meu, deoarece îi înalţă spiritual pe germani. Şi stadionul din Nürnberg va fi un simbol. Când vom serba inaugurarea stadionului, germanii îşi vor da seama că al Treilea Reich este viitorul lor, vă asigur, spuse Hitler.

Rămase în picioare în faţa lui Ingersoll, apăsându-şi pe piept pumnii strânşi.

— Vorbesc acum despre mândrie, *Schauspieler,* înţelegi? Hitler înseamnă mândrie. Speer înseamnă mândrie. Wagner înseamnă mândrie.

Se opri, regizându-şi efectul, apoi se apropie încă puţin de Ingersoll.

— Johann *Ingersoll* înseamnă mândrie.

Urma la pièce de résistance.

Veni şi mai aproape de Ingersoll, se uită o clipă la Vierhaus şi, în sfârşit, îşi fixă privirile grele, febrile, asupra actorului.

— Ai auzit, sunt sigur, de existenţa SS, *Schutzstaffel,* trupele mele de elită. Sunt mai puternice decât armata, SA-ul şi poliţia, luate la un loc. Comandant este Himmler. Ai văzut uniforma?

— Negrul este foarte impresionant, zise Ingersoll.

— Prin activitatea dumitale, ai sporit considerabil reputaţia patriei-mamă. Mi-ai fi de mare folos şi cred că nici pentru dumneata n-ar fi rău dacă ai accepta o misiune în *Schutzstaffel.*

Ingersoll încremeni.

— O misiune? Ce fel de misiune?

— Vei fi reprezentantul meu în lumea artelor. Îmbrăcând uniforma la evenimentele oficiale, vei conferi SS-ului un plus de prestigiu. M-am gândit să fii... *colonelul* Hans Wolfe.

„Colonel! îşi spuse Ingersoll. Dumnezeule, colonel în trupele de elită ale lui Hitler!”

— Mă simt deosebit de onorat, *mein Führer.*

— Deci accepţi?

— E o mare cinste, domnule!

— Excelent! Willie, dă-mi Biblia de pe masa de-acolo. Va presta jurământul chiar acum, în faţa mea.

— Da, *mein Führer.*

Vierhaus găsi o Biblie şi i-o dădu lui Ingersoll.

— Ridică mâna dreaptă şi repetă după mine, spuse Hitler.

Ingersoll trecu Biblia în mâna stângă şi ridică dreapta.

Hitler declamă jurământul SS:

*Îţi jur, Adolf Hitler,*
*Führer şi cancelar al Reichului German,*
*Să fiu credincios şi brav.*
*Mă angajez în faţa ta şi a superiorilor mei*
*Pe care îi vei numi*
*Să mă supun ordinelor chiar de-ar fi să plătesc cu viaţa,*
*Aşa să-mi ajute Dumnezeu.*

Ingersoll repetă cuvânt cu cuvânt jurământul. Hitler zâmbi şi-i strânse mâna.

— Te felicit, colonele! Am să te pun în legătură cu croitorul meu din Berlin. Uniforma dumitale e un dar din partea mea. Şi încă ceva.

Hitler întinse mâna. Vierhaus scoase un pachet din buzunarul mantalei şi i-l dădu. Era o cutie subţire, ambalată frumos, lungă de aproximativ treizeci de centimetri şi lată de circa zece-cincisprezece centimetri. Un cadou!

Hitler i-o oferi, zâmbind, lui Ingersoll.

— Felicitări!

Privirea lui Hitler, observă Ingersoll, exprima mândrie, mândrie şi speranţă.

Actorul apucă încet, cu amândouă mâinile, pachetul şi-l contemplă câteva momente. Îl cântări o dată sau de două ori în palme, un gest reflex, moştenit din copilărie: cadourile grele erau întotdeauna cele mai plăcute. Pachetul primit de la Führer părea destul de greu.

— Hai, deschide-l, deschide-l, îl îndemnă Hitler.

Ingersoll aşează pachetul pe marginea mesei şi-l desfăcu. Era o cutie din mahon. În interiorul ei se afla un pumnal, cuţitul lung, oficial al SS-ului, cu plăsele din abanos, lamă cu două tăişuri, de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, şi teacă din piele neagră. Pe mâner se vedea emblema oficială a SS-ului, două fulgere în zigzag, din aur. Întoarse arma. Pe partea cealaltă a mânerului, era încrustat un vultur din aur, ţinând în gheare o cunună care încercuia zvastica bătută-n diamante.

Trase pumnalul din teacă. Imediat sub gardă fuseseră imprimate în oţel iniţialele „AH”

Lui Ingersoll îi pierise glasul. În interval de câteva minute, fusese numit colonel în SS şi primise un cadou cu semnătura lui Hitler. Îl privi extaziat pe Führer.

— Vreau să vă mărturisesc un mare secret personal, bâigui el. Am turnat cinci filme de groază în mai puţin de doi ani şi aş dori să abandonez peliculele de senzaţie, să interpretez un adevărat rol dramatic. Să-mi dezvolt talentul. Premiera mondială a „Câinelui nopţii” e programată pentru douăzeci şi şapte februarie, la Opera Kroll. Îmi propun să apar în noaptea aceea nedeghizat, să fiu eu însumi şi să pun capăt şaradei publicitare care a devenit o povară îngrozitoare. Acum sunt *colonelul* Hans Wolfe. Impactul publicitar va fi enorm!

Hitler îi aruncă o privire lui Vierhaus şi-şi ţuguie buzele.

„A sosit momentul, se gândi Hitler. E pregătit.” Începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile la spate, izbind cu pumnul în palma deschisă. Se uita în tavan, în timp ce vorbea:

— Eşti înzestrat cu o combinaţie unică de talente, prietene, joci superb, vorbeşti fluent patru limbi străine, stăpâneşti ca un expert autentic arta redării dialectelor şi a diferitelor accente ale rostirii, ai demonstrat că posezi la perfecţie tehnica deghizării, ai dovedit că eşti un bun soldat şi ştii cum să supravieţuieşti în orice condiţii, ai mari calităţi de acrobat, crezi în al Treilea Reich şi... şi, la nevoie, poţi să ucizi. Ai curăţat două plutoane de puşcaşi marini, greşesc?

— Aşa e, *mein Führer,* nu greşiţi deloc.

— Ţi-a fost greu? Adică, să ucizi?

Ingersoll îl fixă câteva momente şi zâmbi.

— Dimpotrivă, *mein Führer,* am simţit o mare satisfacţie.

— Ei vezi, vezi.

Hitler îşi desfăcu larg braţele.

— Talente unice. Un om de excepţie! Nu ţi-am spus eu, Willie?

— Aşa e, *mein Führer,* confirmă Vierhaus, acceptând implicit faptul că ideea complotului devenise dintr-odată proprietatea lui Hitler.

— Izbânda celui de-al Treilea Reich reprezintă visul tău,

da, Hans?

— Da.

— E cel mai important lucru din lume?

— Da.

— Mai important decât cariera şi chiar decât viaţa dumitale?

— Da!

Hitler îşi umplu din nou paharul cu vin. Îl privi pe Ingersoll drept în ochi. Îşi sorbi vinul, se aplecă iarăşi în faţă şi dădu din cap.

— Te cred. Şi mai cred ceva. Dacă ţi-aş cere să îndeplineşti o misiune imposibilă, o misiune care ţi-ar impune un mare sacrificiu personal, obligându-te să renunţi la numele, la cariera, la averea dumitale şi să abandonezi *totul,* dacă ţi-aş propune să accepţi o asemenea misiune, sunt convins că nu m-ai refuza.

Ingersoll rămase tăcut. Cuvintele lui Hitler îl aduseseră într-o stare vecină cu extazul.

— Chiar dacă misiunea te-ar sili să trăieşti vreo şase, poate şapte ani, într-o ţară pe care o deteşti de multă vreme?

Hitler se apropie şi-i vorbi aproape în şoaptă.

— Chiar dacă ţi-aş spune că misiunea e atât de secretă, încât nu-ţi pot comunica — nici măcar dumitale — ce obiectiv urmăreşte? Până când vei intra în acţiune, secretul va fi cunoscut numai de mine şi de profesor. Dar, chiar aşa stând lucrurile, am convingerea că o vei accepta.

— Ar fi o mare cinste să mă consideraţi potrivit pentru o asemenea însărcinare, răspunse tot în şoaptă Ingersoll.

— Ei, da, Hans Wolfe, eşti omul potrivit. Doresc să îndeplineşti această misiune.

Complet buimăcit, Ingersoll se uita când la Hitler, când la profesor.

„Vorbeşte serios? se întrebă Ingersoll. Să fie oare un fel de încercare pentru a-şi da seama dacă sunt cu adevărat loial şi dacă am încredere în el?”

— În cadrul SS-ului funcţionează, cu o discreţie desăvârşită, o unitate numită *Die Sechs Füchse,* Cele Şase Vulpi. E condusă de profesorul Vierhaus şi are cinci membri, incluzându-l şi pe Willie. Ceilalţi patru componenţi sunt

personalităţi-unicat, ca şi dumneata. Fiecare are de îndeplinit o misiune deosebită. Fiecare poartă un nume de cod pe care-l ştim doar eu şi Willie. Nici măcar Himmler nu le cunoaşte identitatea şi nu este la curent cu natura misiunilor. Cele Şase Vulpi nu păstrează nici un fel de documente. Motivul? Misiunile sunt atât de delicate, atât de secrete, încât ne obligă să luăm cele mai stricte măsuri de siguranţă. Nici măcar persoanele în cauză nu-şi cunosc obiectivele urmărite. Dacă ar fi prinşi şi ar dezvălui secretul, am fi obligaţi să abandonăm şi nu ne putem permite să riscăm, deoarece misiunile amintite sunt *vitale* pentru viitorul *Germaniei.*

— Înţeleg, zise Ingersoll.

— Agenţii din *Die Sechs Füchse* îi raportează lui Vierhaus, iar el îmi raportează mie. Şi-acum, câteva cuvinte despre însărcinarea pe care ne-am gândit să ţi-o încredinţăm. În cazul când războiul cu Statele Unite ar deveni iminent, acţiunea dumitale va avea ca efect paralizarea efortului lor de război şi, prin urmare, îi va neutraliza. Ea va determina, fără îndoială, Statele Unite să nu mai intre în război. Pe scurt, Hans, misiunea dumitale va influenţa direct rezultatul luptei noastre. Aşadar, dacă te hotărăşti să o accepţi şi dacă vei reuşi s-o duci la bun sfârşit, vei deveni singurul mare erou de război din istoria celui de-al Treilea Reich.

Ingersoll se sufoca de emoţie. Vru să vorbească, dar Hitler ridică un deget.

— Înainte de a-mi răspunde, Hans Wolfe, aş vrea să înţelegi că, dacă primeşti însărcinarea, Hans Wolfe şi Johann Ingersoll trebuie să moară. Vei fi un om fără identitate. Vei fi un număr.

— Un număr?

— Willie... zise Hitler.

— Vei fi cunoscut sub numărul de cod *Siebenundzwanzig.*

— Douăzeci şi şapte? De ce douăzeci şi şapte?

— O să înţelegi la momentul oportun, spuse Vierhaus. Între noi trei vei fi, mai pe scurt, Swan. Te sfătuiesc să-ţi transferi averea personală în băncile elveţiene, însă trebuie să promiţi că până la îndeplinirea misiunii nu vei folosi conturile. La moartea dumitale, proprietăţile pe care le deţii vor fi vândute şi banii obţinuţi pentru ele vor fi, de asemenea,

depuşi în Elveţia. Nu ne putem îngădui să lăsăm nici o urmă de document. Ţi se pare logic?

Ingersoll de-abia reuşi să încuviinţeze printr-o înclinare a capului. Era aproape în stare de şoc.

— Vei fi instruit în toate domeniile spionajului, ale sabotajului şi ale tehnicilor de supravieţuire, continuă Vierhaus. La încheierea stadiului de pregătire, vei fi agentul cel mai competent din sistemul secret de informaţii al Germaniei. Apoi o să te dai la fund, o să dispari, până va sosi momentul. Şi asta se va petrece, dragă domnule... şi făcu o scurtă pauză înainte de a-şi încheia fraza... peste cinci sau poate chiar peste opt ani.

— Şi cu ce mă voi ocupa opt ani de zile?

— Vei aştepta, spuse Hitler şi zâmbi.

Era un zâmbet sincer, neelaborat.

— Vei învăţa să devii american, un american oarecare.

Ingersoll se blocase. Anvergura înspăimântătoare a propunerii lui Hitler îi scurtcircuitase capacitatea de gândire. Se întâmplaseră prea multe lucruri în ultimele minute şi nu avea încă puterea de a trage concluzii. Un singur gând începea să prindă contur: *să devină altă persoană, în altă ţară. Ce rol de jucat!* Cel mai mare *rol din lume...*

— Te bucuri de avere, recunoaştere, renume... continuă Hitler. Să renunţi la ele, oricare ar fi motivul, e un gest aproape incredibil.

Hitler îşi fixă privirile asupra focului. Lemnele trosneau în liniştea mormântală.

— S-au făcut multe sacrificii pentru gloria Deutschland-ului şi vor urma multe altele. Dar nici unul nu va întrece jertfa pe care ţi-o cer dumitale... colonele Wolfe.

Ingersoll de-abia auzea cuvintele. Gloria Deutschland-ului... *nici unul nu va întrece jertfa... e un gest aproape incredibil... colonele Wolfe...*

*Cel mai mare rol din lume...*

# 7

Ingersoll intră în camera lui, îşi lepădă haina şi îmbrăcă un pulover negru, pe gât. Concepuse împreună cu Heinz o mască simplă, care la prima vedere semăna cu aceea din *Câinele nopţii.* Scoase din pachet mantia neagră, o desfăcu şi o scutură.

Cina fusese electrizantă. Atmosfera din sufragerie părea să trosnească, datorită forţei însumate a comesenilor, deşi se făcuseră doar câteva aluzii subtile la politică şi la problemele statului. Ingersoll se întreba dacă se stabilise dinainte locul fiecărui invitat şi ce semnificaţie putea să aibă ordinea aşezării la masă. În capul mesei stătea Hitler. La dreapta lui se afla Rudolf Hess, la stânga, Herman Göring. Se vedea astfel limpede că ei deţineau poziţiile cele mai importante în ierarhia partidului. După Göring, urmau Heinrich Himmler, Joseph Goebbels, Eva Braun, Ingersoll şi Albert Speer, iar după Hess, Vierhaus şi Walter Funk.

Speer le prezentase proiectele stadionului şi ale altor clădiri guvernamentale. Îl ascultaseră extaziaţi. Speer se deosebea de ceilalţi, fiindcă îl preocupa în primul rând arhitectura şi prea puţin implicaţiile ei politice. Vorbea despre clădiri cu o asemenea pasiune, încât le şi vedeai cum îşi înalţă structurile semeţe spre cer.

Himmler însă nu se simţea în largul lui, iar conversaţia părea să-l plictisească. Se discutase despre arhitectură, despre decăderea morală a lui Picasso, artistul comunist, a cărui primă expoziţie era comentată de tot Parisul; apoi convivii se interesaseră de arta filmului, de teoriile lui Hess despre ştiinţele oculte şi magia numerelor şi, în fine, cineva amintise de *Rienzi,* opera lui Wagner.

Hitler era de-a dreptul fascinat de povestea lui Cola da Rienzi, care scăpase în secolul al paisprezecelea populaţia Romei de jugul nobilimii şi, ca răsplată, poporul îl omorâse bătându-l cu pietre, deoarece îi fusese dată o libertate pe care n-o dorise. O istorie lugubră, în cel mai bun caz.

— Aveam doisprezece sau treisprezece ani când am

ascultat prima dată *Rienzi,* interveni Hitler. N-am dormit în noaptea aceea. M-am gândit la învăţămintele ce se degajau din tragedia lui Cola da Rienzi. Heinrich, tu ce ai învăţat din *Rienzi?*

— Că tipul era smintit! răspunse monoton şi fără umor Himmler.

— Cum aşa?

— Rienzi trebuia să ştie că nu-i mare lucru să fii un conducător blând. Instrumentul puterii este teroarea. Fizică... şi psihică. El n-a ştiut că victoria se asigură prin anihilarea completă a duşmanilor din interiorul statului, pe care îi reduci la tăcere fie băgându-i în sperieţi, fie omorându-i.

— Te gândeşti la evrei? întrebă Hitler.

— La evrei, la adversarii poliţiei, spuse Himmler, ridicând din umeri.

— E vorba de milioane de oameni, Heinrich, observă Hess. Ai de gând să otrăveşti hărhărimea din întreaga Germanie? Nu-i chiar atât de simplu.

Izbucniră cu toţii în râs.

— De, ştiu şi eu, răspunse Himmler. Între 1915 şi 1917, turcii au lichidat opt sute de mii de armeni. *Opt sute de mii*, folosind numai mijloace primitive. Cu ingeniozitate şi o planificare adecvată, utilizând tehnici sofisticate, cred eu...

Ridică din umeri şi-i lăsă pe meseni să-şi imagineze restul.

— O interpretare cam sumbră a lui *Rienzi,* comentă Vierhaus.

— Wagner e sumbru, replică sec Himmler.

Oare se referea la *toţi* evreii din Germania? se întrebase uimit Ingersoll. Imposibil.

— Şi ce-aţi învăţat dumneavoastră din *Rienzi,* Führer? întrebă Goebbels, îndreptând iarăşi conversaţia spre Hitler.

— Să nu oferi nimic oamenilor decât după ce i-ai convins că au nevoie de ceea ce le oferi, răspunse râzând Hitler. Însă dumneata ar trebui să o ştii cel mai bine, ce zici, Joseph? Asta-i sarcina dumitale: să-i convingi.

Convivii râseră şi trecură la un subiect mai comod.

— Am auzit că acum hipnotismul se utilizează ca metodă de interogare, e adevărat, Willie? întrebă Göring.

— Procedeul nu e chiar atât de nou, răspunse Willie.

Psihiatrii folosesc de mulţi ani hipnotismul pentru a pătrunde în intimitatea minţii.

— Am fost şi eu hipnotizat cândva, interveni Ingersoll.

— Serios? se interesă Hitler. De ce?

— În unul dintre filmele mele aveam şi un hipnotizator, şi am vrut să văd cum e, din pură curiozitate.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Vierhaus.

— Detest stridiile. Ei bine, i-am cerut să mă hipnotizeze şi să mă determine să-mi placă stridiile. Şi a reuşit! Am mâncat o farfurie plină de stridii crude. Şi mi-au plăcut. Înainte de a începe lucrul la *Der Nacht Hund,* l-am rugat din nou să mă hipnotizeze, să mă facă să trăiesc aievea durerea pe care o resimte omul marcat de o infirmitate. Mai mult, i-am cerut să procedeze în aşa fel, încât să-mi pot aminti în timpul turnării filmului sentimentele trăite în transă.

— Şi...? întrebă Vierhaus, înclinându-se aproape imperceptibil înainte.

— De îndată ce mă costumam, reuşeam să am trăirile respective.

— Fantastic, remarcă Vierhaus.

— Deci, unui om aflat sub hipnoză i se pot pune întrebări la care, într-o situaţie normală, n-ar vrea să răspundă? se interesă Himmler.

— Aşa cred, spuse Ingersoll. Există, firește, un anumit pericol.

— Care? întrebă Hitler.

— Să presupunem că prin hipnoză mi s-a sugerat ideea că sunt porc şi, deodată, hipnotizatorul moare, doborât de un atac de cord. Îmi va rămâne pentru totdeauna convingerea că sunt un porc?

Pe moment, se aşternu liniştea. Apoi, Eva izbucni în râs.

— E teribil de nostim, chicoti ea.

Se declanşă o veselie generală. Himmler însă nu râse, zâmbi doar o fracţiune de secundă. Ingersoll înţelese, văzând cum îi scapără ochii, că Himmler se întreba: „O da rezultate metoda?”

Altminteri, Ingersoll urmărise tăcut şi extaziat desfăşurarea dineului. Persoanele din jurul mesei constituiau elita elitei lui Hitler. Bărbaţii pe care Hitler îi alesese cu grijă,

pentru a-i pune în practică ideile în noua ordine germană, nu fuseseră până atunci decât nişte nume, iar acum deveniseră egalii lui.

Fiecare avea o personalitate distinctă, fiecare avea o misiune specifică. Himmler, comandantul trupelor SS, omuleţul lipsit de simţul umorului, înzestrat cu o minte practică şi rece ca un cavou, părea incapabil să întreţină o conversaţie frivolă. Era omul cel mai potrivit să conducă SS-ul.

Göring, corpolentul şef al poliţiei statului, comandantul Luftwaffe, maestrul de vânătoare al Reichului, as al aviaţiei din timpul Primului Război Mondial, care doborâse douăzeci şi două de avioane britanice şi americane. Era prietenul cel mai apropiat al lui Hitler şi principalul său om de încredere, din vremea când mărşăluiseră cot la cot în timpul desfăşurării Puciului de la Berăria Bürgerbräukeller, în 1923, iar Göring se alesese cu două gloanţe în coapsă. Göring era bufonul curţii, făcea mereu glume, uneori chiar pe socoteala lui.

Goebbels. Piticul cu un picior mai scurt. Cadaveric, agresiv şi cinic, avea un râs nervos. După ce îl auzise pe Hitler vorbind la Zirkus Krone, la München, în 1926, scrisese „Simt că am renăscut”. Deţinea funcţia de şef al propagandei şi părea omul ideal pentru răspândirea evangheliei celui de-al Treilea Reich.

Walter Funk, omuleţul cu figură de şoarece, nu-şi privea niciodată interlocutorul drept în ochi şi nu prea vorbea, fiindcă nu avea ce să spună. Era geniul financiar al partidului. Bărbatul acesta potolit, închis, care se subevalua, câştigase sprijinul unor personalităţi ca Thyssen, magnatul oţelului, Schnitzler, liderul cartelului industriilor chimice, sau von Schroeder, preşedintele unui trust bancar, precum şi al altor industriaşi din ţară. Să nu-ţi vină să crezi. Funk îi ademenise pe oamenii care reprezentau puterea industrială a Germaniei cu promisiunea că Hitler îi va scăpa de comunişti şi de sindicate şi îi determinase astfel să intre în partidul nazist. Un intrigant, îl etichetase Ingersoll, foarte priceput să pună în aplicare ideile altora.

Speer, arhitectul tânăr, frumos, cu priviri luminoase, de idealist. Tânărul geniu dădea impresia că societatea

puternică în care se afla îl intimida într-o oarecare măsură. Speer, care vorbea pe larg despre clădiri, dar altfel nu prea avea ce să discute, era visătorul, cel ce ar fi creat fenixul din cenuşa înfrângerii suferite de Germania.

Eva Braun, fetiţa din sat, care părea să fie prietena permanentă a lui Hitler. Zvăpăiată, frumuşică la modul banal şi fără prea multă minte, ea oferea liderului o relaxare inofensivă.

Vierhaus. Diform, persuasiv, reprezenta o enigmă. Nu avea nici un titlu oficial, dar deţinea o poziţie autonomă în cadrul Gestapoului şi îi raporta totul direct Führerului. Juca el cumva rolul lui Iago pe lângă acest Othello care era Hitler?

Şi Hess. Brunet, frumos, cu spirit ascuţit şi sarcastic, Hess rămânea un mister. Transcrisese bună parte din *Mein Kampf* după notele lui Hitler, când acesta se afla încă în închisoare. După Göring, Hess era probabil omul cel mai apropiat de Hitler. În calitatea sa de adjunct al Führerului, Rudolf Hess părea primul succesor politic al lui Hitler, juca deci rolul de prinţ moştenitor al mişcării naziste, deşi avea o poziţie vagă în ierarhia de partid.

Să fi fost oare, asemenea lui Vierhaus, unul dintre strategii care lucrau în spatele uşilor închise, un fel de sfetnic de taină al Führerului? Sau, pur şi simplu, Hitler îi preţuia şi respecta părerile şi îl considera apt să continue lupta pentru înfăptuirea idealului nazist, în cazul când o întâmplare nefericită l-ar fi scos pe el din joc?

În plus, Hess şi Führerul manifestau un interes ieşit din comun faţă de vrăjitorie şi ştiinţele oculte. După cină, Hitler începuse, asistat de Hess, să ghicească viitorul, folosind un procedeu divinatoriu demodat. La lumina lugubră a lumânărilor, Hitler luase o lingură în care fuseseră puse bucăţele de plumb, o ţinuse deasupra unei flăcări şi picurase metalul topit într-un bol cu apă rece; apoi Hess descifrase semnificaţia bobiţelor diforme, prezicându-i Führerului un an plin de succese. Hitler jubila.

Ingersoll se scuzase, spunând cu evidentă părere de rău că are obligaţia să verifice pregătirea filmului pentru proiecţie. De fapt, el îşi propusese altceva. Îi venise ideea unui număr de senzaţie, demenţial şi primejdios, dar pe care

hotărâse să-l prezinte.

Se îmbrăcase complet în negru, îşi fixase crampoane pentru gheaţă la bocanci, îşi pusese o pereche de mănuşi foarte groase şi luase din geamantan un colac de frânghie. Se înfăşurase în mantia neagră şi ieşise pe balconul acoperit de gheaţă.

Studiase în cursul zilei configuraţia zidului din faţă al cabanei. Sala de proiecţie şi odaia lui se aflau la acelaşi etaj, dar erau despărţite de două balcoane. Într-o situaţie normală, căţărarea pe acoperiş şi coborârea pe balconul camerei de proiecţie ar fi fost o acrobaţie uşoară, dar în acel moment clădirea era acoperită cu o crustă de gheaţă. Deşi vântul se potolise, vârtejurile de zăpadă reduceau vizibilitatea şi îl împiedicau să distingă acoperişul. Şi, fireşte, trebuia să se ferească de santinelele care patrulau fără încetare în jurul cabanei. Acrobaţia devenea astfel de două ori mai primejdioasă. Dar Ingersoll se hotărî să o execute.

Roti de câteva ori laţul, descolăcind în acelaşi timp frânghia, şi-l aruncă spre cornişa acoperişului, dar greşi şi funia căzu peste balustrada balconului. Pe pământ se prăvăli o cascadă de gheaţă. Ingersoll se lipi de zid. O santinelă privi în sus, dar, din cauza miilor de fulgi strălucitori, nu reuşi să vadă nimic. Îşi continuă rondul şi dispăru după colţul clădirii. La a treia încercare, laţul nimeri cornişa, strângându-se în jurul ei.

Ţinându-se bine de frânghie, Ingersoll începu escaladarea faţadei. Crampoanele sale muşcau din peticele de gheaţă încrustate în zid. Ajuns pe marginea acoperişului, slăbi frânghia şi rămase în echilibru pe streaşină, fără cablu de siguranţă. Simţea sub tălpi gheaţa alunecoasă, iar zăpada îi pătrundea în ochi şi în gură.

Îşi îndoi uşor genunchii, ca să-şi mărească stabilitatea, şi roti din nou frânghia, încercând să agaţe cornişa de deasupra balconului de la sala de proiecţie. Din cauza întunericului şi a ninsorii, îi era imposibil să aprecieze corect distanţa. De fiecare dată când rata ţinta, aşchii de gheaţă cădeau cu zgomot în grădina ce se găsea la cincisprezece metri sub el.

Se căznea să prindă laţul în jurul cornişei şi inima începuse să-i bubuie din cauza surescitării. În cele din urmă,

nimeri. Trase puternic de frânghie, ca să se asigure, şi porni, dar pojghiţa de gheaţă se sfărâma sub tălpi, iar el simţea cum alunecă de pe streaşină. Întinse o mână, se agăţă de acoperiş, însă mâna-i scăpă şi actorul se prăbuşi în întuneric.

Plonjă în gol, ţinându-se strâns de cablul de siguranţă. O clipă se întrebă dacă funia va funcţiona şi-i va opri căderea. Apoi simţi o smucitură, un şoc în încheieturile mâinilor şi în coate şi se pomeni descriind un arc prin aer. Se izbi de faţada cabanei şi mâinile sale înmănuşate începură să lunece de-a lungul frânghiei. Apoi, acţionând fulgerător, îşi desprinse una din mâini şi apucă funia, la vreo treizeci de centimetri sub mâna cealaltă, răsucind-o rapid, aproape cu disperare, în jurul încheieturii. Alunecarea încetă. Se balansa la aproape doi metri deasupra balconului.

— Unde e *der Schauspielerf* îl auzi pe Göring întrebând pe cineva din încăpere. Întârzie la propriul spectacol.

— Aşa sunt artiştii, se auzi vocea Evei.

Coborî mai departe pe frânghie şi ajunse pe balconul sălii de proiecţie, o fantomă neagră ghemuită lângă zid. În sala slab luminată, Hitler se instalase în fotoliul său obişnuit, avându-i de-o parte şi de alta pe Göring şi pe Eva. Ceilalţi musafiri se plasară în jurul lui. Vierhaus se impacientase. Hitler nu suporta întârzierile. Unde să fie oare Ingersoll?

Deodată, uşile imense de la balcon se deschiseră brusc şi o fantomă sinistră, hidoasă, pătrunse vijelios în încăpere.

Înlemniră cu toţii.

Eva ţipă.

Himmler puse mâna pe pistolul său Luger.

Cu ochii măriţi, ca luna plină, Hitler se trase înapoi, înfundându-se în fotoliul lui.

— *Mein Führer, Damen,* domnilor, spuse Ingersoll, îngăduiţi-mi să vă prezint *Der Nacht Hund.*

Îşi smulse masca de pe faţă şi făcu o plecăciune adâncă.

Ingersoll şedea pe pat în odaia sa.

Fusese o zi formidabilă, o adevărată victorie personală. Proiecţia se dovedise un veritabil triumf. Iar după ce-şi revenise din şoc, Hitler se arătase fascinat de îndrăzneţul număr actoricesc.

Ingersoll ieşi pe balcon şi-şi aprinse o ţigară. Era epuizat şi avea nevoie de timp ca să se gândească, să-şi programeze viitorul.

La etajul de dedesubt, stăpânii Reichului discutau despre afaceri de stat, ceea ce, după cum îi spuseseră şi Hitler şi Vierhaus, era de regulă interzis la reşedinţa din munţi.

Cineva deschise uşile de la terasa de sub balconul lui şi astfel avu posibilitatea să audă vocile, să prindă când şi când câte un cuvânt sau o expresie, deşi nu încerca să tragă cu urechea. Îl ameţea gândul că, la şase metri sub el, se punea la cale destinul Germaniei.

— Te sfătuiesc să o faci, se auzi vocea sonoră a lui Göring. Dar cât mai repede.

— ...foarte riscant, observă cineva, probabil Funk.

— E riscant, bineînţeles, zise Himmler. Şi ce dacă...

Vocea se stinse. Conversaţia continuă pe înfundate şi Ingersoll surprindea numai crâmpeie de frază.

Goebbels: „...toată lumea trebuie convinsă că a fost un complot comunist”.

Hitler: „E sarcina ta, Joseph”.

Göring: „...ceţi griji, cunosc un ţap ispăşitor perfect... un tip sărac cu duhul care locuieşte...”

Himmler: „...cinci zile şi-l conving că este şeful partidului comunist de pe întregul continent” — şi urmă un cor de râsete.

Se discută iar pe înfundate, apoi îl auzi pe Göring încheindu-şi o frază: „... să punem la punct incendiul”.

*Incendiul?*

Discuţia continua din nou în şoaptă. Actorul se apropie de balustrada balconului, ca să audă mai bine, şi prinse un fragment din ceea ce spunea Göring: „...un tunel de la...” şi glasul se estompă iarăşi. Câteva momente mai târziu...

Himmler: „Poate o bombă cu şobolan...”

„O bombă cu şobolan?” se minună Ingersoll. La fel şi Hitler:

— O bombă cu şobolan?

— E foarte simplu. Ţii flămând un şobolan o zi sau două. Se pregăteşte focul în conductele de încălzire din subsol şi se instalează cursa de şobolani care va declanşa incendiul. Apoi

îi dăm drumul şobolanului pe conductă. Un şobolan flămând adulmecă mirosul mâncării de la distanţă de kilometri. Când va înhăţa momeala, poc. Clădirea e veche şi se va mistui ca un pom de Crăciun uscat.

„Care clădire? se întrebă Ingersoll. Şi de ce?”

Cineva ieşi pe terasa de dedesubt. Ingersoll stinse ţigara într-o grămadă de zăpadă de lângă uşă şi se înapoie în odaie.

„De ce?” gândi el. Şi ce voia să spună Goebbels prin „dăm vina pe comunişti?”

Se aşează la biroul din colţul camerei şi încercă să se concentreze asupra filmului. Dorea să opereze câteva modificări minore. Dar nu reuşea să-şi scoată din minte evenimentele zilei şi propunerea uluitoare pe care i-o făcuse Hitler.

Hotărârea lui fu bruscă şi irevocabilă.

Sări în picioare şi crăpă puţin uşa de la cameră. Auzi cum se deschid uşile salonaşului, vocile înăbuşite ale bărbaţilor care-şi urau noapte bună, un hohot de râs. Lăsă uşa întredeschisă şi reveni la birou.

Jos, în dreptul scării, Hitler se întoarse spre Vierhaus şi-i spuse şoptit:

— Ei, ce crezi, Willie? Va accepta *der Schauspieler* propunerea?

— Nu încape nici o îndoială, răspunse plin de încredere Vierhaus.

— După cele petrecute în seara aceasta, sunt convins că nu-l va părăsi curajul niciodată.

— La drept vorbind, răspunse Vierhaus, după turul de forţă de astă seară, aş spune că este omul căruia *îi place* să-şi asume riscuri. Şi, probabil, fără să ia în consideraţie consecinţele.

— Cum de-ai ajuns la o asemenea concluzie?

— Şi-a riscat viaţa escaladând zidul de gheaţă şi nu l-a preocupat deloc modul în care veţi reacţiona dumneavoastră. Nu i-a păsat, pur şi simplu.

— Hm. Presupui că individul ne-ar putea produce surprize nedorite? insistă Hitler. Că ar fi în stare să comită greşeli fatale?

— Absolut deloc. Dimpotrivă, consider că este tocmai

omul de care avem nevoie pentru misiune.

Vierhaus escamota puţin adevărul. El ştia că în fiecare fiinţă umană se ascund surprize de neimaginat. Vierhaus, un psiholog bine pregătit, devenit sceptic datorită experienţei, era deprins să privească instinctiv dincolo de aparenţe. El ştia că înăuntrul celulei reci a minţii colcăiau obsesii, impulsuri refulate, taine, ba chiar şi dubluri imaginare, şi că linia de despărţire dintre nevrotic şi psihotic era extrem de subţire. Nevroticul ceda uneori în faţa pornirilor interioare. Psihoticul era victima lor.

Până atunci, îşi întemeiase raţionamentele în privinţa lui Ingersoll doar pe rapoartele furnizate de serviciile secrete de informaţii. Simple fapte — oamenii lui Himmler nu-şi băteau capul cu interpretările, ci adunau date -, iar datele nu-i permiseseră să-l analizeze cu absolută precizie pe Ingersoll. Acum, avusese posibilitatea să-l observe o zi şi o noapte, iar în mintea lui Vierhaus se cuibăriseră anumite întrebări.

În timp ce stătuse în sala de proiecţie slab luminată, Vierhaus îl urmărise insistent pe actor. Intrarea lui prin uşile enorme cu geamuri fusese o uimitoare piesă de virtuozitate interpretativă, dar nu cumva mai indica şi altceva?

Era Ingersoll un artist excentric? Sau undeva, în străfundurile minţii sale, stătea la pândă vreun secret tenebros, care într-un moment crucial ar putea erupe ca un vulcan, punând în pericol întreaga misiune?

Mai pe scurt, individul se definea ca excentric, nevrotic sau psihotic?

Sau era o combinaţie a celor trei ipostaze?

Vierhaus nu reuşea să-şi dea seama, dar, cum suferea el însuşi de megalomanie, avea convingerea că va fi în stare să-l controleze şi să-l domine pe actor, în cazul în care individul accepta propunerea lui Hitler. Era o presupunere riscantă, dar n-avea încotro. El îl asigurase pe Führer că Ingersoll era omul cel mai indicat pentru îndeplinirea planului lor, iar acum era prea târziu ca să revină asupra deciziei.

Trecură cinci minute şi, în fine, Ingersoll auzi zgomot de paşi care urcau scările şi se apropiau de odaia lui. Se aplecă asupra notelor sale. Paşii se opriră şi persoana nevăzută bătu la uşă. Se întoarse, prefăcându-se surprins. Din uşa

întredeschisă îl privea Hitler.

— Scuză-mă, colonele Wolfe, uşa era deschisă.

Ingersoll dădu să se ridice, dar Hitler îi făcu semn să stea jos.

— Te rog, te rog, n-am vrut să te deranjez.

— Poftiţi, vă rog, înăuntru. Îmi treceam în carnet nişte observaţii sugerate de vizionarea filmului. Mici imperfecţiuni de montaj, ştiţi. Mai sunt necesare câteva tăieturi neînsemnate.

Hitler deschise complet uşa, dar rămase în cadrul ei, cu mâinile la spate.

— Perfecţionist întotdeauna, aşa-i?

— Mă tem că da. Tehnicienii sunt îngroziţi.

— Atunci, să angajezi tehnicieni mai pricepuţi.

— Cred că la noi lucrează cei mai buni.

— În sfârşit, n-am vrut să te deranjez. Încă o dată, mulţumirile mele pentru film. După cum ai observat, i-a captivat pe toţi spectatorii. O să-l văd de mai multe ori, sunt sigur. Şi îţi mulţumesc pentru că ai venit în casa mea.

— Este evenimentul cel mai important din viaţa mea, *mein Führer.* Eu trebuie să vă mulţumesc dumneavoastră. Se opri o clipă, apoi spuse: Aş dori să vă răsplătesc cumva bunăvoinţa... e vorba, fireşte, de ceva modest... nu se compară cu valoarea pumnalului.

— De regulă, omul cooptat pentru o misiune primeşte un pui de câine ciobănesc. Să-i ţină de urât în perioada de pregătire. Dar nu mi s-a părut potrivit pentru dumneata.

— Una dintre slăbiciunile mele e vinul, spuse Ingersoll. Am vreo două sute de sticle cu vin roşu şi alb, soiuri franţuzeşti de calitate excepţională. Aş dori să le acceptaţi, *mein Führer.*

Hitler fu surprins de propunerea lui Ingersoll. Încet-încet, i se limpezi în minte semnificaţia. Întâi păru nedumerit, apoi curios şi, în cele din urmă, ochii i se măriră şi faţa i se destinse într-un zâmbet larg.

— E un dar foarte generos, colonele.

Se întrerupse şi sprâncenele i se înălţară întrebător.

— Vinul vi se va trimite după ce va muri Hans Wolfe, spuse Ingersoll.

Hitler îşi strânse pumnii la piept. Faţa lui exprima deplină

bucurie.

— Prin urmare, eşti de acord?

— Da, răspunse Ingersoll şi se ridică. Voi fi onorat să devin *Siebenundzwanzig.*

— Sunt sigur că ţi-a venit greu să te hotărăşti.

— Aşa e. Mai sunt însă unele dificultăţi.

— Care anume? întrebă Hitler.

— Trebuie rezolvate două probleme, spuse Ingersoll, şi explică liniştit despre ce era vorba.

Hitler nu se arătă surprins, iar expresia feţei nu i se schimbă.

— Sunt probleme pe care noi le rezolvăm extrem de bine, îl asigură el pe actor.

Privirile li se întâlniră şi, încet, foarte încet, Johann Ingersoll îşi ridică mâna salutând.

Zâmbind, Adolf Hitler îi răspunse tot cu salutul nazist.

# 8

Un ziar apărut cu cinci zile în urmă stătea deasupra mormanului de cotidiene de pe masa de stejar din living. Paginile interioare fuseseră scoase şi puse alături de articolul mare de pe prima pagină.

*IDOLUL FILMULUI GERMAN, INGERSOLL,*
*A MURIT ÎNTR-UN ACCIDENT DE AUTOMOBIL*
*ÎMPREUNĂ CU VALETUL.*
*S-AU PRĂBUŞIT ÎN MUNŢI*
*DE LA NOUĂ SUTE DE METRI ÎNĂLŢIME.*

*de Bert Rudman*
*corespondentul ziarului Herald Tribune*

*BADEN-BADEN, Germania, şapte martie. Johann Ingersoll, cel mai recent star al cinematografiei germane, aflat în vacanţă după premiera mondială triumfală a noului său film, Der Nacht Hund, a murit pe loc astăzi, când maşina în care călătorea a derapat pe o şosea montană din apropierea localităţii şi s-a prăbuşit într-o prăpastie de nouă sute de metri.*

*Otto Heinz, fost artist machior, care-şi abandonase cariera, devenind asistentul personal al lui Ingersoll, a fost, de asemenea, omorât în accident.*

*Cele două victime au fost identificate de Friedrich Kreisler, avocatul şi impresarul lui Ingersoll.*

*„I-a fost foarte greu”, ne-a mărturisit Louis Brunch, primarul oraşului Baden-Baden, unde au fost transportate trupurile neînsufleţite, recuperate de salvamontişti. „Ambele trupuri au fost mutilate îngrozitor în timpul căderii.”*

*Potrivit informaţiilor furnizate de Kreisler, profund afectat de moartea prietenului şi clientului său, Ingersoll era burlac şi nu avea nici un fel de moştenitori.*

*Ingersoll a fost colonel în SS şi s-a bucurat de preţuirea lui Adolf Hitler. La premieră, Ingersoll a apărut pentru prima oară*

*în uniforma SS, ceea ce i-a scandalizat pe unii invitaţi.*

*„Germania a pierdut o mare valoare naţională”, a declarat presei cancelarul Hitler. „Ingersoll mai avea puţin până să devină unul dintre cele mai mari staruri ale filmului mondial şi, în această ipostază, ar fi adus noi lauri Patriei-mamă.”*

*Printr-o ironie a sorţii, premiera mondială a filmului, desfăşurată în sala Operei Kroll, a fost umbrită de incendiul izbucnit în clădirea Reichstagului. Invitaţii au observat flăcările în timpul recepţiei ce a urmat galei şi s-au îngrămădit pe balcoanele teatrului, pentru a privi vâlvătăile ce se înălţau la mică distanţă. Unii au părăsit recepţia şi s-au grăbit spre locul sinistrului.*

*În ultimul său film, Der Nacht Hund, Ingersoll a interpretat, potrivit aprecierilor criticii, cel mai dificil şi mai terifiant rol din cariera sa. Performanţa lui Ingersoll a fost comparată favorabil cu aceea a starului american Lon Chaney.*

*Fritz Jergens, regizorul ultimului film al lui Ingersoll, a avut cuvinte de laudă pentru actorul dispărut, caracterizându-l drept „un protagonist care-mi dădea impresia că intră complet în pielea personajelor interpretate. A fost un actor dotat cu mari posibilităţi de expresie”.*

*Se ştie că Ingersoll a fost un star extrem de retras. Nu l-a văzut nimeni nemachiat. Îşi lua măsuri minuţioase, severe, pentru a-şi ascunde adevărata identitate. Se proteja obsesiv faţă de indiscreţiile presei şi ale publicului. În cei doi ani de ascensiune în topul vedetelor de cinema, Ingersoll nu s-a lăsat fotografiat niciodată şi nici n-a oferit spre publicare vreo fotografie de-a sa. Datele sale biografice sunt, în cel mai bun caz, sumare. Singurele fotografii în care apare actorul sunt, de fapt, prim-planuri din filmele sale. Relatările cu caracter publicitar oferă doar nişte nume şi detalii despre modul de realizare a filmelor sale.*

Ingersoll stătea aplecat peste masă şi chicotea vesel, recitind relatarea şi sorbind din paharul cu vin. Era în uniforma neagră SS, iar pumnalul în teaca neagră îi atârna ameninţător la şold. Uniforma îi venea ca turnată. Croitorul lui Hitler realizase un costum magnific.

„Imaginează-ţi, se gândi el, am fost pus în umbră de Reichstag.” Se învârti ţanţoş prin încăpere şi se opri un moment în faţa oglinzii, admirându-se. Uniforma era o capodoperă a eleganţei sobre: neagră ca antracitul, cu aripile pantalonilor arcuindu-se de la şold până la genunchi; apoi cizmele negre de călărie, perfect lustruite. Capul de mort pe chipiu, catarama din argint a centurii, pe care se aflau gravate cuvintele „Loialitatea Este Onoarea Mea”, runele SS din argint pe unul din revere — ca două săgeţi de lumină. Toate scoase şi mai bine în relief de negrul desăvârşit al uniformei din stofă de lână pură. Îşi îndreptă umerii, îşi trase bărbia înapoi:

— *Achtung!* ordonă Ingersoll imaginii din oglindă.

Reveni la masă, răsfoi grăbit ziarele şi reciti un fragment dintr-o relatare despre incendiu.

Marinus van der Lubbe, un comunist olandez, a fost arestat în timp ce clădirea ardea încă, fiind acuzat de provocarea incendiului.

Mareşalul Hermann Göring, şeful Poliţiei de Stat, a declarat că van der Lubbe se ascunsese în Palatul Bismarck, din spatele Reichstagului. Potrivit afirmaţiilor lui Göring, van der Lubbe ar fi recunoscut că a pus focul „pentru gloria partidului comunist”.

Göring a mai declarat că în apartamentul lui Lubbe s-au găsit broşuri comuniste şi alte obiecte compromiţătoare.

„S-a produs o tragedie, pusă la cale de comunişti, fără îndoială”, a spus Göring. „E o adevărată minune că nu s-au înregistrat victime.”

O manevră politică strălucită! Dezvăluirea faptului că van der Lubbe era aproape orb şi nebun n-a fost luată în seamă de germani. Nu le păsa. Aproape imediat, se dezlănţuise o reacţie delirantă. În cele cinci zile ce se scurseseră de la consumarea incendiului, fuseseră arestaţi mii de comunişti. Puterea politică a partidului fusese sfărâmată. Sub pretextul că ar apăra statul de violenţa comuniştilor, Hitler emisese un decret „pentru protejarea poporului şi a statului” şi, dintr-o lovitură, revocase toate libertăţile garantate de Constituţie.

Trecuseră cinci zile de la incendiu şi individul conducea acum Germania prin decrete.

Ingersoll se duse la bucătărie să-şi umple din nou paharul. „Hitler e acum împăratul Germaniei, gândi el. Este conducătorul absolut al Germaniei.” Râzând, ridică paharul, toastând pentru Führer.

Deodată, auzi clicul produs de răsucirea cheii în broasca uşii de la intrare; apoi ţăcănitul zăvorului.

„Oh, Doamne! gândi el. E Friedrich. Numai el are cheia. Ce naiba caută aici?”

Uşa se deschise, apoi se închise, iar podeaua începu să scârţâie sub apăsarea unor paşi. Se dădu după uşa bucătăriei, urmărind ce se întâmpla în living. Kreisler îşi scoase pardesiul, se uită pe masă, se îndreptă spre ea şi începu să răsfoiască prin ziare. Cercetă cu privirea camera.

— Hei, strigă el, mirat. E cineva aici?

„Asta-i bună, gândi Ingersoll. Ce dracu’!”

Intră în living.

— Noroc, Freddie, spuse el degajat.

Din cauza şocului, Kreisler înţepeni, fără grai. Se uita aiurit la stafia din faţa lui.

— Doamne Dumnezeule! zise el cu glas pierit. Doamne Dumnezeule, Johnny, tu eşti!

— În carne şi oase, scuză-mi calamburul.

— Bine, dar nu pricep... pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a...

— E o poveste lungă, destul de încurcată, Freddie. Liniştеşte-te. Îţi aduc imediat un pahar cu vin. Châteauneuf-du-Pape, din 1929. Ce an incredibil!

— Da’ ce naiba se petrece? întrebă Kreisler, căruia îi revenise graiul. Dumnezeule, ce soi de truc publicitar ai mai născocit acum? Unde-i Heinz? Cum de l-ai amestecat în chestia asta?

— Heinz a murit. De-adevăratelea.

— Şi-atunci cine era pârlitul celălalt pe care l-am identificat? Purta hainele tale. Era...

— Habar n-am, Freddie. Nu l-am văzut niciodată. Nu ştiu şi nu vreau să aflu nimic despre el.

— Dar ce s-a întâmplat? A cules Heinz pe vreun

autostopist de pe şosea? Atunci cum de era îmbrăcat în hainele tale?

Minciuna ţâşni uşor, ca fluieratul unei arii.

— Era iubitul lui Heinz, spuse Ingersoll. Veneau probabil de la tabăra de schi şi coborau spre satul din vale. Drumul era acoperit de gheaţă...

— Bine-bine, dar tu de ce...?

Kreisler se opri şi-l cercetă cu privirea din cap până-n picioare, dându-şi deodată seama că Ingersoll purta uniforma SS.

— Şi de ce eşti îmbrăcat în uniforma SS? Ce naiba ţi-a venit? Ce se întâmplă de fapt?

Nu era chip să-l minţi pe Kreisler. N-avea cum să-i explice. Freddie greşise venind. O greşeală fatală.

— Dar, apropo, tu ce treabă ai aici? întrebă Ingersoll.

— Voiam să controlez casa, să mă gândesc cum să procedez, ce să fac cu mobila stil, cu picturile. Cu vinul. Vinurile din beci reprezintă o adevărată avere, Johnny.

— M-am gândit eu la toate. Casa va fi închisă, aşa cum se găseşte. Sunt stabilite persoanele care vor avea grijă de ea. Apartamentul din Berlin se va vinde.

— Dar ce-i cu tine în uniforma asta?

Ingersoll îşi privi prietenul care stătea în partea opusă a încăperii. Chipul îi împietri.

— N-am s-o mai port, cred, foarte multă vreme.

— N-ar fi trebuit s-o porţi niciodată.

— Şi de ce nu? spuse Ingersoll cu mândrie. Am primit numirea direct de la Führer.

— Isuse Hristoase, Johnny, nu ştii de ce e în stare nebunul? A abolit Constituţia, ne-a răpit toate drepturile. Prin *decret,* pentru numele lui Dumnezeu. Ne-a luat prin decret drepturile cetăţeneşti: libertatea de exprimare, libertatea presei, libertatea de a gândi, libertatea de a vorbi la telefon fără a fi interceptaţi şi de a trimite o amărâtă de *scrisoare* fără să fie citită de poliţie. Bandele SA devastează Berlinul. Hitler a devenit un *dictator* împuţit doar în câteva săptămâni.

— Mai exact, în câteva zile, răspunse Ingersoll, plin de sine. Ehei, construirea partidului, eforturile depuse pentru a fi ales cancelar i-au luat mulţi ani. Acum însă, exercită un

control absolut asupra naţiunii, înlăturând un guvern falimentar, corupt, putred până-n măduva oaselor. Şi acţiunea s-a consumat în numai *cinci zile.*

Râse, înălţând cinci degete.

— Cum poţi să fii de acord cu asemenea aberaţii, Johnny? Eşti artist, creator...

Ingersoll îl opri.

— Sunt actor în filme de groază, Freddie, atât. Acum însă mi s-a propus să joc un rol important în cea mai mare revoluţie din istorie.

— Dar asta nu e revoluţie, ci banditism. Tâlhărie ordinară. A jefuit poporul de drepturile sale. Tipul e...

Ingersoll îi făcu semn să tacă.

— Al Treilea Reich va schimba istoria, Freddie. Tu nu înţelegi, fiindcă-ţi lipseşte imaginaţia. N-ai *pic* de imaginaţie, Freddie, de aceea tu nu eşti decât agentul meu. Însă actorul sunt eu! Vreau să iau parte la această revoluţie. M-am săturat să mă tot furişez cu favoriţi falşi şi perucă. Am obosit chinuindu-mi trupul cu deghizările acelea ridicole. Am câştigat atâţia bani, încât n-am să reuşesc să-i cheltuiesc niciodată.

Luă ziarul şi i-l arătă lui Kreisler.

— Comentarii ample despre film. Şi un necrolog minunat. A sosit momentul ca Johann Ingersoll să dispară.

— Şi să devină o cămaşă neagră nazistă?

— Să devină patriot nazist, replică dur Ingersoll. Renunţ la toate, *la toate,* pentru ţara mea.

— Nu-i adevărat, renunţi de dragul omuleţului cu mustaţă ca a lui Chaplin.

— Freddie, îmi pui la grea încercare răbdarea.

— Ei-ei, nu umbla cu chestii din astea, suntem prieteni de atâta vreme şi... şi... pentru numele lui Dumnezeu, Johann, doar sunt prietenul tău. Mă interesează ceea ce se petrece cu tine.

— Şi beneficiul tău de zece la sută?

Lui Kreisler i se lăsară umerii.

— Eram un avocat apreciat când te-am cunoscut, iar reputaţia mea a rămas neştirbită până-n prezent.

Glasul îi tremura din cauza încordării.

— Pot trăi foarte bine şi fără cota de zece la sută din veniturile tale. Nu mi-am închipuit că ai asemenea sentimente, Johann. Nu mi-am închipuit că te consideri înşelat de mine.

Mintea lui Ingersoll lucra febril. Îl obseda o imagine din noaptea premierei, ceva ce se petrecuse imediat după ce fusese descoperit incendiul de la Reichstag.

De îndată ce auziseră de incendiu, oamenii prezenţi la recepţie se îngrămădiseră la ferestre şi pe balcoane. La câteva străzi depărtare, flăcările pârjoleau cerul nopţii şi tăciuni incandescenţi se învolburau în vârtejurile de fum.

„Ce ironie a sorţii", gândi Ingersoll şi izbucni în râs. Incendiul încheia sărbătorirea premierei lui. Acum înţelegea sensul conversaţiei pe care o surprinsese la Berchtesgaden. Îl scosese pe Vierhaus din mulţime şi-l dusese la mezanin, într-un ungher liniştit.

— Credeţi că în spatele incendiului sunt comuniştii? întrebă calm Ingersoll.

— N-am nici o îndoială. Autorul va fi arestat în curând, sunt absolut sigur şi, pentru că a comis actul acesta cumplit, partidul comunist va fi lichidat.

Ingersoll înălţă cupa cu şampanie spre Vierhaus.

— O altă victorie a Führerului.

— Eşti exagerat de îndrăzneţ, *Schauspieler*, o spun pentru binele dumitale. Ai apărut în uniforma SS şi ţi-ai compus o mască de om dur, ceea ce i-a contrariat pe unii dintre invitaţi. Am văzut multe sprâncene înălţate.

Ingersoll îşi acoperise calota cranianã cu o pieliţă din latex de cauciuc şi-şi accentuase scobiturile din obraji. Aproape complet chel, purtând uniforma sobră SS, el şocase spectatorii — mulţi dintre ei străini — care umpluseră până la refuz sala.

— Şi, probabil, i-a mai domolit pe unii? sugeră Ingersoll.

— S-ar putea ca Führerul să nu fie de acord cu modul în care-ţi alegi cuvintele. El nu va tolera atitudinile domolite. El cere o supunere oarbă — şi noi, la fel. Ţi-a vorbit vreodată Führerul despre puiul de câine ciobănesc german?

— Da, zise Ingersoll, cu aerul că se scuză. Mi-a spus că

noilor membri SS li se dăruieşte un căţelandru atunci când intră în perioada de instruire. Însă în cazul meu...

— Cunoşti semnificaţia acestui dar?

Ingersoll ezită şi ridică din umeri.

— Sunt excelenţi câini de pază şi tovarăşi foarte devotaţi.

— Şi constituie o parte importantă a ritualului acceptării, spuse Vierhaus. De obicei, orice ofiţer SS parcurge o perioadă de antrenament intensiv şi necruţător. La început, i se dăruieşte un pui de câine ciobănesc care îl va însoţi pe întreaga durată a pregătirii. Câinele şi omul ajung să se bizuie unul pe altul. Iar în ziua când se încheie instruirea şi ofiţerul depune jurământul de credinţă faţă de Führer, i se ordonă să taie beregata câinelui.

— Ce spuneţi?! răspunse Ingersoll, cu oarecare scepticism şi fără să pară surprins.

— E cel mai bun mijloc pentru a demonstra că suntem loiali faţă de un singur stăpân. Că avem doar un singur prieten, Adolf Hitler, căruia îi vom executa orbeşte ordinele.

Ingersoll rămase tăcut. Ochii i se îngustară şi-l privi pe Vierhaus cu respect reînnoit, mai ciudat.

— Poporul german trebuie, la rândul lui, să deprindă supunerea oarbă, fără crâcnire, continuă Vierhaus. Dacă nu ţii *cu* partidul, eşti *împotriva* lui. O bună metodă de supunere. Simplifică lucrurile.

Ingersoll dădu din cap, aprobându-l.

— Şi acum Reichstagul arde, zise el. O nenorocire norocoasă.

Paradoxul îl amuză pe Vierhaus.

— Aşa e, prietene. Moare un simbol uzat, îmbătrânit, şi locul lui este luat de altele noi, proaspete. Iată ce reprezintă al Treilea Reich, o nouă ordine a lucrurilor pentru Deutschland.

— O nouă ordine a lucrurilor, repetă Ingersoll ca un ecou.

Privindu-l pe profesor drept în lumina ochilor, spuse sec:

— Cred că a sosit momentul să mor, profesore.

— Îmi pare rău bătrâne, spuse Ingersoll, cuprinzându-l pe Kreisler pe după umeri şi conducându-l spre masa plină de ziare. Mă ierţi, nu-i aşa? Mi-am pierdut cumpătul. Ştii cum se

întâmplă uneori. Doar n-o să lăsăm politica să strice o prietenie frumoasă ca a noastră, ce zici?

Îi arătă cu mâna ziarele de pe masă.

— Ia gândeşte-te. Mi s-a oferit prilejul să-mi citesc propriul necrolog. Nu înţelegi? N-am rezistat tentaţiei. Doar mă cunoşti. Cum era să scap o asemenea ocazie?

— De-aceea ai făcut toată tevatura asta? Ca să-ţi citeşti necrologul? Asta-i motivul pentru care ai acceptat să intri în SS?

— Sunt nazist, Freddie. O ştii de ani de zile. Nu m-am ascuns faţă de tine.

— Bine-bine, dar să apari în public îmbrăcat în uniformă! Îţi dai seama că prestigiul tău în ţările străine s-a dus de râpă? Statele Unite nu-ţi vor mai cumpăra filmele. Nici Anglia sau Franţa.

— Ducă-se dracului toate trei. Peste câteva zile, se vor organiza retrospective Johann Ingersoll la Paris, Londra şi New York.

— Nu înţeleg. Ce ai de gând?

— Nu-i vorba numai de mine, ci de noi, Freddie. Aşadar, ce avem de gând?

— Şi ce dracu' *avem* noi de gând?

— Să murim, Freddie, spuse Ingersoll.

Mâna i se desprinse de pe umărul lui Kreisler, se înfipse în ceafa lui şi-i trase violent capul pe spate. Cealaltă mână trase pumnalul lung din teacă şi, cu o mişcare rapidă, înfipse lama strălucitoare sub urechea stângă, tăindu-i gâtul.

În primul moment, Kreisler nu simţi tăietura, atât de ascuţit era pumnalul SS Apoi îl fulgeră o arsură cumplită sub mărul lui Adam.

Privi în jos şi văzu cum sângele îi ţâşnea ca dintr-un gheizer prin spintecătura din beregată.

Încercă să ţipe, dar nu reuşi să scoată decât un horcăit. Nu putea să respire. Vru să se agaţe de Ingersoll, dar actorul se retrase un pas şi ridică pumnalul, implântându-i-l apoi printre coaste, drept în inimă.

Kreisler dădu ochii peste cap şi se prăbuşi ca o păpuşă de cârpă, căzând în genunchi, cu fruntea pe covor şi braţele întinse în spate, spre tălpi.

Sângele inunda covorul.

Ingersoll se aplecă deasupra lui, şterse lama de haina din mătase a lui Kreisler, apoi puse arma în teacă. Îl întinse pe Kreisler pe spate şi îndesă câteva ziare în rană, ca să stăvilească şuvoiul de sânge. Kreisler îl privea cu ochii pustii. Ingersoll i-i închise cu o mână. Apoi îl înfăşură pe Kreisler în covor. Simţi un puseu de adrenalină. I se făcea rău şi i se tăia respiraţia. Îşi dădu capul pe spate, respirând cu greutate pe gură. Surescitarea mai dură un minut sau două, umflându-i vintrele, pompându-i sângele în tâmple. În cele din urmă, se aplecă peste marginea mesei şi izbuti să soarbă o gură de aer.

După câteva momente îşi reveni, traversă camera, ducându-se la telefon şi-l sună la Berlin pe Vierhaus.

— La telefon profesorul Vierhaus, veni răspunsul onctuos.

— Sunt Swan.

— Swan?

— Da, Swan. Aţi înţeles?

— Desigur.

— Am fost nevoit să rezolv singur o parte a problemei.

— *Nu* înţeleg.

— Adineauri l-am ucis pe Freddie Kreisler. E înfăşurat într-un covor în livingul casei mele de la Bergen. N-am avut încotro.

Vierhaus tăcu o clipă doar. Ingersoll parcă auzea zgomotul gândurilor în capul profesorului.

— Ţi-ai pus la punct treburile pe acolo?

— Da. Toate actele se găsesc într-o casă de fier, în pivniţa unde ţin vinurile. Sunt convins că dumneavoastră vă veţi ocupa de lucrurile mele.

— Desigur.

— Aţi aflat de vinuri, da?

— Fireşte. Führerul va fi încântat, sunt sigur. Şi-acum, ascultă-mă cu atenţie. Vreau să părăseşti cât mai repede casa. Cu automobilul lui Kreisler. Îţi pui pardesiul şi pălăria lui. Te duci la gara din Bergen. Laşi cheile maşinii sub bancheta din faţă. Acolo o să te aştepte cineva.

— Cum o să-l recunosc?

— O să-l vezi: se va uita la automobilul lui Kreisler. O să-ţi

spună *Herr* Swan. De cadavru ne ocupăm noi.

— Vă mulţumesc.

— N-ai pentru ce, dar... Îmi pare rău că ai fost nevoit să o faci dumneata. Concepusem un plan mai sofisticat.

— N-am avut de ales. Apropo, vă amintiţi ce mi-aţi spus despre câini?

— Despre câini?

— Despre ciobăneştii germani.

— A, da, bineînţeles.

— Nu cred că mai am nevoie de un câine în perioada de pregătire, spuse Ingersoll.

În glasul lui vibra o undă de mândrie.

# 9

Felix Reinhardt ieşi din staţia de autobuz, năpustindu-se prin ploaia torenţială de vară spre clădirea cu două niveluri, situată la marginea cartierului artiştilor — dacă mai putea fi numit astfel, întrucât cei mai mulţi pictori, sculptori şi scriitori părăsiseră oraşul imediat după puciul nazist. Dădu buzna în vestibulul casei zugrăvite în culori vii. Era un bărbat serios, scund şi bine legat, cu mustaţa şi chica negre, zbârlite şi netunse, ai cărui ochi, adânciţi în orbite, priveau din spatele unor lentile groase. Vijelia se pornise din senin şi-l surprinsese fără umbrelă, aşa că acum Reinhardt îşi scutura stropii de ploaie de pe sacou.

Apoi urcă la studioul de la etajul întâi. Când intră în mansarda luminoasă şi veselă, clopoţelul de deasupra uşii scoase un sunet plăcut, încăperea privea cerul prin două luminatoare enorme şi era populată de sculpturi neterminate. Închise uşa şi începu să fluiere refrenul valsului *Dunărea Albastră.*

Oscar Probst, care se găsea într-o boxă de lângă studio, privi printr-o gaură mică, practicată în zid. Îşi legase un şorţ peste pantalonii gri. Îşi scoase şorţul, îşi şterse cu el cerneala de pe mâini şi apoi îl aruncă peste una din cele două mese pe care stăteau casetele de litere ale bătrânei sale prese tipografice, marca Angerstadt.

Reinhardt auzi cum gemea biblioteca înaltă până-n tavan, în timp ce Probst împingea unul din corpuri, îndepărtându-l de lângă perete ca să intre în studio. Biblioteca masca intrarea în micul atelier de tipografie.

— Ai venit devreme, Felix, îl întâmpină zâmbitor Probst.

Era un bărbat vesel, mai tânăr decât Reinhardt, frumos şi bine bărbierit, cu părul blond, tuns scurt. Chipul lui degaja un aer de naivitate optimistă, care contrasta cu permanenta expresie întunecată, mohorâtă, a lui Reinhardt.

— Vreau să schimb câte ceva în articolul de fond, spuse Reinhardt, scoţând o foaie de hârtie din buzunarul interior al hainei. Nişte modificări minore.

— E-n regulă, răspunse Probst. Mi s-a defectat din nou pedala. Mă tem că presa e pe ducă. Oricum, sunt în întârziere cu o jumătate de oră.

Probst tipărea din două-n două săptămâni o publicaţie clandestină, în patru pagini, intitulată *Conştiinţa Berlinului.* Era una dintre puţinele voci libere din oraş. O edita Felix Reinhardt. Probst confecţiona, de asemenea, paşapoarte pentru disidenţii politici, ajutându-i astfel să fugă din Germania. De fapt, Probst era, probabil, cel mai iscusit falsificator de paşapoarte din ţară.

Ambele îndeletniciri — tipărirea *Conştiinţei* şi serviciul său de paşapoarte — erau extrem de periculoase. În public, Probst susţinea înfocat nazismul şi trucul acesta îl ferise de suspiciunile Gestapoului. Reinhardt se bucura de preţuire peste hotare. Articolele sale apăreau la Londra, Paris şi New York, uneori chiar în *The New Republic.* Scăpase până atunci de furia Gestapoului datorită prestigiului său internaţional, dar situaţia lui devenea pe zi ce trecea tot mai critică. I se înregistrau convorbirile telefonice şi era adeseori urmărit. Gestapoul căuta un motiv plauzibil pentru a-l reduce definitiv pe Reinhardt la tăcere.

Pe cei doi bărbaţi îi pândea dezastrul. Lichidarea *Conştiinţei Berlinului* figura printre priorităţile Gestapoului, iar cei doi bărbaţi îşi dădeau bine seama că, dacă vor fi prinşi, naziştii îi vor ucide.

— Mai scoatem un număr şi gata, spunea Probst din două în două săptămâni. Trebuie să ne oprim, Felix, cercul se strânge.

Reinhardt ştia că Probst are dreptate. Cu fiecare apariţie, se apropiau şi mai mult de dezastru. Totuşi, în zilele următoare se produceau noi dezvăluiri, noi atrocităţi şi se emiteau noi decrete, iar Felix şi Oscar considerau că au obligaţia morală să informeze lumea, aşa că îşi continuau activitatea primejdioasă. Uneori, în miez de noapte, Reinhardt se trezea scăldat în sudoare, iar neliniştea lui se datora respiraţiei fierbinţi — reale sau imaginare — a Gestapoului pe care o simţea în ceafă.

— Bun, am reparat pedala, spuse Probst. Dă-mi corecturile să le trec în şpalt. Până termin, du-te să bei o

bere. Să vii înapoi peste o jumătate de oră.

— Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, mulţumesc. Coboară pe scara de serviciu, du-te peste drum la *Hofbräu.* N-o să te plouă prea tare.

— *Danke,* răspunse Reinhardt.

Reinhardt plecă. De unde să ştie că bunul său prieten mai avea de trăit doar câteva zeci de secunde? La drept vorbind, dacă nu s-ar fi stricat presa de tipărit, Reinhardt ar fi murit odată cu Probst.

În timp ce discutau, o maşină de teren de culoare gri oprise în faţa clădirii şi din ea săriseră grăbiţi patru luptători din *Sturmabteilung,* îmbrăcaţi în cămăşi brune. Comandantul echipei era un sergent cu chip de granit şi cu nasul brăzdat de vase de sânge sparte — emblema clasică a beţivanilor. Intrară în hol şi se îndreptară spre etajul întâi, urcând câte două trepte deodată.

În momentul când haidamacii SA năvăleau în atelierul lui Probst, Reinhardt cobora pe scara de serviciu.

— Eşti Oscar Probst? întrebă o voce aspră.

— Ce doriţi? replică Probst.

Cum auzi zarva, Reinhardt o luă tiptil pe scări în sus. Se uită pe furiş prin uşa întredeschisă. Unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în cămăşi brune trăgea de biblioteca din lemn de stejar, din fundul atelierului. O răsturnă pe podea. Cu o lovitură de picior, deschise uşa ascunsă şi păşi prudent, dar ameninţător, în micul atelier tipografic. Se uită în jur, culese de pe masă câteva şpalturi şi le citi repede.

Urlând de furie, nazistul aruncă spre tavan foile, îşi propti umărul sub marginea uneia dintre cele două mese şi o săltă. Caseta se prăbuşi şi pe podea se revărsară sute de litere de plumb.

— Nu, nu! strigă Probst şi se repezi la haidamacul în uniformă cafenie.

Nazistul îl înşfăcă pe Probst de cămaşă.

— Trădătorule! răcni tipul şi-l îmbrânci cu putere pe Probst.

Se întoarse apoi la cealaltă masă.

— Bă, porcule! strigă Probst.

Fură ultimele lui cuvinte. Sergentul SA intră în studio şi se

duse spre uşa tipografiei. În timp ce Probst se repezea din nou la individul care-i răsturnase literele, sergentul scoase pistolul Luger şi trase. Glonţul străpunse pieptul artistului. Probst se dădu un pas înapoi, genunchii i se îndoiră, dar nu căzu. Îl privi surprins şi înspăimântat pe sergentul SA.

Atacul sergentului îi îmboldi şi pe ceilalţi trei nazişti. Îşi scoaseră toţi pistoalele şi camera vui de focuri de armă. Mai multe gloanţe se înfipseră în trupul lui Probst, care se prăbuşi peste biroul său, cu braţele desfăcute şi picioarele bălăbănindu-se deasupra podelei. Puloverul fusese perforat în şase puncte. Sângele începu să ţâşnească.

Reinhardt îşi duse mâna la gură, ca să-şi înăbuşe strigătul de groază. Nu putea face nimic pentru Probst, aşa că se năpusti pe scări în jos, coborând lateral treptele şi privind înfrigurat înapoi, spre uşa din spate a studioului. Se aştepta să-i vadă din clipă-n clipă pe asasinii din *Sturmabteilung.* Dar nu se luară după el; în schimb, îi auzi cum sfărâmau lucrurile din atelierul tipografic şi din studio. Urmă o bubuitură puternică, înfundată şi cineva strigă: „A luat foc!”.

„Doamne Dumnezeule, ăştia dau foc la toată clădirea”, înţelese Reinhardt.

Ieşi, furişându-se pe uşa din dos şi se strecură printre oamenii zoriţi de vremea ploioasă, îndepărtându-se rapid de locuinţa lui Probst.

O femeie din faţa lui arătă cu mâna spre clădirea din spate.

— Ia priveşte, strigă ea, clădirea aceea arde!

Reinhardt nu se opri şi nici nu întoarse capul. Încerca să nu o ia la goană şi să nu atragă atenţia asupra sa, dar îl copleşise spaima, spaima că tipii se ţineau, poate, după el, spaima că-l vor împuşca pe la spate. Mai fugind, mai mergând, ajunse la primul colţ de stradă şi de-abia atunci se opri să privească înapoi. Prin ferestrele de la etajul întâi ale clădirii, ţâşneau vâlvătăile. Lui Reinhardt, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Gura i se uscase. Se opri lângă un bloc, ca să se adăpostească de ploaie, şi începu să pândească.

Trecură câteva momente. Două cămăşi brune ieşiră prin uşa din spate şi priviră atent în toate direcţiile. O maşină de teren nazistă, cu steguleţe roşii-negre cu zvastică, fâlfâind pe

aripi, dădu colţul şi se opri lângă ei. Sergentul urât, care trăsese primul glonţ în Probst, era în picioare în maşina deschisă şi arăta cu mâna în ambele sensuri ale străzii udate de ploaie. Ordinele lui fură întrerupte de sosirea unei maşini de pompieri.

Reinhardt se lipi şi mai tare de zid. De acolo, vedea cum pompierii se mişcau alene, muncindu-se, chipurile, să monteze furtunurile. În jurul lor stăteau câţiva luptători SA care-i îndemnau să nu se grăbească.

— Oricum, e prea târziu, spuse unul dintre ei. Clădirea s-a dus. De ce să risipiţi apa? Las' s-o stingă ploaia.

Izbucniră cu toţii în râs.

Ardea acum acoperişul, iar flăcările se înălţau furioase sub rafalele ploii.

Cămăşile brune se îndepărtară de clădire, scrutând cu privirea mulţimea de curioşi. Câţiva dintre ei aveau în mână fotografii pe care le arătau oamenilor ce se uitau la foc.

— Atenţie la mine, răcni spre mulţime unul dintre ei, ridicând mâna în care ţinea o fotografie. Ăsta-i Felix Reinhardt. Sunt sigur că îl recunoaşteţi. E un tip celebru. Avem ordin să-l arestăm. Individul a complotat împotriva Führerului şi a Patriei. Cel ce îl va ascunde va fi împuşcat. Cine ştie unde se află şi nu îl denunţă va fi împuşcat. L-a văzut careva? Hei, n-aveţi gură? Vorbiţi!

Reinhardt se îndepărtă în mare grabă. Cea mai apropiată staţie de tramvai se găsea la circa două sute de metri depărtare. Se strânsese acolo o mulţime de oameni, adăpostiţi sub umbrele. Se îndreptă spre staţie, ţinându-şi capul plecat sub ploaia torenţială de vară. Acasă nu se mai putea întoarce, fiindcă, probabil, tipii îl aşteptau. Să oprească un taxi. Prea riscant! Să se amestece în mulţime. E mult mai sigur! Se mai adunară câţiva oameni în staţie, iar el se înghesui între ei. Îşi ţinea în faţa ochilor ziarul, ca şi cum ar fi citit, dar în realitate se uita pe deasupra foilor, pândind. Încerca să-şi potolească respiraţia, dar nu fusese niciodată atât de îngrozit.

Tramvaiul apăru după colţul unei străzi, târându-se spre ei. Mai avea puţin până să intre în staţie, când două cămăşi brune porniră pe stradă, în direcţia lor. Ploaia începea să

slăbească. Naziştii se opriră, se uitară în toate direcţiile şi porniră să traverseze spre el. Se opreau din când în când şi arătau fotografia unor pietoni, uzi ciuciulete şi agasaţi.

Transpiraţia se scurgea amestecată cu ploaia pe obrajii lui Reinhardt. Tot trupul îi era scăldat în sudoare.

Tramvaiul opri şi el se caţără pe platformă. Apoi vagonul se puse în mişcare gemând, tocmai când cei doi naziști în cămăşi brune ajunseseră pe acea parte a străzii. Unul dintre ei o luă în pas alergător pe lângă tramvaiul care pornise. Se uita insistent prin geamuri la oamenii dinăuntru. Reinhardt se întoarse cu spatele la nazist. Ostaşul SA se reflecta în geam. Reinhardt îl vedea cum îi controlează pe pietonii rămaşi în staţie şi îşi simţea bătăile inimii în tâmple. Închise ochii şi inspiră de câteva ori adânc, dând afară încet aerul, ca să se calmeze.

„Slavă Domnului, nu m-a observat.”

Merse câteva staţii, până când pasagerii începură să se rărească, apoi coborî şi făcu semn cu mâna unui taxi.

— La ambasada americană, îi spuse şoferului. E pe şoseaua München.

— Da, ştiu, răspunse şoferul.

Îl privi prin oglinda retrovizoare.

— Sunteţi american? întrebă el.

— Nu, nu, răspunse repede Reinhardt. Eu sunt... sunt tâmplar. M-au chemat să le lucrez ceva.

— Iei bani buni de la ei, aşa-i? zise şoferul zâmbind.

— Ei da, plătesc foarte bine, răspunse Reinhardt, străduindu-se să pară degajat.

Mai aveau câteva sute de metri până la ambasadă, când Reinhardt observă două automobile, parcate vizavi de poarta boltită. Doi bărbaţi în trenciuri negre, cu pălării negre de fetru, trase pe ochi, discutau cu puşcaşul marin care stătea de gardă la poartă. Alţi patru indivizi aşteptau în maşinile cu portiere deschise, de pe partea cealaltă a străzii.

Gestapoul!

— Opreşte aici, te rog, la tutungerie, spuse Reinhardt deodată. Vreau să-mi cumpăr nişte ţigări.

— S-a făcut. Vreţi să vă aştept?

— Nu-i nevoie. Distanţa e mică. Nu-mi strică puţină

plimbare.

Îi plăti şoferului, intră în debit, cumpără un pachet de ţigări, ieşi, se îndepărtă de ambasadă şi coti pe o străduţă. Se îndreptă în grabă spre cabina telefonică de la mijlocul străzii. Proptit cu spatele de uşa cabinei, dădu telefonistei numărul telefonului direct al ataşatului american.

Transpira din nou şi respira cu dificultate. Simţea în gură un gust ciudat, gustul fricii. Trecu o veşnicie până să-i răspundă secretara.

— Cabinetul colonelului Meredith.

— Cu domnul colonel, vă rog, spuse Reinhardt.

Între timp, se uită spre ambele capete ale străzii.

— Cine-l caută?

„Oare telefoanele lor sunt ascultate? Să risc?” se întrebă el.

— Vă rog, e o chestiune de viaţă şi de moarte. Vreau să vorbesc neapărat cu domnul colonel!

— Dar nu puteţi să-mi spuneţi cine sunteţi? întrebă ea.

Reinhardt şovăi un moment, apoi spuse:

— Nu. Daţi-mi-l pe colonel, pentru numele lui Dumnezeu! Vă rog. Urmă o pauză. Îngrozit, crezu o clipă că s-a întrerupt legătura. Se auzi apoi un declic şi o binecuvântată voce umană.

— Colonelul Meredith la telefon. Cine mă caută, vă rog?

— Un vechi prieten, colonele. Mi-aţi spus să vă sun, dacă am nevoie de ajutor...

— V-am recunoscut vocea, nu mai spuneţi nimic, îl întrerupse colonelul. Sunteţi pe-aproape?

— Da.

Urmă o pauză.

— La două sau la trei străzi depărtare?

— Două străzi spre est. Cabina telefonică de pe strada laterală.

— Ţineţi minte unde am cumpărat împreună cârnaţi de Frankfurt? Reinhardt privi peste umăr. Un magazin alimentar, cunoscut sub numele de Brooklyn Delicatessen, era chiar peste drum.

— Da, răspunse el, întrebându-se de ce vorbea în şoaptă.

— Duceţi-vă acolo imediat. Imediat! Trimit pe cineva. În

două minute va veni să vă ia.

— *Danke.* Vă rog să vă grăbiţi.

Reinhardt traversă rapid strada şi intră în magazin. În momentul acela sună telefonul şi proprietarul ridică receptorul. Ascultă o clipă, îl privi pe Reinhardt, spuse ceva, puse receptorul în furcă şi, cu o mişcare bruscă a capului, arătă spre fundul prăvăliei.

Reinhardt trecu pe lângă tejghea şi, dând la o parte nişte perdele, pătrunse într-un birou mic, înghesuit, cu o masă pliantă desfăcută, pe care se înălţa un morman de scrisori, şi cu rafturi pline de conserve pe unul din pereţi. Încăperea avea o uşă care dădea în spatele clădirii. Reinhardt aşteptă, privind prudent printre perdele. Vedea cabina telefonică de peste drum. Clipele parcă se târau.

Un Mercedes opri în dreptul cabinei şi patru soldaţi SA săriră pe trotuar. Unul controlă cabina, ceilalţi trei cercetară strada cu privirile. Apoi unul arătă cu mâna spre magazin. Omuleţul ciufulit intră în panică. Se întoarse şi se năpusti afară, prin uşa din spate.

În apropierea uşii stăteau doi bărbaţi, înfăşuraţi în impermeabile, cu mâinile înfundate-n buzunare. Ploaia picura de pe borurile pălăriilor. Unul din ei ţinea deschisă portiera din spate a unei limuzine. La volan aştepta un al treilea bărbat. Din ţeava de eşapament ieşea fum.

— *Herr* Reinhardt? întrebă unul dintre ei.

Ochii lui Reinhardt se măriră de groază.

— E-n regulă, domnule, zise cel mai înalt, apucându-l de mână. Sunt maiorul Trace, de la ambasada SUA. Urcaţi în maşină repede.

— O să mă prindă. Cei din SA or să mă prindă! strigă el, în timp ce se arunca pe bancheta din spate.

Cei doi americani săriră şi ei în maşină, unul în faţă, iar Trace în spate, lângă Reinhardt. Maşina demară vuind şi de-abia după aceea închiseră portierele.

— Culcaţi-vă pe podea, vă rog, spuse ferm Trace.

Reinhardt se lăsă în genunchi pe podea şi maiorul aruncă o pătură peste el.

— Nici o mişcare, orice s-ar întâmpla, îi spuse Trace.

Înghesuit sub pătură, lui Reinhardt îi venea să vomite de

frică. Simţi cum maşina ia un viraj scurt. Şoferul claxona energic. Următoarele câteva secunde i se părură ore fără sfârşit. Maşina încetini o clipă, apoi se opri. În apropierea limuzinei se auzeau voci înăbuşite.

„Doamne, m-au prins. Sunt un om mort”, gândi Reinhardt.

Maşina se puse din nou în mişcare. După câteva secunde, Trace îi spuse:

— E-n regulă, domnule, puteţi respira uşurat, sunteţi pe pământul SUA.

# 10

Keegan se instalase la intrarea marelui salon al ambasadei şi trecea în revistă invitaţii, ascultând orchestra din sala de dans, care se căznea să cânte jazz într-un tempo ce semăna mai mult cu stilul lui Victor Herbert decât cu acela al lui Chick Webb.

Keegan nu-şi amintea exact ce eveniment prilejuise recepţia, fiindcă întotdeauna recepţiile se organizau pentru a sărbători ceva, dar Wallingford adunase o grămadă de oameni. În salon se aflau inevitabilii paraziţi, câţiva diplomaţi străini nesăraţi şi, ca de obicei, câţiva ofiţeri germani din SS, în uniformele lor negre, severe. Dar apăruseră şi câteva figuri noi şi interesante. Actorul german micuţ, cu ochi bulbucaţi şi voce de albină înfuriată, Peter şi nu mai ştiu cum, care devenise celebru peste noapte, după ce interpretase rolul unui pedofil sadic, stătea singur într-un colţ. În partea opusă a încăperii, scriitorul britanic George Bernard Shaw se adresa unui grup numeros de oameni, care-l ascultau ca vrăjiţi, în timp ce actriţa germană Elizabeth Bergner, vedeta din piesa lui Shaw, *Sfânta Ioana,* îl privea, cuprinsă de veneraţie.

Erau şi alte câteva chipuri noi. Cinci sau şase femei frumoase. Lui Wallingford îi plăcea să aibă-n preajmă femei decorative.

Una dintre ele era o nouă vedetă internaţională de film. Stătea în partea cealaltă a salonului, deşi se simţi numaidecât atrasă de bărbatul înalt, îmbrăcat în smoching, care părea să domine cadrul uşii, ca şi cum el ar fi fost stăpânul casei. Actriţa îşi dădea seama că şi ceilalţi invitaţi observaseră apariţia bărbatului. Un val de şuşoteli străbătu încăperea.

— Cine-i tipul? îşi întrebă ea însoţitorul, un ataşat militar american, pe care-l chema Charles Gault.

Când Keegan intra într-o încăpere, şuşotelile se declanşau instantaneu. Prezenţa lui inspira bârfele, aşa cum cea a lui J.P. Morgan atrăgea banii. De regulă, bărbaţii se uitau dispreţuitor la el, iar femeile îl sorbeau din priviri. Membrii caselor regale îl iubeau, iar lumea bună a cluburilor din Anglia, Franţa,

Germania şi Italia îl curta. Keegan apărea oriunde era acţiune: uşor distant, cu spirit acid, îi intimida pe bărbaţi şi le ameţea pe cucoane. Farmecul lui avea şi note tăioase, anumite duritǎţi care întăreau zvonurile şi făceau ca forţa lui de seducţie să pară primejdioasă.

— E Francis Scott Keegan, răspunse Gault.

— Aşadar, acesta e Keegan? zise ea cu glas domol, răguşit, fără să-şi ea ochii de la el.

— Faima lui, se pare, îl precede întotdeauna, răspunse Gault.

Aşa era. Ea auzise mai de mult despre insolentul playboy american, care era, după cât se părea, mai bogat decât Midas. Auzise, de asemenea, că avea două sau trei progenituri nelegitime, în societatea celor bogaţi şi cu titluri nobiliare. Că era erou american de război. Că era un gangster pentru a cărui prindere se oferise o mare răsplată. Că era membru al Sinn Fein, armata rebelă irlandeză. Că o dată, l-ar fi curăţat la pocher pe un mare armator grec, apoi i-ar fi înapoiat banii — ridicând uşor din umeri. Colportorii adăugau totdeauna: *ridicând uşor din umeri.*

— Eu am auzit şi că ar fi un nobil rus, plecat din ţară cu puţin înainte de revoluţie, şopti Gault.

— Nu-i nobil rus, răspunse vocea ei voalată.

Keegan intrase în încăpere şi se oprise să schimbe câteva cuvinte cu Jock Devane, ambasadorul american, şi cu soţia lui, Cissy.

— Vii la picnicul de duminică, da, Francis? întrebă ea.

— Nici prin cap nu-mi trece să lipsesc, zise Keegan, sărutându-i mâna.

— Eşti partenerul meu la badminton, am hotărât.

— Minunat, răspunse Keegan şi se aplecă spre ea, spunându-i în mare taină: Am să-mi exersez reversul toată săptămâna. Îi facem zob pe toţi.

Porni mai departe, dădu mâna cu un ofiţer SS, schimbă câteva vorbe de duh cu soţia unui industriaş american... dar privirile lui o căutau mereu pe actriţă.

— Interesant, spuse ea.

— Vrei să ţi-l prezint? întrebă Gault.

— Nu, vine el singur, spuse Marlene, sigură de sine.

Keegan îşi continuă degajat drumul prin încăpere, oprindu-se ici şi colo, salutând în dreapta şi-n stânga, sărutând mâinile parfumate ale doamnelor, dar îşi dădea seama că unul dintre musafiri, un omuleţ ghebos, îl urmărea cu un interes neobişnuit. Keegan se prefăcu că nu-l observă.

În cele din urmă, Keegan se îndreptă spre actriţă.

— Salut, Gault, cum mai merg treburile armatei?

— Merg încet, ca de obicei. Francis, ai făcut cunoştinţă cu Marlene Dietrich?

— Nu, spuse Keegan şi sărută mâna actriţei.

Apoi o privi drept în ochi şi i se adresă:

— V-am văzut în *Maroc* şi de-atunci nu-mi mai vin în fire.

Marlene Dietrich râse.

— E un compliment?

— Absolut, zise Keegan.

— Şi cum vă mai petreceţi dumneavoastră timpul, domnule Keegan?

— Francis.

— Francis.

— Nu mă preocupă ceva în mod deosebit. Sunt într-un fel de vacanţă prelungită. Din când în când, se iveşte câte o mică afacere...

— Deosebit de plăcut, zise Marlene. Şi când nu sunteţi în vacanţă?

„Absolut uluitoare”, gândi Keegan. Privire seducătoare şi o voce vibrând de sarcasm, care te ademenea şi în acelaşi timp te ţinea la distanţă. Marlene Dietrich îşi scoase o ţigară şi el i-o aprinse.

— Nu-mi mai amintesc, zise Keegan, zâmbind parşiv, aproape arogant, şi schimbă subiectul. Turnaţi vreun film acum?

— Săptămâna viitoare mă întorc la Hollywood. Încep un film de-abia la anul.

— Cum se numeşte?

— Diavolul este femeie.

Keegan zâmbi maliţios.

— Se potriveşte.

— Aveţi în *dumneavoastră* ceva de diavol, domnule Keegan, zise ea, venind mai aproape şi privindu-l drept în

lumina ochilor.

— Aţi aflat ultimele noutăţi? întrebă Gault, ca să reintre în discuţie. Azi-dimineaţă, Goebbels a dat ordin agenţiilor americane de schimburi valutare să-şi concedieze salariaţii evrei. Pe viitor, vor angaja numai membri ai partidului nazist. Iar ambasada nu mai are dreptul să încheie contracte cu evrei. Germanii ne spun pe cine să angajăm şi ce parteneri de afaceri să ne alegem. E de neînchipuit!

— E ţara lor, replică indiferent Keegan.

— Ba nu, e ţara lui Hitler, spuse domnişoara Dietrich. Individul n-a fost ales niciodată în vreo funcţie oficială, asta-i ironia sorţii. Hindenburg l-a înfrânt în alegeri pe Hitler, dar apoi l-a numit cancelar al Germaniei.

— Ce sentimente ai faţă de Hitler? o întrebă Keegan pe actriţă.

Marlene Dietrich ezită câteva momente şi cercetă încăperea cu privirea, înainte de a răspunde:

— După opinia mea, Hitler este duşmanul oamenilor de creaţie şi al intelectualilor.

— N-o să înţeleg niciodată de ce nu i s-au opus germanii, interveni Gault.

— Ca să i te împotriveşti, e nevoie de curaj, Charlie, zise Keegan. Noi am snopit în bătaie Germania. Tratatul de la Versailles i-a dus la faliment... germanii nu mai aveau cu ce să i se împotrivească.

— Apropo, tu cu cine ţii? întrebă Gault, vizibil iritat de faptul că Francis Keegan lua apărarea poporului german.

— Nu e vorba despre asta. Nu ţin cu nimeni, constat faptele.

— Ei au început războiul şi noi l-am terminat. Tu cum ai fi procedat? I-ai fi bătut prieteneşte pe umăr? ripostă Gault.

— Americanii n-au înţeles niciodată politica europeană, zise Keegan. Ştii cum se spune: după ce a fost ales, Roosevelt şi-a iertat toţi duşmanii; iar Hitler, după ce a fost ales, şi-a arestat toţi prietenii. E o deosebire de punct de vedere.

— Punct de vedere? întrebă Gault. Detaşamentele *Sturmabteilung* sunt poliţia lui personală. Trupele SA bat în fiecare zi oamenii în plină stradă.

— Haida-de, Charlie, în Statele Unite lucrurile nu sunt

chiar atât de deosebite. Cei din SA îi rup aici în bătaie pe comunişti; noi îi numim comunişti pe veteranii de război şi-i rupem în bătaie la Washington.

Gestapoul confiscă proprietăţile evreilor, băncile noastre confiscă locuinţele oamenilor. SA-ul îi sminteşte-n bătăi pe evrei, Ku Klux Klan-ul îi linşează pe negri. La noi există aceleaşi cantine pentru săraci, aziluri pentru vagabonzi, acelaşi şomaj. Ei, drace, dar noi am avut ceva mai mult noroc. Noi l-am ales pe Roosevelt, ei pe Hitler... şi, crede-mă, acasă sunt oameni care consideră că FDR e la fel de periculos ca Adolf.

— Ssst, nu aşa tare, spuse Gault, uitându-se în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca din spatele glastrelor cu flori şi al ghivecelor cu plante ornamentale să apară brusc cineva de la Departamentul de Stat.

— Aşadar, nu crezi că Hitler ar reprezenta o ameninţare pentru America? întrebă domnişoara Dietrich.

— Hitlerii vin şi se duc, răspunse Keegan. Germanii au nevoie de el şi l-au ales. Nu-i treaba noastră.

— N-au nevoie de el *toţi* germanii, zise Marlene.

Trăsăturile lui Keegan se înăspriră pentru o clipă.

— Da, dar îl aveţi cu toţii.

Apoi zâmbetul îi reapăru.

— Ei, mie-mi plac nemţii. Mă-nţeleg bine cu ei.

— Însă ei erau gata-gata să te termine la Pădurea Belleau, după câte am auzit, interveni Gault.

— Mda, aşa-i, dar eu am încheiat o înţelegere cu germanii. Eu i-am iertat pentru război, iar ei m-au iertat pentru pace.

— Convenabil, n-am ce zice, comentă sarcastic Gault.

— Uite ce e, Gault, mi-am făcut aici o mulţime de prieteni buni. Unii sunt cu siguranţă înscrişi la nazişti. Ce naiba, îi costă doar şase mărci pe lună. Eu nu-i întreb, nu mă interesează şi nu mă bag. Dacă le place lor Hitler, treaba lor. Nu ne priveşte pe noi ce fac nemţii.

— Vă rog, interveni domnişoara Dietrich, ce-ar fi să schimbăm subiectul? Sunt sătulă până-n gât. Oamenii pe care-i întâlnesc nu discută decât politică, politică şi iar politică.

— E sportul vostru naţional. Noi avem baseball-ul, voi,

batalioanele de asalt.

Auzind analogia, Marlene Dietrich se întunecă şi-i aruncă o privire îndurerată.

— De ce ai venit aici, la ambasadă? o întrebă Keegan, încercând să estompeze momentul de tensiune.

— Cum, n-ai auzit? În sezonul acesta, ambasada americană e *centrul* vieţii mondene a Berlinului.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet discret şi fermecător.

— Nu cumva să audă Wally Wallingford, zise Keegan. Şi aşa nu-şi mai încape în piele.

— Vorbeşti de lup şi lupul e la uşă.

Şi, cu fruntea, ea arătă peste umărul lui Keegan.

Wallace Wallingford, şeful protocolului şi directorul social al ambasadei, era un bărbat uscăţiv, trecut de treizeci de ani, un tip băţos şi oficial, cu părul blond uşor rărit şi ochi apoşi, neliniştiţi. Asemenea multor diplomaţi de carieră, Wallingford arbora un aer de superioritate care pe unii îi intimida. Dar în seara aceea părea nervos şi deprimat. Pe fruntea lui străluceau mici broboane de sudoare.

— Marlene, draga mea, zise el sărutându-i mâna, ce frumos din partea ta că ai venit.

— Eşti fermecător, Wally, dar ai tendinţa să exagerezi.

— Tu ce mai faci, Francis? zise Wallingford.

— Mulţumesc, bine, Wally. Eşti foarte drăguţ că te interesezi.

Wallingford îl privi un moment, apoi îl apucă de cot.

— Marlene, mi-l cedezi pentru câteva minute?

— Sigur.

— Mă întorc numaidecât, zise Keegan, în timp ce Wallingford îl trăgea deoparte.

— Ce ai de gând cu orchestra asta, Wally? întrebă Keegan.

— Adică?

— Ţi-aş sugera să-i deportezi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Zâmbeşte în continuare şi ascultă-mă, îi şopti Wallingford. Ştii unde este biroul meu de la etajul al doilea?

— Bineînţeles. Şi nu mai vorbi fără să-ţi mişti buzele. Parcă ai fi Edgar Bergen.

Wallingford schiţă un zâmbet glacial şi-i spuse calm:

— Aştepţi cinci minute. După aceea ieşi pe terasă şi te întorci în clădire pe uşa laterală. Ne întâlnim acolo.

— Ce dracu', Wally, discutam cu cea mai frumoasă, cea mai senzuală, cea mai...

— Lasă fiţele, e o treabă serioasă, zise Wallingford, continuând să zâmbească glacial. Cinci minute!

Reveni în mijlocul invitaţilor.

Keegan se uită înapoi după Marlene, dar Gault o condusese pe ringul de dans. Micul cocoşat nu se vedea nicăieri. Keegan trecu pe terasă şi îşi aprinse o ţigară.

Dintr-o firidă a sălii de dans, Vierhaus îl urmărea pe Keegan, care-şi pufăia tacticos ţigara. În sfârşit, Keegan rupse o garoafă dintr-un strat de la marginea grădinii, şi-o puse la butonieră şi dispăru în noaptea umedă şi fără lună.

Ocoli clădirea, intră prin uşa laterală şi se duse la etajul al doilea, urcând câte două trepte deodată. Wallingford îl aştepta.

— Hai, dă-i drumu', Wally, despre ce dracu' e vorba?

— Ştii cine e Felix Reinhardt? îl întrebă nervos Wallingford.

— Scriitorul? Sigur că da. Cel care a spus că Hitler e cel mai mare actor din lume şi ar fi trebuit să i se ofere o scenă potrivită pe care să joace, în loc să fie lăsat să se zbenguie pe suprafaţa unei ţări întregi.

— Scena afurisită pe care joacă el e întreaga lume. Reinhardt e aici, în biroul meu.

— Şi de ce nu vine să stea cu noi, muritorii de rând?

— Fiindcă nu poate, răspunse Wally, coborând exagerat de mult vocea.

Keegan râse.

— Dar ce se-ntâmplă? E hăituit?

— Exact!

Intrară în biroul lui Wallingford, o încăpere spaţioasă, cu pereţii acoperiţi de rafturi ticsite de cărţi, care mirosea a piele şi a tutun de pipă. În cameră erau doi bărbaţi. Keegan îl cunoştea întâmplător pe unul dintre ei, care se numea Herman Fuegel, ofiţer de la Serviciul de Imigrări, un american înalt, cu mutră de gangster şi mişcări stângace. Fuegel lucra la ambasadă. Părinţii lui emigraseră din Germania, aşa că vorbea fluent germana.

Persoana cealaltă era Felix Reinhardt. Stătea pe o canapea din colţul camerei. Reinhardt era bine legat, trecut puţin de patruzeci de ani, cu păr negru, bogat, care i se revărsa până pe umeri, şi cu ochi încercănaţi, adânciţi în orbite. Îşi desfăcuse cravata şi era răvăşit la faţă şi nervos. O farfurie cu fructe şi verdeţuri se afla pe măsuţa joasă din faţa lui. Se vedea că de-abia se atinsese de mâncare.

— Domnule Reinhardt, dânsul este Francis Keegan, american. Putem avea încredere în el. Francis, dânsul e Felix Reinhardt.

— Încântat, spuse Keegan.

Reinhardt dădu vag din cap. Părea profund tulburat.

— L-au omorât pe Probst, izbucni el deodată. N-o să mă credeţi. Au intrat în biroul lui, toţi patru, şi şi-au descărcat armele în el.

Sugeră cu arătătorul şi cu pumnul un pistol şi spuse foarte rar:

— Bum... bum... Uite aşa. Şi din nou, şi din nou, până când li s-au golit armele. Bum... bum... Şi au dat foc clădirii, cu el înăuntru. A fost... mai mult decât îngrozitor. Mai rău decât...

— Linişteşte-te, zise Wallingford, dându-i un pahar cu whisky.

Scriitorul îl bău şi se calmă.

— Cine-i Probst? întrebă Keegan, uluit de întreaga scenă.

— Un tânăr sculptor german, răspunse Reinhardt. Scoteam împreună *Conştiinţa Berlinului.* În plus, el falsifica paşapoarte pentru noi.

— Noi? întrebă Keegan. Cine sunt aceşti „noi”?

Reinhardt îl privi o clipă.

— Duşmani ai statului. Comunişti, evrei, oricine nu este de acord cu marele nostru Führer, răspunse el încrâncenat.

— L-au omorât pentru că întocmea paşapoarte false? întrebă neîncrezător Keegan. Cine? Cine l-a omorât?

— Cei din *Sturmabteilung,* răspunse Reinhardt.

— Ceva îmi scapă, spuse Keegan. Stăm aici în faţa unui funcţionar de la Serviciul Imigrări şi discutăm despre paşapoarte false.

— Isuse Hristoase! Eşti bătut în cap, Keegan? întrebă Wallingford.

— Din moment ce o persoană are documente, nimeni nu-i pune întrebări, explică Fuegel. Dar dacă vine fără documente, n-avem de ales, trebuie să-l expulzăm.

— Chiar dacă ştii că documentele lui sunt falsificate? întrebă Keegan.

— Când persoana are paşaport şi o sută de dolari în buzunar, nimeni nu mai pune nici o întrebare. Dar trebuie să aibă documente.

— Hristoase, ce joc idiot!

— Nu-i idiot, Keegan, ci necesar, explică Wallingford. Dacă le-am permite refugiaţilor germani să intre-n ţara noastră fără paşapoarte, am da de necaz cu guvernul german. Noi însă ne străduim să menţinem relaţii diplomatice, chiar dacă de suprafaţă, cu Germania. E nevoie să ştim ce dracu' se petrece aici şi n-avem cum să ne informăm dacă se închide ambasada.

— Aşadar, sunteţi fugar? îl întrebă Keegan pe Reinhardt.

— *Ja.*

— Încearcă să-şi salveze viaţa, interveni Fuegel.

— Dar ce-aţi făcut? întrebă Keegan cu voce blândă.

Reinhardt îşi ridică încet privirile şi spuse:

— N-am fost de acord cu Hitler. Din nefericire, sunt şi evreu. Asta-i vina mea, domnule. Am gură mare şi o mamă evreică.

— I-ai citit articolele, zise Wallingford. E un duşman al statului.

— Şi ce naiba caută aici? Jumătate din membrii SS sunt jos, în salon, spuse Keegan.

— Nu mai avea unde să se ducă, spuse Wallingford. Nici un loc sigur.

— Bun! Şi eu ce caut aici, Wally?

— Trebuie să-l scoatem din Germania în noaptea asta.

— În noaptea asta!

— S-a emis mandat de arestare împotriva lui. Este acuzat în mod clar de răzvrătire, pentru publicarea *Conştiinţei Berlinului.* Dacă naziştii pun mâna pe el, e terminat.

— Cum adică, terminat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Francis, l-ai auzit ce-a spus. Cămăşile brune au pătruns în locuinţa asociatului său, l-

au împuşcat cu sânge rece şi apoi au incendiat clădirea. Doar ştii ce se petrece aici!

Keegan se gândi la cei din trupele de asalt, la raziile făcute de ei noapte de noapte, la torţele pâlpâind în vânt, în timp ce haidamacii băntuiau pe străzi, în camioane fără prelată, în căutarea prăzii, urlându-şi cântecul funebru „Jos evreii, moarte evreilor”. Privelişte devenise atât de obişnuită, încât Keegan — ca majoritatea celor care locuiau în Berlin — nu mai reacţiona la prevestirile ei îngrozitoare. Asemenea multor străini, se simţea înjosit de prezenţa cămăşilor brune, dar n-avea puterea să întreprindă sau să spună ceva împotriva huidumelor bete şi a violenţei lor excesive. Cămăşile brune deţineau o putere mai mare decât poliţia locală şi umblau în haite, ca nişte lupi înfometaţi. De altminteri, era o situaţie temporară, se gândea el. O să treacă. Şi dacă poporul german nu se simţea obligat să protesteze împotriva lor, el ce putea să facă? În definitiv, era ţara lor. Germania trecea prin chinurile revoluţiei — moartea şi frica erau mereu prezente. Aşa că se deprinsese să nu mai audă zornăitul geamurilor sparte şi strigătele victimelor şi îşi întorcea privirile de la soldaţii din *Sturmabteilung* care jefuiau prăvăliile evreieşti, îi schingiuiau pe proprietari şi desenau pe uşi stele în şase colţuri.

Keegan îşi scutură capul şi deschise din nou ochii.

— Îmi pare rău. Nu mă amestec în politica locală. Se aplecă spre Wallingford şi adăugă: Nu e nici treaba ta, Wally.

Wallingford se întoarse spre Reinhardt.

— Vă rog să ne scuzaţi o clipă.

Îl conduse pe Keegan în biroul alăturat.

— Nu-l putem abandona, zise el sec.

— Am toată admiraţia fiindcă îşi riscă viaţa pentru ţara lui. Dar e ţara *lui.* Noi trebuie *să-i acceptăm* pe aceşti oameni. Nu trebuie să ne băgăm unde nu ne fierbe oala.

— Ascultă, Reinhardt e unul dintre puţinii scriitori germani sinceri care au mai rămas în ţară, spuse Wallington cu vocea spartă din cauza încordării. Articolele şi editorialele lui exercită o influenţă puternică asupra germanilor. Ar putea fi nominalizat pentru Premiul Nobel anul acesta, dacă trăieşte până atunci. Se înclină spre Keegan şi-i spuse încet:

Preşedintele Roosevelt vrea să-l scoatem din ţară.

— Aha — şi Keegan lungi exclamaţia. Ajungem, aşadar, la răsplată.

— Spune-i cum vrei, dar trebuie să ne mişcăm repede, Francis.

— Cum adică, *să ne?*

— E treaba *fiecăruia* dintre noi. Bărbatul acesta este un simbol. Trebuie să-l scoatem din Germania.

— Tu vrei să-l scoţi din Germania. Fă isprava asta şi o să-ţi închei cariera în funcţia de consilier trei în vreo republică bananieră, având ca personal o puzderie de tarantule. Ce naiba! Ai la dispoziţie întregul corp diplomatic, spioni care-ţi ies din pălărie şi vrei să-ţi găsesc *eu* un falsificator. Şi cum ai zice să procedez? Să mă duc la Clubul Kit Kat şi să mă interesez? De ce nu-i acorzi azil politic?

— E prea târziu, răspunse Wallingford, aprinzându-şi o ţigară. Omul nostru se află într-o situaţie extrem de gravă. A fost acuzat de trădare. Chestia cu azilul nu merge deloc. Am instrucţiuni să-l scot din Germania în noaptea asta şi să nu amestec guvernul. Ai un avion. Lasă-ne să-l folosim. Să-l ducem pe Reinhardt la Paris. Sunt două ore până acolo. De restul mă îngrijesc eu.

— Aha! Deci, de asta era vorba. Ai nevoie de avionul meu.

— Doar să-l transportăm până la Paris. Două ore, pentru numele lui Dumnezeu!

— Întâi şi întâi, nu sunt singurul proprietar al avionului. Am încă trei asociaţi: un francez şi doi englezi. Îl folosim pe rând şi îl programăm cu o lună înainte, ca să ne putem aranja cu toţii treburile. Ar trebui să mă consult cu ceilalţi trei şi nici măcar nu ştiu de unde să-i iau acum. Iar dacă se află — şi sunt sigur că o să se afle — naziştii or să-mi confişte, probabil, aparatul. Mă şi văd explicându-i asociatului meu din Paris: „Trebuie să înghiţi găluşca, ia-ţi gândul de la o sută şi cincizeci de mii de dolari, Louie, Hitler s-a hotărât să folosească avionul nostru pentru picnicurile de sfârşit de săptămână”.

— Te implor, ascultă-mă cu atenţie, zise disperat Wallingford. Dacă e prins, Reinhardt va fi executat.

— Atunci, nu-i lăsa să-l prindă. Pe mine să nu mă amesteci

în încurcătura asta. Nu-i treaba mea.

— E treaba tuturor. În curând o să afli asta pe pielea ta.

— Încetează cu predica. Cheamă-l pe şeful Serviciului de Contraspionaj şi încredinţează-i misiunea.

— Nu am voie să-l implic, ce dracu', nu pricepi?

— Eşti într-adevăr o figură, Wally. Zău. Tu nu te poţi implica, fiindcă eşti diplomat. Fuegel nu se poate implica, fiindcă lucrează la Serviciul de Imigrări. Reinhardt nu poate fi implicat, fiindcă se sustrage urmăririi penale. Dar *eu* pot fi implicat, fiindcă sunt bătrânul, banalul şi bunul Frankie Keegan, americanul bogat şi fraier. Este?

— Nimeni n-o să te bănuiască. Îl scoatem din ambasadă cu maşina ta, îl ducem la aeroport şi până-n zori e la Paris. Are nevoie doar de un paşaport.

— Îţi spun pentru ultima oară: nu am de gând să mă amestec în treburile politice de aici. Şi, ia stai, eu sunt singurul care are un avion? Altul nu mai există?

— Aici nu e nici unul.

— Mă simt flatat!

— Uite ce e, noi nu discutăm acum despre treburi politice. E vorba de viaţa unui om, îl imploră Wallingford. Ai auzit ce i-au făcut brutele din SA celui mai bun prieten al lui Reinhardt. Ştii ce o să păţească Reinhardt? O să fie aruncat în beciurile închisorii Landsberg şi o să i se taie capul. O *să-l decapiteze!*

— Nu cred.

— Aşa procedează ei acum. Dacă vrei, îţi arăt rapoartele serviciului secret de informaţii. Luna trecută, naziştii au decapitat trei studenţi, doar pentru că *au distribuit Conştiinţa Berlinului.* Iar Reinhardt scrie şi editează ziarul ăsta nefericit. Şi te mai miri că a intrat în panică!

Keegan dădu din cap.

— *Ce dracu*, Keegan!

Dând din cap, Wallingford se prăbuşi pe scaunul secretarei.

— Aici nu mai e vorba de politică, continuă el epuizat. E situaţia creată de partidul unic. Până nu va muri Hitler, nu se vor mai ţine alegeri în Germania.

— Perfect! Ai găsit soluţia. Înlătură-l pe Hitler.

— Credeam că e în tine şi altceva decât acest împuţit simţ

al umorului!

Wallingford era copleşit.

— Credeam că pe lângă sarcasm, ai în tine şi mult curaj.

— Ascultă, răspunse enervat Keegan. Îţi spun o dată pentru totdeauna: nu mă amestec în politică şi, în special, în politica germană! Germanii i se închină lui Hitler. Hitler trece pe stradă şi mulţimea îl *salută* entuziasmată, oamenii îi aruncă flori în faţa maşinii. Germania îl iubeşte, iar Reinhardt este trădător al Germaniei!

— Nu este trădător. E scriitor şi se pronunţă deschis împotriva lucrurilor ce i se par rele.

— Trădător pentru unii, patriot pentru alţii.

Keegan îl bătu pe Wallingford cu dosul mâinii peste piept.

— Să-ţi spun ce cred: cred că ai încurcat-o. Ştiai că Reinhardt e la ananghie, dar n-ai conceput un plan de salvare. Acum, F.D.R. vrea să-l scoateţi clandestin din ţară, iar tu nu ştii pe unde să scoţi cămaşa.

— Nu am prevăzut reacţia preşedintelui, recunosc; şi evenimentele s-au desfăşurat atât de repede. Reinhardt şi Probst au fost denunţaţi, probabil, de un *Judenhoscher* mizerabil.

— *Judenhoscher?*

— Vânători de evrei, care îşi câştigă existenţa întocmind arbori genealogici, căutând o legătură de rudenie evreiască, raportând Gestapoului toate zvonurile. Uneori, sunt ei înşişi evrei şi încearcă astfel să scape de necazuri.

— Adică turnători.

— Da, turnători.

— Cheamă-ţi oamenii, spuse Keegan, bătându-l pe Wallingford pe umăr. Le transmiţi ce vrea preşedintele şi-i trimiţi la atac. N-ai de ales. Drace! Oricum, cred că avionul meu e la Paris, dar chiar de n-ar fi fost, de unde am fi găsit un pilot la ora asta din noapte?

Keegan dădu să plece.

— M-am gândit că mă pot bizui pe tine, zise Wallingford.

— Ei, vezi la ce ajungi dacă te gândeşti, Wally? îi replică Keegan, fără să se întoarcă, revenind în încăperea cealaltă.

— Vă doresc mult noroc, *Herr* Reinhardt. Regret, dar nu am cum să vă ajut, i se adresă Keegan omuleţului îngrozit.

Dacă reuşiţi să plecaţi, veţi găsi în contul dumneavoastră la Chase Manhattan Bank din New York zece mii de dolari... ca să vă descurcaţi în primele momente ale şederii dumneavoastră în America. Asta-i tot ce pot face pentru dumneavoastră.

— Sunteţi foarte amabil, domnule. Vă mulţumesc.

Reinhardt se întoarse spre Wallingford.

— Să încercăm cu Crinul Negru?

— Ce e cu Crinul Negru? întrebă Keegan.

— Nu vrei să te implici, îi spuse Wallingford, aşa că întrebarea nu-şi are rost.

— Corect.

Keegan îi salută înclinând capul şi părăsi biroul.

Când reveni la parter, actriţa dispăruse. În schimb, omuleţul ghebos rămăsese, urmărind atent plecarea lui Keegan din ambasadă.

# 11

La Der Schwarze Stier Verein, cel mai renumit bar de noapte din Berlin, sosirea lui Francis Keegan trecu neobservată. Încăperea de la parter, un salon de berărie ceva mai elegant, prezenta o adevărată scenă de gloată, aglomeraţie teribilă, fum să-l tai cu cuţitul, larmă şi o căldură insuportabilă. Keegan se hotărâse să întârzie la un pahar de whisky înainte de culcare şi să o asculte pe cântăreaţa localului.

Francis se strecura prin mulţime, îndreptându-se spre bar, când patronul, Herman Braff, îl zări şi, croindu-şi drum printre dansatori, izbuti să ajungă la el.

— Ce onoare, ce onoare, bolborosi micul sicofant durduliu. *Herr* Keegan, mă simt întotdeauna deosebit de flatat când veniţi pe la noi.

Smochingul lui Herman arăta îngrozitor — boţit şi pătat de umezeală, iar pe piept, cămaşa era udă leoarcă. Pe faţă i se scurgeau şiroaie de transpiraţie pe care şi le ştergea mereu cu o batistă.

— Pare o noapte grozavă pentru dumneata, Herman, spuse Keegan.

— Sunt multe doamne frumoase, clipi Braff, genul dumneavoastră.

— Dar noua cântăreaţă?

— *Nein, nein, nein,* negă Herman, dând energic din cap şi alungând ideea cu un gest al mâinii. Nu-i deloc genul dumneavoastră.

— Am venit s-o aud cum cântă, Herman, nu să-i cer mâna.

Neamţul râse.

— Bună, bună, e bună! Nu să-i cereţi mâna! zise el. Genul dumneavoastră este...

Îşi puse mâinile în faţa pieptului, ca şi când ar fi cărat un snop mare, apoi duse o mână la spate şi trasă sugestiv curbura apetisantă a unor fese imaginare, o adevărată parabolă.

— Fantastic, Herman. Ar trebui să urci pe scenă, să te

produci.

Keegan clătină din cap întristat către patronul care-i zâmbea şi aruncă o privire prin clubul ticsit de lume. Fumul plutea ca un nor pe sub tavan, mirosul de bere trezită devenise copleşitor şi orchestra dominată de tubă şi tobe bubuia asurzitor. La majoritatea meselor se aşezaseră cupluri de tineri — cei mai mulţi, îmbrăcaţi în uniforme brune cu zvastica pe braţ — cu ceafă groasă, blonzi şi zgomotoşi. Bărbaţii singuratici stăteau pe două-trei rânduri în faţa barului. Balerinii dansau dezlănţuit pe scenă, de parcă s-ar fi grăbit să-şi încheie cât mai repede numărul. Pe ringul de dans, plin ochi, perechile unduiau, se ciocneau între ele şi nu dădeau nici o atenţie spectacolului de pe scenă.

— Cum vi se par cele două tipe din separeul din colţ? insistă Herman, atingând cu cotul braţul lui Keegan.

Voia să-l impresioneze pe Keegan care era, într-un fel, deschizător de pârtie. Când îi plăcea un local, îi aducea şi pe alţii acolo: expatriaţi care-şi cheltuiau dezinvolt dolarii americani şi lirele sterline.

— Sunt americance. Au venit însoţite de doi băieţi. Studenţi la colegiu, cred eu. Şi par plictisite.

— Am venit în Europa să scap de americani, zise Keegan, îngustându-şi ochii şi privind prin pâclă spre colţ, studiindu-le pe cele două femei.

Brunete amândouă, splendide, coafate impecabil şi foarte elegante. Una, într-o rochie de seară scurtă, lucioasă, scânteietoare, cu părul tuns paj, orgolioasă şi superbă, lansa o provocare generală la adresa bărbaţilor din încăpere: cine se-ncumetă să mă agaţe? Figura i se păru cunoscută. Îi întâlnise probabil fotografia în paginile vreunui jurnal.

Poate era actriţă. Pâcla din salon îl împiedica s-o vadă mai bine.

Vanessa Bromley şi Deenie Brookstone se pregăteau să le dea papucii celor doi studenţi americani care le aduseseră la club. Conversaţia stupidă şi mentalitatea lor studenţească o exasperaseră pe Vanessa. În definitiv, nu venise la Berlin în excursie, ci, aşa cum se exprima ea, ca să-şi facă de cap, ceea ce, categoric, nu însemna să meargă însoţită de doi

băieţi de la Dartmouth, care pe deasupra îi mai şi cunoşteau părinţii.

— N-am venit aici ca să umblu cu nătăfleţi de la colegiul nostru. Îi suport destul acasă.

Asta era, băieţii îşi pecetluiseră soarta, refuzând să le ducă la etaj, la clubul intim numit Das Goldene Tor, unde spectacolul nocturn era, după cât se zvonea, mai şocant decât cel de la Crazy Horse din Paris.

— Apar goi puşcă, şoptise Deenie în separeul lor retras. Şi bărbaţii, *şi* femeile.

— Şi de ce vorbeşti în şoaptă? o întrebă Vanessa.

— Nu ştiu, răspunse Deenie, continuând să şoptească. Dar este atât de... *scandalos.*

— Numai dacă ne vede cineva. N-avea grijă, nu ne-ntâlnim acolo cu nici un cunoscut din Boston.

— Sunt teribil de nervoasă.

— Ei, termină odată cu *şoptitul.*

— Aş vrea, dar nu pot.

Din cauza celor doi colegi necopţi, fetele riscau să nu afle direct cât de deocheat era în realitate show-ul.

— Sunt virgini amândoi, spuse Vanessa dezgustată, privindu-i cum se strecoară prin mulţime şi se duc la toaletă. Se vede de la o poştă.

— Şi eu sunt, zise Deenie, cu glas slab.

— Ce, eşti tâmpită?!

— Da, sunt.

— Deenie, ai nouăsprezece ani. Cum naiba de n-am discutat despre asta până acum?

— Habar n-am. Nu s-a ivit prilejul. De câtă vreme... când ai...

— Anul trecut, în vacanţa de Crăciun.

— Cine... a...?

— Donny Ebersole.

— Donny Ebersole!

— Ai ceva cu Donny Ebersole?

— Donny Ebersole. E... cum să spun... e... atât de *mic.* E mai scund decât tine.

— Înălţimea n-are nici o legătură cu asta, i-o reteză Vanessa.

— Şi a fost... plăcut?

— Prima oară, nu.

— Cum? N-ai făcut-o doar *o dată?*

— Ei, asta-i bună! După ce ai început, ce mai contează? Vreau să spun că am făcut-o toată vacanţa, Deenie. Şi, da, a fost foarte plăcut.

— Eu mi-am propus să aştept până mă mărit.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu, Deenie! Când ai să te maturizezi? Suntem în 1933. Se gândi puţin, apoi adăugă: Poate ar trebui să plecăm. Luăm un taxi, mergem prin oraş şi apoi ne întoarcem.

— Crezi că ne lasă sus neînsoţite?

— O, cine ştie? zise Vanessa pe care flecăreala lui Deenie începuse să o scoată din sărite.

Amândouă îşi dădeau perfect seama că bărbaţii din bar puseseră ochii pe ele. Şi de ce nu? Erau femei superbe, iar Vanessa purta o rochie „shimmy”, fără talie, o piesă albă, mulată pe trup, presărată cu strasuri, care se termina deasupra genunchilor. Scânteia ca o puzderie de diamante şlefuite şi, când umbla, veşmântul sclipitor transforma fiecare pas într-o invitaţie. O diademă din strasuri încununa minunea. Vanessa simţi dintr-odată că se sufocă în încăperea supraaglomerată.

— N-am chef să-mi pierd seara cu puştii ăştia doi. Hai s-o ştergem şi ne întoarcem ceva mai târziu. Poate le vine ideea să plece.

— Şi dacă nu le vine?

— Când ne întoarcem, le tăiem macaroana.

— Vanessa!

— Deenie, fă bine şi *maturizează-te,* dragă.

— Cel puţin, să-i aşteptăm până se întorc. Aşa s-ar cuveni.

— Deenie, continuă tu să faci numai ce se cuvine şi ai să rămâi şi la cincizeci de ani tot virgină.

La bar, Keegan aştepta nerăbdător să se încheie numărul de balet modern. O voce venită din spate strigă „Francis!” Se întoarse şi dădu cu ochii de Bert Rudman, un reporter de la *Herald Tribune.* Rudman era unul dintre cei mai cunoscuţi corespondenţi de presă, care la începutul carierei făcuse

reportaje despre diferite personalităţi, dar ulterior îşi dedicase cea mai mare parte a timpului politicii europene. Tipul scria foarte bine. Se cunoscuseră în timpul războiului, dar stătuseră împreună puţină vreme şi-şi reînnoiseră prietenia de când Keegan se întorsese în Europa, adică în ultimul an. Se întâlniseră mereu în diferite părţi ale continentului. Băiat chipeş, Rudman susţinea că are treizeci şi cinci de ani, dar părea cu zece ani mai tânăr. Era îmbrăcat cu un trenci din piele, cu gulerul ridicat şi purta pe cap o pălărie maro.

— Am presupus că tu trebuie să fii, zise Rudman. Nu te-am mai văzut de la petrecerea aceea oribilă de la Roma.

— Italienii dau cele mai urâte petreceri din Europa.

— Ba nu, ruşii dau cele mai urâte petreceri din Europa.

— Ba ruşii nu dau petreceri deloc, Bert. Legea nu permite să te distrezi în Rusia.

— Fiindcă vorbeşti de petreceri, te duci în Bavaria, la vânătoarea de porci mistreţi organizată de Runstedt la sfârşitul săptămânii?

— Calul meu concurează la Longchamp. O să fiu la Paris.

— Se comportă bine, zise Rudman. I-am urmărit evoluţia.

— Am făcut bani cu el în sezonul ăsta. Dacă arată ceva deosebit la Paris, l-aş încerca şi-n Statele Unite.

— Adică, o să te întorci de-adevăratelea acasă?

Rudman fu surprins. Cunoştea bârfele care circulau în legătură cu Keegan. Pe unele, de pildă povestea aceea cu contrabanda, pur şi simplu, le credea, fiindcă-l cunoscuse pe Keegan într-un spital militar, pe frontul de vest, când puştiul avea în jur de optsprezece ani şi era cu buzunarele goale. Acum, ajunsese milionar. Veniseră ei, banii, de undeva. Credea într-adevăr că prietenul său fusese gangster, dar prietenia cu Keegan devenea şi mai atrăgătoare. Însă Rudman se temea că, dacă şi-ar băga prea mult nasul în viaţa personală a lui Keegan, prietenia lor s-ar destrăma. Keegan sesizase prudenţa lui Rudman şi îl lăsase să creadă că, da, indiscreţia lui l-ar fi deranjat, deşi, de fapt, nu i-ar fi purtat pică dacă şi-ar fi băgat puţin nasul în trecutul său.

— Stau cu el doar la cursele de la Belmont şi Saratoga, zise Keegan. Să văd ce dă din el. Am cumpărat o iepşoară care vine tare din urmă şi-n doi ani o să-l întreacă. Şi ce vânt

te-aduce la Berlin?

— Trei presupuneri, răspunse reporterul, aruncând o privire prin încăpere la cei cu zvastica pe braţ. Se aplecă spre Keegan şi-i vorbi la ureche. Editorul meu din Paris crede că al Doilea Război Mondial o să înceapă aici în următoarele cinci minute.

— Aici, în cârciumă?!

— În Berlin, deşteptule!

— Apropo. Ar trebui să te descotoroseşti de haina asta. Lumea o să creadă că eşti un *Schutzstaffel.*

— Foarte nostim, Francis. Haina m-a costat salariul pe o lună.

— Te-au jefuit.

Rudman păru ofensat.

— E ultimul răcnet al modei, zise el.

— Păi, da, dacă eşti în SS.

— Eşti o adevărată bestie când vrei.

— Ei, nu fi atât de sensibil, râse Keegan. Arăţi minunat. Ai venit cu trenul?

— Nu, am venit de la Paris cu maşina. M-am gândit la tine, puştiule. Am trecut prin Pădurea Belleau. Spitalul ăla unde ne-am cunoscut este acum grajd de vaci.

Trecuseră paisprezece ani, dar Keegan îşi amintea foarte bine ziua aceea. Pentru Keegan, războiul se încheiase, dar atunci, în ziua aceea, înţelesese pentru prima oară ce se întâmpla în realitate. Cel ce-i deschisese ochii şi îi dăduse dimensiunea reală a faptelor fusese Rudman.

*

În primăvara lui 1917, Woodrow Wilson, liberalul idealist, reales pentru că oferea o viziune clară a viitorului ţării, constatase exasperat, prăbuşit, cum politica sa rigidă împinsese ţara în arhiconservatorism. În cele din urmă, fusese silit să accepte inevitabilul: se aflau în pragul războiului. După ce ţinuse o cuvântare emoţionantă în faţa Congresului, cerându-i să declare război Germaniei, Austro-Ungariei şi turcilor din Imperiul Otoman pentru a salva lumea, „pentru democraţie”, Wilson se întorsese în biroul său de la Casa

Albă, iar ovaţiile senatorilor şi ale deputaţilor îi vuiau încă în urechi. Secretara era şocată de înfăţişarea lui. Părea uzat, înfrânt, bătrân şi bolnav.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă ea, alarmată.

El dădu trist din cap şi se lăsă greoi în fotoliu.

— Astăzi am pronunţat mesajul morţii, al morţii tinerilor noştri, zise el. Şi am fost aplaudat. Ce straniu!

Apoi îşi lăsă capul pe birou şi plânse.

Mesajul lui dezlănţui un val de patriotism în ţară. Hamburgherul deveni cotlet de Salisbury; *Sauerkraut,* varza acră, se transformase în „varza libertăţii”. Germanii se strecurau discret spre tribunal şi-şi schimbau numele. Cei ce se declarau, din motive de conştiinţă, împotriva războiului, erau bătuţi măr şi aruncaţi în puşcărie. Dacă nu aprobai războiul, erai considerat trădător. Mii de tineri americani fură cuprinşi de entuziasm şi se duseră să lupte. Keegan se numără printre ei. Avea doar optsprezece ani când se înrolă în infanteria marină. După şase luni, debarca în Franţa, cu primul batalion de puşcaşi marini.

Jocko Nayles, un bătăuş viguros din Brooklyn, îl luase pe Keegan sub protecţia lui, în timpul călătoriei cu vaporul spre Franţa. Era doar cu trei ani mai mare decât Francis.

— Câţi ani ai? îl întrebase.

— Op’şpe, răspunse Keegan, încercând să pară bărbat.

— Op’şpe? Vai, vai, Isuse, Sfântă Fecioară Marie şi Iosif. Ei, lasă. Ţin’-te lipit de mine, aşa, băiete şi te scot eu din dandanaua asta. Mărşăluiră împreună pe drumurile gloduroase ale Franţei, îndreptându-se spre râul Marna, unde primiră botezul focului, iar Keegan ucise pentru prima dată un om. Semnificaţia încăierărilor se pierdea în spaima produsă de lupta corp la corp, de bombele care picau din cer şi revărsau puzderie de schije peste el, de exploziile orbitoare ale obuzelor şi de minele de sub picioare. Vedea îngrozit cum camarazii săi cădeau unul după altul, ca iarba sub ascuţişul coasei şi, în cele din urmă, simţi o lovitură puternică şi o arsură în umăr, apoi i se înmuiară genunchii şi se prăbuşi, fără să-şi dea seama cât de grav e rănit şi dacă va trăi sau va muri.

Pentru Keegan, războiul se întindea pe vreo patru sute

cincizeci de metri lungime şi pe o lăţime de cam o sută de metri, iar locul era presărat cu căşti, arme şi bucăţi de trupuri omeneşti. Ce se petrecea mai departe nu ştia. Învingeau sau pierdeau? De ce se aflau acolo? Nu ştia. Întrebările acestea nici măcar nu-i treceau prin cap.

După ce se încheiase bătălia, Jocko se întorsese şi îl găsise ghemuit într-o pâlnie de obuz, cu o batistă murdară îndesată în gaura din umăr; îl ridicase, îl cărase în spatele liniilor, la spitalul de campanie, şi-l îngrijise zile-n şir, până când îi cedase febra şi îi trecuse infecţia.

După o lună, revenise la unitatea lui, care înainta prin mlaştinile de la periferia unui orăşel francez, Château-Thierry, aproape de râul Marna, aflat la vreo sută douăzeci de kilometri depărtare de Paris.

Lui Keegan, graniţa dintre Franţa şi Germania i se înfăţişa ca un imens câmp de luptă mocirlos, cu arborii retezaţi de obuze, cu ogoarele străbătute de reţele de sârmă ghimpată şi de kilometri de tranşee, cu sate transformate în grămezi de moloz. Duhoarea dezgustătoare a morţii plutea în aer ca o ceaţă. Soldaţi murdari din cap până-n picioare de noroi şi prăbuşiţi sufleteşte, ajunşi în pragul nebuniei, se ghemuiau în tranşee, blestemau ploaia şi obuzele ce se prăvăleau cu intermitenţă peste capetele lor, erau mistuiţi de dorul de casă ori înfruntau mitralierele ţăcănitoare, bombele lansate din avioane, minele şi armata germană, compusă din oameni la fel de înnebuniţi de jocul bezmetic al bătăliilor în cursul cărora mureau mii de oameni într-o singură zi. Şi toate astea, pentru a cuceri câţiva kilometri de pământ pustiit.

— Aici trebuie să le oprim înaintarea, flăcăi, le spuse un locotenent tânăr, în timp ce-şi târau picioarele spre inamic. Altfel, până la Crăciun vor fi la Paris.

De la Château-Thierry o luară spre nord şi se îndreptară spre rezervaţia naturală Pădurea Belleau, cântând în timp ce mărşăluiau. Un pluton cânta un cântec, celălalt răspundea cu alt cântec.

*K-K-K-Katie, K-K-K-Katie,*
*Eşti singura fa-fa-fată pe care-o ador,*
*Când lu-lu-luna o să răsară peste gr-gr-grajd.*

*O să te-aş-aş-aştept la bu-bucătărie cu mult dor.*

La care se răspundea prin:

*O să uitaţi de gaze şi obuze, ce ziceţi, băieţi,*
*O să uitaţi de gaze şi obuze, ce ziceţi, băieţi,*
*O să uitaţi gazu' şi obuzele,*
*Da' niciodată demoazelele*
*Sprintene şi frumuşele, ce ziceţi băieţi.*

Cântau în timp ce se apropiau de pădure. Germanii deschiseră focul.

De data aceasta, Keegan fu lovit în picior de o schijă de obuz. Se târî până la un zid dărâmat, unde găsi trei puşcaşi, îngrămădiţi în jurul unei mitraliere. Muriseră mai de mult, iar gândacii mişunau pe trupurile lor. Se produse un moment de acalmie şi Keegan îşi sprijini obrazul de zid, muşcându-şi buzele ca să-şi stăpânească durerea. Peste viroaga pe fundul căreia zăcea se aşternuse o tăcere nefirească.

Când îi văzu pe primii nemţi, rămase uluit. Veneau călări, un escadron fantomatic care se materializă deodată, ieşind din vârtejul de fum al bătăliei. Înfăşuraseră copitele cailor în pânză de sac şi unseseră căpestrele şi chingile, ca să elimine orice zgomot. Se deplasau încet, în tăcere, peste pământul răscolit de obuze, cu armele în poziţie de luptă. Keegan deschise focul şi trase în disperare, iar dinţii îi clănţăneau în gură în timp ce mitraliera grea zvâcnea şi bubuia sub mâna lui; trase până când ţeava se înroşi, deformându-se de căldură, iar benzile de cartuşe se goliră.

Când se opri, se oprise în loc şi lumea. Nici un sunet. Nici un ciripit de pasăre, nici suspinul vântului, nici măcar strigătele celor răniţi. Numai tăcere. În faţa ochilor lui, se desfăşura o friză grotescă: caii cu picioarele ţepene, ridicate-n văzduh, iar oamenii, risipiţi ca nişte saci în jurul lor, păreau să pozeze pentru o fotografie. De-abia atunci durerea înfiorătoare produsă de gaura din picior îi fulgeră creierul. Keegan gemu şi-şi pierdu cunoştinţa.

În spital îl găsi pe Jocko Nayles care zăcea în uniforma plină de noroi şi delira din cauza temperaturii. Avea faţa pe

jumătate acoperită de un bandaj plin de sânge şi orbita însângerată, plină de puroi. Era rândul lui Keegan să-şi smulgă prietenul din ghearele morţii.

Francezii îi dădură Crucea de Război şi americanii îl decorară cu Steaua de Argint şi, pentru a doua oară, cu Inima de Purpură. Venise în Europa doar de patru luni.

La bufetul spitalului, unde se dusese să bea o cafea, Keegan îl întâlnise pentru prima oară pe Bert Rudman, un tânăr sigur de sine, îmbrăcat într-o uniformă de luptă, curată şi scrobită, cu beretă de campanie, care-şi scria relatarea în grabă, cu un ciot de creion, pe un teanc murdar de hârtii împăturite.

— Noroc, îl salutase Rudman, întinzându-i mâna. Sunt Bert Rudman, de la *Herald Tribune* din Paris.

— Keegan, doar atât bălmăji tânărul.

— Ai fost la Pădurea Belleau?

— Aşa cred.

— Cât de gravă e rana? îl întrebă Rudman, arătând cu capul spre piciorul lui Francis.

— Destul ca să mă trimită acasă.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— Am câştigat?

Rudman îl privi câteva clipe, percepând încet-încet semnificaţia întrebării. Apoi zâmbi.

— Sigur că da, ţâcă. I-aţi tras un şut în fund Kaiser-ului şi l-aţi trimis de unde a venit, ba chiar mai departe.

— Atunci e bine, zise Keegan.

— Drace, da, e bine. Ştii cum vi se spune vouă, puşcaşilor marini? Câinii Diavolului. Ce văd pe cămaşa ta e Crucea de Război?

— Mda. Mi-a dat-o un general franţuz.

— Ce ispravă ai făcut?

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

— Ei, lasă, lasă, nu te decorau ei degeaba, ostaş. E o mare distincţie în armata franceză. Ia zi, aş putea să te rog ceva? Scriu un articol despre bătălie, un fel de descriere în mare a ceea ce s-a întâmplat. Vrei să ţi-o citesc? Fiindcă ai fost acolo şi ai păţit ce ai păţit.

Keegan încuviinţă, cu un semn din cap.

— Sigur.

Rudman se aşezase acolo, citindu-i de pe hârtiile lui mototolite, oprindu-se din când în când să corecteze câte ceva sau să soarbă din cafea, în timp ce Keegan asculta impresionat, dar nu pentru că ar fi fost uluit de cuvinte, deşi era limpede că Rudman scria bine, ci din cauză că înţelegea pentru prima dată panorama bătăliei la care participase: deciziile luate de ofiţeri, atacurile şi contraatacurile, strategia şi preţul cumplit pe care îl plătiseră ca să-i respingă pe germani peste Marna şi să pună capăt marşului lor spre Paris.

Înmărmuri când înţelese că momentul traumatic din viaţa lui reprezenta doar o părticică infimă din bătălie şi că aportul său la înfruntarea brutală fusese neînsemnat. Rudman continua să citească. Povestirea concentra în sine un soi de energie rece, iar Keegan începu să-i simtă forţa.

„Pădurea Belleau este acum tăcută”, zise Rudman, cufundat în lectură. „Ceea ce a fost odinioară un frumos loc de picnic s-a transformat într-un spaţiu presărat cu cioturi de copaci, pâlnii căscate în pământ şi noroi. Ai impresia că însuşi pământul de la Château-Thierry a fost rănit de moarte şi zace sângerând la picioarele învingătorilor.

Am asistat, probabil, la începutul sfârşitului pentru germani, care au dorit războiul şi au plătit atât de scump pentru el. Fiindcă, în timp ce victoriile noastre sunt limpezi, indubitabile, cauza războiului rămâne încă învăluită în ceaţă. O vom afla, poate, după încheierea păcii, deoarece, până când nu vom înţelege de ce s-a produs acest război, nu vom fi deloc siguri că nu va mai fi război niciodată.”

Îl privi pe Keegan, care rămăsese fără grai.

— Hei, cum ţi se pare?

— Păi, e formidabilă, formidabilă, zise Keegan cu voce slabă, respirând adânc, încet. Chiar aşa ne spun, Câinii Diavolului?

— Fără-ndoială! Băieţii voştri s-au bătut ca dracii acolo. Şi tu crezi, într-adevăr, că e bună relatarea mea?

Keegan aprobă energic, dând din cap.

— În regulă. În regulă. Mai spune-mi o dată cum te cheamă.

— Francis Keegan.

Rudman scrise în grabă un număr de telefon în josul unei foi, rupse bucata de hârtie şi i-o întinse.

— Uite, Francis, ai aici numărul meu de telefon. Dacă te întorci la Paris, să mă suni. O să luăm masa împreună la Tribune.

— Pot să vin şi cu prietenul meu? Şi-a pierdut un ochi în luptă.

— Un ochi? Să-i ia dracu' pe friţii ăştia. Da, cum să nu. Vino cu el. O să fie o noapte de pomină. Şi mulţumesc pentru că m-ai ascultat.

— Cu plăcere. Mulţumesc că mi-ai dat ocazia să ascult relatarea.

— Fără bancuri, zise Keegan în cele din urmă. Un staul de vaci, deci. Nici o placă sau ceva care să comemoreze împrejurarea?

— Nimic, doar un teren sărat.

— Mă simt insultat, zise Keegan. *Tu* nu te simţi insultat?

— Mi se rupe inima.

— Aşadar, acum te-au trimis să explorezi scena politică, da?

Rudman încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Ai auzit de discursul ţinut de Hitler la München?

— Cum i se opreşte maşina, cum ţine o cuvântare.

— Ca asta nu. Să nu mai vorbim de coregrafie! Se căţărau pe ziduri, înainte ca el să încheie. Cred că se auzea şi-n Brooklyn cum urla mulţimea *Heil Hitler.* A fost de groază. Când mă gândesc, mi se face şi acum pielea ca de găină. Tipul ăsta are ceva în el. E periculos, Francis. Mi-ai citit articolul despre München?

— L-am citit, zise Keegan.

— Şi...?

— Puţin cam isteric.

— Isteric! L-ai văzut vreodată? L-ai auzit vorbind?

— Sigur. Mi s-a părut frumos rândul în care spui că Hitler ar fi viziunea demonică a lui Dumnezeu. Continuă să scrii în felul ăsta şi o să-ţi pierzi viza. Sau termini cu un glonţ în spate.

— Ei, acum spune, cine-i isteric? N-or să fie atât de

tâmpiţi, încât să se joace cu *Herald Tribune.*

— Priveşte în jur. Aici. Crezi că pe ţicniţii ăştia îi impresionează acreditările tale? Bătrânului Sid Lewis, sărmanul, i-au zburat creierii la Roma, fiindcă a folosit adjective neconvenabile despre Mussolini.

— Da' de unde, zise Rudman. Sid era homo. S-a băgat într-un scandal sentimental cu un fascist pescuit de la un bar şi s-a ales cu o gaură în cap.

— Contez pe tine; cunoşti bine murdăriile astea. Ar trebui să începi să scoţi propriul tău buletin de informare lunară. Unul mic în care să bagi ştirile care nu merg la tirajele mari.

— Ai haz, Keegan. Şi tu cu ce te-ai mai ocupat?

— Sunt campionul de badminton al ambasadei. Eu şi Cissy Devane.

— Doamne, m-ai dat gata, zise sarcastic Rudman.

Keegan făcu un gest cu mâna, arătând spre încăperea ticsită de lume.

— Ascultă-mă pe mine, băiete, doar ăştia trebuie să te neliniştească. Hitler e numai vorbe.

— Vorbeşti ca izolaţioniştii de-acasă. Ar trebui să citeşti *Mein Kampf.* Găseşti acolo totul.

— Am citit *Mein Kampf.*

Rudman părea surprins. Spuse:

— Uite, eu îi dau doi ani, cel mult trei. O să ia înapoi Saar-ul, Austria, Polonia şi, probabil, Cehoslovacia. Oricum, foloseşte Tratatul de la Versailles în loc de hârtie igienică.

— Rudman, am venit aici să mă distrez, nu să aud prelegeri despre gloria şi decăderea Imperiului German.

— În regulă, zise Rudman şi schimbă brusc discuţia. În regulă. Ce-i chestia aia, Poarta de Aur, despre care se vorbeşte prin târg?

— Un show sexy, la etaj.

— E bun de ceva?

— Dacă-ţi plac bărbaţii şi femeile în pielea goală, unşi cu ulei şi rostogolindu-se sub lumina enervantă a reflectoarelor.

— Îmi plac, zise Rudman cu un zâmbet pofticios. Hai, mergem?

Keegan dădu negativ din cap.

— Am venit pentru cântăreaţă.

— Cântă unsă cu ulei?

Keegan ridică ochii exasperat.

— Urmează să cânte. După ce o să plece turma asta din scenă.

Arătă cu o mişcare a capului spre balerinii care aveau fiecare cel puţin trei-patru kilograme în plus. În timp ce vorbea, dansatorii se strecurară încet în culise.

— Mă duc unde e acţiune, zise Rudman şi o porni pe scări în sus. Luăm masa împreună mâine seară?

Keegan încuviinţă şi-i făcu semn să o şteargă, fiindcă luminile rampei începuseră să scadă. Apoi se stinseră. Keegan reuşea cu greu s-o distingă pe femeia minionă care intrase pe scenă, ducând cu ea un scaun. Îl instală în faţa microfonului din colţul scenei şi se aşeză. Pianistul execută câteva arpegii, ca să se încălzească. Apoi fasciculul slab de lumină se fixă pe ea.

Fu imediat captivat de înfăţişarea ei. Avea cam un metru cincizeci înălţime, era subţire, aproape firavă. Faţa îngustă, puţin uscăţivă. Pometii proeminenţi ai obrajilor păreau gravaţi pe chipul ei. Şi poate de aceea privea ca o fiinţă obsedată, impresie accentuată de ochii mari, aproape exoftalmici care licăreau în lumina difuză, plini, parcă de lacrimi. O rochie simplă, lungă, neagră accentua aura de vulnerabilitate care o înconjura. Când prezentatorul o anunţă, Keegan trebui să se încordeze ca să-i audă numele: Jenny Gould.

Rămase câteva momente tăcută, momente lungi, şi Keegan se temu că se întâmplase ceva, ceva rău, şi că Jenny n-o să cânte.

Apoi începu.

Când îi auzi vocea, se înfioră. O voce profundă, guturală, sentimentală, reliefa fiecare cuvânt din cântecul lui Cole Porter, pe care nu îl trata ca pe un bocet cinic, ci îl interpreta ca pe o metaforă despre dragostea istovită.

*Iubire de vânzare,*
*Proaspătă, picantă iubire de vânzare,*
*Dacă vrei să vezi cum e,*
*Urcă scara repede,*
*Iubire de vânzare.*

Gloata era prost crescută şi neatentă. Flecărea, râdea, ciocnea paharele, producând o larmă neîntreruptă care sublinia cuvintele cântate de Jenny Gould. În cele din urmă, Keegan se mută de lângă bar şi veni mai aproape de scenă, ca să audă mai bine. Fata îl hipnotizase. Când se încheie cântecul, se auziră câteva aplauze anemice. Keegan era singurul care bătea frenetic din palme.

„Poate îl privise în timp ce o aplauda”, se gândi el, dar nu era sigur. Se simţea caraghios, dar ideea îl încânta. Apoi, ea începu al doilea cântec, iar Keegan se lăsă din nou cuprins de magia senzuală ţesută de cântăreaţă.

În încăperea întunecată, Vanessa hotărî dintr-odată că sosise momentul să întreprindă ceva. Băieţii erau blocaţi în partea cealaltă a salonului. Cântăreaţa interpreta al doilea cântec, când Vanessa îşi înhăţă poşeta şi se ridică să plece. Dinspre bar se auziră fluierături vagi care se pierdură însă în larma generală. Traversă maiestuoasă camera. Rochia i se unduia în valuri scânteietoare în timp ce mergea. Deenie sări de pe scaun şi începu să tropăie după frumoasa trufaşă. Apoi Vanessa se opri atât de brusc, încât Deenie se ciocni de ea.

— Oh, Doamne, zise Vanessa, nu prea tare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Deenie.

— Am văzut un cunoscut, spuse Vanessa, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet pişicher.

— Din Boston? întrebă Deenie, căscând ochii mari.

— Da, da, chiar din Boston.

— Oh, *nu se poate!* strigă Deenie şi se întoarse cu spatele spre bar.

— Nu fi idioată. E singura persoană din Boston de care mi-ar plăcea să fiu văzută. Hai cu mine.

O apucă pe Deenie de mână şi o târî prin mulţime, fără să dea atenţie privirilor şi comentariilor. Se opri la trei metri în spatele lui Keegan, aşteptând să se încheie cântecul.

— Îmi spui şi mie care e? şopti Deenie.

— Şşşt!

Cel de-al doilea cântec era un şlagăr german pe care

Keegan nu-l cunoştea. Apoi interpretă *Someone to Watch Over Me* şi fiecare silabă plângea, fiecare cuvânt implora iubirea, fiecare notă îţi sfâşia inima.

Publicul, cu excepţia lui Keegan, aplaudă anemic. Keegan îşi aruncă privirea în jur, întrebându-se uimit dacă oamenii aceia nu erau cumva nebuni. Nu înţelegeau ce se întâmplă pe scenă?

Spectacolul se încheiase. De la un anumit moment, nici nu-şi mai dăduse seama că Jenny Gould interpreta alte şi alte cântece. Vocea ei îl vrăjise, îl hipnotizase. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de emoţionat.

Cântăreaţa părăsi discret scena şi sala barului reînvie în faţa lui Keegan. Surprinse privirea lui Herman şi-i făcu semn să vină la el.

— E minunată! îi spuse micului patron transpirat.

Ştia că vorbea surescitat, dar puţin îi păsa.

— E perfectă.

Herman îşi dădu ochii peste cap.

— Din păcate, eşti singurul care pare să gândească aşa.

Apoi, privind peste umărul lui Keegan, văzu cum cele două tinere din America se apropiau de ei.

În timp ce străbăteau barul pe toată lungimea lui, Vanessa observă că omuleţul asudat, cu smochingul înmuiat de transpiraţie, discuta despre ele; privirile lui se îndreptau când în direcţia lor, când înspre Keegan. Sesiză, de asemenea, că bărbatul înalt, care stătea cu spatele spre ele, o urmărea în oglinda din spatele barului. Se duse cu Deenie direct la el, oprindu-se la distanţă de un pas în spatele lui şi privindu-i ceafa. În cele din urmă, el se întoarse şi se uită la ea.

Lui Deenie îi veni inima la loc. Impresia ei fu promptă: e bogat. Era primul punct pe lista de preferinţe a lui Deenie. Un tip bogat, monden, frumos şi sigur de sine. Cu ochii lui cenuşii, permanentul zâmbet arogant şi claia de păr negru, tipul întruchipa în mintea ei prototipul clasic al playboy-ului continental. „Categoric periculos”, gândi ea.

— Doriţi ceva? întrebă Keegan amabil, dar uşor iritat.

Voia să se ducă repede în culise să o întâlnească pe cântăreaţă.

— Aşa-i că nu mă mai ţii minte?

Dar el nu ţinea minte decât glasul acela şi ochii încercănaţi. *Iubire de vânzare...*

Fata întinse mâna şi-l trase uşor de rever, întrerupându-i reveria, iar când el se aplecă spre ea, Vanessa îi şopti un nume la ureche. Keegan reacţiona imediat. Tresări, dar îşi recăpăta imediat stăpânirea de sine. O privi intens, scrutător, cu ochii lui cenuşii.

În ultimii trei ani, nimeni nu-i mai spusese aşa, şi femeiuşcă din faţa lui avea probabil nouăsprezece, cel mult douăzeci de ani. O studie rapid: înălţuţă, puţin peste un metru şaizeci, mlădioasă şi cu piept bogat, cu ochi turcoaz şi păr negru ca pana corbului. Figură colţuroasă, trăsături perfecte, buze cărnoase care, cu excepţia momentelor când zâmbea, se lăsau spre colţurile gurii. Se fardase discret. Colanul de diamante de la gâtul lung şi subţire era într-adevăr de mare valoare. O snoabă fercheşă, sigură de sine, cu bani, o taxă el, iar felul în care îl pronunţa pe „a”, lungindu-l, arăta că e din Boston. Cine naiba să fie? De unde ştia numele acesta?

Apoi fata repetă numele cu glas tare.

— Frankie Kee.

# 12

— Doamne, zise el, în cele din urmă. Tu eşti Vannie Bromley!

— *Vanessa* Bromley, îl corectă ea. După ce am împlinit şaisprezece ani, nimeni nu mi-a mai spus Vannie.

— Ei, bravo, suntem chit. De câţiva ani, nici mie nu mi-a mai spus nimeni Frankie. Dar de unde ai auzit tu numele ăsta?

— De la tata, zise ea. Am tras cu urechea o dată, după o petrecere, iar el îi spunea mamei ce ştia despre tine. Am dedus că, într-un fel, era secretul lui personal. A pus-o să jure că va păstra taina.

— Şi tu?

— N-am suflat o vorbă. Mi s-a părut prea interesant ca să mai ştie şi altul.

— Ce mai fac bătrânul David şi Linda?

— Cum îi ştii. Rigizi, dar drăguţi.

— Hei, voi doi, despre ce discutaţi? îi întrerupse Deenie, în cele din urmă.

— Oh, iartă-mă. Ea e Deenie Brookstone. Ţi-o aminteşti?

— Tatăl tău este Earl. Greşesc? Merrill? Lynch?

— Corect, spuse ea cu însufleţire. Să le transmit salutări?

— Mai bine nu, zise el şi schimbă subiectul. Şi ce căutaţi voi două în localul ăsta?

— Am venit să vedem show-ul. Cel de la etaj. Partenerii noştri sunt nişte dinozauri perfecţi. Cred că se tem să meargă sus.

— Nu prea e locul ideal pentru bostonezii decenţi, zise Keegan.

— Da’ cine s-a lăudat că e decent?

Ochii verzi ai Vanessei îi cercetau atent trăsăturile feţei. Nici o îndoială în privinţa intenţiilor ei.

„Isuse, gândi Keegan, iată-mă în cea mai infectă vizuină a fărădelegii din Europa şi fiica preşedintelui Băncii Massachusetts emite semnale cât se poate de limpezi.” Se transformase într-o femeiuşcă apetisantă. Dilema lui se

rezolvă brusc, odată cu venirea băieţilor care le însoţeau.

— Ce se întâmplă aici? întrebă unul din ei, cu o voce care părea cu o octavă mai jos decât ar fi fost normal.

Vanessa se întoarse spre el, îşi trecu braţul pe după al lui Keegan şi zise:

— Am dat peste un vechi prieten.

— Da?

— Francis, el e Donald, celălalt se numeşte Gerald. Donald e blond, Gerald are părul castaniu; numai aşa poţi să-i deosebeşti.

— Ia-o domol, mormăi foarte încet Keegan.

Le întinse mâna.

— Sunt Frank Keegan, un prieten de familie.

Donald, blondul, îi strânse mâna, apoi şi-o băgă în buzunar şi începu să se legene de pe un picior pe altul. Gerald, care avea constituţia unui jucător de fotbal, se arătă mai agresiv.

— Ne-am hotărât să mergem la Speisewagen, să luăm o gustare, zise el, prefăcându-se că nu observă mâna întinsă a lui Keegan. O să fie aproape toată gaşca acolo.

— M-am săturat de gaşcă, spuse Vanessa. Noi ne ducem la etaj.

— Haida-de, se văită Donald. Babacul tău ne pune la zid, dacă aude că te-am dus acolo.

Vanessa se uită la Keegan, cerându-i sprijinul.

— E *chiar* atât de rău?

— Cam deocheat, zise el.

— *Cât* de deocheat?

— Mai deocheat nu se poate.

— Vezi? spuse Donald.

— Foarte bine, atunci n-o să-i spunem.

— Nu! spuse Donald categoric. Or să afle. Părinţii află întotdeauna lucrurile astea.

— Donald, spuse Vanessa hotărâtă, las-o moartă.

Şi-i întoarse spatele.

În timp ce Donald se îndrepta spre ea, trecură pe lângă ei trei tineri naziști voinici, în cămăşi brune. Unul dintre ei se izbi de spatele lui Gerald care se întoarse furios spre el.

— Fii mai atent, bobocule.

Tânărul în cămaşă brună se burzului. Se întoarse încruntat spre cei doi prieteni ai săi şi le spuse:

— *Bobocule... bobocule. Was ist los, bobocule?*

Reveni la Gerald, se înfipse în el şi-l sili să se lipească de bar.

— *Schweinehund,* zise el răutăcios.

Gerald îl îmbrânci înapoi.

— Ce spune? zise el, dar nu se adresă cuiva în mod special.

— Te-a făcut porc, aşa cred, zise Deenie, fără să se gândească.

— Staţi aşa... Începu Keegan, dar lui Gerald îi sărise muştarul din cauza insultei.

— Aşa? Să-i spui că e clovn împuţit în uniformă de cercetaş, zise el. Dacă le şterg una, îi înşir pe găozarii ăştia, pe toţi trei deodată, după mine. Las' că ieşim noi afară şi...

Vanessa îşi acoperi ochii cu mâna.

— Oh, Doamne, se văită ea, crede că e la un meci de fotbal american.

Keegan îi făcu semn cu mâna lui Herman peste bar şi-i şopti repede:

— Ia-i pe ăştia cu cămăşile brune, altfel tărăboiu-i gata. Dă-le pe gratis o halbă de bere, fă ceva.

Herman arboră zâmbetul cel mai sincer şi-i mână pe cei trei nemţi înapoi în club, sporovăind întruna în germană şi înghiţind cuvintele.

— Uite ce e, băieţi, zise Keegan rece. Tipii ăştia au atuurile în mână. Înţelegeţi cum stau lucrurile aici?

— Suntem americani, zise Donald cu bravură, n-avem nevoie să înghiţim porcăria asta.

Keegan continuă:

— Oamenii ăştia au inima de nevăstuică, suflet de nap şi între urechi doar muşchi. Acţionează în haită. Dacă începi ceva, se adună cu zecile şi tabără pe tine, aşa că mai bine strecuraţi-vă pe uşă şi duceţi-vă la Speisewagen. Lăsaţi-o baltă. Nu-ţi ştirbeşti reputaţia, dar nici nu învingi. Atât.

— Eşti un fel de erou, zise Gerald.

— Ascultă, puştiule, zise Keegan iritat, iar vocea i se aspri. Nu-mi plac înfruntările de forţe inegale. Nu vreau să-mi petrec

restul nopţii veghindu-vă la spital sau sunându-vă părinţii, ca să le spun să vină să vă adune de pe trotuarul de afară. Asta nu e un weekend cu fotbal la Harvard, oamenii ăştia sunt periculoşi.

Se auzi vocea pierdută a lui Deenie.

— Vă rog, imploră ea, mi-e frică.

— Ah... zise dezgustat Gerald.

— Ne ducem la restaurantul american, rosti Donald apăsat. Voi două ce-aveţi de gând? Veniţi sau nu?

— Nu, răspunse Vanessa.

— Atunci, noapte bună.

— Vanessa... începu Deenie.

— Ce e, Deenie?

— Hai mai bine să plecăm.

— Nu fi proastă!

— Vreau să merg cu ei.

— N-ai decât. Du-te. Cheia e la recepţie. Petrecere frumoasă.

— Zău, e mai bine să vii cu noi. Doar ştii, zise ea, şi vocea de-abia i se auzea în hărmălaia din jur.

— Noapte bună, Deenie.

Deenie şi cei doi băieţi părăsiră clubul.

— Şi acum, uite! zise ea. Te-ai procopsit cu mine.

— Da’ncăpăţânată mai eşti, domnişoară.

— Nu, răspunse ea ferm, ştiu ce vreau, asta-i tot, şi, de obicei, obţin ce vreau. Ei, mă duci la Das Goldene Tor?

Keegan se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Şi de ce nu, zise el. Dar, mai întâi, am puţină treabă.

Când ajunse în culise, Jenny Gould se pregătea să plece de la club, fiindcă îşi terminase ultima reprezentaţie din seara aceea. Stătea lângă uşă înfăşurată în impermeabil şi aştepta să treacă aversa.

— Domnişoara Gould? zise Keegan.

Cântăreaţa se întoarse brusc, tresărind, când îşi auzi numele. Îl privi cu ochii ei mari.

— Da?

— Sunt Francis Keegan. Vreau să vă spun că mi-a plăcut enorm recitalul dumneavoastră.

— *Danke*, murmură ea, privind într-o parte.

— Mă întrebam... dacă... n-am putea lua masa împreună, mâine. Propunerea părea să o înspăimânte, iar ochii i se aţintiseră spre uşă, ca şi cum spera că ploaia se va opri imediat.

— Nu cred, zise ea, străduindu-se să zâmbească. Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să plec.

— Plouă torenţial, zise Keegan zâmbind. Cel puţin, acceptaţi să vă ducă maşina mea acasă.

Se uită din nou la el, apoi scutură din cap.

— Sunteţi deosebit de amabil, zise ea cu blândeţe, dar sunt nevoită să vă refuz.

Ieşi imediat pe uşa din spatele scenei, se aplecă sub ploaie şi porni în grabă pe aleea care ducea spre stradă.

Keegan reveni în bar, iar Vanessa îi studie expresia feţei.

— S-ar părea că ultimul obstacol din faţa mea a dispărut, zise ea. Urcăm?

# 13

Încăperea în care intrară mirosea a ulei parfumat şi a ceară de lumânări. În mijlocul ei, era aşezat un covor circular, cu diametrul de aproximativ trei metri şi jumătate, iar pe el fuseseră aşezate două saltele mari, acoperite cu satin galben. Jur-împrejur străjuiau douăsprezece sfeşnice, înalte de un stat de om, singura sursă de lumină din încăpere, în spatele lor erau trei rânduri de loji. Fiecare avea câte o canapea cu perne groase, moi, unde puteau să ia loc patru persoane. Erau opt loji pe fiecare rând.

Intrarea la show-ul de o oră costa o sută de dolari, plătibili fie în dolari americani, fie în lire sterline, sumă care ar fi asigurat hrana unei familii germane pe timp de o lună.

Un bărbat înalt, uscăţiv, cu profil de şoim, îmbrăcat în frac, se plimba printre separeuri, îşi saluta cunoscuţii zâmbind onctuos, întârzia în faţa doamnelor, cărora le săruta, abia atingându-le, mâinile, pe care le alinta cu degetele sale lungi şi bine îngrijite. Conrad Weil, proprietarul clubului, crease show-ul, o adevărată materializare a fanteziilor sale perverse. Poarta de Aur era un club intim, unde se intra doar cu invitaţia înmânată personal de Weil. Totuşi, el renunţa uneori la regulile stabilite, dacă persoana care bătea la uşă părea prosperă sau importantă — sau dacă nu avea sala plină, fiindcă nu se dădea decât o reprezentaţie pe seară.

Trei bărbaţi şi trei femei, cu trupurile unse cu ulei, lucind rece în lumina albăstruie a celor şase reflectoare, serveau băuturile. Femeile erau tinere, voluptoase şi frumoase, deşi oarecum masive pentru gustul americanilor. Bărbaţii, clădiţi asemenea lui Charles Atlas, păreau să realizeze împreună coeficientul de inteligenţă doisprezece. Toţi şase aveau părul blond şi o pânză înfăşurată în jurul şoldurilor. Femeile umblau cu sânii goi.

Primeau comenzile şi aduceau băuturile cu figuri de sfinx, lipsite de orice expresie. Atitudinea lor de roboţi fusese ingenios gândită, ca să-i separe de auditoriu, să le asigure inaccesibilitatea şi să le sporească celor prezenţi curiozitatea

erotică.

Vanessa reacţionă imediat. Obrajii i se îmbujorară. Respiraţia i se acceleră puţin. Fascinată de promisiunile serii, Vanessa se dovedea spectatorul perfect, confirmând impactul creaţiei perverse a lui Weil. Acesta o observase chiar din momentul când apăruse împreună cu Francis Keegan. O urmărise cu privirile, în timp ce se îndrepta spre lojă şi se aşeza pe canapea. Sub luminile albastre, rochia ei scânteia ca o puzderie de stele într-o noapte senină. Îşi înălţase uşor bărbia, ceea ce îi accentua arcuirea lungă, regală a gâtului. Fata îşi cunoştea perfect puterea de seducţie, iar Weil muşcă momeala şi se lăsă tras, asemenea păstrăvului prins în undiţă.

— Francis, ce onoare să te văd din nou, spuse Weil, ivindu-se pe neaşteptate în faţa lor, nedezlipindu-şi privirea de Vanessa căreia îi spuse: Sunt Conrad, gazda dumneavoastră, şi îi sărută mâna.

— Conrad, ţi-o prezint pe Vanessa, o prietenă din State.

— Ah, *Fräulein,* sunteţi o adevărată minune, zise el. Prezenţa dumneavoastră o să le facă viaţa grea actorilor noştri. O să distragă atenţia publicului. Nimeni nu-şi poate lua ochii de la dumneavoastră.

Vanessa era uluită de complimentul lui siropos.

Apariţia *ei* îl zăpăci şi pe Bert Rudman. Se instalase în cealaltă parte a încăperii, lângă un bărbat bine făcut, un adevărat teuton cu mustaţă deasă, care se tolănise greoi pe canapea şi stătea cu bărbia în piept, dând din cap ca un mecanism, în vreme ce Rudman trăncănea întruna la urechea lui. Apoi, Rudman îl văzu pe Keegan. Îl privi cu uimire prefăcută. În sfârşit, o văzu pe Vanessa şi rămase cu gura căscată.

Keegan îi zâmbi de la distanţă lui Rudman, apoi se întoarse surâzător spre Vanessa şi, când ochii li se întâlniră, Francis îşi dădu seama că încăperea şi anticiparea show-ului începeau să-şi facă efectul şi asupra lui. Se întreba, cu oarecare uimire, dacă nu cumva i se citea pe faţă acest efect.

Muzica începu lent, ca să creeze atmosferă, o melodie orientală stranie, dominată de clopoţei şi tobe. Tempo-ul domol şi senzual se transformă pe nesimţite într-un ritm

agreabil, susţinut, iar două reflectoare albastre îşi proiectară luminile pe una din saltele. Trei femei şi trei bărbaţi, îmbrăcaţi în mantii de mătase galbenă, ieşiră din umbră, materializându-se sub lumina reflectoarelor. Stăteau în picioare, spate în spate. Protagoniştii aveau părul negru, nici unul nu era arian. Femeile, mai degrabă senzuale decât frumoase, păreau franţuzoaice. Bărbaţii aveau o înfăţişare mediteraneană, fiind poate greci sau italieni.

Weil personal stabilise distribuţia pentru show-ul său erotic. Căutase câteva luni şi izbutise să găsească şase femei şi şase bărbaţi potriviţi pentru spectacolul conceput de el. La fiecare reprezentaţie, participau doar trei cupluri, aşa că formase două ansambluri care apăreau alternativ, o seară unii, o seară ceilalţi. Coregrafia spectacolului fusese pusă la punct tot de Weil, care se aşezase în diferite puncte ale sălii şi dăduse indicaţiile necesare în timp ce actorii porno făceau repetiţie în faţa lui.

La început, executară câteva mişcări, cu oarecare rafinament, legănându-se uşor pe muzică. Odată cu accelerarea tempo-ului, gestica lor căpătă relief, devenind mai provocatoare. Bărbaţii se apropiau pentru o clipă de partenerele lor, aproape fără să le atingă, apoi se depărtau. În lumina blândă a reflectoarelor mascate, păreau nişte sculpturi cinetice.

Vanessa îi privea încremenită.

Cei şase protagonişti lărgiră încet-încet cercul luminat, apoi se despărţiră în două grupuri: un bărbat şi două femei, doi bărbaţi şi o femeie. Cei doi bărbaţi începură să o mângâie pe fata scundă, plimbându-şi mâinile uşor peste mantia ei de mătase, pipăindu-i febril tot trupul. O sărutau pe gât, pe umeri şi îşi strecurau mâinile sub mantia sa, ungându-i trupul cu ulei. Fata gemea încet, intrând în transă şi unduindu-se în armonie cu partenerii săi. În cele din urmă, îi scoaseră mantia. Unul dintre bărbaţi se postă în spatele femeii, ungându-i cu ulei pântecul şi sânii. Sânii i se umflară, sfârcurile se întăriră. Celălalt îi masa cu delicateţe interiorul coapselor, impregnându-le cu uleiul înmiresmat, iar mâinile lui se deplasau încet, mai sus, mai sus, până când...

Femeia ţipă uşor. Se lăsă brusc pe spate, sprijinindu-se de

primul bărbat, iar al doilea continuă să o maseze cu latul mâinii, excitând-o. Femeii i se îndoiră genunchii şi cei doi o susţinură şi o culcară uşor pe saltea, mângâind-o întruna pe sâni şi pe pubis. Tempo-ul muzicii se acceleră.

Celelalte două femei erau concentrate asupra supusului lor, care privea fără să clipească, în timp ce degetele agile ale partenerelor îl palpau uşor peste mătasea halatului.

Una din femei îşi desfăcu mantia şi se lipi de el, legănându-se în ritmul muzicii. Cealaltă lăsă să-i alunece mantia de pe umeri, rămase goală şi începu să-i mângâie pe spate pe ceilalţi doi, mişcându-se în ritm cu ei. Prima femeie scutură din umeri şi-şi coborî brusc mâinile pe lângă corp, iar mantia ei căzu pe covor.

Cele două protagoniste îndepărtară cu gesturi line mantia bărbatului şi o aruncară pe jos. Se vedea limpede că este excitat. Una dintre femei se aplecă şi luă de sub colţul saltelei o sticluţă cu ulei înmiresmat. Fetele îşi unseră mâinile, apoi îi mângâiară cu fervoare trupul, pornind de sub bărbie şi deplasându-se în jos, până la vârful degetelor, mângâindu-i abdomenul şi coborând mai departe, spre vintre. Bărbatul închise ochii, îşi dădu capul pe spate şi femeile îl culcară cu grijă pe cearşaful de mătase. Mâinile şi buzele lor păreau să-l devoreze, frământându-l, sărutându-l, pregătindu-l pentru punctul culminant.

— Ei, te-ai săturat? şopti Keegan la urechea Vanessei.

Fata deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet, aşa că negă, dând din cap fără să clipească sau să-şi ia ochii de la gladiatorii sexuali. Muzica îşi înteţi ritmul şi activitatea din centrul arenei deveni delirantă. Vanessa îşi înfipse degetele în coapsa lui Keegan şi se cufundă şi mai mult în pernele sofalei.

Excitaţia celor două *menages trois* ajunsese la apogeu şi protagonişti uitară că încăperea e plină de *voyeurs.* Cu buzele şi cu mâinile, cele două femei îşi stimulară partenerul care intră în erecţie. El le pipăia frenetic şi ele se întinseră lângă el, una mângâindu-l, cealaltă sărutându-l.

Pe salteaua vecină, femeia începuse să geamă, săltându-şi ritmic şoldurile, în vreme ce bărbaţii o sărutau şi îi mângâiau trupul. Deodată îşi arcui spinarea şi începu să respire sacadat şi greu. În fine, unul dintre partenerii ei se

culcă pe o parte, îi săltă piciorul peste coapsa lui şi o pătrunse. Strigătul ei, care trăda şi suferinţă şi încântare, îi şocă pe spectatori. Doar pentru o clipă, însă. Femeia începu să se mişte în ritm cu el, cu ochii închişi, cu capul pe spate şi gura întredeschisă. Buzele îi tremurau. Cel de-al doilea partener îi acoperea trupul de sărutări — mai întâi sânii, apoi pântecul, apoi... mai jos. În sfârşit, trio-ul ajunse să se mişte în perfectă armonie.

— Oh, Doamne, murmură Vanessa.

Se ghemui şi mai tare în Keegan şi începu să-i mângâie coapsa cu vârful degetelor. Keegan îşi trecu braţul pe după umerii ei. Fata îşi strivi sânii de coastele lui. Respira aproape şuierat, în timp ce urmărea cum actorii ating punctul culminant.

Spectacolul se sfârşi. Protagoniştii dispăruseră discret şi luminile se aprinseseră. Spectatorii vorbeau în şoaptă.

— Ei, acum ai aflat secretul Porţii de Aur, îi spuse la ureche Keegan, dar Vanessa era prea copleşită ca să-i mai răspundă.

Se întoarseră la hotel, străbătând cu maşina străzile pustii, deoarece brutele din SA îşi încheiaseră acţiunile de devastare din noaptea aceea. Vanessa se lipi de el, Keegan îi prinse buzele între degetul mare şi arătător, făcându-i botic şi sărutându-i-le uşor. Fata îi răspunse cu un geamăt, limba ei o căută pe-a lui, braţele i se înfăşurară în jurul taliei lui şi-l traseră spre ea.

— Vreau să-ţi văd camera, şopti Vanessa.

— E la fel ca a ta.

— Ba nu, e fără Deenie.

— Ştii ce? Puştii din gaşcă aveau dreptate. Dacă ne-ar vedea taică-tău, ar pica mort pe loc.

— Cine o să-i spună?

— Dar Deenie?

— Nici gând.

— Şi de ce nu?

— Îi smulg inimioara din piept şi ea ştie asta.

O sticlă de şampanie Taittinger plutea în gheaţa pe

jumătate topită din frapiera de argint peste care fusese aruncat un prosop. Fata turnă într-un pahar, dar şampania nu făcu spumă.

— E trezită, se văită ea.

Keegan luă o lămâie de pe o farfurie din chicinetă, tăie o bucată de coajă şi dădu drumul buclei galbene în cupa de şampanie. Când coaja veni în contact cu băutura, lichidul începu să bolborosească în dementă.

— Ce isteţ eşti, zise ea.

— Am lucrat în branşa asta, după cum ştii, zâmbi el.

— Aproape că uitasem.

— Nu, ai uitat, nici măcar o clipă.

Se strânse lângă Keegan, rezemându-se de trupul lui, îi cuprinse cu mâinile mijlocul, îşi dădu puţin capul pe spate şi-l privi. Gura îi era uşor deschisă. Îi descheie cămaşa şi-şi trecu limba peste pieptul şi în jurul sfârcurilor lui.

— Se întăresc ca şi ale mele, zise ea uimită.

Îşi desfăcu de pe umeri bretelele rochiei şi, cu o mişcare şerpuită, o făcu să lunece şi să-i cadă în jurul gleznelor. Rămase goală. Avea sânii bogaţi şi corpul îi degaja o graţie tinerească. Se înălţă pe vârfuri şi-şi frecă sfârcurile tari de sfârcurile lui.

Întinse mâna şi şi-o petrecu lin pe după capul lui, îl trase spre ea şi-l sărută cu buzele ei moi şi pline. Keegan o cuprinse cu braţele, o săltă uşor, strecurându-şi un picior între picioarele ei, apoi o aşeză pe coapsa lui.

Fata scânci şi-l privi cu ochii înceţoşaţi.

— Oh, da, da dragule, Francis.

Vanessa îi apucă mâinile şi i le plimbă pe trupul ei, strigând de plăcere când degetele lui nimereau locul perfect, reacţia ei fiind zănatică şi candidă şi sinceră. Se mişca aşa cum simţea, nestânjenită şi neinhibată, strângând la piept şi răsfăţându-şi propria pasiune, fără umbră de modestie sau luciditate. Îl întreba ce trebuie să facă, îi urma indicaţiile şoptite şi apoi experimenta de capul ei. Îi transmise şi lui încântarea ei. Mângâindu-l, sărutându-l, Vanessa se rostogoli în cele din urmă şi ajunse deasupra lui, fremătând de câte ori îl atingea, până când, aproape printr-o întâmplare, el o

pătrunse.

Stătea întinsă pe burtă alături de el şi se sprijinea în coate.

— Frankie, îi spuse ea cu seriozitate. A fost mult mai bine decât am visat eu în anii care-au trecut de-atunci.

— Vrei să spui că m-ai dorit încă de când erai o copiliţă? zise el, prefăcându-se şocat.

— Aveam treisprezece ani. Nu mai eram chiar o copiliţă.

— Mă bucur că n-am ştiut. M-aş fi ales, probabil, cu un îngrozitor complex de vinovăţie.

— Şi de ce, mă rog, să ai o conştiinţă vinovată pentru că eu simţeam într-un anumit fel?

Francis privi câteva clipe tavanul, apoi zise:

— E o întrebare bună, dar probabil s-ar fi petrecut ceva în subconştient. Nu cred însă că am să-mi mai chinuiesc mintea cu gândul ăsta.

Vanessa izbucni în râs şi-şi plimbă foarte uşor unghia peste buza lui inferioară, încât lui Keegan îi veni să sară din pat.

— Te gâdili? îl întrebă ea.

— Terminaţiile mele nervoase se mai contractă încă.

— Ştiu, nu-i aşa că e grozav? Vrei să ne iubim din nou? îi propuse ea, nesăţioasă.

— Lasă-mă puţin să-mi vin în fire.

— Hmm! exclamă ea, prefăcându-se bosumflată.

Se lipi şi mai mult de el şi-şi sprijini bărbia de pieptul lui.

Se întinse peste el cu trupul ei cald, care mirosea a parfum scump, prinzându-i picioarele între picioarele ei. Francis îi mângâia spatele şi curbura perfectă a feselor.

— Nimeni nu a mai făcut în felul ăsta dragoste cu mine, murmură ea pe neaşteptate.

— Te-ai iubit cu o mulţime de bărbaţi, aşa-i?

— Cu doi, mărturisi ea. Băieţandri, totdeauna foarte grăbiţi. Habar n-aveam că poate să ţină atât de mult şi că o să fie din ce în ce mai bine... şi mai bine...

Îşi închise ochii, scâncind puţin, şi se relaxă. După câteva clipe, începu să respire profund şi egal, iar el simţi cum trupul ei devine moale, cuprins de somn.

Se trase uşurel de sub ea şi se duse la fereastră. Soarele strălucea pe crestele acoperişurilor cu terase şi proiecta umbre subţiri, roşietice, pe străzile ude. Oraşul părea curat, inocent şi tăcut, tihna lui fiind tulburată doar un moment sau două de un camion cu gheaţă care duduia urcând strada. Apoi camionul dispăru după colţ şi liniştea se aşternu din nou.

Trase draperiile, îşi scoase halatul şi se strecură în pat lângă Vanessa. Ea suspină în somn, îşi petrecu un picior peste coapsa lui şi se lipi de el. După câteva minute, îl cuprinse somnul. Telefonul sună pentru prima dată la opt şi jumătate. Sună după aceea din treizeci în treizeci de minute, dar Keegan nu-l auzi. Era mort pentru lume.

# 14

O bătaie puternică în uşă îl trezi în cele din urmă pe Keegan. Îşi puse halatul şi trecu în salonul apartamentului, închizând uşa de la dormitor. Când deschise, Bert Rudman se năpusti pe lângă el, fără să mai aştepte vreo invitaţie.

— Pe unde dracu' ai umblat? întrebă el. Te-am sunat toată dimineaţa.

— Am fost extrem de ocupat, oftă Keegan.

— E aproape amiază.

— M-am culcat de-abia în zori.

— Uite ce-i, amice, am nevoie de ajutorul tău. Ai...

Rudman se opri brusc şi rămase cu gura căscată, zgâindu-se peste umărul lui Keegan, care se întoarse şi văzu că Vanessa apăruse în uşa dormitorului, înfăşurată într-un cearşaf.

— Oh... eu... cum să-ţi spun... eu...

— Vanessa, spuse Keegan. Vanessa Bromley. Persoana aceasta locvace e Bert Rudman.

— Bună ziua, zise ea şi îşi săltă puţin cearşaful.

— Hai, dă-i drumul. Ce naiba ţi se pare atât de important?

— Am mirosit o afacere fierbinte, dar nu reuşesc să-i prind bine firul. Ştiu că Wally Wallingford e prieten cu tine şi m-am gândit...

— Nu mai e, îl întrerupse Keegan. Bei o cafea?

— Eşti mare!

— Fac eu comanda, zise Vanessa.

— Ce legătură are Wally cu informaţia pe care ai pescuit-o?

— Ştii cine e Felix Reinhardt?

Keegan ezită.

— Da, zise el. Ştiu.

— Se pare că a fost arestat în timpul nopţii, deşi n-am nici o confirmare. Când l-au găbjit, Reinhardt era împreună cu un ofiţer american, ataşat al ambasadei, şi a ieşit un carambol diplomatic care pute al dracului de tare. Dar nimeni nu vrea să-mi spună cum stau, de fapt, lucrurile.

— De ce l-au arestat?

— Din datele pe care am reuşit să le adun, el edita *Conştiinţa Berlinului,* iar un tip numit Probst tipărea ziarul. Ieri, după-amiază, cei din SA au descins la tipografia lui Probst. S-a produs un schimb puternic de focuri, apoi a izbucnit incendiul. Probst a fost împuşcat şi clădirea a ars până la temelii. Nemernicii din *Sturmabteilung* s-au pus pe urmele lui Reinhardt şi l-au prins azi-dimineaţă pe la ora două.

— De unde ai aflat?

— Naziştii au ţinut o conferinţă de presă şi au dat amănunte în legătură cu rolul jucat de Probst. Restul l-am completat eu, ceva de ici, ceva de colea, ştii cum se procedează, dar n-am nici o confirmare. Naziştii tac mâlc în legătură cu Reinhardt.

— Nu s-a întâmplat aşa.

— Cum???

— Mă refer la rolul lui Probst. Lucrurile nu s-au petrecut aşa cum mi-ai povestit tu. Probst nu era înarmat. Cei din SA au forţat uşa, l-au împuşcat cu sânge rece şi au pus focul.

— De unde ştii?

— Am reconstituit eu.

— Haide, haide... Nu te da mare. Cine ţi-a spus?

— Un martor ocular. E tot ce îţi pot spune. Nu cumva să publici rahatul ăsta oficial al naziştilor.

— Când ai aflat despre asta?

— Habar n-am, Bert. Cândva, în timpul nopţii.

— Şi tu mă tragi în piept?

Keegan nu răspunse. Avea o expresie pe care Rudman nu i-o mai văzuse până atunci.

— Martorul ocular e om de încredere?

— Mai de încredere nu se poate.

Ochii lui Rudman se îngustară.

— Aha, deci e Reinhardt, aşa-i? Ai discutat cu Reinhardt.

— Nu mă presa. Nu-ţi spun mai mult. Se uită la Vanessa. Ce-ar fi să te duci să-ţi pui ceva pe tine, sugeră el.

— N-am decât rochia pe care am purtat-o aseară.

— În baie sunt mai multe halate. Ia şi tu unul.

Vanessa ieşi din cameră, târând cearşaful după ea.

— Ptiu, drace! suspină Rudman admirativ.

— Vezi să nu intri la idei, zise Keegan.

— Îmi bubuie mintea de idei, aşa că acum n-aş putea... da' hai s-o lăsăm baltă. Se opri şi dădu evaziv din mână. Cel puţin, vorbeşte cu Wallingford, bine? Vezi ce poţi afla pentru mine.

— Wally nu mai vorbeşte cu mine.

— Da' ce naiba i-ai făcut? Wally vorbeşte cu *oricine.*

— N-am răspuns la o invitaţie la una dintre recepţiile date de el.

— Haide, haide! Îl inviţi la un pahar sau vezi tu, Francis. Îmi crapă buza după un indiciu sigur, acum.

— Crede-mă, Bert, tipul n-o să accepte.

— Încearcă.

Se aşternu tăcerea. Apoi Keegan spuse calm:

— Bine, o să încerc.

— Mulţumesc, amice. Mă duc la biroul lui *Herald Tribune* şi pe urmă la Barul Imperial.

— Nu ştiam că Imperialul are o sală a presei, remarcă sarcastic Keegan.

— Barul Imperial *este* o sală a presei, zise Rudman. Cei care lucrează în presă bântuie tot timpul pe-acolo. Goebbels însuşi îşi face apariţia după-amiaza, lansându-şi în trecere ultima proclamaţie.

— Ăsta da, chilipir, nici nu mai ai nevoie să te duci la Ministerul Propagandei, ca să-i culegi ultimele minciuni.

— E un punct de plecare, zise Rudman. El ne oferă minciunile lui şi noi scoatem din ele adevărul.

Rudman se îndreptă spre uşă, apoi se opri brusc.

— Ştii, zise el, de când te cunosc, e pentru prima oară când îţi schimbi o hotărâre.

— Pentru că, probabil, vreau să cunosc eu însumi adevărul.

— Mda, altă premieră, zise Rudman şi plecă.

Când intră Keegan, George Gaines stătea lângă uşa ambasadei. Îl privi tăios, cu faţa înăsprită de furie.

— Ce dracu' mai cauţi aici? îl întrebă cu duritate ataşatul.

— Am venit să-l văd pe Wally, zise Keegan liniştit. Care-i

necazul tău?

— *Tu* eşti, răspunse maiorul. Tu eşti necazul *tuturor* de aici.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ştii tu al naibii de bine ce. Trace şi-a petrecut noaptea în închisoarea Landsberg. Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat cu Reinhardt. Iar bietul şi bătrânul Wally a fost rechemat.

— Rechemat!

Gaines începu să urce scările spre birouri şi Keegan se luă după el. Unul dintre puşcaşii marini se postă în faţa lui Keegan, dar Gaines îi făcu semn să se dea la o parte.

— E-n regulă, zise el.

— Javra asta nazistă i-a ridicat paşaportul, spuse Gaines când ajunseră la etajul al doilea. Dacă ne-ai fi ajutat puţin...

Keegan i-o reteză:

— Uite ce-i. Nu-s plătit să mă leg la cap când nu mă doare... aşa, doar pentru că Roosevelt a pocnit din degete, mârâi el iritat. Deci, Trace şi-a petrecut noaptea la închisoare. Mare scofală! Şi acum e bine, nu-i aşa?

— E bine, admise Gaines, cu vădită neplăcere.

— Dacă aş fi plecat cu Reinhardt, acum *eu aş fi* fost un om mort, aş fi scăpat şi de grija paşaportului meu afurisit. Eu n-am imunitate diplomatică, George.

— Spune-i-o lui Wally. I s-a dus cariera pe apa sâmbetei.

Gaines arătă cu capul spre o uşă deschisă.

— Aici e biroul lui. Deşi nu cred că arde de nerăbdare să discute cu tine.

Când Keegan dădu să intre în anticameră, trecu pe lângă el un puşcaş marin care ducea o cutie mare de carton. Keegan îl ocoli. Uşa spre biroul lui Wallingford era deschisă şi Keegan îl văzu cum lua tablourile de pe pereţi.

— E-n regulă, Belinda, spuse Wallingford.

Se înapoie la biroul lui, cu braţele încărcate de fotografii înrămate. Keegan pătrunse în încăpere. Wallingford punea cu grijă tablourile într-o cutie deschisă de pe birou. Camera era acum aproape goală.

— Am auzit că ţi-au dat un şut în fund, zise Keegan.

— Ai trecut pe-aici să te delectezi?

— Las-o moartă, Wally, nu l-am băgat eu pe Reinhardt în

automobilul în care se afla Trace. La naiba, am să-ţi simt lipsa. Organizezi cele mai grozave recepţii din Europa.

— Asta-i tot ce contează pentru tine, aşa-i?

— Mă îngrijorează situaţia ta. Ce-ai de gând?

— Mă întorc la Washington, ca să primesc alte însărcinări. Cariera mea s-a încheiat.

— Da' ce naiba s-a întâmplat?

— Am forţat lucrurile. Asta s-a întâmplat. Gata-gata să-l aresteze pe Trace pentru spionaj. Am încercat să-l scoatem pe Reinhardt pe furiş din ţară, într-un vehicul oficial, dar Gestapoul i-a oprit. Roosevelt şi-a cerut scuze faţă de micul monstru din Reichstag, iar eu am fost rechemat. Va trebui să mă retrag. E ca la armată când ajungi în faţa curţii marţiale. Câştigi sau pierzi, nu mai contează, eşti terminat.

— Oamenii din serviciul secret nu te-au ajutat?

Wallingford îl privi câteva clipe, apoi se aşează pe un colţ al biroului.

— Ascultă, Keegan. Noi *nu avem* un serviciu secret de informaţii. Toate ţările din lume sunt pline ochi de spioni, dar ambasada noastră nu dispune de nici un spion. Şi ştii de ce? Pentru că şeful meu, puternicul Cordell Huli, susţine că e lipsit de eleganţă să-ţi bagi nasul în treburile altor ţări. *Lipsit de eleganţă!* Şi rezultatul? Noi jucăm după regulile marchizului de Queensberry, iar ei joacă folosind bastoane de cauciuc. Aşa se întâmplă când ministrul de externe este gentleman.

— Îmi pare rău, prietene...

— Ei, ei, e şi ţara ta! Ia te uită, fir-ar să fie, de când naiba sunt prietenul tău?

— Haide, haide, Wally, am petrecut momente plăcute împreună. Aminteşte-ţi de weekendurile noastre de la Paris. Excursia la Monte Carlo din primăvara trecută...

— Dumnezeule, doar atât înseamnă viaţa pentru tine?! O petrecere continuă? Reinhardt a murit! Potrivit celor mai sigure surse, l-au torturat câteva ore şi, când şi-a muşcat limba, retezându-şi-o ca să nu poată vorbi, i-au turnat pe gât acid sulfuric de acumulator. Se înţelege, n-avem cum să obţinem alte confirmări, dar informaţia pare exactă. Felix e mort şi cariera mea s-a dus de râpă. Dar, la naiba, ţie ce-ţi pasă. O să mergi la altă petrecere, găseşti tu, n-am eu nici o

grijă.

— Îmi pare rău pentru Reinhardt şi nu mă lasă deloc indiferent ceea ce ţi se întâmplă. Prietenia mea pentru tine n-are nici o legătură cu el.

— Ţi-am cerut să mă ajuţi, iar pe tine te-a preocupat doar afurisitul ăla de avion al tău. Poate l-am fi scos de aici.

— Poate.

— Ce-ar trebui să se petreacă, mă întreb, ca să te trezeşti la realitate, să vezi şi să înţelegi ce se petrece aici?

— Văd ce se petrece...

— Ba nu, nu vezi! Sângeroasele batalioane de asalt ucid în bătaie un cămătar sau un doctor, tu treci pe lângă ei, dar, de fapt, tu nu *vezi* nimic. Sau uiţi imediat. Ţi se pare că la noi în ţară nu se vor petrece niciodată asemenea fapte. Să-ţi spun ceva, *amice*, nu e nici măcar o lună de când Hindenburg l-a numit cancelar şi Hitler a devenit dictatorul absolut al Germaniei. Şi, să nu uităm, partidul nazist a obţinut sub patruzeci la sută din voturi la ultimele alegeri. Hitler nu deţine majoritatea. N-a fost ales niciodată în vreo funcţie. A dat, pur şi simplu, o lovitură de stat. S-a debarasat de Constituţie şi a pus mâna pe putere. Cum deschide gura, micul monstru arogant îi insultă pe americani. Şi-i determină pe oameni să accepte rasismul. Diabolic, dar *la modă.* Nu numai aici — pretutindeni, *pretutindeni!* Mai deunăzi, câţiva dintre secretarii noştri se amuzau copios cu ultimul banc despre evrei.

— Asta e natura umană.

— Aşa o fi, dar eu îi spun prejudecată. În fiecare om dormitează un monstru, iar Hitler îl trezeşte. Hitler a lansat parada urii. Cheia se află în mâna lui, Keegan. El face apel la mândria lor.

Se opri o clipă, apoi întrebă:

— Ce vrei, Francis? Ce urmăreşti?

— Nu ştiu, Wally.

— Ei bine, *eu* ştiu. Vezi, eu sunt un tip banal din Philadelphia. Mi-am programat întreaga viaţă. Am urmărit un singur scop, să intru în Corpul Diplomatic. Asta am dorit şi m-am luptat din toate puterile ca să reuşesc. Şi ştii în ce loc voiam să fiu trimis? Îndreptă arătătorul spre podea. Exact

aici, în Berlin. Din momentul în care m-am angajat în serviciul diplomatic, aici am vrut să ajung. De ce? Fiindcă ştiam că aici va fi punctul *fierbinte. Ştiam* asta. Înţelegi? Ştiam că aici îmi pot face un nume, dacă-mi joc şansele corect. Şi m-am descurcat perfect până noaptea trecută.

Se duse din nou la rafturi şi îndesă în cutia de pe birou ultimele obiecte care-i aparţineau. Luă o carte şi o deschise la întâmplare.

— Cuvântările lui Woodrow Wilson, zise el. Eroul meu, domnul Wilson. Ce viziune grandioasă! Lichidat de propria ţară. Ştiai că, în ziua când a cerut Congresului să declare război Germaniei, Woodrow Wilson şi-a avertizat concetăţenii să nu se poarte prea aspru cu învinşii, altminteri ei se vor ridica împotriva noastră şi ne vor plăti poliţele? Mare vizionar, domnul Wilson. Pictezi într-un colţ un şoarece şi din el iese un tigru. Nimeni nu i-a dat atenţie. Am lăsat Germania fără nimic, iar acum tigrul e în libertate, a scăpat, iar America doarme. Ca de obicei, fir-ar să fie!

— O spui la mânie, Wally.

— Ba nu, sunt înspăimântat. Oameni ca tine mă înspăimântă. Ai suficientă subtilitate ca să înţelegi ce se petrece.

— Nu eşti proprietatea Departamentului de Stat. Întoarce-te în ţară şi candidează pentru Senat sau ceva de genul ăsta.

— Nu m-ar alege nici cititor de contoare, spuse Wallingford cu dezgust. Nu vrea nimeni să audă ce am eu să le spun. Iar când se vor trezi, va fi prea târziu.

— Oamenii s-au săturat de perspective întunecate şi de moarte, zise Keegan. Nu mai vor război. Acum încearcă să depăşească perioada de criză. Speră în timpuri mai bune, nu mai suportă nesiguranţa, primejdiile.

— Atitudine tipică.

— Aşa văd eu lucrurile.

— Ai un anumit farmec frust, Keegan, recunosc, dar e doar o mască, cel puţin pentru mine, spuse Wallingford obosit. Am auzit că mama ta a fost contesă, cunosc rahatul tău romantic. Numai şi numai rahaturi. Dacă le dai la o parte, tu eşti un nimic. Încă un escroc care s-a îmbogăţit.

Keegan clătină din cap cu tristeţe şi dădu să plece.

— Eu mi-am însuşit următoarea teorie, Keegan, continuă Wallingford. Dacă nu eşti împotriva cuiva, atunci eşti cu el. Când i-ai întors spatele lui Reinhardt, l-ai pupat pe Hitler în fund.

— Ia-o mai domol...

— Nu, n-o iau deloc mai domol. Şi ai dreptate, întâmplarea nu are nici o legătură cu Reinhardt şi cu slujba mea. I-am cerut unui prieten să-mi dea o mână de ajutor şi am fost refuzat. Despre asta e vorba.

— Al naibii ajutor.

— Era şi în folosul tău. Tu şi o mulţime de alţi americani credeţi că Hitler e doar o gogoaşă umflată, dar el o să pună gheara pe Europa şi nu vom avea cum să-l oprim decât pornind din nou la război. Şi acum, te rog să mă scuzi, sunt obligat să părăsesc ţara la ora şase după-amiază. Expulzat. Nu ţi se pare o ironie a sorţii? Mii de oameni vor cu disperare să părăsească Germania, iar pe mine mă dau afară cu un şut în fund.

Wallingford trecu pe lângă Keegan, îndreptându-se spre uşă şi-l chemă pe sergentul din infanteria marină.

— E ultima cutie, Jerry, spuse el.

— Am înţeles, domnule, răspunse sergentul şi duse cutia afară.

Wallingford se uită în jur, cercetându-şi încă o dată biroul. Nu mai rămăsese nici un obiect personal. Vru să plece, apoi se întoarse spre Keegan.

— Sper să nu te mai văd niciodată, Francis, spuse Wallingford, iar în remarca lui se simţea o undă de tristeţe. Mi-ar aminti numai că sunt un slab cunoscător de oameni.

Îl lăsă pe Keegan singur, în biroul gol.

Imperialul era cel mai elegant restaurant cu bar din Berlin. Tavanul boltit se înălţa peste două etaje, deasupra unui interior *art dèco* şi bronz. Uşi uriaşe din sticlă despărţeau grădina restaurantului de barul unde pe fiecare masă străluceau flori proaspete. Chelneri în uniforme albe, cu fireturi de aur, mişunau imperturbabili prin încăpere. Când sosi Keegan, localul zumzăia de activitate. Se vedea un amestec bizar de reporteri în costume albastre şi cravate

înflorate, turişti în alb, ofiţeri SS în uniforme negre şi agenţi Gestapo, nelipsiţii agenţi Gestapo, uşor de recunoscut după costumele gri-fer, care se prefăceau că discută şi îi cercetau cu priviri impersonale, bănuitoare, pe cei din jur.

Rudman şedea la o masă, într-un colţ, mâzgălind note pe obişnuitul lui teanc de hârtii.

— De ce nu-ţi iei un blocnotes ca lumea, întrebă Keegan, aşezându-se lângă el. Grămada asta de bucăţi de hârtie pare scoasă dintr-o găleată de gunoi.

— Puterea obişnuinţei, răspunse Rudman. Şi apoi, blocnotesurile sunt prea rigide. Cum se mai simte prietena ta?

Keegan se mulţumi să dea din cap.

— Am făcut o mică verificare. Condiţie socială excelentă — dacă îţi plac banii.

— Hai, gata, spuse Keegan.

— L-ai văzut pe Wally?

— Da, a avut timp să mă insulte şi să-mi spună adio.

— Adio?

— A fost rechemat.

— Ce spui?

— Uită de unde ai aflat ceea ce am să-ţi spun.

— Fireşte.

— Wallingford a organizat fuga lui Reinhardt. Un ataşat militar, pe nume Trace, a încercat să-l treacă peste frontieră cu maşina, dar Gestapoul a pus mâna pe ei. Prostul naibii, era în maşina ambasadei. Ca să evite un tămbălău internaţional, Roosevelt şi-a cerut scuze în mod oficial faţă de Hitler, iar Wally şi Trace au fost expulzaţi.

Apăru un chelner şi Keegan comandă un Martini dublu.

— Isuse! Ce s-a întâmplat cu Reinhardt? îl întrebă Rudman nerăbdător.

— Din ce-am aflat, Gestapoul l-a torturat câteva ore, apoi i-a turnat acid sulfuric pe beregată. E mort. Vor declara că s-a sinucis.

— Pot să folosesc informaţiile?

— Faci ce vrei cu ele, numai să nu-mi pomeneşti numele. N-am chef să le ţin de urât lui Wally şi Trace pe vaporul care-i duce acasă. De altminteri, sunt sigur că *Herr* Goebbels se va

înfiinţa aici la ora cocteilului, jubilând în legătură cu afacerea asta.

— Păcat de bătrânul Wally. Lumea îl consideră alarmist.

— *Este* un alarmist.

— Nu, Francis, Wally e vizionar. Vede lucrurile aşa cum se vor întâmpla.

Keegan nu-l contrazise. Era pentru prima oară când Keegan nu replica. Simţea că în acel moment nu are dreptul să discute în contradictoriu. Oricum, nu despre Felix Reinhardt pe care-l avea pe conştiinţă.

— Atenţie, soseşte Banca din Massachusetts, spuse Rudman.

Keegan se răsuci şi o văzu pe Vanessa care intra în restaurantul Imperial. Se adresă şefului de sală şi acesta o conduse la masa lor.

— Pleacă mâine la Hamburg, zise Keegan. Se întoarce acasă cu *Bremen.*

— Ce păcat!

— Nu discutăm politică în faţa ei, ne-am înţeles?

— Trebuie să transmit nota asta, zise Rudman, şi am nevoie de mai multe detalii despre Trace. Ştii ceva despre el?

— E maior.

— Toţi din misiunea militară de aici par să fie maiori.

— Aşa se pare.

— Bună ziua, zise Rudman vesel, când Vanessa se apropie de masă.

Fata înclină capul politicoasă spre el, apoi îi zâmbi lui Keegan.

— Cum merg lucrurile la ambasadă? întrebă ea.

— E o activitate diplomatică frenetică, chicoti el.

— Am auzit că ne părăseşti, îi spuse Rudman Vanessei.

— Da. Tata închiriază în fiecare an o cabană la Saratoga. Crede şi acum că am zece ani şi că *ard de nerăbdare* să frecventez ceaiurile dansante de după-amiază.

— Ar fi un loc grozav ca să te prăjeşti, spuse Keegan râzând.

— Nu mi-au plăcut niciodată ceaiurile dansante de după-amiază, nici când aveam zece ani. Şi nu *vreau* să mă prăjesc.

— Berlinul nu va mai arăta la fel fără dumneata, remarcă

Rudman, zâmbind sincer.

— Oh, ce lucru drăguţ ai spus. L-ai auzit, Frankie?

— Îi aud de ani de zile tâmpeniile.

— Cum naiba îl suporţi? spuse Rudman, pescuindu-şi portofelul. E îngrozitor de cinic.

— Aş! E teribil, zise ea.

— Bagă portofelul la loc, zise Keegan. Plătesc eu berea. Fac cinste.

— Oh! Câtă generozitate! Sunt sigur că peste o zi sau două o să te întâlnesc din nou. Dacă nu, poate o cârmesc spre Paris, să mă duc la curse, dacă tu crezi că iepşoara ta are şanse reale.

— Or să-i scapere copitele.

— Ai un cal de curse? întrebă Vanessa. Nu ştiam.

— Are o jumate de duzină de cai de curse, spuse Rudman. Şi pariez că mai sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti despre domnul Keegan.

Rudman zâmbi, se ridică, îi sărută mâna şi se îndepărtă de masă, cu un semn de adio.

— Sunteţi prieteni de multă vreme? întrebă Vanessa.

— Din timpul războiului, răspunse Keegan. E băiat bun, da’ o să dea în curând de bucluc.

— De ce?

— E obsedat de problema nazistă. Dacă nu-i atent, o să sfârşească precum Reinhardt.

— Oh, nu. Omuleţul despre care discutaţi azi-dimineaţă? Ce i s-a întâmplat?

— A murit, spuse Keegan, scoţându-şi portofelul şi examinându-şi carnetul de cecuri.

— L-au... l-au omorât?

Keegan cercetă cu privirea barul aglomerat, fără să-i răspundă.

— Hai să plecăm. Nu îmi place lumea de-aici.

— Hai, zise ea, dar nu se mişcă.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi-i studie faţa. Expresia lui o sperie puţin. Iar Vanessa Bromley nu se speria cu una, cu două. Scoase din vaza cilindrică, aşezată în mijlocul mesei, un trandafir cu coada lungă şi atinse cu el, uşor şi mângâietor, obrazul lui Keegan.

— Mi-a venit o idee formidabilă.

Keegan o privi întrebător.

— Să luăm cina în cameră. O trec în contul băncii. De fapt, n-am chef să mă pun la ţol festiv diseară. Şi apoi, mi-am împachetat aproape toate lucrurile.

— O să ai nevoie de un halat de baie? întrebă el, încetişor.

— Trenul pleacă de-abia mâine la unu, răspunse Vanessa.

— Ce coincidenţă, sunt liber până mâine la unu.

Îi luă mâna.

— Hai s-o ştergem.

Completă cecul şi se îndreptară spre ieşire. În timp ce se apropiau de uşa turnantă care dădea spre stradă, în bar intră şchiopătând un bărbat scund, cu mutră de dihor, îmbrăcat în uniformă SS. Îl însoţeau câţiva ofiţeri. O privi în fugă pe Vanessa şi o salută, înclinând capul şi zâmbind.

— Omuleţul ăsta are un picior mai scurt, şopti ea, când ajunseră afară.

— Omuleţul e Paul Joseph Goebbels, spuse Keegan. Marele maestru al minciunii produs de rasa stăpânitoare.

Vanessa se cutremură.

— Toţi sunt atât de...?

— Urâţi? sugeră Keegan.

— Da, urâţi.

— Infernali, răspunse Keegan, chemând un taxi.

Se ghemui la pieptul lui şi-i mângâie obrazul cu vârful degetelor. O simţi cum se destinde, ca şi în noaptea precedentă. Şi, înainte de a adormi, murmură stins:

— Sper să nu mă fi îndrăgostit de tine, Frankie Kee.

După o clipă, se cufundă într-un somn adânc.

Rămase întins câteva minute, ca să-şi recapete suflul. O împinse uşor spre locul ei şi-i contemplă plin de admiraţie trupul gol. Vanessa! Ce revelaţie! Cine s-ar fi aşteptat ca în adolescenta răutăcioasă de odinioară să se afle tăinuită o asemenea capacitate de dăruire pasională? Ce parteneră ideală de dragoste! Fără nici un fel de experienţă, fără inhibiţii, accepta fiecare revelaţie sexuală cu un amestec rarisim de uimire şi încântare. De ce, totuşi, îl sâcâiau mustrări de conştiinţă? Pentru că o ştia pe Vanessa de când

era fetiţă? Sau fiindcă nu se obişnuia cu gândul că fata nu mai avea treisprezece ani (o fixaţie neplăcută şi stânjenitoare din punct de vedere erotic)? Ori era doar reacţia nefericită a catolicului — trăia un sentiment de vinovăţie, pentru că se simţea atât de bine.

Sau pentru că Vanessa deschisese o fereastră pe care el o crezuse închisă pentru totdeauna.

Zvonuri, bârfe circulă întotdeauna. E firesc şi previzibil. Ei şi? Nu le dai importanţă, ba chiar le utilizezi în beneficiul tău. Povestea cea mai romantică, frecvent repetată, spunea că Francis Keegan ar fi fost unicul fiu al unei contese irlandeze şi al unui proprietar de bar din New York.

Abil, Keegan transformase moştenirea în avere jucând la bursă, vânzând rapid şi ieşind curat, cu puţin înainte de marele crah.

Povestea îi plăcea lui Keegan. Avea dramatism, romantism, o undă de tragedie, un grăunte de mister şi părea verosimilă, de aceea nu o contestase niciodată. Bineînţeles, nici nu o confirmase niciodată, fiindcă nu avea obiceiul să vorbească despre sine. Îi lăsa pe alţii să trăncănească.

Exista însă şi o altă versiune a poveştii vieţii lui. Keegan îşi câştigase averea ocupându-se de contrabandă în perioada sa de studenţie la Boston College, când făcuse afaceri numai cu familiile prietenilor săi bogaţi de la colegiu.

Aşadar, alte bârfe care erau, de asemenea, nu lipsite de oarecare temei. Când li se punea întrebarea „Dar, în definitiv, cu ce *se ocupă* tipul”? bostonienii autentici răspundeau invariabil: „E... bogat!” Un răspuns întru totul respectabil...

*

Într-adevăr, Rose Clarke fusese contesă şi Clancy Keegan, barman. Se căsătoriseră, iar ea cumpărase barul pentru el. Rose murise în timpul epidemiei de gripă din 1903 şi Clancy Keegan o urmase la scurt timp, victimă a unui atac de cord, fiindcă inima sa zdrobită fusese scăldată de valurile unei mări de whisky irlandez.

Francis avea cinci ani la vremea aceea şi fusese înfiat de Ned, fratele tatălui său, un antreprenor priceput şi viclean,

care-şi luase în serios obligaţiile de tutore şi transformase barul într-o bombă de tipul clasic East Side. Ned Keegan şi-a dat seama că, pentru a avea succes, barul trebuia să-i atragă pe băutorii entuziaşti şi de aceea se preocupase doar de cei mai de nădejde băutori pe care-i cunoştea: reporterii şi politicienii. Îi ademenise, instalând telefoane suplimentare pentru reporteri şi aranjând la etajul al doilea câteva camere frumos mobilate, pentru momentele când clienţii săi nu mai erau în stare să se întoarcă acasă — sau, pur şi simplu, aveau nevoie pentru câteva ore de puţină intimitate. În bar exista o regulă nescrisă, şi anume că atât pentru politicieni, cât şi pentru reporteri, etajul al doilea funcţionează ca teritoriu neutru, ca şi cum ar fi fost protejat printr-un decret de indiscreţiile minţilor iscoditoare.

În separeurile cu lambriuri de stejar zgâriate de la Killarney Rose se urziseră nenumărate intrigi politice, majoritatea zădărnicite rapid de ziarişti indiscreţi şi, totuşi, cele două secte continuau să frecventeze localul. Bârfa, zvonurile şi ştirile reprezentau marfa casei, care se schimba în natură, se vindea sau se negocia între două pahare de whisky şi astfel The Rose, cum îi spuneau barului clienţii devotaţi, prospera. Ned Keegan încercase să-l ţină pe tânărul încredinţat lui departe de local şi sub supravegherea vigilentă a Surorilor Imaculatei Concepţii, dar eforturile lui rămăseseră fără nici un rezultat. La cincisprezece ani, Francis ştia să debaraseze mesele. La şaisprezece, absolvise cu brio şcoala barului.

Ca orice barman priceput, Francis stăpânea la perfecţie arta de a purta o conversaţie şi de a asculta în acelaşi timp ce discută alţii. Nu nota niciodată ce auzea, dar avea o memorie ca o sugativă. Învăţase lecţiile cele mai valoroase ale vieţii la The Rose: să nu relatezi nimănui ceea ce vezi sau auzi; calea cea mai rapidă spre inima politicianului trece prin portofelul acestuia; mituirea devine ilegală doar dacă eşti prins; păcatele sunt relative. Ce e pentru unul mumă, pentru altul este ciumă. Keegan înţelese foarte repede şi uluitor de limpede lecţia barului.

Francis luptase ca infanterist în tranşeele din Europa, când încă nu împlinise douăzeci de ani. Se întorsese în 1918

ca erou de război, iar Ned îi propusese să cumpere de la el The Rose.

Jumătate de milion de dolari.

Nu era prea rău pentru un băiat care, la douăzeci de ani, deţinea doar două Inimi de Purpură, o Stea de Argint şi avea experienţa celor doi ani de lucru în bar.

— Şi-acum ce ai de gând? îl întrebase Ned.

— Vreau să devin bogat, dar mai întâi am să mă înscriu la colegiu, la Boston, răspunsese Keegan. Bostonienii au stil şi n-am auzit să se fi descoperit până acum vreun vagabond bogat. Stătuse acolo mai puţin de un an, îl căutase pe Jocko Nayles şi-l invitase să ia masa la The Rose. Nu-şi mai văzuse camaradul de arme de aproape doi ani. Nayles avea haine curate, dar uzate, ten ars şi pătat, tenul unui om care-şi petrece ore multe şi grele lucrând în soare.

— Ia zi, cu ce te ocupi? îl întrebase Keegan.

— Păi, cum ştii, băiete, lucrez în docuri.

— Şi-ţi place?

— Cui îi place? Da' îmi câştig existenţa.

— Am o idee mai bună, Jocko. M-am gândit cum să câştigăm două milioane de dolari pe an.

— Apăi, cum de nu, sigur. Şi cum punem mâna pe bani? Închiriem Casa Albă?

— Jocko, am o jumătate de milion de dolari. Cumpărăm câteva şalupe rapide. Facem o călătorie în Scoţia şi încheiem o afacere, o mie de lăzi cu whisky scoţian pe lună...

— Apăi, asta sună a contrabandă!

— E contrabandă, bineînţeles.

— Vrei să intri la pârnaie?

— Ascultă-mă. Toată lumea bea. Am prieteni care cumpără trăscău cu lăzile. Tipi bogaţi. Oameni cu relaţii. Ne formăm o clientelă selectă. Organizăm o cursă pe lună. Eu aranjez vânzările, tu te ocupi de distribuţie. Profitul juma-juma.

Nayles îl privise îndelung, ca să-şi dea seama dacă flăcăul vorbea serios.

— Ba nu, şaizeci la sută pentru tine, patruzeci pentru mine. Doar tu achiţi notele de plată.

Keegan zâmbise.

— Dă-o naibii de slujbă, zisese el, acum intrăm în afaceri.

În anii următori, Francis Scott Keegan, studentul bostonian impecabil, îşi împărţi timpul între afaceri şi arte. Citea cu lăcomie şi asculta constant muzică. În aceeaşi perioadă, deveni cunoscut sub nume diferite: Frank K., Scotch Frank şi Frankie Kee, o poreclă a cărei conotaţie patriotică scăpa celor mai mulţi dintre concurenţii săi în afaceri. Keegan studiase împărţirea teritoriilor între bandele de gangsteri din acea vreme: Alfonse în Chicago, Louis Lepra în Brooklyn, Shultz Olandezul şi Frankie C. În Manhattan, Willie Knucks în Philly, Legs în partea de nord a statului New York, Nukey Johnson în Jersey şi, bineînţeles, Luciano, Charley Lucky, care dirija toate răfuielile. În Boston bântuiau doar borfaşii şi, prin urmare, exista un câmp excelent pentru activitatea lui Keegan. Bandele nu-i dădeau prea mare atenţie. Concurenţii săi cumpărau de la cargourile din larg cu patru dolari sticla de whisky, diluau de trei sau patru ori băutura şi vindeau cu optsprezece dolari trei sferturi de litru. În schimb, Keegan plătea trei dolari şi cincizeci de cenţi litrul şi vindea clienţilor săi whisky nediluat cu cincisprezece dolari sticla.

Lui Keegan îi plăcea să se considere expert în băuturi bune, furnizor al băuturilor tari pentru cei foarte bogaţi. Niciodată nu se considerase contrabandist. Ce naiba?! Toţi cunoscuţii lui erau băutori. Şi lui Keegan nu-i plăcea cum suna cuvântul. El nu se ocupa de afaceri, nu vindea gin fabricat în cadă sau otravă produsă în casă. Se specializase în procurarea de whisky scoţian, importat direct de la Edinburgh, distilat perfect şi uşor asemenea ceţii. Prietenii săi bogaţi sau aproape bogaţi, de la Boston College, alcătuiau o societate snoabă, în mijlocul căreia se simţea minunat. Toţi erau virtuali clienţi şi ei aveau prieteni care puteau deveni, la rândul lor, clienţii săi.

— Cunosc un contrabandist colosal, dar tipul e sfios, le spunea Keegan. Aranjez eu comanda pentru voi.

Şi marfa se livra, asemenea laptelui, la uşa din spate a casei. Clientela lui era incontestabil selectă: doi guvernatori, o jumătate de duzină de senatori, una dintre cele mai strălucite vedete de comedie de pe Broadway, vreo şase

episcopi catolici, răspândiţi în Jersey, Connecticut, New York, Massachusetts şi un viitor preşedinte al Statelor Unite. El le făcea un serviciu, se îmbogăţea şi toată lumea se simţea mulţumită. Sau aproape toată lumea.

Când începu să se vorbească despre Keegan, Arthur Flegenheimer, care adoptase numele de Shultz Olandezul, aşa, ca să sune bine în titlurile de gazetă, sări în sus şi se adresă direct marelui mahăr.

— Ia'n ascultă acilea, Lucky, îi spusese Shultz lui Luciano, ne-am pricopsit cu găozarul ăsta de irlandez, Frankie Kee. Tipul vinde whisky nebotezat la un preţ mai mic decât cel cu care-l cumpărăm noi. Nebotezat. Ştii cum umblă vorba şi nu-i bine pentru afaceri. E concurenţă neloială, îţi zic. Şi-ţi mai zic, noi să-l curăţăm pe împuţitul ăsta, să ne descotorosim de el. Dăm un exemplu.

— Păi ce mai aştepţi? răspunsese Luciano, cu gura plină de spaghete. De ce naiba mă întrebi pe mine? Doar nu-l perforezi pe Calvin Coolidge.

Keegan se potrivea ca o mănuşă la stilul de viaţă schizofrenic pe care-l adoptase. Citea în întregime vreo şase cotidiene pe zi — *The New York Times, Boston Globe, New York News and Mirror, Racing Form.* Studia totul, de la activitatea bursei până la careul de dimineaţă de la Hialeah. Şi avea un fel anume de a vorbi. Pronunţa cuvintele, după voie, cu sau fără accent irlandez şi percepea cu fineţe deosebirile de cadenţă şi de vocabular dintre cele două lumi pe care le alesese: societatea din Boston şi lumea interlopă de pe Coasta de Est. Se simţea în largul lui când el, Francis Keegan, discuta fluctuaţiile de la bursă cu un bancher din Boston, dar şi când, în ipostaza de contrabandist, el, Frankie Kee, analiza cu un mafiot sicilian argumentele care pledau pentru sau contra eliminării unei bande de gangsteri. Era una dintre multele lecţii pe care le învăţase lucrând la barul din cârciuma Killarney Rose. La Roma, vorbeşte ca romanii, la Boston, vorbeşte ca un bostonian autentic.

Ambuscada din Boston, cum avea să o numească mai târziu, fuse un act mişelesc comis de Shultz. Keegan se întorcea de la teatru. În timp ce cobora din limuzină, un Ford negru veni de după colţ în viteză, în scrâşnet de anvelope, şi

Keegan auzi cum cineva striga „Trage! Trage!” Se aruncă la pământ, adăpostindu-se după maşină. Se auzi o rafală de automat. Gloanţele şuierară pe lângă el, apoi simţi o arsură adânc în spate şi-şi dădu seama că fusese rănit. Trăgătorul, un gangster din Philadelphia care se numea Harvey Fusco, nu mai apucă să se întoarcă în oraşul său şi să-şi cheltuiască cei zece mii de dolari primiţi pentru treaba asta. Când trenul companiei Manhattan Limited opri în gara Broad Street, Fusco fuse găsit în compartimentul lui, cu *New York Daily Mirror* în poală. Ochii săi priveau cruciş spre singura gaură de glonţ, calibrul patruzeci şi cinci, de la rădăcina nasului.

Frankie Kee nu figurase niciodată printre suspecţi. El era la spitalul Boston General, la terapie intensivă, când se petrecuse întâmplarea amintită. Autorităţile habar n-aveau că glonţul lui Fusco îl băgase-n spital şi nu se făcu nici o legătură între cele două incidente. Atacul asupra lui Francis Scott Keegan fu consemnat ca tentativă de jaf. Iar Keegan nu află niciodată cine-l lichidase pe Fusco. Fusese unul dintre acele servicii nerevendicate, pe care le iei aşa cum sunt, le savurezi şi le uiţi.

Shultz încercase, aşadar, fără succes, să-i ofere lui Frankie Kee marele dar — pardesiul de beton şi înotul în adâncuri. Însă Keegan, înzestrat cu norocul irlandezului, se dovedi întotdeauna la înălţimea provocării. De fiecare dată când Olandezul dădea chix, ucigaşii tocmiţi să-l omoare pe Keegan simţeau înţepătura răzbunării sale irlandeze în moduri stranii, uneori aproape supranaturale. Unul dintre cei ce încercaseră să-l asasineze muri într-un grajd, la Belmont Park, omorât de copita unui cal de curse. Altul îşi dădu duhul înecându-se cu un os de pui când îşi sărbătorea ziua de naştere la restaurantul Reuben din Manhattan.

— Ascultă, amice, n-am ridicat niciodată nici măcar un deget împotriva cuiva, îi spusese cândva Keegan lui Albert A., când se întâlniseră în Providence, Rhode Island, unde Anastasia fusese trimis să-l lichideze pe Frankie Kee şi să-l scoată pe Shultz Olandezul din necaz. Numai că li se-ntâmplă lucruri urâte tipilor care nu-mi plac mie. Iar tu, Albert, numi placi deloc.

Anastasia, care era, probabil, marele ucigaş al bandei din

New York, nu suporta insultele. Înlemnise de uimire şi nu-i răspunsese nimic. La început n-a spus nimănui că acest găozar, scrumbia aia obraznică din Boston, îl ofensase. Apoi furia îl biruise. Când se hotărî să-şi organizeze propria petrecere la Boston, apelă la Arnold Rothstein care interveni personal.

La câteva zile după întâlnirea cu Anastasia, Keegan cina la The Rose, fiindcă unchiul Ned servea cel mai bun muşchi de vacă la Kansas City din partea de est a oraşului. Ned se strecură în separeul alăturat.

— Se zvoneşte că l-ai pus sub greu blestem pe Albert A., şopti el cu accent irlandez. Spune-mi că e o minciună. Spune-mi că nu eşti în cârâ cu ăştia pe chestie de parale. Doamne, Isuse, Francis, or să-ţi taie fuduliile şi-or să ţi le servească la micul dejun.

— Mă crezi în stare de aşa tâmpenie, unchiule?

— Dar ai vorbit cu el. Da au ba? Ai discutat cu Albert A.

— Voia să-mi cumpere Rolls-ul.

— Şi, mă rog matale, tu ce i-ai zis?

— I-am spus că nici vorbă. I-am spus că nu-i de el.

— I-ai spus tu asta lui Albert A.? Că nu-i de el?

— Exact. I-am spus că e prea mic pentru maşina mea. Când i-a picat fisa, s-a mai micşorat cu câţiva centimetri.

— De ce umbli cu chestii de-astea, Frankie? Mai bine ţi-ai vedea de treabă, fiule. Italienii ăştia din America au fitilul scurt.

— L-am simţit pe pielea mea, unchiule. Se şterse la gură cu şerveţelul. Scuză-mă, am o întâlnire.

— Şi-acum unde-o porneşti? Te duci să-i vinzi o sticlă de whisky primarului? întrebă Ned, chicotind.

— Mă duc în oraş, în Central Park.

— Central Park, am auzit bine?

— Am întâlnire cu A.R.

— Cu Rothstein! Eşti complet nebun! Ned clătină din cap. Uite ce-i, băiete, când o să mor, o să mă pună să plătesc al naibii de multe. Cum ajung în ceruri, taică-tu o să-mi tragă un şut în fund de-o să mă trimită la Baltimore şi înapoi, fiindcă te-am lăsat să o apuci pe căi greşite.

— Aşa-ţi trebuie, îi răspunse Keegan, zâmbindu-i parşiv.

Arnold Rothstein, cunoscut încă din adolescenţă sub numele de A.R., era un democrat în adevăratul înţeles al cuvântului. În fiecare zi ţinea conferinţe, pe aceeaşi bancă din Central Park, în colţul de sud-vest, ceva mai încolo de Fifty-ninth Street, patronând tranzacţiile, cererile de împrumuturi şi acordând protecţie. Vrei să pui mâna pe o dansatoare? Adresează-te lui A.R. Vrei să cumperi un transport de whisky şi eşti dispus să plăteşti cât se cere? Adresează-te lui A.R. Vrei să-i vii de hac unui poliţai? Să mituieşti un judecător? Să te descotoroseşti de un martor, să aranjezi campionatul de base-ball pe anul 1919? Adresează-te lui A.R. Vrei să pierzi un fişic de bani la pocher? Aşază-te la masa de joc în faţa lui A.R.

Keegan se sprijini de zidul de piatră din partea sudică a parcului şi-l urmări vreo zece minute. „Nu e chiar atât de prezentabil pe cât îl arată fotografiile”, gândi Keegan. Începea să chelească, dar se simţea puterea în bărbatul care stătea drept ca lumânarea, strâns într-o vestă gri, cu dungi foarte fine. Purta papion cu buline. „Creier şi numai creier, gândi Keegan. Iată-l acolo pe cel mai puternic gangster din lume. Mai puternic decât Capone, Luciano, Costello, decât toţi ceilalţi. Stă, pur şi simplu, acolo, la soare şi hrăneşte porumbeii. Trăim într-o lume nebună.”

În cele din urmă, porni pe alee şi se opri în faţa marelui om. Rothstein îşi ridică privirile, îl cercetă o clipă cu ochii îngustaţi, apoi îi întinse mâna.

— Eşti Frankie Kee, cred, spuse el.

„E puţin saşiu”, gândi Keegan. Îi strânse mâna.

— Francis Keegan, domnule Rothstein, răspunse el.

— Spune-mi A.R. Toţi îmi spun A.R. Scap de o grijă.

Bătu cu palma în bancă. Keegan se aşeză.

— Unde e Jimmy Noland? întrebă Keegan, folosind numele adevărat al lui Legs Diamond.

— Îl cunoşti pe Legs, da?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Se spune că, dacă vrei să-l întâlneşti pe Legs Diamond, îl cauţi întâi pe Arnold Rothstein.

Rothstein începu să râdă.

— M-ai luat tare, zise el. Păi, după cum am auzit eu, dacă vrei să-l întâlneşti pe A.R., îl cauţi mai întâi pe Legs Diamond.

E peste drum, la Piaza, bea o cafea. Ţi-am spus, chestia asta e doar între tine şi mine. Eu nu trişez.

— Şi asta am auzit-o.

— Bun. O să ne înţelegem.

— În legătură cu ce, domnu' A.R.?

— Mi-a ajuns la urechi că ai avut treaba aia cu Albert A., undeva în nord, la ţară.

— A fost în Providence.

— Ce e dincolo de Hundred twenty-fifth Street înseamnă pentru mine că e la ţară, băiete. Oricum, mi-a ajuns la urechi că l-ai insultat. Ceva, o daraveră cu o maşină.

— Uite cum a fost. Anastasia mi-a propus să fuzionăm, să renunţ la mica mea afacere specializată şi să lucrez cu Charley Lucky, Costello, Capone, cu toată şleahta sicilianã. Este? Şi ei îl trimit pe Albert A. să negocieze. Cam asta-i tot. Oricum, mi-a ochit maşina. Cum-necum, i s-a pus pata, voia maşina şi s-a dat de ceasul morţii să mi-o ia.

— Şi i-ai spus că e prea mare pentru el.

— Cam aşa.

— De, aşa-s bogătaşii. Eşti tare, flăcăule, ai doxă. Ticălosului ăluia mic i-a sărit într-adevăr muştarul, ştii cum e. Ai avut noroc că n-a declanşat al Doilea Război Mondial, chiar acolo, pe loc. Specialitatea lui Albert este să trimită intruşii pe lumea cealaltă.

— N-avea condiţii propice.

Rothstein râse din nou.

— Îl cunosc pe Albert, de-aia sunt de acord cu tine. Tipul nu se înfruntă direct cu nimeni.

— Da. Gagiul a fost foarte arţăgos şi îmi închipui că a venit la mine fiindcă dorea ceva. Aşa că arţagul nu era atitudinea cea mai potrivită.

— Ţii la etichetă, nu-i aşa?

— Nu. Sunt generos când spui „Te rog", dacă doreşti ceva, sau „Ce-aţi zice despre asta", nu „Hai, dă-mi".

— Aş zice că aşa-i drept. Din păcate, Albert A. nu e un tip rezonabil. Categoric, el e omul lui „Hai, dă-mi".

— E un împuţit care împuşcă pe la spate. Ucigaş plătit. Duhneşte ca moartea. Şi are respiraţie de hienă.

— Respiraţie de hienă, râse Rothstein, e colosal ce dai din

tine.

— În orice caz, nu-i omul potrivit să discute afaceri. Oricum, nu-l alegi pe el, dacă eşti serios. Trimiţi un negociator, pe cineva care ştie să ceară, ştie să lase. Cineva cu vorba dulce, priceput la vrăjeală. Şi-atunci, noi l-am plimbat puţin până să ne aşezăm la discuţii. L-am făcut să se încurce-n coadă. Anastasia îşi plănuieşte dinainte mişcările. N-a reuşit să mă bage în colţ, fiindcă l-am scos din elementul lui, nu prevăzuse mişcarea. Oamenii lui, care trag pe la spate, au ieşit din joc.

— Deşteaptă mişcare. Şi crezi că a venit să te omoare?

Keegan se uită la Rothstein şi ridică o sprânceană.

— Nu, cred că a venit să-mi ceară o ţigară.

— Admit că nu-i o idee bună să-l trimiţi pe el să negocieze ceva. Întâmplător, n-a fost ideea mea. Eu sunt aici, pur şi simplu, ca să mediez într-o dispută.

— Uite de ce nu-l cred, A.R. Uite de ce cred că n-a fost o propunere făcută cu bună-credinţă. A fost un aranjament care s-a stricat. Au crezut c-au de-a face cu un puşti mucos.

— Hai, spune-mi exact ce vrei, Francis.

— Ce vreau eu? Nimic. Adică nu un anumit lucru. Un fleac. Doar să mă lăsaţi în pace. Am o mică afacere cu specialităţi. Ce dracu'! Pentru voi, e o nimica toată. Cuiva i s-a pus pata pe treaba asta. Eu vând o mie de lăzi pe lună, iar oamenii voştri vând douăj' de mii. Dacă vor să facă douăş'una de mii, foarte bine, n-au decât. Înţelegi ce vreau să spun? Care-i baiul? Au încercat de vreo două ori să mă cureţe, şi pentru ce? Pentru o mie de lăzi pe lună?

— De trei ori era gata-gata să le iasă pasienţa, spuse Rothstein, cu o notă de prudenţă în ton.

— Da' nu le-a ieşit, răspunse Keegan. Şi uite de ce am venit, domnule Rothstein. Ai ceva cu mine?

— Vrei adevărul?

— N-ar fi rău să-l aflu.

— Am vrut să-l întâlnesc pe omul care i-a spus lui Albert Anastasia că-i prea mic pentru un afurisit de Rolls-Royce.

— Asta-i tot?

— Uite ce e, Francis... Preferi să-ţi spun aşa, nu?

— Ăsta e numele meu. Nu m-am dat niciodată în vânt

după porecle.

— Nici după publicitate.

— Nici după publicitate. N-am chef să-mi văd mutra pe prima pagină a lui *Daily News.* Prefer să-mi afişeze poza pe zidul unui oficiu poştal.

— Bine gândit. Oricum, treaba e următoarea. Faci afaceri cu oameni foarte importanţi şi mi-ar plăcea să fiu şi eu în apropierea lor. De pildă, guvernatorul. Aşa că m-am gândit că poate ajungem la o înţelegere. Tu îmi speli mâinile, eu le spăl pe ale tale. Ştii cum. Eu îl bag pe Albert înapoi la cutie şi le spun sicilienilor să-şi vadă de treabă. Nu mai ai necazuri. Acu', băiete, ia hai să socotim. O mie de lăzi pe lună la preţul tău, asta e cam, aha, cam două milioane şi jumate pe an, dacă greşesc, să mă corectezi. Or să mai treacă doi sau trei ani până când vor abroga legea aia stupidă. Deci, discutăm despre o grămadă de parale aici, şapte-opt milioane de dolari, şi nu te mai hărţuieşte nimeni de aici înainte.

— Şi pentru asta?

— Pentru asta, poate mă pui în contact cu unii dintre oamenii tăi.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe guvernator.

— Dar poţi să intri oricând la el.

— Mă tem că n-am să fac asta, A.R.

— Da?

— Uite ce e, hai să punem punctul pe i, bine? I-am cunoscut pe oamenii ăştia, cu diferite prilejuri, în societate. Ei ştiu că am găsit un contrabandist al naibii de bun şi mă roagă să-i servesc. De restul, mă ocup eu. Nu văd nici un sfanţ direct de la ei, aşa că, înţelegi, dacă aş sugera doar ca unul dintre ei să trateze cu tine, ar ieşi al dracu' de rău, pentru mine şi pentru tine. Tu ai la degetul mic Tammany Society, care controlează politic New York-ul, dar chestia asta nu ţine în nord, în Albany. Nu numai că s-ar duce de râpă o treabă bună pentru mine, dar băieţii de la poliţie ţi-ar pune reflectorul drept în fund, aşa că uite ce-ţi spun. Îţi dau un sfat. E o propunere proastă, A.R. N-ai nevoie de asta. La ce-ţi trebuie? O să-ţi dea dureri de cap. Şi n-or să-ţi treacă luând aspirină.

Rothstein îl privi pe Keegan cu gura întredeschisă. Era

impresionat. Puştiul i se părea logic. Keegan cunoştea ce melodie se cântă în nordul statului. De trei sau patru ani, opera nestingherit ca o vrabie. Iar puterea lui Rothstein nu se întinde atât de departe. N-avea la mână nici un poliţist al statului sau vreun om mai acătării din nord.

— Ai gândit temeinic, Francis. Te ţii bine pe picioare.

— Spun lucrurile aşa cum le văd. De ce să calci tigrul pe coadă?

— Drept să-ţi spun, mi-ar prinde bine să am un om cu un cap ca al tău. Cei mai mulţi dintre oamenii mei gândesc cu automatele şi cu gloanţele. Întreabă-i cât fac doi şi cu doi şi-o să aştepţi weekendul ca să-ţi răspundă că fac patru. Sunt doar nişte pachete de muşchi. Cât despre minte? Vax. Ei cred că, dacă te duci la treizeci de kilometri la sud de Yonkers, cazi de pe planetă. Crezi că te-ar interesa vreo schimbare pe linie profesională în momentul ăsta?

— Oferta mă flatează, dar îmi plac lucrurile aşa cum sunt.

— Să-ţi spun ce am de gând, Francis. Mă întorc şi le spun lui Frank şi Lucky să te lase-n pace. Că îţi datorez ceva. Preţuiesc sfaturile bune. Eu dau o mulţime de sfaturi, dar nu mă aleg cu mare lucru. Înţeleg de ce l-ai pus la punct pe Albert A. N-a ştiut cum să te ia. Câte automate ai pus pe el după ce l-ai rupt de gaşcă?

Keegan zâmbi larg.

— N-ai să ştii niciodată, zise el.

— Cred că nu.

Rothstein zâmbi şi el.

— Încântat că te-am întâlnit, Francis Keegan. Să fii sănătos.

— Şi tu la fel. Te superi dacă te întreb ceva?

— Dă-i drumul.

— Cât ai câştigat la campionatul de base-ball?

Rothstein râse.

— N-ai să ştii niciodată.

Peste nici două săptămâni, Arnold Rothstein, marele sforar, omul care concepuse programul criminal de acţiune al Mafiei, program pe care gangsterii îl urmaseră în cele mai mici detalii, se afla la o partidă de cărţi cu Thompson

„Titanicul” şi cu Raymond „Negrul Fercheş”, doi cartofori de pe Coasta de Vest. Rothstein pierdu trei sute douăzeci de mii de dolari şi ieşi fără să plătească, susţinând că s-a trişat. După o oră, îl găsiră mort, cu patru găuri de cartuş în spate. Nu fuse reţinut nimeni în legătură cu asasinarea lui. Dar chiar şi din mormânt, Rothstein îşi făcea meseria ca lumea. Pe Keegan nu-l mai deranjă nimeni.

*

Francis Scott Keegan, Contrabandistul Regilor. Râse, amintindu-şi.

De ce naiba, gândi el, să uit toate astea? Privită retrospectiv, priveliştea îi plăcea. Mai izbutise cineva să-i ducă de nas pe Albert Anastasia, cel mai periculos om din America, şi pe Arnold Rothstein, marele sforar al ţării? Pe amândoi în aceeaşi săptămână? Cine mai sfidase banda şi totuşi supravieţuise şi putea acum să povestească despre ea? Şi cine mai vânduse rapid la bursa de valori în septembrie, cu două luni înainte de crah, şi dăduse lovitura? Cine, în afară de Keegan? Nimeni.

Şi oricum, amintirile îl invadaseră, fiindcă Vanessa îl numise Frankie Kee. Se iubiseră şi, pare-se, conştiinţa lui era tulburată. N-avea decât. *Fetiţele se fac mari.* Şi ea crescuse! Asta-i! Eh, la dracu’, la ce bun să-şi mai frământe mintea? Nu dormise şi băuse prea multă şampanie, iar capul îi bubuia şi nu se simţea în stare să se ocupe de conştiinţa sau de amintirile lui şi, uite, se lumina din nou de ziuă şi-l dureau toate fibrele corpului.

Îi scrise în grabă un bilet şi-l puse pe pernă, lângă ea. Apoi o înveli şi se îndreptă spre baia de abur de la subsol.

O auzise cum îi vorbea în şoaptă, crezând să el adormise. Şi el spera că fata nu se îndrăgostise de el.

Drăguţă copilă, Vanessa! Frumoasă, fermecătoare. Dar în cele două zile cât fuseseră împreună, i se întâmplase ceva straniu. Nu izbutise să o uite pe cântăreaţă, pe Jenny Gould. Îl obsedau vocea şi privirea ei sfredelitoare.

Nădăjduia că *el* nu se îndrăgostise de cântăreaţa germană de blues pe care, la drept vorbind, nici nu o cunoştea.

# 15

Un blond mătăhălos şedea la birou şi moţăia.

— Werner e la lucru? întrebă Keegan în germană.

— *Nein,* zise tânărul, schiţând un semn de negaţie din cap, şi-i spuse, tot în germană, că masorul venea de-abia peste vreo oră.

Keegan se duse în spate, la vestiare, se dezbrăcă, îşi înfăşură un prosop în jurul mijlocului şi intră în camera de aburi, care era goală. Turnă o găleată de apă peste cărbunii încinşi din colţul încăperii mici şi se aşeză cu coatele sprijinite pe genunchi, lăsând aburul şuierător să-i scoată otrava din trup.

Aţipise, când auzi cum se deschide şi se închide uşa.

Prin aburul învolburat îl zări pe omuleţul întâlnit la recepţia de la ambasadă. Se înfăşurase în prosoape, ca să-şi ascundă cocoaşa hidoasă din spate, şi-i zâmbea din cealaltă parte a camerei.

— Bună dimineaţa, îi spuse omuleţul, într-o engleză aproape perfectă.

— Aşa cred că e, răspunse Keegan.

„O fi locuind în hotel?” se întrebă Keegan, surprins. Ce naiba căuta aici la şapte dimineaţa? Îl urmărea pe el? Sau el devenea paranoic din cauza mahmurelii?

Lui Francis nu prea îi păsa în acest moment. Mahmureala dezlănţuise o adevărată furtună în capul lui şi el încerca să evite orice mişcare sau efort de gândire.

— Sunteţi de mult în Berlin? îl întrebă în cele din urmă ghebosul.

— Mai bântui şi prin alte părţi, dar jumătate din timp mi-l petrec aici.

— Vă place, aşadar, Berlinul?

— Îmi place haosul. Îmi aduce aminte de-acasă.

— Haosul?

Keegan îl privi pe furiş.

— Nu l-aţi observat?

— S-a terminat cu haosul, zise profesorul. Führerul ţine

ţara sub control.

— Aha, e o veste liniştitoare.

— Sunteţi unul dintre acei americani care îl consideră pe Hitler un soi de diavol uman?

— A, nu. Nu mă preocupă. Vă rog să mă credeţi. Nu mă preocupă deloc.

— Ştiţi ce vreau să spun.

„Păsărică asta încearcă să-mi afle convingerile politice, gândi Keegan. Care naiba o fi planul lui?”

— Cancelarul Hitler îi judecă puţin cam aspru pe americani. De ce oare?

Profesorul râse şi dădu energic din cap, aprobându-l.

— Puţin cam aspru, *ja,* îmi place expresia. E foarte nostimă.

Keegan se aplecă în faţă şi-l privi insistent pe cocoşat. Îşi trecea latul palmei peste burta grasă, ştergând-o, înlăturând şiroaiele de sudoare ce se adunau în jurul prosopului înfăşurat peste coapse. Surâse, iar zâmbetul îi rămase pe buze.

— Dar dumneavoastră? *Dumneavoastră* gândiţi că este puţin cam aspru? întrebă omuleţul.

„Tipul vrea să pescuiască ceva, gândi Keegan. Perfect, îl priveşte, dar o să aibă mult de furcă.” Keegan nu muşcă din momeală.

— V-am spus, pe mine nu mă preocupă chestiile astea. Sunt turistul dumneavoastră tipic. Cheltuiesc bani şi-n felul ăsta dau economiei germane un mic sprijin. Atât.

— Vă numiţi Keegan, greşesc cumva? Am văzut când v-aţi înregistrat la recepţie.

— Keegan. Nu greşiţi. Dumneavoastră sunteţi...?

— Vierhaus. Profesorul Wilhelm Vierhaus.

— Încântat de cunoştinţă.

— Keegan, Keegan. Sunteţi *irlandez?*

— Nici aici nu greşiţi. Irlandez american. Amândoi părinţii erau originari din Irlanda.

— Aha. Din ce zonă?

„A... deci asta e. Îşi închipuie că sunt patriot irlandez, un tip care-i urăşte pe englezi. Insul ăsta vrea ceva. Poate ar trebui să intru în jocul lui şi să iau masa cu piticul. Să-i ciugulesc puţin creierul. Discret, fireşte, apoi să-i pasez

informaţia lui Wally, în State, ca să-i demonstrez că nu sunt indiferent faţă de ceea ce se întâmplă.”

— Din Belfast, zise Keegan. Nici pe ei nu-i interesa politica.

— A, da. Şi aţi luptat în război?

— Puneţi foarte multe întrebări.

— Vă rog să mă iertaţi. Din pură curiozitate. Nu am prea des ocazia să discut cu americani.

— Ei, da, am luptat în război. În tabăra cealaltă.

Profesorul râse din nou. Zâmbetul lui Keegan rămase neschimbat, puţin arogant, puţin misterios. Turnă o altă găleată pe grămada de cărbuni. Aburul începu să şuiere şi se învolbură în cameră. Keegan se sprijini cu spatele de perete şi închise ochii.

— Aveţi cumva o ţigară în mormanul acela de prosoape în care sunteţi înfăşurat? îl întrebă el pe profesor.

— Regret. Le-am lăsat afară.

— Scuzaţi-mă câteva clipe.

Keegan se ridică şi ieşi din camera de aburi. Îşi deschise dulapul, îşi scoase pachetul de Camei şi aprinse o ţigară. Doi bărbaţi cu pălării stăteau în picioare pe coridorul care ducea spre saună, prefăcându-se că nu-l observă.

Se întoarse în camera de aburi şi se aşeză.

— Sper să nu vă deranjeze fumul.

— Absolut deloc.

— Am o migrenă, profesore. Simt că mă termină.

— Mă întristează ce-mi spuneţi.

— Eh, e-n regulă acum. N-aş vrea să credeţi că sunt neprietenos.

— În nici un caz.

Rămaseră tăcuţi vreo două minute, Keegan sprijinit de stinghiile de lemn, cu ochii închişi, fumând, în timp ce profesorul, vădit stingherit, privea în podea.

„Ei, ce-o să urmeze acum? O să-şi continue jocul sau o să spună ceva?” Keegan n-avu prea mult de aşteptat.

— Sunt şeful unui mic birou. E în subordinea Ministerului Informaţiilor, deşi lucrez oarecum după voia mea. Cu mijloacele mele, cum s-ar spune.

— Oho!

— În principiu, îl informez la zi pe Führer în legătură cu ceea ce se întâmplă în lume. Note informative despre probleme sociale, politice şi altele... Atitudini, îl interesează foarte mult atitudinile. Dar... este atât de ocupat... încât n-are timp să se ţină la curent cu toate lucrurile. Înţelegeţi, nu?

— Un fel de... serviciu secret de informaţii sociale.

— *Ja,* aţi spus foarte bine. Foarte bine. De pildă, noi nu credem că poporul american înţelege cât de dezastruos a fost tratatul de pace pentru germani. Credeţi că pacea de la Versailles a fost corectă? O pace onorabilă?

„Ce naiba vrea?" Keegan obosise să se joace de-a şoarecele şi pisica. Se aplecă din nou în faţă, sprijinindu-se în coate, şi-l privi pe Vierhaus prin aburi, cu zâmbetul încă pe buze. *O pace onorabilă?* gândi el.

Se întorceau acasă cu un vas de linie francez care mirosea a linoleum şi a alămuri lustruite. Personalul se purta arogant şi mâncarea era prea grea, iar uneori alterată. Călătoria dură foarte mult şi mulţi oameni se îmbolnăviră pe drum. Stăteau de-a lungul parapetului şi vomitau într-o agonie solitară. Pe lângă boli şi răul de mare, îi măcinau temerile şi amintirea bătăliilor. Dispreţuiseră teribil războiul, dar, pe de altă parte, războiul îi eliberase de simţul răspunderii, le condusese viaţa; războiul le spusese când să se scoale, ce să mănânce, unde să se ducă, ce să facă, toate fiind puse la punct de „ei", de atotputernicii „ei", care le dirijau existenţa, de la deşteptare până la stingere. „Ei" ne trimit pe front astăzi; „ei" ne ordonă să trecem la asalt; „ei" sunt stăpânii vieţii noastre de toate zilele.

Nimeni nu ştia cu adevărat cine erau „ei". Era un pronume colectiv care-i cuprindea pe arhitecţii fără nume, fără chipuri, fără voci, ai victoriei lor. Soldaţii trebuia doar să reacţioneze, să mărşăluiască, să se lupte, să moară, să zacă răniţi în spitale sau, dacă aveau noroc, să scape nevătămaţi fizic. Fireşte, rămâneau urmele lăsate de război în minţile şi sufletele lor, dar pe care le puteau ignora, fiindcă erau răni ce nu sângerau, nu te lăsau orb sau schilod şi nu deveneai steril din cauza lor. Durerea avea să vină mai târziu, în coşmaruri şi amintiri.

Aşa că ei jubilau datorită victoriei şi se temeau de pace. Fiindcă acum erau din nou obligaţi să-şi asume responsabilitatea propriilor vieţi, să se hrănească şi să se îmbrace singuri, să-şi găsească slujbe, să-şi înjghebe relaţii, să caute iubirea pentru a înlocui ura, care este forţa de propulsie a tuturor militarilor.

În adâncul inimii, Keegan recunoştea că se lăsase sedus de marşurile victoriei şi de discursurile şi posterele cu Unchiul Sam în chip de zeu mânios, care arăta cu degetul spre el, Keegan, şi-i spunea „Am nevoie de tine”. Keegan îşi oferise tinereţea infanteriei marine şi nu se îndoise niciodată de necesitatea războiului şi a victoriei şi totuşi în el sălăşluia acum, la întoarcere, un resentiment. Se simţea trădat, însă nu de politica datorită căreia ajunsese la Château-Thierry şi la Pădurea Belleau, ci de afirmaţiile mincinoase că orice război înseamnă glorie şi orice victorie este dulce. Când goarnele începuseră să sune, vântul măturase la canal puzderia de confeti şi muzica încetase, iar el înţelesese, în fine, că victoria era o recompensă grasă, împărţită între politicieni şi profitori, care începură foarte curând să-i evite pe cei ce îndopaseră cu sângele lor viţelul de aur.

Astfel că, într-o dimineaţă rece de decembrie, el şi Jocko Nayles stăteau înghesuiţi pe puntea vaporului, căutând fiecare simbolul care reprezenta cel mai bine patria, un zgârie-nori, o statuie în port, săgeata unui pod ce străpungea ceaţa.

— Şi acu’ ce-ai să faci? îl întrebă Nayles pe Keegan.

— Nu ştiu. Am şi eu o parte la barul ăla, răspunse Keegan.

— Eşti aranjat, nu-i aşa?

Avea nouăsprezece ani şi habar n-avea dacă era sau nu aranjat. Servise în bar şi ascultase cum se înfruntă politicienii locali veroşi cu reporterii de scandal, ascultase cum unchiul său citea cu glas tare titlurile ziarelor de dimineaţă, se deşteptase în mirosul de bere trezită şi în fum rânced de ţigară, iar acum ştia doar că nu voia să trăiască aşa toată viaţa.

— Aşa cred, răspunse el. Dar tu?

— Am lucrat în docuri. Cred că slujba mea-i tot acolo.

— Nu ai... un fel de teamă? Adică, acum, când te întorci

acasă, vreau să spun.

— Îhî. Şi tu?

— Îhî.

— Asta-i. Iese la spălat. Ar trebui să păstrăm legătura... ştii, după toate necazurile astea.

— Sigur.

Dar după dimineaţa aceea şi după ce defilaseră pe Fifth Avenue, în pantaloni cu moletiere, cu pălării de campanie şi armele neîncărcate, printre panglici de hârtie, sub ploaia de confeti, ovaţionaţi de mulţimea entuziasmată, ei se pierduseră unul de altul, iar Keegan nu avea să-l revadă pe Jocko Nayles decât după doi ani.

— Războiul *sau* pacea nu au nimic onorabil, îi răspunse tăios profesorului.

— Cam cinic, nu-i aşa? observă Vierhaus.

— Ba deloc. Cuvântul „cinic” nu defineşte exact starea mea de spirit. Nu s-a inventat încă un cuvânt care să-mi descrie sentimentele faţă de acest subiect.

Keegan mai turnă o căldare de apă peste pietre şi alt nor de aburi se înălţă şuierând în cameră.

— Măcelul şi hotarele! Iată cu ce se ocupă războiul, zise el potolit, fără pasiune, mânie sau răutate, zâmbind încă. Războiul n-are nimic bun, decent sau onorabil. Nimic eroic sau corect. N-ai de ce să te mândreşti că ai luptat în război. Războiul este religia oamenilor bogaţi şi a politicienilor, e biserica lor. E o aventură dezgustătoare, consacrată distrugerii tinerilor, domnule profesor, o aventură pusă-n mişcare de o şleahtă de bătrâni răzbunători, neputincioşi, scârboşi, care invidiază tinereţea.

Se opri o clipă şi trase din ţigară. Apoi continuă, cu zâmbetul pe buze:

— La încheierea unui război ar trebui să predăm canaliile din ambele tabere, să le dăm pe mâna celor rămaşi fără vedere, fără picioare, fără braţe, a celor ce şi-au pierdut minţile din cauza lor. Ar trebui să fie jupuiţi de vii şi arşi pe treptele băncilor unde şi-au depus profiturile.

Se opri, mai trase un fum şi-şi scutură cu grijă ţigara pe cărbunii încinşi.

— Apoi ar trebui să-i punem la un loc în gropi comune şi să turnăm peste ei sodă caustică, să le ştergem numele din toate documentele umane şi de pe monumente şi să-i scoatem pe puii ăştia de căţea din istorie. Dar şi asta e o soartă prea bună faţă de ce ar merita.

Reacţia lui Keegan îl uimi oarecum pe Vierhaus, dar nu atât prin severitatea opiniilor sale, cât prin nonşalanţa cu care le expunea.

— Ei, da, se bâlbâi profesorul. Se pare că aţi meditat destul de mult asupra problemei. E un punct de vedere pasional.

— Nu-i nimic pasional, *Herr Professor.* Nici un săpun nu-i în stare să înlăture duhoarea morţii, nici un whisky nu-i atât de tare, încât să poată spăla gustul amar pe care războiul ţi-l lasă în gură. Este o afacere scârboasă, puturoasă, dezgustătoare. Acum, v-aş ruga să mă scuzaţi, dar migrena mea e atât de cumplită, încât mi-e teamă că voi fi obligat să mă internez într-un spital în cursul zilei.

— Vă compătimesc.

— *Danke.*

— Şi scuzele mele cele mai sincere.

— Nu-i nevoie de scuze. Oricum, războiul e un fel de politică.

— Înţeleg. Aveţi cumva, faţă de politică, o atitudine la fel de dură ca şi faţă de război?

— N-am absolut nici o atitudine faţă de politică.

— Dar evreul, Roosenfeldt, pare să realizeze lucruri respectabile în fruntea ţării dumneavoastră.

Keegan râse, deşi chiar şi o simplă chicoteală devenea chinuitoare pentru capul său care îi pulsa întruna.

— Îl cheamă Roosevelt. Şi nu e evreu.

— Zău? Auzisem altfel.

— Păi, ori aţi auzit greşit, ori cineva v-a luat peste picior.

— M-a luat peste picior?

— E o expresie americană. Vrea să spună că se glumeşte pe socoteala dumneavoastră. În ce mă priveşte, nu-mi pasă de ceea ce zic alţii despre el, dar mă deranjează să aud cum o asemenea minciună sfruntată e preluată şi transmisă de o persoană inteligentă ca dumneavoastră.

— *Danke.* Să iau ce-aţi spus drept compliment?

— Aşa şi este.

— Îmi pare rău că sunteţi prost dispus. Îmi place să discut problemele zilei cu americanii. Când o să vă simţiţi mai bine, poate luăm masa împreună.

— Aş fi încântat să iau masa cu dumneavoastră, dar probabil aţi auzit cam ce părere am eu despre toate astea, răspunse Keegan.

— Oh, mă îndoiesc, un domn cu educaţia şi experienţa dumneavoastră...

— Dar ce ştiţi dumneavoastră, profesore, despre educaţia şi experienţa mea? Ne cunoaştem doar de cinci minute.

— Mda, da, e adevărat. Uf, îmi permiteţi să fiu... cinstit cu dumneavoastră, *Herr* Keegan?

— Ar fi reconfortant.

— Am aflat câte ceva despre dumneavoastră. Despre comportarea dumneavoastră în război, despre succesul în afaceri. M-am interesat. Nu-i nimic misterios, la drept vorbind. M-am gândit că am putea discuta despre ceva care să fie benefic şi pentru mine şi pentru dumneavoastră.

— Ei, asta da, îmi place, profesore. În ţara mea avem o zicală: „O mână o spală pe cealaltă”.

— Bună zicală. Pune punctul pe i. Plec din oraş câteva zile. Când mă întorc, să vă dau un telefon?

Keegan îl privi atent pe profesor, apoi dădu uşor din cap, încuviinţând.

— De ce nu? Când vă întoarceţi, daţi-mi un telefon.

Vanessa era cât pe ce să piardă trenul.

— Încă o dată, hai, încă o dată, propusese ea când Keegan se întorsese de la saună. Or să treacă, probabil, ani până o să ne revedem.

Pierduseră simţul timpului.

Coborî fereastra de la compartiment şi-l sărută.

— N-au decât să te considere Contrabandistul Regilor, spuse ea râzând, pentru mine eşti Cavalerul fără Prihană.

Trenul se puse în mişcare şi Vanessa ridică deodată mâna, îşi smulse pălăria şi i-o aruncă.

— Amintire de la mine, spuse ea radioasă. Poart-o mândru

în bătălie.

Keegan urmări cum uriaşa locomotivă ieşea duduind din marea gară boltită, apoi o luă pe jos spre hotelul său, care era destul de aproape. Constată surprins că Vanessa avea să-i lipsească. De fapt, nu ea, ci vigoarea şi prospeţimea ei. „E o pierdere”, gândi el. Vanessa se va întoarce acasă, va termina colegiul, va avea o căsătorie convenţională, va avea doi sau trei copii şi, la cincizeci de ani, va fi moartă de plictiseală.

Când ajunse la hotel, se răzgândi brusc, luă un taxi şi se duse la *Der Schwarze Stier Verein.*

Clubul era aproape gol. Se vedeau doar oamenii care făceau curăţenie. Mirosea a bere trezită şi a fum de ţigară. Se îndreptă spre scara din spate şi urcă la etajul al doilea. Conrad Weil locuia într-un apartament care ocupa partea din faţă a clădirii, alături de clubul Poarta de Aur. Bătu la uşă şi-i deschise valetul lui Weil, un bărbat vârstnic, care se uita bănuitor, crunt, la oricine.

— Să văd dacă *Herr* Weil e acasă, consimţi el în silă.

Apartamentul, zugrăvit în nuanţe de albastru şi verde, părea o adevărată mostră de artă decorativă. Mesele şi scaunele din living nu aveau nici un colţ ascuţit. Lămpi în formă de flaut proiectau rondele de lumină pe tavan. Barul, din sticlă fumurie, amplasat într-un ungher, primea lumina de jos. Printr-o fereastră enormă, se vedea centrul Berlinului.

Weil intră în cameră după câteva clipe, îmbrăcat cu pantaloni negri şi o vestă subţire, de mătase roşie. „Ţine să fie elegant chiar şi sub duş”, gândi Keegan.

— Bravo, bravo. Aşadar, în cele din urmă ai venit să mă vizitezi, spuse Weil şi zâmbi.

— Scuză-mă că nu te-am anunţat dinainte. A fost o inspiraţie de moment.

— Nu contează motivul. Sunt încântat. Vrei un coniac? Coniac Napoleon. Praful e încă pe sticlă.

— De ce nu?

— Buun, e o vizită mondenă sau de afaceri? întrebă Weil în timp ce umplea două pahare încăpătoare.

Trăsăturile lui de uliu păreau rău prevestitoare în lumina care venea de la bar.

— Am nevoie de adresa cântăreţei Jenny Gould.

— De ce?

— Tu ce crezi? Vreau să-i intentez un proces pentru că nu răspunde solicitărilor.

Weil plescăi din limbă.

— Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu sarcasmul tău american. Te-ai îndrăgostit de ea, Francis?

— Nu ştiu, Conrad. Şi eu doresc să aflu. M-am gândit că o găsesc aici, la repetiţii.

— Nu mai lucrează aici.

— Cum?!

— Clienţii mei au fost nemulţumiţi.

— Ce i-a nemulţumit?

— Nu le-a plăcut cum cântă. Sau, mai exact, nu le-au plăcut cântecele pe care le interpreta.

— Te referi la găozarii cu cămăşi brune şi cu zvastica prinsă pe mâneci?

— Din păcate, brutele din SA sunt clienţii mei. Aseară s-a declanşat un scandal. Jenny interpreta un cântec din perioada de criză din America, *Brother Can You Spare a Dime,* cred că aşa se numeşte. S-a produs o oarecare agitaţie în mulţime şi tipii i-au strigat să interpreteze un cântec german. Ea şi-a continuat cântecul. Atunci, cineva din mulţime a exclamat: *„Jude!”* I s-au alăturat şi alţii. Unul dintre cei cu cămăşi brune s-a ridicat şi a urlat: *„Heil Hitler!”* I s-a asociat numaidecât altul, apoi altul, până când toţi s-au ridicat în picioare. Am stins luminile scenei şi am scos-o din încăpere. Apoi haita a început să cânte *Horst Wessel* şi, dintr-odată, berăria mea s-a transformat în miting nazist. Ş-acum să-ţi vând pontul, prietene: Jenny Gould nici măcar nu este evreică.

— Şi totuşi, ai concediat-o, deşi este o cântăreaţă talentată?

— Talentul nu are nici o legătură cu asta. Crezi că haita în cămăşi brune ştie ce e talentul?

— Atunci de ce naiba ai angajat-o?

— O eroare de judecată. M-am gândit că ar conferi un oarecare rafinament localului. Dar dacă ar fi continuat să cânte aici, aş fi avut tărăboi în fiecare seară. E de-ajuns să zbiere unul din mulţime *Jude* şi scandalul e gata.

— Chiar când nu-i adevărat?

— Adevărul n-are importanţă, Francis. În Germania, adevărul a devenit insulta supremă. Stai, nu te-ncinge prea tare, Irlandezule! I-am găsit un aranjament unde câştigă aceiaşi bani.

— Unde?

— La câteva străzi distanţă, la Clubul Kit Kat. E, oricum, mai potrivit pentru stilul ei de interpretare. Îl frecventează o societate foarte sofisticată, amatori de jazz american. Vin şi mulţi turişti americani. Acolo, la Kit Kat, n-o să aibă necazuri, cămăşile brune nu calcă pe-acolo.

— E o speluncă! zise Keegan, acru.

— *Ja,* dar o speluncă foarte cochetă. Ce? *Stier* este sală de concerte de muzică simfonică?

— Şi asta fiindcă o acuză că e evreică, zise Keegan, clătinând din cap.

— Haide, haide, Francis! Astăzi este un păcat să fii evreu în Germania. Sau comunist, social-democrat, ţigan ori artist. Minorităţile sunt vinovate, cei ce-şi exprimă dezacordul sunt vinovaţi. Nu se admite nici o disidenţă. M-ar putea aresta chiar şi pentru simplul fapt că discut cu tine despre asta. Cum de ai ignorat realitatea?

— N-am ignorat-o, dar până acum nu m-a preocupat.

— Aha. Şi aşa, deodată, a început să te preocupe. *Ja?*

— Mă interesează doar fata.

Conrad clătină din cap. Se aşează turceşte pe sofa, lângă Keegan, cu paharul în echilibru pe genunchi. Se trase mai aproape de Keegan şi-i spuse aproape în şoaptă:

— Eşti o pramatie încântătoare, Keegan. Aşa, din senin, ai o tresărire de conştiinţă în legătură cu tânăra cântăreaţă. Şi, deodată, te simţi ultragiat. *Ja?*

— E-adevărat, deodată mă simt ultragiat.

— Ce naiba, prietene, nu-nţelegi că ofensa resimţită de ei este mult mai mare decât a ta? Ofensa resimţită de ei este ură insuflată. Ură recunoscută. Aici, ordinea acceptată a lucrurilor este rasismul. În Germania, incapacitatea de a urî nu se bucură de popularitate. A nu urî înseamnă nonconformism. Suntem o societate închisă şi conformismul devine obligatoriu. Liderii noştri repetă, la nesfârşit, aceleaşi minciuni, iar minciunile se metamorfozează într-un soi de

adevăr naţional.

Conrad se ridică în picioare şi începu să se plimbe.

— Ştii cu ce m-am ocupat înainte de a ajunge — şi descrise un cerc sugestiv cu mâna, arătând localul — patron de berărie? Ei? Am fost profesor. *Ja,* profesor de istorie la Universitatea din Heidelberg. Am renunţat fiindcă profesorul este, prin firea lucrurilor, un nonconformist, o fiinţă răzvrătită, predispusă să se plaseze în opoziţie, datorită deprinderii, vocaţiei de a incita la discuţie. Războiul a făcut imposibilă meseria mea.

— Ce legătură are războiul cu asta?

— „Mă tem că adevăratul pericol după război va fi conformismul, devenit unică virtute, iar cei ce vor refuza să se conformeze vor trage consecinţele”. Ştii cine a spus asta?

— Nu.

— Woodrow Wilson al vostru, în ziua când a îndemnat Reichstagul american să declare război Germaniei. Wilson a înţeles că, în timpul războiului, conformismul este esenţial, fiindcă patriotismul presupune conformism. Ori, conservatorii sunt, de obicei, conformişti, de unde conchidem că, pentru a fi patriot, trebuie să fii conservator. Repetă raţionamentul întruna şi o să-l transformi în adevăr.

— Nu-mi vine să cred că o ţară întreagă înghite asemenea şopârle. Hitler nu durează mult.

— Te-nşeli, Francis. Hitler va rezista, întrucât este deja în plin război. Conrad se mângâie uşor cu palma pe creştet. Hitler arde cărţile ce nu se conformează ideilor sale. Desfiinţează ziarele care nu-l aprobă. Îi atacă pe artişti, fiindcă artiştii gândesc, deci nu se poate bizui pe ei. Culmea este că actele acestea se săvârşesc în numele libertăţii şi al patriotismului. Nu eşti un adevărat german dacă nu crezi în nazism. Mai mult, eşti considerat trădător. Un bun fascist îi urăşte pe evrei. Şi ce faci când urăşti ceva? Hai, spune! Te descotoroseşti de obiectul urii.

— Şi tu eşti de acord? întrebă Keegan.

— Haide, haide, prietene, de ce eşti atât de surprins? Weil îşi desfăcu larg braţele. Suntem prieteni de un an şi ceva. Mi-am manifestat eu vreo opinie? Nu sunt nici erou, nici revoluţionar. Sunt un laş convins. Patronez cea mai

degenerată berărie din Europa. M-am îmbogăţit, încurajând cele mai josnice slăbiciuni umane. Mi se pare corect cum acţionează Hitler? *Nein.* Mă opun? *Nein.* Sprijin partidul nazist? Ridică din umeri. Sunt ca un fir de iarbă. Mă aplec sub viforul vremurilor. Te sfătuiesc să o uiţi pe fată. Eviţi o mulţime de neplăceri. Mai devreme sau mai târziu, ea va avea din nou necazuri. Aşa merg aici lucrurile.

— Nu cred că vreau să o uit.

— Ai auzit-o cântând o dată, ai întâlnit-o treizeci de secunde, nu ştii nici măcar unde locuieşte. Şi poftim, ai şi ajuns să nu te mai poţi rupe de ea.

— Foarte nostim.

— Dar adevărat.

— Nu simt nevoia să mi se spună ce am şi ce nu am voie să fac.

Conrad ridică uşor din umeri.

— Foarte altruist. Din nefericire, nu şi foarte practic în Germania de astăzi.

— Care e adresa ei, Conrad?

Weil scoase un oftat.

— Locuieşte pe Albertstrasse, la numărul 236. Şi, începând din seara asta, cântă la Kit Kat. Două reprezentaţii, la nouă şi la unsprezece.

— Mulţumesc, zise Keegan, sorbindu-şi coniacul din pahar şi ridicându-se.

— Te-ai ferit întotdeauna de belele, Francis. Cel puţin, de când te cunosc. De ce să le cauţi acum?

— Nu mă cunoşti de prea mult timp, prietene.

Keegan se întoarse la hotel, se duse la florărie şi-i trimise lui Jenny Gould un buchet mare de trandafiri. Fără carte de vizită.

# 16

Willie Vierhaus urcă în fugă scările de la Casa Brună şi străbătu grăbit holul de marmură, îndreptându-se spre biroul Führerului. În fiecare marţi dimineaţa, la unsprezece patruzeci şi cinci fix, Vierhaus îi prezenta raportul lui Hitler, ţinându-l astfel la curent cu bârfele care circulau pe la reuniunile mondene şi cu alte informaţii interesante, întâlnirea dura întotdeauna între douăsprezece şi cincisprezece minute, adică până la ora când Hitler îşi lua prânzul. Când pătrunse în anticameră, secretara lui Hitler îşi duse degetul la buze. Avea fruntea încruntată şi părea tulburată. Prin uşile capitonate, răzbătea vocea ascuţită şi furibundă a lui Hitler.

— Nu vreau să mai aud nimic, ai înţeles? Nici un cuvânt. Astea-s tâmpenii, tâmpenii! Eşti un idiot, Plausen! Te credeam bărbat deştept, dar eşti un idiot. Idiot, idiot, idiot! Ieşi afară! Te-am eliberat din funcţie. Ia-ţi lucrurile şi cară-te.

— Da, *mein Führer. Heil Hitler.*

— Afară!

Uşa se deschise brusc şi Plausen, un bărbat cu aspect de şoricel, care lucra la Serviciul de Aprovizionare, ieşi în grabă. Era alb ca varul. Hitler îl văzu pe Vierhaus şi-l pofti cu un gest în birou.

Vierhaus intră şi ridică braţul, salutând:

— *Heil Hitler!*

Hitler schiţă fără tragere de inimă un salut de răspuns, dar starea de spirit i se schimbă imediat. Venirea lui Vierhaus îi schimba întotdeauna starea de spirit. Îi plăceau la nebunie intrigile şi bârfa, iar Willie Vierhaus nu sosea niciodată cu sacul gol.

— Hai, Willie, ce veşti noi ai? Înseninează-mi ziua. Până acum, a fost îngrozitoare. Să ai de-a face o dimineaţă întreagă cu idioţi ca... şi făcu un semn vag spre uşă.

— Îmi pare rău, *mein Führer.*

— Hai, dă-mi nişte informaţii picante.

Zâmbi, aşteptând.

— Ei bine, îl cunoaşteţi pe generalul Romsdorf?

— Divizia a treia. Fireşte, fireşte.

— Soţia sa, Fredie, s-a încurcat cu un dansator din compania de balet a Berlinului.

— Un balerin! exclamă Hitler, împreunându-şi cu zgomot palmele şi ducându-şi-le la buze.

— *Ja.* Nu este nici măcar solist. E în corpul de balet.

Hitler îşi înăbuşi un chicot. Apoi faţa lui deveni serioasă.

— Să nu ne creeze probleme. Romsdorf deţine un post foarte important.

— Da, *mein Führer.*

— Ca să nu mai spun că Romsdorf se fuduleşte cu virilitatea lui.

Hitler îşi înăbuşi un alt chicotit.

— Da, *mein Führer.*

— De fapt, şi Hitler chicoti mai tare, îşi închipuie că mor cucoanele după el.

Vierhaus se simţi dintr-odată în largul lui şi râse împreună cu Hitler.

— Vai de capul bătrânului Romsdorf, spuse Hitler. Mi-e milă şi de bietul balerin. După ce va afla generalul, tânărul va fi expediat direct la Dachau. Ei? Alte noutăţi?

— Săptămâna trecută a fost, din păcate, destul de anostă. Circulă obişnuitele zvonuri despre Röhm care se comportă din ce în ce mai penibil. Relatări scandaloase despre slăbiciunea lui pentru băieţi. Se pare că a devenit şi mai deşucheat. Şi, după cum am auzit, bea mai mult decât înainte.

— E beţiv şi poponar de când îl ştiu, ripostă Hitler.

Năravurile lui Ernst Röhm erau, într-adevăr, renumite, dar comportamentul său politic îl ofensa profund pe Hitler. Îşi chemase din America de Sud prietenul din perioada Puciului de la Berărie şi îl numise şeful cămăşilor brune, unul dintre cele mai importante posturi din Germania, dându-i puteri depline, ca să se ocupe de comunişti şi de evrei. Rohm voia însă mai mult. Acum sfida autoritatea lui Hitler. Îşi trâmbiţa intenţia de a candida la postul de preşedinte al Germaniei, ceea ce constituia un afront perfid la adresa mentorului său.

— Problema e că... începu Vierhaus.

— Problema e că SA are şase sute de mii de membri! urlă

Hitler şi glasul i se ridică brusc, devenind aproape ţipăt.

Îşi împinse furios capul înainte, gata parcă să muşte, respiră adânc şi începu să se plimbe. După câteva momente de tăcere, continuă cu glas aproape şoptit:

— Deocamdată, manevrez doar cu ajutorul gărzii mele personale, Willie, dar va mai trece un an înainte ca *Schutzstaffel* să capete forţa necesară pentru a rezolva definitiv problema. Îşi agită din nou mâna: Ştiu, ştiu, încă un an şi SS-ul va ajunge foarte puternic. Se opri şi se aplecă spre Vierhaus, îngustându-şi ochii. Vom distruge detaşamentele SA când trupele mele le vor întrece în forţă. E singura cale de a trata cu Rohm şi cu haidamacii săi.

— Da, *mein Führer.*

— Îţi mulţumesc însă pentru că mi-ai spus. E bine să mă ţin la curent cu... perversiunile sale.

Expresia i se schimbă din nou, radical. Trăsăturile i se destinseră. Îşi vărsase focul.

— Aşa, zise amabil. După câte înţeleg, cel care l-a dat în gât pe Reinhardt e omul tău de la ambasada americană.

— Da, *mein Führer.* E portar. De fapt, un *Judenhascher*, dar un om de mare încredere.

— Heinrich e puţin afectat, zise Hitler, ocolind biroul, cu mâinile împreunate la spate. I-ar plăcea să-şi atribuie meritul pentru întreaga afacere. Îl irită faptul că dispui de *Judenhascher* şi agenţi speciali care lucrează pentru dumneata.

— S-a plâns cumva, *mein Führer*?

— Nu, nu, nu, nu, bineînţeles că nu, răspunse Hitler, îndepărtând sugestia cu o mişcare a mâinii. Heinrich nu-i un prost. Ştie că mie mi-a venit ideea de a organiza mica ta unitate.

În realitate, Vierhaus se prezentase la Hitler cu propunerea de a forma o unitate de elită în interiorul SS-ului, însă colaboratorii apropiaţi ai lui Hitler se deprinseseră cu obiceiul Führerului de a-şi atribui sieşi ideile bune. La început, Hitler tratase problema ca pe o glumă, însă în cele din urmă pusese la dispoziţia lui Vierhaus un mic buget şi-i permisese să instruiască cinci oameni. Vierhaus reuşise, recrutând informatori şi câţiva servitori, să-şi extindă unitatea la

douăzeci şi cinci sau treizeci de oameni.

El inaugurase practica de a folosi germani cu sânge amestecat — de obicei o optime sau o şaisprezecime evrei — ca agenţi, promiţându-le că-i scapă de persecuţii, dacă se dovedesc utili. Cunoscuţi sub numele de *Judenhascher,* vânători de evrei, agenţii lui Vierhaus erau întrebuinţaţi frecvent pentru a aduna informaţii despre alţi evrei. Vânătorii de evrei îşi petreceau adesea săptămâni întregi cercetând atent documente de familie. Ei căutau să depisteze în arborele genealogic al suspecţilor o străbunică sau un văr de-al doilea cu o urmă de sânge evreiesc. Vierhaus transmitea rapoartele SS-ului, iar dosarele cu informaţii se îngroşau zi de zi, aşteptând ca mintea sinistră a lui Himmler să le folosească.

Hitler râse şi izbi cu palma în masă.

— Ştii ce-mi place la tine, Willie? Eşti un om practic. Hai, mai spune-mi. Ai fost de faţă la interogatoriul lui Reinhardt?

Vierhaus confirmă, înclinând capul.

— Ce ne-a spus? Ce ştie despre Crinul Negru?

— Pretinde că nici măcar n-a auzit de o asemenea organizaţie.

Sună telefonul. Hitler se repezi şi-l smulse din furcă. „Nu, nu, nu!” zbieră el şi trânti telefonul la loc, apoi se întoarse brusc spre Vierhaus.

— E un mincinos! mugi el şi faţa i se congestionă. Izbi cu pumnul în masă. Bineînţeles că ştie! El a contribuit la crearea ei! Respiră adânc, se calmă, apoi începu să-şi bată obrazul cu arătătorul. E important să zdrobim aceste organizaţii rapid, Willie, şi să-i nimicim pe fanatici. Fanatismul e contagios. Lichidarea organizaţiei va constitui prioritatea priorităţilor pentru dumneata. Distruge-i. Distruge Crinul Negru.

— Dar nu-i sarcina Gestapoului, *mein Führer?*

Hitler îşi agită ca un disperat mâna prin faţa lui, scuturând din cap în timp ce vorbea:

— Göring are alte griji. Dumneata nu te ocupa de politică.

— Da, *mein Führer.* Reinhardt mi-a spus ceva interesant. Americanul de care v-am vorbit, Keegan.

— *Irlandezul?*

— Irlandez american. După cât se pare, adjunctul

ambasadorului Wallingford a încercat să împrumute de la Keegan avionul pentru a înlesni evadarea lui Reinhardt, dar a fost refuzat.

— Aha! Intuiţia dumitale în privinţa lui este probabil corectă.

— M-am decis să am o discuţie cu Keegan astăzi, dis-de-dimineaţă. Este un cinic perfect şi am sentimentul că nu e mulţumit de felul în care merg lucrurile în America. Nu are încredere în bancheri şi în oamenii de afaceri. După cum afirmă el, aceştia sunt singurii care au avut de câştigat de pe urma războiului.

— E adevărat. Foarte adevărat, zise Hitler, subliniindu-şi acordul prin câteva mişcări bruşte ale capului. Ce ţi-ai propus în legătură cu Keegan?

— Nu m-am hotărât încă. Este deosebit de bogat şi foarte independent. Cunoaşte o groază de lume — diplomaţi, militari, oameni din guvern, membrii familiilor regale de aici şi din Anglia. Dacă ar avea simpatie pentru viziunea dumneavoastră, *mein Führer,* l-am putea folosi în multe feluri. Cunoaşte secretele protipendadei — cine e vulnerabil la şantaj: homosexuali, faliţi, oameni influenţi, al căror nivel de trai depăşeşte conturile lor din bancă.

— Sunt de acord. Însă vezi cum tratezi cu el. Să nu te-ncrezi niciodată în americani. Sunt prea idealişti.

— Da, *mein Führer.*

— Ce-mi spui de *Siebenundzwanzig?*

— Pregătirea lui merge foarte bine. Ludwig îmi raportează că este un elev excelent. Învaţă repede. Întâmplător, încerc ceva — o mutare puţin cam vicleană.

— Nu mă îndoiesc, şi Hitler îl privi maliţios. La ce m-aş putea aştepta de la dumneata?

— Am mai introdus un elev la cursul de pregătire al lui Swan. Swan habar nu are, fireşte. Va fi înlocuitorul său, în caz de accident sau dacă e prins. Swan crede că noul elev se pregăteşte pentru o misiune diferită. Ne va da posibilitatea să-i comparăm.

— Nu e nevoie să-ţi mai spun cât de precaut se impune să fii cu Douăzeci şi şapte, zise Hitler, iar trăsăturile feţei lui se aspriră. Swan este o achiziţie extraordinară, dar riscăm să-l

pierdem, dacă îl decepţionăm — sau dacă ajunge să creadă că nu avem deplină încredere în el.

— Am reţinut recomandarea, *mein Führer.* Am să mă duc să vizitez personal tabăra.

— Foarte bine. Aştept cu nerăbdare să-ţi ascult raportul. Ai pus la punct detaliile operaţiunii?

— Voi fi gata în momentul când Swan îşi va termina pregătirea.

— Excelent. Sunt mândru de dumneata, Willie.

— Mulţumesc, *mein Führer.*

— Şi, Willie, nu uita. Ridică un singur deget. Crinul Negru.

— Da, *mein Führer. Heil Hitler.*

— *Heil Hitler.*

# 17

Swan zbura nebuneşte la vale, pe partea abruptă a muntelui, iar vântul îi vâjâia asurzitor în urechi. Îşi controla perfect coborârea care semăna mai mult cu o săritură de pe stâncă. Nu lua în seamă primejdiile traseului, extrem de înclinat, nu observa frumuseţea Alpilor şi ignora durerea produsă de efort la gambe, coapse şi umeri. Concentrarea lui era desăvârşită. Privirile se focalizau la circa treizeci de metri înainte, mereu atent la pistă, pentru a descoperi bolovanii, arbuştii şi obstacolele mascate de zăpada adâncă. Dacă percepea vreun pericol, îşi modifica traseul doar atât cât era necesar ca să-l evite, dar fără să-şi reducă viteza. Schiurile spulberau zăpada, în formidabila cursă contra unui cronometru din mintea sa.

La vreun kilometru depărtare, aproape de poalele muntelui, stătea cufundat în zăpadă până la genunchi un bărbat înalt — avea aproape un metru nouăzeci — chel, cu o faţă prelungă, triunghiulară şi ochi scrutători, deschişi la culoare. Era musculos, îmbrăcat într-un echipament alb de camuflaj, şi cerceta cu binoclul versantul piscului Hummel. Bărbatul bronzat, datorită orelor petrecute pe munte, era într-o formă fizică excelentă. Purta o singură emblemă pe beretă, vulturul SS, din argint. Deodată, binoclul lui se opri puţin şi căută câţiva centimetri mai sus. Îl găsi. Schiorul părea un grăunte minuscul, coborând fulgerător coasta.

— E acolo, zise el. Cam la jumătatea drumului. Doamne Dumnezeule, cred că are şaptezeci de kilometri la oră.

Vierhaus urmări cum grăuntele parcurgea furtunos versantul abrupt şi sterp al piscului, apoi îşi reglă binoclul, apropiind imaginea. Prin lentile, vedea cum sportivul îmbrăcat în negru gonea la vale, fără să vireze, iar zăpada se stârnea ca un vârtej în urma sa.

— Sper să nu se rănească, zise Vierhaus.

— Imposibil, spuse masivul ofiţer SS. Swan nu se va răni niciodată. Swan nu va avea, nu va admite niciodată vreun accident.

— Tipul nu-ţi place, aşa-i, Ludwig? zise Vierhaus.

— La drept vorbind, nu prea văd ce să-mi placă sau să-mi displacă la el. E un tip singuratic. Nu stă niciodată la o bere cu noi, seara. E politicos cu profesorii şi cu ceilalţi elevi, dar atât. S-a consacrat în întregime realizării perfecţiunii.

Ludwig îşi luă pentru o clipă binoclul de la ochi.

— Însă are mare talent de actor. S-a deghizat şi a păcălit de trei sau patru ori întregul personal.

— Chiar aşa? zise Vierhaus.

Ludwig îşi ridică din nou binoclul.

— Ba chiar poate să fie de-a dreptul fermecător, când nu este el însuşi, adăugă Ludwig.

Sigur pe sine, coborând ferm în linie dreaptă, schiorul ajunse la capătul pantei abrupte şi dispăru printre copacii de la poale.

— Ai ales perfect locul pentru antrenament. De ce ai optat pentru Dolomiţi?

— Mai ales datorită zăpezii. Munţii sunt acoperiţi cu zăpadă în tot cursul anului, iar locul este izolat. N-ai cum să nimereşti din întâmplare la tabăra asta. Locuitorii din Millstadt presupun că suntem un punct de graniţă. Italia e doar la douăzeci-treizeci de kilometri depărtare.

— Satul pare plăcut.

— Foarte ospitalier şi complet izolat.

— Spune-mi mai multe despre Swan, zise Vierhaus.

— E cel mai bun elev pe care l-am avut până în prezent, spuse masivul instructor SS. Un bărbat deosebit de inteligent. Îi spui o dată un lucru şi l-a şi reţinut. Stăpâneşte impecabil ceea ce l-am învăţat eu şi cei cinci instructori ai mei.

— Crezi că instrucţia e încheiată?

Ludwig se gândi o clipă la întrebare. Vierhaus îl recrutase pe colonel de la SD, serviciul secret de informaţii al SS-ului, unde îl consideraseră prea înalt pentru a fi un agent de teren eficace. O pierdere nefericită pentru SD, fiindcă Ludwig era unul dintre oamenii cei mai pătrunzători pe care-i întâlnise. Absolvise cu brio Universitatea din Berlin şi era un excelent cunoscător al firii umane. Vierhaus îi încredinţa agenţii recrutaţi de el şi colonelul avea însărcinarea să-i instruiască sau să-i elimine. Ludwig crease un program epuizant din

punct de vedere fizic şi psihic, un program conceput să-i pună la grea încercare chiar şi pe cei mai tari oameni.

— Probabil, rosti în fine Ludwig. Poate ar fi bine să mai stea puţin. Ca să mă asigur că este pregătit perfect. În definitiv, noi am programat iniţial cursul pe durata unui an. De-abia s-au scurs şapte luni.

— Nu ne zoreşte nimeni, zise Vierhaus. Pregătit pentru orice însărcinare, înţelegi, Ludwig? *Orice* însărcinare! Trebuie să se descurce cu uşurinţă în orice împrejurare. Ce-mi poţi spune despre atitudinea lui, în general, faţă de situaţii neprevăzute?

— E rece ca un aisberg. Nu-l tulbură nimic. A supravieţuit trei săptămâni singur, în munţi, unde l-am lăsat liber, doar cu armele lui. Cred sincer că Swan *a câştigat* în greutate acolo.

— Arme?

— E un ţintaş remarcabil şi mânuieşte cuţitul ca un artist de circ. Ashita, instructorul din Okinawa, afirmă că Swan este cel mai bun elev de ju-jitsu pe care l-a avut până acum. Tipul are mâini de oţel.

— Va ucide când va veni momentul?

— Cât ai clipi din ochi. E în stare să o ucidă chiar şi pe maică-sa, dacă i s-ar părea necesar.

— Interesant. Şi, crezi că va executa ordinele, singuraticul ăsta?

— Nu va precupeţi nimic pentru a-şi îndeplini misiunea. Explicaţia: s-a transformat într-o maşină.

— Şi lucrurile acelea, care nu se pot învăţa?

— Este şiret, ingenios, iute, periculos. Un mincinos abil. Şi, cum am mai spus, un adevărat actor. Destul de paranoic pentru a-şi lua măsurile de precauţie necesare. Şi, aţi văzut mai înainte, este un schior de mare clasă, care nu cunoaşte frica. O achiziţie formidabilă, *Herr Professor.*

— Şi celălalt? Kraft?

— Are şi el calităţi. E capabil să ucidă cu sânge rece, dar n-are imaginaţia lui Swan. În unele domenii, pare aproape la fel de bun ca Swan.

— Cum stă cu şiretenia?

— Şiretenia? Nu se ridică la nivelul lui Swan. Să vă dau un exemplu. Le-am propus o temă să arunce în aer un depozit

păzit straşnic. Au fost prinşi trei dintre oamenii care încercau să pătrundă în obiectiv, dar Swan nu s-a apropiat de clădire. Cel puţin, noi nu l-am văzut. Apoi a venit la mine şi mi-a spus să chem gărzile de pe poziţie, fiindcă depozitul o să sară în aer. Peste două ore, buum! Sărise. Se pulverizase!

— Cum a procedat?

— A folosit un şobolan-bombă.

— Adevărat? spuse Vierhaus cu surprindere.

— Ştiţi ce e un şobolan-bombă?

— Am auzit cândva, spuse Vierhaus după o clipă.

— A intrat în canalul de scurgere, s-a târât sub clădire şi a instalat cursa. A folosit brânză Limburger, ca să fie sigur că şobolanul îi simte mirosul. Cursa a funcţionat ca vrăjită.

— Dar ceilalţi cursanţi? Promite vreunul la fel de mult ca Swan?

Aplecat înainte, cu genunchii îndoiţi ca să-şi menţină viteza, Swan ţâşni din desişul de pini de la poalele muntelui şi se îndreptă neauzit spre ei.

— *Nein.* Sunt buni, dar nu-l egalează pe cel ce se-ndreaptă spre noi. Profesore, este înspăimântător de eficace.

— Te sperie, Ludwig? întrebă într-o doară Vierhaus.

Colonelul Ludwig zâmbi şi dădu din cap.

— Nu mă sperie nimeni, profesore. Eu am biruit de mult şi definitiv orice spaimă. Nu, însă mă uimeşte. La o săptămână după ce a venit aici, am înţeles că tratamentul de desensibilizare propus de noi e complet inutil pentru el. Oh, Doamne, ar fi putut să dea lecţii! Este ofiţerul perfect pentru SD. Orice *ar avea de gând* Führerul, ăsta *e* omul lui.

— Ţi-ar plăcea să te-nfrunţi cu el?

Câteva clipe, Ludwig îl privi pe Vierhaus, amuzat şi ironic, apoi dădu uşor din cap.

— *Ja.* Ar fi o confruntare interesantă. Capacitatea sa de a se concentra asupra unui singur obiectiv, de a lua hotărâri fulgerătoare, bazate pe cunoaştere, instinct *şi* logică şi de a reacţiona imediat e de-a dreptul fantastică. Majoritatea celor din meseria noastră acţionează visceral şi logica este rareori prezentă.

— Învaţă din greşelile lui?

— Swan nu comite greşeli.

— Ludwig, care sunt slăbiciunile lui?

— Singura slăbiciune pe care i-am depistat-o este nerăbdarea. Când învaţă ceva, vrea să încerce singur imediat.

— Hmm! Să nu devină o problemă serioasă. Omul va fi ţinut în rezervă ani de zile, probabil, înainte de a trece la acţiune.

— Atunci, încercaţi să găsiţi alte modalităţi de a-i umple timpul. Îi place pericolul.

Vierhaus începu să chicotească.

— Am spus ceva caraghios? întrebă Ludwig.

— Nu. Mă gândeam să nu-l fi *supra* antrenat. Ar fi culmea ironiei.

— Imposibil, *Herr Professor*, răspunse Ludwig. Kraft şi ceilalţi trei pe care-i pregătim aici reprezintă speranţe autentice, dar au nevoie de doi sau trei ani ca să atingă nivelul lui Swan şi, la vremea aceea, numai Dumnezeu ştie cât de bun va deveni Swan.

— Te felicit, colonele, zise Vierhaus, strângând mâna bărbatului înalt. Faci o treabă minunată. Ei, şi acum ce urmează?

— Un concurs.

— Concurs?

— Da. Îi voi pune pe Swan şi pe Kraft să-şi măsoare puterile într-o căţărare şi coborâre foarte dificile.

— De ce?

Ludwig ridică din umeri.

— Vreau să văd cine se întoarce primul. Să-i observ cum reacţionează într-o situaţie de confruntare sub stres real. Există lucruri pe care instruirea n-are cum să le simuleze. Concursul va fi concludent.

— Dar periculos, colonele. Instruirea a fost excelentă, după cum îmi dau eu seama, şi mă tem ca ei să nu fie *prea* dornici să câştige. Dacă îşi asumă riscuri inutile?

— De acord, spuse Ludwig zâmbind, dar şi asta face parte din pregătire, profesore: le testăm capacitatea de judecată. Va fi, cu siguranţă, deosebit de interesant, nu credeţi?

— Puţin cam diabolic.

— Aa, da!

— Ei ştiu ceva despre întrecere?

— Ei nu ştiu niciodată nimic dinainte, profesore. Surpriza e un element important în cursul de instruire.

— Oare Swan bănuieşte că îl pregăteşti pe Kraft ca dublură a lui?

— Numai Dumnezeu ştie ce bănuieşte sau ce gândeşte el.

Swan parcurse în viteză ultima jumătate de kilometru. Frână brusc, printr-o cristiană, la câţiva centimetri în faţa lui Vierhaus şi a lui Ludwig. Aburul respiraţiei îi ieşea egal, lin, printre buze. Ramele ochelarilor de protecţie şi gulerul hanoracului erau acoperite de gheaţă. Îşi săltă ochelarii pe frunte şi salută, înclinând capul. Vierhaus îşi dădu seama că îl vede pe Swan nedeghizat pentru prima oară. Avea părul lung, de culoarea paiului şi îşi lăsase o barbă mare. Ochii albaştri ca peruzeaua, privirea intensă, ca a unui uliu. Nu purta căciulă. Noduri mici de gheaţă se topeau şi străluceau în pletele lui lungi şi în barbă.

„Frumos diavol”, gândi Vierhaus.

— *Herr Professor,* mă bucur că vă revăd. A trecut ceva vreme.

— Şi eu mă bucur, colonele Swan, răspunse Vierhaus, strângându-i mâna. A fost o demonstraţie impresionantă.

— *Ja.* Cred că sunt cu aproape o secundă şi jumătate sub ultimul meu record.

Ludwig îşi privi cronometrul.

— Exact cu 1,2 secunde, zise el, râzând. Dacă o să cobori şi mai repede, Swan, vom fi nevoiţi să te înzestrăm cu aripi.

— M-am gândit să luăm cina la hotelul meu... numai noi doi, propuse Vierhaus.

— Sunt obligat să te refuz, Willie, replică Swan. Urmează două zile foarte dificile şi vreau să mă păstrez în formă maximă.

— Oh? Dar de ce? întrebă Ludwig cu nevinovăţie.

— A sosit momentul meciului dintre Kraft şi mine, aşa-i? răspunse Swan. Nu-mi pot permite să mă distrez.

Şi se îndreptă râzând spre cabana de la poale.

— De unde a ştiut? întrebă Vierhaus. Credeam că va fi o surpriză.

— *Ja,* răspunse Ludwig, vizibil iritat. La fel am crezut şi eu.

Cabana mică de la poalele muntelui, cu două dormitoare, o bucătărie şi un living spaţios, era centrul de planificare şi lectură. O hartă pătrată, cu latura de doi metri, harta detaliată a zonei respective, acoperea în întregime unul din pereţi.

Kraft era mai scund decât Swan, dar mai voinic, cu grumaz de taur şi bicepşi puternici care îi umflau tricoul de bumbac. Nu purta barbă, nici mustăţi şi avea părul negru tuns la piele. Stătea foarte drept, într-un contrast izbitor cu Swan, care se instalase nonşalant pe scaunul lui. Kraft renunţase la cariera promiţătoare de schior olimpic şi se înrolase la cele Şase Vulpi. Fusese un student excepţional şi vorbea fluent engleza, franceza şi italiana.

Swan îşi ignora adversarul. În schimb, îl privea pe Ludwig cu ochii îngustaţi şi asculta atent ceea ce spunea tutorele său, cântărind fiecare cuvânt.

— Iată în ce constă exerciţiul, îi anunţă Ludwig. Veţi escalada versantul piscului Hummel pe aici, zise, arătând cu o baghetă locul de unde urma să înceapă exerciţiul şi traseul posibil. Urcaţi pe panta de vest, care are aproape o mie o sută de metri, apoi traversaţi aici, spre versantul din spate şi coborâţi pe panta opusă. Obiectivul este aducerea steguleţului plasat la poalele muntelui.

Ridică un mic drapel nazist roşu, cu o zvastică neagră în centru.

— Se mai punctează şi altceva în afară de viteză? întrebă Kraft.

— Obiectivul este recuperarea steagului, repetă Ludwig. Aveţi cincisprezece minute pentru studierea hărţii. Asta-i tot. *Heil Hitler.*

— *Heil Hitler,* răspunseră la unison cei doi bărbaţi, ridicându-şi braţele.

Ludwig şi Vierhaus părăsiră cabana. Swan şi Kraft studiară în tăcere harta; Kraft scrise grăbit ceva, în timp ce Swan stătea în picioare lângă ea şi o privea fără nici o expresie. „Exerciţiul ăsta este un joc de şah, îşi spuse Swan. Un joc de şah foarte periculos.” Versantul din spate era un gheţar format din zăpada ce se topea în după-amiezele calde de august şi îngheţa din nou noaptea.

Existau două trasee pentru coborârea povârnişului. Cel de pe latura de vest a gheţarului era mai rapid, dar mult mai periculos, cu o zonă înţesată de copaci prăbuşiţi, care se întindea pe aproape jumătate din lungimea lui. Pârtia dinspre răsărit avea doar câteva porţiuni mici cu arbori prăbuşiţi şi un prag natural la jumătatea pantei care întrerupea coborârea. Cele două trasee se întâlneau cam pe la jumătatea versantului. După aceea venea o pistă rapidă până jos — floare la ureche.

Trebuia, aşadar, să optezi fie pentru coborârea riscantă pe peretele vestic, fie pentru traversarea culmii pe pârtia estică. Opţiunea avea o importanţă capitală.

Obiectivul enunţat de Ludwig suna foarte simplu — recuperarea steagului. Operaţiunea nu constituia un test al curajului, ci unul de îndemânare, inteligenţă şi viteză.

Se concentră asupra hărţii. Deoarece se căţărau pe panta vestică, el trebuia să traverseze gheţarul, ca să ajungă la pârtia estică de coborâre. O misiune primejdioasă în sine. Un singur pas greşit şi plonjai în gol de la o înălţime de aproape cinci sute de metri. Era moarte sigură. Ludwig născocise o întrecere diabolică.

— Hei, Swan, îţi urez noroc. Să câştige cel mai bun, spuse Kraft, întinzându-i mâna.

— O să câştige sigur cel mai bun, zise Swan, fără să-l privească.

Nu dădu atenţie mâinii întinse a lui Kraft, se întoarse brusc şi ieşi din cabană.

Pe la amiază, Swan ajunsese pe creasta versantului din spate al piscului Hummel. Potrivit calculelor sale, avea un avans de două sau trei minute faţă de Kraft. Pierdu treizeci de secunde, cercetând valea cu privirea şi concentrându-se asupra configuraţiei hărţii pe care şi-o întipărise în minte. Piscul Hummel se profila undeva spre est, pe când pârtia vestică, cea mai periculoasă din cele două, începea numai la cincizeci de metri distanţă, pe buza muntelui. Traversarea gheţarului prin spate era prostie curată. Intervenea şi un alt factor, vântul, care urla turbat în jur, înălţând vârtejuri de zăpadă. Însă dacă ocolea prin partea din faţă a crestei, putea

să ajungă pe versantul celălalt lunecând pe zăpadă bună. O traversare de aproximativ două sute de metri, aprecie Swan, iar Kraft îl prindea din urmă. *Recuperaţi steagul.* Singura instrucţiune primită de la Ludwig. Se puse în mişcare şi lunecă în jurul părţii din faţă a piscului, îndreptându-se spre pârtia estică, aplecat pe schiuri. Vântul violent îl izbea în spate şi îl împingea spre ţintă. Îl va forţa pe Kraft să aleagă coborâşul periculos de pe panta vestică. Grăbi traversarea crestei, viră brusc de-ndată ce ajunse pe versantul de est şi ocoli piscul, ducându-se spre povârnişul din spate. Se opri foarte aproape de o zonă râpoasă, presărată cu arbori prăbuşiţi.

Stătea pe un mic pinten, exact deasupra pârtiei care brăzda coasta gheţarului. Studie câteva clipe traseul, privind cum vântul mătura zăpada de pe vârful îngheţat. „Zăpada e bună, gândi” el. Gheţarul de sub el acoperea aproape întreaga suprafaţă a muntelui. Gheaţa strălucitoare se topea, brăzdată de fisuri înguste, adânc săpate de şuvoaiele produse de dezgheţ.

Swan privi piscul Hummel, care se înălţa la treizeci şi ceva de metri deasupra lui. Sub vârful muntelui, se formase o ciupercă de zăpadă enormă şi periculoasă. De pe pălăria ei zdrenţuită curgeau şuvoaie de zăpadă topită care brăzdau adânc partea îngheţată a muntelui. În masiva proeminenţă de zăpadă se vedeau ici şi colo crăpături adânci.

„În curând, se va produce o avalanşă”, se gândi Swan.

Privi spre vest. Poteca naturală cobora abrupt, aproape vertical printre copaci. Exact sub Swan, pârtia aleasă de el era presărată ici şi colo cu copaci piperniciţi. O pistă mai lentă, dar mai sigură. Privi cu coada ochiului spre partea îndepărtată a gheţarului şi-l văzu pe Kraft care ajunsese în pisc la numai câteva secunde după el. Kraft avea cale liberă spre coborâşul mai rapid, mai periculos. Se va lăsa tentat? Sau va pierde un timp preţios, urmărindu-l pe Swan spre partea de răsărit a povârnişului?

„Va acţiona numai din instinct”, gândi Swan. Kraft îşi stabilise planul de acţiune înainte de a ajunge în vârf, bazându-se pe studierea hărţii. Acum era încolţit. Nu-şi putea permite să traverseze râul de gheaţă topită care îi despărţea.

Va coborî pe partea vestică, n-avea încotro. Şi, în timp ce Swan îl urmărea, Kraft se săltă în beţe, viră şi se lansă pe pârtia vestică. Fatală decizie!

Imediat, Swan îşi făcu vânt şi sări peste marginea pragului, pornind vijelios pe pârtia estică. Sub el se întindea un traseu drept, până la mijlocul pantei abrupte; apoi o îngrămădire de bolovani forma un pervaz ce se întindea de la est la vest, intersectând muntele pe la mijloc. Plonjă spre pervaz, fiind perfect conştient că, pe partea opusă a gheţarului, Kraft îl devansase cu câteva secunde. În dreapta lui, stâncile colţuroase rămâneau în urmă, cu o viteză ameţitoare. În timp ce sărea şi se năpustea pe pârtia îngustă, căuta încordat să descopere porţiunile de gheaţă care l-ar fi putut răsturna. Departe, în stânga, vedea cum Kraft, cu un avans de câteva secunde faţă de el, zbura nebuneşte pe pârtia primejdioasă din vest, luptându-se cu vântul. Swan ajunse la prag, execută o cristiană şi se opri.

Kraft îşi continua goana, dar curând avea să ajungă la o porţiune plată a pârtiei. Trebuia să parcurgă ultimii treizeci şi ceva de metri pe gheţar, ca să ajungă la panta finală. Observă cum Kraft îşi încetinea coborârea, pe măsură ce se apropia de râul de gheaţă. „Va fi nevoit să se oprească un moment, pentru a studia deplasarea gheţii, gândi Swan. Nu-i destul de idiot ca să o traverseze orbeşte.” Swan băgă mâna în jachetă şi scoase un revolver Luger. Se întoarse, ochi spre zăpada agăţată de vârful muntelui şi trase un foc, încă unul şi încă unul...

Sub el, Kraft se răsuci lateral şi se sprijini de munte, fiindcă simţea cum schiurile trepidează pe zăpada zgrunţuroasă de la marginea gheţarului. Se opri la mică distanţă de zona înţesată de copaci prăbuşiţi. Valea se întindea cam la trei sute de metri sub el. Îşi pierduse suflul, iar ochelarii de protecţie se aburiseră. Îi dădu jos şi studie deplasarea gheţarului.

Apoi auzi o împuşcătură. A doua. A treia. Se uită spre vârful muntelui. Ce dracu-l apucase pe Swan?

Atins de vibraţiile produse de împuşcături, uriaşul bloc de zăpadă de pe piscul Hummel începu să geamă şi să se clatine în bătaia vântului. Crăpăturile se lărgiră şi detunară ca o

rachetă. Şubrezită, marea ciupercă de zăpadă se desprinse brusc. Valul de zăpadă, de trei metri grosime şi cincizeci de metri lăţime, se prăvăli dintr-odată şi porni vuind la vale.

Swan îşi făcu vânt cu beţele, sărind de pe prag şi năpustindu-se pe panta largă. Aplecându-se mult înainte, cu genunchii îndoiţi, mână nebuneşte la vale, urmărit de zidul de zăpadă, virând, îndepărtându-se de gheţar şi menţinându-se pe muchia zonei de copaci prăbuşiţi din partea de est.

Kraft aruncă o privire spre valul bubuitor de zăpadă care venea după el. Prins în capcană, fu obligat să ia o hotărâre rapidă. Schiurile sale scrâşneau pe crusta zgrunţuroasă a albiei gheţarului, în timp ce cobora chiar pe muchia prăpastiei. Reuşise aproape să traverseze când schiurile îi fugiră de sub el. Căzu. Încercă cu disperare să se agaţe de o ridicătură, de o fisură, de ceva care să-i oprească alunecarea spre marginea stâncii. Degetele i se înfipseră în gheaţă. Muchiile ascuţite îi sfâşiară mănuşile şi-i spintecară degetele, dar până la urmă reuşi să se prindă de o crăpătură din gheaţă şi să-şi stopeze prăbuşirea. Îşi ridică îngrozit privirile. Valul de zăpadă trecu furios peste el, îi umplu gura, îl orbi şi-l târî spre prăpastie. Pierdut în torentul de zăpadă, Kraft plonjă trei sute de metri în golul văii.

Swan nu se mai uită în spate. Auzi cum avalanşa urla înspăimântător hăituindu-l, dar continuă să coboare, sporindu-şi viteza şi căutând cu ochii obstacolele. Zbură pe ultima pantă ca o rachetă, îndreptându-se spre poalele muntelui. Din cauza vitezei ameţitoare, risca să piardă controlul asupra schiurilor, însă mână din ce în ce mai repede, folosindu-şi toate fibrele musculare ca să nu cadă. Nu se gândi la avalanşa care venea după el. Continuă, pur şi simplu, coborârea în forţă...

Swan îşi scoase ochelarii, îi lăsă în jurul gâtului şi-şi scutură zăpada din coama blondă. Clipind în lumina strălucitoare a soarelui, cu ochii arzând de surescitare, spuse:

— Dumnezeule, aţi văzut ce s-a-ntâmplat? Am fost doar cu patru-cinci metri în faţa alunecării de zăpadă. Privi înapoi spre coasta muntelui. Unde este Kraft? întrebă el.

— N-a reuşit să scape, spuse Ludwig fără emoţie.

Avalanşa l-a înghiţit. S-a prăbuşit pe versantul vestic.

— Ce păcat! zise Swan. Băiat bun Kraft, dar n-ar fi trebuit să aleagă panta de vest. În nici un caz.

— Ce vrei să spui? întrebă Vierhaus.

— Era prea imprevizibilă, răspunse Swan. Când soarele dogoreşte, zăpada de vară devine instabilă. Un vânt puternic putea oricând să o urnească din loc. În plus, coborâşul însuşi era prea riscant. A comis o gravă eroare de judecată. Indicaţia dumneavoastră era să recuperăm steagul, nu să ne găsim moartea.

— De aceea ai ales versantul de est? întrebă Ludwig.

— Da. E destul de periculos, dar nu mortal. Am avut misiunea să ajung pe culme, apoi să cobor în plină viteză şi să-l înfrâng pe Kraft. Nu mi s-a cerut să-mi jertfesc viaţa. Martirii nu câştigă războaie, domnilor. Sunt numai figuri frumoase în cărţile de istorie. Kraft a comis o fatală eroare de judecată. Mi-am propus să-i exploatez greşelile, nu să mă preocup de soarta lui.

— Mi s-a părut că aud împuşcături de pistol cu puţin înainte de declanşarea avalanşei, spuse Ludwig.

— Zău? spuse Swan. Probabil de la blocul care se rupea. A detonat ca o explozie.

Îşi descheie hanoracul.

— Am avut misiunea să iau steagul aflat pe linia de sosire, colonele, zise el scoţând drapelul de sub jachetă şi, împăturindu-l cu grijă, i-l înmânã lui Ludwig.

— Complimentele mele, domnule.

— Mai aveţi şi alte întrebări în legătură cu măiestria lui Swan? întrebă Ludwig.

— Nu, spuse Vierhaus. Nici o întrebare. Dar vreau să-i dai obiectul acesta.

Îi dădu lui Ludwig o brichetă Dunhill subţire, din aur masiv, lungă cam de opt centimetri. Avea laturile netede, iar pe capac un minuscul cap de lup lucrat de mână, mascota SS.

Ludwig îşi plimbă degetul mare pe suprafaţa brichetei. Ce voluptate să o atingi!

— E premiul pentru absolvirea cursului, spuse Vierhaus. Spune-i să o păstreze permanent la el. Ca să-i amintească

cine este.

— Aşa. Acum credeţi că e pregătit?

— *Oh, da,* spuse zâmbitor Vierhaus. Cred că este pregătit.

# Cartea a doua

*„Parcele îi conduc pe cei puternici, Şi îi târăsc pe cei slabi.”*

SENECA

# 18

Şedea pe un scaun înalt în colţul scenei mici, sub lumina pastelată a unui reflector. Un pian, un saxofon tenor şi un contrabas creau un fundal sonor subtil, deşi vocea ei impresiona şi fără acompaniament. Cântecele sale erau improvizaţii, nu cereau aranjamente orchestrale elaborate. Luminile se stinseră în micul club. Prezentatorul o anunţă, urmă un arpegiu la pian, lumina discretă se micşoră treptat, iar ea începu să cânte:

*N-am nimic de arătat,*
*N-ai ce să priveşti,*
*Îmi place să trăiesc,*
*Mă bucur că tu eşti*
*Omul dorit Şi că mă iubeşti*
*Ce bine e!*

Cânta în engleză şi accentul îi sporea forţa de seducţie.

După câteva note, Jenny Gould fermecase auditoriul.

Keegan se aşeza la aceeaşi masă în fiecare noapte şi rămânea acolo ore în şir. Îi trimitea zilnic un buchet enorm de trandafiri, fără carte de vizită, şi spera că, mai devreme sau mai târziu, ea va face legătura între flori şi americanul smintit care venea noapte de noapte şi-i urmărea toate spectacolele — dar ea îl ignora. În cele din urmă, încercă să-şi aranjeze o întâlnire, însă impresarul îl avertiză că ei nu-i plac americanii. Keegan nu mai fusese respins atât de categoric de nici o femeie, iar indiferenţa ei îl descurajă atât de tare, încât nu mai frecventă clubul.

Iarna ce se apropia deveni iarna nemulţumirii sale. Fu o iarnă blândă, iar Keegan îşi petrecu majoritatea timpului în sudul Franţei, într-un orăşel numit Grenois. Hotărâse să ducă acolo, la iernat, unul dintre caii săi de curse, o iapă pe care voia să o pregătească pentru sezonul de vară de la Longchamp. Iapa se comportase promiţător pe hipodromurile americane, în cursele cailor de doi ani, şi acum Keegan voia

să o vadă de ce este în stare pe circuitul european. Alouise Jacquette, pe scurt, Al Jack, era din Larose, ţinutul Delta, din Louisiana. Delta îşi dobândise faima prin alergările hipice pe un traseu de patru sute de metri în linie dreaptă. După zece ani, Al Jack promovase la cursele cailor pur-sânge, unde se remarcase prin capacitatea sa de a depista caii cu stofă de campioni şi prin calităţile excepţionale de antrenor. Avea un metru optzeci şi şase şi ţinuta unui cadet de la West Point. Se îmbrăca întotdeauna în costum cu vestă, cravată şi pălărie panama, chiar când lucra în manejul de antrenament. Al Jack considera că alergările hipice reprezintă concursuri pentru gentlemeni şi se îmbrăca în consecinţă.

— Cei ce vorbesc de sânge amestecat, îţi spunea el cu mândrie, vorbesc de Al Jack. Sunt o pătrime indian cherokee, două pătrimi cajun şi o pătrime negru, iar singurul care ştie mai multe decât Al Jack despre cai este numai Bunul Dumnezeu.

Când lucra, Al Jack vorbea foarte puţin. Îşi exprima aprobarea sau dezaprobarea prin modulaţiile chicotelor sale. Al Jack chicotea tot timpul. Dacă-ţi spunea că vine sfârşitul lumii, chicotea în timp ce anunţa această veste proastă. După o vreme, Keegan ajunse să distingă chicotele scoase când veştile erau bune de cele ce se asociau cu veştile rele. În sfârşit, exista şi chicoteala determinată de producerea unui dezastru, însă Keegan o auzi doar o singură dată, când Al Jack constatase că în Franţa nu se găseau raci de mare. Din fericire, descoperi repede un înlocuitor acceptabil, melcii, pe care amândoi începură să-i mănânce cu poftă. Se sculau în zori, antrenau caii până după-amiaza târziu, apoi se duceau în sat şi se îndopau cu melci pe care-i udau cu Châteauneuf-du-Pape.

— Ne-am pricopsit cu o învingătoare, *mon ami,* zicea Al Jack în dialectul francez cajun din Louisiana. Doamna noastră o să umfle potul de câte ori o să intre pe poarta hipodromului.

— Dacă n-o să fie aşa, s-a ras! O trimit la fabrica de clei, răspundea Keegan şi amândoi izbucneau în râs şi comandau altă porţie de melci.

— Ştii care-i visul meu, Kee? Visul meu este să pun de-o parte destui bani şi să cumpăr primul ei mânz după ce se

retrage din competiţie.

— Consideră că l-ai şi cumpărat, Al. Ţi l-am dat ca primă. Cum începe să-şi piardă din viteză, o ducem la montă.

— Eşti al naibii de generos, Kee, dar parcă m-aş simţi mai bine să-ţi plătesc pentru mânz.

— Vorbim noi altădată.

Fusese o perioadă destul de plăcută. Munceau mult, discutau despre cai şi mâncau delicatese, însă Keegan nu izbutea să-şi scoată din minte cântăreaţa. Nu discuta niciodată despre Jenny Gould, dar inima lui rămăsese la ea, iar gândurile i se îndreptau mereu spre artistă. Îşi petrecu vacanţa de Crăciun împreună cu Bert în Spania, pescuind păstrăvi, apoi Rudman plecă pentru o lună în Etiopia, ca să prezinte situaţia ţării care, după opiniile multor oameni, urma să fie prima cucerire a lui Mussolini. Corespondenţele lui apăreau aproape zilnic pe prima pagină a lui *Herald Tribune.* De acolo, Bert reveni în Spania, unde stătu două luni. Reportajele lui anunţau iminenţa războiului civil. Stilul lui Rudman devenea tot mai riguros, mai impersonal, mai dur. Pentru cititorii săi, Rudman era exegetul cel mai pătrunzător al confuzei politici europene.

În articolele sale, urmărea atent evoluţia lui Hitler, a mişcării naziste, precum şi dezvoltarea fascismului în Germania, Italia şi Spania, ceea ce-i spori reputaţia.

Era acum unul dintre cei mai respectaţi corespondenţi pentru Europa. După plecarea lui Rudman, Keegan îşi petrecu o lună schiind în Alpii Elveţieni, apoi stătu câteva săptămâni în Berlin, dar ocoli Clubul Kit Kat şi se consacră, ca de obicei, frecventării recepţiilor, unde dădea adesea peste micul cocoşat, Vierhaus, colportorul de bârfe al lui Hitler, care se purta întotdeauna cu mare amabilitate, aproape slugarnic. În fine, Keegan se întoarse în Franţa.

Pe la începutul lui martie, Keegan şi Al Jack se mutară la Deauville. În fiecare dimineaţă, străbăteau drumul de câţiva kilometri până la plajă, unde lăsau iapa să se zbenguie în valurile ce se spărgeau la mal, ca să-şi întărească picioarele şi să capete rezistenţa necesară pentru traseele europene mai lungi. Keegan urmărea pasionat cariera prietenului său ziarist şi se bucură mult când Rudman se întoarse la Paris şi

veni să-i viziteze.

— Tipa a învăţat să alerge în sens invers, zise mândru Al Jack.

Fiindcă majoritatea curselor europene se alergau de la dreapta la stânga, iar în Statele Unite, Al Jack antrenase iapa să alerge în sens opus.

— Ei, hai, povesteşte-mi ce ai văzut, îl rugă Keegan pe Rudman în timp ce stăteau pe dune şi se uitau la Al Jack care corecta mersul iepei. Cum arată Etiopia?

— Arşiţă, deprimare, murdărie, secetă, nisip pretutindeni — în păr, în ochi, în cafea.

— Crezi că va fi război?

Rudman aprobă energic, cu o mişcare a capului.

— Nu va trece un an şi Leul din Iudeea va fi închis într-o cuşcă italiană.

— Descurajant! Şi în Spania? Cum sunt doamnele?

— Cunoşti stilul. Nu se simt ofensate când le inviţi la tine acasă şi nu le apucă pandaliile dacă nu le pofteşti să rămână la micul dejun. Spania e de-a dreptul deprimantă. Războiul civil bate la uşă. O să fie cumplit.

— Aşa-i întotdeauna războiul, Bert.

— Nu la asta m-am referit. Ascultă, Kee, am văzut un aerodrom în afara Madridului, iar în hangare, câteva duzine de bombardiere Henkel. Loialiştii utilizează armament german. Aşteaptă şi o să vezi. Spania se va transforma în poligonul experimental al lui Hitler.

— O să devii un adevărat oracol politic, băiete.

— Încerc.

— Avem un cal pe cinste acolo, şefu’! zise Al Jack urcând pe dună şi stând drept ca o lumânare în costumul lui de duminică, cu şapca trasă pe ochi.

Keegan şi Rudman o urmăreau pe Rave On, care se zbenguia pe plajă, scotea fuioare de aburi prin nările dilatate, se ridica în două picioare şi ţopăia prin apa rece.

Perioada de pregătire se încheie pe la mijlocul lui aprilie. Se mutară la Paris şi Rave On fu cazată în grajdurile hipodromului de la Longchamp care era, probabil, cel mai elegant din lume. Majoritatea hipodromurilor: Chantilly, St. Cloud de Maisons, Évry şi Longchamp se aflau la mai puţin de

şaptezeci de kilometri depărtare de Paris. Îşi făcuseră planul să o înscrie pe Rave On la cursa *La Coupe de Maisons*, apoi la Derbiul Francez de la Chantilly şi, în fine, la Longchamp, în deschiderea sezonului din mai, fortificând-o astfel pentru prestigiosul *Grand Prix de Paris* din iunie şi pentru marea alergare *L'Arc de Triomphe* din septembrie.

După ce o instalară pe Rave On în grajdurile de la Paris, Keegan se întoarse la Berlin, să-l întâlnească pe Rudman.

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse Rudman când se văzură la cină. Exploda de emoţie. De curând mi s-a propus postul de şef al biroului lui *The New York Times* de aici.

— Te ţii de bancuri! Şi ai să-l accepţi?

— Auzi, să-l accept! Drace, e cel mai grozav post din Europa. Goebbels mă amenințase că o să-mi anuleze viza. Acum o să fiu prea important, iar naziştii nu vor îndrăzni să mă expulzeze.

— Să fii atent, amice, zise Keegan şi se vedea că era îngrijorat. Canaliile or să te omoare.

— N-or să aibă curaj, zise Rudman, rânjind.

Se întoarse în State, pentru o lună de instruire, apoi reveni cu ultimele noutăţi şi bârfe din patrie. Era entuziasmat de Roosevelt şi de viitorul Americii şi povestea cu vervă despre stagiunea de pe Broadway. Sporovăia întruna despre noul dansator Fred Astaire, vedeta ultimului show pus în scenă de Cole Porter; despre romanul *Orizonturi pierdute* de James Hilton, pe care-l citise pe vapor la ducere, şi despre *Condiţia umană* al lui Andre Malraux, citită pe drumul de întoarcere; despre un film numit *King-Kong,* în care o maimuţă atacă Empire State Building, şi despre un film de desene animate, pe un scenariu inspirat de *Trei purceluşi.* În plus, se îndrăgostise nebuneşte de Greta Garbo, după ce o văzuse în două filme. Pentru prima oară de când plecase din State, Keegan simţi înţepătura dorului de ţară. Dar surescitarea provocată de apropierea sezonului de alergări de la Longchamp şi întoarcerea lui Rudman risipiră dorul. Calul său, Rave On, părea în formă şi realizase performanţe bune. Rudman urma să-şi preia noul post de-abia pe la mijlocul verii, prin urmare, aveau la dispoziţie două luni să-şi facă de cap împreună.

— Simţi vreodată nevoia să te întorci definitiv acasă? întrebă Keegan.

— N-am cum. Viitorul meu este aici, zise Rudman. Ştii ce mi-a spus redactorul-şef de la *Times?* Mi-a spus că sunt singurul reporter contemporan care percepe cu subtilitate dinamica politicii europene.

— Straşnic. Îţi ţine de foame?

— Mă, bestie!

— Bine, bine, drace, dar ar trebui să-ţi ţină. În loc de mic dejun, de prânz şi de cină, te hrăneşti cu politică. Şi viaţa ta mondenă s-a dus dracului.

— Atmosfera se deteriorează din ce în ce mai mult aici. Acum, tipii boicotează magazinele evreieşti, zise Rudman. Evreii au fost izgoniţi din afaceri. Ba chiar şi din şcoli. Ştiai?

— Nu-i nici un secret. Se fălesc zi de zi cu faptele lor în fiţuica aia nazistă, *Observatorul poporului.*

— Ştii ce-am mai auzit? Şi-i un lucru cu care ei *nu* se laudă.

— Că Hitler este un travestit, zise Keegan.

— Probabil, dar nu despre asta e vorba. Am auzit că indivizii construiesc un lagăr de concentrare pentru deţinuţii politici în afara München-ului şi încă *douăzeci* — numai pentru evrei. Una dintre sursele mele mi-a spus că au arestat peste o sută de mii de oameni, pe care i-au băgat în lagăre, fără să-i judece sau să-i cerceteze. Naziştii înfometează şi bat deţinuţii.

— Ar fi bine să verifici, îl sfătui Keegan. A vedea înseamnă a crede.

— Nu organizează circuite turistice pentru presă.

— Credibilitatea ta a devenit mare, să nu uiţi asta. Nu-i oferi lui Goebbels ocazia să te doboare.

— Dar, oricum, ce motive avem să punem la îndoială informaţia? Discutăm despre o întreagă ţară, în al cărei trup nu se observă nici măcar o fărâmă de moralitate. Nu mai e vorba de politică. Evenimentele au depăşit sfera politicii. Oricum, sunt sigur că ţi-e greaţă de lucrurile astea, de care te loveşti zilnic. Dar tu cum mai stai? Mai tânjeşti după cântăreaţa aceea?

— Când m-ai văzut pe mine tânjind după cineva? întrebă

Keegan.

— Ei, ei, Kee. Ţi-ai târât un an de zile codiţa după fata aia. Drace, şi-a găsit un amorez, probabil. Ori s-o fi măritat. Nu-i imposibil.

— Nu s-a măritat şi nu are un *amorez,* zise Keegan, făcând haz de cuvântul demodat folosit de Rudman.

— Aha — nu *i-ai* pierdut urma?

— Am auzit de la cineva.

— Măi să fie!

— Mi-am scos-o din minte, e clar?

— S-a marcat. Dar nu te-am mai văzut niciodată atât de prins.

— Prins?

— Îi trimiţi flori timp de o săptămână, ea se fereşte de tine şi tu renunţi.

— N-am renunţat.

— Şi cum se cheamă asta?

— Mi-am pierdut interesul, răspunse Keegan.

— Francis, uită-te la mine, sunt vechiul tău camarad, nu-ţi mai aminteşti? Te-ai purtat ca un cowboy pălit de dragoste.

— Ei, fir-ar să fie!

— Bine, bine. Dacă aş fi fost în locul tău şi m-aş fi perpelit după această damă...

— Ea nu e o „damă” — şi termină odată!

— Ei, am terminat. Discuţia se întrerupse pentru o clipă, apoi Bert continuă: Însă cred că, dacă ar începe să primească din nou flori şi ar înţelege cât de statornic şi de serios eşti...

— Rudman!

— Ştiu, ştiu, am terminat.

La masa lor se instală tăcerea. Dar, după câteva minute, Rudman reîncepu:

— Ştii că mi-ar plăcea s-o aud cântând, zise el.

Keegan îl privi fioros.

— Hei, este o artistă delectabilă, zise Rudman, desfăcându-şi larg braţele. Hai să ne delectăm.

În clipa în care ea începu să cânte, Keegan fu copleşit.

*Cândva, el o să vină,*
*Bărbatul ce-l iubesc...*

Rudman îl urmărea pe Keegan care era fermecat.

A doua zi, Rudman îi trimise un buchet enorm de flori de primăvară, trecându-l în contul lui Keegan. Fără carte de vizită.

Reveniră la club şi în noaptea aceea, şi în noaptea următoare, şi în următoarea şi... Şi în fiecare zi, Rudman îi trimitea flori, din ce în ce mai multe flori. La sfârşitul săptămânii, îi mărturisi lui Keegan isprava.

— Cântă ca o privighetoare şi, dacă nu ai de gând să insişti, am s-o fac eu, ameninţă el.

Şi astfel, povestea începu din nou, numai că de data asta Jenny Gould îi observă perseverenţa. Se interesă, din pură curiozitate, şi află cine e. În fiecare zi, timp de o săptămână, primi câte un buchet enorm de trandafiri şi în fiecare noapte americanul şi prietenul lui apăreau la Kit Kat şi se aşezau la masa de lângă scenă. El însă nu încercă deloc s-o abordeze. Stătea doar şi privea. Apoi, într-o după-amiază, se prezentă la uşa ei.

— E ora prânzului, zise el, stingherit ca un elev. Trebuie să mănânci. Adică, cum să-ţi spun... o să slăbeşti şi o să leşini în mijlocul unui cântec. Treceam întâmplător cu maşina pe aici...

Jenny se uită afară la maşină şi din nou la Keegan. În cele din urmă, oftă şi-l luă de braţ. Ieşiră împreună. Era o frumoasă zi de sfârşit de primăvară.

Keegan pregătise un picnic, într-un părculeţ de lângă Operă, cu o vază cu flori, şampanie şi sandvişuri de la Kasseler Rippchen, file de purcel afumat şi sărat (ea constată că îi plăcea), cârnaţi de Frankfurt, ouă fierte şi varză acră, iar pentru desert, câteva feluri de prăjituri. Adusese un patefon Victrola şi câteva înregistrări de la radio pe care i le trimisese un prieten. Se aşezară pe o pătură şi o ascultară pe Billie Holiday cântând *My Man* şi *Stormy Monday Blues.* Omul pe care lumea îl prezenta drept un playboy american bogat şi sturlubatic era graţios, atent, nostim, încântător şi grijuliu. O adevărată surpriză pentru Jenny. De atunci, se întâlniră mereu. La puţin timp după picnic, Jenny se mută într-un mic apartament de la periferia Berlinului. Îşi petreceau ziua împreună, iar seara, Francis se aşeza la aceeaşi masă şi o

asculta. În cele din urmă, Keegan plecă, întorcându-se la Paris, fiindcă se deschidea sezonul curselor de cai. Jenny rezistă numai trei zile fără el. Vorbeau la telefon de trei sau patru ori pe zi. Într-o noapte, ea îl sună la o oră târzie.

— De când mă ştiu n-am fost atât de tristă.

— Vino la Paris, Jenny, zise el. Să ne cunoaştem mai bine.

— Dar angajamentul meu...

— Cu o voce ca a ta n-ai de ce să te temi.

A doua zi, trimise avionul să o aducă.

Iapa tânără şi murgă, pufăind ca o locomotivă, trecu fulgerător prin faţa lor, cu jocheul aplecat mult înainte, aproape cocoţat pe gâtul ei. Picioarele ei lungi se adunau şi se întindeau într-un galop clocotitor. Jocheul o mâna, folosind rar biciul. În momentul în care Rave On trecu prin faţa lor, Keegan apăsă pe butonul cronometrului. Faţa i se lumină.

Ochii lui Jenny străluceau de surescitare.

— Ei, ce zici?

Keegan îşi studie cronometrul.

— Nu-i rău, nu-i deloc rău. Dacă nu plouă, ar putea să câştige.

Îşi ridică privirile spre cerul luminos, fără nori.

— Însă nu e deprinsă să alerge pe noroi. Să ne rugăm să rămână cerul senin.

— Superbă iapă, zise Rudman. De unde ai cumpărat-o?

— Am găsit-o la o cursă de cai cu vânzare la Aqueduct.

— Poate ai în mâinile tale o nouă Cavalcadă.

— E bună, zise Keegan, dar nu cred că are calităţile unei triple campioane.

— Dar ce frumoasă e când îşi întinde picioarele ei lungi, spuse Jenny. De ce i-ai pus un nume atât de caraghios?

— Tu cum ai boteza-o? râse Keegan. Buchet Dulce?

— Oricum, altfel decât Rave On.

— Rave On e colosal.

— N-are nici o noimă.

— E tipic american, zise Rudman. Şi, ai dreptate, n-are nici o noimă.

— Nici nu trebuie să aibă, zise Keegan. Am cunoscut odinioară un cal de curse care se numea John J. Patru Ochi. Ei,

da, un nume ca *ăsta* într-adevăr n-are nici o noimă.

Jenny se uită fără speranţă spre Rudman care răspunse rânjind la remarca lui Keegan.

— N-are rost să încep să-ţi explic numele ei, comentă el, în timp ce traversau incinta hipodromului Longchamp, îndreptându-se spre poartă.

Jocheul, un parizian care se numea Jaimie Foulard, sări din şa, aterizând în faţa lui Keegan.

— *C'est magnifique! C'est* minunat! spuse el cu entuziasm.

— O să câştige? Ce crezi? întrebă Keegan, cu oarecare speranţă.

— *Qué séra?* răspunse jocheul, ridicând din umeri şi clipind.

Se duseră din nou la grajduri şi priviră cum Al Jack, îmbrăcat într-un costum alb, dintr-o ţesătură de in, spăla iapa şi o ţesăla. Lucra degajat, fără să îşi păteze costumul.

— Ai avut baftă cu mamzela asta, chicoti Al Jack. Pă bune! Ai băgat mâna în oală şi ai scos o bijuterie.

— Ba *tu* ai băgat mâna în oală, răspunse Keegan. Vedem noi după cea de-a treia cursă ce fel de bijuterie este pietricica noastră.

Al Jack îl privi şi-i zâmbi.

— O să le ia pe toate, Kee. Dau în scris. Dacă nu câştigă, înseamnă că nu i-au intrat cărţile. Cum se vede pe hipodrom, domniţa noastră îşi pune inima în joc.

Jenny mângâie uşor botul lung al iepşoarei.

— Parcă-i de catifea, zise, privind-o uimită.

— Să-ţi spun o chestie, Al Jack. Dacă astăzi câştigă, e a ta, zise Keegan.

— Ce spui, dom' Kee?!

— E a ta. N-am mai văzut om să iubească un cal cum o iubeşti tu pe Rave On.

— Nu, nici vorbă, dom'le! zise Al Jack, dând energic din cap. Nu se bucura. Păi, naiba să mă ia, *ami,* n-aş avea nici cu ce să-i plătesc nutreţul.

— Te creditez pentru un sezon şi-mi restitui banii din câştigurile realizate. O duci la iernat la ferma din Kentucky şi, după ce se retrage din competiţie, primul mânz e al meu.

Al Jack era copleşit. Râdea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Asta-i bună! Nici măcar nu ştiu ce dracu' să-ţi spun.

Keegan îi zâmbi.

— Ai şi spus-o, prietene.

Îl bătu pe umăr pe antrenor, care se întoarse spre cal.

— *Auzişi,* mamzel? Trebuie să câştigi azi. Nu mă'nteresează ce-ai făcut până acu' şi ce-o să faci de-acu'nainte, da' azi să te duci glonţ la victorie. Auzi ce-ţi spun, lady?

— Ai făcut o faptă grozavă, Kee, spuse Rudman, în timp ce se îndreptau spre zona de parcare.

— Da, zise Jenny, frumos gest.

— Dacă nu era el, nu ţineam iapa, zise Keegan, făcându-se că nu bagă în seamă laudele şi deschizând ziarul de dimineaţă. El a ales-o, el a antrenat-o, datorită lui a devenit campioană. În alergările de cai, trebuie să te dedici trup şi suflet şi Al Jack trăieşte doar pentru asta. Pentru mine n-a fost decât un hobby. Oricum, am vrut să se bucure şi alţii de norocul meu.

— Care noroc? întrebă Jenny.

— Păi, nu sunt aici cu tine? zise Keegan, zâmbind cu toată gura, apoi uitându-se la fotografia lui Rudman în ziar. Ei, ei, te-au băgat pe pagina a doua şi cu fotografia, zise şi le arătă nota care anunţa numirea lui Rudman în postul de şef de birou la Berlin.

Era o prezentare succintă, la obiect, care consemna obişnuitele date biografice. Pe cele mai multe, Keegan le cunoştea. Rudman se născuse în Middleton, Ohio. Tatăl lui ţinuse un magazin de îmbrăcăminte timp de treizeci de ani. Mama, gospodină. N-avea fraţi sau surori. Îşi luase licenţa în jurnalism la Columbia University şi venise în Europa în obişnuita excursie de după absolvire.

America intrase în război. Din articol, Keegan află două lucruri noi: mai întâi, că Rudman însoţise în luptă Divizia Curcubeul din armata Statelor Unite şi relatase prima ciocnire cu germanii în timpul înaintării de la Aisne la Marna, trimiţându-şi articolul la *Herald Tribune.* Reportajul fusese considerat excelent şi ziarul îl angajase, la numai douăzeci şi trei de ani, pe postul de corespondent de presă. Apoi, că Bert

practicase în timpul colegiului lupte greco-romane. Keegan îl măsură pe Rudman din cap până-n picioare.

— Nu prea ai alură de luptător.

— Nu zău! Ia spune-mi tu, cum arată un luptător?

— Ei, doar ştii, gât gros, piept ca al lui Mae West, umeri de elefant, cam aşa ceva.

Rudman încuviinţă, dând încet din cap.

— Mamă-mamă. Şi o expresie imbecilă pe faţă, nu? Ai uitat s-o adaugi.

— Exact. Nu eşti tu piele şi os, dar nici a luptător nu arăţi.

— O atitudine marcată de grave prejudecăţi, replică semeţ Rudman.

— Cum adică, marcată de grave prejudecăţi?

— Pentru tine, toţi luptătorii sunt la fel. Au gâtul gros, piepturile li se bombează sub cămaşă şi realizează în bloc coeficientul de inteligenţă patru. E o prejudecată. Nu e importantă, dar rămâne prejudecată.

— Eşti un mare pezevenghi, zise Keegan. Transformi o discuţie despre lupte într-o prelegere despre bigotism. N-am mai văzut aşa ceva.

— În plus, n-au menţionat că ştiu să cânt şi la havaiană.

— Bine că ne-ai avertizat! Ce mai! E formidabil, Bert! zise Keegan. Ia gândeşte-te. Suntem aici la un mare eveniment monden al sezonului, la Paris. E aproape obligatoriu să demonstrezi că ai o poziţie socială mai acătării. Şi iată-ne împreună cu o personalitate faimoasă!

— Exact, zise Rudman puţin stingherit. Îi atinse uşor braţul lui Jenny. Îl vezi pe domnul acela în costum la două rânduri şi cu mustaţă groasă care studiază programul? E celebru. E H.G. Wells, un scriitor foarte important.

— Ştiu cine e H.G. Wells, prostule! Noi în Germania citim mult. Mai bine uită-te la cei doi SS în uniforme. M-apucă greaţa când îi văd.

Doi ofiţeri SS, în uniforme negre, oficiale, treceau ţanţoş prin mulţime, cu jurnalul alergărilor în mână. Se opriră să discute cu un cuplu simandicos.

— Ăla înalt? zise Rudman furios. E Reinhard von Meister. Credeţi sau nu, blestematul a studiat la Universitatea din Rhode Island.

Rudman îl salută, înclinând capul, pe căpitanul înalt care îl însoţea pe von Meister. Ofiţerul costeliv dădea impresia că este lipsit de orice vlagă şi avea trăsături vultureşti, ameninţătoare şi ochi albaştri atât de spălăciţi, încât păreau de cobalt, asortându-se perfect cu uniforma.

— E ataşatul militar al ambasadorului german de aici. De fapt, nu e altceva decât un *spion* împuţit, şi asta o ştie toată lumea.

— Cine-i ţapul ăla bătrân cu nevastă tânără? întrebă Keegan, arătând spre un cuplu din partea îndepărtată a padocului.

— Nu e nevasta, ci fiica lui. E Colin Willoughby, Sir Colin Willoughby, care semna pe vremuri o rubrică de bârfă mondenă în *Manchester Guardian* numită „Will Iluzionistul”.

Sir Colin Willoughby, un englez cam înţepat, bărbat bine, dar anost, cu mustaţa tăiată scurt şi cănită şi cu unghiile bine îngrijite, se ţinea drept, ca un militar, şi arbora un aer de superioritate aristocratică. Purta un elegant costum albastru la două rânduri, cu o cravată roşie — uniforma englezului autentic din primăvara aceea, după cum se părea — iar părul grizonat era pieptănat impecabil.

Fiica sa, lady Penelope Traynor, văduvă, arăta la fel de uluitoare: ţinută corectă, trăsături clasice, nas perfect drept, ochi foarte albaştri, gura insolentă. Părea replica de sex opus a tatălui ei — ca şi el, avea o atitudine rece, artificială, inabordabilă. Aerul de superioritate îi altera frumuseţea naturală. Numai părul roşu, legat la spate cu o clamă roşie, strălucitoare, mai lung decât cerea moda, părea o concesie făcută feminităţii.

— Deci, ăsta e bătrânul Will Iluzionistul, zise Keegan. I-am citit ani de zile rahaturile.

— A renunţat la rahaturi. A devenit prezicător politic. „Will Iluzionistul” s-a transformat acum în „Vă Vorbeşte Willow”. Bătrânul Willoughby a trecut prin momente grele. Soţia i-a murit acum doi ani, iar bărbatul fiicei lui s-a prăpădit anul trecut într-un accident.

— Îmi amintesc întâmplarea, zise Keegan. A pierit la mitingul aviatic de la Cleveland.

— Exact. Tony Traynor, un adevărat as al aviaţiei. A

doborât în timpul războiului douăsprezece sau treisprezece avioane. Acum, Penelope e mâna dreaptă a lui Willoughby. Îl însoţeşte pretutindeni.

— Şi individul urmăreşte evenimentele politice pe hipodromul de la Longchamp?

Rudman ridică din umeri.

— O fi în concediu, ca şi mine.

— Nu cumva tipa e genul tău? întrebă Keegan. De ce nu-i faci avansuri?

— Ăsteia? E un aisberg.

— Ei, da, dar se spune că aisbergului i se vede doar vârful. Optzeci la sută se află sub luciul apei.

— Crede-mă, individa are gheaţă şi-n suflet, zise Rudman. Genul de englezoaică snoabă. Dar hai să te prezint. Să vedem dacă Sir Colin Willoughby e la curent cu numirea mea.

Rudman îi conduse pe Keegan şi pe Jenny spre ei, străbătând mulţimea.

— *Bonjour*, Sir Colin, mă bucur că vă întâlnesc din nou.

— Ei, Rudman, mă bucur că te văd. Nu ne-am mai întâlnit de multă vreme, spuse Willoughby, cu un zâmbet condescendent.

— Dânşii sunt prietenii mei, Jennifer Gould şi Francis Keegan, zise Rudman. Sir Colin Willoughby şi fiica sa, lady Penelope Traynor.

— Încântat, zise Keegan, dând mâna cu Willoughby.

Lady Traynor îl privi pe Keegan de sus, ca şi cum ar fi avut în faţa ei un hamal sau un chelner. În alte împrejurări Keegan s-ar fi simţit atras, poate, de aura ei de inaccesibilitate. Acum însă îl irita, aşa cum îl irita şi Sir Colin. Ca şi în cazul lui Bert Rudman, evenimentele schimbaseră cursul carierei lui Willoughby, ridicându-l de la poziţia de reporter monden la statutul de observator politic. Însă, în vreme ce Rudman se ocupa de realitatea lui Hitler, Willoughby emitea oracole, editorialele lui extravagante fiind lipsite de orice umbră de obiectivitate.

— Înţeleg că ai fost în Africa şi în Spania, zise Willoughby. Eşti foarte întreprinzător. E adevărat că preiei biroul lui *Times* din Berlin?

— Da.

— Acum, Hitler este prea plin de sine, zise Willoughby cu asprime. L-a îmbătat succesul. În câteva luni va constata că trebuie să adopte o concepţie mai morală despre lume. Cred că omul doreşte cu ardoare să fie recunoscut şi acceptat. L-am cunoscut personal. Am fost printre primii englezi care i-au luat un interviu.

— Şi sperăm să-l intervievăm pe domnul Roosevelt la toamnă, când vom fi în Statele Unite, completă lady Penelope.

— Ştii cum se spune, remarcă Willoughby. În America, alegi o anumită persoană pentru postul de preşedinte, apoi stai de-o parte şi aştepţi să-şi îndeplinească promisiunile mincinoase pe care le-a debitat în campania electorală. În Europa, alegem o anumită persoană, apoi ne dăm deoparte şi aşteptăm să comită greşeli.

— Sunt de-a dreptul scârbită de politică, lumea discută numai şi numai politică, interveni Jenny. Aici e Parisul, nu Berlinul. De ce n-am schimba subiectul? Francis participă astăzi la o mare alergare hipică.

— Exact, continuă Keegan. Doriţi să discutăm despre cai?

Lady Penelope îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Am înţeles că vă interesează numai viaţa mondenă.

Jenny se burzului.

— Asta e proastă creştere. Şi nici măcar nu este adevărat, izbucni ea. Privilegiile de care vă bucuraţi nu vă dau dreptul să vorbiţi astfel.

Englezoaica bătu în retragere, surprinsă. Jenny însăşi fu uimită de ieşirea ei şi se îmbujoră la faţă.

— Nu văd ce e monden la un pur-sânge, zise Keegan şi zâmbi strâmb, încercând să treacă peste schimbul de replici. Nu ne aflăm aici pentru a asista la curse? o întrebă el pe lady Penelope. De ce vi se spune Penny?

— Vă invit să-mi spuneţi lady Penelope, spuse ea şi, făcând stânga-mprejur, se îndepărtă.

Willoughby ridică stingherit din umeri.

— Vă rog să o iertaţi pe fiica mea, se scuză el conciliant. De când i-a murit bărbatul, nu stă prea bine cu simţul umorului.

— M-am purtat, probabil, cu prea multă familiaritate,

răspunse Keegan. Vă rog să-i transmiteţi scuzele mele.

— Se-nţelege. Apropo, Keegan, să pariez pe calul dumitale?

— Eu pariez, răspunse Keegan, în vreme ce britanicul se îndepărta, bătos.

— Uite cum se cunoaşte copilul răsfăţat, chicoti Rudman.

— Îmi pare rău, zise Jenny. M-a apucat aşa, deodată.

— I-ai luat vântul din pânze, asta e sigur, zise Keegan şi râse. Arăta de parcă o pocnise cineva cu o vâslă.

— Dau o masă la Maxim şi mă întorc când începe cursa, îi anunţă Rudman.

— Şi noi trebuie să plecăm, răspunse Keegan, petrecându-şi braţul pe după talia lui Jenny. Ne-am făcut nişte planuri.

— Da? Şi Bert nu vine cu noi?

— Nu, zise Keegan, conducând-o spre Packard-ul lui. Ne vedem peste două ore, când se dă startul.

Jenny şi Francis se îndreptară spre parcare şi se urcară în maşină. Rudman nu-l văzuse niciodată pe Keegan atât de emoţionat şi de fericit, începea sezonul de alergări la Longchamp, un eveniment monden major la Paris, iar ei fuseseră generoşi şi îşi petrecuseră zilele împreună cu el. De aceea nu se simţi deloc ofensat când prietenii lui se hotărâră să o şteargă şi să-l lase singur cu două ore înainte de cursă.

Rudman era atât de absorbit de sentimentele sale bune faţă de Keegan şi Jenny, încât nu văzu că von Meister traversa zona de parcare şi venea spre el.

— *Herr* Rudman, zise nazistul. Mă bucur că v-am întâlnit.

Rudman îl privi crunt.

— Uniforma dumneavoastră pare deplasată aici, îi spuse el cu bruscheţe.

— O să vă obişnuiţi cu ea.

Rudman încercă să-l ocolească pe nazistul înalt, dar von Meister i se puse în cale.

— Apropo, zise el. Aveţi în biroul dumneavoastră un angajat, un fotograf, pe nume Marvin Klein.

— Exact.

— Probabil că *The New York Times* n-a primit ordinul ministrului Goebbels. Nu mai aveţi dreptul să angajaţi evrei pentru biroul din Germania.

— Nu l-am angajat în Germania. În plus, Klein e american.

— Ei, da, da, zâmbi neamţul. Nu vă impacientaţi.

În timp ce Rudman se îndepărtă, von Meister îi spuse:

— Prietenul dumneavoastră, proprietarul calului de curse, cum îl cheamă?

— Keegan.

— A, da. Cred că prietena lui — sau e cumva soţia lui? Ba nu, e prietena lui. Îmi închipui... cred, de fapt, că e nemţoaică.

— Ei, şi?

— Întrebam din pură curiozitate, mă interesează întotdeauna fetele germane. Neamţul chicoti. Aşa... să-i spuneţi că îi urez să câştige calul lui. Pariez şi eu pe el.

# 19

— Sărmanul Bert, zise Jenny când se urcau în limuzină. Trebuie să-i găsim o parteneră, să se bucure şi el de o fericire ca a noastră.

— Bătrânul Bert o duce perfect. Gazetăria e amanta lui. Dacă se simte prea singur, îşi ia trenciul şi iese la agăţat.

— Încetează. Îl necăjeşti peste măsură.

— Îmi arăt afecţiunea. Pentru bărbaţi, e singura modalitate de a-şi arăta simpatia reciprocă fără a fi arestaţi.

Jenny îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Mă faci uneori să râd, fără să înţeleg de ce. Se ghemui în el. Sunt atât de fericită, Kee.

Trăiau de o lună într-o lume ireală, de vis. Discutau foarte rar despre Hitler sau despre politică.

— O să ne amintim cândva de zilele acestea şi o să le preţuim şi mai mult farmecul, spuse cu tandreţe Keegan.

— Promiţi?

— Categoric. Timpul magic al îndrăgostirii.

— Crezi că ne-am îndrăgostit, Francis?

— Pentru mine e *un fait accompli,* draga mea, spuse duios Keegan. M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut şi te-am auzit, în noaptea aceea, la barul lui Conrad.

— Ce gând frumos!

— Tu *eşti* un gând frumos.

— Oh, Francis, totul a fost atât de minunat, încât mă cuprinde teama. Sunt aşa de fericită!

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus.

— Mai frumos decât „te iubesc”? zise ea luându-i mâna în mâinile ei şi cuibărindu-se lângă el.

Keegan o privi surprins.

— Nu mi-ai spus niciodată „te iubesc”. Oricum, mie nu mi-ai spus-o.

— Ba da, adineauri.

— Pe ocolite.

— Bine, atunci ţi-o declar direct, zise ea, privindu-l cu ochii înlăcrimaţi. Te iubesc. *Je t’aime. Ich liebe dich.* Îşi înălţă mâna

şi îi atinse uşor buzele cu vârful degetelor. Da, te iubesc enorm, Francis. Când suntem împreună, mă doare pieptul parcă, dar e o durere binefăcătoare. E groaznic însă când nu sunt cu tine.

Îi prinse faţa în palmele ei, buzele li se atinseră în treacăt. Şoferul mâna spre parcul ales de Keegan, undeva aproape de Sena, la marginea pădurii Bois de Boulogne, unde era amplasat hipodromul.

Întinseră o pătură. Keegan întoarse patefonul Victrola şi puse melodia *Any Old Time* de Lady Day. Jenny se lăsă pe spate, sprijinindu-sen coate şi fredonând încet cântecul.

— Am învăţat melodia ascultând-o la radio pe Billie Holiday. Ai văzut-o vreodată?

— Numai o dată. Un prieten, John Hammond, a insistat să mă duc la clubul de noapte Monroe din Harlem şi să o ascult pe noua cântăreaţă care era tocmai Lady Day. A cântat, mi-e aproape imposibil să-ţi descriu... a cântat sfâşietor şi dumnezeieşte. Am rămas la bar până-n zori. Zâmbea şi-ţi zdrobea inima. Tu ai aceleaşi calităţi, Jen.

Deodată, sări în picioare.

— Isuse, ce se-ntâmplă cu mine?! John Hammond îmi e bun prieten.

— Cine e John Hammond?

— Principalul producător al Companiei de Discuri Columbia, una dintre cele mai mari din Statele Unite. I-a lansat pe câţiva dintre zeii jazzului. Dacă o să te audă cântând, o să sară în sus. Îl sunăm la noapte de la hotel. Dai audiţie prin telefon.

— Eşti nebun...

— Nebun, dar serios. Interpretezi doar un cântec şi o să-ţi ofere un contract, îţi promit.

— Nu, nu aşa... prin telefon. La o distanţă atât de mare?

— Jenny, s-au petrecut lucruri şi mai ciudate. America e o ţară stranie, poznaşă.

— Îi simţi lipsa?

— Ştiu şi eu? Cred că da. Poate ar trebui să mă întorc acasă pentru o vreme. Sunt plecat de foarte mult timp. Adăugă: O să-ţi placă New York-ul.

Jenny se ridică brusc.

— Cum?

— Am zis că o să-ţi placă New York-ul. Ne petrecem acolo luna de miere.

— Luna de miere?

— Mărită-te cu mine, Jen. Te ador. Îţi voi dedica întreaga mea viaţă. Vreau să fii fericită şi să trăieşti în siguranţă.

Jenny părea tulburată şi nu-i răspunse imediat.

— Doresc să mă căsătoresc cu tine, Kee. Şi-ţi mulţumesc pentru propunere, dar nu ştiu...

— Jenny, ai să-i asculţi într-o singură noapte pe marii artişti ai jazzului. Mergem la Apollo, la Opera din Harlem, la Savoy, la Cotton Club...

— Nu cred că sunt pregătită să abandonez Germania.

Keegan răspunse prompt:

— Bine, rămânem aici. O să fii soţia mea, prin urmare, cetăţean american. Nu se vor atinge de tine.

— Oh, Kee, eşti om de lume şi totuşi îmi pari surprinzător de naiv. Nu înţelegi? Indivizii ăştia sunt în stare de orice. Ai renunţa la cetăţenia ta şi ai accepta să devii german? Ai rămâne aici, dacă n-ai fi sigur că ai posibilitatea să te întorci oricând acasă? Ai face asta, Francis?

Keegan nu-i răspunse.

— Tu ştii că te poţi întoarce acasă când doreşti. Iată ce ne deosebeşte. Dacă aş pleca în America, n-aş mai putea să mă întorc niciodată în Germania. Kee, tata a luptat pentru ţara aceasta, aşa cum ai luptat şi tu pentru patria ta. A murit în 1916, bătându-se pentru Kaiser. Cum să părăsesc Germania? Să nu încerc să contribui şi eu cu ceva la îndreptarea lucrurilor? Ai părăsit America fiindcă treburile mergeau prost acolo? Ai făcut tu lucrul acesta? De aceea trăieşti acum în Gemania?

— Nu. Nu-i ăsta motivul.

— Hai, povesteşte-mi, vreau să ştiu totul despre tine, insistă Jenny cu blândeţe. Poate mă va ajuta...

Keegan se mândrea cu faptul că, de când devenise om matur, nu îşi mai examinase niciodată trecutul. Trecutul e trecut, n-ai cum să-l schimbi, prin urmare, uită-l. Dar în ultimele luni, Vanessa, Vierhaus şi acum, Jenny, îl obligaseră să-şi reanalizeze existenţa. Părăsise America şi cutreiera ca

un nomad Europa. De ce? Francis însuşi nu izbutea să-şi motiveze complet gestul şi, oricum, justificările se dovedeau prea complicate şi nu avea cum să i le explice lui Jenny. Nu discutase niciodată cu nimeni despre trecutul lui, nici măcar cu Bert. Nu-i răspunse imediat, iar când se porni în sfârşit să vorbească, povestea lui se revărsă ca un torent. Keegan încerca doar să plaseze întâmplările în contextul adecvat. Gândul lui se întoarse la vara groaznică a anului 1932, la Washington şi la o anumită noapte care-i schimbase dramatic viaţa.

— Eram la Washington, începu el. Nu-mi amintesc de ce. Era o noapte toridă de vară. M-am întâlnit întâmplător cu o cunoştinţă din Boston, un oarecare Brattle, care m-a invitat să iau masa pe iahtul lui. Vasul stătea ancorat pe fluviul Potomac, undeva la marginea oraşului.

Noaptea începuse cu şocul produs de imaginea Oraşului Indemnizaţiei pe care-l văzuse când se îndreptau spre port. De trei luni, veteranii de război şi familiile lor — care îşi luaseră numele de „Armata Indemnizaţiei” — îşi instalaseră tabăra în Washington şi cereau să li se plătească indemnizaţia de cinci sute de dolari, votată de Congres în 1924. Deşi legea prevedea achitarea indemnizaţiei în 1945, oamenii aveau o nevoie disperată de bani acum.

Keegan fusese surprins de spectacolul înfiorător, oferit de cei douăzeci de mii de foşti soldaţi şi de familiile lor care trăiau într-o mizerie neagră în jurul Capitoliului şi al Casei Albe. Anul Marşului asupra Washington-ului, organizat de Armata Indemnizaţiei, era totodată anul când fusese răpit şi asasinat fiul de douăzeci de luni al celui mai mare erou american în viaţă, Charles Lindbergh. „Vulturul Singuratic”, cum i se spunea în America, un bărbat sfios şi retras, traversase Oceanul Atlantic cu avionul său monomotor. Lindbergh, soţia lui, Anne şi copilul lor deţineau prerogative aproape regale în America, iar tragedia lor dominase lumea presei, începând din noaptea când fusese răpit băiatul, din casa lor din New Jersey, până când se descoperise — şaptezeci şi două de zile mai târziu — trupul lui neînsufleţit, şi chiar după aceea. Pe măsură ce ancheta progresa, uciderea

copilului devenea o obsesie naţională.

Mai fuseseră şi alte ştiri care puseseră în umbră marşul. Charles Doumer, preşedintele Franţei, fusese asasinat la Paris într-o librărie. Franklin D. Roosevelt, guvernatorul cvasinecunoscut al statului New York, se angajase în campania electorală pentru preşedinţia SUA, înfruntându-l pe Herbert Hoover. Johnny Weismüller, campionul olimpic la înot, devenise dintr-odată vedetă de cinema, mormăind „Eu Tarzan, tu Jane" şi alte cinci rânduri de dialog în *Tarzan, Omul Maimuţă.* Mecanicul George Blaisdell inventase o brichetă pe care o numise „Zippo".

Scriitorul Erskine Caldwell bulversase ţara cu *Drumul tutunului,* romanul său despre viaţa pălmaşilor din statul Georgia şi circulau zvonuri ameninţătoare despre o posibilă interzicere a cărţii în Boston şi în Sud. Utopia lui Aldous Huxley, *Brave New World,* uluise cititorii prin viziunea sinistră, de gen ştiinţifico-fantastic, asupra viitorului. Concomitent, la radio, *Buck Rogers* oferise ascultătorilor o imagine a viitorului complet diferită.

În Oklahoma, unde anii îndelungaţi de exploatare neraţională sărăciseră pământul, o secetă devastatoare încheiase procesul de degradare, adăugând sute de mii de fermieri la armata celor treisprezece milioane de şomeri. Două mii de înfometaţi străbătuseră străzile Londrei; Jimmy Walker, primarul New York-ului, demisionase, ca urmare a unui scandal plin de picanterie: în fiecare sâmbătă după-amiază, tânărul John Wayne se lupta pe viaţă şi pe moarte într-un serial intitulat *Expresul Uragan;* Herbert Hoover declarase că prohibiţia fusese un eşec şi sprijinea legislaţia privind băuturile alcoolice; Fio Ziegfeld, care redefinise termenul „fată din corpul de balet" şi crease „Fata Ziegfeld", murise la Hollywood, vegheat de soţia sa, Billie Burke; iar Walter Winchell, principele întunecat al bârfei radiofonice, spusese într-o seară la Stork Club: „E un an infernal", şi toată lumea fusese de acord cu el.

Nu-i de mirare, aşadar, că informaţiile amintite, precum şi multe altele, scoseseră marşul veteranilor de pe prima pagină şi până la urmă îl eliminaseră complet din ziare şi din comentariile radiofonice. Washington-ul se transformase într-

un enorm „Hooverville”, nume dat aşezărilor temporare, încropite pe întreg teritoriul ţării de milioane de oameni care rătăceau dintr-un loc în altul, fără slujbe, lipsiţi de mijloace materiale, în căutarea viselor spulberate. Se scurseră săptămâni, apoi luni de zile şi situaţia disperată a veteranilor se redusese la o notă de subsol a celui mai rău an din perioada crizei economice.

Taberele Indemnizaţiei se prezentau ca o îngrămădire înspăimântătoare de şoproane, corturi, cocioabe din carton şi tot soiul de rable care se coceau la soare într-una dintre verile cele mai fierbinţi din istoria Washington-ului. Ici şi colo, sub arşiţă, grădini improvizate se chinuiau să producă roşii pipernicite şi porumb atacat de tăciune. Femeile îşi scăldau copiii în albii, cu apă din Potomac şi Anacostia. Mulţimea nu era nici turbulentă, nici ameninţătoare.

Trecând pe lângă aşezările mizere ale taberei, Keegan îşi dăduse seama că el însuşi ar fi putut să ajungă foarte uşor acolo. Jocko Nayles — care-l ducea cu maşina la Pierce Arrow, în Washington — comentase:

— Isuse, ăştia-s camarazii noştri, Frankie. Am luptat alături de ei. Lucrurile stau prost, şi-aşa, da’ dacă nu le plătesc nici indemnizaţia?

— N-ai auzit? replicase Keegan. Hoover afirmă că depresiunea economică s-a încheiat. El doreşte ca oamenii aceştia să se întoarcă acasă şi să moară acolo de foame, ca să nu mai fie silit să-i privească.

Din nefericire, cei mai mulţi veterani n-aveau nici case, nici servicii şi n-aveau unde să se întoarcă. În vara aceasta, cea mai îngrozitoare din istoria naţiunii, existau treisprezece milioane de şomeri. Rata sinuciderilor crescuse de trei ori. Iar Herbert Hoover, preşedintele Statelor Unite, continua să debiteze o litanie ilogică şi perfidă: redresarea economică a Americii era în toi, primejdia cea mare venea de la „gangsterii prohibiţiei care transformaseră străzile în câmpuri de bătălie”, iar familia avea să contribuie la renaşterea societăţii americane. Hoover nu se gândea, firește, la familiile care-şi pierduseră serviciile, casele şi demnitatea din cauza unei economii falimentare, exasperante, dirijată de milionari aroganţi. El se referea la „familiile respectabile”, care duceau

un trai decent, mai aveau încă servicii, câştigau un salariu acceptabil, stăteau seara lângă radiourile Atwater Kent ascultându-i pe Jack Armstrong the All-American Boy şi Li'l Orphan Annie şi mergeau în fiecare duminică la biserică în Ford-urile şi Chevrolet-urile lor.

În mintea lui Hoover şi a anturajului său, respectabilitatea se asocia direct cu oamenii care lucrau, îşi plăteau impozitele şi îşi achitau ratele lunare ale ipotecilor. Respectabilitatea, în concepţia lor, nu avea nici o legătură cu şomerii care pierduseră totul din cauza politicii economice promovate de marii magnaţi şi încurajată de Calvin Coolidge, predecesorul lui Hoover, care afirmase că „prosperitatea este permanentă", ceea ce era, fireşte, o minciună. Coolidge presimţise dezastrul şi se hotărâse să nu mai candideze în 1928 pentru un al doilea mandat. Astfel, Hoover avea să devină ţapul ispăşitor al celei mai sinistre crize economice din istoria Americii. La opt luni după retragerea lui Coolidge, castelul din cărţi de joc se prăbuşise.

— Ţara se află într-o harababură infernală, Jocko, spusese Keegan. Bucură-te de norocul tău.

Keegan suportase stoic conversaţia din timpul mesei. Brattle bătea câmpii vorbind despre „comuniştii instalaţi pe peluza Casei Albe" şi debita fraze de genul „De ce nu se angajează şi ei undeva, aşa cum procedează oamenii respectabili", deşi el moştenise banii şi nu muncise în întreaga lui viaţă mai mult de o jumătate de zi. Şi în cursul unei predici arogante, reflex tipic al atitudinii celor ce profitaseră de pe urma depresiunii economice, Brattle îndrugase verzi şi uscate despre condiţiile din ţară.

— Iar afurisiţii care participă la Marşul Indemnizaţiei ar trebui să se care dracu' de-aici, zisese Brattle, să se-ntoarcă acasă şi să-şi ia naibii o slujbă. Să contribuie şi ei cu ceva.

— Să fim serioşi, Charlie, ripostă Keegan. Oamenii ăştia nu se prefac. Nu-şi *găsesc* servicii, pentru numele lui Dumnezeu. Ca să te angajezi liftier la Macy, ai nevoie de diplomă universitară. De la începutul anului, un sfert de milion de oameni şi-au pierdut casele.

— Şi din cauza lor s-au prăbuşit cinci mii de bănci, replică Brattle. Oamenii n-au simţul răspunderii. Isuse, unsprezece

milioane de fermieri ţin în şah cu blestematele lor puşti de vânătoare băncile şi companiile de asigurări şi refuză să-şi plătească ipotecile.

— Da’ cum să nu! În loc de cărbuni, îşi pun pe foc porumbul, fiindcă este mai ieftin, îşi omoară vitele, fiindcă n-au cu ce să le mai hrănească, îl contrazise Keegan. N-ai dreptul să te compari cu ei, n-ai rămas niciodată lefter. Într-o bună dimineaţă, o să constaţi uimit că ţi se servesc ochiuri fără costiţă şi o să te simţi ofensat.

— Apropo, tu de ce parte eşti? îl întrebă iritat Brattle.

— Nu ştiam că *există* părţi.

— Hoover are situaţia sub control, interveni unul dintre musafiri, un bărbat mai tânăr, care purta jachetă cu dungi şi pălărie de paie. Aţi citit *Tribune,* ediţia de dimineaţă? Produsul naţional brut e în creştere, economia arată din ce în ce mai înfloritor...

— Sunt numai şi numai rahaturi, iar dumneata ştii asta.

Nevasta lui Brattle rămase cu gura căscată.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Keegan, am uitat unde mă aflu.

— Aşa sper, mârâi Brattle.

Keegan se lăsă pe speteaza scaunului şi culese de pe un taburet cotidianul de după-amiază, *Star.* Îl ridică şi-l arăta tuturor.

— Iată! Marele nostru preşedinte, cu guler de celuloid şi ghete cu nasturi, se adresează unor cercetase şi le vorbeşte despre vremurile minunate în care trăim: „În ţara noastră n-a murit nimeni de foame”, spune el. Priviţi acum această relatare şocantă şi scurtă, doar trei paragrafe de pe pagina douăzeci şi şase. Keegan o citi rar: „Departamentul de Asistenţă Socială al New York-ului ne-a informat azi că în luna iunie au murit de foame în oraş douăzeci şi nouă de oameni şi că alţi o sută nouăzeci şi patru, în majoritate copii, au murit de malnutriţie”. Keegan făcu o scurtă pauză. Dumneavoastră ce pagină citiţi?

Se aşternu o linişte mormântală, apoi Brattle rosti enigmatic:

— Ei, da, asta e pentru tine New York-ul!

O tânără îşi scutură umerii.

— De vină e bursa de valori. Prea mulţi oameni nepricepuţi au jucat la bursă.

— Ai dreptate, draga mea, o susţinu cu îngâmfare Brattle. Ascultă, Francis, investitorii au pierdut la bursă şaptezeci şi patru de milioane de dolari, adică o sumă de trei ori mai mare decât aceea cheltuită în timpul războiului. Cei mai mulţi dintre păgubaşi au fost tineri din pătura bogată a clasei de mijloc. Ei n-aveau ce căuta la bursă!

— Dar ei ne-au umflat nouă conturile, e-adevărat, Charlie?

— Începi să vorbeşti ca un bolşevic afurisit.

Keegan izbucni în râs.

— Vechea poveste, îl contră el, dacă nu gândeşti ca mine eşti un „roşu”.

— Ce naiba, e un proces firesc, zise Brattle, ignorând comentariul lui Keegan. Lumea trece prin asemenea situaţii la fiecare treizeci, patruzeci sau cincizeci de ani. Se realizează o triere a populaţiei. Sunt eliminate stârpiturile.

Mulţi dintre cei distruşi erau bancheri, agenţi de bursă, oameni de afaceri, egalii lor, prin urmare, ceea ce se vedea limpede după numărul pălăriilor Eden şi al paltoanelor largi în poale de la cozile înşirate la cantinele pentru săraci. Dar nu conta pentru Brattle! Atitudinea lui era tipică: bogaţii operau selecţia naturală, eliminând stârpiturile. Keegan îşi stăpâni reacţia de dispreţ. Nu era chip să discuţi problema aceasta cu invitaţii lui Brattle. Asta era poziţia dură, specifică, a îmbuibaţilor faţă de flămânzi.

Pe la ora nouă, Keegan auzi zgomotul inconfundabil al focurilor de armă. Peste câteva minute, mirosul dulce-înţepător al gazelor lacrimogene plutea peste râu.

După aceea veniră şi alte sunete: gemete îndepărtate, nechezat de cai şi scrâşnetul straniu al şenilelor pe piatra pavajului. Şi deodată, noaptea fuse luminată de zeci de incendii.

— Doamne, a început! exclamă Brattle. În sfârşit, Hoover îi goneşte pe nemernici.

Invitaţii se lipiră de parapetul iahtului, străpungând cu privirile noaptea, în speranţa că vor vedea desfăşurarea bătăliei. Apoi trecu pe lângă ei un alt iaht şi cineva strigă:

— Hei, Charlie, tipii traversează podul de la Eleventh

Street!

Brattle ordonase imediat căpitanului să ridice ancora şi să deplaseze iahtul spre pod, lângă celelalte ambarcaţiuni care se îngrămădiseră în apropierea malului, pentru a urmări spectacolul de prost gust. Se apropiară şi mai mult, ca să vadă mai bine. Ajunseră chiar lângă pod, unde un maior numit Eisenhower instalase mitraliere, pentru a-i împiedica pe foştii soldaţi să revină în oraş. Un maior vânjos, cu pistoale cu plăsele de fildeş, călare pe cal, ordonă ostaşilor săi să arunce benzină peste principalul sat părăsit de lângă malul râului Anacostia şi să-l incendieze. Urmă o scenă de coşmar. Flăcările pârjoleau cerul negru. Caii galopau încolo şi încoace, iar ostaşii îşi agitau săbiile în faţa acestui infern. Grenadele cu gaze lacrimogene, aruncate în întunericul nopţii, explodau pe trotuare, în timp ce femeile şi copiii alergau ţipând şi se retrăgeau sub presiunea asaltului.

Keegan simţi deodată nevoia disperată de a afla ce se petrecea. Stătea pe puntea iahtului, cutremurat de acţiunea militarilor împotriva foştilor lor camarazi de arme şi îşi amintea de perioada trăită cu paisprezece ani în urmă, când el însuşi fusese o părticică din catastrofa care generase nenorocirea de acum.

În acel moment, pe puntea iahtului lui Brattle, Keegan simţi nevoia disperată de a-l avea lângă el pe Bert Rudman, care să-i zugrăvească dimensiunea reală a celor ce se petreceau în jurul lui. Atacul incredibil împotriva veteranilor se desfăşura în tot oraşul? Sau el asista numai la o izbucnire izolată de violenţă? Trebuia neapărat să ştie.

— Doamne, armata curăţă haita asta de comunişti, proclamă trufaş Brattle, bătându-se cu palma peste picior.

— Dar nu sunt comunişti, pentru numele lui Dumnezeu, sunt veterani de război, izbucni furios Keegan şi, răsucindu-se pe călcâie, ceru ca barca de salvare a iahtului să-l ducă înapoi la debarcader.

În drum spre hotel, Jocko trecu pe lângă zona principală a atacului declanşat de armată împotriva Satelor Indemnizaţiei şi mână pe străzile presărate cu recipiente în care fuseseră gaze lacrimogene şi cu rămăşiţele caselor din prelate şi carton. După ce depăşiră un parc pustiu, Keegan îi spuse lui

Jocko să oprească.

Se dădu jos din maşină, îşi scoase haina şi cravata şi apoi coborî o colină, ajungând la ruinele unui sat de corturi care fusese devastat în întregime. Nu rămăsese nimic în picioare.

Un bărbat într-o cămaşă zdrenţuită, cu mâneca dreaptă îndoită peste ciotul braţului amputat şi prinsă cu un ac de umăr, venea buimăcit spre el, împiedicându-se de rămăşiţele taberei. Focurile care mistuiau tabăra principală îi proiectau o umbră enormă. Bărbatul se opri o clipă şi privi tăbliţa: „Dumnezeu să-ţi binecuvânteze casa”, care se legăna încet, agăţată de stâlpul unui cort sfărâmat.

Lacrimile provocate de gaze brăzdaseră dungi înguste pe murdăria şi funinginea de pe faţa bărbatului. Pe pieptul cămăşii lui atârnau o Inimă de Purpură şi o Stea de Argint. Înainta împleticindu-se, şocat, printre dărâmăturile Satului Indemnizaţiei, uitându-se posomorât la corturile doborâte, la şoproanele arse, la resturile caselor-coteţe şi ale cocioabelor din carton, la grădinile călcate-n picioare, la geamantanele sparte şi la zdrenţele împrăştiate. Se uită pe sub bucăţile de carton şi sub foile de prelată.

— Tommy! striga el, Tommy, băiete, sunt eu, taică-tu.

Cerceta atât de concentrat dărâmăturile din jurul lui, încât era cât pe ce să se ciocnească de Keegan. Îl examină pe Keegan din cap până-n picioare — cămaşa proaspăt spălată şi călcată, pantalonii Palm Beach.

— Tu ce dracu’ cauţi pe-aici? îl întrebă pe Keegan şi în fiecare silabă se simţea ura.

— Arată ca la Argonne, a doua zi după luptă, spuse cu blândeţe Keegan.

— Fuseşi acolo, la Argonne?

Keegan încuviinţă din cap.

— N-a fost mai rău decât ce se vede, bolborosi bărbatul cu obidă.

Începu să vorbească aproape murmurat. Frazele i se succedau fără prea multă coerenţă:

— Ne-am făcut datoria cu cinste acolo, asta-i ruşinea noastră, iar ei a necinstit drapelul şi armata, porcu’ ăla gras de la Casa Albă şi codoşul lui, MacArthur. E o paradă! azi după masă, zice fi-miu, Tommy, şi ne ducem cu toţii acolo la

Pennsylvania Avenue şi stăm noi acolo şi ne uităm cum defilează armata pe stradă şi câţiva dintre noi strigă „Ura!”... apoi... apoi... ei s-a năpustit asupra noastră, s-a năpustit asupra noastră, cavaleria, un batalion întreg de mitraliori. Am văzut drapelul Regimentului 34 Infanterie. Unitatea mea! Chiar ea! Şi ei cu baionetele la armă, oh, fir-ar să fie, îţi vine să crezi? Şi noi tot mai credeam că e un fel de paradă, armata vine să ne sprijine şi unii dintre noi strigau mereu „Ura!” Isuse Hristoase, măi omule, noi nici puşti, nici baionete, nici cai, da’ pentru numele lui Dumnezeu, ei aveau tancuri. *Tancurile* vin peste noi! Deodată, bestia aia înaltă se saltă-n şa şi ordonă la atac. Oh, împuţitul ăla, puiul de târfă, Patton, cu armele lui afurisite cu plăsele de fildeş, care-i comanda pe soldaţii ăia, *soldaţi,* auzi? Şi camarazii ăia afurisiţi, camarazii noştri, ne seceră cu săbiile, parcă eram grâu pe câmp, la secerat, şi ne fugăresc ca pe porci în cocină, oh, i-am văz’t, i-am văz’t cum au străpuns doi băietani, ca Tommy al meu, şi-au luat în copitele cailor şase femei. Femei şi copii au murit aici, azi... un copilaş zace colo în spate, mort în braţele măicuţii lui... i s-a tras de la gazele lacrimogene, trăzneşte-i Doamne, oh, Doamne, Doamne, *afuriseşte-i!* Mă apucai să-mi caut nevasta şi băiatu’, n-are decât şapte ani şi s-a răzleţit de mine când au năvălit peste noi cu caii ăia blestemaţi. A luat-o după câinele lui şi Emma mea s-a dus după el şi-i pierdui p-amândoi în fum şi-n întuneric şi în gaze. Oh, să-i ia dracu’, să le ia dracu’ pă canaliile alea împuţite. Au necinstit drapelul, l-au necinstit pă fiecare bărbat de-a pus vreodată mâna pă armă să-l apere, pă fiece ostaş care s-a bătut pentru ţara lui şi a purtat cu mândrie uniforma. Aşa să ştii. Scuip pă steag şi de-acu’ înainte niciodată n-o să mai pot să-l salut fără să se rupă inima-n mine. Ce ruşine, ce ruşine...

Se îndepărtă, umblând buimac prin pâclă. Continua să bodogănească şi îşi întrerupea din când în când monologul de om ultragiat, ca să-şi strige soţia şi copilul.

Pâcla albastră a gazelor lacrimogene înţepa ochii şi pielea de pe braţe. Keegan îl zări pe Patton, a cărui siluetă se proiecta pe pânza portocalie a cerului. Călare pe calul său alb, Patton umbla printre ruine şi se oprea când şi când, ca să-i laude pe devastatori cu câte un „Bine lucrat” sau „Bun

spectacol”. Keegan traversă, poticnindu-se, câmpul de luptă şi se întoarse la maşină. Jocko Nayles stătea rezemat de aripa din faţă şi lacrimile îi curgeau şuvoi din ochiul sănătos.

— Nu-mi vine să cred, zise el. Ne-am bătut cot la cot cu băieţii ăştia.

— Ştiu, ştiu, îi răspunse Keegan, încercând să-şi recapete cât de cât calmul. Hai să plecăm de aici, Jocko.

Se întorseseră la hotel, dormiseră foarte agitaţi şi plecaseră înainte de ivirea zorilor spre Boston: două zile de mers cu maşina. Când începu să se lumineze de ziuă, şoseaua principală care ieşea din Washington li se înfăţişă în toată grozăvia. Imaginea pe care o prezenta semăna cu aceea de după bătăliile de la Gettysburg sau Atlanta. Femei, copii, bărbaţi zdrenţăroşi, dezorientaţi şi pustiiţi mărşăluiau ca roboţii de-a lungul şoselei negre cu două benzi; o masă de vagabonzi, fără locuinţe, fără mâncare şi fără speranţe în privirile chinuite, pornise într-un pelerinaj către niciunde, fiindcă oamenii n-aveau cămine şi n-aveau unde să se întoarcă. Sub fiecare pod şi lângă fiecare nod de cale ferată şi la fiecare pasaj de nivel existau Hooverville-uri părăginite, oraşe de corturi ticsite de oameni modeşti, care cutreierau cu trenurile, îndreptându-se de la o tabără cuprinsă de disperare la tabăra următoare, în căutarea speranţei; bărbaţi care-şi pierduseră încrederea în instituţii, în bănci, în industriaşi, în companiile de asigurări şi în liderii lor.

Se opriră să ia benzină, iar Keegan cumpără un ziar de dimineaţă, în speranţa că va descoperi în paginile cotidianului semnificaţia dimensiunii tragice a evenimentelor din timpul nopţii trecute, aşa cum înţelesese odinioară din relatarea lui Bert Rudman semnificaţia bătăliei de la Pădurea Belleau. Dorea să înţeleagă, să afle de ce fusese trimisă armata împotriva unor bărbaţi care odinioară înfruntaseră moartea pentru drapelul lor. Fusese o eroare, un act necugetat? Relatările erau însă fragmentare, dezlânate, inexacte. Pe prima pagină, Hoover îl lăuda pe MacArthur pentru că „ne scăpase din asediul Washington-ului” şi ceva mai departe, în acelaşi reportaj, se spunea: „Feriţi-vă de mulţime — mulţimea distruge, consumă, urăşte, dar niciodată nu construieşte.”

Keegan mototoli ziarul şi-l aruncă.

— Când am ajuns la New York, ne-am dus direct la cartierul general al campaniei electorale a lui Roosevelt şi am completat pentru el un cec de două sute cincizeci de mii de dolari. Oricum, după o săptămână, am plecat din America şi nu m-am mai întors. Se opri un moment şi se uită la un cârd de lebede, care se legănau în estuar, îndreptându-se spre ei.

— Iar acum îi duci dorul şi ai vrea să te întorci acasă, zise Jenny. N-ai renunţat la America. La fel şi unii dintre noi: n-am renunţat încă la Germania.

Keegan dădu uşor din cap.

— Înţeleg ce ai în minte, zise el. Dar, Jean, trebuie să-ţi continui viaţa. Chiar şi acum, oamenii se îndrăgostesc şi se căsătoresc, au copii. Hitler n-are cum să-i împiedice. Politica şi dragostea n-au nimic în comun, sunt ca untdelemnul şi apa. E limpede, lucrurile merg prost. Un motiv în plus ca să pleci. Mărită-te cu mine, draga mea. Vino în

America. Să nu irosim şansa. Ne vom întoarce aici când lucrurile se vor calma.

— Te iubesc nebuneşte, bâigui Jenny, dar eu... eu...

Se opri, încercând să descâlcească firele dilemei. Keegan îi simţi disperarea, întinse mâna şi şi-o lipi de obrazul ei.

— Hei, nu te mai gândi acum. Priveşte lebedele.

Lebedele treceau încet pe lângă ei, purtate de curentul apei.

— Ştiai că lebedele cântă doar când fac dragoste şi când sunt pe moarte?

— Oh, aflu acum de la tine, zise ea.

— E absolut adevărat, insistă Keegan, punându-şi mâna pe inimă. De aceea se spune că ultimele cuvinte ale unui om reprezintă cântecul său de lebădă.

Jenny îşi aşeză mâna pe pieptul lui Francis şi peste chipul ei trecu umbra fricii. Keegan se aplecă peste ea şi o sărută. Buzele ei moi şi pline se deschiseră încet şi limba ei mângâie buzele lui Francis.

— Să nu-ţi fie teamă, şopti el. Pentru noi doi nu există cântecul de lebădă.

# 20

În anul acela, primăvara sosise mai devreme, aducând alinare după zăpezile iernii, mult dorita ploaie şi răcoroasele vânturi ale preriei, care grăbiseră încolţirea seminţelor de porumb şi de grâu, promiţând că anul 1934, ca şi cei cinci de dinaintea lui, va fi un an fertil şi îmbelşugat. Odinioară pământ al indienilor Delaware şi Potawatomi, câmpiile centrale ale statului Indiana erau deosebit de mănoase. Se găseau din abundenţă produse agricole şi porci mari cât un ponei de care locuitorii statului erau pe drept cuvânt mândri. Acesta era pământul minunat al lui Booth Tarkington şi James Whitcomb Riley, ţinut colonizat de descendenţii scoţienilor, irlandezilor şi germanilor, care recunoşteau cu jumătate de gură că scriitorul cântecelor „obscene” pentru show-urile deocheate de pe Broadway, Cole Porter, se trăgea tot din statul Indiana.

Pe Şoseaua 36 exista un mic panou pe care scria: „Drew City, Indiana. Întemeiat în 1846. Căminul a 2162 de oameni fericiţi”, iar cineva adăugase dedesubt: „şi al unui bătrân morocănos”. Pe un indicator rutier, aflat la circa treizeci de metri depărtare de panou, se vedeau săgeţi pictate arătând spre nord-vest, spre Chicago, care se afla la o distanţă de două sute douăzeci de kilometri, spre South Bend, situat la o sută douăzeci şi cinci de kilometri, spre nord şi spre Indianapolis, la o sută cincisprezece kilometri mai spre sud.

Drew City era un oraş tipic pentru zona centrală a Americii, situat pe malul sud-estic al râului Wabash, de-a lungul traseului căii ferate Illinois Central, care se mândrea cu trecutul său — bătălia de la Tippecanoe se dăduse în apropiere de Lafayette, la douăzeci şi ceva de mile depărtare. Oraşul era înconjurat de kilometri întregi de lanuri unduitoare de spice galbene de grâu, de tulpinile pline de sevă, înalte de un stat de om, ale porumbului şi de cele mai dulci roşii din ţară, dacă era să dai crezare fermierilor ce se adunau sâmbăta în faţa magazinului de unelte al lui Jason, ca să stea

la taifas, sau în parcul de peste drum de tribunal, unde se strângeau o dată pe săptămână, să spună snoave şi să bârfească. În oraş, care era o treime catolic, restul locuitorilor fiind luterani, episcopalieni şi presbiterieni, se aflau patru biserici. Mai erau şi două familii evreieşti şi, la câţiva kilometri la est de oraş, o comunitate mică de mennoniţi.

Principala arteră de circulaţie, care se numea Broadway, deşi avea doar două benzi de circulaţie, era de fapt Şoseaua 36. Străzile aveau trotuare de-o parte şi de alta pe lungimea a trei cvartale. La marginea oraşului, pe malul râului, se găsea un părculeţ, cu un teren de baseball amenajat de familia Mason, jumătate de duzină de grătare în aer liber şi câteva mese de lemn. Illinois Central era amplasat pe partea cealaltă a râului, traversând un pod spre periferiile din vestul oraşului. Nici izolat, dar nici situat pe marile căi rutiere, oraşul se dovedea prosper pentru vremurile acelea, pentru că, deşi simţise colţii depresiunii economice, avusese parte de cinci sau şase ani de recolte bune, iar cele două industrii ale aşezării — o întreprindere de maşini cu staţie de triaj, aparţinând societăţii Illinois Central şi fabrica de pantofi — supravieţuiseră ravagiilor produse de depresiune şi rămăseseră relativ intacte.

Drew City nu avea nimic neobişnuit sau original. Era un orăşel american banal, cu clădiri din cărămidă, lemn şi stuc, acoperite cu tablă galvanizată, cu cornişe şi frontoane victoriene, clădiri scunde, înşirate pe şesul din Indiana de Nord. Drew City se deosebea de alte orăşele doar prin cetăţenii săi, care aveau totuşi aceleaşi suferinţe, probleme şi bucurii mărunte ca şi oamenii din orice altă aşezare de dimensiuni similare. Zona comercială se întindea pe lungimea a două cvartale. Magazinele se aflau la parter şi la primul etaj al clădirilor din cărămidă, pe două niveluri, iar deasupra lor erau instalate birourile şi cabinetele. Doctorul Kimberly, doctorul de familie, avea cabinetul deasupra magazinului de produse lactate, iar doctorul Hancrafter, dentistul, locuia pe partea cealaltă a străzii, deasupra firmei Brophy Dry Goods Shoppe, magazinul de produse cerealiere. Avocatul oraşului, William Horton, care bea zdravăn, stătea deasupra lui Drug Emporium al lui Aaron Moore, iar pe firma lui se putea citi

„W.B. Horton, Atty at Law” şi pe rândul de dedesubt „Testamente-Divorţuri-Plângeri”. Cabinetul lui Horton era plasat perfect, întrucât avocatul îşi începea ziua în magazinul lui Aaron, aplecat peste una dintre delicatele mese rotunde din faţa prăvăliei, în apropiere de chioşcul de răcoritoare, tratându-şi mahmureala cu un tonic acidulat, urmat de o cafea neagră.

Oraşul îşi avea şi cota sa de nepricopsiţi, alcoolici şi excentrici, dar scăpase de prăbuşirea morală. Tumultuosul deceniu douăzeci şi depresiunea economică nu duseseră la creşterea numărului de alcoolici şi la proliferarea jocurilor de noroc. Când *Literary Digest* relatase că şapte din zece oameni — în proporţie egală după sex — întreţinuseră relaţii sexuale anterior căsătoriei, sensibilitatea locuitorilor suferise un adevărat şoc. Subiectul fusese discutat în şoaptă, în salonul de cosmetică al lui Mildred Constantine şi la partidele săptămânale de bridge, unde giugiuleala discretă se mai considera încă un păcat, având drept rezultat fie graviditatea fără căsătorie, fie avortul, cuvânt ce nu se rostea decât foarte încet în public.

E adevărat, profesorii şi poliţia erau plătiţi cu bucăţi de hârtie care semănau cu nişte obligaţiuni, garantate de funcţionarii publici, adică reprezentau o speranţă că banii vor fi achitaţi celor în drept când lucrurile aveau să se îndrepte, dar bonul de hârtie era onorat în mai toate părţile oraşului. Banca supravieţuise crahului financiar şi oraşul înregistrase o singură sinucidere, aceea a unui contabil de la căile ferate care făcuse tranzacţii dubioase cu fondurile companiei până când crahul îl curăţase. Tipul se dusese pe pajiştea de picnic de lângă râu, băuse până la fund o halbă de gin, procurată de la Miss Belinda Allerdy, şi-şi pusese capăt zilelor cu o puşcă de vânătoare.

— Aici nimeni nu s-a aruncat de la etaj, se lăudase o dată Ben Scoby, preşedintele băncii.

— Fiindcă cea mai înaltă clădire din oraş are două etaje, remarcase fiica sa, Louise.

— Ba nu, acum avem turnul de apă, îi replicase Ben. Cine e hotărât poate să se urce acolo şi să sară.

Muncitorii zilieri obişnuiau încă să vină pe la uşile

oamenilor, oferindu-se să facă munci ocazionale, pentru a-şi câştiga un sandviş sau o bucată de plăcintă. Dar, aşa cum se întâmpla în majoritatea orăşelelor din America, ei erau trataţi cu bunăvoinţă, civilizat, şi uneori chiar îşi găseau de lucru, pe câmp sau la şantierele căilor ferate de la periferia oraşului. Şeful poliţiei trasase totuşi „graniţele" Hooverville, iar când taberele improvizate începură să se extindă, acţionă cu rapiditate şi-i invită pe nefericiţi să plece. Violenţa era practic absentă aici. Se mai isca uneori câte o bătaie întâmplătoare, la câte un bal, pentru vreo fetişcană veselă şi nurlie. Cu toate astea, şeful poliţiei, Tyler Oglesby, care îndeplinea şi funcţia de primar, stătea adesea întins în pat, noaptea, ascultând suspinul melancolic al marfarului de ora zece, care duduia îndreptându-se spre Lafayette, mulţumind în taină stelelor sale norocoase, pentru că vreme de doisprezece ani nu-şi scosese pistolul din toc decât ca să-l cureţe.

În curând însă lucrurile aveau să se schimbe.

La vremea când Fred Dempsey se mută în oraş, venind de la banca din Chicago, Louise Scoby era o femeie înaltă, suplă, osoasă. Părul ei de culoarea paiului, împletit în două codiţe, îi încadra trăsăturile severe, aspre. Silueta-i splendidă se ascundea sub rochii largi de bumbac, încă din perioada adolescenţei. Folosea foarte puţin fard, pentru a atenua trăsăturile arse de vânt şi de soare. Avea înfăţişarea femeii aspre din perioada pionieratului timpuriu, cu figura severă şi autoritară, de aceea unii oameni considerau că Louise are o atitudine arogantă.

Apoi veni Fred la bancă şi, curând după aceea, în Louise începu să se petreacă o schimbare subtilă. Mici modificări în decurs de luni de zile. Începu să se rujeze, să-şi pudreze discret obrajii, să-şi penseze sprâncenele. Îşi tăie părul mai scurt, apoi şi mai scurt, apoi şi-l ondulă. În anumite împrejurări, ca, de pildă, la serile dansante de sâmbătă la YMCA, Louise îşi făcea apariţia în rochii de mătase şi în tricouri, iar lumea, care până atunci o considerase lipsită de feminitate, constată că fata era încântătoare. Dar schimbarea cea mai importantă nu prea avea legătură cu rujul, cu mătasea sau cu coafura. Trăsăturile i se îndulciseră, iar

Louise începuse să zâmbească. Fred Dempsey aprinsese o flacără în Louise Scoby şi pentru cetăţenii din Drew City deveni limpede că, în sfârşit, ea îşi găsise un bărbat pe măsura pretenţiilor ei.

Dempsey era un bărbat înalt, musculos, liniştit, cu părul negru uşor rărit, încărunţit pe la tâmple şi puţin retras de pe fruntea lui de văduv, cu ochi cenuşii, ca de oţel, protejaţi de ochelari cu rame metalice, subţiri. Mustaţa neagră, deasă şi înspicată îi trăda vârsta şi, cu toate că Dempsey nu şi-o divulgase niciodată, locuitorii oraşului ştiau că el are patruzeci de ani, adică vârsta perfectă pentru Weezie Scoby care urma să împlinească douăzeci şi cinci. Dempsey era un bărbat plăcut, bine educat şi informat. Făcuse progrese rapide la bancă, pornind de la ajutor de casier, ajungând apoi casier şi, în sfârşit, administrator al împrumuturilor. Îşi propusese să cunoască oamenii din Drew City şi să nu fie căpcăunul la care cei mai mulţi oameni se gândeau atunci când erau nevoiţi să solicite un împrumut, ca să-şi cumpere un plug nou, un frigider electric sau un automobil. Dempsey se străduia să fie un bancher prietenos, simpatic. Chiar şi atunci când refuza pe cineva, se arăta plin de compasiune şi îi sugera omului să încerce din nou peste câteva luni.

Dempsey îşi petrecea, de asemenea, destul de mult timp cu micuţul Roger Scoby. Chiar şi băieţelul ieşise din cochilia lui. Roger nu mai era copilaşul sfios, retras, care de-abia era în stare să îngaime un „bună ziua” şi care, când vorbea, se uita la bombeul pantofilor. Roger se transformase în băieţelul tipic de şapte ani şi, cel puţin în parte, faptul i se datora lui Dempsey, pentru că Ben Scoby, care era de altfel un bărbat plăcut, modest ca o monedă de zece cenţi, acel tip de om definit de expresia „sarea pământului”, nu-şi rezervase niciodată timp suficient pentru fiul său. Ben îşi diviniza copiii. Avusese nevoie de aproape un an ca să-şi revină după moartea soţiei, însă el îşi recăpătase echilibrul, dedicându-se muncii obtuze, de rutină, de la bancă. Se bucură în taină atunci când Louise şi Fred începură să se întâlnească. În adâncul inimii sale, Ben Scoby ştia că nu procedase cinstit împovărându-şi fata adolescentă cu răspunderile rezervate în mod normal unei mame. Fata se maturizase înainte de

vreme, purtându-şi crucea, iar Fred Dempsey părea să fi reaprins în ea flacăra tinereţii. Pentru Ben Scoby şi pentru gospodinele bârfitoare din Drew City, întâlnirea celor doi părea să fi fost hotărâtă în ceruri.

Louise îşi rezerva sâmbetele pentru Roger, pentru cumpărături şi pentru coafor. Şi pentru Fred Dempsey.

Familia Scoby locuia la vreun kilometru depărtare de oraş, dar lui Roger nu i se permitea să se ducă acolo decât sâmbăta şi în anumite împrejurări deosebite. Tatăl lui considera că o plimbare pe săptămână reprezenta o ispită suficientă pentru un băieţel de şapte ani. Prin urmare, fiecare sâmbătă constituia o experienţă deosebită pentru el. Puştiul căpătase un sentiment de siguranţă, ştiind că săptămână de săptămână va găsi toate lucrurile acolo, în acelaşi loc şi neschimbate. Sau aproape neschimbate. Din când în când, o prăvălie îşi schimba proprietarul sau se deschidea un nou magazin. Aşa se întâmplase cu noul magazin Five and Ten al lui Woolworth. Managerul, care se numea Jerry, venise toamna trecută din estul îndepărtat, pentru a deschide magazinul, şi îi dăruise lui Roger un zmeu, adus tocmai din Japonia, apoi flirtase cu Louise. Roger era destul de mare ca să-şi dea seama de *asta.* Louise se purtase politicos, dar dăduse de înţeles că îl prefera pe Fred Dempsey. Oricum, Roger păstrase zmeul şi, o dată, Jerry îl ajutase să şi-l înalţe. Îi plăcea tânărul manager, dar nu în felul în care îi plăcea Fred. După Paul Silverblatt şi Tommy Newton, Fred era cel mai bun prieten al său. În plus, relaţiile dintre Fred şi Louise mergeau foarte bine şi Dempsey lucra la bancă pentru tatăl lui Roger, aşa că totul era perfect. Cu sau fără zmeu, Roger avea o ierarhie precisă a fidelităţilor.

În fiecare sâmbătă, Louise şi Roger se duceau în oraş împreună, pe jos. El o ţinea strâns de mână şi izbutea întotdeauna să o apuce pe partea dreaptă a străzii şi s-o conducă pe Louise pe lângă benzinăria şi garajul cu podele lucioase şi alunecoase din cauza petrolului şi a uleiului. Benzinăria îl înspăimânta, deşi nu-şi dădea seama exact de ce. Oricum, nu din cauza stivelor de anvelope sau a şirurilor de bidoane cu ulei, de pe rafturile curbate sub greutatea lor, şi nici din cauza mirosului pătrunzător şi greu de benzină. Îl

speria de fapt bazinul cu petrol. Gaura din podea, asemănătoare unei cripte, i se părea lui Roger misterioasă, periculoasă şi ameninţătoare. Îl admira în taină pe Frankie Bulfer, al cărui tată era proprietarul benzinăriei, fiindcă tânărul avea numai şaptesprezece ani şi cobora în gaura înspăimântătoare cu lanterna lui mică, meşterind la automobile. Roger rămânea în uşa garajului şi îi urmărea cu ochii holbaţi activitatea, ascultând clinchetul cheilor şi şuieratul furtunului de aer, în timp ce Frankie lucra la măruntaiele automobilelor masive care erau suspendate pe rampă, deasupra capului său.

Venea apoi prăvălia de produse lactate Dairy Foods, care fusese deschisă de curând şi constituia localul preferat al elevilor de liceu, fiind singurul loc din oraş unde se putea bea Coca-Cola de la automat. Apoi, băcănia lui Otis Carnaby, măcelăria domnului Hobart, sala de lectură a Bisericii lui Hristos, care semăna cu o mică bibliotecă, după cum le explica Fred. Urma birtul lui Barney Moran, cu tejghelele sale acoperite cu muşama, scaune cu perne din plastic crăpat şi miros ademenitor de cafea tare, de clătite şi de pâine bine prăjită şi cu sfârâitul slăninii şi al cârnaţilor pe grătarul înnegrit. Şi, în sfârşit, banca tatălui său, Drew City Farmer’s Trust and Guarantee Bank care se afla la colţul străzii.

Peste drum, pe la mijlocul străzii, se afla locul preferat al lui Roger, cinematograful Tivoli, încadrat de librăria bătrânei domnişoare Amy Winthrop şi de magazinul universal al lui Lucas Bailey, un sanctuar al catifelelor, al pânzeturilor satinate, al nasturilor pe cartonaşe, al galoşilor, imprimeurilor, salopetelor şi gulerelor tari din celuloid. În magazin exista şi un raion de jucării — camioane roşii, jocuri puzzle, mărci poştale pentru colecţionari, fluiere din lemn — însă locul îl atrăgea în mod deosebit pe Roger printr-un borcan plin cu bomboane ieftine, aşezat lângă maşina de marcat de la casă. De obicei, Roger cheltuia o monedă de cinci cenţi, adică jumătate din banii lui de buzunar pe o săptămână, în prăvălia domnului Bailey, după ce studia cu mare atenţie platourile cu jujube, spirale de zahăr ars, dropsuri, bomboane negre şi roşii cu suc de lemn-dulce, bomboane de ciocolată, pişcoturi Necco. Alegerea se dovedea

întotdeauna dificilă. Cealaltă monedă de cinci cenţi era păstrată pentru matineul de la Tivoli.

Localul prohibit de pe strada principală era tripoul lui Joshua Halem, vecin cu magazinul universal. Locul era interzis băieţilor sub paisprezece ani, fiindcă acolo se adunau bărbaţii şi-şi relatau povestirile cele mai decoltate, iar uneori foloseau un limbaj prea puţin academic. Roger şi alţi băieţi se adunau de regulă în faţa vitrinei acoperite de straturi de praf şi grăsime, depuse în decursul anilor, şi se holbau printre reclamele NRA şi WPA, cu Vulturul Albastru şi lozinca „Noi ne facem datoria”, la mesele acoperite cu postav verde şi luminate de lămpile Tiffany, unde ei nu aveau acces. Bătrânul Halem, care-şi pierduse un picior în război, pe care îl înlocuise cu unul de lemn, stătea întotdeauna cocoţat pe scaunul său înalt de lângă bar, cu tija de lemn întinsă şi supraveghea fiecare masă; când se încrunta şi se uita chiorâş la tinerii care se zgâiau prin geam la ceea ce se întâmpla înăuntru, băieţii o ştergeau numaidecât.

Urma magazinul de mobilă al lui Isaac Cohen, un loc întunecat, unde se îngrămădeau şiruri de scaune, paturi, saltele, balansoare, pătuţuri pentru copii şi sofale, toate puse de-a valma; iar lângă prăvălia lui Cohen se afla frizeria lui Nick Constantine, care mirosea a pudră de talc şi a cremă de ghete, unde-l tunseseră pentru prima oară pe Roger. O dată pe lună, băiatul se ducea la frizer. Deasupra, la etajul întâi, se afla salonul de cosmetică al oraşului a cărui patroană era Mildred, soţia lui Nick. La colţul străzii, vizavi de bancă, se afla Zachariah House, un hotel dărăpănat, unde călătorii în trecere şi comis-voiajorii îşi puteau petrece noaptea pe dormeze prăpădite, în schimbul a doi dolari. Singurul bar autorizat din oraş se afla în partea din spate a holului hotelului, un loc interzis copiilor *şi* femeilor.

Unul dintre locurile preferate ale lui Roger era măcelăria lui Jesse Hobart, pentru că acolo văzuse pentru prima oară, cu ochii săi, o „minune” autentică. Domnul Hobart adusese puiul de găină dintr-o încăpere din spate, unde păsările erau ţinute în cuşti, şi i-l arătase lui Louise. Puiul bătea din aripi şi cârâia.

— E o puicuţă fainã, îi spusese Hobart lui Louise. Jumulită şi curăţată, are vreo două kile jumate.

— E perfect, răspunsese ea şi-şi întorsese capul, în timp ce Hobart se apucase să învârtească puicuţa prin aer ca să o ameţească. Apoi o pusese pe un butuc de lemn şi *poc!* îi tăiase capul, cu satârul lui mare şi strălucitor. De obicei, după ce se consuma faptul sinistru, Hobart proptea puiul cu capul în jos într-o căldare şi-l ţinea strâns, până când vietatea înceta să se mai zbată. În acea zi însă pasărea sărise — *sărise!* scăpându-i din mâini. Pasărea fără cap ţopăise dementţial prin prăvălie, cu sângele ţâşnindu-i din gât, sărind de pe tejghele şi alunecând pe rumeguş, până când căzuse, zbătându-se, pe duşumea. Hobart o înşfăcase din nou. Louise simţise că leşină şi ieşise din prăvălie, iar mai târziu mărturisise că îi venise foarte greu să gătească pasărea aceea. Pe atunci, Roger avea numai cinci ani. Era una dintre cele mai uimitoare amintiri ale sale.

Roger povestise, de multe ori şi cu amănunte, întâmplarea cu puiul fără cap lui Poppy Scoby şi, mai târziu, lui Fred. Îşi lăsa capul în piept, îşi îndoia braţele, punându-şi mâinile la subsuori şi alerga bezmetic prin bucătărie, izbindu-se de diferite obiecte, aşa cum făcuse puiul. Bătea aerul cu braţele deasupra capului său şi scotea sunete dezgustătoare în timp ce descria cum ţâşnea sângele din gâtul puiului care alerga; apoi se prăbuşea pe podeaua bucătăriei şi imita ultimele momente de zbatere violentă a păsării, încheind astfel descrierea ciudatei întâmplări. Poppy îi explicase că era doar o reacţie reflexă şi că puiul murise, de fapt, ceea ce îl intriga şi mai tare pe Roger.

Chiar în acea sâmbătă, când se duseră la piaţă — trecuseră doi ani de când Roger se tot gândea la întâmplare — băiatul prinse deodată curaj şi ceru o repetare a spectacolului.

— Daţi-i drumul pe duşumea şi lăsaţi-l să alerge, strigă puştiul în timp ce Hobart începuse să învârtă puiul prin aer, ca să-l ameţească. Şocată, Louise se întoarse imediat spre Roger.

— Rogie, cum îţi permiţi *să propui* un asemenea lucru?! Nu cumva să-l ascultaţi, domnule Hobart. Roger, ieşi afară şi aşteaptă.

— Oh, Weezie...

— Afară, tinere!

Fred şedea pe banca din faţa magazinului de unelte, cum făcea întotdeauna sâmbăta dimineaţa, discutând cu primarul Oglesby. Roger o luă la fugă pe trotuarul curbat şi umflat de căldură, îndreptându-se spre Fred.

— Weezie nu vrea să-l lase pe domnul Hobart să repete şmecheria cu puiul mort, se văită el, în timp ce Louise îl ajunse din urmă.

— Vai, vai, îi răspunse cu simpatie Fred, ţi-a stricat distracţia.

— Nu începe din nou, îl certă ea.

— Uite ce-i, eu zic să ne ducem la Dairy Foods şi să bem un suc în timp ce Weezie intră la coafor. După ce termină, mergem la birtul lui Barney şi mâncăm câte un hot dog, apoi pe tine te lăsăm la Tivoli, să vezi filmul.

— Uraa! răcni Roger, ţopăind de bucurie, deşi în ultimele şase luni, în fiecare sâmbătă, lucrurile se desfăşurau după acelaşi tipic.

Roger se uită de-a lungul străzii, spre afişul de la Tivoli. Johnny Weissmüller în *Tarzan, omul maimuţă* şi episodul patru din *Expresul Uragan*; în plus, „o selecţie de scurt-metraje” — ceea ce însemna că se proiectează şi un film de desene animate.

— Oh, băiete, şopti el, *„Tarzan”!*

Louise îşi ridică privirea spre cer.

— E o povestire despre junglă, îi spuse Fred, ca s-o liniştească. Apar multe animale sălbatice.

— *Cunosc* filmul, Fred, zise Louise, prefăcându-se supărată. Bine, fie şi aşa. Îmi termin cumpărăturile şi vin să iau puiul după spectacol.

— Ura, ura, zise Roger şi, înălţându-se pe vârfuri, îi şopti lui Fred la ureche:

— Putem să ne ducem şi la prăvălia lui Bailey?

Fred îi făcu cu ochiul, dându-i de înţeles că da.

Fiecare sâmbătă după-amiază reprezenta un moment deosebit pentru Fred şi Louise. Îl lăsau pe Roger la matineul de la Tivoli, aflau la ce oră se încheie spectacolul, apoi se duceau la ea acasă, luau Buick-ul şi plecau la căsuţa din

lemn, pe care o închiriase Fred şi care se afla la câteva străzi depărtare. Casa era una dintre puţinele locuinţe cu garaj, care era lipit de clădire şi le permitea să intre şi să iasă fără să fie văzuţi de vecini. Fred împrumuta deseori Buick-ul lui Louise şi îl spăla pe aleea de la intrare, aşa că nimeni nu mai era surprins când îl vedea venind acasă cu limuzina fetei. Louise stătea pe podea, lângă bancheta din faţă, chicotind veselă, amuzată de şarada pe care o jucau ca să-i păcălească pe bârfitorii din oraş.

Fred avusese ideea „petrecerilor" de sâmbătă. Roger îi întâlnea la cinematograf pe Paul şi Tommy, aşa că era fericit şi, astfel, cei doi aveau posibilitatea să petreacă două ore împreună. Când ajungeau acasă, se iubeau cu patimă. Sâmbăta aceasta nu aducea nimic deosebit. Louise se aşează pe podeaua maşinii şi ridică mâna, strecurându-şi-o sub coapsa lui şi mângâindu-i-o.

— Ce s-a întâmplat cu domnişoara sfioasă pe care am cunoscut-o acum nouă luni? vru el să ştie.

— A descoperit care-i adevăratul sens al cuvântului dragoste, zise ea, frecându-şi capul de piciorul lui.

— Şi care e?

— E ceva plăcut. Înseamnă să te simţi *atâât* de bine.

Timp de câteva luni, Dempsey se ferise de relaţia cu Louise Scoby, dar, în cele din urmă, se lăsă ademenit. Roger îl adoptase repede pe post de tată. Pe măsură ce prietenia dintre ei se adâncea, relaţiile dintre sora lui şi Dempsey cunoşteau un curs asemănător. Îl păştea un pericol în orăşelul acesta: căsătoria putea să devină inevitabilă, dar, în cele din urmă, Dempsey nu-şi mai bătu capul cu asta. Ideea căsătoriei nu-l atrăgea, dar avea să se descurce cumva, când şi dacă s-ar fi pus problema. Până una-alta, Louise se dovedise o iubită frenetică şi pasionată.

Cum ajungeau în casă, parcă intra un demon în ea. Ani de zile îşi reprimase dorinţele, comportându-se ca o mamă şi soră faţă de Roger şi ca fiică şi stăpână a casei faţă de tatăl ei. Nici un bărbat din oraş nu o atrăgea, fiindcă pe cei mai mulţi îi cunoştea încă din copilărie. Apoi se furişase în viaţa ei Fred Dempsey. Era normal ca Ben să-l invite pe noul angajat acasă, la masă. Roger îl primise cu simpatie pe Fred, dar nu

fusese singurul. Louise se simţise în taină atrasă de el, de la prima lui vizită. Însă el era un bărbat sfios, foarte discret, care o dată pe lună lua autobuzul de Chicago, ca să-şi viziteze mama bolnavă. Fred vorbea foarte rar despre el însuşi. Chiar şi opiniile şi le exprima cu reţinere şi oarecum evaziv, dar când discuta despre artele plastice şi despre cărţi sau despre teatru şi muzică, ea îi sorbea cuvintele, fiindcă regăsea în Fred pasiunea înăbuşită pe care ea însăşi o trăise încă din vremea pubertăţii.

Se iubiseră pentru prima oară pe bancheta din spate a Buick-ului, undeva în afara oraşului, dincolo de triajul gării. Evitaseră momentul multe săptămâni, timp în care mângâierile lor deveniseră din ce în ce mai pasionale, de fiecare dată când rămâneau singuri.

Se explorau reciproc, se atingeau şi se lăsau copleşiţi de extaz. În cele din urmă, ea îi propusese să se mute pe bancheta din spate a maşinii. În clipa când el închise portiera, ea-şi descheiase bluza, oferindu-şi sânii opulenţi sărutărilor lui nesăţioase. Apoi el o mângâiase, îi scosese chiloţii şi îi trăsese mâna spre el. Totul se petrecuse cu atâta rapiditate, încât ea îşi amintea doar fragmente ale momentului când făcuse dragoste pentru prima dată. Ţinea minte doar că Fred se purtase cu ea cu multă atenţie şi tandreţe. Că se bucurase de fiecare clipă şi că aproape leşinase când avusese primul ei orgasm.

Cum intrară în casă, ea-şi scoase imediat bluza.

— Hai să facem împreună un duş; toată săptămâna nu m-am gândit decât la asta, zise ea şi-l apucă de mână, conducându-l pe scări în sus, spre baie.

Dar când ajunseră acolo şi el începu să o dezbrace, mângâindu-i pântecele plat şi alintându-i sânii, Louise îi dădu jos pantalonii şi apoi îl trase spre ea.

— Fă-o acum. Aici. Chiar aici, şopti ea excitată, iar el o ridică şi o aşeză pe marginea căzii, o mângâie şi iar o mângâie, până când ea începu să geamă şi să se încordeze, apoi, când ea strigă, el o pătrunse.

Dempsey stătea întins pe spate, cu ochii închişi, relaxându-se. Erau goi amândoi. Louise şedea pe pat, aşezată turceşte la picioarele lui, şi răsucea o ţigară. Fred prefera să-

şi pregătească ţigările, fiindcă îi displăcea tutunul aspru al ţigărilor gata făcute şi prefera gustul dulce al tutunului Prince Albert, iar Louise devenise o superbă specialistă în răsucirea ţigărilor. În fiecare mână ţinea câte o ţigară.

— Splendid, zise Fred. Devii o adevărată expertă a viciilor mele.

Le aprinse, păstră una, iar pe cealaltă i-o aşeză lui între buze. Fred trase adânc fumul în piept şi-l dădu afară, spre tavan.

„Nu-i deloc rău să-ţi petreci aşa după-amiaza de sâmbătă”, gândi el.

— Cât timp ne-a mai rămas? întrebă Fred.

Louise privi peste umărul lui ceasul deşteptător de pe noptieră.

— Patruzeci de minute, spuse ea.

— Mai avem timp pentru o repriză scurtă.

Ea îi desfăcu picioarele şi se aplecă peste el, frecându-şi uşor sfârcurile de sfârcurile lui.

— Nu-mi place aşa, pe fugă, şopti ea, fiindcă rămân mereu cu senzaţia că aş vrea mai mult. Ce-ai zice să ne ducem la dans, la Y., după ce luăm masa de seară — şi să o ştergem mai devreme? Gândeşte-te la asta în timp ce mâncăm.

— Am stat la coafor cu cincisprezece minute mai mult ca de obicei în dimineaţa asta, fiindcă toţi voiau să afle câte ceva despre *Anthony Adverse,* zise Louise în timp ce-şi termina cina.

Ea fusese prima pe listă când biblioteca oraşului primise bestsellerul.

— Culmea e că toţi voiau să afle câte ceva despre... Louise îl privi pe Roger... despre scenele deocheate.

— Ce-i aia scene deocheate? întrebă Roger.

— Scenele de dragoste, răspunse ea repede.

El se strâmbă şi-şi pierdu orice interes. Băiatul mângâia teancul gros de două degete cu poze din seria *Hoţii şi Vardiştii,* adunate din pachetele cu gumă de mestecat, teanc legat cu un elastic murdar şi uzat. Pachetul stătea lângă farfuria lui.

— Tommy a făcut rost de două poze cu John Dillinger. *Două! Şi* un Melvin Purvis, se văită Roger. Îmi cere cinci poze de-ale mele pe un John Dillinger. Nu mi se părea cinstit.

— Nu mi se pare cinstit, îl corectă Louise.

— Aşa-s afacerile, fiule, zise Ben Scoby. Se cheamă legea cererii şi a ofertei. El oferă şi tu ceri.

— Da-i prietenul meu!

— În afaceri, aşa e treburile, zise Scoby.

— Sunt treburile, îl corectă Louise.

— Sunt, repetă Scoby, încruntându-se.

— Tu şi Fred faceţi afaceri la bancă cu prietenii voştri, zise Roger.

— E altceva, zise Scoby şi începu să-i explice cum e cu rezerva de capital, cu dobânzile şi cu plăţile.

Puştiul de şapte ani încetă curând să-l mai asculte şi începu să se gândească intens cum să scoată de la Tommy Newton poza cu Dillinger, fără să-şi descompleteze prea mult propria colecţie.

— Care poză este cea mai valoroasă? întrebă Fred.

— Oh, John Dillinger, de departe poza cu John Dillinger. „Frumosul Băiat” Floyd e pe locul doi, dar nu se compară cu John Dillinger.

Scoby oftă.

— Poftim. Lucrez în afaceri de bancă, iar interesul major al fiului meu este să achiziţioneze o poză cu faţa celui mai ticălos spărgător de bănci din istorie. Clătină din cap. Unde o să ajungă lumea?

— Păi e vorba de cerere şi ofertă, replică Roger, şi toţi izbucniră în râs.

Cina la familia Scoby devenise ceva obişnuit pentru Dempsey. Se discuta de regulă despre Roosevelt, despre modul cum acesta conducea economia, despre campionatul de baseball, despre târgul din ţinut, care urma să se deschidă peste două săptămâni, despre banda lui Dillinger şi ultimele ei isprăvi, despre Jack Sharkey şi dacă avea forţa să îl bată pe neamţul Max Schmeling la campionatul mondial de categoria grea. Cam asta era singura apropiere de problemele Germaniei. La urma urmelor, Europa se afla la capătul lumii pentru cei din Drew City.

— Uite ce-i, Rog, zise Dempsey. În weekendul acesta trebuie să mă duc la Chicago, să-mi văd mama. Poate o să-ţi fac rost acolo de un John Dillinger.

— Nu mai spune!

— Am zis poate. Nu-ţi promit, dar am să mă străduiesc.

— De ce nu iei Buick-ul, se oferi Louise. Eu n-am nevoie de maşină şi te poţi întoarce duminică mult mai devreme.

Dempsey băgă mâna în buzunar şi scoase tabachera. Roger îl urmărea extaziat cum alege o foiţă din pachet şi o îndoaie cu arătătorul, făcând-o jgheab, şi cum, dintr-o pungă, scutură tutun pe toată lungimea foiţei, apoi o răsuceşte, transformând-o într-o ţigară densă şi, în fine, cum îşi trece limba peste hârtie şi o lipeşte.

Dempsey îşi scoase bricheta şi Louise întinse mâna. El i-o aşează în palmă. Louisei îi plăcea atingerea senzuală a laturilor ei din aur. Îşi plimbă degetul mare, în sus şi în jos, pe toată lungimea brichetei, apoi mângâie capul de lup de pe capac. În sfârşit, o deschise şi îi aprinse ţigara.

Dempsey clătină din cap.

— Nu, am să mă duc cu Ogarul Cenuşiu, ca de obicei.

Se îndreptă spre casă pe jos, prin ploaia rece de primăvară şi, când ajunse la Third Street, se opri, vizavi de vechea casă în stil victorian care trona izolată în mijlocul cvartalului. Cu umerii încovoiaţi sub ploaie şi mâinile îndesate în buzunare, privi la salonul domnişoarei Beverly Allerdy, cu jaluzelele întotdeauna coborâte, de unde se auzeau tare bluesuri ale negrilor, dincolo de zidurile coşcovite. Bărbaţii se strecurau prin uşa din dos şi se auzeau hohote de râs. Râsete de femei. Se întrebă cât de departe sunt în stare să meargă doamnele din acest orăşel. Nu-şi permitea să rişte şi să viziteze casa. Stătea acolo şi simţea cum se aprinde în el, din nou, impulsul bine cunoscut, simţea crisparea aceea la fel de bine cunoscută din vintre. Începea să-l cuprindă furia.

Dempsey inventase povestea cu mama suferindă de la Chicago în momentul când impulsul acela îi reapăruse, pentru prima dată de când se afla în America. De atunci, la şase sau şapte săptămâni o dată, lua autobuzul de Chicago, de la ora patru, se înregistra la hotelul Edgewater Beach şi folosea una

dintre cele mai scumpe case de toleranţă din Midwest, ale cărei fete erau dispuse să-i suporte jocurile sadice, dacă erau bine plătite. De câteva zile, se tot gândea că ar trebui să facă drumul la Chicago. Nevoia aceea cumplită se instala în el. Se hotărî să aducă din nou vorba despre călătoria la Chicago şi să accepte oferta pe care i-o făcuse Louise pentru weekend — fireşte, după ce va protesta în mod rezonabil. Ar putea fi o variaţie interesantă, să cutreiere străzile din Chicago şi să caute ceva deosebit.

În timp ce se îndrepta spre casă prin ploaie, Dempsey îşi rememora ce aflase despre americani în cele nouă luni de când venise în Drew City. Erau generoşi. Prea încrezători. Buni prieteni, după ce reuşeau să te cunoască. Se-nnebuneau după toate noutăţile. Iubeau sportul şi distracţiile şi îi înălţau pe un fel de piedestal regal pe jucătorii de baseball, pe actorii de cinema şi chiar pe oamenii foarte bogaţi. Erau fundamental independenţi. Expresiile lor argotice difereau de la un loc la altul, aşa că era imposibil să le ştii pe toate. Duminica, se duceau cu toţii la biserică. Păreau să fie fascinaţi într-un mod neobişnuit de starea timpului. Şi întreaga naţiune părea să se strângă în jurul radiourilor în fiecare noapte. „Dar faptul cel mai încurajator era acela că toţi se dovedeau foarte serviabili”, gândi 27, satisfăcut.

# 21

Degetul lung şi subţire din beton al Autostradei Indiana 29 se întindea de la Logansport până la Indianapolis, sub cerul posomorât şi ameninţător. Un Packard negru se îndrepta zumzăind spre oraşul Delphi. Cei cinci pasageri ai limuzinei purtau costume negre şi pălării din fetru de aceeaşi culoare. Excepţie făcea doar bărbatul aşezat în faţă, lângă şofer. John Dillinger purta o panama care devenise un fel de emblemă personală.

— Maşina bâzâie ca o albină, Russ, se adresă Dillinger şoferului.

— I-am băgat bujii şi tacheţi noi şi un filtru nou de aer...

— Ca să-şi facă nevoile, da? mormăi de pe bancheta din spate Lester Gillis, care-şi spunea George cel Mare, dar era cunoscut de lume sub numele de Nelson Mutră de Copil. Nu-s în stare să deosebesc o bujie de o damă de pică. Şi nici nu vreau.

— Aţi băgat bine planul la tărtăcuţă? întrebă Dillinger, răsucindu-se spre cei trei bărbaţi din spate şi cercetându-i cu privirea.

Toţi încuviinţară, dând din cap cu convingere.

— E nevoie să-l mai repetăm?

— No, îl ştim, ce dracu', zise Nelson.

— Bă, da' împuţit poţi să mai fii, Lester. Aşa-i? zise Dillinger.

— Să nu-mi mai spui aşa. Doar ţi-am mai spus-o, îmi place să mi se spună George.

— Ei da, e mult mai bine, chicoti şoferul. Da' io cred că, dacă te-ar chema George, ne-ai cere să-ţi zicem Percy.

— Tacă-ţi fleanca.

— Alo, alo, zise Dillinger. Nu-i nevoie să vă ambalaţi. Am pornit la treabă.

Nelson se rezemă din nou de perna din spate şi dădu din umeri. Firea lui arţăgoasă ascundea un permanent complex de inferioritate — avea doar un metru cincizeci şi cinci; în plus îl irita faptul că Dillinger era omul *cel mai vânat* din America,

or Nelson simţea că lui i s-ar fi cuvenit onoarea de a fi Inamicul Public Numărul Unu. Însă banda pe care o condusese fusese curăţată, iar el nu putea să lucreze singur. Aşa că se potoli.

— Cum ai făcut toate planurile astea? îl întrebă pe Dillinger.

— Am învăţat de la un expert.

— Care-i ăla?

— Herman K. Lamm.

— Cine? întrebă Homer Van Meter, care nu mai deschisese gura de la micul dejun.

— Herman Lamm. Ar trebui să fi auzit de el, e părintele artei jefuirii băncilor. Când spui că ştergi putina? Expresia asta a inventat-o Herman Lamm. Treişpe ani a jefuit băncile şi de-abia după aia l-au înhăţat.

— Ia te uită, zise Van Meter neîncrezător.

— Unde l-ai întâlnit? întrebă Nelson.

— Nu l-am întâlnit. Îl ţii minte pe Walter Dietrich?

— Aha! Tipul s-a retras, nu?

— S-a dat la fund, spuse Dillinger. Pe Wally l-am cunoscut când am fost închis pentru prima oară în Michigan City. A lucrat cu Herman Lamm treisprezece ani. *Treisprezece* ani fără să fie prins. Secretul lui Lamm consta în alcătuirea minuţioasă a planurilor, în executarea lor şi în rapiditate. Cerceta amănunţit totul, întocmea planuri cum sunt şi ale mele şi rămânea la locul spargerii cel mult patru minute. Lamm ştia întotdeauna cum să o şteargă.

Dillinger era un bărbat de statură potrivită, cu fruntea înaltă şi cu părul blond spălăcit şi rărit, pe care şi-l cănea. Ochii săi foarte albaştri se ascundeau după o pereche de ochelari cu rame din aur şi lentile transparente. Dillinger petrecuse ore cumplite când îşi ştersese amprentele digitale cu acid şi îşi ridicase obrajii, dar vanitatea fusese mai puternică. Dillinger rămânea un cuceritor şi de aceea continua să-şi arboreze mustaţa subţire, atât de îndrăgită de doamne şi care, împreună cu pălăria de paie, constituia emblema lui.

Ceilalţi bărbaţi din limuzină erau Harry Pierpont, un tip sprinten, uscăţiv, căruia îi plăcea să i se spună „Fericitul”;

Homer Van Meter, un taciturn, asociat de mulţi ani cu Dillinger şi Russell Clark, un individ slăbănog, cu înfăţişare dură, despre care se spunea că seamănă cu Charles Lindbergh. Clark fusese mai înainte mecanic şi se dovedea un şofer excelent.

Van Meter, Clark şi Dillinger erau vechi tovarăşi. Nelson venise mult mai târziu în bandă şi îi cam dădea bătaie de cap lui Dillinger. Lui Nelson îi plăcea să ucidă şi devenise celebru pentru crimele sale. Una dintre legile nescrise ale lui John Dillinger era: Fără crime. De când venise în banda lui Dillinger, Nelson încălcase numai o singură dată regula — omorâse un poliţai, în timp ce încerca să-l scoată pe Dillinger din ghearele poliţiei. În consecinţă, Dillinger n-avea de ce să se plângă.

— Mai spune-mi încă o dată cum se cheamă oraşul ăsta?

— Delphi, îi răspunse ferm şi autoritar Dillinger, cu vocea lui sonoră, cum e a celor din statul Indiana.

Russell izbucni în râs.

— Păi, dacă n-a fost însemnat pe hartă până acum, cu siguranţă va deveni cunoscut de azi înainte.

— Delphi, repetă Pierpont. Ce drac de nume e ăsta?

— Grecesc, răspunse Dillinger.

— Cum de le-o fi venit să-i dea numele unui grec?

— Să-i ia naiba, răspunse Dillinger, înălţând din umeri.

— Da’ ce mă-sa se întâmplă? zise deodată Van Meter.

La vreo jumătate de milă înaintea lor, un poliţist oprea circulaţia. Maşinile se îngrămădiseră pe vreo zece şiruri.

— Ce mă-sa... zise Clark.

Dillinger se uită în dreapta şi-n stânga. Puţin mai înainte, ieşea din şoseaua principală un drum de ţară care trecea pe lângă un lan de porumb.

— Pe-acolo, zise el, ia-o la dreapta pe-acolo, Russ.

Russel nici măcar nu încetini.

— Ia-o-n dreapta aici. Aici! Ei drăcia dracului, Russell.

Clark frână brusc şi cauciucurile scrâşniră când pătrunseră derapând pe drumul de ţară.

— Ce dracu’ se petrece? Ţin o convenţie a poliţailor, ori ce?

— Dracu’ să-i ia, Homer, lasă naibii gargara. Mână înainte,

Russ. Mână ca şi cum am fi din partea locului.

— Dumnezeule, uite ce de fum, zise Van Meter.

Spre stânga lor, se înălţa din oraş o coloană neagră de fum.

— Hristoase, arde probabil tot oraşul.

— Ei da, e ceva al dracului de măreţ, spuse Homer.

Dillinger luă o hartă rutieră de sub tabloul de bord şi o deschise.

— Pe unde dracu' am ajuns? se întrebă Dillinger, trecând cu degetul peste centrul hărţii.

— Ne-am abătut de la traseu.

— Gata, am găsit, zise Dillinger. Fraţilor, e-n regulă. Faci la stânga pe drumul următor. Ne întoarcem la şosea pe la sud de oraş. Drace, e perfect.

— Ba-i semn rău, zise Pierpont. Oricum, probabil, mai bine ne-am lua tălpăşiţa. Văd că se lasă şi cu ploaie.

— Da' nu ne-am încheiat ziua, spuse Dillinger. Nicidecum. Iar ploaia-i bună, îi ţine pe oameni în casă.

— Şi-acu' un'ne ducem? La un picnic? făcu Nelson.

— Mda! La un picnic, la vreo treizeci kilometri mai la vale. Servesc ceai şi gogoşi la banca aia.

— Ce bancă?

— Eu şi Homer am cercetat ieri trei bănci, zise Dillinger. Ne ocupăm de banca număru' doi. Este, probabil, la fel de grasă. Şi vinerea ţin deschis până la ora trei. Îi atacăm la trei fără un sfert — şi trei ore mai târziu va fi întuneric.

— Nu-mi place chestia asta, zise Homer Van Meter. Oraşele astea sărăntoace, cu o singură cale de intrare şi un singur drum de ieşire, îmi dau frisoane.

Pe scaunul din faţă, John Dillinger îşi scoase o ţigară Picayune din pachet şi o aprinse.

— Eşti o cobe, asta-i nenorocirea ta, Homer.

— Încerc să socotesc totul dinainte, aşa cum faci şi tu, Johnny.

— Ai vrea să dăm iar lovitura într-un oraş mare?

— N-am spus asta.

— Am încercat asta în cartierul de est din Chicago şi vezi cum a ieşit. Charlie a mierlit-o. Un paznic al băncii s-a prăpădit, iar eu m-am pomenit la răcoare. Acu' toţi cred că-s

criminal. Întotdeauna belelele se sparg în capul meu.

— Fin'că eşti celebru, Johnny, necheză gelos Nelson.

— Nu-mi place să mi se puie-n cârcă lucruri pe care nu le-am făcut.

— Şi ce-ai vrea matale? Să trimit o scrisoare la *News* şi să mărturisesc? zise Nelson şi rânji.

— Pă dracu', Johnny trimite mereu scrisori la ziare, zise Pierpont. Ba chiar i-a trimis o carte bătrânului... cum îi zice?

— Matt Leach, răspunse mândru Dillinger, *căpitanul* Leach, şeful patrulelor din statul Indiana. I-am trimis un exemplar din *Cum să fii un bun detectiv.*

— A naibii sminteală, dacă vrei să ştii. La ce bun să-i întăriţi, să-i înrăieşti şi mai tare? replică Van Meter.

— Hai să fim serioşi, Homer, îi replică Dillinger, n-au cum să devină mai câinoşi decât sunt şi n-au cum să ne hăituiască şi mai tare.

— Totuşi, îmi dă frisoane, zise Van Meter. O să fie o grămadă de oameni pă stradă, e vineri după masă. Zi de plată, asta-i.

— N-o să fie nici un rănit, spuse sec Dillinger. O să stea la pământ ca o ceată de vânători de tancuri. Patru minute şi gata, noi am şi pornit-o spre Indy. Până se strâng şi îi cheamă pe băieţii de la FBI, noi am şi făcut jumătate din drum. Febeiştilor le trebuie trei-patru ore ca să ajungă de la Chicago aici.

— Da' poliţiştii locali? întrebă Pierpont.

— Păi, ei nu-s în stare să-şi nimerească nasul cu batista, îi răspunse Dillinger.

— Oraş prăpădit şi afurisit, mormăi Van Meter.

— Cu banca a mai dolofană din Indiana şi trei poliţai în tot oraşul, punându-l la socoteală şi pe şerif.

— Eu sunt de părerea lui, zise Clark. Vezi ce a păţit Charlie Mackle, dacă şi-a făcut de lucru cu băieţii de la FBI.

— Charlie nu era zdravăn la minte, replică uşor iritat Dillinger. Dă buzna direct peste Melvin Purvis, care stătea cu automatul în poală. Ascultă-mă pe mine, Purvis ăsta nu-i un febeist obişnuit, e nebun de legat. Hoover i-a dat mână liberă să ne cureţe pe toţi. N-am nici un chef să-mi fac de lucru cu tipii ăştia. Da' voi?

Nu răspunse nimeni.

— Aşadar, rămânem la oraşele mici, cu bănci dolofane.

— Poate mai bine am renunţa, zise Pierpont.

— Ne-au mai rămas două sute de dolari, asta dacă suntem băftoşi, pentru toţi cinci, şi tu vrei să renunţi, zise Van Meter şi râse. Ia zi, te duci la Rio cu cincizeci de dolari, Harry?

— Mă gândeam să dăm un tur la mai multe din ele. Zic să le luăm la rând, spargem patru-cinci bănci într-o zi şi cu asta basta, ne oprim.

— Nu ţine, zise Dillinger, clătinând din cap. Le dă lui Purvis şi băieţilor lui timp să ne dibuie. Dai un tur şi o ştergi, dai lovitura şi te evapori, asta-i tehnica. Să-i năuceşti.

— Ba io zic, intrăm ca trăznetu', căsăpim pe ăi de mişcă şi o roim deschizându-ne drumul cu pistoalele. Să-ngheţe-n ei şi rahatu', spuse Nelson.

— Ia să-ţi opreşti moara aia stricată, pricepi, Lester? ripostă cu voce dură Dillinger. Oraşul ăsta-i bleg. N-o să ne dea bătaie de cap.

— Ştii ce-am auzit? zise Pierpont. Am auzit că Purvis îşi aprinde întotdeauna un trabuc înainte de-a porni să vâneze pe cineva. Zice că-i lumânare de ziua lui de naştere. Se presupune că are o listă cu douăj'doi de gagii. Zice că după ce-şi înfige douăj'două de lumânări pe tortul lui, o să facă mare bairam.

— Douăj'două, repetă Dillinger. Ştii tu că-s douăj'două!

— Acu' are o brigadă de mitraliori, zise Nelson. Deviza lui e „fără milă şi îndurare".

— Eh, copii de şcoală, spuse Dillinger. Dacă le scârţâie pantofii, sar ca arşi. Uite care-i daravera cu Purvis. Floyd şi banda lui au ucis un febeist când l-au atacat pe Jelly Nash în Kansas City. Tipul era bun prieten cu Purvis.

— Cum adică l-au atacat pe Jelly? Ei încercau să-l scoată de la pârnaie, zise Pierpont.

— Aiurea. Mi-a spus-o chiar Conco. Voiau să se descotorosească de Nash, că avea filmele. Caraliii au tras într-o veselie şi atunci ei le-au închis botul doborându-l pe Nash *şi* patru poliţai, printre care era şi febeistul.

— Şi asta l-a scos din ţâţâni pe Purvis?

— Aşa cred. Are fitilul foarte scurt.

— Păi, hai să nu-l aprindem când tipul e în cameră, zise Pierpont.

Dillinger râse.

— E bună, Harry.

— Ia mai zi o dată cum se numeşte banca asta.

— The Drew City Farmer’s Trust and Mortgage Bank.

— Cât de mare-i oraşul?

— Trei mii şi ceva, cei mai mulţi fermieri, care-s acum pe câmp. Oraşul are două cvartale, banca-i în centrul oraşului. N-aş crede să fie două sute de automobile în tot ţinutul.

— Şi cum o să ne urmărească, pe cai sau în şaretă? râse Clark.

— Mda. Ca Jesse James, răspunse Nelson.

— Hai, gura! Şi ascultaţi aicea. Asta-i planul de bătaie, zise Dillinger.

Scoase o foaie de hârtie pe care era schiţa băncii şi o ridică să o vadă toţi.

— Banca se află la colţ, uşa dă spre intersecţie, oarecum pieziş. Ghişeele sunt pe stânga, cum intri. Barosanii se află într-o zonă deschisă, în dreapta. Geamurile ghişeelor unde se fac plăţile au o înălţime de un metru, aşa că folosim o piramidă. Eu controlez uşa şi cronometrul. Nu luaţi bancnote mai mari de douăzeci de dolari, ştiţi că-i al dracu’ de greu să plasezi un bilet de o sută de dolari. Homer şi Lester operează la tezaur, Harry şi Russell curăţă paralele de la casierie. Parcurgem oraşul o dată, verificăm totul, apoi îi lăsăm pe Lester şi Harry, apoi pe Homer şi pe mine. Russ parchează maşina în faţa băncii. Nu uitaţi, din momentul când am intrat, avem la dispoziţie patru minute.

— Cum stăm cu paznicii? se interesă Pierpont.

— Unul singur, un hodorog.

— Are aproape şaptezeci de ani, interveni Van Meter. Nu vede, cred, mai departe de vârful nasului.

Dillinger continuă:

— Secţia de poliţie e la o distanţă de două cvartale. E o cabină telefonică aici, după uşa de la intrare, am eu grijă de asta. Anunţăm un accident închipuit, pe undeva pe şoseaua principală, asta o să-l scoată pe şerif din oraş. Deci, în bancă avem doi caralii şi un bunic.

Dillinger chicoti.

— Aşa băieţi, avem superioritate numerică, drace!

Tânărul poliţist intră grăbit în bancă şi-şi scutură picăturile de ploaie de pe trenci. Traversă încăperea, ţinând în mână cecul lui săptămânal şi-l prezentă lui Dempsey, ca să-şi pună parafa. Luther Conklin era un băiat din localitate care jucase fotbal în timpul liceului şi, după aceea, urmase doi ani cursurile unui colegiu de stat. Era locţiitorul lui Tyler Oglesby. Intrase în poliţie de opt luni şi locuitorii oraşului se mândreau cu el.

— Cum te simţi astăzi, Luther? îl întrebă Dempsey şi-şi puse parafa pe bucata de hârtie verde.

— Excelent, domnule. Aţi auzit de incendiul din Delphi?

— Nu. Când s-a petrecut, noaptea trecută?

— E în toi chiar acum, spuse cu seriozitate Luther. Au telefonat după ajutoare. Şeriful Billings e în drum spre ei, s-a dus să vadă cum stau lucrurile. A ars în întregime magazinul lor cel nou, Five and Ten.

— Ei, să sperăm că nu vor fi victime, zise Dempsey.

Casierul băncii onoră dispoziţia de plată a lui Conklin şi îi numără douăzeci şi cinci de dolari. Luther ieşi din bancă, numărându-i şi el. Dempsey se uită la ceasul de deasupra uşii. Peste zece minute, va intra în weekend şi se va duce la Chicago. Simţea cum i se usucă gura, gândindu-se la escapada sa.

Clark conduse încet Packard-ul pe Broadway, viră la dreapta, străbătu un cvartal şi se întoarse pe acelaşi drum. Treceau pe lângă secţia de poliţie, tocmai când un poliţai tânăr intră pe uşa principală. Maşina poliţiei era parcată pe drumul de acces al secţiei.

— Aşa, acum cred că ştim unde stau legile, chicoti Dillinger. Fă cale-ntoarsă, mergem în centru, Russ. Îi debarcăm pe Homer şi pe Lester.

Cei doi bărbaţi coborâră din maşină şi se îndreptară degajaţi spre bancă, iar Russell trecu încă o dată prin intersecţie. O luă spre centru şi, pe la jumătatea drumului, îi lăsă pe Harry Pierpont şi pe Dillinger. Ei se întoarseră, trecând

pe lângă prăvălia de hamuri şi se îndreptară spre bancă, ţinându-şi automatele cu gura ţevii în jos, sub trenciuri. Când ajunseră la bancă, Van Meter şi Nelson traversau strada, venind spre ei.

— În regulă, să începem, spuse Dillinger şi pătrunse împreună cu Harry în bancă.

Într-o clipită, ceilalţi doi apărură în spatele lor.

Aşa cum proceda întotdeauna, Dillinger îi cercetă cu privirea pe cei ce intrau în bancă. „Nu-s din localitate”, gândi el. Apoi se mai uită o dată în jur. Tipul cu ochelari i se păru o figură oarecum cunoscută...

Dillinger îşi scoase brusc automatul de sub trenci. Tipul din spatele lui întoarse plăcuţa de la uşă pe care scria „Deschis”. Pentru cei de afară, acum era „Închis”. Trase numaidecât storurile de la uşa principală.

— Toată lumea ascultă la mine!

Bărbatul cu pistolul automat răcni o poruncă straşnică, dar nu lipsită de sens.

— Linişte şi ascultaţi ce vă spun! Sunt John Dillinger şi am venit aici să jefuim banca. Hei, domniţă, să nu ţipi, înghite-ţi limba, am văzut dintr-o ochire că eşti cu gura mare. Vă ţineţi gura şi vă culcaţi cu toţii pe podea. Dacă nu vreţi să daţi de belea, nu declanşaţi sistemul de alarmă, nu zbieraţi, să n-aud nici musca, altminterea unii dintre voi s-ar putea s-o păţească. Tipul de-acolo e Nelson Mutră de Copil, care are mâncărime la degetul de pe trăgaci. *Homer! Patru minute!* Şedeţi blând, n-avem de gând să rănim pe nimeni, înţelegeţi? Procedăm aşa doar ca să ne asigurăm retragerea.

Râse în timp ce se uita pe fereastră, îndreptându-şi automatul spre tavan. În bancă se aflau şase funcţionari şi patru clienţi. Van Meter, Clark şi Pierpont se lăsară brusc în genunchi, iar Nelson se cocoţă pe spinările lor şi sări peste geamul casieriei. O îmbrânci pe una din cele două femei şi deschise uşa. În timp ce Dillinger îşi controla cronometrul, ceilalţi trei se ridicară rapid şi pătrunseră în birourile băncii. Tezaurul era deschis.

Dillinger se uită pe fereastră afară şi văzu că un ofiţer de poliţie se apropia, venind din partea opusă a Broadway-ului.

— Hristoase, şopti el, un poliţai.

Tyler Oglesby îl lăsase pe Luther Conklin la secţie pentru a păstra legăturile telefonice cu Delphi, în timp ce el îşi făcea rondul de la ora trei. Plănuise să treacă pe la bancă, dar găsi storurile trase şi plăcuţa „închis” atârnată la uşă. Îşi verifică ceasul. Ori ceasul lui rămăsese în urmă, ori ceasul lui Ben Scoby o luase înainte. Intră în frizerie.

— Ei, am auzit de un incendiu în Delphi, e adevărat? îl întrebă numaidecât Nick Constantine.

— Da, răspunse Tyler. Incendiu mare. Încă nu l-au stins. Şeriful s-a dus acolo să-i ajute...

„O să se tundă probabil”, gândi Dillinger, în timp ce Oglesby intra în frizerie. Reveni la ostaticii lui, patrulând pe lângă ei cu patul armei sprijinit de şold. Scoase o ţigară, o băgă în gură şi aprinse cu degetul mare un băţ de chibrit.

— Vreau să vă fie clar un lucru, spuse Dillinger, în vreme ce-şi aprindea ţigara. Io nu-s gangster. Sunt spărgător de bănci. Gangsterii sunt nişte japiţe, lucrează pentru de-alde Capone şi haita lui şi sunt plătiţi ca să omoare oameni. Ştiţi ce se spune despre John Dillinger, se spune că are mintea cea mai ascuţită şi pistolul cel mai leneş din America. Io nu-s ucigaş, chiar dacă aţi citit în ziare alte bazaconii. *Homer! Trei minute!* Noi jefuim băncile fi’ncă băncile vă jefuiesc pe voi! Vă iau casele, vă taxează pentru că vă folosiţi banii voştri, se poartă ca şi cum ar fi mai sfinte decât însuşi Dumnezeu. De la noi îşi primesc ceea ce merită.

În camera din spate a tezaurului, Nelson Mutră de Copil arunca de zor banii într-un sac pe care-l ţinea deschis Homer Van Meter.

— Ce dracu’-i trebuie să meliţeze întruna, mârâi Nelson, îndesând de zor în sac teancurile de bancnote de douăzeci de dolari. Ne face de baftă pă toţi.

— Le distrage atenţia de la ce se-ntâmplă, Lester, îi răspunse Van Meter. Fă-ţi tu treaba ta acolo şi lasă-l pe Johnny să procedeze cum crede el că e mai bine. O să fie o recoltă a naibii de bogată.

Rânji cu gura până la urechi când scutură sacul, ca să se aşeze mai bine prada.

— Treaba-i pă bune, Johnny, zbieră Van Meter.

Dillinger verifică din nou intrarea principală. Nici urmă de poliţai. Scotoci în buzunarul de la haină, scoase un pistol şi-l agită spre cei zece oameni întinşi pe podea.

— Vedeţi drăcovenia asta? Îmi poartă noroc, e talismanul meu. E un pistol de lemn. Zău, e *de lemn!* L-am cioplit din partea de sus a unei scânduri de spălat rufe şi l-am vopsit cu cremă neagră de ghete. Cu ajutorul lui, am ieşit din puşcăria din Crown City, am trecut exact pe lângă Garda Naţională şi pe lângă ăilanţi şi am şters-o cu maşina şerifului. Nu s-a construit încă închisoarea aia să-l poată priponi pă John Herbert Dillinger, oameni buni.

Dempsey şedea pe podea, cu manile petrecute în jurul genunchilor. Se gândea la situaţia în care se găsea şi nu se putu abţine să nu zâmbească. Dillinger îi văzu zâmbetul. Străbătu holul băncii şi se aplecă deasupra lui Dempsey.

— Ţi se pare amuzant, camarade?

— Nu, domnule Dillinger, răspunse Dempsey.

— Ei-ei, îmi plac bărbaţii care au simţul umorului, prietene. Hai, ia un trabuc.

Strecură un trabuc în buzunarul interior al sacoului lui Dempsey.

— Dacă nu fumezi, poţi să-l pui în ramă.

Îşi privi cronometrul. *Homer! Două minute!* Se întoarse la intrarea principală, calm şi fără să se grăbească. Dădu puţin la o parte jaluzelele şi se uită spre stradă. Nici urmă de poliţai. Reveni la grupul de pe podea.

— Vremurile sunt cum sunt, să le ia dracu’, şi omu’ vrea să lucreze şi nu găseşte o slujbă ca lumea. Hai să vă povestesc: m-am născut la Mooresville, chiar lângă şosea. Am trecut mai întâi prin Casa de Corecţie a Statului. Sunt băiat de oraş, get-beget, dacă e s-o spunem p-a dreaptă. Tăticu’ meu ţine acolo, în Mooresville, o băcănie, ca asta de vizavi. Sunt urmărit de poliţie în şapte state şi, dracu’ să-i pieptene, sunt urmărit şi-n state unde încă *n-am pus piciorul!* Nu spun că nu ne-am fi luat partea noastră de la bănci, aşa să ştiţi. Ce dracu’, am golit peste o duzină de bănci. Harry Pierpont, dandy-ul ăla de colo, a dat lovituri la vreo cinşpe sau şaişpe. Şi Homer Van Meter a jefuit, probabil... câte au fost, Homer, douăzeci?

— Douăj’două, îi răspunse Van Meter din camera tezaurului.

— Douăj’două. Vedeţi, e o cifră care mă urmăreşte. M-am născut în ziua de douăzeci şi doi a lunii, am furat prima maşină tot într-o zi de douăzeci şi doi, m-au pus în libertate condiţionată pe douăzeci şi doi. Am spart prima bancă pe douăzeci şi doi şi am scăpat de febeişti în Wisconsin acum o lună, pe douăzeci şi doi. Şi-acum suntem în douăzeci şi doi mai. *Homer! Un minut!* Ei, domnilor şi doamnelor, vă veţi aminti de ziua aceasta, 22 mai 1934, cât veţi trăi şi veţi povesti nepoţilor voştri că aţi fost în banca din Drew City în ziua când a fost prădată de banda lui John Dillinger. E mai palpitant, fireşte, decât să arzi gazul, pocnind şii omorând muştele cu paleta. Să nu-mi spuneţi că nu-i aşa! Vor veni oameni de pretutindeni să viziteze locul ăsta şi voi le veţi vorbi despre ziua aceasta ani şi ani la rând, le veţi spune tuturor că Johnny Dillinger era un om de treabă, manierat şi plăcut şi n-a făcut rău nimănui şi n-a luat decât banii băncii. *Băieţi! Zece secunde. Împachetaţi banii!*

— Mai sunt o mulţime aici, strigă Nelson din camera tezaurului.

— Am spus împachetaţi banii.

— Johnny, spuse Harry Pierpont, care se uita afară. Vizavi, poliţistul iese din frizerie.

— Afurisită treabă! Dillinger se gândi o clipă. Bine, Russ, ieşi afară, du-te la maşină şi dă la manivelă. Poartă-te normal. Să nu-ţi arăţi arma. Dacă se îndreaptă spre bancă, ia-l prin surprindere şi spune-i să rămână pe loc şi n-o să aibă necazuri. Spune-i cine suntem. Când se porneşte motorul, noi ne-nghesuim în maşină. Acum, du-te.

— Am plecat, zise Clark.

Tyler Oglesby cerceta cu privirea banca de peste drum. După ceasul lui era trei fără cinci. Se hotărî să traverseze totuşi, fiindcă era sigur că Ben o să-l primească să-şi depună chitanţa.

Începuse să traverseze strada, când din bancă ieşi un bărbat şi se sui într-un Packard negru, parcat la colţ. Oglesby îi zâmbi în timp ce se apropia de maşină şi atunci bărbatul îşi săltă braţul şi îndreptă spre el un automat calibrul 38.

— Stai pe loc, acolo, caraliule! Suntem banda lui Dillinger. O mişcare doar şi or să fie multe victime.

Oglesby se opri. Rămase cu gura căscată. După aceea uşa băncii se dădu de perete şi patru bărbaţi se repeziră în stradă, cărând cu ei câţiva saci ai băncii. Fără să stea pe gânduri, Oglesby apucă patul pistolului, smulse arma din toc şi se dădu un pas înapoi.

Russel Clark trase. Oglesby simţi că glonţul îi pătrunsese în piept; parcă îl străpunsese o suliţă. Căzu pe spate. Auzea ţipetele oamenilor şi scrâşnetul cauciucurilor, dar i se părea că sunetele vin de la mare distanţă. Simţi cum îi amorţeşte trupul şi lumea începu să se rotească, îndepărtându-se, în timp ce el avea senzaţia că se prăbuşeşte într-un puţ adânc şi întunecat.

Locuitorii din Drew City încremeniră, parcă îngheţaţi, şi se holbau neîncrezători la Tyler Oglesby, care zăcea în mijlocul Broadway-ului cu braţele şi picioarele desfăcute şi se uita în sus, la ploaie. Dempsey ajunse primul la el. Ieşi în fugă din bancă şi se lăsă în genunchi lângă Oglesby.

— Tyler! strigă el.

Se răsuci şi zbieră spre fereastra doctorului Kimberly, deasupra magazinului Dairy Foods.

— Doctore, hei doctore, vino repede! Tyler Oglesby a fost împuşcat.

Oglesby se uită în sus, dar nu-l recunoscu. După o clipă, ochii i se împăienjeniră şi căpătară un luciu rece, de porţelan. Dempsey îi auzi suspinul adânc şi înţelese că Oglesby murise. Se uită la mulţimea care se îngrămădise în jurul lor şi clătină din cap, în timp ce tânărul locţiitor al lui Oglesby ţâşni pe după colţ în Ford-ul oraşului.

— Ia-te după ei, Luther! strigă Ben Scoby din uşa băncii. E banda lui Dillinger!

Maşina cu fugarii străbătu vâjâind Broadway-ul, iar Nelson îşi scoase automatul pe fereastră şi trase o rafală lungă în magazinul de unelte. Gloanţele făcură ţăndări vitrina şi rafturile, despicară cozile de topor, ciuruiră bidoanele de kerosen şi rupseră hamurile care erau agăţate de cârligele din tavan, sfâşiindu-le. Oamenii dinăuntru se aruncară pe podea; gloanţele şuierau, distrugând tot ce întâlneau în cale

şi revărsau peste capetele lor puzderie de sfărâmături.

— De ce dracu' faci asta? urlă la el Dillinger.

— Le mai dă şi alte subiecte de discuţie, îi răspunse zbierând Nelson. Hei, mi se pare că maşina poliţiei se ţine după noi.

— Este, probabil, celălalt poliţai. Calc-o tare pe coadă, Russell.

— Am aproape o sută de kilometri la oră!

— Las' că-l domolesc eu pe împuţitul ăsta, zise Nelson.

— Fără alte mortăciuni, Lester! zbieră Dillinger.

— Înţeles, răspunse Nelson.

Sfărâmă cu automatul geamul din spate al Packard-ului şi aşteptă să se apropie maşina poliţiei. Când ajunse în bătaia armei, trase o rafală scurtă, apoi încă una.

În maşina poliţiei, Conklin văzu cum se sparge geamul din spate al maşinii urmărite, dar vizibilitatea era redusă din cauza ploii şi nu observă ce se petrece. Pe urmă zări flăcările de la gura automatului, auzi cum se-nfig gloanţele în radiator şi cum aburul ţâşneşte şuierând. Buşonul radiatorului se pulverizează şi aburul izbucni ca dintr-un crater. Conklin vira brusc spre mijlocul şoselei, însă o altă rafală îi atinse cauciucurile din faţă, care explodară, iar maşina îşi pierdu direcţia, derapând îngrozitor pe asfaltul ud. Conklin trase nebuneşte de volan, încercând să redreseze vehiculul, care însă se răsuci, lunecând lateral şi Luther văzu copacul năpustindu-se spre el, îl simţi cum se-nfige în partea dreaptă a maşinii. El se izbi de volan cu pieptul şi i se tăie respiraţia.

Rânjind, Nelson se aşează din nou pe locul lui.

— I-am făcut de petrecanie ticălosului ăluia mic, zise el.

— Isuse Hristoase, iar am ucis un poliţai, ba poate doi, zise Dillinger, clătinând nemulţumit din cap.

Conklin ieşi din maşină clătinându-se şi ţinându-se cu mâna de coastele rupte, se sprijini cu spatele de maşina distrusă a poliţiei. Ploaia i se scurgea pe faţă. Privea înfrânt şi dezamăgit cum cea mai faimoasă bandă de gangsteri din istorie se îndepărta pe şoseaua biciuită de ploaie. Dillinger, Pierpont, Clark, Nelson şi Van Meter. N-avea cum să ştie că toţi cinci aveau să moară în mai puţin de şase luni, descoperiţi şi doborâţi de omul de care se temeau cel mai

tare, febeistul Melvin Purvis. Dillinger avea să moară primul, la două luni după întâmplarea din Drew City, adică exact în ziua de douăzeci şi doi iulie.

# 22

Ce ghinion, ce ghinion stupid, blestemat.

Nu-i spusese o dată Vierhaus că, *de obicei, neprevăzutul îţi încurcă socotelile?* El, Dempsey, se afla acum la ananghie, fiindcă nu-i trecuse niciodată prin minte că ar putea fi descoperit în acest orăşel şi, mai ales, de FBI. Dar exact asta păţise acum.

Dempsey şedea pe marginea patului şi privea picăturile de ploaie care se scurgeau în fire subţiri pe geam. Şedea nemişcat de vreo zece minute. Se uită la ceas: era trei fără douăzeci.

Ben Scoby luase legătura cu biroul FBI din Chicago şi-i răspunsese la telefon însuşi Purvis. Îi spusese că vine cu o echipă de agenţi FBI şi îi ordonase să încuie banca şi să-şi trimită personalul acasă până la sosirea lor. Scoby îşi convocase salariaţii la ora şapte în faţa băncii.

Dempsey trebuia să părăsească Drew City înainte de venirea agenţilor FBI. Nu-şi putea permite să rişte o întâlnire cu febeiştii. Nu putea nici să rişte şi să ia autobuzul sau să facă autostopul, fiindcă îl cunoştea toată lumea din oraş. Nu rămânea decât o singură cale de salvare: să se urce din mers într-un marfar. Chiar şi soluţia aceasta presupunea unele riscuri. Dacă absenţa lui de la convocare declanşa cercetări, era posibil să se controleze trenul la sosirea în Lafayette.

În cele din urmă, se hotărî. Mai întâi, se gândi el, îmi rad mustaţa şi-mi decolorez părul. Mă îmbrac cu haine călduroase, fiindcă noaptea e încă destul de rece. Încalţ ciorapi de lână şi ghete cu talpă groasă, primite în dar de ziua mea de la Louise. Nu se punea problema banilor. „Nu sunt nepregătit, reflectă el, ci doar la strâmtoare.”

Luă din dulap o pereche de pantaloni rezistenţi din catifea reiată şi un sacou din stofă cadrilată, groasă, îşi pregăti ciorapii şi ghetele. Sună clopoţelul de la intrare. Dempsey se trase înapoi şi se lipi de perete. N-aveau cum să fie febeiştii. Era, probabil, Louise. Stătu nemişcat un minut întreg, ascultând cum clopoţelul suna pentru a doua şi pentru a treia

oară. În mintea lui începu să se închege un plan. Îl întoarse pe toate feţele în timp ce cobora foarte încet scările.

„Un plan perfect”, gândi el. Chiar dacă mai târziu tipii or să intre la bănuieli, el câştiga timp. Şi, o dată ajuns în Chicago, puţin îi mai păsa de ceea ce gândeau ei, fiindcă din acel moment el nu va mai fi Fred Dempsey.

Deschise uşa, şi Louise i se aruncă în braţe.

— Doamne, Doamne, mi-a stat inima-n loc când am aflat, zise ea, îmbrăţişându-l strâns. Slavă Domnului că eşti teafăr. Mi-a fost teamă că te-au împuşcat.

— L-au împuşcat pe Tyler Oglesby.

— Ştiu, adineauri m-am despărţit de tata. Eşti sigur că n-ai păţit nimic?

— Bineînţeles. Am stat pe podea cinci minute şi am ascultat sporovăială lui John Dillinger care se dădea mare şi ne arăta ce băiat bun este el. Asta a fost tot.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred! Ne-am distrat de atâtea ori, închipuindu-ne cum s-ar da o lovitură la bancă. Ce să mai spun de Roger cu pozele lui...

— Linişteşte-te. Gata, s-a terminat. S-a terminat chiar şi pentru sărmanul Tyler. Hai să mergem sus.

— Sus?

— Mai sunt trei ore până să sosească aici FBI-ul.

— Fred!

Dempsey se aplecă spre ea şi o sărută pe gât.

— Dar...

— Toată agitaţia asta m-a aţâţat.

O sărută pe ceafă şi ea îşi răsuci capul, înfioratã.

— Mi se face pielea ca de găină.

Dempsey o conduse încet pe scări, sărutând-o şi mângâindu-i obrajii în timp ce urcau. O duse în dormitor şi o aşeză uşor pe pat. Stătea lângă pantaloni şi sacoul din stofă de lână.

— Ce-i cu astea? întrebă ea.

Fred se aplecase deasupra ei, sprijinindu-se-n braţe şi o privea.

— La noapte o să fie rece şi umed. M-am gândit să mă schimb înainte de a mă întoarce la bancă. Nu vrei să-mi scoţi hainele, Louise? Poţi să mă dezbraci.

— Oh, Demps, îi şopti ea. Te iubesc atât de mult.

Era prima oară când cei doi pronunţau cuvântul. Fred se lăsă încet peste ea.

— Şi eu te iubesc, îi spuse duios la ureche.

Louise îl întoarse şi-i descheie vesta, îi scoase cravata, îi descheie cămaşa, iar el îi scoase bluza. Louise se jucă cu părul de pe pieptul lui, apoi îi alintă pe rând sfârcurile cu vârful limbii şi i le sărută. Fred îi descheie fusta, prinsă în nasturi la spate, şi după aceea îşi strecură mâna pe sub ea şi-i simţi chiloţii şi părul.

— Oh, Doamne, da, da, spuse ea.

El îşi coborî puţin mâna, simţi cum se înfioară la atingerea lui, începu s-o mângâie, ungând-o cu sevele ei. În cele din urmă, îşi băgă mâna cealaltă pe sub cordonul fustei şi i-o scoase. Louise îl descheie la şliţ şi mişcările sale deveniră frenetice, iar respiraţia i se acceleră când îi trase pantalonii, apoi îşi întinse mâinile şi-i scoase cămaşa. Stăteau goi faţă-n faţă şi se mângâiau cu patimă. În sfârşit, ea se răsuci şi veni deasupra lui, îşi ridică un braţ, agitându-se, până când el pătrunse în ea. Suspina, înălţându-se şi lăsându-se pe el, la început lent, apoi mai repede.

— Oh, da, zise ea, acum vine atât de uşor. Atât de uşor. Oh... mai repede, hai, şi mai repede... Doamne, repede, repede...

Pasiunea ei îi stimula şi lui orgasmul. O simţea cum se contractă deasupra lui. Fred îşi înălţă mâinile şi începu să-i mângâie umerii. Mişcările ei deveniră tot mai rapide, vorbele i se amestecau fără nici o noimă şi deodată strigă şi atunci termină şi el. Împingându-se adânc în ea, Fred îşi deplasă rapid o mână sub bărbia ei şi cu cealaltă o prinse de ceafă şi, cu o smucitură scurtă şi violentă, îi rupse gâtul.

Ţipătul ei de bucurie se transformă într-un horcăit. Trosnetul produs de frângerea coloanei vertebrale îi înăbuşi strigătele. Rămase cu gura deschisă şi, o clipă, înainte ca ochii ieşiţi din orbite să se stingă, ea îl privi îngrozită, ca şi cum nu ştia ce să creadă. Apoi se prăbuşi peste el.

El o dădu jos, rostogolind-o, şi o aşeză pe spate, apoi stătu întins două sau trei minute, respirând adânc. Bătăile inimii erau atât de puternice, încât i se părea că or să-i rupă

coastele. În cele din urmă, Fred se răsuci cu spatele la Louise, se săltă într-un cot şi dibui după tabachera cu foiţă de ţigară şi cu tutun.

Telefonul îi întrerupse fumatul. Aparatul era în bucătărie, pe perete, îşi înfăşură un prosop în jurul coapselor şi coborî sărind câte două trepte deodată.

— Fred, sunt eu, Ben. Weezie a trecut pe la tine?

— E aici şi e foarte tulburată, Ben.

— Toată lumea din oraş e la fel. Sărmana Liz Oglesby e în stare de şoc. Doctorul e acum la ea. Uite de ce te-am sunat. FBI-ul mi-a telefonat din nou. Vremea rea le creează probleme. Mai bine amânăm întâlnirea pentru ora şapte şi treizeci. Îi anunţ şi pe ceilalţi.

— Excelent. Uite ce e, s-ar putea s-o duc pe Louise la restaurantul lui Shorty, la Steak House, în Delphi, ca să o fac să mai uite. Avem timp suficient.

— Bună idee, zise el. Se pare că tu cunoşti întotdeauna soluţia cea mai potrivită. Nu ştiu ce ne-am face fără tine.

— Ei, ce vremuri îngrozitoare, Ben, de-a dreptul îngrozitoare.

— Aşa-i. Am chemat-o pe doamna Ramsey, să supravegheze copilul până se termină convocarea.

— Bine. Atunci, ne vedem la şapte jumătate.

Urcă din nou la etaj, îşi termină de răsucit ţigara şi se întinse pe spate, fumând lângă trupul lui Louise Scoby. Apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte cu întârziere, întinse mâna şi, cu degetul mare şi arătătorul îi închise ochii.

După ce-şi termină ţigara, se duse în baie, îşi rase mustaţa şi făcu un duş, folosind un săpun gudron dur, ca să scape de vopseaua din păr. Se şterse bine cu prosopul, se întoarse în dormitor, deschise sertarul de jos al mesei de toaletă şi, băgând mâna adânc, scoase pumnalul, care fusese prins pe fundul cutiei. Reveni în baie şi-şi fixă pe gambă, cu bandă adezivă, arma nazistă. Urcă la mansardă şi luă tot ce ascunsese în casetă: bani, un paşaport nou şi un nou act de naştere, carnete de bancă din contul de la New York. Se pieptănă cu cărare pe mijloc şi-şi trase părul spre frunte, ca să acopere zonele unde îl răsese ca să pară mai în vârstă.

Băgă bancnotele într-un plic pe care îl fixă cu bandă

adezivă pe pântece. Pe urmă verifică metodic, centimetru cu centimetru, toată casa. Nu mai avea nevoie de nimic, nu exista nimic care ar fi putut să-i trădeze adevărata identitate.

Trase pe el nişte indispensabili lungi, se îmbrăcă cu pantalonii de catifea reiată, flanelă de corp groasă şi, peste ea, cu o cămaşă din bumbac, apoi îşi puse mantaua de ploaie. Se întoarse în dormitor, îmbrăcă, grijuliu, cadavrul lui Louise Scoby, îl cără la maşină şi-l puse în portbagaj, împreună cu caseta goală.

În aceeaşi zi de vineri, întunericul se lăsă devreme, din cauza norilor grei şi a ploii. Dempsey se opri într-un luminiş de lângă parc. Propti trupul lui Louise Scoby în spatele volanului, cu degetele uneia din mâini fixate pe volan. Braţul celălalt se odihnea pe banchetă. Îi desfăcuse cu forţa mâna aceasta şi îi înfipsese degetele în haina de la costumul cu care fusese îmbrăcat în timpul spargerii. Sfâşiase la umăr mâneca, pentru a da impresia că trupul lui fusese literalmente smuls şi proiectat în afară, cu toată împotrivirea ei. După ce se asigură că nu-i nimeni prin preajmă, aruncă în râu caseta grea şi ochelarii. Se uită la ceas: şase fără un sfert.

Sosise momentul. Porni maşina şi, stând lipit de cadavru, băgă în viteza a doua şi ieşi din luminiş, intrând pe Autostrada 25. Nu se vedea nici o altă maşină. Se îndreptă spre podul de peste râu. Cu puţin înainte de pod, se afla un taluz abrupt care cobora drept spre apele învolburate. Acceleră, până ajunse la cincisprezece metri depărtare de mal. Atunci, apăsă tare pe frână şi trase de volan. Maşina derapă lateral, dansă pe şoseaua udă şi lăsă pe asfalt urme puternice de cauciuc. Apoi conduse maşina spre taluz, reducând viteza la cincisprezece kilometri pe oră. Deschise portiera şi, când automobilul se îndreptă duduind spre taluzul dinspre râu, Dempsey mai apăsă o dată puternic pe acceleraţie şi se aruncă din maşină.

În momentul când atinse taluzul noroios al şoselei, Dempsey începu să se rostogolească. Simţi cum se sfâşiase mâneca la cot şi cum îl înţepa dureros pietrişul, producându-i un fel de arsură. În timp ce se ducea de-a dura, îşi propti călcâiele în noroi, mai alunecă puţin şi se opri.

Impulsul puternic dat de acceleraţie proiectă Buick-ul peste mal. Limuzina se rostogoli pe lateralǎ, stâncile şi arbuştii îi smulseră aripile şi portierele şi, când ajunse la baza taluzului, rămase suspendată o clipă, apoi alunecă cu botul în torentul înfuriat. Curentul rapid o duse la vale. Când ieşea, când dispărea, ca o plută de undiţă. Apoi se răsuci, descriind un semicerc, şi dispăru sub apele tumultuoase şi tulburi. Dempsey sări în picioare şi-şi curăţă rapid cu mâinile urmele de noroi. Se întoarse alergând la linia trenului, îndreptându-se spre podul căii ferate. Marfarul de ora şase încetinea când traversa podul dinspre marginea vestică a oraşului. Aici era locul ideal pentru a sări în tren. Când ajunse la pod, se ascunse sub grinzi şi aşteptă. Trenul întârzie cinci minute. Reduse, ca întotdeauna, viteza şi intră pe pod. În timp ce locomotiva huruia deasupra capului, mecanicul semnaliza doar o dată, acţionând sirena care scoase un sunet sfâşietor. Dempsey se căţără pe terasament şi începu să alerge pe lângă tren. Trebuia să-şi măsoare bine deschiderea paşilor, ca să calce exact pe traverse. Se sufoca din cauza efortului, când deodată zări un vagon cu uşa deschisă pe jumătate. Dempsey băgă mâna înăuntru, căutând înnebunit ceva de care să se agaţe. În acest timp, un picior îi alunecă pe traversele ude. Era cât pe ce să cadă, dar, disperat, îşi făcu vânt cu piciorul celălalt, se prinse de marginea uşii deschise şi se rostogoli în interiorul vagonului.

# Cartea a treia

*„Nu este nevoie să crezi că răul se trage dintr-o sursă supranaturală. Oamenii sunt ei înşişi în stare de orice ticăloşie.”*

JOSEPH CONRAD

# 23

Când scria, lui Bert Rudman îi plăcea să stea într-o mică sală de lectură la care se ajungea din holul hotelului Bristol, preferând-o atât apartamentului său, mult prea liniştit şi izolat, cât şi biroului său, care era zgomotos şi vizitat de prea multă lume. Încăperea era liniştită şi intimă, iar corpurile de iluminat din alamă, care se sprijineau pe podea, ramificându-se pe măsură ce se apropiau de tavan, aruncau indirect o lumină plăcută pe tapetul de mătase cu dungi stacojii şi negre. Pe cele şase birouri din lemn de mahon din încăpere se aflau veioze cu abajur şi călimări din alamă, canapelele şi scaunele erau tapiţate cu piele, iar oamenii care se aşezau acolo vorbeau de obicei în şoaptă, ca şi cum s-ar fi aflat într-o bibliotecă.

Dacă simţea nevoia să bea ceva, de partea cealaltă a holului îngust se afla barul hotelului. Era un local liniştit şi intim. Barul propriu-zis, acoperit cu o placă de gresie, lungă de vreo şase metri, se întindea de-a lungul unuia din pereţi. Pardoseala era acoperită cu o mochetă de culoarea antracitului, iar mesele cu un singur picior, cu suprafaţa de sticlă, şi scaunele tapiţate cu pluş gros completau decorul. Romey, barmanul, punea discurile lui preferate la un gramofon ascuns într-un dulap pentru marfă. Îi plăceau atât muzica de operă şi clasicii, cât şi cele mai recente melodii de muzică de jazz. Tipul era, poate, cel mai grosolan barman din Paris, răspunzând la rarele cereri de muzică ale clienţilor cu un mormăit şi cu o încruntătură, urmate de un *„non”.* Refuza să se angajeze în vreo conversaţie întâmplătoare şi, când i se comanda să prepare vreo băutură, care lui personal nu-i plăcea, spunea cu glas scăzut obscenităţi. Când însă Romey era bine dispus, se revanşa, dând dovadă de o memorie fenomenală, amintindu-şi ce băuturi preferau unii clienţi pe care nu-i mai văzuse de şase luni sau chiar mai mult.

De doi ani, Rudman începuse să ţină un jurnal zilnic, în care îşi nota activităţile, opiniile şi impresiile cu privire la escaladarea crizei din Europa, realizând astfel o cronică a

celor mai intime gânduri şi temeri ale lui, o evaluare a furtunii care se pregătea.

În această seară, scria un eseu despre înaintarea rapidă a francezilor, care păreau, la prima vedere, că nu ţin seama de pericolul care-i ameninţa din nord şi din est. La urma urmei, ei aveau linia Maginot, constituită dintr-un şir de fortificaţii din beton, susţinute de cazemate care se întindeau pe toată lungimea frontierei. Linia Maginot şi armata franceză vor ţine în loc Wehrmachtul lui Hitler. Rudman se gândea că era o glumă şi scrisese acest lucru în câteva editoriale, ceea ce nu era de natură să-i atragă simpatia guvernului francez sau a armatei.

În fiecare seară, se aşeza în această încăpere, având în faţă un pahar cu absint, şi îşi lăsa gândurile să rătăcească. Erau consideraţii subiective, la care se adăugau zvonuri neconfirmate şi previziuni despre viitorul continentului, pe care nu le putea folosi în articolele lui din ziar. Îşi utiliza timpul liber pe care îl avea, înainte de a se duce să lucreze pentru *Times,* ţinându-şi la zi jurnalul, pe care îl intitulase *Uvertura la dezastru,* şi încercând să ignore o voce interi oară care-i şoptea cu insistenţă că el scria de fapt o carte. Rudman nu era încă pregătit să accepte ca pe o realitate această sarcină pe care şi-o asuma.

Hotelul Bristol era un hotel mic, dar foarte bun, care satisfăcea exigenţele clienţilor, permanenţi şi ale celebrităţilor, ce căutau acel gen de anonimat pe care nu-l găseau la hotelul Ritz, care era mai mare şi mai renumit. Keegan stătea întotdeauna la Bristol. Era un hotel confortabil şi, pentru că era cunoscut acolo, era tratat foarte bine de personal. Holul era un coridor lung şi îngust, care ducea la biroul de recepţie, într-o încăpere mică, şi la un lift, un soi de colivie din alamă şi lemn negru. În stânga, se afla sala de lectură, iar în dreapta,, barul. Când se întorceau din escapadele lor nocturne, în căutare de distracţii, Keegan şi Jenny treceau întotdeauna prin sala de lectură. Acesta era pentru Rudman semnalul de retragere la culcare, nu înainte însă de a bea împreună cu ei ceva.

Însă astă-seară, ei întârziau. În momentul în care Rudman, obosit de munca migăloasă de prelucrare a informaţiilor

proprii, se hotărâse să mai bea ceva, ridică privirea şi-l văzu pe von Meister, ataşatul de la ambasada germană, stând de partea cealaltă a holului, în uşa barului. Pe fondul rafturilor cu băuturi din dosul barului, luminate din spate, se profila o siluetă ameninţătoare, înaltă şi semeaţă, părând personificarea satanică a celui de-al Treilea Reich. Von Meister nu purta uniformă, ci era îmbrăcat într-un costum bleumarin la două rânduri. Totuşi, Rudman simţi pe neaşteptate că-l trece un fior, de parcă s-ar fi aflat lângă un frigider deschis.

— *Bonsoir,* monsieur Rudman, zise el, apoi, arătând cu capul spre jurnal, continuă: Dai frâu liber, ca de obicei, imaginaţiei?

Rudman zise, zâmbind:

— Prefer să-i spun adevăr.

— În sfârşit, adevărul unuia este pentru altul minciună, cred că sunteţi de acord. Nu ştiu cine a spus asta, în mod sigur, vreun poet cu mintea ascuţită.

— În mod sigur, răspunse Rudman.

— Îl înţeleg pe prietenul dumneavoastră american... cum spuneaţi că-l cheamă? Rudman nu răspunse, iar von Meister făcu un semn cu mâna, ca şi cum îl ierta că nu-i răspunsese.

— A, da, Keegan. Am aflat că urmează să se căsătorească cu fata aceea germană.

— Aşa se vorbeşte.

— Sper că vor fi foarte fericiţi, zise neamţul, fără să pară prea convins.

— O să le spun că le doriţi binele.

Von Meister făcu din nou un semn spre jurnalul lui Rudman, de data asta zâmbind uşor.

— Nu pot să cred că aveţi o părere obiectivă, zise el. Credeam că obiectivitatea este trăsătura distinctivă a unui ziarist bun.

— Asta v-au învăţat la Cambridge?

— Nu mi-e de mare folos ce m-au învăţat acolo. Eu însumi *am descoperit* la Cambridge că Imperiul Britanic este condamnat la pieire. Neamul acesta e degenerat. Prea multe căsătorii între rude apropiate.

— Aşa aţi crezut ultima dată când v-aţi bătut cu ei şi uite

ce s-a întâmplat: aţi încasat-o.

Zâmbetul de pe faţa neamţului dispăru. I se vedea încordarea muşchilor feţei.

— Ştiţi că este un privilegiu pentru dumneavoastră să lucraţi în Germania. *Noi* suntem cei care acordăm viza şi tot *noi* putem să o anulăm. În locul dumneavoastră, nu aş uita asta.

— Nu obişnuiesc să uit, zise Rudman.

— Interesant, răspunse von Meister, nici eu.

— Pentru Dumnezeu, von Meister, sunteţi un om instruit. Nu vedeţi ce se întâmplă cu ţara dumneavoastră? N-aveţi conştiinţă?

Von Meister se uită lung, cu ochi goi, la el şi răspunse:

— Conştiinţa mea e Hitler, după care porni înapoi spre bar.

— *Bonsoir,* zise el fără să se întoarcă. Transmiteţi din partea mea complimente lui *Herr* Keegan şi doamnei, prietena lui *deutsche,* mai adăugă el şi ridică paharul, toastând ironic.

Rudman fu profund tulburat de discuţie. Îşi frământa întruna mintea, căutând să descâlcească toate dihotomiile situaţiei din Germania. Se ducea de cincisprezece ani în Germania şi credea că îi cunoaşte pe oamenii acestei ţări. Îl uimise însă felul în care reacţionaseră germanii la uluitoarea ascensiune a lui Hitler, de la poziţia de delincvent la cea de dictator absolut.

Se întoarse la caietul său şi scrise:

*„Cum au putut germanii să permită să se întâmple aşa ceva? Cum au putut ei să renunţe pur şi simplu la libertatea cuvântului, a expresiei, acceptând în schimb libertatea de a fi anchetaţi şi arestaţi?*

*Poporul german este de fapt întemniţat în propria lui ţară. El se înăbuşă sub povara cenzurii şi a exceselor poliţieneşti deşănţate. Cultura şi gusturile lui sunt controlate de nişte analfabeţi care nu ştiu ce să mai născocească. Goebbels şi acoliţii lui, sprijiniţi de unele cercuri religioase oportuniste, au golit bibliotecile de cărţile pe care ei le consideră pervertite şi care aparţin unor mari scriitori — Kipling, Mark Twain, Dante,*

*Steinbeck, Hemingway, Freud, Proust, Thomas Mann şi nenumăraţi alţii, iar muzeele, de picturile lui Van Gogh, Picasso, Modigliani, Gauguin, Degas şi mulţi, mulţi alţii, picturi pe care ei le consideră depravate.*

*Cum pot ei să accepte să fie încălcată Constituţia de către nişte judecători simpatizanţi ai partidului nazist, care iau hotărârile nu pornind de la morală sau de la lege, ci pur şi simplu pentru a-i face pe plac lui Hitler şi celor de-o teapă cu el. Să legalizeze sterilizarea? Să legalizeze lobotomia? Judecători sunt ăştia? Ei legitimează tot ce face el. Dumnezeule, câte crime sunt justificate în numele Justiţiei!*

*Cum este posibil ca un popor întreg, format în cea mai mare parte din oameni cumsecade, să pretindă că nu vede cum sunt atacaţi, jefuiţi şi omorâţi evreii şi adversarii politici? Doamne sfinte, aceste lucruri nu sunt ceva subtil. Trebuie să faci un efort să nu le observi.*

*Într-adevăr, cum este posibil?*

*Poate dacă aflăm răspunsul la întrebarea aceasta, putem împiedica să se mai repete o asemenea tragedie umană.*

*Dar mă îndoiesc că o vom face.*

*Se pare că nu învăţăm niciodată".*

Câteva minute mai târziu, Keegan şi Jenny intrară, înlănţuiţi şi râzând, ca de obicei. El închise caietul mare cât un registru.

— Unde aţi fost astă-seară? întrebă Rudman, strângându-şi hârtiile şi punându-le într-o mapă de piele.

— La Casino de Paris, zise Jenny, rostind cuvintele fără pauză, surescitată. Le-am văzut pe surorile Dolly şi pe ducele de Windsor, şi pe Maurice Chevalier, şi... cine juca în rolul luptătorului, Francis?

— Jack Sharkey, răspunse el, făcând ochii mari. Doar ştii că el a fost campion al lumii la categoria grea.

— Altă seară de neuitat, nu? întrebă Rudman.

— Da, zise ea, încolăcindu-şi braţele în jurul lui Keegan. Fiecare seară este de neuitat.

# 24

Amintirea primei sale zile de şcoală îi revenea în memorie lui Wilhelm Vierhaus pe neaşteptate, provocată în subconştient de ceva ce văzuse cu adevărat sau doar îşi închipuia că văzuse. Când se întâmpla acest lucru, Vierhaus se simţea cuprins de o furie nemaipomenită, care devenea şi mai groaznică din cauza capacităţii lui de a-şi controla cu sânge rece emoţiile. Obiectul acelei furii era întotdeauna David Kravitz.

Până atunci dusese o viaţă liniştită, infirmitatea lui fiind acceptată şi ignorată de familie şi prieteni. Deşi era conştient că umflătura aceea urâtă a muşchiului de la umăr îl făcea să se deosebească de alţii, nu îşi dăduse seama cât de cruzi pot fi copiii.

Primul care-l jignise fusese David Kravitz, a cărui familie era bogată şi influentă, şi care se impusese singur un fel de şef al clasei. Kravitz, un elev eminent, îşi dăduse seama repede că Vierhaus reprezenta un pericol. Băiatul diform era strălucit, gata mereu să răspundă la ore, întotdeauna pregătit. Aşa că David Kravitz îşi propusese să-l facă de râs pe Vierhaus, căruia îi spunea „Băiatul nou cu muntele în spinare”. El lăsa să se înţeleagă că diformitatea era în realitate urmarea unei boli genetice necunoscute şi îngrozitoare, ascunsă cu grijă de familie. La un moment dat, lansase povestea că Vierhaus, în realitate copil unic la părinţi, avea o soră care era atât de diformă, încât o ţineau ascunsă într-o încăpere izolată. Ceilalţi copii se alăturaseră repede conspiraţiei.

Kravitz fusese prima persoană pe care Vierhaus o urâse cu adevărat, şi ura aceea se extinsese repede, cuprinzându-i pe toţi evreii. Asculta cu plăcere minciunile şi prostiile pe care rasiştii le răspândeau despre evrei, iar când citi *Mein Kampf,* aberaţiile cuprinse în această carte îi sporiră ura. Lucrarea respectivă devenise Talmudul, Biblia, Psalmii lui, care îi motivau comportamentul. Hitler era Dumnezeu, evreii — Diavolul, iar sângele era apa sfântă a vieţii, care trebuia

purificat, arianizat, pentru măreţia celui de-al Treilea Reich. El era nazistul perfect, un om inteligent şi devotat, a cărui ură oarbă ţinea acum loc de convingeri morale. Rasismul lui excesiv amintea de fanatismul religios, din al cărui ritual făceau parte în mod obligatoriu umilirea, trădarea, tortura şi asasinatul.

Vierhaus îşi dădea seama de ironia faptului că în ducerea la îndeplinire a celor mai importante misiuni ale lui depindea întru totul de evrei. Zâmbea în timp ce-l privea, printr-un vizor practicat în uşa salonului, pe Herman Adler care era condus în biroul lui. Se uită la ceas. O să-l lase să aştepte zece minute. Zece minute, singur în încăperea aceea care nu prevestea nimic bun şi având drept tovarăş doar nebunia. Ce plăcere simţea când se gândea la asta!

Herman Adler şedea pe marginea scaunului, ţinând strâns la piept, de parcă i-ar fi fost frică să nu i-o ia cineva, o servietă.

Cu excepţia a două lămpi fixate în plafon, din care una lumina biroul, iar cealaltă pe Adler, restul încăperii era în penumbră. În afară de o sugativă, un telefon şi o scrumieră, pe biroul de stejar nu era nimic. Ochii lui Adler nici nu se obişnuiseră încă cu penumbra din restul biroului, că uşa se deschise şi intră Vierhaus. Mergea parcă târându-şi picioarele, încercând să-şi ascundă astfel umflătura din spate. Nu-l privi pe Adler. Se aşeză la birou, îşi puse o pereche de ochelari, deschise un sertar şi scoase un dosar. Luă apoi un ceas de buzunar şi-l puse pe masă, deschise dosarul şi răsfoi prin el, oprindu-se din când în când să citească ceva, dând din cap şi murmurând aprobator pe măsură ce-i examina conţinutul.

În cele din urmă, îşi aprinse o ţigară, se rezemă de spătarul scaunului şi îl fixă cu ochii lui duri pe Adler care şedea pe marginea scaunului, strângând în braţe servieta.

— Deci... Îmi dai voie să-ţi spun Herman? zise el, bine dispus.

— Da, sigur, domnule, vă rog, cu plăcere.

— Dumneata poţi să-mi spui profesore, zise el, uitându-se din nou în dosar.

— Mulţumesc, Herr Professor.

— Ai obţinut rezultate remarcabile, lucrând la programul

nostru referitor la genealogie, Herman. Voiam să te cunosc personal, însă sunt... atât de ocupat.

— Bineînţeles, Herr Professor.

Vierhaus învăţase că, cu cât cineva muncea mai mult, cu atât Hitler cerea şi mai mult. La început, fusese unitatea de informaţii, apoi Crinul Negru, iar acum, Programul privind Genealogia. El era hotărât să pună experimentul în aplicare. În timp ce Himmler şi Heidrich erau ocupaţi să rezolve problema majoră a evreilor, Vierhaus îşi vedea de treabă în linişte, lucrând la programul său privind cetăţenii cu sânge mixt, persoanele care erau pe jumătate, un sfert, o optime evrei. Era greu să li se dea de urmă tuturor. Adler se dovedise a fi un aliat nepreţuit în această privinţă.

— Văd că ne interesează pe amândoi opera, zise el, fără să-şi ridice privirea.

Nu-l interesa câtuşi de puţin dragostea lui Adler pentru operă. Voia doar ca evreul să ştie că SS-ul ştia *totul* despre el.

— Da, este prima mea dragoste. Când trăia soţia mea, obişnuiam să ne petrecem vacanţele în Italia. Ne duceam la Scala în fiecare seară.

— Ce frumos. Ei bine, după cum spuneam, ai obţinut nişte rezultate impresionante.

— Mulţumesc, răspunse Adler care, din cauza emoţiei, dădea întruna din cap.

— Câte familii sunt acum? Douăsprezece? Treisprezece?

— Cincisprezece, domnule, zise Adler cu modestie.

— Ştie vreunul dintre evreii din comunitatea dumitale că faci această treabă?

— Nici vorbă, domnule profesor, zise Adler speriat. N-ar mai vorbi nimeni cu mine.

— Bineînţeles.

— De aceea vin seara să aduc datele.

Vierhaus îl scormoni din nou cu privirea pe Adler. Acesta avea cincizeci şi patru de ani, era mic de statură şi îndesat, fără să fie gras, avea mâini moi şi ochi blânzi. Era deja cărunt şi avea un început de chelie. Faţa lui era ridată şi albă ca varul. Era îmbrăcat într-un costum de serj albastru, lustruit în coate de atâta purtat, iar gulerul de la cămaşă era ros. Deasupra buzei superioare se vedeau picături mici de

transpiraţie. „Ordonat, dar fără gust”, se gândi Vierhaus. Recunoscător — nu, de fapt, îndatorat pentru cele mai neînsemnate favoruri.

— Herman, sunt curios să aflu ceva. Te deranjează să faci treaba asta, adică să-i dai în vileag pe evrei în felul ăsta?

Adler nu trebui să se gândească şi dădu negativ din cap imediat.

— Asta-i legea, zise el. Cred că sunt norocos că am această ocazie.

Pentru o clipă, ochii lui Vierhaus sclipiră şi ridică surprins sprâncenele.

— Trebuie să spun că este un punct de vedere foarte practic, zise el rar, după care îşi plecă din nou ochii în hârtii. Eşti de meserie bijutier, nu-i aşa?

— Da, am avut prăvălia mea.

— A fost naţionalizată?

— Da.

— Şi casa?

— Da.

— Locuieşti pe Kłnigsplatz, la numărul 65. Este un apartament?

— Da, *Herr Professor.* O cameră şi o bucătărie mică.

— Văd că n-ai familie.

— Fiul meu a fost omorât pe frontul de vest în 1916. Soţia mi-a murit acum trei ani.

— Da, un atac de inimă, după câte văd.

— *Ja.* Nu s-a putut împăca niciodată, de fapt, cu moartea fiului nostru, Ira.

— Şi dumneata ai probleme cu inima?

— Minore. Am avut o mică criză acum un an şi ceva. Pentru orice eventualitate, port doctoriile la mine. Sunt destul de sănătos.

— Bine. N-am vrea să te pierdem. Înţelegi, Herman, în partid există persoane care sunt de acord cu politica acestui departament privind sângele mixt. Ele consideră că doar evreii puri trebuie avuţi în vedere la repatriere şi emigraţie. Birocraţii mai ales spun asta. Ei acceptă greu schimbarea şi doresc un status quo. Bineînţeles că lucrurile se vor schimba cu timpul. Führerul mi-a dat totodată misiunea să pornesc

acest experiment. Îţi dai seama că această muncă este confidenţială, nu-i aşa, Adler? Să nu discuţi nici măcar cu alte persoane din cadrul SS.

— Înţeleg, Herr Professor.

— Personal, cred că este suficient dacă mergi înapoi la a patra generaţie. În cele din urmă, vor fi foarte mulţi, aşa că, Adler, vei avea tot timpul o grămadă de treabă.

— Mulţumesc, domnule.

— Poate că aş putea chiar să te ajut să te ridici la statutul de arian. Se face, după cum ştii, în cazul în care oamenii se disting prin merite deosebite. N-ai drept de vot şi nici să te căsătoreşti cu o ariană, dar astea sunt lucruri neînsemnate. Dacă obţii succese în continuare, putem aranja să te muţi într-o locuinţă mai mare, mai confortabilă, poate să primeşti altă prăvălie, chiar să începi o afacere pe cont propriu.

Adler închise ochii. Auzise că germanii erau îngăduitori uneori cu evreii, dar aceasta era prima confirmare oficială că acest lucru era posibil. „Dumnezeule, se gândi el, să am din nou propria mea prăvălie şi o casă ca lumea şi să mi se şteargă E-ul de pe actele de identitate. Să am din nou sentimentul libertăţii.” Era mai mult decât putea să spere.

— Aţi fi foarte generos, *Herr Professor,* spuse Adler cu voce tremurândă, simţind că inima începe să-i bată mai repede.

— Îţi dau o altă treabă, mai grea, Herman, zise Vierhaus, ridicându-se şi mergând în jurul biroului. *Herr* Himmler ar dori să fie aduşi înapoi câţiva evrei destul de influenţi care... au părăsit Germania. Sunt oameni pe care, din mai multe motive, am vrea să-i avem din nou aici. Trădători. Persoane care tulbură ordinea publică. Sunt peste tot, zise el, făcând un gest plin de emfază cu mâna. În Italia, Franţa, Egipt, Grecia, America. Orice urmă vei găsi, va fi un prilej de mândrie pentru dumneata. Nu numai că te-ai bucura de recunoştinţa mea, dar şi de cea a *Reichsführerului* Himmler. Pot să-ţi pun la dispoziţie o listă cu nume. Eşti atent, ce zici?

— O să notez imediat, *Herr Professor.*

Vierhaus îl bătu pe umăr pe evreu.

— Nu vrei o ţigară?

Scoase afară pachetul şi, scuturându-l, trase o ţigară.

— Sunt franţuzeşti. Gauloises.

— Mulţumesc, domnule, spuse Adler, luând ţigara cu o mână tremurândă.

După ce o aprinse, deschise servieta şi scoase un teanc de acte.

— Am ceva aici. Cred că o să vă intereseze foarte mult... zise el, punându-le cu mare grijă pe birou în faţa lui, apoi, după ce se gândi o clipă, puse servieta pe podea, lângă scaun.

— Acestea sunt acte de familie, zise Adler. Certificate de naştere, apoi convorbiri cu membri de familie, cu prieteni. Acest Oskar Braun are o bancă la Coburg, care merge foarte bine. Răsfoi prin hârtii şi se opri la o schemă. Am mers până la a patra generaţie, *Herr Professor,* spuse Adler mândru, ridicând în sus patru degete. Bunicul lui dinspre mamă a fost evreu. Se numea Joshua Feldstein. A fost cantor la sinagogă. El a fost acela care a înfiinţat de fapt banca. Am o listă a tuturor urmaşilor, inclusiv nepoţi şi veri. Patruzeci şi şase în total.

— Da, da. Este foarte ingenios. *Schutzstaffel* va avea grijă de *Herr* Braun, dar, zise Vierhaus, ridicând o foaie de hârtie din mapă, aici scrie că ai informaţii doar pentru mine personal. Despre ce e vorba?

— Da, *Herr Professor.* Are legătură cu nota pe care aţi trimis-o cam acum o lună de zile.

— Adler, eu scriu zeci de note în fiecare zi.

— Cea referitoare la Crinul Negru.

Vierhaus îşi ridică brusc privirea.

— Ai informaţii despre Crinul Negru? întrebă el, fără să încerce să ascundă că ceea ce spusese Adler îl interesa.

Adler încuviinţă din cap.

— Ei bine, ce aştepţi? zise Vierhaus, agitându-şi mâinile nerăbdător.

Adler răsfoi prin mai multe hârtii.

— Aha, zise el. Poftiţi. Ştiţi despre legătura cu Reinhardt şi...

— Da, da, ştim toate astea, spuse Vierhaus rar, scoţându-şi ochelarii şi punându-i pe birou.

Ochii i se îngustară, devenind două linii luminoase. Vocea

îi rămăsese însă neschimbată sau, dacă survenise vreo schimbare, era doar în sensul că şi-o controla mai mult. Îşi stinse ţigara în scrumieră şi spuse:

— L-am arestat pe Reinhardt, povestea e de domeniul trecutului, bijutierule. Am nevoie de nume, *nume,* înţelegi?

— *Am* nume pentru dumneavoastră, domnule, se bâlbâi speriat Adler. Am nume şi scheme.

În timp ce bijutierul răscolea nervos printre hârtii, starea de spirit a lui Vierhaus se schimbă pe neaşteptate şi radical. Făcea ceea ce el numea un „interogatoriu neutru", adică nu de pe poziţii adverse, şi totuşi recurgea la aceleaşi metode pe care le-ar fi folosit în cazul unor întâlniri mai puţin prieteneşti, utilizând schimbări subtile în starea de spirit, la care adăuga în doze egale cruzime şi generozitate, cu scopul de a-şi face adversarul să-şi piardă cumpătul şi să-l intimideze. Învăţase aceste metode de la Adolf Hitler care era un maestru în această tehnică. Diferenţa era că Vierhaus, spre deosebire de şeful său labil şi paranoic, merita să fie un exemplu în ce priveşte modul diabolic în care se controla.

— N-ai vrea o ceaşcă de cafea? întrebă el brusc, zâmbind. Este importată din America de Sud. Un sortiment excelent.

— A, aţi fi foarte amabil, zise Adler, scoţând o batistă şi ştergându-şi faţa.

De luni de zile, băuse doar surogat de cafea. Nu putea să spună când băuse ultima oară o ceaşcă de cafea adevărată.

Vierhaus se ridică, se duse într-un colţ al camerei, unde aprinse o veioză. Un ibric de cafea fierbea pe un reşou.

— Frişcă? întrebă el.

— Da, domnule.

Frişcă. Frişcă adevărată.

Adler sorbi cafeaua cu ochii închişi, savurând fiecare înghiţitură.

— Acum, spune-mi ce ştii despre Crinul Negru.

— *Herr* Reinhardt se ducea deseori acasă la profesorul evreu Isaac Sternfeld. Acesta a predat ştiinţele politice aici, la universitate, până când a fost trimis la Dachau.

— Era comunist?

— *Nein,* era social-democrat, dar era un adversar declarat al Führerului şi al partidului nazist. Înainte ca Führerul să

devină cancelar, un grup de studenţi, care se duceau şi ei la Sternfeld, a început să scoată o revistă cu caracter pamfletar, intitulată *Die Fackel.* Se adresa în principal studenţilor, un fel de revistă umoristică a lor... o revistă satirică cu câteva accente critice. Apoi, după ce *Herr* Hitler...

— Führerul, îl corectă Vierhaus.

— Da, Führerul. După ce Führerul a devenit cancelar, revista a început să fie mai critică. În acest moment, a început să se implice Reinhardt, scriind din când în când articole şi ocupându-se de editarea ei. Sternfeld era consilier, iar Oscar Probst se ocupa de tipărit.

— Conştiinţa Berlinului, zise Vierhaus.

— *Ja.* Când a început... ă...

— Repatrierea?

— *Ja,* când a început repatrierea evreilor, studenţii au format Crinul Negru, ca să-i ajute pe evrei să plece din Germania.

— De unde au luat ei numele ăsta? întrebă Vierhaus, din curiozitate.

— Nu există aşa o floare, *Herr Professor.* Ei au în vedere o organizaţie fantomă, la fel ca şi floarea.

— Prostii de şcolari, spuse Vierhaus, făcându-i semn cu mâna să continue. Ce mai e? Altceva?

— Au transferat bani în bănci din Elveţia, au asigurat procurarea de paşapoarte false, transportul, totul.

— Studenţii? întrebă Vierhaus uimit.

Adler încuviinţă din cap.

— Fac studenţii treaba asta? zise Vierhaus, scuturând din cap a neîncredere.

Îşi imagina cum va reacţiona Hitler la auzul unei *astfel* de ştiri.

— Este vorba de studenţi foarte devotaţi, zise Adler.

— Educaţi de Reinhardt şi de acest individ, Sternfeld, nu?

Adler dădu iarăşi din cap, apoi continuă:

— Editorul revistei *Die Fackel* a fost un tânăr evreu, Avrum Wolffson. El are acum douăzeci şi cinci de ani. Prietenii lui cei mai buni sunt Werner Gebhart şi Joachim Weber. Din câte am înţeles, Wolffson este conducătorul organizaţiei Crinul Negru. Gebhart se ocupă cu scoaterea evreilor din ţară, iar Weber,

de bani, de procurarea actelor, paşapoarte, acte de identitate false şi lucruri de genul ăsta.

Vierhaus îşi freca bărbia, în timp ce-l asculta pe Adler. Acum înţelegea o mulţime de lucruri.

— Acum cred că ştiu ce s-a întâmplat cu Otto Schiff şi Toi Nathan. Probabil că aceşti studenţi i-au scos din ţară şi s-ar putea ca ei să-l fi silit pe Simon Kefar să se spânzure.

— Şi Simon Kefar a lucrat pentru dumneavoastră?

— N-ai ştiut? Schiff, Nathan, Kefar, toţi sunt *Judenhascher*-i foarte eficienţi, la fel ca şi dumneata. I-ai cunoscut?

— Pe Kefar l-am cunoscut întâmplător, pe ceilalţi numai după nume.

Vierhaus îşi frecă bărbia, apoi întrebă:

— Cum finanţau ei toate aceste acţiuni?

— Din contribuţii de la evreii bogaţi şi de la simpatizanţii de aici şi din străinătate.

— Şi Wolffson ăsta şi o mână de studenţi au pus la cale tot aranjamentul acesta? întrebă Vierhaus care refuza să accepte teoria lui Adler.

— De fapt, eu cred că organizatorul a fost Sternfeld care a anticipat... repatrierea. Wolffson era un student strălucit, foarte pragmatic, în felul în care înţeleg eu lucrurile.

— De unde ştii dumneata toate astea?

Adler se uită fix la el câteva secunde, apoi spuse:

— Joachim Weber este nepotul meu. N-am fost niciodată prea apropiaţi, dar cu sora mea, care este mama lui, vorbesc destul de des.

— Câţi oameni sunt implicaţi în acest grup?

Adler se gândi o clipă şi răspunse:

— Cred că zeci de persoane din Berlin, München, Linz, Paris, Zürich.

— Sunt evrei toţi?

— Nu. Sunt atât evrei, cât şi creştini.

— Cum a fost posibil să fie scăpată din mână situaţia şi să se ajungă atât de departe, zise Vierhaus, mai mult pentru sine. Führerul o să fie furios. Unde poate fi găsit acest Wolffson?

— Asta e problema, *Herr Professor.* Nimeni nu ştie. Nefiind o organizaţie de tip militar, nu există liste cu membrii ei. Este

asemenea florii al cărei nume îl poartă, parcă nici n-ar exista. Seamănă cu un tren care porneşte ori de câte ori este nevoie. Pe Wolffson nu l-a văzut nimeni de luni de zile. Cred că trebuie să fie în Berlin. Eu am asta, zise el şi îi întinse lui Vierhaus o foaie de hârtie, bătută la maşină pe care erau înşirate, pe două coloane, nume şi adrese.

— Aceste persoane, patruzeci şi opt la număr, sunt rude cu Wolffson. Am mers până la a treia generaţie şi am inclus veri şi nepoţi de gradul al patrulea. Am în mapă liste asemănătoare referitoare la Weber şi Gebhart.

Vădit impresionat, Vierhaus zise:

— Este un raport remarcabil, Adler. Se întoarse la lista cu nume şi urmări cu degetul arătător fiecare nume, după care continuă: Ai făcut-o într-o lună de zile?

— De fapt, trei săptămâni.

— Este cu adevărat remarcabil. Gestapoul face cercetări în această problemă de luni de zile şi nu a obţinut nici un rezultat.

— Ei nu sunt evrei, zise Adler, aproape în şoaptă.

— Foarte adevărat, Herman. Cui pe cui se scoate, nu-i aşa? zise el, zâmbindu-i lui Adler, care începuse să se destindă.

Bijutierul îşi şterse transpiraţia de pe ceafă.

— Dacă îl puteţi găsi, domnule, cred că vă pot furniza destule dovezi ca să...

— N-am nevoie de dovezi, zise Vierhaus, dând enervat din mână, în timp ce citea atent lista. Dă-mi nume şi adrese şi o să-i fac eu să mărturisească pe aceşti şcolari. N-am nevoie de dovezi.

Mai vru să adauge ceva, dar se opri, arătând cu degetul unul din nume.

— Asta e sora lui, Jennifer Gould?

— Soră vitregă, *Herr Professor.* Mama ei s-a căsătorit cu evreul Wolffson. Cred că ea e catolică.

— N-ai adresa ei?

— *Nein.* S-a mutat de vreo trei luni şi n-a mai văzut-o nimeni.

— Hm, făcu Vierhaus. Se pare că avem o epidemie de dispariţii...

Îşi ridică brusc ochii de pe hârtii şi îşi fixă privirea într-unul din colţurile întunecate ale încăperii. Era atât de concentrat, încât făcea impresia că se uită saşiu. Dintr-odată, îşi plesni palmele una de alta atât de tare, încât Adler tresări speriat, din cauza zgomotului neaşteptat din încăperea liniştită.

— Ştiu unde e, zise el, trăgând un sertar de la birou.

Răsfoind printre mape, scoase una din ele afară. În ea se aflau copii de pe rapoartele săptămânale trimise de spionii militari aflaţi într-o serie de oraşe europene importante, printre care şi din partea lui von Meister, de la Paris. Vierhaus îşi umezi degetul cu limba, răsfoi un timp prin mapă, apoi se opri.

— Da, bineînţeles că e vorba de Keegan, zise el, rezemându-se de spătarul scaunului şi zâmbind mândru de sine, nu numai pentru că citise în fiecare zi aceste rapoarte plictisitoare, dar şi pentru că ţinuse minte scurta referire la Keegan şi la femeia numită Gould.

— E cântăreaţă, zâmbi el ironic. Cântă muzică de jazz negru şi este prietenă cu Rudman, mincinosul ăla american. Se uită la Adler şi zâmbi din nou. Poate că ea ştie pe unde umblă Wolffson. Poate că ea este *Kettenglied* care duce la Crinul Negru, iar ea se află la Paris.

Adler mergea grăbit pe stradă, îndreptându-se spre un mic magazin alimentar, strângând în continuare la piept servieta. Începuse să plouă; era o burniţă deasă, care i se aduna încet în păr şi îi pătrundea prin haine până la piele. Îşi strânse umerii. Simţea nevoia să ia o pastilă. Din cauza emoţiei, inima îi bătea cu putere. „Un magazin, se gândi el, şi o locuinţă corespunzătoare, poate chiar şi un act de identitate, ca pentru arieni.” Simţea că ameţeşte la gândul acestei perspective.

În acest timp, o limuzină se opri la colţul străzii şi din spatele lui auzi o voce răguşită care-l strigă:

— Herman Adler!

Tocmai voia să se întoarcă, dar două braţe puternice îl încercuiră, imobilizându-i mâinile în dreptul şoldurilor în aşa fel, încât servieta îi căzu jos.

Adler deschise gura să spună ceva, când un tampon cu

vată îi fu apăsat pe nas. Simţi doar o clipă mirosul dulce-înţepător al cloroformului, apoi nu mai ştiu nimic de el. În timp ce doi bărbaţi îl împingeau în maşină, o sticluţă cu pastile căzu din buzunarul vestei lui Adler şi se rostogoli în rigolă.

Vierhaus îşi dăduse întâlnire cu cineva cu care urma să ia masa de seară. Mai avea câteva minute până să plece. Se lăsă pe spătarul scaunului. Deocamdată, trebuia să acţioneze cu prudenţă, mai ales când era vorba de Himmler. Mulţi germani, în special oficialităţile din provincie şi birocraţii din oraşele mai mici, îi simpatizau pe evrei. Hitler nu voia să-şi pericliteze puterea pe care o avea asupra lor. În acest moment, el avea nevoie de sprijinul tuturor. Cel puţin pentru moment, lumea nu trebuia să ştie de activitatea pe care o desfăşura Vierhaus în legătură cu persoanele cu sânge amestecat. Erau însă mulţi care ştiau şi credeau în această acţiune de purificare. Theodor Eicke era unul dintre aceştia.

Vierhaus ridică brusc receptorul şi ceru să i se dea legătura cu această brută, care purtase cămaşa brună, iar acum făcea parte din SS şi era şeful lagărului de concentrare de la Dachau. Eicke era cunoscut pentru cruzimea lui nemaipomenită. Odată, pe când făcea parte din SA, bătuse un evreu până îl omorâse. La Dachau, omorâse un evreu, lovindu-l cu o lopată. Eicke era persoana cu care Vierhaus putea să trateze.

— Teddy, aici e Willie Vierhaus, spuse el când în receptor se auzi vocea răguşită a acestuia.

— Willie, ce mai e pe la Berlin?

— Excelent, totul merge bine. Tu ce faci?

— A, grozav. E un oraş drăguţ.

— Şi lagărul?

— Merge bine.

— N-ai necazuri?

— *Nein.* Evreii nu ne dau bătaie de cap. Cu deţinuţii politici avem probleme. Dar ţinem sub control situaţia. Singura noastră problemă este aglomeraţia.

— Va fi gata la primăvară noul lagăr de concentrare de la Sachsenhausen. Asta o să-ţi mai uşureze situaţia. De

asemenea, urmează să se mai creeze şi altele, la Bergen-Belsen şi Buchenwald.

— *Ja,* foarte bine.

— Anna ce face?

— Se plânge din când în când. Am avut una sau două încercări de evadare, şi întotdeauna noaptea. Îi opreşte sârma cu curent electric, dar e destul de plictisitor. O trezeşte zgomotul făcut de paraziţi.

— Pune obloane mai groase, îi sugeră Vierhaus.

— Da, ai dreptate, zise Eicke râzând.

— Ascultă, Teddy, vreau să-ţi cer un serviciu. Ai acolo un deţinut pe nume Sternfeld?

— Profesorul?

— *Ja.* S-ar putea să deţină informaţii despre un grup care se autointitulează Crinul Negru. Führerul cere insistent cât mai multe informaţii despre această organizaţie. M-am gândit că ai putea să foloseşti cu acest Sternfeld vreuna din metodele tale de convingere mai eficiente.

— Îmi pare rău, Willie. Ai întârziat un pic.

— Am întârziat?

— Sternfeld a murit. Cam acum o lună.

— Ce i s-a întâmplat?

— Făcea alergie la munca grea, zise Eicke, chicotind, dar, de fapt, l-a dat gata o pneumonie.

— Fir-ar al naibii!

— Îmi pare rău, zise Eicke. Mai avem pe cineva aici care ar putea să deţină informaţii?

— Nu ştiu, zise Vierhaus, din al cărui ton se simţea clar că era dezamăgit. O să văd.

— Dacă crezi că e cineva, dă-mi doar un telefon, se auzi vocea răguşită a lui Eicke. Dacă trebuie, putem să facem şi Poarta Brandenburg să cânte *Horst Wessel,* dar cu cadavrele nu avem noroc deloc, încheie el chicotind.

Vierhaus se rezemă de spătarul scaunului şi îşi termină cafeaua. Trebuia să distrugă Crinul Negru şi, dacă Adler nu apărea cu informaţii noi, nu-i rămânea decât un singur fir: Jennifer Gould.

# 25

Adler se trezi cu o durere de cap înfiorătoare. Stătea întins pe un pat de campanie, într-o cameră întunecoasă. Se ridică încet, căutând cu picioarele podeaua. Apoi îşi văzu servieta, rezemată de pat. Era deschisă şi goală. Pe neaşteptate, se aprinse o lumină. Era un reflector aşezat mai departe şi îndreptat direct spre el. În faţa reflectorului se contura silueta unui bărbat aşezat pe un scaun.

— Cine eşti? întrebă Adler, orbit de lumină. De ce te porţi aşa cu mine? N-am făcut...

Omul căruia nu-i desluşea decât silueta mişcă un braţ, aruncând spre Adler ceva care ascunse o clipă lumina. Dosarele care fuseseră în servieta lui se izbiră de podea şi alunecară la picioarele lui, iar conţinutul lor se împrăştie în jur.

— Greşeşti, *Herr* Adler, zise silueta din faţa lui, cu o voce fără inflexiuni, de parcă nu voia să fie recunoscut. Ai făcut ceva. Ce-i asta? La ce lucrezi?

— Nu-i treaba dumitale.

— Ştim tot ce-ai făcut. Cincisprezece familii, şaizeci şi patru de persoane trimise în lagărul de muncă de la Dachau. Ai devenit un călău, îţi omori coreligionarii.

— Nu sunt coreligionarii *mei.*

— Sunt de acelaşi sânge cu dumneata.

— Lasă-mă în pace, zise Adler, cu glas jalnic.

— Vrem să-ţi facem o propunere, Herman Adler. La noapte, te scoatem din Berlin. Mâine, pe vremea asta, te vei afla într-o ţară neutră, cu paşaport pentru Anglia sau America. Dar, mai întâi, trebuie să ne spui ce i-ai raportat lui Vierhaus.

— Nu pot să părăsesc Germania...

— Ba sigur că poţi. Trăieşti într-o şandrama, ca o libarcă, şi îţi trădezi prietenii. Nu poţi să continui aşa, *Herr* Adler. Acceptă propunerea noastră şi vei fi un om liber pe care-l va aştepta o slujbă.

— Ce fel de slujbă, ucenic al vreunui bijutier englez snob?

Eu sunt german. Asta-i patria mea!

— Nu, nu mai este nici ţara dumitale, nici a mea. N-avem drept de vot, n-avem dreptul să fim proprietari, să mergem la restaurante decente, să avem o slujbă. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ţi-au luat proprietatea, banii din cont, casa, tot ce ai avut. Cum poţi să spionezi pentru ei?

— Încerc să rămân în viaţă, strigă Adler disperat.

— Toţi încercăm. De-asta trebuie să te opreşti.

Forţându-se să-l vadă în întuneric pe cel care vorbea, Adler întrebă:

— Şi ce-o să faci dacă refuz? Mă omori?

Câteva clipe, silueta nu mai spuse nimic, apoi se ridică şi ieşi afară din conul de lumină. Orbit pentru o clipă de reflectoare, Adler clipi şi îşi întoarse faţa. Bărbatul stătea în picioare, în întuneric. Capătul aprins al ţigării lui licărea intermitent.

— Nu, spuse el, în cele din urmă. Uite ce-o să facem. O să-ţi publicăm mutra pe prima pagină a ziarului *Conştiinţa Berlinului* şi o să dăm o listă a tuturor evreilor pe care i-ai trădat. O să avem grijă ca toţi evreii din Germania să ştie cine eşti şi ce faci. Din moment ce n-o să-i mai fii de folos lui Vierhaus, care este un *Judenopferer,* sau oricui altcuiva, or să te omoare sau or să te trimită la Dachau împreună cu oamenii pe care iai trădat. Gândeşte-te.

Folosise termenul dur *Judenopferer,* care însemna „om care sacrifică evrei”, nu *Judenloascher,* care era ceva mai puţin jignitor.

Adler scuturã cu putere din cap.

— Nu, nu pot să fac asta. Or să mă omoare, zise el, simţind un junghi cunoscut în piept.

— N-ai de ales. Libertate şi iertare acum sau, dacă nu, eşti mai mult ca sigur un om mort. Pe cine ai denunţat astă-seară, Adler? Mai avem încă timp să-l salvăm.

— Pe nimeni, minţi Adler. Vierhaus a trimis după mine.

— De ce?

— Ţi-am spus, ca să mă vadă.

Pe neaşteptate, simţi o durere profundă în piept. Începu să-şi frece locul cu podul palmei.

— De ce a vrut să te vadă? A vrut să-i faci nişte cercei sau

să-i repari ceasul cu cuc? De ce-a trimis după tine, Adler?

— Mi-a tras un perdaf şi mi-a spus să mă port mai bine pe viitor.

— Minţi...

— Nu, nu, eu...

— Taci, Herman, se auzi altă voce din întunericul din spatele lămpii. Minţi şi ştim că minţi.

— Ştii de unde ştim că minţi? zise acum altă voce. Pentru că tu eşti cel mai bun dintre *Judenhascher*-ii care lucrează pentru el. Cel mai bun, Adler. Ce simţi când auzi asta?

— Te-a chemat să-ţi dea o decoraţie, Herman? Să te sărute pe amândoi obrajii şi să te felicite că eşti un evreu nazist atât de bun? De-asta ai fost acolo, Herman?

— Şi ce primeşti pentru asta? zise din întuneric prima voce. Camera ta nu e mult mai mare decât o celulă de închisoare. N-ai mâncare nici cât pentru o furnică, îţi dau raţia de mâncare şi câteva mărci, nu-i aşa? Dumnezeule mare, omule, cum poţi să suporţi să trăieşti în felul ăsta?

— Te gândeşti vreodată la consecinţele acţiunilor tale?

— Mă port conform legii, ţipă cu glas ascuţit Adler. Voi sunteţi trădători, nu eu.

— *Nu* e conform legii, îl contrazise supărat bărbatul cu voce gravă care, pentru o clipă, i se păru lui Adler cunoscută. Este imoral, e degradant. Este o violare a tot ce este uman şi civilizat.

— De ce nu mă omorâţi atunci? Asta vreţi, nu-i aşa? zise Adler într-un acces neaşteptat de bravură şi supărare, îndreptându-şi spinarea şi privind în întuneric.

Pentru o clipă, durerea îi dispăruse.

— Noi nu omorâm, asta e treaba lor. Noi încercăm să te aducem la sentimente mai bune, aşa cum am procedat cu Schiff şi Nathan.

— Şi i-aţi dat lui Kefar frânghia cu care s-a spânzurat?

— *Nein.* Conştiinţa lui l-a împins, răspunse bărbatul cu voce profundă.

O clipă, Adler întoarse capul, pentru a se feri de lumina reflectorului, şi încercă să distingă figurile din întuneric. Vocea profundă i se părea mai cunoscută.

— Ascultă-mă, Herman, zise primul bărbat, cu o voce plină

de înţelegere. Opreşte-te acum şi îţi promit că nimeni n-o să ştie vreodată ce-ai făcut. Noi înţelegem că oamenii sunt supuşi la presiuni de tot felul. Dar dacă continui, n-o să mai existe nici un mijloc să-ţi speli sângele de pe mâini. Cei de un neam cu tine or să te ocolească, iar naziştii or să te calce în picioare, ca pe un gunoi.

— Opreşte-te! strigă omuleţul.

Emoţia provocată de întâlnirea cu Vierhaus, la care se adăuga teama de cei ce-l răpiseră, începuse să-şi spună cuvântul. Respira greu. Gulerul de la cămaşă i se udase de transpiraţie, iar pe faţă, care devenise pământie, îi apăruseră broboane de sudoare. În timp ce îşi apăsa pieptul cu o mână, dinţii i se dezgoliră şi pe faţă îi apăru o grimasă.

— Am nevoie de pastilele mele, spuse el, căutându-se cu disperare prin buzunare. Vă rog, unde-mi sunt pastilele?

— Nu era nici o pastilă în buzunarele dumitale, *Herr* Adler. Te-am căutat amănunţit.

— Ba erau, zise el, respirând cu greutate. Nu plec nicăieri fără pastilele mele.

Apoi, încercând să se ridice în picioare, îşi pierdu echilibrul. Unul din cei doi bărbaţi se repezi din întuneric şi-l prinse.

Adler se agăţă de cămaşa bărbatului, gemând răguşit.

— Pastilele mele, ajutaţi-mă, vă rog!

Dar când ridică privirea spre bărbat, ochii îi ieşiră din orbite. În faţa lui era un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu o barbă bogată şi păr lung, mic de statură şi lat în umeri. Trecu un moment până când Adler îşi recunoscu nepotul.

— Dumnezeule, Joachim, ce faci aici? strigă el. Sunt unchiul tău, Herman.

Tânărul îl conduse înapoi la pat, întrebându-l cu o voce calmă:

— Unde sunt pastilele, unchiule?

— În bu... bu... zunarul de la vestă, răspunse el cu glas pierdut care se transformă într-un scâncet speriat. Cotrobăi prin buzunare cu mâini tremurânde care nu-l mai ascultau. Erau aici, zise el.

Nu erau însă acolo, iar această constatare îi spori tensiunea şi neliniştea pe care Herman Adler le încerca deja.

Inima îi bătea nebuneşte, trimiţând nişte junghiuri dureroase, fulgerătoare, în piept şi stomac.

Începu să respire cu gura deschisă, simţind că-i lipseşte aerul.

— O, Dumnezeule, zise el cu glas răguşit, apucându-se de piept cu amândouă mâinile şi aplecându-şi capul atât de mult, încât aproape că-şi atingea genunchii.

— Ajutaţi-mă, ajutaţi-mă, se ruga el.

Ceilalţi doi bărbaţi veniră lângă Weber. Îi slăbiră cravata şi desfăcură gulerul cămăşii lui Adler.

— Nu te speria, îi spuse încet cel mai înalt, Avrum Wolffson, care începu să-i frece încheieturile. Încearcă să te relaxezi. Probabil că pastilele şi-au căzut din buzunar. Nu te agita, respiră adânc, să nu-ţi faci mai rău. O să încercăm să-ţi aducem un doctor. Adu-i nişte apă, Werner.

Adler privi în sus, în timp ce respiraţia îi devenea tot mai sacadată.

— De ce? întrebă el cu jale, prăbuşindu-se pe pat.

Când Werner Gebhart se întoarse cu apa, Herman Adler era mort.

# 26

John Hammond era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Keegan. Urmaş al familiei de organişti Hammond, era un pasionat al jazzului şi semna o rubrică în revista *Metronome,* consacrată acestui gen muzical, îşi făcea un titlu de glorie din faptul că descoperea noi talente. Hammond obişnuia să se ducă oriunde, în cel mai mic oraş şi în cele mai jalnice cluburi, ca să asculte orice interpret de muzică de jazz care promitea. Printre cei pe care îi descoperise tânărul impresar se numărau Billie Holiday şi Benny Goodman, clarinetistul logodit cu sora lui Hammond şi care, cu orchestra lui de swing, devenea tot mai renumit în State. El aranjase prima imprimare a lui Holiday cu Goodman, îl convinsese pe Count Basie să vină de la Chicago la New York, îl descoperise pe freneticul baterist Gene Krupa, fusese primul care scrisese despre bateristul Chick Webb şi marea lui orchestră, tot el fusese cel care-l descoperise pe marele pianist Teddy Wilson şi i-l prezentase lui Goodman. Hammond făcuse o serie de discuri pentru Columbia Records, reputaţia lui ca impresar al unor talente noi fiind incontestabilă. Dacă după audierea, unică în felul ei, a lui Jenny, prin telefon la mare distanţă, Hammond era impresionat, el putea să-i deschidă multe uşi, creîndu-i posibilitatea să cânte în cluburi de noapte sau cu formaţii, să facă înregistrări sau să cânte la radio.

Keegan îl angajase pe Charlie Kraus, un pianist şi aranjor de jazz american, să lucreze cu Jenny şi să o acompanieze în timpul audiţiei. Faptul îl impresionase pe Hammond, care ştia că Kraus era un muzician dur şi misogin, care nu-şi pierdea vremea cu talente de mâna a doua. Mic de statură şi sprinten, îmbrăcat după ultima modă, purtând cu dezinvoltură o beretă trasă pe ochi, Kraus, a cărui mamă era negresă, făcuse aranjamente orchestrale pentru Fletcher Henderson, Duke Ellington, Cab Calloway şi alte stele în ascensiune, înainte de a fi părăsit Statele cu doi ani în urmă, deziluzionat de rasismul celor ce se ocupau de afaceri în domeniul muzicii.

Kraus câştiga bine ca profesor şi aranjor şi avea o mică formaţie cu care cânta la sfârşit de săptămână într-un club parizian. Într-o seară, Keegan îl convinsese să o lase pe Jenny să cânte o melodie sau două. Kraus fusese uimit şi o pusese să cânte cu formaţia o parte din program, apoi îi oferise o slujbă permanentă. Keegan avea însă planuri mai mari. Îl căutase pe Hammond, îl găsise la Kansas City şi îl adusese pe Kraus la telefon.

— E deosebită, Johnny, îi spusese Kraus lui Hammond. Îşi controlează foarte bine respiraţia şi frazează de minune. Are un ton unic, nu este chiar alto, dar aproape. Are un mare respect pentru text, nu mănâncă nici o silabă. Vreau să-ţi spun că ştie exact cum trebuie să sune un cântec. Ia unele note pe care unii dintre noi nici măcar nu le avem în *minte.* Îţi zic eu, John, aş putea să mai învăţ ceva de la ea.

Bazându-se pe această recomandare, Hammond fusese de acord cu audiţia, fără precedent, prin telefon. Keegan spera ca Hammond să fie atât de impresionat, încât să o cheme pe Jenny la New York.

Se duseseră la studioul lui Kraus, în Montmartre, şi petrecuseră acolo o după-amiază întreagă, făcând schimb de idei, încercând lucruri noi, pregătind cântece pe care ea nu le cunoştea. Pe urmă Keegan mutase pianul în apartamentul lor de la hotel; ea şi Kraus lucraseră împreună încă două săptămâni, pregătindu-se pentru audiţie.

Keegan ceruse de trei ori legătura, până când fusese mulţumit de felul cum auzea. În cele din urmă, fură gata. Luă din furcă receptorul din dormitor şi-l puse în faţa microfonului, apoi se duse înapoi în salon şi luă receptorul de la linia secundară.

— Gata? întrebă el.

— Dă-i drumu’, zise Hammond.

Prima melodie pe care o alesese Jenny era ciudată. Era un cântec cunoscut, aproape ca un imn, inspirat de marea depresiune economică. Melodia fusese lansată de Rudy Vallee şi devenise şlagăr după ce Ivy Leaguer imprimase un disc cu această melodie, interpretând-o aproape ca pe un bocet.

Keegan şi Rudman stăteau nervoşi pe marginea uneia din canapelele tapisate, bând şampanie. La început, Keegan fu

şocat că ea alesese acest cântec. Dar pe măsură ce Jenny cânta, îşi dădu seama că nu conta. Fata închisese ochii, îşi apăsase un deget pe o ureche, îşi lăsase capul uşor pe spate şi începuse să cânte. Cânta cu atâta pasiune şi lua fiecare notă atât de bine, încât faptul că alesese acel cântec nu mai conta. Keegan se rezemă de spătarul canapelei, uimit de modulaţiile nemaipomenite ale vocii ei, de pasiunea cu care cânta.

*Am făcut odat-un drum de fier,*
*Ce de trenuri mai goneau pe el, turbate!*
*Am făcut un drum de fier — parc-a fost ieri.*
*Ai să-mi dai vreun ban, fârtate?*

La ultima strofă, melodia tristă era cântată de Jenny aproape ca un cântec de dragoste, cu un ritm mai vioi spre final.

*Toţi îmi ziceau doar Al, ţi-aduci aminte?*
*Tot timpul mă strigau aşa.*
*Şi-am fost tovarăşi, îţi aduci aminte?*
*Dacă ţi-aş cere nişte bani, mi-ai da?*

Lunecă apoi uşor la următoarea melodie. Cânta, uitându-se la Keegan, care se afla în partea cealaltă a camerei.

*De dorul tău sunt beată,*
*Iubirea mea,*
*Şi zi şi noapte stau*
*Şi plâng aşa,*
*Poate că lumea mă iartă,*
*Dar acum, de dorul tău*
*Sunt beată.*

Trecu apoi cu uşurinţă la un cântec de dragoste, de Gershwin, apoi începu un cântec trist, modificând puţin textul, pentru a i se potrivi. Lungea o silabă pe două sau trei note, trecând de la o notă la alta, reducând textul cântecului la esenţa lui. Apoi, în timp ce trecea la ultima melodie, îl privi

pe Keegan, îşi mişcă şoldurile şi, făcându-i cu ochiul, pocnind din degete şi uitându-se cu ochi luminoşi la iubitul ei, cântă:

*Totul pe lume*
*E grozav şi mi-e bine*
*Când sunt cu tine...*

Încheie ultimul cântec pe o notă înaltă în timp ce Kraus şi Chuck Graves, bateristul, improvizau în spatele ei. Când termină, timp de câteva secunde, Kraus, Graves, Keegan şi Rudman nu scoaseră o vorbă, apoi începură să aplaude, toţi o dată.

— Impecabil, doamnă, im-pe-cabil, spuse Kraus, zâmbind cu toată gura.

După clipa de tăcere care se lăsă în final, Keegan luă receptorul, aproape smulgându-l, şi întrebă:

— Ei, ce zici?

— Cât de repede poţi să o aduci la New York?

— Glumeşti?

— De data asta, nu.

Keegan acoperi receptorul.

— Vrea să ştie cât de repede putem ajunge la New York, i se adresă el lui Jenny.

Aceasta îşi muşca buza inferioară în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Era o ocazie la care visase de când era fetiţă. Dar... avea alte obligaţii. Ochii i se umplură de lacrimi. Keegan era atât de fericit, atât de fericit *pentru* ea. Poate că se puteau duce la New York pentru câteva săptămâni, să sondeze terenul. Poate că, dacă avea succes, putea să facă ceva pentru familia şi prietenii ei din Germania. Poate...

— Du-te, du-te, ia receptorul, zise Keegan.

— Nu, nu... zise ea şi dădu din cap încurcată.

Keegan o apucă de mână şi îi dădu receptorul.

— Hai, salută-l pe John Hammond, zise el, ducându-se la celălalt telefon.

— Bună ziua, zise, ezitând.

— Domnişoară Gould, aveţi o voce care ar umili şi corul îngerilor. Pur şi simplu, aveţi o voce nemaipomenită şi ştiţi ce să faceţi cu ea.

— Mulţumesc, şopti ea.

Keegan ridică celălalt receptor şi îl întrebă pe Hammond:

— Ce facem mai departe?

— Până acum te-ai ocupat tu, în continuare mă ocup eu. O să o prezentăm peste tot, poate aranjez să cânte — cap de afiş — la unul din cluburile din oraş, la Kelley sau la Onyx. O să-i aduc pe Benny şi pe Bill Basie sau chiar pe Lady Day să o asculte. Cu o voce ca a ei, poate să cânte oriunde în oraş.

— Grozav, *grozav!* strigă Keegan.

— Fă-mi un serviciu, zise Hammond. O să-l sun pe Louis Valdon de la Casa de Discuri Gramophone din Paris şi stabilesc să vă întâlniţi cu el. Imprimaţi cele patru cântece şi trimiteţi-mi-le. Vreau să aud cum sună vocea ei pe disc. Dă-mi-l pe Charlie o clipă.

— Du-te în celălalt dormitor şi ia receptorul, îi strigă Keegan lui Kraus.

O clipă mai târziu, aranjorul spilcuit luă receptorul.

— Charlie, o să facem o imprimare cu ea. Toate cele patru cântece. Poate reuşeşti să-i pui un acompaniament de tobe, ce crezi?

— Cred că e bine.

— Poţi să faci asta pentru mine. Francis e cu paralele, nu-i aşa, Francis?

— Mă, zgârie-brânză...

— Ţi-am spus, adu-o la New York şi aici mă ocup eu de ea. Ascultă, dacă pe disc vocea ei se aude la fel de bine ca la telefon, tot oraşul o să fie înnebunit când ajunge ea aici.

— S-a făcut.

— O să-l sun pe Louis chiar acum şi-o să-i spun să aştepte telefonul tău. Anunţă-mă când o să soseşti la New York.

— Mulţumesc, John.

— Ei, râse Hammond, după zece ani, am scos în sfârşit ceva de la tine.

În seara aceea, luară cina singuri într-un bistrou de pe malul stâng al Senei. A doua zi dimineaţă, ea pleca la Berlin, să-şi ia rămas bun. El rămânea la Paris, să pregătească totul pentru călătorie, apoi, peste cinci zile, urma să plece cu avionul la Berlin, să o ia. Îi rezervase bilet la avionul care

pleca a doua zi de dimineaţă spre Berlin.

— O să mergem cu avionul la Londra şi o să luăm vaporul *Queen Mary* de acolo, îi spuse el.

După masă, se plimbară pe malul fluviului. Un *bateau-mouche* trecu pe lângă ei, alunecând pe apă. Se aşezară o clipă, priviră şi ascultară râsetele oamenilor aflaţi pe vaporul de agrement. Îşi continuară plimbarea, se opriră pe podul cu picioare de lemn care traversa Quai de Bethune, unul dintre afluenţii mici ai Senei. De acolo, de unde se aflau, puteau să vadă himerele sculptate pe faţada catedralei Notre Dame, care apăreau ameninţătoare în lumina reflectoarelor, iar mai departe Turnul Eiffel, un triunghi strălucitor, luminos.

— Seamănă cu un diamant care străluceşte în întuneric, spuse Keegan.

— De ce te-ai hotărât să stai la Berlin când ai venit din America? Mi se pare că iubeşti foarte mult Parisul.

— Făceam afaceri în Germania şi mi-au plăcut într-adevăr nemţii. De asta nu înţeleg ce s-a întâmplat cu ei.

— Diavolul a vorbit şi ei l-au ascultat, zise ea.

— Chiar crezi asta? Vrei să spui că Hitler este încarnarea diavolului?

— Da, răspunse ea cu amărăciune în glas care lui îi păru neobişnuită. Şi Himmler, Goebbels, Göring. Toţi.

El o îmbrăţişa şi o sărută uşor pe buze, dar ea îi apăsă buzele cu putere, agăţându-se de el, aproape cu disperare.

— Ei, ce-ai păţit? întrebă el cu o voce plină de căldură.

— Te iubesc, Francis. Iubesc totul la tine. Eşti nostim şi dur, şi puţin misterios, şi mă faci să mă simt în siguranţă când sunt cu tine. În adâncul inimii, ştiu că nimeni n-a avut pentru mine sentimentele pe care le ai tu. Din cauza asta te iubesc.

— Şi eu te iubesc, răspunse el. Dintotdeauna şi mereu. Îţi promit că am să fac ca viaţa ta să fie cea mai uluitoare aventură pe care ţi-o poţi imagina. Îmi voi dedica toată viaţa fericirii tale.

Ea îşi trecu vârful degetelor peste buzele lui şi zise:

— Ai făcut-o deja.

# 27

Şoimul scoase un ţipăt ascuţit în timp ce trecea în zbor razant aproape de turnul boltit al fortăreţei gotice, speriat de pâlpâirea torţelor aprinse care se vedeau licărind prin ferestre. În interiorul zidurilor de piatră, Himmler stătea mai departe de ceilalţi, privind cum se desfăşoară ritualul. Chiar şi el era uimit de forţa spectacolului şi de decor. Vierhaus stătea într-o parte a turnului. Pe de o parte, era gelos pe clipa de glorie de care se bucura Himmler, iar pe de alta, era speriat de capacitatea de sugestie a ritualului. Era prima ceremonie sfântă la noul sediu secret al SS-ului de la Wewelsberg. Alături de el, ieşeau în relief, în lumina sumbră care pâlpâia, Hess, Heydrich, Goebbels şi Göring — forţele din spatele tronului.

Aceasta era noaptea lui Himmler, iar el era într-adevăr un geniu. Nici un loc nu putea fi mai potrivit decât acest castel umed, acoperit de muşchi, ale cărui coridoare reci erau bântuite de fantome de teutoni, care muriseră bătându-se în turniruri, spre plăcerea regilor lor, sau zăngănindu-şi spadele pe câmpuri de luptă uitate. Trăsăturile reci, ca de şoarece ale feţei lui Himmler, păreau că tremură în lumina galbenă a torţelor, în timp ce el strângea din maxilare, căutând să-şi ascundă emoţia. Îi plăcea noaptea, pentru că se potrivea cu întunecimea sufletului lui şi cu fantezia nebunească pe care o pusese în scenă în această fortăreaţă care-ţi îngheţa sângele în vene. Imaginaţia lui diabolică crease un Camelot de coşmar, o Masă Rotundă tenebroasă, ai cărei cavaleri asasini aveau acum un sediu secret în care să jure credinţă noului rege, Adolf Hitler. Nu Patriei, ci lui.

Treizeci de tineri, ridicaţi atunci la gradul de ofiţeri SS, stăteau ca hipnotizaţi în picioare, îmbrăcaţi în uniformele lor negre şi, cu ochii scăpărând de înflăcărare, jurau să-l apere pe Hitler, chiar şi cu preţul vieţii lor. În turnul de piatră ce semăna cu un siloz, se auzea ecoul cuvintelor jurământului rostit de ei în timp ce vântul adia şi făcea să tremure limbile de foc ale torţelor. Ofiţerii înaintau câte patru o dată, pentru a

atinge steagul de luptă sfânt, care avea pe el zvastica, o formă modificată a sanscritei *svastika,* simbol religios al hinduşilor, cele patru colţuri ale ei reprezentând lumea animală şi spirituală, iadul şi pământul. Zvastica cu braţele îndreptate spre stânga însemna întunericul, Kali, zeiţa crimei, magia neagră şi vrăjitoria. Pe unii iniţiaţi, simpla atingere a pânzei acestui steag îi excita sexual.

Noii cavaleri negri ai celui de-al Treilea Reich se întorceau la locurile lor, pe treptele scării în spirală, ridicau braţul şi strigau:

*— Heil Hitler!... Heil Hitler!... Heil Hitler!*

Atinseseră steagul sfânt şi depuseseră jurământul de credinţă faţă de Hitler. Acum Himmler urca scările, urmat de Heydrich, şi dădea fiecărui iniţiat o sabie şi o teacă, pentru a le purta doar la ceremoniile oficiale. Fiecăruia i se dăduse cuţitul lung, pumnalul autorităţii.

Ce clipă pentru Himmler! Hitler îi încredinţase lui misiunea de a crea *Schutzstaffel* şi el se ocupase cu înverşunare de treaba asta. Nu numai că-şi îndeplinise misiunea, dar îşi folosise şi propria fantezie şi cheltuise trei milioane de mărci pentru a renova vechiul castel, cunoscut sub numele de Wewelsberg, situat în afara Paderborn-ului, în inima Westfaliei. Tot aşa cum naziştii denaturaseră zvastica, Himmler denaturase sărbători creştine, sărbători ale primăverii sau ale recoltei, transfor mându-le în sărbători ale SS, un fel de ritualuri păgâne, pentru a sărbători ziua de naştere a lui Hitler sau Puciul de la Berărie; inventase un serviciu funerar, împrumutat direct din Evul Mediu, un ritual cu torţe care se oficia la miezul nopţii şi care culmina cu o incinerare; crease un ordin pseudoreligios care combina ritualuri vrăjitoreşti şi idei din mitologie. Atrăsese în SS şi educase oameni care renunţaseră la credinţa creştină, preferând spiritele întunericului, care îl adorau pe Ares şi pe alţi zei ai războiului; aceşti oameni erau puşi să se căsătorească cu fete ariene, alese de comandanţii lor; aceşti oameni visau haosul, crime şi atrocităţi nebănuite, nebunia fiindu-le alimentată de Cel de-al Treilea Reich şi stimulată de Hitler.

Aşa se născuse SS-ul, un stat în stat, dement, care nu se

supunea nici unei legi, deţinea o putere nelimitată şi avea propria sa poliţie secretă, SD-ul, care, în concepţia lui Himmler, era armata particulară a lui Hitler. Himmler crease maşinăria, iar Hitler îi dăduse sufletul pervertit. Rasismul, scrisese Hitler în *Mein Kampf,* le va da germanilor „sânge" şi „suflet", îi va ajuta să descopere „duşmanul" comun. Le va reda încrederea în ei înşişi şi va accentua conştiinţa de sine a poporului german. Aşa că îi ordonase lui Himmler să creeze SS-ul. Urma să se pună mai mult accent pe orientarea nazistă, iar Goebbels avea s-o popularizeze. Ura, teroarea, minciuna, acestea stăteau la baza celui de-al Treilea Reich Nazist.

Vierhaus se uita ţintă în jos spre Himmler, ce stătea la baza scării, cu privirea ridicată spre noii ofiţeri care se învârteau în jurul lui. Himmler zâmbea, plin de sine. „Trădarea naşte trădare", se gândi Vierhaus în sinea lui. SS-ul avea să devină arma pe care Hitler o va folosi împotriva lui Röhm, prietenul său de odinioară, care acum devenise un trădător, şi a cămăşilor brune din SA, care nu se supuneau.

— Sunteţi acum membrii celui mai mare ordin din istorie, *Die Schutzstaffel,* zise Himmler. Mâine veţi participa la o mare aventură care va arăta lumii că marele nostru conducător, Adolf Hitler, *este* Germania şi că *noi* suntem adevăraţii cavaleri ai celui de-al Treilea Reich. Noi suntem armata lui. *Sieg Heil!*

— *Sieg Heil!* răspunseră ei.

— *Sieg Heil!*

— *Sieg Heil!* răspunseră ei.

— *Sieg Heil!*

— *Sieg Heil!* răspunseră ei.

Himmler ridică pumnalul deasupra capului şi strigă:

— Cu Dumnezeu înainte!

Totul părea în regulă, cu excepţia vremii.

Sâmbătă treizeci iunie, 1934, fusese ziua aleasă de Himmler pentru Operation Kolibri. Hitler acceptase fără discuţie data, deoarece, dacă Göring era pentru el regele Falstaff, Himmler era Merlin-ul Führerului. Pentru a stabili această dată, Himmler se bizuise pe forţele lui mistice, pe

concepţia lui despre ocultism, vrăjitorie, astrologie şi magia numerelor. El conjurase spiritele şi îl sfătuise pe şeful lui că sfârşitul de săptămână era momentul perfect pentru *Operation Kolibri.* Himmler era magicianul perfect al celui de-al Treilea Reich. Era chiar în stare, dacă Führend i-o cerea, să fabrice dovezi din nimic.

Himmler fusese acela care concepuse „Colibri", cum ajunseseră să-i spună cu toţii, şi tot el fusese acela care elaborase planul de bază, deşi, în ultimă instanţă, toţi contribuiseră cu ceva la acest complot macabru.

Lista iniţială fusese alcătuită de Theodor Eicke, sadicul director al lagărului de la Dachau, care răsfoise ziare vechi, căutând nume care, altfel, ar fi putut fi uitate sau scăpate din vedere. Himmler şi Göring adăugaseră propriile lor victime pe lista care creştea, apoi Heydrich aruncase şi el în pălărie câteva nume. Hitler îl invitase chiar şi pe Vierhaus să adauge nume la listă, dar micul cocoşat refuzase.

— *Danke, Mein Führer,* spusese el. Duşmanii mei sunt deja cu toţii morţi.

Aşadar, lista se lungise, cuprinzând nu numai pe şefii serviciului *Sturmabteilung* al cămăşilor brune, dar şi adversari politici şi duşmani vechi. La sfârşitul lunii iunie, pe lista morţii figurau peste trei mii de nume.

Drumul paranoic al minciunii şi trădării pornea din oraşul Bad Godesberg, din apropiere de Bonn, dintr-un hotel straniu, purtând numele Dresen, ale cărui ferestre dădeau spre Rhin. În apartamentul său de la etajul doi, Hitler stătea dus pe gânduri. Ochii lui rotunzi, care păreau miraţi, priveau cerul care se întunecase din cauza norilor prevestitori de furtună şi care se îngrămădeau tot mai ameninţători între Bonn şi München. Din când în când, săgeata zimţată a câte unui fulger, urmat de bubuitul tunetului, scotea în relief contururile fluviului.

Cu mâinile la spate şi cu umerii lăsaţi, Hitler stătea în picioare în faţa uşilor mari care dădeau în balcon. „Vremea trebuia să se îmbunătăţească", îşi spuse el, lovind de câteva ori cu pumnul în palmă. Era vital ca cerul să se limpezească. Masa lui de seară, compusă din legume şi fructe, rămăsese neatinsă. Camera părea încărcată de tensiune. Vierhaus, care

se umflase în pene când fusese invitat să stea cu Führerul în această noapte importantă, nu-l văzuse niciodată în această stare şi cu nervii atât de încordaţi. Hitler avea cearcăne adânci şi negre la ochi, părând mai neliniştit ca niciodată. Unul din obraji i se zbătea, fără să-şi dea seama.

Îl numise pe vechiul său prieten, Ernst Röhm, care era, probabil, cel mai bun organizator de miliţii şi instructor din lume, şef al *Sturmahteilung-ului,* iar acesta dezvoltase într-un an organizaţia de la şase sute de mii de oameni la trei milioane, ceea ce era o realizare nemaipomenită. Apoi Ernst îşi pusese în aplicare propriile idei. Gravă eroare. Acum era evident că intenţiona, folosindu-se de SA, să-l răstoarne.

„Un soldat înnăscut, rostea gemând vocea interioară a lui Hitler, un soldat al străzii, fericit doar când se află faţă în faţă cu moartea. De ce s-a întors împotriva mea? Cum a putut să fie atât de neloial?”

Hitler vedea în aceste elemente o adevărată tragedie wagneriană. Doi vizionari strălucitori, asmuţiţi unul împotriva celuilalt. Unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui devenise acum duşmanul lui cel mai mare. Ce ironie!

Şi totuşi, Hitler nu se putea hotărî să înceapă Operaţiunea Colibri. Trebuia să fie sigur. Mai avea nevoie şi de alte *dovezi* că vechiul său prieten devenise un trădător.

Se duse înapoi în salon. Vierhaus, care stătea pe o canapea şi citea un ziar, îl puse deoparte când Hitler se întoarse.

— Simt nevoia să fumez, zise Hitler. Ai o ţigară, Willie?

— Gauloises?

— Orice, numai ţigară să fie, zise el, dând nerăbdător din mână.

Luă ţigara, se aplecă să o aprindă, apoi începu să umble de colo-acolo prin încăpere, fumând ca un amator. Ţinea capătul ţigării între degetul mare şi arătător, trăgând scurt şi dând fumul afară din gură în trombe.

— Am făcut tot ce-am putut pentru el, zise Hitler în cele din urmă. Nu i-am scris eu de Anul Nou o scrisoare de mulţumire?

— Da, *mein Führer.*

— „Îţi mulţumesc pentru serviciul nepreţuit pe care l-ai

adus”, zise Hitler, luând un aer teatral şi dând din mâini în timp ce vorbea. „Este o onoare, o *onoare* să am oameni ca tine printre prietenii şi camarazii mei de arme”.

Bătu supărat din picior şi se lovi cu amândoi pumnii în şolduri.

— Şi ce primesc în schimb? zise el, vorbind tot mai tare. Perfidie, minciuni. *Trădare.*

— Da, *mein Führer.*

— *Acest om a fost prietenul meu!* strigă el, agitându-şi pumnii spre tavan.

Coborî braţele şi se ridică pe vârful picioarelor, apoi se lăsă în jos.

Luă ziarul.

— Ai văzut acest articol din *Der Sturm?* Se făleşte pe faţă că este per... pervers. Se compară cu alţi *ho... mo... sexu... ali*, cu Alexandru cel Mare, Iuliu Cezar, Frederick cel Mare... Se opri o clipă, încercând să-şi înăbuşe furia care punea tot mai mult stăpânire pe el. Dumnezeule, câţi *ani* am trecut cu vederea treaba asta. Am ignorat-o. Dar...

Ridică ziarul deasupra capului şi îl aruncă cu zgomot pe duşumea.

— Nu-şi dă seama cât de importante sunt femeile pentru Cel de-al Treilea Reich, pentru răspândirea rasei ariene. Ascultă ce zice...

Se aplecă, răsfoi prin ziarul mototolit şi scoase o pagină, izbind cu degetul arătător locul unde era articolul incriminator.

— *„Renunţ la ideologia politică a noii Germanii, pentru că ea conferă femeilor un loc egal cu al bărbaţilor în societatea contemporană”.* Aruncă din nou ziarul. Oamenii cred că aşa gândesc şi *eu,* Willie.

Apoi, ca şi cum voia să se justifice pentru ce avea să se întâmple, spuse, în timp ce continua să umble cu paşi mari prin cameră.

— Pe patru iunie, nici n-a trecut o lună de atunci, am trimis după el. „Ernst, am spus, opreşte-te, e o nebunie ce faci. Trebuie să te conformezi regulilor celui de-al Treilea Reich”. „Da, *mein Führer”,* a spus. I-am amintit de Puciul de la Berărie, când au murit pe străzi şaisprezece camarazi de-ai

noştri şi a fost rănit chiar şi el. „Sunt pe punctul de a împlini toate idealurile pentru care am luptat atunci. Crede-mă, i-am spus. Nu ne provoca necazuri". „Da, *mein Führer",* a spus el. „Luaţi-vă concediu o lună, toţi. Timp de o lună, nu îmbrăcaţi uniforma", am spus. „Da... *mein Führer",* a zis el. Hitler începu să ţipe. Acum i-a convocat la lacul Tegern pe toţi oamenii lui cu funcţii de conducere. M-a minţit. Minciuni! Minciuni! *Minciuni!*

Hitler se opri şi scutură cu putere din cap. Vierhaus îşi propuse să-i abată atenţia şi să-l facă o clipă să nu se mai gândească la Röhm.

— A... am câteva veşti încurajatoare, *mein Führer.* Am înţeles că astă seară sunteţi ocupat şi mă hotărâsem să aştept.

Hitler se lăsă greu pe un scaun din piele care era aşezat lângă fereastră. Şedea chircit. Ochii îi ieşiseră din orbite, ca la nebuni şi, în întunericul din cameră, albul ochilor lucea straniu.

— Nu, Willie, nu înţelegi, nimeni în afară de mine nu poate să înţeleagă, zise el, ridicând privirea spre Vierhaus.

Acesta îşi dădu seama că era momentul să atenueze tensiunea acelor clipe şi să se pună bine cu Hitler.

— Poate că în timp ce-l aşteptăm pe Goebbels...

— Da, da, ce s-a întâmplat?

— Ştiu cine este conducătorul organizaţiei Crinul Negru şi cum să-l prindem.

Pe faţa lui Hitler nu se văzu nici o schimbare, dar ochii i se luminară.

— Cine e? zise el aproape scrâşnind din dinţi.

— Capul organizaţiei este un tânăr evreu care până nu de mult a fost student. Se numeşte Avrum Wolffson. Ştiu şi numele principalelor lui ajutoare. Şi, ce este mai important, ştiu cum să ajung la el.

— Fă-o *imediat,* mârâi Hitler. Fă-o imediat, şi aşa e târziu.

— Da, *mein Führer,* acţiunea a şi început. Sper să-l arestez imediat ce se încheie Operaţiunea Colibri.

— Ce zi, Willie, ce zi! Dacă putem să-i distrugem dintr-o lovitură rapidă, printr-un *Blitzkrieg,* pe Rohm *şi* Crinul Negru.

— Consideraţi treaba ca şi făcută, *mein Führer.*

— Omoară-l, Vierhaus, auzi, omoară-l! zise Hitler, vorbind tot mai tare. Nu vreau nici un fel de judecată, nici un fel de publicitate până când nu se termină totul, mai adăugă, izbind cu pumnul în măsuţa joasă. *Omoară-l* şi atâta tot!

— Am înţeles, *mein Führer.*

Hitler rămase o clipă pe gânduri.

— Du-l în pivniţele de la Landsberg şi pune să-i taie capul.

— Da, *mein Führer.*

Hitler se ridică şi începu să umble din nou prin cameră.

— Apoi, pune să-l ardă şi să-i arunce cenuşa în cele patru vânturi.

— Cum doriţi.

— Vreau să fie *şters* de pe faţa pământului.

— Da, mein Führer.

— Puterea este în gaura puştii, Willie. Rohm o să afle în scurt timp asta. Şi Wolf... ăsta. Cum ai zis că-l cheamă?

— Wolffson.

— *Ja,* Wolffson. Şi-au făcut singuri coşciugele, acum să stea în ele.

— *Ja, mein Führer,* zise Vierhaus, adăugând în sinea lui: *Era şi timpul.*

Apoi, prin curieri, la telefon, prin intermediul unor telegrame, începură să sosească informaţii: toate conţineau rapoarte privind pregătirile care se făceau în vederea acţiunii diabolice din noaptea aceea. În cele din urmă, Himmler îl sună personal pe Hitler.

— *Mein Führer,* avem dovezi incontestabile că SA pune la cale, pentru mâine, un *coup d'etat.*

— Cum? De unde ai făcut rost de dovezile astea?

— Karl Ernst a pus în stare de alarmă trupele SA, în vederea unei răscoale generale.

Karl Ernst era şeful din Berlin al batalioanelor SA, prieten vechi cu Rohm şi un membru devotat al trupelor de asalt.

— E acolo Göring? Aş vrea să vorbesc cu el, zise răstit Hitler.

— *Nein, mein Führer.* Este pe stradă. Toată zona între Tiergartenstrasse şi Augustastrasse este încercuită. Trupele SA sunt prinse la mijloc. Nimeni nu intră şi nici nu iese.

— Foarte bine. Până nu dau eu semnalul, nu mişcaţi un

deget.

— Bineînţeles, *mein Führer,* răspunse Himmler.

Hitler puse telefonul în furcă şi se duse din nou la fereastră. Pe cerul nopţii alergau nori prevestitori de furtună. Spre nord, cerul era încă brăzdat de fulgere. Dar era limpede că furtuna se îndepărta. Hitler consideră că acesta era semnalul final. Se întoarse spre Vierhaus, răsucindu-se pe călcâie, şi îi spuse:

— Oamenii trebuie să fie convinşi că acest complot pentru răsturnarea guvernului a existat într-adevăr. Ştii că Rohm nu este nepopular.

— Poţi să-i faci pe oameni să creadă orice, dacă le-o spui cum trebuie, zise Vierhaus calm. Hitler scutură din cap cu putere.

— *Ja, ja!* Dar trebuie să vină de la mine. Trebuie să fie cuvintele mele. Oamenii îmi cunosc cuvintele.

Străbătu cu paşi mari camera, se opri, rămânând câteva minute cu ochii ţintă pe perete, apoi zise:

— Să-ţi spun ceva, Willie. Lumea este condusă cu ajutorul fricii, iar teroarea este instrumentul politic cel mai eficient pentru a o provoca. Teroarea îi face pe oameni să se gândească la ce e mai rău şi le frânge voinţa. Oamenii trebuie să înţeleagă că această... insurecţie... nu poate fi, nu va fi tolerată niciodată, zise el dând din cap, ca şi cum ar fi aprobat propriile-i spuse.

— Aşa, deci... Röhm plănuieşte să-l răstoarne pe *Führer?* zise Hitler, cu un rânjet de satisfacţie pe faţă. Bine, sună la aeroport. Vreau să ştiu când putem să plecăm la München. Vom începe imediat Operaţiunea Colibri. Apoi, uitându-se la micul lingău cocoşat, zise, aproape şuierând:

— Să înceapă omorul.

În timp ce se apropiau de Casa Brună, Hitler îl văzu pe Reinhard Heydrich stând în poziţie de drepţi în faţa treptelor, cu şase oameni în spatele lui. Pe Heydrich nu puteai să-l confunzi. Chiar în acel moment, când nu se iviseră încă zorile şi era întuneric, silueta lui înaltă, uscăţivă şi ţeapănă, cu greu putea fi confundată. Lumina felinarelor îi scotea în evidenţă trăsăturile cadaverice şi ochii ca de mort. Hitler simţi pe

neaşteptate că-l ia cu frig. Cu Heydrich ceva nu era în ordine: era *prea* eficient, ca un robot. Dar el era indispensabil pentru planurile lui Hitler, era un om care accepta ordinele fără ezitare şi le executa admirabil. Când Vierhaus descoperise că bunica lui Heydrich, Sarah, fusese evreică, Hitler îl „purificase" oficial de sângele lui „pătat", făcând din Heydrich un arian prin decret.

Unul dintre oamenii lui se repezi la maşina blindată şi deschise uşa. Heydrich pocni din călcâie când Hitler coborî din maşină, iar mâna îi zvâcni în sus, în salutul nazist.

— *Heil Hitler!*

Răspunzând la salut, dictatorul întrebă:

— Ei, Heydrich, cum merge treaba?

— I-am arestat fără probleme pe Schneidhuber şi pe adjunctul lui, Schmid. Se află sub pază împreună cu alţi SA care erau deja aici, având arest la domiciliu. Toţi protestează vehement.

— Bineînţeles, vorbi răstit Hitler.

Schneidhuber, fost colonel în armata regulată, fusese comandantul poliţiei din München şi oficialitatea SA cu cel mai mare grad din oraş.

Se zvonise că el avea să fie şeful de stat-major al lui Rohm în cazul în care Wehrmachtul şi SA aveau să fuzioneze.

— Schneidhuber, mormăi el încet în timp ce-l urmă pe Heydrich în holul clădirii sediului naziştilor.

Schneidhuber era un bărbat bine legat, care se apropia de cincizeci de ani şi care etala cu afectare o mustaţă cu vârfurile în sus şi un monoclu, aşa cum purtau prusacii. Buzele lui cărnoase erau veşnic răsfrânte într-un zâmbet arogant. Ca şi ajutorul său, Edmund Schmid, o copie mai mică a şefului său, era îmbrăcat în uniformă SA. Mic şi rubicond, avea privirea plictisită a omului linguşitor.

În momentul în care îi văzu, pe Hitler îl apucă o furie nemaipomenită. Părea că faţa i se umflase. Pe frunte, venele îi ieşeau în relief şi, din albă, faţa îi devenise purpurie.

— Trădătorule! îi strigă el lui Schneidhuber. Porc mizerabil ce eşti!

— *Mein Führer,* încercă să spună ceva acesta. Nu înţeleg...

— Gura! Gu... *ra!* zbieră Hitler care începuse să tremure.

Pe neaşteptate, întinse o mână şi apucă însemnele SA de pe epoleţii ofiţerului de poliţie. Trase de ele, făcându-l pe ofiţerul solid să se mişte înainte şi înapoi, până când una din mâneci se rupse.

— Nu eşti demn nici măcar de dispreţ, Schneidhuber. Auzi ce-ţi spun? Eşti... un... prost, un neisprăvit şi un mincinos.

Se opri şi se dădu un pas înapoi, ţinând încă strânsă în mână bucata de mânecă, apoi îi dădu drumul şi se pipăi, căutându-şi pistolul.

Heydrich făcu un pas, îşi scoase Luger-ul său şi întinse braţul la mică distanţă de faţa lui Schneidhuber.

— *Mein Gott!* ţipă acesta din urmă, o clipă înainte ca pistolul să-l pocnească în faţă.

Simţi cum gazele fierbinţi îi ard faţa şi o explozie bruscă în cap, care-i căzu pe spate, iar el alunecă pe pardoseală, cu fruntea arsă de pulberea fierbinte. Gaura mică de nouă milimetri, pârjolită pe margini, era exact între ochi. Schmid se rezemă de perete, cu genunchii moi. Ţinea mâna întinsă, ferindu-şi faţa.

— Te rog, scânci el.

Heydrich trase primul foc în palma mâinii lui Schmid. Glonţul trecu prin palmă şi lovi fruntea lui Schmid. Omuleţul căzu gemând pe pardoseală şi Heydrich se aplecă deasupra lui, îl împuşcă după ureche, apoi se întoarse spre Hitler, zicându-i:

— Nu merita să vă puneţi mintea cu ei, *mein Führer.*

— Foarte adevărat, foarte adevărat, zise Hitler, zguduit totuşi în sinea lui. Unde sunt ceilalţi? Câţi sunt în hotel?

— Şase oameni, răspunse Heydrich. Restul vor începe să vină cu trenul pe la ora şase.

— Bine. Numeşte un om care să meargă la gară. Arestează-i pe măsură ce sosesc. Execută-i pe toţi. Curăţă mizeria asta. Descotoroseşte-te de toţi care sunt aici acum, zise el, uitându-se la pata roşie care se întindea pe pardoseala de marmură.

— *Ja, mein Führer. Heil Hitler!*

În timp ce ieşea afară pe uşă, Hitler ridică mâna şi salută grăbit. Heydrich luă trei oameni şi se duse în sala de conferinţe unde se aflau în stare de arest şase ofiţeri SA.

Deschise uşile care dădeau în curte, îl înşfăcă de braţ pe un tânăr locotenent şi îl îmbrânci afară pe uşă.

— Heydrich, ce naiba se întâmplă?

— Aţi fost condamnaţi la moarte de Führer.

— De ce? Pentru Dumnezeu, n-avem nici o vină!

— Sunteţi acuzaţi de trădare. *Heil Hitler!* zise Heydrich şi trase.

Locotenentul gemu în clipa în care glonţul îl lovi în piept. Căzu în şezut şi ridică privirea tocmai când Heydrich trăgea a doua oară, ţintindu-l în ochi. Ceilalţi cinci ofiţeri fură îmbrânciţi pe uşă şi, în timp ce spuneau că sunt nevinovaţi şi implorau să li se cruţe viaţa, fură ciuruiţi de gloanţe chiar şi după ce se prăbuşiră.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Hitler şedea şi se odihnea, cu braţele întinse pe biroul său de la Casa Brună. În faţa lui era lista morţii alcătuită de Eicke. Vierhaus bifase toată ziua numele celor executaţi.

Himmler ordonase ca o sută cincizeci de cădeţi SA şi alţi o sută de şefi ai cămăşilor brune să fie duşi la vechea închisoare militară din afara Berlinului, iar escadroanele morţii se puseseră pe treabă. La fiecare sfert de oră, cinci membri ai trupelor de asalt sau cădeţi erau conduşi din celulele lor, mergând sau fiind târâţi dacă se opuneau şi strigau, la zidul de cărămidă roşie din afara închisorii. După ce le erau sfâşiate cămăşile, pe piept li se trasa un cerc şi erau executaţi de zece trăgători de elită SS.

O dată terminată această treabă înfiorătoare, cadavrele erau aruncate în camioane pentru transportat carne, căptuşite cu tablă, şi duse într-un sătuc la care se ajungea pe un drum ce pornea de la cazarmă. Acolo, cadavrele erau incinerate, iar cenuşa, aruncată în vânt.

Bifat...

Un bavarez, care ajutase la dejucarea Puciului de la Berărie cu unsprezece ani în urmă, dar care se opusese anexării Bavariei la Germania, fu dus lângă o mlaştină şi bătut cu târnăcopul, până muri.

Bifat.

Un critic muzical, socialist declarat, fu spânzurat în pivniţa casei sale, după care se trase în el de patru ori. Moartea lui fu

înregistrată ca sinucidere.

Bifat.

Un fost membru al trupelor de asalt, pe nume Granstadt, care făcuse parte cândva din garda personală a lui Hitler, înainte de a ajunge *Gauleiter* al unui orăşel din Germania, fu luat cu forţa din casa lui de la ţară şi i se zdrobiră mâinile şi picioarele cu un topor. Apoi, în timp ce gemea, fu dus de guler la un mic lac de lângă fermă.

— E o greşeală, striga el. Chemaţi-l pe Führer, am fost garda lui.

— *Verrter,* se răsti unul dintre membrii trupelor SS.

— Eu *nu* sunt trădător, protestă el.

Îl aruncară în lac, apoi fumară, privind cum omul se îneacă.

Bifat.

Generalul Kurt von Bredow, care fusese adjunct al generalului Schleicher în timpul Puciului de la Berărie, plecă de acasă la şapte jumătate dimineaţa, să-şi scoată la plimbare căţeluşa, pe Gretchen. O scoase afară şi, în timp ce se aplecă să-i prindă lesa de gât, un Mercedes negru opri în faţa clădirii.

— General von Bredow? întrebă unul dintre bărbaţii aflaţi în maşină.

— Da.

Trei bărbaţi ridicară pistoalele şi traseră toţi o dată. O duzină de gloanţe ciuruiră trupul lui Bredow.

Bifat.

Gustav von Kahr, în vârstă de şaptezeci şi trei de ani, care, de asemenea, participase la înăbuşirea puciului din 1923, fu găsit într-o mlaştină din apropiere de München, omorât cu un târnăcop.

Bifat...

Bifat...

Bifat...

La Berlin, la lăsarea serii, detaşamentele morţii SS, conduse de Göring şi Himmler, bifaseră peste o mie cinci sute de nume de pe lista lui Eicke. În cadrul operaţiunii de la München, mai fuseseră măcelăriţi peste trei sute de oameni. Înainte de căderea nopţii, aproape fiecare nume de pe lista lui

Eicke fusese bifat. Hitler se rezemă de spătarul scaunului, dădu încet din cap spre Vierhaus şi zise uşurat:

— Am făcut-o, am făcut-o.

Rămăsese doar Rohm.

În subsolul închisorii Stadelheim, Rohm şedea pe un pat de fier. Transpirase foarte tare şi îşi scosese cămaşa. Torsul lui exagerat de mare era negru, din cauza părului ud şi încâlcit. Ridică privirea când uşa celulei fu dată brusc de perete şi intră Vierhaus. Acesta îi dădu lui Röhm câteva ziare care conţineau relatări referitoare la Operaţiunea Colibri, iar deasupra puse un pistol încărcat.

— Führerul îţi mai dă o şansă să vă împăcaţi.

Röhm îl privi pe Vierhaus şi râse.

— Dacă trebuie să fiu împuşcat, spune-i lui Adolf să o facă el însuşi, zise Röhm cu aroganţă.

— Fă cum vrei, zise Vierhaus şi, răsucindu-se, ieşi din celulă cu un mers ca de crab.

Sus, în capul scărilor, îl aştepta Theodor Eicke. Vierhaus ridică din umeri şi zise:

— Încăpăţânat până la sfârşit. Fă-o.

Aşteptară un sfert de oră. Apoi Eicke controlă ţeava Luger-ului său şi introduse un cartuş pe ţeavă.

— Heil Hitler, zise el.

— *Heil Hitler,* răspunse Vierhaus.

Eicke porni spre celula întunecată şi urât mirositoare de la subsol. Soldaţii de pază se uitară la el în timp ce cobora scările. Cu arma în mână, în lumina soarelui care venea de la parter, silueta lui semăna cu cea a unui înger uriaş al morţii. Nu spuse nimic. Se apropie de celula lui Röhm şi făcu un semn cu capul. Paza îi deschise uşa.

Când intră, Röhm îşi ridică privirea.

— Măi să fie, prietenul meu, ucigaşul, zise el. Deci, bătrânul Adolf n-are curaj să o facă el însuşi.

— Pregăteşte-te, şef al statului-major, zise Eicke.

Röhm îşi azvârli capul pe spate şi strigă:

— *Mein Führer, Mein Führer! Heil Hitler!*

Pistolul bubui în pumnul lui Eicke. Primul glonţ îl lovi pe Röhm în piept. El scoase un vaiet, apoi se uită surprins la

rană. Eicke mai trase încă o dată. O a doua gaură sângerândă apăru lângă prima. Röhm căzu într-o rână. Încercă să se ridice în timp ce capul i se bălăbănea, iar din nas îi curgea sânge.

Eicke se apropie mai mult şi mai trase încă o dată, de data asta în tâmplă. Capul lui Röhm căzu brusc într-o parte, iar trupul îi înţepeni. Fiecare muşchi părea că se încordează. Eicke se aplecă peste el. Era pe punctul de a trage al patrulea glonţ când auzi ultima suflare a lui Röhm şi văzu cum corpul i se destinde.

Câteva minute mai târziu, Vierhaus intră în biroul lui Hitler.

— S-a terminat cu Röhm, zise el.

Hitler privi încruntat pe sub sprâncenele împreunate. Doar o clipă, păru să-l încerce o vagă remuşcare, dar ea trecu repede.

— Deci, spectacolul s-a terminat, zise el, aplaudând rar. Bravo...

„Acum, el controlează armata germană, se gândi Vierhaus în sinea lui. Acum, poliţia se află sub controlul lui Himmler. Într-o singură noapte, Hitler a lichidat floarea S.A. şi aproape pe toţi adversarii lui politici declaraţi. Este stăpân absolut al Germaniei. Acum, poate să pună stăpânire pe întreaga Europă.”

Hitler îşi ridică privirea şi se uită la Vierhaus. Ochii îi străluceau. Setea lui de sânge nu fusese potolită.

— Acum, zise el, adu-mi Crinul Negru.

# 28

Jenny părăsi hotelul înainte de ora opt dimineaţa şi, în drum spre destinaţie, schimbă trei taxiuri diferite. Era o şmecherie pe care o învăţase de la Avrum. Plătea din timp taxiul, apoi sărea pe neaşteptate din maşină, se strecura printre clădiri, lua un alt taxi, apoi repeta figura încă o dată. Aşa cum procedase şi când împărţea broşuri şi ziarul *Conştiinţa Berlinului,* ea nu controla să vadă dacă o urmărea cineva, ci presupunea că cineva chiar făcea acest lucru. În cele din urmă, o apucă pe bulevardul Ney, care ocoleşte pe la sud perimetrul oraşului, o luă spre Arcul de Triumf, apoi se îndreptă spre Montparnasse. Mai merse puţin, până ajunse la o cafenea de pe strada Longchamps. Cumpără ziarul de dimineaţă şi se aşeză la o masă în fundul sălii, de unde putea să observe uşa, şi ceru o cafea.

Când deschise ziarul, avu un şoc. Pe prima pagină era titrat cu litere de-o şchioapă:

SUTE DE PERSOANE UCISE
ÎNTR-UN MASACRU NAZIST

Ceea ce o surprinse mai mult decât articolul principal era rubrica pentru colaboratori ocazionali de pe pagina întâi, semnată de Bert Rudman. De ce nu-i sunase să le spună această veste? se întrebă. Apoi zâmbi în sinea ei, amintindu-şi că ea şi Kee făcuseră dragoste până spre dimineaţă şi că el lăsase vorbă la recepţie să nu se dea legătura în apartamentul lor, dacă suna cineva.

Comentariul lui Bert Rudman pe marginea Operaţiunii Colibri era plasat chiar sub articolul principal, încadrat într-un chenar negru, şi purta titlul *Commentaire.*

*BERLIN, GERMANIA, 1 iulie. Aseară, în această patrie a lui Brahms şi Beethoven, a valsurilor vieneze şi a porţelanurilor de Dresda, cuvântul „fratricid” a fost redefinit, însemnând acum o baie de sânge fără egal în istoria modernă.*

*În 1920, Rudolf Hess, pe atunci student, iar acum mâna dreaptă a lui Hitler, scria într-un eseu: „Marile probleme ale prezentului vor fi întotdeauna rezolvate prin sânge şi sabie. Pe Hitler nu-l impresionează vărsarea de sânge. Pentru a-şi atinge scopul, el este gata să-şi distrugă chiar şi cei mai apropiaţi prieteni.”*

*Ce cuvinte profetice.*

*Într-o noapte înspăimântătoare, marcată de asasinate, Adolf Hitler a întors pumnalul trădării împotriva prietenului său, Ernst Röhm, şi a cămăşilor brune, care l-au ajutat să ajungă la putere. Conducătorul Germaniei a ordonat gărzilor sale personale, SS-ului, să execute sute de conducători ai cămăşilor brune, dintre care unul era Röhm, militarul pedofil, pe care îl numise cândva prieten şi camarad.*

*Se povesteşte că ultimele cuvinte ale lui au fost: „Sieg Heil! Heil Hitler.”*

*Este greu să simţi compasiune pentru Röhm sau pentru detaşamentele lui decimate. Aceste trupe de asalt au fost huliganii care au distrus magazine, au bătut, au asasinat oameni nevinovaţi şi au fost promotorii antisemitismului lui Hitler, unul dintre principiile partidului nazist şi ale celui de-al Treilea Reich.*

*Te face să te cutremuri modul în care s-a făcut acest lucru: timp de o zi şi o noapte, prieteni şi-au ucis prietenii, iar fraţii s-au întors împotriva fraţilor.*

*În timpul executării elevilor nevinovaţi de la şcoala de cădeţi SA, care a continuat toată ziua, în curtea închisorii Stadelheim şi în cazărmile regimentelor SS, sângele s-a adunat în bălţi mari, ca apa de ploaie după o furtună.*

*Potrivit unor rapoarte, din cauza spectacolului terifiant, mulţi membri ai plutoanelor de execuţie, care au omorât sute de cădeţi, s-au îmbolnăvit de nervi şi a fost nevoie să fie înlocuiţi.*

*Trebuie spus că măcelul nu s-a limitat doar la Röhm şi complicii lui.*

*Au fost asasinaţi zeci de adversari politici ai lui Hitler, unii dintre ei în somn. SS-ul a avut carte blanche în acţiunea sa criminală. În timpul acestei Nopţi a Cuţitelor Lungi s-au comis greşeli, câţiva oameni fiind omorâţi din cauza unor confuzii*

*privind identitatea.*

*Am reuşit să alcătuim doar o listă parţială a celor asasinaţi în timpul acestei nopţi de groază. Estimările pornesc de la două-trei sute şi ajung până la trei mii. Poate că niciodată n-o să fie cunoscut numărul real al oamenilor ucişi în Germania în ultimele douăzeci şi patru de ore.*

*Un lucru este evident. Odată cu distrugerea Sturmabteilung-ului, detaşamentele de asalt care l-au ajutat pe Hitler să devină dictator, puterea acestuia a devenit nelimitată.*

*Die Schutzstaffel, gărzile lui personale de elită, cunoscute sub sigla SS şi care numără între cincizeci şi şaizeci de mii de oameni, sunt acum stăpânii necontestaţi ai străzii. Gestapoul, poliţia secretă, a luat locul poliţiei civile.*

*În Mein Kampf, Hitler scria: „Rasismul înseamnă pentru germani sânge şi suflet. Îi ajută să-şi cunoască duşmanul şi redă poporului sentimentul propriei identităţi şi încrederea în sine". Rasismul a devenit acum lege în Germania.*

*De această dată, a fost vorba însă de altceva. N-a fost vorba de nazism aplicat împotriva evreilor, ci germanii au fost aţâţaţi împotriva germanilor, soldaţii împotriva altor soldaţi, camarazii şi-au omorât camarazii. Aceasta înseamnă să obţii puterea prin asasinate în masă. Aceasta este o încălcare flagrantă a moralei contemporane.*

*Aceia dintre noi care au văzut cum creşte plaga înspăimântătoare a nazismului în sânul acestei naţiuni îşi dau seama că aceste asasinate prevestesc un coşmar. Germania s-a supus legii terorii, iar Hitler s-a dovedit încă o dată maestru în arta trădării.*

Jenny împături ziarul şi-l înghesui în poşetă. Ca întotdeauna, era mândră că Bert se exprima atât de direct. În acelaşi timp, se simţea umilită de ştirile îngrozitoare, încă o umilinţă pe care trebuia să o îndure ca nemţoaică. Asemenea unui despot nebun din evul mediu, conducătorul ţării ei aprobase asasinatul *în masă.*

O apucă grăbită spre colţul străzii şi ajunse în strada Fresnel, o stradă scurtă şi luminoasă, cu magazine frumoase. Mijlocul străzii era dominat de o tarabă cu flori. Se apropie şi

privi buchetele de flori proaspăt stropite, sclipind sub razele soarelui de dimineaţă.

— Doriţi flori, domnişoară? întrebă politicos vânzătorul de flori.

— Caut ceva deosebit, spuse ea în franţuzeşte.

— Poate reuşesc să vă servesc.

— Caut un crin negru, zise ea. Expresia feţei vânzătorului nu se schimbă aproape deloc. Doar în ochi se observă o mică licărire, iar muşchii feţei se strânseră uşor.

— Îmi pare rău, spuse el. Încercaţi la *deux cent cinq.*

— *Merci.*

El o salută, ducând un deget la pălărie, şi se întoarse spre alt cumpărător.

Jenny porni în josul străzii, uitându-se la numere; două sute cinci se afla aproape de mijlocul străzii. Era o croitorie şi curăţătorie mică şi înghesuită, mirosind a aburi şi substanţe de curăţat. Înăuntru nu era decât un tânăr în cămaşă şi vestă care călca pantaloni la un calandru cu aburi. Acesta îi zâmbi când ea intră.

— Aveţi de scos sau de lăsat? întrebă el, amabil.

— Am venit să-l văd pe unchiul, zise ea calmă.

— Unchiul?

Era un tânăr înalt şi zvelt, cu păr lung şi neîngrijit, cu ochi căprui şi blânzi. Se uită afară prin vizetă, cercetând atent şi repede strada.

— Unchiul Eli, zise ea. I-am adus o floare, o floare rară.

El zâmbi prudent.

— Da? O orhidee?

— Un crin.

— Crinii nu sunt aşa de rari.

— Dar un crin negru este.

El dădu din cap, uitându-se în continuare cu atenţie la ea.

— Aşa e. Cine să-i spun că-l caută?

— Jenny Gould. Sunt sora lui Avrum.

Ochii tânărului se luminară.

— Da? întrebă el cu căldură. Poftiţi.

O conduse pe lângă calandrul cu aburi, într-o cameră din spatele prăvăliei, croindu-şi drum printre stelajele cu haine, care miroseau a curat, până ajunseră la o scară.

— Mă numesc Jules Loehman, zise el, conducând-o în sus pe scara îngustă, la primul etaj. Unchiul Eli este tatăl meu.

— Mulţumesc pentru ajutor, Jules.

— E o plăcere şi o onoare pentru mine. L-am cunoscut pe Avrum acum câteva luni, când a fost aici. E un tip foarte curajos.

— I-ar face plăcere să audă asta.

— Grozav. Spune-i atunci că eu am zis aşa.

După ce urcară scările, ajunseră într-un mic coridor şi Jules bătu încet la o uşă, o deschise şi o conduse pe Jenny într-o cameră de zi mică în care era un talmeş-balmeş de nedescris. Un bărbat mai în vârstă şedea la un birou şi scria într-un registru. Fiecare despărţitură a biroului era îndesată cu hârtii şi plicuri. Pe masa mică de sufragerie erau îngrămădite cărţi, hârtii, dosare. Chiar şi pe un divan şi pe un fotoliu, care ocupau o parte a camerei, erau îngrămădite dosare. Contrastând puternic cu dezordinea, camera în sine era veselă şi luminoasă, având în tavan un luminator.

Bătrânul era extrem de slab, aproape fragil. De sub o iarmulcă, ieşeau şuviţe de păr alb. Pielea lui avea aspectul catifelat şi aproape translucid pe care îl dă senectutea. Purta pe umeri un şal, deşi în cameră era destul de cald. Ridică ochii când ei intrară, privindu-i cu atenţie peste ochelarii cu jumătate de lentilă.

— Unchiule, ai un oaspete. Dânsa este sora lui Avrum Wolffson.

— Soră vitregă, zise ea.

El se ridică cu efort şi îi luă mâna.

— Ei, zise el, zâmbind uşor. Îmi place să încep astfel ziua. Îi sărută mâna, apoi îi făcu semn să ia loc pe sofa. Jules, fă loc, te rog, zise el, conducând-o spre sofa, în timp ce Jules îngrămădea câteva teancuri de hârtii pe podea.

— Am fost nevoit să părăsesc Germania destul de brusc, zise bătrânul Eli, arătând cu mâna la dezordinea din cameră. Asta e toată averea mea. Umblu prin lucrurile astea de aproape un an de zile şi sunt abia la primul teanc.

— Eu trebuie să mă întorc în prăvălie, zise Jules, scuzându-se.

— Înseamnă că sunteţi german? întrebă Jenny.

— *Ja,* zise bătrânul Eli cu tristeţe în glas. Am predat la universitate împreună cu Reinhardt şi Sternfeld. Eu am plecat. Se opri o clipă, apoi adăugă: Din păcate, ei nu au fost atât de norocoşi.

— Da, ştiu, îmi pare rău.

El o privi cu blândeţe, cu ochi lipsiţi de strălucire, dar plini de înţelepciunea vârstei.

— Pari cam surprinsă, zise bătrânul Eli.

— Scuzaţi-mă, zise ea râzând. Nu ştiu din ce motiv, credeam că sunteţi mai tânăr.

— Da? Folosirea subterfugiilor este un joc pentru tineri, nu-i aşa?

— Cred că este exact ce gândeam. E o prejudecată ridicolă.

— Cele mai multe prejudecăţi sunt ridicole, zise el, dând din umeri. Oricum, draga mea, e nevoie de un cap bătrân care să ţină ferme braţele tinere. În afară de asta, cine s-ar fi gândit că, la şaptezeci şi nouă de ani, o să devin responsabil de trafic al unei organizaţii subversive? Găsesc această activitate destul de incitantă. Deci, cu ce vă putem ajuta?

— Trebuie să vorbesc cu Avrum.

Bătrânul se întunecă la faţă, făcu din degete o piramidă şi se uită lung pe deasupra ei, la Jenny.

— Foarte greu, draga mea, zise el. De fapt, aproape imposibil în acest moment. Ai auzit ce se întâmplă? E nebunie la Berlin acum. Se spune că, începând de alaltăieri, au fost omorâţi trei mii de membri ai *Sturmabteilung*-ului şi mulţi alţii.

— Tocmai am citit ziarul. Dumnezeule, ce se întâmplă?

— În modul cel mai clar, înseamnă că Hitler deţine acum puterea absolută.

— Cum putem noi să răbdăm întruna toate astea? Cum pot oamenii să suporte asta?

— Oamenii? întrebă bătrânul Eli cu tristeţe în glas. Pentru că se fac că nu observă, draga mea. Raţionamentul lor este simplu: nu pot face nimic în privinţa asta, aşa că se prefac că nu se întâmplă nimic. De aceea munca pe care o desfăşoară Avrum e atât de importantă. El a devenit pur şi simplu vocea conştiinţei Germaniei. El le reaminteşte întruna că ceea ce se

întâmplă este revoltător. Nu doar greşit din punct de vedere legal, dar greşit din punct de vedere *moral,* zise el, rezemându-se de spătarul scaunului şi uitându-se prin luminator la dimineaţa de vară însorită.

— Ştii că mi-a fost student? zise bătrânul Eli cu multă nostalgie în glas. Sunt foarte mândru de asta. E o realizare frumoasă să fii mentorul unui oponent al regimului.

— Nu pare posibil ca şeful guvernului ţării noastre să fi recurs cu sânge rece la asasinate, zise ea.

— A făcut-o mai de mult, spuse bătrânul, iar acum am auzit că primul pe lista lui e Crinul Negru. De aceea este imposibil să-l chem pe Avrum acum. El circulă. Dar sunt sigur că o să mă sune peste o zi sau două. Pot să-i transmit un mesaj?

Ea scutură din cap, apoi îi explică motivul pentru care trebuia să se ducă la Berlin.

— Când am plecat, mi-a spus să vorbesc întotdeauna cu dumneavoastră înainte de a mă întoarce. Mi-a spus că dumneavoastră o să ştiţi dacă este vreun pericol.

— Trebuie să o faci, adică să te duci la Berlin chiar acum?

Ea încuviinţă din cap şi spuse:

— Trebuie să-i spun ce am hotărât. El ştie despre Francis, dar nu l-a cunoscut. Trebuie, de asemenea, să lichidez casa, să mă întâlnesc cu unele rude de-ale mele. Peste câteva zile, plec în America. Trebuie să-mi iau rămas bun.

— Acest lucru îl poate face altcineva în locul dumitale.

— Nu, nu pot să plec fără să-i explic lui Avrum.

— Şi? Scrie-i o scrisoare.

— Credeţi că sunt pe lista celor care au fugit? De asta sunteţi atât de îngrijorat că mă întorc?

El scutură din cap.

— Câtuşi de puţin. Cred că am şti, dacă ai fi pe listă. Dar, din cauza legăturii de rudenie, tocmai acum poate fi periculos.

— Ştiu că vă gândiţi că, dacă mă prind, or să scoată informaţii de la mine, zise Jenny. Credeţi-mă că nu este posibil, unchiule. Avrum nu mia spus nimic. N-am făcut decât să ajut la împărţirea de pliante şi ziare.

— Un delict pentru care se taie capul, ştiai? Cei care vând

ziarul Conştiinţa Berlinului sunt duşi în subsolul închisorii Stadelheim şi sunt decapitaţi. Decapitaţi. Îţi vine să crezi că poate să existe atâta... barbarie? Mă doare inima când văd că se întâmplă aşa ceva.

— Mă ajutaţi să mă duc acasă? insistă ea.

Bătrânul părea că vrea să amâne luarea unei hotărâri.

— Trebuie să admiţi că este puţin ciudat să ajuţi pe cineva să se întoarcă în Germania, zise el, ca şi cum ar fi fost stupefiat de această idee.

— Unchiule...

Bătrânul Eli ridică din umeri şi făcu ochii mari.

— Uneori cred că noi, evreii, punem prea mult preţ pe familie.

— Nu sunt evreică, unchiule. Avrum este fratele meu vitreg. Dar am fost crescuţi ca frate şi soră. Admir ceea ce face. Mă sperie de moarte, dar îl admir pentru asta. Vreau să-i explic de ce plec.

El ridică mâna, în semn că acceptă, şi dădu din cap.

— Scuză-mă o clipă, zise el.

Se ridică de pe scaun şi părăsi camera. Ea stătu liniştită, ascultându-l în timp ce vorbea cu voce scăzută, în altă cameră. Frica începuse să o roadă pe dinăuntru, deocamdată puţin, ca o umbră care se putea transforma într-un infern. Încercă să-şi înăbuşe teama, dar gura începu să i se usuce şi simţea transpiraţia de pe ceafă. Nu-i era frică pentru ea, ci pentru Avrum.

Bătrânul Eli se întoarse în cameră, având în mână o bucată de hârtie.

— Te vei duce cu avionul până la Leipzig, zise el, citind de pe hârtie. Apoi o să te ducă cineva cu o maşină la Berlin. Nu sunt decât două ore, cam o sută de kilometri. Ai unde să stai?

— Mi-am schimbat locuinţa înainte de a pleca. Telefonul nu e pe numele meu. Cred că va fi sigur acolo.

Bătrânul Eli trase un scaun, îl puse în faţa ei şi se aşeză pe el. În timp ce vorbea, se aplecă înainte.

— Să nu stai mult, o avertiză el. Trebuie să pleci cât mai repede cu putinţă, dacă află că eşti la Berlin şi te caută într-adevăr. Când eşti gata de plecare, te întorci pe aceeaşi rută. Ţine minte, de acum înainte nu trebuie să ai încredere în

nimeni.

— Nici măcar în Avrum?

— Bineînţeles că în el poţi să ai încredere, dar caută să-i eviţi pe cei care nu au direct legătură cu Crinul. Nu-l căuta pe Avrum, o să te caute el.

— Înţeleg.

— De aici, este o singură cursă de avion pe zi spre Leipzig. Pleacă peste două ore. Trebuie să te foloseşti de numele tău adevărat, din cauza paşaportului. N-avem timp să-ţi facem altul. Oricum, ei vor controla doar avioanele care sosesc la Berlin, căutând persoane care au fugit.

— Nu cred că fac legătura între Avrum şi mine, doar avem nume de familie diferite.

— Dragă Jenny, dacă ei îi descoperă identitatea, în foarte scurt timp or să afle că eşti sora lui vitregă.

— Să sperăm că ei nu ştiu cine este el. Le-a scăpat timp de aproape un an.

— Norocul nu ţine o veşnicie, zise bătrânul Eli.

Jenny zâmbi, îl bătu pe genunchi şi îi zise:

— Nu fiţi atât de pesimist.

— Noi, evreii, suntem cu toţii pesimişti, draga mea, răspunse el zâmbind. Face parte din fiinţa noastră. Dacă am fi mai puţin pesimişti, n-am mai fi noi.

Sunetul insistent al soneriei de la uşa apartamentului său îl trezi pe Keegan. Pe jumătate adormit, întinse instinctiv mâna spre Jenny, dar ea nu era acolo. În momentul când se pregătea să-şi ia halatul de casă, văzu ceasul. Era ora zece fără un sfert. Sări din pat. Aveau să piardă avionul.

— Jen! strigă el, apoi văzu un bilet pe masa de toaletă.

Îl luă şi-l citi în timp ce străbătea camera de zi, îndreptându-se spre uşă.

*Dragă Kee,*

*Dormeai ca un copil, iar mie nu-mi plac despărţirile. Iau un taxi spre aeroport. Te sun diseară. Cinci zile, dragul meu, apoi vom fi împreună mereu. Te iubesc din tot sufletul. Mulţumesc că-mi schimbi viaţa.*

*Jenny*

Deschise uşa şi, ca de obicei, Bert Rudman se năpusti în cameră, fără să aştepte să fie invitat. Flutura deasupra capului ziarul de dimineaţă şi se bâlbâia.

Keegan nu-l văzuse niciodată atât de agitat.

— Unde aţi fost? De ce a fost telefonul închis? Am încercat toată noaptea să vorbesc cu voi, zise Rudman dintr-o suflare.

Keegan, adormit, îl privi lung, apoi se uită din nou la bilet.

— Unde-i Jenny? întrebă Bert, privind prin cameră.

— A plecat deja, zise Keegan, întinzându-i ziaristului bucata de hârtie.

— A plecat? Unde? întrebă Rudman în timp ce citea biletul.

— Înapoi la Berlin.

— Şi tu ai lăsat-o să plece?

— Să o las să plece? Păi, nu-i proprietatea mea. În afară de asta, o iau de acolo joi şi plecăm spre Londra. Ce-i aşa mare nenorocire?

— Nu ştii ce se întâmplă?

— Unde?

— În Germania, unde crezi? Pe Marte? Pentru Dumnezeu, Kee, naziştii au înnebunit, zise el, dându-i un exemplar din *Paris Gazette*, unde era reprodus articolul lui din *Times.*

— Hristoase! zise Keegan când termină de citit articolul lui Rudman.

Privi în sus spre prietenul său. În ochi i se citea admiraţia. Admiraţie

În care se amesteca şi teamă.

— Mă întorc la Berlin cu avionul de după-amiază, ca să scriu continuarea.

— Te duci la Berlin după ce-ai scris asta? Or să te omoare, ticălos nenorocit.

— Eu îţi spun întruna...

— Ştiu, ştiu ce spui. Că ei nu se dau la ziarişti americani. Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Dacă ei au dat gata într-o singură noapte trei mii de oameni, legitimaţia ta de ziarist nu face nici cât o ceapă degerată. Eşti îngrijorat din cauza lui Jenny, dar tu eşti, probabil, pe primul loc pe lista celor vizaţi de ei.

— Este foarte flatant pentru mine.

— Nu, vorbesc serios. Uite ce-i, măi, Richard-Inimă-de Leu, nu-mi plac înmormântările, înţelegi? Mai ales când invitatul de onoare este cel mai bun prieten al meu.

— Pot să-mi port singur de grijă. Dar tu trebuie să o scoţi naibii pe Jenny de acolo.

Sosi băiatul care servea la cameră. Keegan semnă cecul şi pregăti cafeaua. Rudman se lăsă cu toată greutatea pe canapea, sorbi îndelung din ceaşcă şi oftă.

— Iei avionul de patru? îl întrebă Keegan.

— Da, de patru şi zece.

Keegan îşi sorbi cafeaua dus pe gânduri. Pe neaşteptate, îl cuprinse o senzaţie de teamă şi i se strânse inima. „Oare Jenny era, într-adevăr, în pericol? se întrebă el. Ea nu era adversar politic al regimului. Dar se părea că toată Germania înnebunise. Poate că Bert avea dreptate. Mai bine să o scoată pe Jenny de acolo.” Puse brusc mâna pe telefon.

— O să încerc să-mi depistez avionul, îi zise el lui Rudman. Putem să mergem împreună la Berlin.

Cu câteva minute înainte de prânz, sună telefonul.

— Francis? se auzi o voce cunoscută. Aici e Conrad.

— Conrad, eşti la Paris?

— Nu, sunt la Berlin.

— E nebunie mare acolo?

— Numai dacă te iei după ziare, Francis. Te sun pentru că Jenny e în mare pericol.

— Ce vrei să spui?

— Am aflat din sursele mele că Gestapoul intenţionează să o aresteze, dacă se întoarce la Berlin.

— De unde ai auzit asta?

— Nu pot să-ţi spun, dar, crede-mă, e o sursă demnă de încredere, îmi asum un mare risc sunându-te, dar îmi dau seama că am contribuit şi eu puţin la idila voastră. Trebuie să fiţi foarte prudenţi.

— Dar de ce Jenny? Ea nu e...

Se opri, aducându-şi aminte de instrucţiunile ei clare. *Nu dai nimănui adresa sau numărul de telefon.* Ea tocmai se mutase înainte de a veni la Paris. Poate că *era* amestecată în ceva.

— E acum acolo, Conrad, zise Keegan, uitându-se la ceas. Trebuie să fi ajuns acasă acum.

— Unde locuieşte? O s-o previn eu.

*Putea să-i spună lui Conrad?* Acesta îşi asumase un mare risc, sunându-l. Era o persoană sigură. Şi totuşi, Jenny îi atrăsese atenţia să nu spună *nimănui.*

— Bine, Conrad, o să o sun eu. Sunt sigur că o să găsească să se ascundă undeva până ajung eu acolo şi o iau.

— Te rog, uită că ţi-am dat telefonul ăsta, înţelegi?

— Ce telefon? Ascultă, Conrad, îţi mulţumesc. Îţi rămân îndatorat.

— Nu-mi datorezi nimic. E tot ce pot să fac.

La Berlin, Conrad Weil agăţă telefonul în furcă şi se lăsă greu într-un scaun. Trupul lui înalt şi elegant părea că se dezumflă ca un balon înţepat. În cealaltă parte a încăperii stătea Vierhaus, cu bărbia proptită în mânerul bastonului, zâmbind.

— Vezi ce uşor a fost? zise el. Ce-ai făcut? Nimic. Ai avertizat un prieten. I-ai făcut un bine. Pentru acest gest frumos, Führerul îţi va permite să dai în continuare şi fără probleme programul ăla pervers la clubul tău.

Mai târziu, în anii ce urmară, Keegan avea să se gândească uneori la lucrurile neînsemnate care ne afectează viaţa pentru totdeauna. Hotărâri bruşte. Acţiuni pripite. Ceva la fel de simplu ca un telefon dat cuiva.

În aceeaşi zi, Keegan o sunase imediat pe operatoare şi îi dăduse numărul de telefon al lui Jenny de la Berlin. Telefonul sună în gol de nenumărate ori, în timp ce Keegan aştepta la aparat şi, cu toate că nu spunea nimic, telefonista îşi dădea seama că trebuia să insiste şi suna în continuare. Dar nu răspundea nimeni.

Teama începuse să pună tot mai mult stăpânire pe el.

„Poate că ar trebui să-l sune pe Conrad şi să-i ceară să-l ajute”, se gândi el în timp ce punea receptorul în furcă. Se uită din nou la ceas. În două ore, avionul va fi acolo. La ora patru va fi la uşa ei. La cinci va putea să fie în drum înapoi spre Paris. O să aştepte.

La centrala telefonică, operatoarea care-i făcuse legătura lui Keegan îşi luă căştile de la urechi, apoi îi dădu numărul de telefon unui bărbat înalt, cu aspect de om de afaceri şi accent german.

Von Meister îi mulţumi zâmbind şi îi dădu două bancnote de câte o sută de franci. Două sute de franci. Mai puţin de cincizeci de dolari. Chiar la Paris, viaţa era ieftină.

# 29

La aeroportul Tempelhof, Keegan trecu uşor prin vamă. N-avea bagaje, iar câţiva vameşi îl recunoscură, deoarece venea frecvent la Berlin.

Rudman nu fu la fel de norocos. Îi scotociră prin cele două valize, luând la mână fiecare obiect, în timp ce un agent al Gestapoului stătea în apropiere, urmărind fiecare mişcare. Apoi Rudman fu condus într-un birou, pentru o convorbire mai amănunţită.

Se făcuse ora cinci după-amiază şi Keegan ardea de nerăbdare să ajungă acasă la Jenny. Aşteptă nervos în sala mare a aeroportului, privind prin geamul care despărţea biroul de hol cum Rudman discuta cu vameşii în timp ce agentul Gestapoului stătea rezemat de uşă, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor şi cu pălăria de fetru trasă pe ochi. Nu se ascundeau, dar ăsta era jocul. Simpla prezenţă a poliţiei secrete era o ameninţare subtilă. Era clar că ştiau cine era Rudman şi îl sâcâiau intenţionat.

Keegan sună de la o cabină telefonică acasă la Jenny, dar tot nu răspunse nimeni.

*Unde era?*

Keegan începu să simtă crampe în stomac. Îi trimise un bilet lui Rudman, spunându-i că, înainte de a pleca înapoi la Paris, o să-l sune sau o să-l caute la hotelul unde stă.

Nici nu plecă bine taxiul din parcarea aeroportului, când Keegan îşi dădu seama că era urmărit. Un Opel bleu ieşi din spatele a două maşini parcate după taxi. Observă maşina în timp ce ei înaintau pe şoseaua care ducea în oraş. În momentul în care ajunseră în centrul oraşului, Keegan îi ceru şoferului să vireze pe neaşteptate de câteva ori şi să meargă la întâmplare prin oraş. Opel-ul fu oprit la un semafor şi rămase în urmă.

— Întoarce aici, îi ceru Keegan şoferului şi, în timp ce taxiul întorcea, Keegan îi dădu şoferului un pumn de mărci şi sări din maşină.

Se ascunse într-un portal şi văzu Opel-ul dând colţul şi

strecurându-se printre maşini, în urmărirea taxiului.

Până să fie sigur că scăpase de urmăritorii săi, Keegan se mai sui în două taxiuri, apoi merse pe jos şi intră prin magazine. Traversă trei intersecţii, până ajunse la clădirea cu trei etaje în care locuia Jenny. Mai stătu zece minute de partea cealaltă a străzii, până fu sigur că nu mai are coadă.

Clădirea era o casă cu mai multe apartamente, construită din piatră, în stil gotic, dar avea farmecul lumii vechi. La colţurile acoperişului, gurguii pândeau ameninţători. La fiecare etaj, deasupra intrării, erau ferestre cu vitralii. Înăuntru, clădirea era umedă şi mohorâtă. O scară lată urca în spirală. Plafoanele înalte făceau ca interiorul să pară şi mai sumbru. În timp ce urca scara, ale cărei trepte scârţâiau sub picior din cauza vechimii, în urma lui se auzeau pocnind broaştele uşilor şi balamalele scârţâind.

De fiecare dată când ajungea la un palier, se simţea examinat prin întuneric. Când ajunse la ultimul etaj, se întoarse repede şi se uită înapoi pe scări. Auzi două sau trei uşi închizându-se încet, pe coridoarele aflate în penumbră, dar de văzut, nu văzu pe nimeni.

Apartamentul 32 A era primul la capătul scărilor. Auzi ceva trosnind pe coridor şi, întorcându-se repede, văzu o femeie trăgând cu ochiul prin uşa întredeschisă. Aceasta, văzându-se observată, o închise imediat.

Keegan simţi că i se face frică.

Primul lucru pe care-l observă fu faptul că lumina era stinsă, iar coridorul lung era cufundat în întuneric. Prin singura fereastră cu vitralii, din celălalt capăt al coridorului, pătrundea o rază de soare, având culorile curcubeului şi care se filtra prin praful din aer.

Broasca de la uşa apartamentului lui Jenny era smulsă, tocul era stricat, iar uşa uşor întredeschisă. Keegan simţi cum i se usucă gura şi avu senzaţia că o gheară îi strânge inima.

Deschise cu dosul palmei uşa şi o strigă încet pe Jenny, dar nu veni nici un răspuns. Intră cu grijă în apartament, mai strigă încă o dată, dar tot nu-i răspunse nimeni.

Străbătu un mic hol de la intrare, apoi se opri. Camera de zi era vraişte. Pernele de pe canapele şi scaune fuseseră tăiate. Smocuri mici de lână erau împrăştiate peste tot şi

pluteau prin cameră, ridicate de curentul de aer care intra printr-o fereastră deschisă. Sertarele erau scoase de la locul lor, iar conţinutul, aruncat pe jos.

— Jenny! strigă el, alergând prin apartament şi căutând prin bucătărie, sufragerie şi dormitor.

Totul era distrus. În dormitor, salteaua atârna din pat şi fusese spintecată. Din sertarele pe jumătate deschise atârna lenjerie, iar hainele din dulapul din perete erau aruncate pe jos. În apartament nu era nimeni.

— *Jenny!* strigă el, ştiind că n-o să primească nici un răspuns.

„Cine răscolise apartamentul? Unde era Jenny? Dacă se ascundea, cum putea să ia legătura cu el? Şi ea nici măcar nu ştia că el era la Berlin.”

Se întoarse în camera de zi. Prin întunericul din apartament, auzi ceva în spatele lui. Străbătu încet camera, se lăsă în genunchi lângă birou şi începu să strângă câteva plicuri care se împrăştiaseră pe jos. În acel moment, podeaua scârţâi. Keegan îşi dădu seama că în încăpere mai era cineva. Se întoarse uşor şi, în aceeaşi clipă, nişte mâini puternice îl apucară de beregată şi îl strânseră cu putere.

Keegan se lăsă pe spate, apoi se ridică, înfigându-şi cotul în vintrele celui care-l atacase. Omul gemu de durere. Keegan se ridică şi, învârtindu-se în loc, îi dădu cu putere un pumn în faţă. În acest timp, un al doilea bărbat sări pe el, îl prinse de mijloc şi îi imobiliză braţele. Un al treilea bărbat se apropie repede de Keegan care ridică amândouă picioarele şi îl lovi în stomac, apoi îşi lăsă capul pe spate, izbindu-l în faţă şi zdrobindu-i nasul bărbatului care-l ţinea şi care gemu de durere. Keegan se răsuci şi reuşi să scape din strânsoare, dându-i un upercut puternic în maxilar. Omul se răsuci şi căzu peste o măsuţă joasă.

Keegan fu atacat din nou din spate, o încleştare puternică imobilizându-i braţele în timp ce o pânză groasă îi fu aruncată pe cap. În momentul în care cloroformul îi înţepa ochii şi nasul, simţi că se îneacă. Încercă să-şi ţină respiraţia, dar cineva îl lovi în stomac şi îşi pierdu răsuflarea. Pânza fu strânsă mai mult, în timp ce el încerca să respire. Camera începu să se învârtească. Braţele îi slăbiră şi picioarele i se

înmuiară. Îşi dădea seama că se zbate, dar i se părea că încăperea se micşorează şi devine tot mai întunecată. Avea senzaţia că se prăbuşeşte în gol, pe spate.

Se trezi încet, ca şi cum îşi revenea dintr-o comă îndelungată. Simţea încă pe piele mirosul de cloroform. Avea o cârpă la ochi şi era legat zdravăn de un scaun. Simţind că îi vine să vomite, înghiţi în sec şi respiră adânc de câteva ori. Încet, senzaţia de greaţă dispăru.

— *Herr* Keegan, o să-ţi dezleg mâinile şi o să-ţi scot legătura de pe ochi, se auzi o voce. În partea cealaltă a camerei, este un om cu o armă. Dacă încerci să te ridici de pe scaun, o să te omoare.

Îi fu scoasă legătura de pe ochi şi îi fură dezlegate mâinile. Clipi puternic în momentul în care se aprinse un proiector puternic.

— Isuse, mormăi Keegan, frecându-şi încheieturile şi braţele, ducând apoi o mână la ochi pentru a se feri de lumină.

Silueta unui bărbat voinic, fumând o ţigară, se profila în faţa lui. În spatele lui se observa o altă siluetă, mai mică, ţinând îndreptat împotriva sa un Luger.

— Ce vreţi? întrebă Keegan.

— Ce făceai în apartamentul lui *Fräulein* Gould?

— Sunteţi de la poliţie?

— Da, suntem de la poliţie, se auzi răspunsul, după o clipă de tăcere. Eşti acuzat că ai pătruns în apartament.

Keegan studie cu atenţie cele două siluete. Ambii purtau barbă şi păr lung, lăţos. Erau îmbrăcaţi în cămăşi de lucru şi pantaloni de catifea reiată.

— Se pare că am fost atras într-o cursă, zise Keegan, în a cărui voce începea să se simtă enervarea. Din moment ce voi sunteţi aici, unde e domnişoara Gould?

— Eu sunt cel ce pune întrebările.

— Poate că ar trebui să o întrebi pe ea mai întâi.

— Poate că dumneata poţi să ne spui unde este ea.

Keegan simţi că-l trece un fior. „Era oare un truc? se întrebă el. Dacă ei erau de la Gestapo, unde era Jenny şi ce făceau ei în apartamentul ei? Şi unde era el şi de ce-l

interogau întruna?”

Ceva nu era în regulă.

— Aţi venit prin Tempelhof azi-noapte, cu avionul dumneavoastră personal, domnule Keegan. Aţi trecut fără probleme prin vamă.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu v-au controlat bagajele.

— N-am avut nici un bagaj. În afară de asta, vin şi plec din Berlin mereu. Mă cunosc cu toţii.

— Deci, v-au lăsat să treceţi şi v-au urmărit până la locuinţa ei.

— Nici vorbă. *Cineva* a încercat să mă urmărească, dar l-am păcălit.

Se opri o clipă, se uită la cei doi care îl răpiseră şi zâmbi.

— Bineînţeles, voi aţi fost. Tu eşti unul dintre cei pe care i-am păcălit. Şi, din moment ce mi-ai pierdut urma şi ai apărut totuşi acasă la ea, înseamnă că ştiai unde stă. Deci, *pe mine* mă urmăreai. De ce?

— Eu pun întrebări, dumneata doar răspunzi.

— În regulă. Vreţi să vă spun ce *nu cred?* zise Keegan.

— Ce? Ce nu crezi, *Herr* Keegan?

Keegan ridică din nou o mână, ca să se ferească de lumina puternică, şi îi privi pe rând pe cei doi bărbaţi.

— Nu cred că sunteţi de la Gestapo. Nu arătaţi ca cei de la Gestapo. Nu vă purtaţi şi nu sunteţi deloc îmbrăcaţi ca ei. Aveţi părul lung şi purtaţi barbă. Dacă eraţi de la Gestapo, nu m-aţi fi întrebat nimic în legătură cu vama. În plus, dacă aşa ar fi stat lucrurile, ne-am fi aflat în subsolul vreuneia dintre clădirile acelea dubioase şi aş fi avut, probabil, electrozi pe testicule. Nu aşa procedează ei?

— Sunteţi foarte perspicace, *Herr* Keegan. Ştiam asta. Ce altceva *nu credeţi?*

— Păi, nu sunteţi de la Gestapo. Bănuiesc că sunteţi, probabil, contrariul. Sunteţi vreo organizaţie paramilitară? Faceţi parte din gherilă? Şi ce caut eu aici? Ce căutaţi voi, răscolind apartamentul lui Jenny Gould?

— N-am făcut-o noi.

— Atunci cine? Gestapoul?

— Sunteţi foarte deştept, domnule Keegan. Întrebarea e

de care parte sunteţi?

— În legătură cu ce?

— În legătură cu Vierhaus. Cât de strânse sunt legăturile dumneavoastră cu el?

— Vierhaus? N-am nici un fel de legătură cu Vierhaus. L-am văzut la câteva petreceri şi m-am întâlnit la o baie de aburi cu el. Dar, la urma urmei, ce vă priveşte asta pe voi? Cine dracu' sunteţi?

— Vierhaus este şeful unei organizaţii întitulate *Die Sechs Füchse,* zise bărbatul cu barbă. N-aţi ştiut?

— Cele Şase Vulpi? zise Keegan.

— Este un grup special de informaţii, complet separat de SS. El este şeful acestui grup şi îi raportează doar lui Hitler.

— Vreţi să spuneţi că Vierhaus este un fel de superspion?

Bărbatul voinic încuviinţă, dând încet din cap.

— Este poate chiar mai periculos decât Himmler sau Heydrich. Toată lumea ştie de ce sunt ei în stare. Dar *Herr Doktor* e un semn de întrebare. Ştim că îl sfătuieşte pe Hitler, deci ştim că are influenţă. Ştim, de asemenea, că are un suflet la fel de negru ca barba mea.

— De unde ştiţi asta?

— Pentru că treaba mea este să ştiu, *Herr* Keegan.

— La urma urmei, care mama dracului e treaba dumitale? Şi ce legătură are asta cu mine? Eu nu sunt german.

— Dar pretinzi că iubeşti o femeie germană.

Keegan îşi pierdu răbdarea. Unde era Jenny, cine erau tipii ăştia şi ce însemna toată discuţia asta despre Vierhaus, superspioni şi Gestapo?

Sări în sus, făcând scaunul să se răsucească în jurul unui picior şi să se lovească de perete. Bărbatul cu arma se enervă, îşi pierdu răbdarea, luă poziţie de tragere, ţintind capul lui Keegan.

— Ei, fir-ar să fie. Dar nu e treaba voastră, se răsti Keegan, apropiindu-se de el până când ţeava armei ajunse la câţiva centimetri de fruntea lui. Şi m-am plictisit să-mi tot fluturaţi obiectul ăsta în faţă. Ori puneţi-l deoparte, ori folosiţi-l, zise el sec.

— Nu te prosti, americanule.

— Cred că jucaţi teatru cu toţii. Nu m-aţi adus aici să

dansez. M-aţi adus pentru că vreţi ceva. De ce nu spuneţi ce vreţi? Şi nu mai fluturaţi obiectul ăsta aici!

— Ar fi bine să ţii seama de el...

— Şi, la urma urmei, de ce dracu' sunt eu aici? întrebă Keegan şi înaintă până când ţeava armei îi atinse fruntea. Poftim. Aşa nu se poate să dai greş. Sau apeşi pe trăgaci sau îmi spui ce dracu' vrei. V-am spus că nu ştiu nimic despre Vierhaus. De unde ştiţi de legătura mea cu Jenny? Şi, la urma urmei, ce dracu' vă priveşte?

Bărbatul cu barbă se uită lung la el câteva secunde şi coborî braţul omului care avea arma.

— Mă numesc Avrum Wolffson, zise el în cele din urmă. Jenny este sora mea vitregă.

— *Sora* dumitale? zise Keegan de-a dreptul şocat.

Căscă ochii la Wolffson câteva secunde, apoi zise:

— Ar trebui să te certe că te joci cu arme.

— Dumneata iei totul în glumă?

— De ce nu? Viaţa e o glumă. Cu cât îmbătrâneşti, cu atât devine mai veselă. Uite, am venit aici să-mi iau logodnica şi să o duc înapoi la Paris. Ajung aici şi găsesc apartamentul ei întors pe dos. Ea e plecată. Mi se pune cloroform pe faţă, mă trezesc într-un depozit cu reflectoare şi arme în faţă, mă supuneţi unui interogatoriu ca la poliţie şi apoi îmi spui că eşti *fratele* ei? Ce dracu' se întâmplă?

— Trebuia să mă asigur că n-ai legături cu Vierhaus.

— De ce? Din cauza lui Jenny? E în tradiţia familiei să-i pui la încercare şi să-i sperii pe cei care-i fac curte? O iubesc pe sora dumitale. Am cerut-o în căsătorie. De ce aş face aşa ceva?

— Nu ştiu. Dar dumneata şi cu mine eram singurii care ştiam unde locuieşte. Cineva s-a dus la ea acasă şi ea e plecată. N-am spus *nimănui.* Deci, numai dumneata ştiai.

Keegan simţi că se enervează mai tare, dar se controlă.

— N-am spus nimănui, zise el.

Marea întrebare era acum de ce o urmărea cineva pe Jenny. *De ce?*

— De ce o caută? întrebă Keegan.

— Chiar nu ştii?

— Te-aş mai întreba dacă aş şti?

— Poate, dacă ai încerca să ne convingi că n-ai nici un amestec.

— Sunteţi nebuni.

— Da, asta ne ajută să trăim.

Wolffson îşi aprinse o altă ţigară. O ţinea cu vârful în sus şi sufla fumul peste capătul ţigării, privind-o cum arde, căutând de fapt să câştige timp pentru a lua o hotărâre.

— Haide, Wolffson, de ce m-ar ocoli Gestapoul?

— Atenţia este îndreptată asupra ei. Ea este ţinta.

— Ce vrei să spui prin „ţintă”?

— Vreau să spun că Gestapoul o urmăreşte. A fost trădată şi noi credem că prietenul dumitale Vierhaus este cel care o urmăreşte.

— Trădată? De cine? Şi în ce scop?

— Au trădat-o nişte mizerabili de *Judenopferer*-i.

— Cine?

— Un *Judenopferer* este un evreu care vânează alţi evrei. Tradus literal, cuvântul înseamnă „sacrificator de evrei”. Pierd o grămadă de timp cercetând registrele de la starea civilă, căutând tot felul de legături de rudenie îndepărtată cu evrei, ascultă zvonurile care circulă, se infiltrează în familii.

— Nu mi-ai spus încă de ce.

— Ca să pună mâna pe mine.

— Am înţeles, zise Keegan oftând. De ce te urmăresc pe dumneata?

— Ai auzit vreodată de organizaţia Crinul Negru?

— Nu... Stai puţin. Am auzit o dată expresia. La ambasada americană.

— În seara când ai refuzat să-l ajuţi pe Reinhardt?

Câtva timp, Keegan nu răspunse nimic. Se pipăi în buzunare după ţigări şi chibrituri. Îşi aprinse o ţigară şi apoi începu să dea încet din cap.

— Exact. În seara când i-am întors spatele lui Reinhardt, zise el, frecându-se la ochi. Uite ce e, Wolffson. Acum ştiu o mulţime de lucruri pe care atunci nu le ştiam. Dar nu ştiu ce e Crinul Negru. Şi n-am putea să ne descurcăm fără reflector? A început să mă doară capul. Wolffson se întoarse şi făcu un semn cu mâna. Lumina puternică se stinse, iar în locul ei fu aprinsă o lampă mică de birou. Un al treilea bărbat şedea la o

masă, în apropiere. Camera părea să fie o garsonieră. Era mică şi în ea se aflau un pat, o noptieră, o masă, două scaune, un fotoliu şi un lampadar. Ferestrele erau acoperite cu pânză de culoare neagră. Într-un colţ, era un reşou, cu un ibric din care ieşeau aburi, mirosind a cafea.

Bărbatul care şedea la masă şi era neînarmat avea nasul turtit şi învineţit. Era proaspăt bărbierit, tuns scurt şi purta ochelari cu ramă de metal. Bărbatul cu arma, care era mai mic de statură, avea un plasture pe unul din maxilare care era umflat şi vânăt. Era un bărbat bine legat, cu braţe musculoase, scoase în evidenţă de mânecile suflecate. Ochii lui aveau o privire mânioasă, cumplită. Se vedea că este un om care se controlează, dar este pe punctul de a exploda. O barbă neagră, deasă, îi accentua înfăţişarea sumbră. Ochiul stâng al bărbatului înalt începuse să se umfle. Era şi el voinic, dar privirea nu era a unui om furios, ci mai degrabă a unui om studios. Era calm şi stăpân pe sine.

Nici unul dintre ei nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani.

Uitându-se la plasture şi la vânătăi, Keegan se gândi în sinea lui: „Le-am tras şi eu câţiva pumni zdraveni.”

— Şi de ce aveţi armă? De ce umblaţi cu prăpădita asta de armă?

— De luni de zile ne ascundem, dar acum mai mult ca oricând. Ştii ce înseamnă cuvântul *Freiheit?*

Keegan se gândi o clipă, apoi dădu din cap, în semn că nu ştia.

— Este echivalentul cuvântului „libertate”. Noi nu punem explozive. Nu omorâm oameni. Noi împărţim manifeste şi încercăm să ajutăm oamenii care au probleme cu autorităţile. Evrei, germani, ţigani, nu contează rasa. Dacă sunt urmăriţi pentru a fi arestaţi şi noi ştim acest lucru, căutăm să-i ajutăm să plece din Germania.

— Pe vremea sclavagismului, la noi, în America, acest sistem era numit Calea Ferată Subterană.

— *Ja,* negrii erau ajutaţi să fugă la Philadelphia.

— Exact, zise Keegan. Dar ce i-a apucat dintr-odată de s-au năpustit pe voi?

— Noi ţinem la curent oamenii din Germania cu ce se

petrece de fapt la noi, ca să nu se poată spune niciodată că n-au ştiut. N-or să poată niciodată să mintă şi să spună că n-au ştiut. Or să fie nevoiţi să spună: „Da, am ştiut, dar ne-am prefăcut că nu vedem”. Acesta este scopul ziarului *Conştiinţa Berlinului.* Zilele trecute a murit un om, un evreu. Îl chema Herman Adler. El era un *Judenopferer.* Era şi unchiul lui Joachim Weber, zise el, arătând cu capul spre tânărul aşezat la masă.

— Unchiul dumitale îi denunţa pe alţi evrei SS-ului?

Joachim dădu din cap şi îşi plecă privirea, uitându-se la masă.

— M-a denunţat şi pe mine şi pe Avrum, zise el, şi pe Werner Gebhart, adăugă el, făcând semn cu capul spre tânărul cu arma care nu vorbea.

— Dumnezeule!

— Adler era unul dintre cei mai buni oameni ai lor, zise Wolffson. El este răspunzător de arestarea a zeci de oameni. Evrei, creştini, ţigani. Am încercat să-l determinăm să renunţe la treaba asta, ne-am oferit să-l scoatem din Germania, dar a refuzat cu aroganţă. A strigat, s-a supărat şi, în cele din urmă, a suferit un atac de inimă şi a murit. Ne-a părut rău de el. Era speriat. A făcut tot ce-a putut ca să trăiască.

— Ne-a denunţat pe foarte mulţi dintre noi, zise cu amărăciune Joachim, nepotul. Nu l-am regretat prea mult.

— Apoi ne-am gândit că am putea să facem din el un fel de exemplu, o lecţie pentru alţi vânători de evrei, zise Wolffson. Aşa că am scris un articol în care arătam ce a făcut el şi ce fac ceilalţi *Judenopferer*-i. Acum îmi dau seama că a fost o prostie, deoarece n-am făcut decât să întărâtăm fiara. De atunci, pentru Gestapo a devenit o obsesie să ne distrugă organizaţia.

— Şi pe Jenny?

— Tot Adler. El a făcut legătura, a spus că ea e *Kettenglied.* Dar pe atunci, nu ştiam asta.

— Doamne, de ce nu mi-o fi spus? Poate că aş fi putut... zise el, cu voce mai stinsă, pe măsură ce înţelegea tot mai clar cât de gravă era situaţia.

— Ne proteja pe noi, zise Weber. Cu cât ştiau mai puţini oameni, cu atât mai bine.

— Ar fi trebuit să bănuiesc. Era atât de discretă în legătură cu noua ei locuinţă. Nu voia să ştie nimeni adresa sau numărul ei de telefon.

Weber, omul cu arma şi cu privirea furioasă, nu spunea nimic. Îl fixa încruntat pe Keegan.

— Ultima dată s-a mutat, pentru că a găsit în cutia poştală un pamflet de-al nostru, zise Wolffson. Ştia că era o provocare, pentru că noi n-am fi făcut aşa ceva.

— Nu înţeleg, zise Keegan.

— Este unul din trucurile la care recurge Gestapoul, îi explică Wolffson. Germanilor li se cere să anunţe orice lucru li se pare subversiv. Aşa că cei de la Gestapo obişnuiesc să trimită câte un pamflet de-al nostru la toată lumea care locuieşte pe o anumită stradă şi, dacă nu anunţă cu toţii că l-au primit, sunt acuzaţi de comiterea unui act subversiv.

— Aşa că s-a mutat?

Wolffson încuviinţă, continuând:

— Iar singurul mod prin care Gestapoul ar fi putut să afle adresa ei era să te urmărească pe dumneata sau pe mine — sau aflând numărul de telefon, care nu era pe numele ei.

Keegan privea tăcut în gol, meditând la ceea ce tocmai spusese Wolffson. „Eu nu am dat numărul de telefon nici măcar lui Bert sau Weil. Nu puteam să fiu eu”, se gândi el.

— Dumneata, Keegan, şi cu mine eram singurii care ştiam unde este.

— Ţi-am spus mai înainte că n-am spus nimănui, zise Keegan care simţea că începe să se enerveze, dar se stăpânea.

— I-ai telefonat de la hotel? întrebă Wolffson.

— Ce dracu’... spuse, dar se opri, ca să se gândească.

Era posibil ca ei să fi ascultat telefonul lui de la Paris, să fi aflat numărul ei şi să-i dea de urmă. Dumnezeule, el era cel ce purta răspunderea?

— Ai sunat-o? întrebă Wolffson.

— Am încercat să vorbesc cu ea, dar n-a răspuns nimeni.

— Naziştii bântuie prin tot Parisul şi nu cred că există vreo telefonistă de la vreun hotel care să nu poată să fie mituită. N-aveau nevoie decât de numărul ei de telefon ca să-i afle adresa.

— Isuse, făcu Keegan.

Apoi, câteva clipe străbătu camera în lung şi-n lat, aprinzând ţigară de la ţigară.

— Ea a luat legătura cu organizaţia noastră de la Paris. Ei au dus-o cu avionul până la Leipzig, apoi cu maşina până la Berlin. În felul ăsta, Vierhaus îi pierduse urma. Era disperat.

Acum, totul devenea limpede pentru Keegan.

— Şi Conrad Weil m-a sunat, ştiind că eu o s-o sun. Era amestecat în treaba asta. Vechiul meu prieten, Conrad. Ar fi trebuit să bănuiesc că era ceva în neregulă când m-a sunat. Conrad se îndoaie după cum bate vântul, chiar el mi-a spus asta. Şi von Meister aştepta ca eu să muşc din momeală. Îmi pare rău, cu adevărat îmi pare rău, zise el. Dar ce legătură are Jenny cu toate astea?

— Nici una, de fapt. Sunt sigur că Vierhaus crede că ea mă poate trăda, dar ea nu poate. Ea nu ştie nici măcar de acest loc. Ea a împărţit doar ziarul *Conştiinţa Berlinului* şi câteva foi volante. Asta-i tot. Dar ei cred că ea ştie unde mă aflu. De fapt, pe mine mă caută. Pe mine, pe Gebhart şi pe Joachim. Noi suntem conducătorii organizaţiei Crinul Negru.

— Cum ai ajuns să fii amestecat în treaba asta?

— Profesorii noştri de la universitate, Sternfeld, Reinhardt şi Eli Loehman au fost cei care au scos la început ziarul. Reinhradt şi Sternfeld au murit. Doar bătrânul Eli se află în siguranţă. Este la Paris, cu băiatul lui. El este cel care a aranjat ca Jenny să se poată întoarce la Berlin.

— Şi voi, băieţi, aţi preluat steagul?

— *Ja,* cred că se poate spune aşa. Dar acum Crinul Negru este foarte important, atât de important, încât Hitler a pus un premiu pe capul nostru, iar distrugerea organizaţiei este principalul obiectiv al SS.

Undeva, în altă încăpere, sună un telefon. Joachim se scula de la masă şi se duse să răspundă.

— Trei studenţi cu un pistol au făcut Gestapoul să-şi iasă din fire? îl întrebă Keegan pe Wolffson.

— Nu mai suntem doar trei studenţi, protestă acesta din urmă. Reţeaua noastră cuprinde peste două sute de oameni. Avem legături în Elveţia, Franţa, Anglia, câteva în Egipt şi America. Până acum, am fost foarte norocoşi. Dar nu acelaşi

lucru se poate spune despre unii oameni de-ai noştri... Ştii ce se întâmplă dacă ne prind?

— Îmi pot închipui.

— Nu, nu poţi să-ţi închipui, zise Wolffson. Suntem duşi la închisoarea Stadelheim şi torturaţi. Apoi suntem decapitaţi.

— Cum? întrebă Keegan, părându-i-se că n-a auzit bine.

— *Ja, Herr* Keegan. Decapitaţi. Iar cei mai mulţi dintre noi sunt studenţi.

Weber se întoarse şi-l chemă pe Wolffson la uşă. Discutară ceva în şoaptă, apoi se întoarseră amândoi în cameră. Wolffson era extrem de tulburat. Din cauza încordării, maxilarele îi deveniseră proeminente sub pielea care se învineţise.

— Gestapoul a arestat-o pe Jenny, zise Wolffson, cu o voce răguşită care-i tremura din cauza emoţiei. Este de cinci ore la închisoarea Stadelheim. Nu ştiu dacă mai trăieşte.

Palid la faţă, Keegan se lăsă să cadă pe un scaun.

— Trebuie să ştii şi dumneata, Keegan, că vor fi foarte duri cu ea, zise Weber. Ei presupun că ea ştie mult mai mult decât ştie în realitate.

— Şi noi stăm aici şi lăsăm lucrurile în voia lor? Nu facem nimic? întrebă Keegan.

— În acest moment, nu putem face nimic, zise Wolffson.

— Trebuie să o scoatem de acolo. Să plătim cauţiune, să luăm avocaţi. O să sun ambasada, poate ne ajută, spuse Keegan cuprins de panică.

Ce dracu' ar putea să facă ambasada, se gândi el, şi de ce l-ar ajuta? Acum înţelegea el ce trebuie să fi simţit Wally în noaptea când încercase să-l scape pe Reinhardt. Situaţia era însă fundamental diferită acum. Jenny se afla deja în mâna Gestapoului.

— Nu va ajuta la nimic, zise Wolffson.

— Am putea măcar s-o scoatem pe cauţiune, insistă Keegan. Aş duce-o la New York. Nicăieri în altă parte n-ar fi mai în siguranţă decât acolo.

Dintr-odată Gebhart, care până atunci nu scosese o vorbă, spuse cu vocea tremurând din cauza enervării:

— Las-o naibii, omule! Bagă-ţi în cap *că e prea târziu.*

— Aici nu există cauţiune, zise Weber. Şi n-o să fie

judecată.

Keegan începea să-şi revină din şoc. Înţelegea treptat în ce situaţie disperată se afla Jenny. *Ei spun că s-a* terminat cu *ea,* se gândi el.

— Nu, zise el, scuturând din cap, nici măcar nu trebuie să ne gândim la aşa ceva.

„Iubita mea Jenny, îşi spuse el, asta primeşti tu pentru că mă iubeşti?" De ce s-a întâmplat aşa? Era o glumă macabră? Tot felul de gânduri nebuneşti îi treceau prin cap. „Dumnezeule, s-ar putea să n-o mai *văd* niciodată. Nici măcar nu-i pot spune *la revedere.* Isuse Hristoase, ce se întâmplă aici?!"

— Ce se întâmplă aici?! strigă el, ridicând pumnii strânşi. Deşi încerca să se stăpânească, ochii i se umplură de lacrimi. Este inadmisibil, *inadmisibil.* Trebuie să fie cineva pe care să-l putem mitui, pe care să-l putem şantaja, ameninţa...

Îl priviră lung, cu tristeţe, dar şi cu o urmă de milă.

— Acum ştii cum este la noi în fiecare ţi a *der* anului, zise cu amărăciune Gebhart. În fiecare ţi, ridike pe cineva. Prieteni, copii, iubiţi. Uneori dispar cu totul familii întregi de pe o stradă.

— Ştii, Keegan, noi înţelegem ce simţi, spuse Wolffson calm. Simt cum mă macină furia şi ura. Am vrut să fiu zoolog. Să studiez viaţa animalelor. Uită-te la mine. Alerg tot timpul. Din cincizeci de persoane sau o sută, câte sunt pe o listă, nu pot să ajut decât una. Împart pamflete în oraş unor oameni cărora nu le pasă.

— Atunci, de ce o faci?

— Nu putem să ne lăsăm omorâţi fără să facem ceva, zise Weber.

— Simt că-mi vine să-l omor pe Vierhaus, zise pe neaşteptate Keegan. Să-l ucid încet pe ticălosul ăsta. Să implore, *să se roage* să-l cruţ. L-aş atârna de călcâie şi i-aş turna miere pe nenorocita aia de cocoaşă, apoi aş lăsa şobolanii să i-o roadă şi să pătrundă până la inima aia a lui ticăloasă.

Lovi cu pumnii în perete, apoi, epuizat, se aşeză pe marginea patului.

— Îmi pare rău, Keegan, dar şi noi am iubit-o, zise

Wolffson. A fost pentru mine ca o soră bună, nu soră vitregă, *sora mea* în inima mea, înţelegi? Werner a iubit-o de când s-a născut, au crescut împreună pe aceeaşi stradă. Joachim a mers la aceeaşi şcoală cu ei în toţi anii de liceu. Suferim şi noi alături de tine. Ne dăm seama ce simţi. Dar *nu... putem... face... nimic.*

Keegan înţelegea perfect sentimentele de frustrare legate de această tragedie. Jenny era doar una dintre sutele, miile de oameni pierduţi în aceste lagăre. Aceşti oameni deveniseră imuni la durere din cauza acestei probleme grave, oricât s-ar fi străduit ei.

— Nu pot să-i iubesc pe toţi, zise Keegan cu pasiune, umblând prin cameră. Nu pot să mă raportez decât la ea, asta e tragedia căreia trebuie să-i fac faţă acum. În acest moment, urăsc lumea. Vă urăsc pentru că-mi spuneţi că nu-i nimic de făcut.

— Cred că a sosit momentul să ne descotorosim de toţi *Judenopferer*-ii, să-i învăţăm minte că nu trebuie să-i mai denunţe pe cei de-un neam cu ei, zise Weber.

Wolffson îşi scutură ţigara de scrum şi zise, ridicând din umeri:

— Şi să devenim ca ei?

— De ce nu? replică Keegan. E prima dată când înţeleg sensul, adevăratul sens al zicalei: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”.

— Ascultă-mă, te rog, zise Wolffson, este important ce-ţi spun. Ce facem noi este o treabă foarte delicată, sensibilă, periculoasă. Dar, cu toate acestea, importantă. Chiar dacă salvezi o singură viaţă, este mai mult, mult mai mult decât dacă ucizi.

— Dar nu viaţa ei, nu?

Gebhart se apropie de Keegan. Avea ochii împăienjeniţi şi pumnii încleştaţi.

— Fii atent, Irlandezule, din moment în care amestecat Gestapo, totul terminat. Indiferent cine, chiar propria ta mamă sau propriul tău tată, n-ai ce faci. Noi nu suntem armată, noi suntem studenţi, şi profesori, şi oameni bătrâni *ohne* pregătire militară. Noi nu poate să ne punem cu SS şi cu Gestapo. Noi trebuie ajutăm pe cei care nu fost prinşi.

— Ne dăm seama că suferi, spuse Wolffson. Te rog să înţelegi că şi noi suferim la fel de mult că nu putem să facem nimic.

Dintr-odată, Keegan pricepu ce milă îi era de el însuşi. Dar nu era posibil să sufere mai tare decât aceşti trei bărbaţi, care erau rude cu ea, prieteni de-o viaţă, îndrăgostiţi care nu-şi mărturisiseră iubirea. Aşa că zise:

— Scuzaţi-mă, am fost groaznic de egoist.

— Nu-i nimic, nu ne sunt străine sentimentele omeneşti, zise Wolffson. Tăcu o clipă, apoi mai spuse: Keegan, trebuie să pleci din Berlin şi, cu cât o s-o faci mai repede, cu atât mai bine.

— N-o să plec, n-o să plec fără ea, răspunse Keegan.

— Nu înţelegi, omule, că, dacă eşti pe listă, or să te tortureze? Ştii prea multe despre noi.

— Nu ştiu cu nimic mai mult decât ştiu ei deja.

— Ştii de legătura noastră la Paris, se răsti Weber, apropiindu-se mult de el. Cum am adus-o pe Jenny aici, cât de mare este organizaţia. Atâta timp cât eşti în Germania, eşti un pericol pentru noi.

— Sau... zise Wolffson, pe gânduri.

— Sau ce? întrebă Keegan.

— Sau ai putea să te duci la Vierhaus. Te prefaci că nu ştii nimic. Îi spui că Jenny a dispărut şi îl rogi să te ajute.

— Să-i cer ajutorul?! Îmi vine să-l omor pe sfrijitul ăsta.

— Este exact ceea ce aşteaptă el să faci. Aşa că, dacă poţi să-ţi ţii firea, o să-l convingi că nu ştii nimic, zise Wolffson. S-ar putea să ne dea informaţii care să ne fie utile.

— Vreţi să fac pe spionul pentru voi?

— Pentru mine, pentru Jenny, pentru dumneata.

Keegan se linişti din nou. Poate că omul avea dreptate, poate că putea să-l învingă pe Vierhaus cu propriile lui arme. Merita să încerce.

— Bine, zise el. Ce trebuie să fac?

— Du-te înapoi la hotel.

— Nu stau la hotel. Intenţionam diseară să plec cu Jenny de aici.

— Stai de obicei la Ritz, da? Du-te acolo, ia-ţi o cameră şi înregistrează-te. Sună-l pe Vierhaus, spune-i că te-ai întors să

o iei pe Jenny şi că n-o găseşti, iar apartamentul ei e răscolit. Asta-i tot ce ştii. Dacă-l convingi că nu ştii nimic, o să fie derutat.

— Slabă speranţă. Asta înseamnă să vinzi castraveţi grădinarului.

— Nu înţeleg ce spui.

— Nu-i nimic, zise Keegan. Altceva ce trebuie să mai fac?

— Dacă aflăm că, dintr-un motiv oarecare, te caută, o să-ţi telefonăm, zise Wolffson. Mesajul va suna în felul următor: „Aici e croitorul. Costumul dumneavoastră e gata". În momentul când primeşti acest mesaj, pleci imediat. Te duci la grădina zoologică a oraşului, la *Tiergarten.* În apropierea căluşeilor, este o cabină telefonică. Aştepţi acolo şi noi o să te sunăm. Când o să răspunzi, o să te întrebăm dacă ţi-ai luat costumul şi atunci o să ştii că suntem noi. Tu va trebui să răspunzi: „Nu, n-au cusut încă buzunarul care era desfăcut". Atunci o să-ţi dăm instrucţiuni.

— Hai, zău, Wolffson, astea sunt presupuneri şi...

— Keegan, noi suntem de mult în situaţia asta. Crede-mă, nu sunt presupuneri. Dacă se întâmplă, nu sta pe gânduri şi pleacă. Ieşi din hotel şi te duci la grădina zoologică.

În cameră se făcu tăcere. Toţi fumau. Wolffson îşi luă o ceaşcă de cafea. Gebhart şedea pe un scaun şi îşi trosnea tacticos degetele, unul câte unul.

— Bine, zise Keegan în cele din urmă. O să mă gândesc. Ce credeţi că or să-i facă, de fapt?

— Or s-o tortureze. Chiar dacă ştiu că ea nu ştie nimic, Hitler vrea să se răzbune pe Crinul Negru. Ştiu că ea este *Kettenglied.* Or să facă orice ca să afle ce ştie. Slavă Domnului că nu ştie prea mult.

— Ce putem să sperăm, *în cel mai bun caz?*

— Că ea o să poată convinge Gestapoul că nu ştie nimic, răspunse Wolffson, şi ei s-o lase să moară repede.

— Dacă supravieţuieşte? întrebă Keegan, controlându-şi vocea.

— Adică, dacă rămâne în viaţă? Dachau, zise Wolffson.

— Ce e Dachau?

— Un orăşel situat la vreo treizeci de kilometri de München, zise Wolffson. Au construit acolo un lagăr uriaş

pentru adversarii politici, ca lagărele de muncă din Rusia.

— Cât o să stea acolo? Cât timp?

— Nu funcţionează în felul acesta, zise Weber.

— Nu există sentinţă de condamnare, spuse Gebhart cu glas scăzut. Va sta acolo mereu. Dachau este un loc pentru veşnicie.

# 30

Keegan stătu întins pe pat toată noaptea, privind telefonul şi aşteptând ca Vierhaus să-l sune. Sunase de trei ori şi, la celălalt capăt al firului, răspunsese acelaşi operator SS cu voce de gheaţă. Când sunase ultima oară, telefonistul devenise agresiv.

— Nu înţelegeţi, se răstise soldatul SS cu accentul lui nemţesc. Nu-i aici. O să vă sune când o să fie gata să vă sune. *Aufwiedersehen.*

Neputând să doarmă, Keegan stătea îmbrăcat pe pat, gândindu-se la Jenny şi întrebându-se unde era ea în acea clipă. Se întreba cât de cumplit o tortura Gestapoul. Se imagina atacând închisoarea, omorându-i pe toţi soldaţii de pază şi eliberând-o de acolo, cu ajutorul unui plan nebunesc, nemaipomenit, cum numai în filme se întâmplă. Voia, de asemenea, să se răzbune. Vierhaus, Conrad Weil, von Meister contribuiseră, fiecare în felul lui, la tragedie, fiecare din motive diferite, dar fiecare era răspunzător în egală măsură.

Minutele se târau încet. Zorii se strecurau printre draperii, aruncând o pată purpurie pe covor. Privea suliţa de lumină cum se lungea şi se lăţea, luminând încet-încet camera.

Telefonul stătea ca o ameninţare tăcută. Se uita la el, întindea mâna spre receptor, apoi o trăgea înapoi. N-o să-l mai sune încă o dată pe ticălosul ăla nenorocit. Îl durea stomacul. Întinse mâna, ceru serviciul de cameră şi ceru să i se aducă o cafea şi chifle. Când auzi ciocănitura în uşă, o deschise, aşteptându-se să fie băiatul de serviciu. În pragul uşii stătea Bert Rudman.

— Pot să intru? zise el încet.

Frica îl cuprinse din nou pe Keegan. Senzaţia era acum atât de familiară, încât o recunoscu imediat. Până atunci, Bert Rudman nu ceruse niciodată voie să intre. El avea obiceiul să intre fluturând din mâini şi fără să bată la uşă.

— Nu ştiam că Gestapoul a ridicat-o pe Jenny.

— Da. Am aflat aseară, târziu. Am sunat la tine la birou şi ţi-am lăsat un mesaj.

— Dumnezeule, îmi pare rău, Kee.

— Nu ştiu ce să fac. Până acum nu m-am simţit niciodată atât de neputincios.

— Arăţi ca dracu'. N-ai dormit?

Keegan scutură din cap.

— N-am putut să dorm, zise el. Ce ştii? În mod sigur, vreau să spun.

— A fost arestată ieri după-amiază, la ora două...

Keegan dădu cu pumnul în palma deschisă.

— Fir-ar al naibii, de ce-am sunat? zise el, făcându-şi reproşuri.

— Despre ce vorbeşti?

Keegan umbla de colo-colo prin cameră, descărcându-şi energia nervoasă, vorbind încet şi incoerent, de parcă ar fi vorbit cu el însuşi, ca şi cum Rudman n-ar fi fost acolo şi el se adresa unui prieten imaginar, repovestind faptele care duseseră la arestarea lui Jenny.

Rudman se apropie de Keegan şi îl privi lung şi mirat.

— De unde ştii toate astea? întrebă el când, în cele din urmă, Keegan tăcu.

— O parte sunt presupuneri, iar cea mai mare parte, fapte. Ştiu, crede-mă pe cuvânt.

— Ce altceva mai ştii?

— Că probabil au torturat-o. Poate că acum e moartă. Văd că ăsta e obiceiul.

Rudman îl apucă ferm de braţ pe Keegan.

— Nu e moartă, Francis.

— Eşti sigur? De unde ştii? întrebă Keegan repede.

— Am eu o informaţie. A fost mutată azi-dimineaţă la ora cinci.

— Mutată? Unde? Unde au dus-o?

— O duc la Dachau, Kee.

O clipă, Keegan fu incapabil să vorbească. Nu era surprins. Ştirea în sine nu era neaşteptată. Îl copleşea faptul că îşi dădea seama că ştirea e adevărată şi că cele mai groaznice temeri ale lui se realizaseră. Dachau!

— *Nu!* strigă Keegan.

— Au ridicat pe patru dintre ei. Au fost arestaţi pentru...

— Nu! gemu pe neaşteptate Keegan, strângând pumnii.

— Ascultă... ascultă-mă, Francis, acum nu se poate face nimic. *Nimic.* Cel puţin, ştim că trăieşte. E considerată deţinut politic. Dacă ar fi judecată, ar fi acuzată de înaltă trădare. Dar nu va fi proces. E deja pierdută acum, Kee. Poate când...

— Fir-ar al naibii, asta-i singura melodie pe care o ştiu toţi? Numai asta aud. *Nimic.* Am obosit auzind cuvântul ăsta.

— Kee...

— O să mă duc la ambasadă. La naiba, o să-l sun pe preşedinte...

— Kee...

— Fir-ar să fie! Urmează să ne căsătorim. Ea o să fie cetăţean american. Ce dracu', n-a *făcut* nimic, fratele ei...

— Kee!

Keegan se opri. Era ud de transpiraţie şi mâinile îi tremurau.

— Omule, ascultă-mă, zise Bert. Dacă aş putea să iau cu asalt locul unde se află şi să ţi-o aduc înapoi, aş face-o. Şi dacă n-ai fi cel mai bun prieten al meu, n-aş putea să-ţi spun...

— Atunci taci, îl întrerupse Keegan. Ascultă-mă tu pe mine. Nu pot să accept ideea. *Nu... pot... să... renunţ,* spuse Keegan, vorbind tot mai tare.

— Trebuie să accepţi, răspunse Bert, ridicând şi el glasul. N-ai încotro!

— Pretinzi că eşti cel mai bun prieten al meu şi îmi spui asta?

— Isuse Hristoase, încerc să fiu cinstit cu tine.

— Prostii. *Prostii.*

Rudman simţea că se enervează şi el, dar se stăpâni.

— Nu erai tu ăla care spuneai că nu e treaba ta? Ţi-aduci aminte? se răsti Rudman, la rândul său. Nu e ţara ta. O să se rezolve. Îmi spuneai că sunt isteric. Isteric? Uită-te la tine.

— Ce dracu' vrei să fac? Să dansez?

Când veni băiatul care servea la cameră şi cât timp Keegan semnă cecul, tăcură amândoi. Rudman turnă cafea în două ceşti şi se aşeză pe canapea.

— În fiecare zi, sute, poate mii de oameni sunt luaţi în felul ăsta, cu forţa, de pe stradă, zise Rudman. Sunt ridicaţi din căminele lor, de la serviciu, din magazine, din şcoli, şi

familiile lor nu-i mai văd niciodată...

— Eu nu sunt unul dintre ei. Eu sunt cetăţean american.

— N-are importanţă, amice, îl întrerupse Rudman de data asta. Trebuie să-ţi bagi asta în cap. Toţi banii tăi, toată influenţa ta nu înseamnă nimic aici. *Eşti* unul dintre ei, Kee. Eşti la fel de îndurerat, la fel de mânios, totul e... la fel. Eşti doar unul din mulţime. Vocea ta este acoperită de celelalte voci.

— Atunci o să le spunem. Scrie un articol despre Dachau, despre ce se întâmplă.

— Fir-ar al naibii. Nu înţelegi că nimeni *nu vrea* să audă ce se întâmplă. Acum trei luni, am scris un articol despre Dachau pentru *Tribune.* A fost îngropat în pagina treizeci din ediţia pentru New York.

— Deci, să mă întorc cu spatele şi să mă prefac că nu ştiu nimic. Aşa să fac?

— Kee, nu poţi să o scoţi de acolo, zise Rudman încet. Întreaga lume gândeşte cum gândeai tu, că e o problemă internă a Germaniei.

— Nu vrei să faci nimic ca să nu-ţi periclitezi blestematul ăla de birou de presă al tău la care ţii atât de mult, nu-i aşa?

— Of, Kee, pentru Dumnezeu...

Keegan se răsuci pe neaşteptate şi dădu de perete cu ceşcuţa de cafea care se sparse. Bucăţele de porţelan se împrăştiară prin cameră, iar pe tapet apăru o pată mare, cafenie. Umerii i se lăsară în jos.

— Pleacă, ieşi afară de aici! zise Keegan deprimat, dând din mâini. Lasă-mă în pace.

— Să faci ce? întrebă Rudman. Să-ţi plângi singur de milă?

Keegan se lăsă să cadă pe un scaun şi nu răspunse. Părea că, sub povara tragediei, devenise mai mic. Rudman oftă şi porni spre uşă.

— Eşti doar un membru al unui club foarte trist, Kee, şi numărul membrilor acestui club creşte pe zi ce trece, zise el plecând.

În momentul în care se închidea uşa, Keegan sări în sus.

— Prostii, spuse el, vrând să plece după Rudman, dar tocmai atunci sună telefonul.

Străbătu dintr-un salt încăperea şi apucă grăbit

receptorul.

„Vierhaus? îşi zise. În sfârşit.”

— Da, zise el, mai nerăbdător decât ar fi fost cazul.

— Domnul Keegan?

— Da.

— La telefon e croitorul dumneavoastră. Costumul dumneavoastră e gata.

Dezorientat, supărat, complet epuizat, Keegan nu putea să gândească limpede.

— Ce? Ce costum? se răsti el.

— *Costumul dumneavoastră este gata şi azi închidem devreme, domnule Keegan,* zise vocea, după care se auzi cum telefonul se închisese.

Brusc, Keegan reveni la realitate. Oare fusese Wolffson? se întrebă el. N-avusese timp să recunoască vocea. „Dumnezeule, îşi spuse, ăsta era avertismentul”. Oare acum Gestapoul îl urmărea *pe el?*

Se opri în mijlocul camerei şi respiră de câteva ori adânc, ca să se liniştească. Căută să-şi aducă aminte ce-i spusese Wolffson. Dacă-l sună în legătură cu costumul, să se ducă imediat la grădina zoologică şi să caute cabina care e lângă căluşei. *Imediat!*

Se uită pe una din ferestrele apartamentului, apoi pe cealaltă care dădea în spatele hotelului. Nu se vedea nimic neobişnuit. Se duse la dulap şi luă servieta. Era singurul lui bagaj. O deschise aproape smucind-o, scoase afară un plic, se uită înăuntru, apoi îl îndesă în buzunar. Lăsă servieta pe masă. Nu era nimic de valoare în ea. Se uită din nou afară. În timp ce privea, apăru un Mercedes negru care încetini, apoi trase pe partea cealaltă a străzii.

Patru bărbaţi, îmbrăcaţi în impermeabile de piele şi cu pălării negre, coborâră din maşină. Doi dintre ei intrară în hotel prin uşa din faţă. Ceilalţi doi o luară prin spate.

Keegan ieşi din apartament, luă liftul până la etajul întâi şi se duse repede la scara de incendiu pe care începu să coboare. Când ajunse aproape de parter, se deschise o uşă şi două pălării apărură în casa scării. Erau la doi paşi distanţă de el.

Haine de piele, pălării de fetru negre, feţe inexpresive,

ochi goi, zvelţi ca nişte şacali. Singura deosebire dintre ei era înălţimea. Unul era cu câţiva centimetri mai înalt decât celălalt. Cel mai înalt se holbă o clipă, surprins, la Keegan, apoi zise ca un automat:

— *Herr* Keegan?

Keegan reacţionă prompt. Îi dădu cât putu de tare un picior în rotulă celui înalt. Acesta scoase un ţipăt de durere şi căzu. În aceeaşi clipă, Keegan îi înfipse un genunchi între vintre celui scund, îl apucă de guler şi îl izbi de două ori cu capul de perete, spărgându-i-l. În timp ce acesta se lăsa moale în jos, băgă mâna în buzunarul de la haină, căutând pistolul pe care îl scoase afară.

Întorcându-se spre bărbatul înalt, Keegan îi vârî pistolul sub nas.

— Dacă scoţi un sunet, îţi împrăştii creierii pe peretele ăla. Ai înţeles ce spun? *Verstehen?*

— *Ja,* dădu din cap neamţul, cu faţa schimonosită de durere.

— Cheile de la maşină, *Schlüssel?* Unde sunt? *Beeilen sie sich mal, beeilen!*

— Nu...

Keegan îi îndesă ţeava pistolului sub bărbie, împingându-i capul pe spate.

— Minţi, ticălosule, tu conduceai maşina. Dă-mi cheile sau te omor.

Agentul umblă printr-un buzunar de la vestă şi îi dădu un inel cu chei.

— Scoate-ţi haina şi pălăria! Grăbeşte-te!

Agentul făcu un efort, se ridică într-un genunchi şi-şi scoase haina. Keegan îi smulse pălăria de pe cap şi şi-o puse. Luă haina, se aplecă înainte şi îl pocni pe agent cu pistolul în ceafă. Omul scoase un geamăt şi îşi pierdu cunoştinţa.

Keegan se îmbrăcă cu haina şi îndesă revolverul în buzunar. Îşi trase pălăria mult pe frunte, intră în hol şi, fără să se uite în dreapta sau în stânga, se duse direct la intrare şi ieşi pe uşă. Traversă strada, se urcă în Mercedes, întoarse cheia de contact şi porni. Viră la dreapta pe prima stradă, apăsă pe accelerator şi îşi croi drum printre celelalte maşini. Când trecu de a doua intersecţie, o luă la dreapta, mai merse

un timp, apoi, la o altă intersecţie, o luă la stânga. După un timp, opri maşina, se dădu jos şi aruncă cheile într-o gură de canal. Merse pe jos până la colţ şi luă un taxi, cerându-i şoferului să-l ducă la Tiergarten.

Ploaia se transformase într-o ceaţă fină. După ce Keegan coborî din maşină, intră într-o prăvălie, vizavi de intrarea în grădina zoologică. Aşteptă acolo până ce taxiul se îndepărtă, apoi dădu colţul şi abia atunci traversă repede strada şi intră în grădină. Căluşeii erau în mijlocul parcului, aproape de lac. Cabina telefonică era lângă cuşca maimuţelor, de partea cealaltă a aleii care ducea la căluşei.

Keegan stătu cu mâinile în buzunare şi aşteptă să sune telefonul.

— Nu te întoarce, Irlandezule, auzi el o voce în spatele lui. Ascultă. Am aflat că Vierhaus are gând să aresteze la tine şi să acuze că eşti *spion.*

— Ştiu. Au venit la hotel după mine.

— Eşti în mare pericol. Du-te în spatele căluşeilor acum. Acolo est mică magazie unde se ţin scule. Intră înăuntru.

— Ai auzit ceva de Jen?

— *Beeilen!*

O pereche de tineri se apropie şi se opri lângă Keegan. Stăteau înlănţuiţi, fără să ţină seama de ploaie, şi aruncau alune la maimuţe. „N-au nici o grijă, se gândi el. Acum două zile, am fi putut fi noi.” Aşteptă până ce tinerii plecară, apoi se uită în jurul lui. Nu era nimeni.

Ocoli caruselul, găsi magazia cu unelte şi intră înăuntru. Era un atelier mic. Un banc de lucru şi un scaun ocupau cea mai mare parte a spaţiului. Deasupra bancului, un bec atârna de un şnur. Pânze de păianjen, ca nişte plase subţiri, luaseră în stăpânire colţurile.

Werner Gebhart îl aştepta. Îl cântări cu privirea lui rece pe Keegan în timp ce acesta intra în magazie. Gebhart luă dintr-un rucsac o pereche de pantaloni scurţi de catifea reiată, o şapcă din tweed, o cămaşă sport, o haină şi nişte bocanci şi îi puse pe banc. Mai scoase o perucă blondă şi o pereche de ochelari.

— Pune *die Verkleidung,* zise el într-un amestec de

engleză şi germană. *Beeilung.*

— Sunteţi într-adevăr pregătiţi pentru situaţii neprevăzute, nu-i aşa? zise Keegan, scoţându-şi repede haina şi pălăria.

— Noi aşteptam la asta, spuse Gebhart rece. *Indiferent* ce au aflat la Jenny, ei cred că tu poţi... cum zici în englezeşte?

— Confirmi?

— *Ja.* Ar fi trebuit să pleci aseară.

— O duc pe Jenny la Dachau? zise Keegan.

— *Heute Morgen,* noi auzit. *Das Unglück.*

— Ghinion? Asta-i tot ce poţi să spui?

— *Tu* schimbă, Keegan, zise Gebhart ferm. Vorbit despre asta mai târziu. *Und ja,* este tot ce pot spun.

— Nu-ţi plac, nu-i aşa, Werner? spus Keegan, continuând să se schimbe cât putea de repede.

— *Nein.*

— De ce? insistă Keegan.

— Pentru că faci pe erou. Eşti iresponsabil şi arogant, Irlandezule!

— Bine, zise Keegan. Dacă o să fiu prins, te prind şi pe tine, aşa că spune-mi doar unde să mă duc şi o să ajung acolo singur.

— *Hören Sie mal!* zise el furios, dar vorbind încet. Nu fac asta ca să te ajut pe tine, o fac pentru noi, pentru că tu eşti o otravă pentru noi toţi. Nu fi caraghios. Fără noi n-ai rezista nici zece minute. Eşti... *gefährlich...* periculos... faci pe *der* erou *und* o să moare şi mulţi dintre noi, o să moare *mit* tine.

— N-o să moară nimeni.

— Vezi? Arogant. Mor oameni în fiecare zi.

— L-am căutat pe Vierhaus toată noaptea, zise Keegan, schimbând vorba. N-a răspuns, a trimis în schimb Gestapoul.

— E foarte, cum spuneţi voi *schnell.*

— Repede? Rapid?

— *Ja. Und* el fost la *Das Spiel* trei sau patru ani, zise Gebhart. Nu eşti un adversar pentru el, Irlandezule, orice ai cred tu despre tine, zise el adunând hainele în timp ce Keegan se dezbrăca. De unde luat *Mantel und Hut?*

Keegan scoase Luger-ul din buzunarul hainei şi i-l dădu lui Gebhart.

— De la Gestapo. Uite, s-ar putea să ai nevoie de el.

— Ce se întâmplat?

— A trebuit să mă strecor pe lângă doi agenţi, zise Keegan, trăgându-şi pantalonii. Nu i-am omorât. O să-i doară doar capul foarte tare. Le-am furat şi maşina. Am lăsat-o pe o stradă lăturalnică.

— Aşa... acum, tot oraş pe urmele tale, zise Gebhart.

Trase peruca pe capul lui Keegan, băgând părul negru sub marginile ei şi netezindu-i-o în jurul urechilor şi pe ceafă. Îi dădu o carte de identitate pe care era menţionată ocupaţia de poştaş. Naziştii evitau să-i supere pe birocraţi.

— Dacă suntem opriţi, vorbesc eu. Plecăm în Alpi, să facem drumeţie.

— În regulă.

— Acum *der Hut Und,* cum le spuneţi la *die Brille?*

— Ochelari.

— *Ja.* N-au dioptrii.

Keegan se uită prin încăperea slab luminată la Gebhart.

— Ei, cum arăt?

— Ţine minte. Noi ştim ce facem. Faci ce-ţi spun *und* nu discute. Faci repede. *Verstehen Sie?*

— Da, zise Keegan, dând din cap, este destul de clar.

Ieşiră afară din magazie, ocoliră lacul şi ajunseră la o parcare. Se suiră în Opel-ul albastru, străbătură centrul oraşului, traversară podul principal, intrând într-un *Häuserblock*, într-o zonă rezidenţială. Locul magazinelor şi clădirilor comerciale fu luat de şase sau şapte case, cu câte două apartamente; erau construcţii masive, în stil gotic, cu ferestre mari, arcuite, portaluri masive din stejar şi pereţi cenuşii din stuc, cele şase sau şapte case formând un corp cenuşiu, lung. Gebhart se angajă prin spatele unui astfel de şir de case. Pe aleea din spatele blocului cenuşiu se aliniau uşile garajelor vopsite în culori vii. Opri în faţa uneia dintre ele şi claxonă. După un minut, se deschise o uşă şi Gebhart intră în garaj. Uşa se închise în urma lor. Aşteptară în întuneric cam un minut, apoi aprinse farurile maşinii.

Garajul era mic şi, cu excepţia maşinilor, nu era nimic înăuntru. Gebhart făcu semn cu capul spre o uşă care ducea în casă.

— Intră pe acolo, zise el. *Viel Glück.* N-o să ne mai vedem, zise el întinzând mâna.

Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Mulţumesc, Werner, *Viel Glück* şi ţie.

Intră în casă, urcă câteva scări, străbătu o bucătărie în care nu erau prea multe obiecte şi pătrunse într-o cameră de zi. Wolffson era singur acolo şi şedea pe un cufăr de nuiele. Cu excepţia unui lampadar cu abajur, în încăpere nu era nici un fel de mobilă. Alături de el, era o scrumieră plină cu mucuri de ţigări.

— Bine ai venit, *Herr* Keegan. Ia-ţi o cutie şi stai jos.

— Te-ai mutat aici sau pleci?

— M-am mutat, de fapt. N-avem prea multe bagaje, Irlandezule. Uneori, suntem nevoiţi să plecăm fără să luăm nimic cu noi. Acum, trebuie să ne pierdem puţin timpul. O să stăm puţin aici.

— Te deranjează dacă-mi spui ce se întâmplă?

— Avem o legătură grozavă la cartierul general al SS. Astăzi, dis-de-dimineaţă, Vierhaus a dat ordin să fii arestat. Eşti acuzat de spionaj.

— Absurd.

— Dar adevărat şi, dacă te prind, eşti un om mort.

— Totul e o nebunie. N-are nici o noimă.

— E adevărat, e o nebunie. Dar pentru ei are noimă.

— Deci, ce plan aţi făcut?

— O să plecăm când se lasă întunericul. Mergem la München. Noi ştim nişte drumuri ocolite pe care circulaţia e mai mică. Ne ia mai mult timp, dar ajungem acolo înainte de zori. Vom fi trei. Dumneata, eu şi Joachim.

— Am şi eu un cuvânt de spus?

— Ce-ai putea să faci, Irlandezule? Să te duci la ambasada americană? O dată intrat acolo, nu mai poţi ieşi, s-ar putea să stai acolo o veşnicie. Dacă rămâi la Berlin, te vor prinde mai mult ca sigur şi, după încăierarea dumitale cu Gestapoul, în mod cert or să te omoare. Sau vii cu noi. În patruzeci şi opt de ore, te scoatem din Germania.

— De ce la München?

— Organizaţia de la München e puternică şi trebuie să petrecem ziua acolo. Este mult mai sigur să călătoreşti

noaptea, iar noi vom avea nevoie de două nopţi ca să ajungem la frontiera cu Elveţia.

— A, deci ne ducem în Elveţia?

— Da, avem prieteni buni acolo şi ştim locuri pe unde să trecem fără probleme. Dacă totul merge cum trebuie, poimâine vei fi un om liber.

Keegan îşi aprinse o ţigară şi se gândi la alternative. Wolffson avea, bineînţeles, dreptate. Nu realiza nimic rămânând în Berlin.

— Mă gândesc întruna că, o dată plecat din Germania, pierd orice speranţă de-a o ajuta pe Jenny, zise el în cele din urmă.

— Dacă poate fi ajutată, îţi promit că vom face tot ce ne stă în puteri să o salvăm, zise Wolffson.

— E posibilă o evadare?

— Practic imposibil. Am pus la cale trei evadări, dar toate au dat greş. Au murit doisprezece oameni.

Wolffson scoase o altă ţigară şi se duse la fereastră, trăgând cu ochiul printre draperii şi privind atent în stradă.

„Ce viaţă, se gândi Keegan. Să alergi tot timpul, să n-ai încredere în nimeni, niciodată, să ştii că, dacă eşti prins, un imbecil blond îţi taie capul în subsolurile închisorii Landsberg.”

În cele din urmă, Wolffson se întoarse cu faţa spre Keegan.

— Ce-o să faci când ajungi înapoi în America? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Keegan. Totul s-a petrecut atât de repede. Cred că o să încerc să trezesc oamenii la realitate. Poate că o să încerc să strâng bani pentru voi. O să caut să fac ceva, să vă ajut.

— Şi ce-o să le spui din ceea ce ei nu ştiu încă? Oamenii aud ce vor să audă, Irlandezule. Acum nu vor să le fie pusă la încercare conştiinţa. E mai uşor să te faci că nu observi.

— Am prieteni influenţi, Avrum. Sunt în stare să fac ceva.

— Politicienii? întrebă Wolffson, scuturând din cap cu neîncredere. Ei n-or să vrea să te ajute. Ei depind de oameni şi aceştia nu vor să audă de necazurile noastre. Ei au propriile lor probleme. Crede-mă, ştiu.

Wolffson se întinse pe podea, cu mâinile sub cap, uitându-

se fix în tavan. Câteva minute, în cameră se lăsă tăcerea.

— Există doar un singur mod de a face pe cineva să-şi dea seama ce grozăvii se întâmplă aici, zise el, în cele din urmă.

— Care ar fi ăla? întrebă Keegan.

— Să vezi cu propriii tăi ochi. Nimeni nu poate contesta ce-ai văzut tu cu ochii tăi, spuse el, după care adăugă: Vorbim mai târziu. Trebuie să dorm. E lung drumul.

Închise ochii.

Keegan şedea rezemat de perete, cu genunchii strânşi, rezemându-şi bărbia de braţe. Din când în când, câte un fascicul de lumină se strecura printre draperiile groase. După un minut sau două, Wolffson începu să respire adânc, mai ritmic, apoi adormi. Keegan privea cum în cameră umbrele deveneau tot mai lungi. În cele din urmă, adormi şi el.

# 31

Se aflau la vreo nouăzeci de metri distanţă, ascunşi printre copacii deşi şi tufişurile încâlcite, plantate pentru a împiedica să se vadă din şosea îngrăditura criminală. De jur-împrejurul lagărului, o zonă lată de nouăzeci de metri fusese curăţată de orice fel de vegetaţie, iar o serie de indicatoare avertizau că acest spaţiu gol era minat. Un singur drum, cu un singur sens, ducea printre copaci la poartă. Peste drum, şinele de cale ferată, lucioase de atâta frecare, sclipeau în lumina soarelui de dimineaţă.

Plimbă încet binoclul. Prinse în focar mai întâi poarta, apoi sârma şi, în cele din urmă, lagărul. Era un loc izolat şi trist, deprimant, cu barăci din lemn, lungi şi posomorâte, vopsite într-o culoare cenuşie, fără nici un fel de vegetaţie, cu excepţia unui simulacru de grădină între două barăci: un rând jalnic de plante moarte, contorsionate, atârnau de araci sau se târau pe pământul tare, cafeniu, care, ars de soare, se întărise ca piatra. Era un pământ atât de sărac, încât se transformase în praf, iar la cea mai mică boare de vânt se ridica în aer, apoi se depunea pe barăci.

Era apoi sârma.

Patru rânduri de sârmă ghimpată, fiecare la o distanţă de câte un metru, zbârnâind din cauza curentului electric mortal care trecea prin ea, după care urma un şanţ şi un gard din sârmă, înalt de patru metri, aflat şi el sub tensiune. La capătul unor lese scurte, mârâiau câţiva câini. Proiectoare puternice erau montate pe stâlpi înalţi, aşezaţi din loc în loc în spaţiul îngrădit. La colţurile lagărului se conturau, ameninţătoare, turnurile de pază.

Keegan cercetă atent cu binoclul terenul îngrădit. Deodată fixă binoclul într-un punct. Un bătrân, îmbrăcat în haine vărgate de închisoare, se bălăbănea, lipit cu spatele de partea dinspre lagăr a sârmei; braţele, pe care moartea i le înţepenise, erau întinse. Unul din picioare abia atingea pământul. Carnea îi era cenuşie şi începuse să putrezească. O boare uşoară de vânt îi mişca părul alb. Muştele roiau

flămânde în jurul cadavrului. La vreo cincizeci de paşi mai departe, o femeie în vârstă, care ţinea la nas şi la gură o batistă, privea indiferentă roiurile de muşte.

— Dumnezeule, murmură Keegan.

— Se numea Rosenberg. A fost bancher la Linz. Avea cincizeci şi opt de ani. Cea care se uită la el e soţia lui. Singura lui crimă a fost că era evreu. I-au luat banii, averea, i-au distrus familia şi apoi l-au băgat în lagăr. L-au terminat pe acest bătrân cumsecade, iar el, în cele din urmă, s-a aruncat în gardul de sârmă şi a terminat cu toate. Aşa că ei îl lasă acolo, până când o să putrezească de tot. E ca un avertisment pentru alţii.

Keegan lăsă jos binoclul şi respiră adânc de câteva ori.

— Ai vrut să vezi Dachau. Şi eu am vrut să-l vezi, Keegan, şopti Wolffson. Acum poţi să crezi, acum poţi să-i convingi şi pe alţii că nu e doar un zvon dezgustător.

— Este al dracului de dezgustător şi de adevărat, rosti încet Keegan. Atât de dezgustător, încât depăşeşte puterea mea de înţelegere.

Un al treilea bărbat, pe nume Milton Golen, stătea întins lângă ei şi avea în mână un aparat de fotografiat învelit într-o pânză, ca să atenueze zgomotul făcut de declanşator. Aparatul ţăcănea încet, în timp ce el făcea, una după alta, fotografii ale acelui loc macabru. Din când în când, îşi nota câte ceva.

— Încercăm să ţinem o evidenţă a situaţiei deţinuţilor, şopti Golen, ridicând din nou aparatul. A celor care au murit, a celor care sunt bolnavi. Nu este foarte eficient, dar facem ce putem. După cum poţi să-ţi dai seama, este foarte riscant să vii aici.

— Nu mai putem să stăm decât o clipă, interveni Wolffson. Ei patrulează cu câinii în permanenţă prin aceste păduri.

Nu se luminase încă de ziuă când trecuseră cu maşina pe la marginea oraşului Dachau, situat la patruzeci de minute de München, pe şoseaua care vine de la Berlin. Wolffson părăsise şoseaua, trecuse prin sat ca să ajungă la ferma lui Golen şi îşi parcase maşina în şura acestuia. Soţia lui Golen le servise micul dejun şi cafea tare.

— Te duci în pădure azi? îl întrebase Wolffson pe gazda

lor.

Acesta încuviinţase din cap.

— Nu e periculos să mergem toţi trei? mai întrebase Wolffson.

— E la fel de periculos ca şi pentru unul singur. E periculos întotdeauna. Dacă ne prind, ajungem de partea cealaltă, asta în cazul în care nu ne împuşcă.

Wolffson se întoarse spre Keegan.

— Zici că vrei să faci ceva să ne ajuţi, Irlandezule? *Gut.* O să-ţi dau o amintire, să o duci cu tine.

După care îi spuse care erau regulile de bază: Respecţi ordinele. Vorbeşti doar în şoaptă. Pleci când ţi se spune.

Porniseră puţin înainte de a se lumina, într-un camion pentru lemne, tras de un cal şi care avea amenajat la mijloc un spaţiu gol, unde se putea intra pe dedesubt, printr-o trapă din podea. Se dăduseră jos din camion cu vreo doi kilometri înainte de zona defrişată a pădurii şi merseseră restul drumului prin albia unui pârâiaş la început, ca să nu lase urme şi să nu-i miroasă câinii, apoi trecuseră printr-o conductă de drenare instalată sub un ogor. Ultimii cincizeci de metri se târâseră pe pământ prin pădure, printre tufişuri ţepoase şi încâlcite şi iarbă plină de gândaci, apoi, dintr-odată, se treziseră la marginea zonei de securitate defrişate. Spaţiul împrejmuit se întrezărea în faţa lor.

La început, văzându-l, lui Keegan i se uscase gura. Stătea întins cu burta lipită de pământ. Cu o mână dăduse iarba la o parte, iar cu cealaltă ţinea binoclul, cercetând locul. Studia întruna curtea, sperând şi rugându-se în sinea lui să o poată zări măcar o clipă pe Jenny, să ştie că trăia încă.

Şocul cel mai puternic îl resimţise la vederea deţinuţilor scheletici, gârboviţi înainte de vreme, distruşi din punct de vedere fizic, şi care făceau impresia că sunt hipnotizaţi. Ochii lor spuneau totul. Îşi pierduseră orice speranţă, iar locul ei fusese luat de teroare şi resemnare. Se mişcau ca nişte roboţi în curtea murdară din jurul barăcilor şi abia dacă vorbeau.

Aproape de unul din colţuri, un om în vârstă, îmbrăcat în haină şi pantaloni vărgaţi, cu barbă albă care-i ajungea până la piept, stătea ţintuit locului şi privea în gol, dincolo de sârma ghimpată. Ochii îi erau nemişcaţi. Nu spunea nimic. Se

uita fix, spre libertate, prin sârma împletită, înaltă de vreo şase metri, prin gardul înalt şi spaţiul gol.

Locul degaja o senzaţie atât de puternică de deznădejde, zădărnicie şi dezolare, încât Keegan simţi că ceva se prăbuşeşte în interiorul lui. Umerii i se lăsară şi un geamăt de durere îi scăpă printre buzele strânse.

— Şşt! îi atrase atenţia Wolffson.

— Dumnezeule, zise Keegan încet, totul pare atât de... fără speranţă.

— Aşa şi este, pentru oamenii dinăuntru, şopti Golen. Cei mai mulţi dintre deţinuţi sunt germani. Deţinuţi politici. Dumnezeu ştie ce le face.

— Haideţi, nu mai putem să stăm, zise Wolffson. O să ne simtă câinii.

— Încă un minut, zise Keegan.

Mai scrută încă odată cu binoclul curtea aglomerată şi atunci o văzu.

— Uite, şopti el. Dincolo de barăci. Tocmai a ieşit.

Jenny părea mai mică, aproape epuizată. Făcea paşi mici şi lăsa impresia că se împiedica. Mergea zgribulită, de parcă i-ar fi fost frig. Părul îi era încâlcit şi ciufulit şi era îmbrăcată într-o rochie fără formă care-i atârna până aproape de glezne.

— Pare atât de... de fragilă, şopti el. Dumnezeule, ce i-au făcut?

— Cel puţin, trăieşte încă, zise Wolffson, localizând-o cu binoclul său.

— Asta nu-i viaţă, e tortură, răspunse Keegan.

Îşi muşcă pumnii ca să nu strige, ca ea să ştie că el e aproape, că mai era o speranţă, deşi în adâncul inimii ştia că situaţia ei era fără ieşire.

„Oare de aceea m-a adus aici Wolffson, se întrebă el, ca să ştie cât de deznădăjduită era situaţia?”

— Keegan, trebuie să plecăm acum, insistă Wolffson.

După o clipă, auziră câinii lătrând.

Wolffson îl înşfăcă pe Keegan de braţ şi-l trase înapoi printre copaci.

— Aplecaţi-vă şi fugiţi, zise Golen. Trebuie să trecem prin canal, înainte ca ei să ne ia mirosul.

Alergau aplecaţi, strecurându-se printre tufişuri care li se

agăţau de haine, ca şi cum nişte mâini cu gheare s-ar fi prins de ei. În spate, auzeau mârâitul şi lătratul puternic al câinilor ciobăneşti care se apropiau.

— Mai repede, le ceru Golen.

Keegan simţea că nu mai putea să respire, că-i luau plămânii foc şi că muşchii de la picioare îi amorţiseră. Continua însă să alerge, încercând să respire ritmic. În faţa lor, pădurea devenea mai luminoasă, apoi dintr-odată se treziră la marginea ogorului. Se strecurară îndoiţi de mijloc prin canal, paşii făcând ecou în tubul îngust, trecură prin el şi ieşiră afară la celălalt capăt. Săriră în pârâu şi se îndepărtară de lagăr, alergând prin apa care le ajungea până la genunchi. În spatele lor, se auzeau câinii lătrând şi schelălăind, stârnind ecou în conductă.

— Bun, zise Golen. Câinii sunt derutaţi. Sunt în conductă, dar ne-au pierdut urma. Nu mai avem mult.

Golen îşi schimbă brusc direcţia, iar Keegan şi Wolffson se luară după el, în timp ce el ieşea afară din pârâu şi se căţăra pe un taluz mic. Camionul cu lemne era acolo unde îl lăsaseră, iar calul smulgea din când în când câte un fir de iarbă. Wolffson se băgă sub camion, se răsuci pe spate şi deschise trapa. Împreună cu Keegan, se strecură în compartimentul întunecos. Golen îşi schimbă repede pantalonii şi încălţările ude cu alte haine şi ghete uscate. Îşi frecă pantofii şi încheieturile cu o bucată de brânză de Limburg, după care se aplecă sub căruţă şi frecă marginile trapei cu brânza urât mirositoare. Aruncă hainele ude înăuntru şi închise uşa, trântind-o. Keegan şi Wolffson stăteau întinşi în întuneric pe scândura negeluită, simţind că nu au aer. O clipă mai târziu, îl auziră pe Golen tăind lemne.

— Ce face? întrebă în şoaptă Keegan.

— Taie lemne ca să transpire. Dacă ne urmăresc până aici, n-or să-l bănuiască.

Trecu un sfert de oră fără să se întâmple ceva. În ascunzătoare, Keegan simţi cum camionul se lăsase pe o parte în momentul în care Golen se urcase pe capră. O clipă mai târziu, camionul se puse în mişcare pe drumul spre sat.

— O să fii în Elveţia înainte de a se face ziuă, oftă Wolffson. Mai departe, călătoria este uşoară.

— Îţi rămân îndatorat pe viaţă, zise Keegan.

— Adică?

— Vreau să spun că poţi să-mi ceri oricând orice serviciu, oricât de mare ar fi el.

În întuneric, Keegan se străduia să nu plângă.

— Eram doar la o sută de metri de ea, gemu el. O sută de metri blestemaţi.

Sentimentul de înfrângere, de umilire, de frustrare era copleşitor. Acum înţelegea cu adevărat că Jenny se afla într-o situaţie fără ieşire.

— Foloseşte-ţi influenţa, Irlandezule, zise Wolffson. Du-te înapoi şi povesteşte-le ce-ai văzut aici. Ia asta.

— Ce e? întrebă Keegan, apoi simţi în palmă cutia mică şi rece a filmului.

— Este filmul pe care l-a făcut Golen acolo. Developează-l. Arată-le ce se întâmplă. Spune-le că, dacă ei nu pun capăt acestei nebunii, păcatul o să fie al lor, la fel cum este al tuturor germanilor care îşi întorc faţa de la adevăr.

# 32

Colebreak se află în partea de sud-vest a statului Kansas. Clădirea cu două etaje a tribunalului era cea mai înaltă construcţie din oraş. Ea forma nucleul micului orăşel în jurul căruia se înghesuiau vreo şase prăvălii. Singurul copac se afla în faţa tribunalului, iar banca de sub el era locul de întâlnire al cioplitorilor veniţi să stea la taclale şi să îndruge verzi şi uscate în timp ce nevestele lor erau la cumpărături. Oraşul propriu-zis avea două sute cincizeci de locuitori.

Pe bancă şedeau trei bărbaţi. Jack Grogan şi Dewey Winthrop puseseră tabla între ei şi jucau dame. Al treilea bărbat, Hiram Johnson, cioplea dintr-o creangă un fluier pentru nepotul lui. Era într-o joi. Ziua Armistiţiului. Era o zi neobişnuit de caldă pentru luna noiembrie. Termometrul urcase spre treizeci de grade. În oraş nu mai era aproape nimeni.

— Se vede că e sărbătoare, zise Grogan. Toţi sunt acasă sau sunt plecaţi la vreo paradă pe undeva.

— Ai auzit? răspunse la rândul său Hiram. La Lippencott au amânat parada.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Furtună de nisip. Se zice că-i mai rea decât ceaţa care a fost acu’ trei ani, iarna. Nu vezi nici la un pas.

— Cine zice? Pui pariu că Harvey Logan.

— Da, bătrânu’ Harve.

— Prostii. Nu trebuie să crezi o vorbuliţă din ce zice el, spuse Grogan. E în stare să stea în ploaie şi să-ţi spună că soarele străluceşte.

— Tot ce ştiu e că au amânat parada. Toţi veteranii de-acolo, cu bonetele din război şi medaliile atârnate pe piept, şi însemnele

colegiului, s-a dus în sala de conferinţe a şcolii, să aştepte cu toţii până trece.

— Dacă e cum a fost la Tulsa acu un an, n-o să treacă, zise Dewey, după care îşi ţuguie buzele şi un şuvoi negru de zeamă de tutun căzu în iarbă.

— Am auzit că la Chicago a fost o furtună atât de urâtă, că s-a făcut din zi noapte, zise Hiram.

— Îhî, fu de acord Dewey. Am citit în ziare că se vedea de la Albany, din New York. New *York!* Ce naiba. E o juma' de ţară pân-acolo!

— Dă-o naibii, Hiram, doar nu crezi, nu-i aşa?

— Ziarele nu mint.

— Cine zice?

— În legătură cu aşa ceva nu mint.

— Aiurea!

Văzură maşina La Salle când era la o distanţă de peste un kilometru, venind spre ei pe şoseaua netedă şi ridicând nori de praf în urma ei. De departe părea galbenă, dar când se apropie mai mult, văzură că era bleu, numai că era acoperită cu un strat gros de praf. Maşina intră în oraş şi se opri în piaţă. Şoferul, care îşi lărgise cravata, îşi desfăcuse cămaşa la gât şi avea mânecile cămăşii suflecate, coborî şi îşi scutură praful de pe pantaloni. Sub braţ, se vedeau pete de transpiraţie care ajungeau până aproape de talie.

„Comis-voiajor", se gândi Hiram.

Şoferul îşi îndepărtă cămaşa de pe pieptul transpirat, se duse spre automatul de Pepsi din holul clădirii tribunalului şi băgă o monedă în aparat.

— Căldură mare pentru noiembrie, zise el.

Hiram încuviinţă din cap.

Comis-voiajorul luă o înghiţitură zdravănă din sticlă şi, înainte de-a o da pe gât, plimbă băutura acidulată prin gură.

— Ce vinzi? îl întrebă Grogan.

— Lenjerie de damă, răspunse bărbatul înalt, zâmbind. Da' nu prea merge afacerea.

— Ai văzut ceva praf?

— Peste tot. Nu cum a fost ieri, mai la sud, da-ţi spun că a trebuit să închid geamul şi era să leşin de căldură. A intrat praf pe lângă geamuri.

A naibii surpriză, zise el scuturând din cap, după care mai trase o duşcă din sticlă.

— De unde eşti? îl întrebă Hiram.

— St. Louis.

— Departe.

— Da, trebuie să străbaţi o distanţă mare şi să călătoreşti o mulţime ca să scoţi un ban azi.

— E drept. Am mai auzit şi pe alţii spunând asta, fu de acord Grogan. Frumoasă maşină.

— A fost înainte de vântul de ieri. Ia uite-aici, nisipul e ca glaspapirul. A luat vopseaua de pe capota motorului, zise el şi trecu cu mâna peste partea din faţă a maşinii, măturând cu mâna o mică moviliţă de praf.

Era exact cum spusese el, vopseaua albastră fusese aproape rasă.

— Fir-ar-al naibii, ia uite, n-aş fi crezut, zise Grogan.

— Încotro?

— Mă gândisem să mă îndrept spre Lippencott şi să petrec noaptea acolo. Am uitat că e sărbătoare azi.

— Las-o moartă, zise Grogan, scuturând din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Furtuna neagră. A trebuit să amâne parada pentru Ziua Armistiţiului. A zis că era atât de rău, că nici picioarele nu ţi le vedeai.

— S-ar putea să fie aşa, zise Hiram.

— Ştiţi asta sigur?

— Palavre, zise Grogan. A vorbit la telefon cu bătrânul Harvey Logan.

— Putea să fie şi-aşa.

— O să aflu sigur, zise comis-voiajorul.

— Poate să te omoare. Praful e atât de des, că scoate viaţa din tine. Dacă vine, trebuie să te bagi înăuntru. Trebuie să-ţi înfăşori o batistă în jurul nasului şi-al gurii.

— Am auzit de un om că a fost prins afară şi a vărsat praf, aşa de rău a fost, zise Hiram.

— Ai început iar? interveni Grogan.

— Păi, dacă e furtună la Lippencott, nu mă mai duc într-acolo, zise comis-voiajorul, mergând spre marginea trotuarului şi privind spre apus, de-a lungul panglicii de asfalt negru care urca în spatele lui, spre Lippencott. Vreun hotel?

— La Bradyton. Te-ntorci pe drumu’ pe care-ai venit, vreo cinşpe kilometri.

Îşi îngustă ochii, cercetând atent orizontul şi căutând cu privirea valul de nisip ameninţător şi vântul care se abătuse

luni de zile peste aceste oraşe de prerie. Vara trecută, în Kansas, timp de şaizeci de zile în şir, temperatura nu scăzuse sub patruzeci de grade şi umiditatea nu depăşise cinci litri de apă pe metrul pătrat. Din cauza asta, se întâmplase totul. Pământul, secătuit după ani de exploatare cu metode primitive, se uscase şi se sfărâmase, transformându-se în argilă, apoi în praf. După aceea veniră vânturi puternice şi, asemenea unei mâini de uriaş, ridicară praful şi-l aruncară în sus. Nori de praf se rostogoliră unul peste altul, asemenea unor valuri, formară oceane uriaşe de praf negru, acoperind tot ce întâlneau în cale. În faţa norilor de praf, drumurile dispărură. Sub dunele de nisip cât muntele fură îngropate case. Oraşe întregi dispărură într-o singură noapte, îngropate sub oceanul de nisip. Animalele se sufocau pe unde se găseau, iar oamenii mureau de pneumonie, cu plămânii distruşi de ţărână. În decurs de nouă luni, o sută de milioane de acri de cernoziom fuseseră spulberate de vânt. Sfera ucigaşă se rostogolise din Texas către nord, spre graniţa cu statul Colorado. Pământul preriei semăna atât de mult cu o plajă, încât un reporter de la *Tulsa Tribune* scrisese: *„Mergeam cu maşina şi, dintr-odată, drumul a dispărut. Apoi am văzut acoperişul unei case, de fapt doar vârful lui, ieşind prin ceea ce păreau nişte dune pe o plajă. Aproape că aşteptam să simt mirosul aerului sărat”.*

Cu o zi înainte, comis-voiajorul trecuse cu maşina printr-o furtună nu prea mare şi fusese şi aşa destul de rău. Acum, în timp ce privea, la orizont cerul se întunecase şi semăna cu vârful unui nor negru, de ploaie. Deocamdată nu se auzea nimic, se vedea doar mantia neagră, uriaşă şi ameninţătoare, care venea în vârtej înaintea vântului, înălţându-se până la cer chiar în timp ce o privea. Venea chiar spre ei.

— Dumnezeule, şopti comis-voiajorul.

Cei trei orăşeni se duseră lângă el la curba drumului, se uitară în direcţia în care privea el şi văzură norul ucigător. În acest timp, vârtejul continua să urce tot mai sus, spre cer, mai negru decât un nor de furtună, mai negru decât praful.

— Dumnezeule atotputernic, şopti Hiram.

— V... vine ppp... aaa... ici? întrebă bâlbâindu-se Grogan în timp ce ochii aproape că-i ieşeau din orbite, la vederea

norului care creştea tot mai mult.

— Nu se duce în vacanţă, zise Dewey.

— Trebuie să mă duc acasă, zise Hiram. Dumnezeule, să nu-mi spuneţi că o să se întâmple ce-a fost la Tulsa.

— Vine! Vine!... strigă Grogan în timp ce cei trei bărbaţi o luară la fugă spre vehiculele lor.

Comis-voiajorul stătea ca hipnotizat, privind cum creşte furtuna de nisip. Apoi auzi vântul, un bubuit aproape ca al unui tunet. Era probabil la vreo şaptezeci de kilometri depărtare, se gândi el, şi avea deja peste şase mii de metri înălţime. Îşi cumpără un alt Pepsi şi porni în viteză, întorcându-se pe drumul pe care venise.

O luă înapoi spre Bradyton, ignorând limita de viteză de optzeci de kilometri pe oră. Avea impresia că valul uriaş de praf îl fugăreşte din urmă pe şosea. Comis-voiajorul îşi legă o batistă la gură şi, pentru că era groaznic de cald, lăsă geamurile deschise. Pe ambele părţi ale drumului, fermele erau închise. Anunţuri ce atârnau pe uşile din faţă spuneau lumii că banca era acum proprietarul. La un moment dat, trecu pe lângă un fermier cu nevastă-sa şi doi copii, care intrau şi ieşeau în fugă din căsuţa de lemn, străduindu-se să-şi îngrămădească catrafusele într-un camion vechi.

Vântul ridica deja în jurul lor nisipul în vârtejuri care se înălţau în sus, ca la comanda unui derviş.

Mai avea vreo cinci kilometri până la Bradyton, când observă că i se terminase benzina. Acul indica rezervor gol. Bătu în aparat cu degetele, dar acul înţepenise la „G”. Simţi că-l cuprinde panica şi ceva i se răsuci în capul pieptului. Furtuna neagră era deja pe urmele lui. Vedea în faţă furtuna de nisip învârtindu-se pe şosea şi simţea cum vântul izbeşte maşina. Apoi, prin vârtejurile de nisip şi vânt, văzu la marginea drumului o mică benzinărie. Scoase maşina de pe şosea şi parcă lângă ea. Era o benzinărie Sinclair, o clădire mică din tablă ondulată şi lemn, care începuse deja să tremure în faţa atacului forţelor naturii. Alergă la uşă şi bătu în geam, apoi îşi puse palmele de o parte şi de alta a ochilor şi privi înăuntru. Locul era părăsit.

Găsi o bucată de fier ruginit cu care sparse geamul. Era evident că proprietarul plecase în grabă. Sertarul de la casa

de bani era deschis, iar curentul electric fusese oprit. Comis-voiajorul alergă din nou afară, sparse lacătul singurei pompe de benzină şi începu să-şi umple rezervorul, încercând să ferească gura furtunului de praful care plutea prin aer.

Valul mare şi negru de nisip se abătu asupra lui, urlând ca un animal rănit, transformând brusc ziua în noapte. Nisipul îi zgâria faţa şi mâinile, de parcă ar fi fost nişte lame de ras fine. Trase maşina în faţa clădirii şi forţă încuietoarea de la uşa garajului, împingând-o înainte şi înapoi, simţind atunci când trăgea uşa spre el că furtuna o împinge înapoi. În cele din urmă, reuşi să vâre maşina înăuntru. Vântul împinse uşa, care se trânti cu zgomot în spatele lui. Întunericul se lăsă asupra lui ca un linţoliu negru. Aprinse farurile maşinii şi se duse înapoi în birou, luă un pumn de bomboane şi alte dulciuri pe care le îndesă în buzunare. Folosindu-se de manivelă, deschise maşina de sifon şi luă cu el în garaj o jumătate de duzină de sticle. Se sui în maşină, îşi înfăşură haina în jurul capului, închise geamurile de la maşină şi se ghemui acolo.

Afară, un val uriaş de praf, cu o înălţime de peste nouă mii de metri, şaizeci de kilometri în lăţime şi vreo cincisprezece kilometri în adâncime, se abătu asupra micii clădiri, o luă cu asalt, o înghiţi, o izbi fără milă, cu forţa unui vânt ce bătea cu nouăzeci de kilometri pe oră. În jurul lui, auzea scrâşnetul metalului, obiecte care se loveau de micuţa clădire, lemnăria trosnind. Vântul vâjâi un timp sub un colţ al acoperişului care scăpase din cuie şi flutura încolo şi-ncoace, apoi îl împinse înapoi, ca pe o coajă de portocală, şi îl smulse. Nisipul curgea ca apa prin gaura care se căscase în acoperiş. Maşina începuse să se legene în faţa furiei naturii. Comis-voiajorul se ţinea de volanul maşinii cu ochii închişi şi dinţii strânşi în timp ce maşina se legăna tot mai tare. Firicele extrem de fine de nisip începură să pătrundă înăuntru printre chedere şi geamuri.

În cele din urmă, cuprins de o spaimă jalnică şi de o senzaţie de neputinţă, comis-voiajorul începu să strige:

*— Opreşte-te!... Opreşte-te!... Opreşte-te!...*

Era beznă ca în miez de noapte şi coşmarul continua.

Se blestemă singur că-şi luase acest serviciu. Petrecuse

trei luni mergând cu maşina, mai întâi prin sud, apoi prin nord, trecând pe lângă marele Mississippi şi ajungând până la St. Louis. Descoperise anunţul în ediţia de duminică a unui ziar şi luase această slujbă pentru că părea perfectă. Avea să fie pe drum tot timpul, călătorind de la un cătun la altul, prin statele din prerie.

„Tot ce îţi trebuie, îi spusese Albert Kronen, bărbatul care răspunsese la telefon, este o maşină şi să fii bun de gură”.

Teritoriul pe care trebuia să-l străbată cuprindea Kansas-ul, Oklahoma de Nord şi Nebraska de Sud. Putea să stea pe drum cu lunile, expunându-şi prin sate marfa: cordoane, ciorapi de bumbac şi chiloţi, rochii simple. Era perfect. Nu trebuia să fie la timp nicăieri. Nici un program fix. Avea să fie de capul lui.

Kronen nu suflase o vorbă despre furtunile negre, despre valurile uriaşe, ucigătoare, care transformau statele din câmpie în deşert, spulberând în vânt pământul roditor şi lăsând în urmă doar oraşe părăsite, abandonate.

Maşina se clătina tot mai tare. Scoţând un vaier puternic, vântul smulse ce mai rămăsese din acoperişul de tablă ondulată şi comisvoiajorul se ghemui şi mai mult în scaun băgându-şi capul între umeri, strângând ochii cât putea de tare pentru a se feri de nisipul care se strecura în maşină prin fiecare gaură sau deschizătură, oricât de mică. „Cât avea să dureze? se întreba el. Cât putea să dureze?”

Vântul mai urlă încă o jumătate de oră, apoi se linişti, la fel de repede cum se iscase. Se făcu o linişte mormântală. Comis-voiajorul stătea la volanul maşinii şi simţea în gură un gust de noroi. Se uită în oglinda retrovizoare şi văzu o fantomă, o faţă de clovn cu două găuri negre în locul ochilor. Îşi curăţă cu mâinile praful de pe faţă şi coborî din maşină. Când deschise portiera, de pe capota maşinii căzu un morman de praf. Prin găurile care se căscau în acoperiş, pătrundeau raze de soare cenuşii. Uşa de la garaj era blocată. Îşi înfipse umărul în ea, reuşi să o întredeschidă vreo treizeci de centimetri şi se strecură afară. Dune de nisip îi ieşiră în întâmpinare. În jurul clădirii, lângă pereţi, se adunaseră moviliţe de nisip vălurite. Spre Bradyton, drumul era o întindere argintie, ondulată. În timp ce se ducea spre partea

din faţă, picioarele i se înfundau în nisip până la glezne.

Lângă pompă găsi, pe jumătate îngropată în nisip, o bucată mare de tablă pe care o trase afară. Un cowboy voinic, cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii, îi zâmbea de pe foaia de tablă.

Comis-voiajorul râse singur când citi reclama: „Aş merge şi-o milă pentru o ţigară Camel”.

Se uită în jurul său. „Aş putea să folosesc şi eu o cămilă acum, se gândi el, dar nu ca aia de pe pachetul tău de ţigări.”

Folosi bucata de tablă pe post de lopată. Îndepărtă nisipul din faţa uşii garajului şi făcu o cărare până la drumul principal. Mâncă o bomboană, bău o gură de sifon şi se întoarse la şosea.

Un bărbat, căruia puteai să-i dai la fel de bine patruzeci, dar şi optzeci de ani, stătea lângă intrarea la Bradyton House, o clădire din cărămidă galbenă, cu două etaje, aşezată în centrul oraşului. Omul era îmbrăcat într-o salopetă şi îşi ţinea pumnii strânşi la piept. Ochii şi gura păreau nişte cicatrice negre pe faţa acoperită cu un strat gros de praf. Tremura fără să se poată stăpâni şi nici nu-l văzu pe comis-voiajor când acesta trecu pe lângă el.

— Ţi s-a întâmplat ceva? îl întrebă comis-voiajorul.

— N... n-am vă... văzut niciodată aşa ceva, zise bătrânul bâlbâindu-se, ochii lui înspăimântaţi privind fix înainte. No... No... noroi căzând din cer. Iadul pe pământ. Iadul pe pământ.

O femeie cu pielea bătătorită, arsă de soare şi de vânt, mătura nisipul care se strânsese în dune mici pe pardoseala de linoleum. Cârpe îmbibate cu ulei fuseseră îndesate în cercevelele şi tocurile ferestrelor. Era un hol plăcut, cu câteva canapele şi fotolii, câteva reviste şi ziare. O uşă, lângă care era un birou mic, ducea într-un restaurant.

Femeia îşi ridică privirea în momentul în care intră comis-voiajorul.

— Ai venit să stai peste noapte? întrebă ea.

— Da, răspunse el.

— Ai noroc. Poţi să iei orice cameră.

Puse de-o parte mătura şi se duse în spatele biroului, învârtind registrul ca să-l pună cu faţa la el, şi îi dădu un

stilou.

— Patru dolari pe noapte, lenjerie de pat curată, chiuvetă şi oală de noapte în cameră, baie la capătul coridorului. Micul dejun este din partea casei.

— Foarte rezonabil, zise el obosit şi-şi mâzgăli numele în registru. Ea răsuci din nou registrul şi citi cu glas tare:

— John Trexler, St. Louis. Ştii ce, domnule Trexler, mai mult ca sigur că ai avut o după-amiază proastă, la fel ca noi toţi. Ce-ar fi să te duci sus, în capul scărilor, şi să iei apartamentul? Are baie proprie şi duş. Aş putea să-ţi servesc masa într-o oră, o oră şi ceva. Până atunci, o să deschidem din nou bucătăria.

— Eşti foarte amabilă, zise comis-voiajorul. Mulţumesc.

Luă cu el sus câteva ziare şi se băgă într-o baie din care ieşeau aburi, citind în tihnă un exemplar al ziarului *Kansas City Star,* vechi de patru zile. La rubrica Oferte de Serviciu, îi atrase imediat atenţia un anunţ.

*O ocazie nemaipomenită*

*Doar pentru bărbaţi antrenaţi, o şansă de a-şi asigura o situaţie bună într-o nouă staţiune de iarnă. Trebuie să fie schior de clasă şi alpinist şi să aibă pregătire în tactica de supravieţuire. Salariu săptămânal, locuinţă şi masă.*

*Informaţii: Pista de ski, Aspen, Colorado.*

Ieşi afară din baie, se şterse cu prosopul şi-şi scoase atlasul din valiză. Aspen era doar un punct în mijlocul Munţilor Stâncoşi, la aproximativ două sute cincizeci de kilometri vest de Denver. Trexler se aşeză pe marginea patului şi îşi aprinse o ţigară. Douăzeci şi şapte găsise locul perfect unde să se stabilească din nou.

# Cartea a patra

*„Copacul libertăţii trebuie hrănit din timp în timp cu sângele patrioţilor şi al tiranilor. Acesta este îngrăşământul său natural.”*

*THOMAS JEFFERSON*

# 33

Rudman rătăcea printre ruinele oraşului Alicante care fusese făcut una cu pământul. Aproape că nu rămăsese în picioare nici un zid mai înalt de un metru şi jumătate. Civilii plecaseră. Câinii fuseseră mâncaţi. Nu rămăsese nimic în afară de şobolani şi un batalion descompletat de republicani în zdrenţe care nu voiau să părăsească oraşul, pentru că era port şi controla principala şosea de pe coastă.

Era o căldură toridă. Roiuri de muşte bâzâiau peste tot. Nu fuseseră încă strânse, spre a fi îngropate, cadavrele unor oameni morţi nu de mult.

De şase zile, de când hotelul fusese bombardat, Rudman nu se mai schimbase. Făcuse baie în pielea goală în ocean, în fiecare noapte, dar din cauza murdăriei, hainele îi deveniseră scorţoase. În barbă începuseră să-i apară fire albe şi şchiopăta uşor din cauza unei schije care-i intrase în pulpă cu luni în urmă.

Mai erau deschise doar unul sau două restaurante, precum şi oficiul de telegraf de unde Rudman şi alţi ziarişti, care scriau despre războiul civil, îşi trimiteau corespondenţele zilnice. Rudman duse relatarea la oficiul de telegraf murdar, iar telegrafistul, un bătrân cu păr alb, des, şi o mustaţă pe oală, îi zâmbi obosit.

— Ce aveţi azi pentru mine, senor Rudman? întrebă el.

— Aceleaşi vechituri, zise acesta istovit. Vin aici mereu din 1935. După trei ani, de când tot scriu despre acest măcel, totul începe să sune la fel.

Stătu în faţa ghişeului şi citi încă o dată articolul scris de mână, întărind sau schimbând ici-colo câte un cuvânt.

*22 iunie 1938, ALICANTE, SPANIA.*

*Există perspectiva ca azi, ultimele trupe republicane să fie înfrânte definitiv în acest oraş aşezat pe coasta de sud, întrucât armata fascistă a generalissimului Franco se apropie de oraş.*

*N-a mai rămas aproape nimic din acest loc, care odinioară era pentru bogătaşii Europei un rai unde-şi petreceau vacanţa. Diferenţa nu este mare în comparaţie cu alte oraşe distruse în acest război care durează de trei ani şi care, de la Războiul de Secesiune din Statele Unite ale Americii, este cel mai groaznic război civil.*

*În această dimineaţă, pe cer, în locul bombardierelor naziste, au apărut, dornici de festin, vulturii care se rotesc în cercuri deasupra oraşului devastat.*

*Privind cu oroare la acest holocaust fratricid, mi-am amintit că, odată, am văzut în Africa o hienă, care este cel mai eficient gunoier al naturii, şi care, împuşcată în burtă, îşi mânca propriile maţe.*

*În acest război, în care fraţii se bat cu fraţii şi vecinii cu vecinii, biserica cu statul, Spania se autodevorează în timp ce „prietenii" ei italieni şi germani stau pe tuşă strigând „Ole!"*

*Ei i-au prezentat lui Franco cele mai moderne şi eficiente maşini ale morţii. Cât cinism — să transforme Spania în poligonul lor particular de încercare şi să folosească sângele spaniolilor pentru a-şi desfăşura experimentele lor groaznice. Armele perfecţionate aici vor fi folosite în următorul război mondial.*

Rudman puse jos creionul şi îşi apăsă ochii cu degetele.

— Dă-o naibii, zise el, trimite-o aşa, Pablo.

— *Si senor,* spuse telegrafistul.

Rudman ieşi afară. Un soldat republican stătea pe nişte cărămizi aşezate una peste alta şi scotea fasole dintr-o cutie de conserve cu baioneta pe care o folosea în chip de furculiţă. Era subţire ca o trestie, iar ochii de culoare deschisă erau adânc înfundaţi în orbitele întunecate.

Avea pe el o zdreanţă de cămaşă albă şi pantaloni de catifea reiată rupţi, iar pe umăr, o cartuşieră. Prin vârful ghetelor i se vedeau degetele de la picioare. Puşca lui, un Mannlicher tip vechi, era rezemată de cărămizi, lângă picioare.

— *Americano?* întrebă Rudman.

— Da. Şi tu? întrebă soldatul.

— Da. Pot să stau lângă tine?

— Sigur, ia o cărămidă şi stai jos.

Rudman se aşeză jos şi trase o duşcă de apă din bidonul lui.

— Cum te cheamă?

— Ce contează? Sunt doar un soldat.

Avea vocea răguşită din cauza prafului care se ridica din dărâmături.

— Eşti comunist? întrebă Rudman.

— Ei, pe naiba, nu. Îi urăsc doar pe ticăloşii ăştia de fascişti. Dacă nu-i oprim aici, o să ajungă repede în Coney Island. Cel puţin, aşa credeam când am venit aici.

— Şi acum nu mai crezi aşa?

— Să fiu al naibii dacă ştiu ce să cred. Ştii, până a veni aici, nu văzusem nici un om mort. N-am crescut pe stradă.

— Îţi pare rău că ai venit?

Soldatul râse.

— Prostii. E cineva bucuros că a venit? E ceva care crezi că trebuie să faci. Nu poţi să te plângi când treaba nu iese bine, nu?

— De unde eşti?

— Boston, Massachusetts. Ţara libertăţii. Nu eşti din Brigăzi, nu?

— Nu, sunt corespondent.

— Glumeşti? Pentru cine?

— New York Times.

— Ei, eşti mare mahăr, atunci.

— Aici nu există aşa ceva.

— Da, adevărat, e o chestie a naibii de sigură.

— De când eşti aici?

— Sunt aproape de la început, zise soldatul cu vocea răguşită. Cred că din noiembrie 1935. Al naibii de mult timp. Cred că am văzut tot. Am fost la Tortosa, în ziua când ticăloşii au decimat Brigada Lincoln. Am scăpat doar vreo zece-doisprezece. Decât să se predea, şase dintre ai noştri s-au înecat, încercând să treacă înot Ebrul. Hristoase, ce zi! Ne-au decimat cu tancurile. Atunci mi-am dat seama că s-a terminat totul. Această armată, formată din oameni nepregătiţi, nu mai poate să reziste mult timp. Problema e că nu ştim cum să ne oprim, o să luptăm până o să murim cu toţii.

— De ce nu te laşi păgubaş? De ce nu pleci?

— Un’ să mă duc? întrebă soldatul, privindu-l fix cu ochi trişti pe Rudman. Acasă nu pot să mă duc. Americanii zic că am încălcat legea venind să luptăm aici. Există un fel de înţelegere de neutralitate sau aşa ceva, zise el, rămânând cu privirea aţintită spre port. Un vapor britanic zăbovea în portul în ruină. Nu vreau să putrezesc în vreo puşcărie spaniolă. Poate că o să omor la ticăloşii ăştia până mă dau ei gata pe mine. De unde eşti? întrebă el, întorcându-şi din nou privirea spre Rudman.

— Ohio.

— Ia te uită! Adevărul e că până acum n-am cunoscut pe nimeni din Ohio. Ai fost acasă de curând?

Înainte de a răspunde, Rudman se uită îndelung la vaporul englezesc.

— N-am mai fost în State din 1933, răspunse el în cele din urmă.

— Isuse Hristoase! De ce?

— Treabă! De fapt, e o scuză care nu prea ţine.

— De când eşti în Spania?

— De la început. Am venit, am mai plecat. Din când în când, mă duc până în Germania cu ceva treabă.

— Eşti aici pentru sfârşit, nu-i aşa?

— Sper tare mult să nu fie aşa.

— Dar ştii că e adevărat. Tancuri italieneşti, avioane de vânătoare şi bombardiere nemţeşti... dacă te gândeşti, n-am avut nici o şansă, niciodată, zise el, după care se opri şi schimbă subiectul.

— Nu ţi-e dor, de State, vreau să zic?

— Sigur.

— Nu ţi-e dor de prieteni?

— N-am decât un prieten în America, zise Rudman, şi nici măcar nu ştiu unde e. Sunt... aproape patru ani de când n-am mai vorbit.

— Nici măcar nu scrie?

— Nu. Nu prea se omoară cu scrisul.

— Când ai de gând să te întorci acasă?

— Când se termină războaiele.

— Războaiele?

— Doar nu crezi că o să se oprească aici, nu? Asta e doar

încălzirea, doar preliminariile, soldat.

— Vezi cam pesimist lucrurile.

— Da, aşa e, râse Rudman. Din cauza meseriei.

— Nu-i adevărat... zise soldatul, apoi se opri pe neaşteptate şi ridică privirea.

Ochii i se îngustaseră şi îşi lăsase capul într-o parte.

— Auzi ceva? întrebă Rudman, punându-şi mâna streaşină la ochi şi scrutând cerul.

— Cred că da. Sunt sigur că a fost linişte înainte... zise el, apoi se opri.

O secundă mai târziu, Rudman auzi şi el zgomotul. Era uruitul caracteristic al bombardierelor ale căror motoare urlau la unison.

— Hristoase, ce-a mai rămas de bombardat? întrebă soldatul cu amărăciune în glas.

— Poate că sunt în trecere. Poate că se duc în altă parte.

— Nici vorbă. Mai bine să mergem în adăpost, adică în ce-a mai rămas din el.

Se ridicară şi porniră spre adăpostul aflat la mică distanţă. Umblau printre dărâmături şi cărămizi sparte, păşind cu grijă pe scândurile din care ieşeau ameninţătoare cuie ruginite. Zgomotul făcut de avioane devenise asurzitor. Se uitară în sus şi văzură vreo şase Junkere germane, care ieşiseră din formaţie şi ale căror motoare uruiau în timp ce se lansau în picaj spre sol.

— Isuse, sunt nenorocitele alea de Junkere! Hai să mergem! strigă soldatul şi începură să alerge.

Motoarele urlau în timp ce bombardierele se lansau în picaj, apoi vuiau aproape dureros când luau înălţime. După aceea se auzi cel mai înfiorător dintre toate zgomotele, un zgomot pătrunzător pe care amândoi îl cunoşteau bine, un vaier asurzitor, ce devenea tot mai puternic pe măsură ce bombele se apropiau de pământ, făcându-l să se cutremure în timp ce trăgeau o brazdă adâncă printre ruine. Zgomotul deveni mai puternic. Ei alergau mai tare. Rudman văzu intrarea în adăpost, dar tocmai atunci uşa se închidea.

— Aşteptaţi puţin! strigă el. Aşteptaţi!...

Dar glasu-i fu acoperit de vuietul bombelor. Vaierul deveni tot mai tare, tot mai puternic.

— Doamnelor şi domnilor, atenţie, vă rog. Acesta este principalul meci al serii. Un meci de box în cincisprezece reprize pentru titlul de campion al lumii la categoria grea. În acest colţ, în chiloţi negri şi cântărind o sută cinci kilograme, se află U-lanul de pe Rhin, din Berlin, *Germania,* challengerul Maa-x Schmeling!

În stadionul american izbucni un cor de huiduieli şi fluierături când boxerul nebărbierit şi posac, cu aspect de brută, se ridică. Neamţul răspunse cu un zâmbet dispreţuitor insultelor spectatorilor.

— Arată ca un nazist, zise Beerbohm.

— Are un cap tare ca piatra, răspunse Keegan. Dar Joe are ciocanul cu care să-l spargă.

Se uită în jurul său. În tribunele construite special pentru acest meci, erau aproape o sută de mii de oameni. Era cea mai mare mulţime văzută vreodată la un meci de box. Era un meci în care negrul din Detroit voia să-şi ia revanşa în faţa mândrei rase ariene.

Toţi îşi scoseseră de mult sacourile şi rămăseseră doar în vestă şi cămaşă. Transpirau cu toţii, dar nimănui nu-i păsa. Era un meci pentru care merita să transpiri.

— În celălalt colţ, în chiloţi albi, Joe Louis! Bombardierul Negru din Detroit, Michigan, campionul lumii la categoria grea, o sută de kilograme!

Mulţimea fu cuprinsă de frenezie şi, odată cu ceilalţi, şi Beerbohm şi Keegan. Toţi se ridicară în picioare, în timp ce americanul zvelt păşi dezinvolt în centrul ringului, ţinând un braţ ridicat. Continuau să ţipe când arbitrul îmbrăcat în smoching îi chemă pe cei doi boxeri în mijlocul ringului şi le dădu ultimele indicaţii.

Atmosfera era încărcată. Doi ani mai înainte, la Olimpiada din Germania, Hitler îl jignise pe Jesse Owens, cel mai mare atlet al tuturor timpurilor, cu care America se mândrea, refuzând să participe la ceremonia în cadrul căreia lui Owens i se decernaseră şase medalii de aur, pentru că Owens era un „negru american”. În aceeaşi vară, Schmeling şi Louis se întâlniseră prima oară. În repriza a douăsprezecea, Schmeling îi dăduse o lovitură puternică cu dreapta şi-l făcuse knock-out

pe Louis, ceea ce până atunci nu i se mai întâmplase niciodată acestuia din urmă.

Acum, doi ani mai târziu, venise momentul revanşei, iar mulţimea ştia asta. „Drace, se gândi Keegan, ăsta e meciul meciurilor, al tuturor timpurilor.” Era mai ceva decât lupta dintre David şi Goliat. Oare o să se simtă răzbunat dacă o să învingă Louis?

Louis arăta nemaipomenit. Louis părea pregătit. Louis avea moartea în ochi.

— N-o să reziste mai mult de cinci reprize, zise Keegan.

— Nu ştiu, băiete. Schmeling nu e totuşi cotlet de porc.

— Îţi baţi doar gura degeaba sau vrei să pui pariu? întrebă Keegan, care şedea împreună cu Beerbohm pe rândul doi, uitându-se atent la cei doi boxeri.

— Spune ce crezi.

— Pun pariu pe douăzeci de dolari că o să fie în picioare şi-n repriza a şasea.

— O să vedem, zise Keegan, trăgând din buzunar douăzeci de dolari.

Beerbohm scoase două hârtii de câte zece dolari. Keegan i le luă din

mână, le înfăşură în hârtia lui de douăzeci de dolari şi îi vârî în buzunarul de la cămaşă.

— De ce iei tu banii? întrebă Beerbohm, prefăcându-se că n-are încredere în el.

— Pentru că sunt bogat, Ned. N-o s-o şterg cu patruzeci de dolari nenorociţi. În schimb, tu eşti, cum să zic...

— Sărac... zise Beerbohm.

— Da, făcu Keegan dând din cap. Sărac e bine zis. Asta am vrut să spun.

Râseră amândoi. Keegan se simţea bine în seara aceea. Nu i se mai întâmplase de mult asta.

La un an după ce se întorsese din Europa, unchiul său Harry murise subit în urma unui atac de cord şi îi lăsase moştenire barul Killarney Rose. Timp de aproape un an, Keegan, care era deprimat, îşi consumase energia renovând ultimul etaj al clădirii şi transformându-l într-un apartament de lux în care se instalase el. Se gândea tot timpul la Jenny

Gould. Era o rană deschisă care n-avea să se vindece. Această durere îl însoţea din clipa în care se trezea, dimineaţa, şi până adormea, când temporar înceta. Deşi îşi dădea seama că durerea lui era în parte determinată de incertitudine — nu ştia dacă ea trăia sau murise — nu putea să-şi scoată ideea din cap şi nici timpul nu-i atenuase durerea. Treptat, se închisese în el, evitându-şi prietenii vechi, nerăspunzând la telefoane. Se dusese cu afaceri la Hong Kong, stătuse luni de zile singur la ferma lui din Kentucky, unde creştea cai, şi îşi petrecea timpul pe care-l avea într-un separeu din local pe care-l folosea ca pe un fel de birou.

Începând de marţi până sâmbătă, Beerbohm venea la Killarney Rose în fiecare zi, aproape la aceeaşi oră — patru şi zece. Şedea pe acelaşi taburet în spatele barului şi bea două halbe de bere cu whisky, preparate pe loc din Seagram's Seven şi Schlitz de la butoi, apoi pleca, întotdeauna la cinci şi patruzeci, să prindă expresul de Jamaica, unde locuia singur, într-un apartament cu două dormitoare. N-avea nici un motiv să se grăbească să plece acasă, exceptând faptul că Beerbohm era, în primul rând, un om al obişnuinţelor. Făcea parte din programul său zilnic să ia trenul de cinci şi cincizeci de minute; în al doilea rând, era un alcoolic potenţial. Nu bea mai mult de două halbe de bere cu whisky. După asta, era ameţit uşor. După ce dădea pe gât cele două halbe, o singură înghiţitură în plus dintr-o băutură preparată cu whisky l-ar fi făcut praf. Devenea plângăreţ şi nu se mai putea ţine pe picioare.

Keegan îl cunoştea pe Ned Beerbohm de douăzeci de ani, de când el avea doar cincisprezece ani şi lucra la barul Killarney, iar Beerbohm era un tânăr reporter. Acesta din urmă străbătuse drumul obişnuit — reporter, redactor, beţiv. Urmase o cură de dezalcoolizare şi pornise din nou de la pupitrul de corector, urcând din nou scara ierarhică, până la funcţia de redactor responsabil cu ştirile zilei. Avea încă ochii tulburi şi neliniştiţi şi înfăţişarea tipică pentru alcoolici. Beerbohm era unul dintre puţinii oameni cărora Keegan nu le spusese povestea lui tragică. De ce să-l bată la cap — Beerbohm era o enciclopedie ambulantă a evenimentelor

zilei. Probabil că auzise.

De obicei, era îmbrăcat într-un costum albastru sau gri, şifonat, avea o cravată roşie ce-i atârna sub gulerul deschis, boţit şi rupt, cu un ziar îndoit şi îndesat în buzunarul de la haină, şi o pălărie gri, împinsă pe ceafă. Beerbohm era întotdeauna primul care apărea la bar, urmat, la scurt timp, de reporteri şi redactori de la *Mirror, News, Herald Tribune* şi *Journal American.* De-a lungul anilor, Killarney Rose îşi păstrase poziţia de crâşmă favorită a comunităţii ziariştilor din oraş.

Dialogul era invariabil acelaşi.

— Pfiu, obişnuia să spună Beerbohm, lăsându-se să cadă ca un sac cu pietre pe taburetul înalt de la bar. A fost o zi îngrozitoare.

La care Keegan răspundea:

— Spui asta în fiecare zi.

Apoi Tony, barmanul, îi aducea lui Beerbohm halba cu bere şi cinzeaca cu Seagram’s Seven, iar Ned îi arunca ziarul lui Keegan care era în separeul din spate şi aştepta să fie invitat acolo.

— Deprimant, zicea Beerbohm. Fiecare articol e apocaliptic.

— Lumea e apocaliptică, Ned, îi răspundea Keegan, fără să-şi ridice privirea.

Beerbohm scutura din cap, ţinea cinzeaca deasupra halbei cu bere şi turna cu grijă whisky-ul, privind cum lichidul gros şi uleios se lasă imediat la fundul halbei unde se infiltra în bere, ca o umbră cafenie de fum. Apleca mult halba, sorbea whisky-ul şi apoi, ca să-i piară gustul amar al acestuia, bea berea. După aceea îşi sugea buzele, ofta şi împingea paharul gol spre Tony, fost luptător de categorie grea, care se ocupa de partea din spate a barului Killarney.

Era un ritual. De cinci ori pe săptămână. Era la fel de regulat ca răsăritul soarelui. Aşa se prezenta relaţia dintre ei, asezonată cu o excursie la vreun meci de baseball sau la vreo competiţie sportivă deosebită, cum era acest meci.

Cei doi boxeri se întoarseră fiecare în colţul său. Nimeni nu şedea jos. Zarva crescuse. Atmosfera era încărcată.

Louis era uşor aplecat în faţă, ochii lui reci fixându-l pe Schmeling, în colţul opus al ringului, de parcă i-ar fi luat măsura. Germanul îi evită privirea şi îşi întoarse capul, vorbi cu antrenorul lui, apoi se uită la masa uriaşă de oameni.

Se auzi gongul.

Se apropiară unul de altul. Schmeling avea un mers târşâit. Mişca un picior, apoi îl aducea şi pe celălalt lângă primul. Louis se mişca mai uşor, mai elegant, în pofida trupului său masiv. Ochii lui Louis semănau cu ai unei cobre care-şi pândeşte victima în aşteptarea momentului potrivit. Câteva clipe, boxară uşor, dar, pe neaşteptate, Schmeling îşi împinse înainte dreapta, aceeaşi dreaptă care cu doi ani în urmă îl scosese pe Louis din luptă.

Pumnul izbi puternic, cu un zgomot înfundat, în maxilarul lui Joe. Acesta scutură doar din cap. Atâta tot. Se purta, ca şi cum Schmeling i-ar fi trimis o sărutare pe vârful degetelor. Se mişca de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi, pentru o clipă, ochii lui Schmeling se măriră de spaimă. Atunci începu bătaia crâncenă.

Louis se dezlănţui. Cu dreapta şi cu stânga, îi dădea neamţului lovituri puternice, năucitoare, care vâjâiau prin aerul încălzit de reflectoare şi-l băgau între corzi. Apoi Louis îi dădu un croşeu de stânga pe care Schmeling nici nu-l văzu. Lovitura îl aruncă întâi în aer, apoi între corzi, unde se clătină de parcă ar fi fost beat. Rămase acolo uluit, zăpăcit şi surprins, în timp ce un braţ i se bălăbănea pe coarda de sus.

Frica i se întipărise pe fiecare muşchi al feţei. Louis era peste el, lovindu-l cu stânga şi cu dreapta. În cele din urmă, arbitrul îi despărţi. Schmeling se clătină pe picioare. Arbitrul începu să numere, dar Schmeling se întoarse din nou în mijlocul ringului.

— O să-l dea gata din prima repriză, zise Keegan. Ia-ţi la revedere de la bani.

De fiecare dată când Louis îl lovea cu putere pe neamţ, Keegan simţea o plăcere nemaipomenită, ca şi cum l-ar fi pocnit el. Fiecare pată de sânge de pe faţa zdrobită de pumni a lui Schmeling era pentru el un alt prilej de satisfacţie. În mijlocul mulţimii transpirate şi care striga, el stătea în picioare cu pumnii încleştaţi, cu ochii ieşiţi din orbite şi ţipa:

— Omoară-l! Omoară-l! Omoară-l pe ticălosul de nazist!

Striga cu atâta patimă, încât până şi Beerbohm fu surprins.

În timp ce Schmeling îşi întoarse capul, uitându-se cu ochi rugători spre colţul său, primi o dreaptă nemiloasă în maxilar. Keegan auzi, prin vacarmul pe care-l făcea mulţimea, cum trosni osul în momentul în care pumnul lui Joe izbi maxilarul. Lovitura puternică îl aruncă pur şi simplu pe Schmeling la podea.

Era rănit. Înnebunit, îşi rotea ochii încercând să se dezmeticească. În momentul în care arbitrul ajunse cu număratul la trei, se ridică în picioare, cu mare greutate, de parcă se mişca cu încetinitorul.

Cu braţele doar puţin ridicate, cu garda deschisă, rănit şi neputincios, privea înnebunit în gol, în timp ce următoarea dreaptă a lui Joe îi zdrobi maxilarul deja umflat. Căzu jos din nou. Mănuşile măturară podeaua în timp ce cădea în genunchi, iar capul i se clătina. Se ridică din nou, abia ţinându-se pe picioare, complet ameţit şi cu genunchii moi. Louis, regele boxerilor, se apropie din nou de el şi-l lovi cu putere.

— Isuse! strigă Beerbohm.

— Dă-i! urla Keegan. Mai dă-i una! Dă-i una ticălosului, să ajungă înapoi în Germania, de unde a venit!

Pe scurt, după patru ani de durere şi amărăciune, privind cum acest reprezentant al arianismului era făcut knock-out şi umilit, Keegan încercă pentru o clipă un sentiment de uşurare. O clipă, i se păru că ura i se domolise, că o uitase pe Jenny Gould şi Dachau. Îşi folosise relaţiile politice. Trimisese sute de mii de dolari în Germania, ca să fie folosiţi pentru a o elibera pe Jenny. Dar nu aflase nimic, nu realizase nimic. Dăduse greş în singurul domeniu în care avea cu adevărat nevoie să reuşească. Aşa că, privindu-l pe boxerul negru, avu senzaţia că era răzbunat.

Louis lovi din nou. Era ca un arc însufleţit care izbea cu furie în maxilarul rupt al lui Schmeling, spulberându-i speranţele. Apostolul arianismului căzuse cu faţa în jos pe podeaua tare a ringului.

Keegan văzu bucuria din ochii lui Joe Louis în timp ce se

îndrepta cu paşi eleganţi spre un colţ neutru. Cu coada ochiului, Keegan văzu prosopul alb venind în zbor dinspre colţul lui Schmeling şi căzând la picioarele arbitrului. Acesta îl luă şi-l aruncă peste umăr. Când începu să numere, prosopul se legăna pe corzile ringului.

Unu... doi... trei... patru... cinci...

Mulţimea înnebunise. Pe omul de colţ şi pe antrenorul lui Schmeling îi cuprinsese frica.

Arbitrul se uită în jos la nazistul bătut măr şi se opri din numărat, îşi desfăcu mâinile cu palmele în jos şi zise:

— Out!

Din prima rundă. Se stârni un vacarm nemaipomenit.

Şi astfel, în acea seară de iunie a anului 1938, Joe Louis îşi luă în cele din urmă revanşa.

La rândul lui, Keegan simţea că-i creştea inima, privind cum trăgeau corpul zdrobit al lui Schmeling în colţul lui. Fusese un moment dulce-amărui, cum este gustul pe care ţi-l dă răzbunarea. Dar nu era destul.

Nu era destul pentru cei patru ani de chin. Patru ani fără o scrisoare sau un cuvânt de la Dachau. Trăia Jenny sau murise? Keegan nu ştia.

Putea să fie destul?

Niciodată n-ar fi putut să fie destul.

# 34

La Killarney Rose era mare animaţie din cauza victoriei. Oamenii strigau, ciocneau paharele, dansau printre mese, după o melodie cântată la tonomat de Count Basie şi care abia se auzea. Parcă era Anul Nou. Cineva se ridică în picioare la bar şi începu să numere:

— Unu... doi... trei... patru... cinci...

— Out! ţipa lumea.

Apoi cineva fredonă câteva măsuri din „Yankee Doodle” şi toată lumea începu să cânte.

Beerbohm şi Keegan şedeau în separeul din spate. Cântau şi râdeau, savurând acest moment în care poporul american îşi luase revanşa.

— Ce moment plăcut, zise Keegan. Ştii, o clipă am simţit... am simţit...

Se opri, căutând să găsească cuvântul potrivit.

— Că eşti chit? îi sugeră Beerbohm.

— Chiar la asta s-o reduce totul, Ned? Să fii chit?

— Ia-o aşa, zise Beerbohm. Ura este foarte la modă în zilele noastre. Nemţii îi urăsc pe evrei, italienii pe africani, japonezii pe chinezi, fasciştii pe comunişti, iar spaniolii se urăsc unii pe alţii. Vreau să spun că nu condamn acest lucru. Îţi face bine să-ţi iei revanşa. Când laşi la o parte tot ce e inutil, atunci poţi să-ţi concentrezi atenţia spre ceea ce te doare cu adevărat. Într-o zi, o să poţi şi tu să priveşti lucrurile în felul acesta.

— Cred că n-am gândit niciodată în acest fel până acum.

— Fă aşa. Tata Coughlin este terminat. Huey Long e mort. Liga este pe punctul de a fi scoasă în afara legii. Louis tocmai l-a dat gata pe Schmeling. Nu te lăsa prietene, s-au plătit ceva poliţe.

— Nu destule.

— Tu visezi o pradă grasă, ce-i drept. Eşti la vârsta când ai vrea să-l omori pe Hitler. Pe Hitler l-ai vrea tu.

— Cum de-ai devenit aşa deştept?

— Am îmbătrânit, zise Beerbohm, zâmbind.

Keegan zâmbi şi el şi zise:

— A fost o seară nemaipomenită, hai să n-o stricăm.

Un tânăr cu pantaloni bufanţi şi bască intră sfios în local. Făcu ochii mari când îi văzu pe oameni cum se distrează şi-şi croi drum spre bar. Îşi puse mâinile pâlnie la gură şi îi strigă ceva lui Tony care arătă cu capul spre separeu. Complet intimidat, băiatul porni grăbit prin mulţime, privind direct înainte.

— Do... do... domnule Beerbohm, zise el, bâlbâindu-se.

Ned ridică privirea şi zâmbi.

— Salut, Shorty, ce faci aici?

— Domnul MacGregor, de la secretariatul de redacţie, care lucrează de noapte, m-a rugat să dau o fugă şi să vă aduc asta, zise el, întinzându-i lui Beerbohm un plic.

— Mulţumesc, puştiule. Shorty, acesta este domnul Keegan. El e proprietarul barului. Shorty este unul dintre cei mai buni curieri ai noştri.

Rupse plicul şi scoase afară o foaie de hârtie.

— De când eşti la ziar? întrebă Keegan.

— De aproape un an, domnule.

— Ştii ce, du-te acolo şi spune-i lui Tony, barmanul ăla voinic, să-ţi dea un cârnat şi un pahar cu sifon în contul casei.

— Da? Mulţumesc!

— Bine!

Băiatul se îndepărtă repede, iar Keegan se întoarse spre Beerbohm. Acesta era complet schimbat la faţă şi îi fugise tot sângele din obraji.

— Ce dracu’ ţi s-a întâmplat, Ned? întrebă Keegan. Arăţi de parcă tocmai a început Cel de-al Doilea Război Mondial.

— E ceva cam tot atât de rău, zise Beerbohm şi împinse peste masă o cablogramă.

Keegan ştiu înainte de a fi citit. Ştia ce scria în ea. Patru ani se temuse de această telegramă.

— Îmi pare rău că tocmai eu sunt cel care ţi-o dă, zise Beerbohm.

Telegrama era scurtă şi la obiect:

BERT RUDMAN A FOST OMORÂT AZI LA PRÂNZ LA ALICANTE ÎN TIMPUL UNUI BOMBARDAMENT AERIAN. RUDMAN

ERA ÎMPREUNĂ CU DIVIZIA A CINCEA VICTORIA. ATACAT DE BOMBARDIERE GERMANE. MORT PE LOC. URMEAZĂ ALTE AMĂNUNTE. RUGĂM DAŢI INDICAŢII ÎN CE PRIVEŞTE RĂMĂŞIŢELE PĂMÂNTEŞTI. CU RESPECT. ŞEFUL AGENŢIEI DIN MADRID.

Keegan se uită fix la telegramă câteva minute, citind-o şi recitind-o, sperând că poate nu înţelegea ceva din mesajul extrem de lapidar. Simţi o gheară dureroasă în gât. În el se reaprindea vechea mânie.

— Lua-i-ar dracu'! zise el cu o voce răguşită, izbind cu pumnul în masă. Lua-i-ar dracu' pe ticăloşii ăia mizerabili!

— Îmi pare-al naibii de rău, băiete, zise Beerbohm. Ştiu cât de apropiaţi aţi fost.

Keegan tăcu o clipă sau două, apoi scutură din cap.

— Nu, nu ştii, zise el, rostind cu tristeţe nemărginită fiecare silabă. N-am mai fost apropiaţi de când am plecat din Europa.

— Credeam... zise Beerbohm surprins.

— Că era cel mai bun prieten al meu? A fost. A fost unul din acei oameni în stare să-ţi facă viaţa mai frumoasă, care iubea oamenii.

Se opri şi respiră adânc, încercând să se stăpânească. Începu să vorbească, poticnindu-se, despre Rudman şi Jenny şi despre vara aceea petrecută la Paris. Despre von Meister şi Conrad Weil şi despre Vierhaus, micul ghebos ticălos. Despre prietenie şi trădare şi despre tâmpeniile pe care le facem uneori şi nu putem să le mai reparăm.

— Nu sunt sigur că i-am spus vreodată ce părere bună am despre el. Obişnuiam să-l necăjesc tot timpul... de fapt, avea mai mult curaj decât oricare om pe care l-am cunoscut vreodată. Întotdeauna se ducea înapoi, să afle şi mai multe lucruri. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple asta. Ironia sorţii, nu? Probabil că nimeni n-a scris mai mult ca el despre ce se întâmplă în Germania, iar un blestemat de avion nemţesc îl omoară în Spania.

Se opri şi respiră adânc de câteva ori.

— Pot să păstrez asta? întrebă, ridicând telegrama.

Beerbohm încuviinţă din cap.

— Nu mă simt în stare să vorbesc cu cineva acum, zise Keegan.

Stătu destul de mult timp cu ochii ţintă spre partea din faţă a barului. Simţea că o gheară îi strânge pieptul şi gâtul. În faţa morţii neaşteptate a prietenului său, dorea cu disperare să aibă doar cinci minute în care să-i spună lui Bert ce mult însemnase pentru el prietenia lui, ce mult îi simţise lipsa în ultimii câţiva ani, cât de mult îi admirase talentul, curajul şi perspicacitatea, cât de mult învăţase de la el şi de la Jenny despre dragoste şi devotament. Era prea târziu. Nu se mai putea face nimic. Împături telegrama de câteva ori şi o vârî în buzunar.

— Tmi pare rău, prietene, zise el, fără să se adreseze cuiva anume. Îmi pare rău.

În cele din urmă, se ridică în picioare şi porni pe jos până ajunse la Bulevardul 5, trecu de catedrala St. Patrick, traversă şi intră pe Bulevardul 3, apoi se întoarse, mergând la întâmplare şi gândindu-se la cei doi mai buni prieteni ai săi. Beerbohm avea dreptate, voia să facă rău cuiva, să se răzbune. Dar pe cine să se răzbune? Cumpără ziarul *The News* de la un stand de ziare. Pe prima pagină era relatarea lui Bob Considine.

*„Ascultă, prietene,* începea articolul, *pentru că o spune unul ale cărui palme sunt încă umede, al cărui gâtlej este uscat şi care nu şi-a revenit încă din uimire, văzând cum Joe Louis l-a făcut knock-out pe Max Schmeling”...*

„Hristoase, se gândi el, ce fac? M-am apucat să citesc despre un meci de box?” Aruncă ziarul într-o cutie de gunoi şi se întoarse la Rose, refugiindu-se în separeul său din spate.

Simţi însă că îi era peste puteri să suporte bucuria mulţimii, aşa că urcă în apartamentul său. Luă o sticlă de şampanie din frigiderul încăpător, trei pahare cu picior din vitrină, se duse în camera de zi şi luă din raftul de cărţi un album cu tăieturi din ziare. Se aşeză pe canapea, scoase dopul şi umplu cele trei pahare, apoi ciocni paharul său de celelalte.

— *Salud,* zise el.

Începuse să facă un album cu tăieturi din ziare de când Rudman plecase în Etiopia şi lipise cu grijă fiecare articol.

Intenţionase să i-l dea lui Bert ca o ofrandă a păcii când acesta avea să se întoarcă, în cele din urmă, din războaie. Începu să dea, una după alta paginile, oprindu-se din când în când să recitească vreo relatare deosebit de incisivă sau plină de semnificaţie.

*MUSSOLINI INVADEAZĂ ETIOPIA*
*AVIOANE BOMBARDEAZĂ POPULAŢIA CIVILĂ*
*de Bert Rudman*

*ADOWA, ETIOPIA. 3 octombrie 1935. Triburile desculţe ale lui Haile Selassie, supranumit şi Leul din Iudeea, împărat al Etiopiei şi descendent direct al regilor din Ras Tafari şi prinţ al unor triburi străvechi de pe Nil, au fost azi atacate de tancuri, avioane de bombardament şi de trupele încălţate ale lui Benito Mussolini, frizerul care a devenit dictator al Italiei.*

*Proiectile şi bombe incendiare au sfâşiat cu vaierele lor cerul nopţii şi s-au abătut asupra populaţiei civile lipsite de apărare. Mijloace moderne de luptă, ai putea fi tentat să zici. Dar ce mult aminteşte scena de mai sus de Apocalips! În haosul care a urmat, în oraş au izbucnit incendii uriaşe. Oamenii, răniţi sau numai speriaţi, alergau înnebuniţi prin flăcări.*

Şi după mai puţin de şase luni...

*ETIOPIA CADE PRADĂ ITALIEI*
*MASACRAREA UNOR OAMENI NEVINOVAŢI*
*de Bert Rudman*

*ADDIS ABEBA, ETIOPIA. 28 februarie 1936. Leul din Iudeea a fost prins şi îmblânzit de legiunile romane ale dictatorului Mussolini. Obţinând această victorie, Italia şi-a profanat propria casă...*

În vara anului 1936, Războiul Civil din Spania devenise o realitate, şi Rudman era în mijlocul lui, unde avea să stea aproape continuu până murise.

*ASUPRA CAPITALEI SPANIEI SE ABATE MOARTEA*
*ÎN TIMP CE FASCIŞTII DECLARĂ RĂZBOI*
*de Bert Rudman*

*MADRID, SPANIA. 22 iulie 1936. Noaptea trecută, în timp ce rebelii fascişti ai generalului Francisco Franco au atacat acest punct întărit al republicanilor, în Spania a izbucnit în cele din urmă, Războiul Civil...*

*MII DE OAMENI NEVINOVAŢI MOR*
*ÎN URMA RAIDURILOR AERIENE FASCISTE CRIMINALE*
*de Bert Rudman*

*GUERNICA, SPANIA. 27 aprilie 1937. Bombardiere şi avioane de vânătoare germane au apărut azi pe neaşteptate pe cerul acestui oraş basc şi, în semn de represalii, au bombardat şcoli, spitale, ferme şi pieţe şi au omorât mii de oameni nevinovaţi.*

Articolele lui erau un mozaic impresionant dintr-o lume care înnebunise. Era ca şi cum un văl negru de întuneric fusese aruncat asupra Europei şi Africii şi, pentru că întunericul se răspândea, Dachau era pierdut în mijlocul acestui întuneric, era doar un punct în centrul imperiului care se întindea.

*OVAŢIONAT DE MULŢIME*
*HITLER INTRĂ TRIUMFĂTOR ÎN AUSTRIA*
*de Bert Rudman*

*VIENA, AUSTRIA. 14 martie 1938. Adolf Hitler, care a părăsit acest oraş austriac tânăr şi sărac, s-a reîntors azi triumfal, pretinzând că face parte din această naţiune.*
*Dictatorul a străbătut în maşină străzile oraşului, în timp ce mulţimea îl aclama, strigând „Heil Hitler” şi „Sieg Heil” şi arunca flori în faţa maşinii...*

Şi alt articol prevestitor de rele...

*GERMANIA PREGĂTEŞTE*
*CÂTEVA LAGĂRE DE CONCENTRARE NOI*
*de Bert Rudman*

*BERLIN, 7 august 1938. Naziştii au deschis trei noi lagăre de concentrare în Germania şi, potrivit unor surse confidenţiale, mai sunt în curs de construcţie alte câteva.*

Keegan fu frapat de faptul că prietenul său înstrăinat fusese vestitorul propriei lui deznădejdi. Cu fiecare relatare, nenorocirea care se abătuse asupra lui Jenny părea mai fără ieşire. Oare mai trăia? Oare fusese torturată sau brutalizată în cloaca aceea nazistă infamă?

În album mai era un articol, lipit mai târziu, care-l impresionase în mod deosebit pe Keegan. Fiecare rând era străbătut de tristeţe şi degaja sentimentul destinului pecetluit. Fusese scris ca şi cum Rudman prevăzuse viitorul şi ştia că zilele îi erau numărate.

*UN DINEU LINIŞTIT DE ANUL NOU LA BARCELONA*
*de Bert Rudman*

*BARCELONA, SPANIA. 1 ianuarie 1938. Aseară, câţiva corespondenţi americani ne-am adunat să sărbătorim împreună, potrivit tradiţiei, ajunul Anului Nou la bistroul nostru preferat. Din local n-a mai rămas decât o groapă în pământul acoperit de dărâmăturile provocate de război. În jurul nostru, în acest oraş asediat, duhoarea morţii se simte puternic în aer.*

*Am adus o lanternă, nişte brânză şi o sticlă cu vin şi ne-am aşezat pe nişte scaune rupte, iar la miezul nopţii am cântat „Auld Lang Syne". Am plâns prietenii dispăruţi din ambele tabere, în această luptă tristă, şi am vorbit despre casă, familie şi prietenii pe care nu i-am văzut de mult timp.*

*În timp ce stăteam acolo, uitând pentru o clipă de acest război înspăimântător, nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc că, dacă Franco şi hoardele lui reuşesc să câştige acest război civil, Franţa se va trezi prinsă între Germania şi o nouă citadelă fascistă. În felul acesta, Spania se poate făli cu*

*faima de tristă amintire că a fost ultima repetiţie generală a celui de-al Doilea Război Mondial.*

Francis Keegan rămase cu ochii ţintă la album. Nu mai citea. Gândurile lui călătoreau în timp când auzi soneria de la uşă. Se hotărî să nu răspundă, sperând că cel care suna va pleca. Soneria însă nu se opri şi, în cele din urmă, se ridică şi deschise.

În cadrul uşii stătea Vanessa Bromley.

# 35

— Bună, Frankie Kee, spuse ea cu glas dulce, zâmbindu-i fermecător.

Era atât de surprins văzând-o, încât la început se bâlbâi. Dintr-odată, îi reveni în minte gara din Berlin cu aproape cinci ani în urmă.

O revedea pe Vannie aruncându-i bereta. El reîntorcându-se pe jos la hotel, singur prin ploaie, şi gândindu-se nu la ea, ci la Jenny. Trimisese flori fără carte de vizită.

Vannie arăta nemaipomenit. Purta, trasă pe o sprânceană, o pălărie neagră Chanel, în picioarele ei lungi avea ciorapi negri de mătase, iar corpul superb punea în valoare un taior din mătase gri, cu un guler de catifea neagră, prins cu un diamant. Era îmbrăcată ca să dea gata pe cineva şi îşi dădu seama că el era cel vizat.

„A nimerit-o prost”, îşi zise în sinea lui. Dar n-apucă să-şi termine gândul, că spuse şi ea acelaşi lucru:

— Îmi pare foarte rău, Kee, zise ea. Tocmai am auzit de Bert.

— Cum ai ştiut că sunt aici?

— Ei, zise ea aproape cu tristeţe în glas, ştiu. Pot să intru?

— Bineînţeles. Ce s-a întâmplat? întrebă el, dându-se înapoi şi deschizându-i larg uşa.

Livingul era o încăpere mare cât o hală, cu o fereastră aproape cât peretele şi care dădea într-un balcon de unde se vedea până la East River. De partea cealaltă a camerei, uşile cu canaturi de sticlă erau larg deschise şi o boare uşoară se strecura printre draperii. Mobila, lămpile, mesele erau rotunjite la colţuri şi dădeau o senzaţie de linişte şi confort proprii artei deco, stilul pe atunci la modă. Camera era zugrăvită în tonuri pastelate de gri, galben, bleu. Pe pereţi erau trei picturi impresioniste, dintre care una aparţinea lui Picasso — pictor spaniol recent descoperit. O latură a camerei era dominată de un şemineu din cărămidă, iar în partea cealaltă se înălţau, din podea până în tavan, rafturi cu cărţi. Atât şemineul, cât şi rafturile se armonizau cu culorile şterse

şi imprimau încăperii un puternic aer bărbătesc. Pe o masă, aşezată într-un colţ, era o fotografie în care erau Jenny, Bert şi Keegan la Longchamp. Era singura fotografie din cameră.

Vanessa observă pe măsuţa joasă, lângă albumul cu tăieturi din ziare, cele trei pahare.

— Vai, se bâlbâi ea, dintr-odată jenată. N-am ştiut că ai pe cineva la tine. Ce neobrăzare din partea mea.

— N-am pe nimeni, zise el plictisit.

Ea privi din nou paharele, iar el se întrebă cum trebuia să arate un om, stând singur în casă, cu trei pahare de şampanie în faţă. Cum dracu' să-i explice asta? se întrebă.

— Beam... Îmi luam la revedere de la Bert. De ce nu bei şi tu?

— Scuză-mă, cred că a fost o obrăznicie...

— Mă bucur c-ai venit, o întrerupse el. Hai să-ţi dau un pahar de şampanie.

— De ce nu pui o coajă de lămâie într-unul din astea? întrebă ea zâmbind.

— Mai ţii minte?

— Îmi amintesc fiecare clipă din cele două zile, răspunse ea direct. Ştiu şi despre prietena ta şi ce i s-a întâmplat. Ai suferit mai mult decât este omeneşte cu putinţă. Nu poţi să stai singur toată viaţa, Kee.

El zâmbi în timp ce-i turna în pahar.

— Scrie undeva?

— Nu, zise ea cu o uşoară tristeţe în glas.

Luă paharul şi se duse după el în balcon. Briza uşoară a verii îi înfoie gulerul. Ea se rezemă de balcon, cu ochii ţintă pe un remorcher care urca fluviul, duduind.

— Îmi spune inima mea.

— Inima ta?

Îşi scoase pălăria şi îşi scutură uşor capul. Părul i se desfăcu. Îl lăsase să crească până la umeri.

— Sunt absolut lipsită de ruşine când e vorba de tine, zise ea. De patru ani, mă duc la orice bar care se inaugurează, la toate vernisajele, la toate petrecerile, la restaurantele tale preferate, sperând să dau de tine întâmplător. Dar tu nu te duci la vernisaje şi la petreceri. Cred că mănânci acasă.

— Am devenit un bucătar nemaipomenit, Vannie, zise el.

Nu mă simt încă în stare să ies în lume.

— După patru ani! Ai aici prieteni care ţin la tine şi care-ţi duc dorul. Se întoarse spre el, rezemându-se de balustrada balconului: Unul, în orice caz.

Era la fel de superbă cum fusese la Berlin, dar nu mai avea privirea inocentă şi luminoasă de altădată. Părea puţin cinică şi pe faţa ei apăruseră primele semne crude ale maturităţii.

— Am auzit că te-ai măritat.

— Deci, vorbeşti totuşi cu oamenii vii.

— N-am făcut niciodată parte cu adevărat din lumea ta, Vannie. Tatăl tău mi-a spus clar acest lucru.

— Ce anume?

— Că aş fi acceptat, dacă aş juca după regulile lor.

— Ceea ce n-ai vrut să faci.

— Dumnezeule, eu nu sunt aristocrat. N-am nici o picătură de sânge albastru. Ultima petrecere la care am fost... cred că a fost cu trei ani în urmă, după prima cursă a vaporului *Normandie.* Marilyn Martin mi-a povestit despre tine.

— Ştiu. Te-am văzut doar o clipă. Ţii minte?

El încuviinţă încet din cap.

— Sigur că ţin minte. Erai cea mai grozavă femeie de acolo...

*

Superbă şi mândră, *Normandie* naviga semeaţă către portul New York, îndreptându-se spre dana ei, în timp ce mii de oameni se aliniaseră pe chei, aclamând-o. Sute de bărcuţe se înghesuiau în jurul ei, ca nişte căţeluşi în jurul unui câine danez. Nava tocmai bătuse, în prima ei cursă, recordul mondial de viteză, depăşind uşor recordul anterior, stabilit de nava germană Bremen, aşa că mulţimea era nemaipomenit de veselă. Trompetele sunau, sirenele şuierau. O furtună de confeti se abătuse peste Wall Street, în timp ce nava aluneca puţin mai departe de Manhattan, în drumul ei spre golful Hudson. În timp ce descria o curbă largă, pentru a intra în dana ei din apropiere de capătul Străzii 49, vest, izbucniră focuri de artificii.

Keegan ajunsese tocmai când petrecerea, care începuse pe puntea mare, luminată, a clasei întâi, se mutase în salonul principal. Trio-ul lui Benny Goodman terminase pauza şi începuse să cânte „I Got Rhythm”. Cei vreo cinci sute de invitaţi de marcă ai liniei de navigaţie franceze se înghesuiau lângă scenă, aplaudând interpretarea lui Goodman, tunetele pe care le scotea Gene Krupa din tobele lui şi contrapunctul subtil al lui Teddy Wilson ale cărui degete abia atingeau clapele. În partea din spate a platoului de dans, departe de ochii mulţimii, invitaţii cei mai curajoşi dansau cu frenezie în ritm de jazz: se îndepărtau şi se apropiau de partenerii lor, învârtindu-se şi bătând din picioare într-un ritm drăcesc. Keegan îşi luase ceva de băut şi-şi pusese câteva sandvişuri într-o farfurie când auzi o voce în spatele lui:

— Francis?

Se întoarse şi privi în jos, la o femeie minionă. Părul ei era roşcat, tuns foarte scurt, încât i se vedea ceafa. Purta pe cap o pălărie în formă de clopot, din paiete. Ochii verzi erau enormi şi plini de viaţă. Radia toată numai energie. Rochia albă cu paiete, destul de decoltată, îi punea în evidenţă silueta splendidă. În timp ce se mişca, paietele micuţe sclipeau şi licăreau, părând că tremură. Parcă-i un spiriduş, se gândi Keegan, un drăcuşor, care când apare, când dispare.

— Marilyn, zise el. Îmi pare bine că te văd.

— Nu m-ai uitat, strigă ea, evident plăcut impresionată.

Era şi el surprins. N-o văzuse de ani de zile. La colegiu, făcuse parte din aceeaşi gaşcă cu fratele ei şi ultima dată când o văzuse, fusese înainte de absolvire — înainte ca larva să se transforme în fluture.

— Ai văzut-o pe Vannie de când te-ai întors? întrebă ea pe neaşteptate.

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Înainte ca el să aibă timp să răspundă, ea zise:

— Am fost răutăcioasă. Ştiu că n-ai văzut-o. E cea mai bună prietenă a mea.

— Vanessa Bromley?

Ea încuviinţă din cap.

— I-auzi, zise el, neştiind ce să spună.

O luară încet spre partea din faţă a încăperii, ca să vadă

mai bine orchestra lui Goodman.

— E şi ea aici? întrebă el.

— O să fie. Este la tea...tru, zise ea, pronunţând lent şi sofisticat cuvântul, apoi ridică ochii spre el, privindu-l lung şi adăugă repede: Dar ar veni într-o clipă, dac-ar şti că eşti aici.

— Te rog să încetezi, zise el iritat.

Conducătorul formaţiei, un bărbat înalt, cu ochelari, era ca o insulă liniştită în mijlocul unui taifun. Numai degetele lui parcă prinseseră viaţă şi zburau de-a lungul clarinetului, de parcă l-ar fi ars clapele, în timp ce Krupa, cu faţa lui de bebeluş, era exact opusul lui. Ca un vârtej fermecat, transforma fiecare lovitură pe care o dădea în toba lui într-o împuşcătură de pistol.

— Te rog, nu pleca până nu vine, zise, aproape fără să vrea, Marilyn. Este foarte nefericită.

— Marilyn...

— În orice caz, e nostim. Nu te-am văzut de... zece ani? Zece ani! Tatei îi plăceai. Zicea că erai singurul nebun din toată gaşca.

— Nu l-a cunoscut pe Freddie Armistead?

— Freddie nu era nebun, el era dement incurabil.

Fără să vrea, Keegan zâmbi, amintindu-şi.

— Îţi aduci aminte când a săpat groapa aia în Quad şi a băgat calul în ea? Le-a trebuit o zi să-l scoată de-acolo. N-au ştiut niciodată cine a făcut-o.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu bătrânul Armistead, zise ea. Parcă s-ar fi evaporat după absolvire. Îl ţii minte pe Lyle Thornton?

— Bătrâna Curcă Thornton?

— Doamne, nu-i plăcea deloc porecla asta. Tu o născociseşi?

— Nu, zise Keegan nu prea convingător. Dar semăna cu o curcă.

Chicotind, ea ridică din umeri.

— Arăta exact ca o curcă. Şi nasul ăla mare şi ascuţit, zise ea, strângându-şi nasul şi schimonosindu-se.

— Era mai degrabă cioc.

— Eşti crud, Francis.

— Hai să nu mai vorbim. Avea un nas cât un bătător de

baseball.

— Ai auzit de tatăl lui? După ce s-a curăţat în urma crahului, s-a dus la Chicago şi s-a aruncat de la o fereastră a hotelului Edgewater Beach.

Bătrâna Curcă a dus-o greu câţiva ani, apoi s-a însurat cu o fată cu bani şi, drept cadou de nuntă, socru-său i-a cumpărat un post de broker la bursă, probabil ca să nu mai trebuiască să-l întreţină.

— Lyle Llewellyn Thornton al Treilea, zise Keeganz dus pe gânduri. Trebuie să fii bogat cu un nume ca ăsta. Pe cine a găsit să-l ia de bărbat?

— Pe Vannie, răspunse Marilyn tăioasă.

— Pe Vannie! Vannie s-a măritat cu Thornton Curcă!?

— Ţi se pare lipsit de sens, nu? zise Marilyn. Asta e unul din adevăratele mistere ale secolului al douăzecilea.

— Poate că are vreun talent ascuns de care noi nu ştim, îşi dădu cu părerea Keegan.

— Nu cred, răspunse Marilyn. S-a băgat în teatru. A convins pe câţiva tipi din lumea bună să investească într-un spectacol pe Broadway şi, oarecum pe neaşteptate, a lansat *Desfrânata divorţată.* Acum, toată lumea crede că el miroase succesul de la o poştă. De atunci, se ocupă cu asta. Au o casă pe Strada 83, est, nu departe de Park, şi o casă de vară la Cape Cod. Se opri o clipă şi îndepărtă câteva confeti de pe umăr. Este foarte nefericită.

— Nefericită?

— Thornton s-a dovedit un adevărat căpcăun. Se poartă urât cu ea, lipseşte de acasă zile întregi. O dată, micul actoraş a băgat mâna în banii... zise ea fără să termine propoziţia, apoi adăugă: Din vara aceea, din Germania, ea vorbeşte despre tine tot timpul.

— Au fost două zile, Marilyn...

— Şi ea n-a uitat niciodată, zise ea, terminând fraza.

— Ce eşti, peţitoare din Upper East?

— Nu. Doar că nu-mi place să-mi văd prietenii nefericiţi. Nu pot să mă plâng. Sunt foarte fericită. Am o căsătorie fericită, am două fete care or să te dea gata şi un soţ care e nebun după mine. Îl privi lung cu ochii ei mari şi verzi. De ce nu stai mai mult, să-i dai bună seara?

— O să vedem, răspunse el, schimbând repede vorba. Unde-i soţul tău? Îl cunosc?

— Nu cred. E din Pittsburg. E chirurg. Are o operaţie urgentă la Spitalul Governor's. Sper că o să ajungă înainte de terminarea petrecerii.

— După cum se prezintă lucrurile, distracţia asta o să ţină până marţea viitoare.

— Uite ce-i. O să ne ducem cu toţii la Cazinoul Franţuzesc de pe Bulevardul 50 şi vedem spectacolul de noapte de la Folies-Bergere, zise ea. De ce nu vii şi tu cu noi? Cred că o să fie grozav de picant.

— Nu atunci când l-ai văzut pe cel adevărat.

— Asta înseamnă să fii snob.

— N-am vrut să spun asta, zise el într-o doară. Am vrut să spun doar că versiunea franţuzească este ceva mai decoltată.

— Oricum, vino cu noi.

— Marilyn...

— Sau ce-ai zice să ne întâlnim duminică, la gustarea de la unsprezece, la Atlantic Beach? O să ne ducem cu toţii la parcul de distracţii. Este pe insulă. Are un bar turnant, căluşei, animale caraghioase de tot felul, din pluş. Este construit pe apă au şi un platou de dans afară, zise ea, schiţând câteva mişcări de shimmy.

— Marilyn...

— Sau ce-ai zice să vii la Teatrul Westport, să o vezi pe Ruth Gordon în Nevasta de la ţară? Trebuie să fie trăsnet în piesa asta. Avem de gând...

— Marilyn!

Ea se opri pe neaşteptate.

— Da? întrebă ea nevinovată.

— Doamna e căsătorită.

— Suferă îngrozitor, Francis, răspunse ea serios.

— Nu pot să... începu el să spună, dar se abţinu imediat şi se opri. „Nu pot face nimic în această problemă. Nu e treaba mea." Cuvinte cunoscute din trecut. Cuvinte jenante pe care jurase să nu le mai folosească niciodată.

— E clar că trecem amândoi printr-o perioadă grea, fuse tot ce spuse el.

— O să te gândeşti la asta?

Ultima soluţie — să se gândească la asta. Poţi să te tot gândeşti la asta. Poţi să o ţii tot într-o gândire.

— Sigur. O să mă gândesc.

— Bine. Hai, dansează cu mine.

— Nu ştiu cum să fac treaba asta ultramodernă.

— Se numeşte jitterbugging şi e foarte uşor.

Îl luă de mână şi-l duse pe platoul de dans uriaş, sclipind în rochia-i, acoperită cu paiete.

Mai târziu, stătuse aproape de coverta marelui vapor, privind în jos la oamenii care petreceau. O văzu pe Vanessa suind la bord şi o privi cât de mândră se mişca prin mulţime. Era îmbrăcată într-o rochie de cocteil scurtă, neagră, impresionantă prin simplitatea ei, şi avea la gât un colier de diamante. În timp ce o privea, îşi dădu seama cât de mult o schimbase timpul: dintr-un spiriduş plin de viaţă, se transformase într-o regină. Se mişca cu o graţie desăvârşită, iar persoana ei plină de eleganţă degaja o nonşalanţă imperială, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o castă superioară, creată doar pentru ea. Sigură de sine, arogantă, sublimă, mai păstra încă un uşor aer de naivitate poznaşă. Era de departe cea mai interesantă şi fermecătoare persoană de la petrecerea aceea, se gândi Keegan, şi, probabil, cea mai periculoasă. Ce pereche trebuie să fi format ea cu Marilyn. Nici măcar nu-l observă pe bătrânul Curcă Thornton.

Dintr-o dată, mânată parcă de-al şaselea simţ, se întoarse şi se uită direct la el. Un minut întreg se priviră lung, în timp ce mulţimea părea să se despartă ca o apă, mişcându-se în jurul ei. Expresia ei se schimbase aproape imperceptibil, privirea devenind mai intensă, arzătoare, apoi cineva se repezi la ea. Urmă o furtună de pupături, îmbrăţişări năucitoare şi ţipete stridente de bucurie. El părăsi petrecerea.

— O să mă gândesc, spusese el. Asta fusese acum trei ani.

*

— ...oricum, Marilyn vorbeşte prea mult, zicea Vanessa.

— A vorbit cum vorbeşte cel mai bun prieten. Era îngrijorată în ce te priveşte.

— Ştiu, n-am vrut să spun nimic rău despre ea. De fapt, ea m-a convins să vin aici. Eu singură n-aş fi avut curajul să o fac.

— Curaj? zise el, întrebător.

Ea îşi întoarse privirea în altă parte şi, aproape în şoaptă, zise:

— O, Doamne, Kee, chiar nu înţelegi de ce am venit, de fapt? Am venit pentru că mi-am părăsit bărbatul acum un an. Am venit pentru că am douăzeci şi patru de ani şi sunt singură şi pentru că de cinci ani mă gândesc la tine şi în toţi aceşti cinci ani am dorit să fac dragoste cu tine. Am dorit tot timpul să fac dragoste cu tine. Şi dacă, spunând asta, par o stricată sau...

— Ei, ia-o încet, zise Keegan blând, râzând uşor. Întotdeauna ai fost foarte directă.

— Ţine-mă doar în braţe, Frankie Kee, vrei? Sau lasă-mă să te ţin eu.

— Pe naiba, nu sunt bun pentru tine, îi spuse el, iar în vocea lui se simţea ceva care semăna cu un avertisment.

Ea scutură din cap, ca şi cum n-ar fi fost de acord cu ce spusese el şi continuă să vorbească, uitându-se la fluviu.

— La urma urmei, nu ştiu de ce am spus ce-am spus. Tot ce vreau este să am pe cineva care să mă ţină în braţe când adorm, să sufere când plâng, să râdă când râd. Vreau pe cineva care să creadă în mine, să nu râdă de ideile mele năstruşnice. Este chiar atât de mult să ceri aşa ceva cuiva? zise ea, privindu-l peste umăr.

— Nu, e o pretenţie modestă.

— Tu nu vrei asta?

— Am vrut.

— Şi ai pierdut toate astea?

— A încetat să-mi mai pese.

— De ce?

— Când am pierdut-o... Dumnezeule! Nu ştiu, poate că n-a fost niciodată atât de bine cum îmi amintesc eu...

Se opri şi scotoci prin gândurile lui cele mai tainice, scormonindu-şi memoria, aşa cum făcuse de multe ori în trecut, ajungând întotdeauna la aceleaşi concluzii.

— Nu, continuă el, nu e adevărat. A fost, a fost o perioadă

foarte frumoasă din viaţa mea, doar că n-a durat mult. Poate că fiecare avem o porţie de fericire repartizată, şi noi am epuizat-o pe-a noastră şi acum plătim pentru asta, doar că preţul pe care-l plăteşte ea este... mare... mult prea mare.

— Nu cred. Nu cred că Dumnezeu este atât de crud. Eu n-am renunţat.

— Te referi la bătrânul Curcă?

— Dă-l naibii, zise ea furioasă. Am terminat cu el de mult timp.

— Unde e acum?

— Are o casă în Dakota, clădirea aceea mare, sumbră, din West Side.

— Cunosc locul.

— Cred că acolo îşi primeşte fetele care apar în spectacolele lui, zise ea cu amărăciune. Aud că-i place să fie cu două sau trei o dată.

— Aţi divorţat deja?

— Peste douăzeci şi patru de zile. Bifez în calendar fiecare zi care trece, zise ea, oprindu-se să-şi tragă sufletul. Începuseră să-i curgă lacrimi din ochi şi încerca să le ascundă. M-am străduit atât de mult, Kee. Am încercat să fiu o soţie bună şi să-l fac fericit. Dar n-a fost niciodată destul. Pentru Lyle, niciodată, nimic nu-i destul. Pofta lui pentru orice, dar *orice,* este nepotolită. Slavă Domnului că n-avem copii.

— Monstrul ăla mic, zise Keegan cu voce răguşită. Pentru el, nimic n-a avut valoare niciodată. N-a pus preţ pe nimic. În şcoală, a fost un trişor şi un mincinos. Minţea tot timpul.

— Da, se pricepe foarte bine la asta.

Keegan încercă să mai atenueze tonul trist al conversaţiei.

— Pe naiba, nu se pricepea nici la asta, pentru că minţea atât de tare, încât oamenii se săturaseră să-i mai atragă atenţia.

Ea râse şi dădu din cap.

— Da, ai dreptate! Exact aşa face lumea.

— Dar de ce n-a mers cu bătrânul Curcă?

— Dumnezeule, nici măcar nu ştiu. Uneori, mă trezesc în miez de noapte şi îmi pun aceeaşi întrebare. Şi atunci, ajung să cred că poate eu, poate că eu n-am meritat mai mult...

— Nu mai vorbi aşa.

— Ba da...

— Nu mai *vorbi* aşa! Nu da vina pe tine. Sunt mulţi Thorntoni pe lumea asta... ei se folosesc de oricine le iese în cale, dar nu dau niciodată nimic în schimb.

Ea îl privi lung, cu ochi umezi.

— Mai e şi altceva. Uneori mă gândesc că... am fost trei ani împreună şi cred că trebuie să fi existat măcar *nişte* momente când am fost fericită. Ar trebui să simt măcar *ceva* pentru el, dar nu simt.

— Am un partener, Nayles, care locuieşte pe Coasta de Vest. În timpul războiului, obişnuia să spună: „Amice, venim pe lume cu fundul gol şi plecăm în fundul gol, restul sunt ingrediente.” Poate că are dreptate. Poate că ar trebui să profităm de ce ni se oferă.

— Tu nu faci aşa, zise ea, uitându-se fix la el, cu o privire care părea să vină dintr-un loc foarte intim şi tainic al inimii ei, o privire plină de căldură, iubitoare, plină de alean care străbătu ca o lance armura lui Keegan.

— Kee, ce se întâmplă cu lumea? Ce se întâmplă cu noi toţi?

Mânia lui era ca un şarpe încolăcit pe care-l ţinuse captiv în sinea lui şi care dintr-odată scăpase. Nu dădu frâu liber mâniei, ci strânse pumnii, iar când începu să vorbească, o făcu cu glas scăzut, dar plin de furie.

— Se întâmplă că trăim într-o lume plină de oameni care vor să gândim la fel ca ei, să ne purtăm la fel ca ei şi să credem în aceleaşi lucruri ca ei, iar dacă n-o facem, dacă nu ne conformăm, ne distrug. Şi ştii care-i ironia? Ei sunt întotdeauna în minoritate. Nu-i băgăm în seamă până când ne trezim într-o bună dimineaţă că nu mai găsim *Times* la vânzătorul de la colţ, iar cărţile noastre preferate au dispărut din biblioteci, că-i bat şi-i aruncă în închisoare pe cei mai buni prieteni ai noştri, pentru că n-au culoarea de păr care le place lor sau lungimea nasului nu corespunde standardelor lor. Atunci, e prea târziu.

— Crezi într-adevăr că s-ar putea întâmpla aşa ceva aici?

El dădu cu putere din cap.

— La un moment dat, Vannie, a trebuit, pur şi simplu, să-

mi găsesc salvarea fugind. Literalmente, a trebuit să *fug.* Nu ştiu ce-a fost mai rău, teama sau umilinţa, dar cred că acum ştiu mai bine ce înseamnă libertatea.

— Este în legătură cu ce i s-a întâmplat prietenei tale în Germania?

— Este ceea ce i s-a întâmplat *Germaniei.* Ea a fost luată de curent. Aşa că nu e nevoie să verşi lacrimi pentru mine, păstrează-le pentru ea. Ea este închisă pentru totdeauna într-un loc îngrozitor, administrat de psihopaţi.

— O, Doamne...

Ea ridică mâna şi îşi plimbă uşor vârful degetelor pe barba lui. Apoi îşi înfăşură braţele în jurul mijlocului lui şi-l ţinu foarte strâns. După câteva clipe, întinse şi el braţele şi le puse în jurul ei şi stătură pe balcon mult timp, agăţaţi unul de altul, ca doi oameni care se îneacă, fiecare încercând cu disperare să-l salveze pe celălalt.

Între ei se înfiripă o prietenie aproape platonică. Vanessa nu căuta să schimbe această situaţie şi se mulţumea cu atât. Era fericită că se afla în preajma lui, că venea la el acasă, că pregătea masa de seară, că putea să treacă din când în când pe la bar şi să-i asculte pe el şi pe Ned discutând ultimele ştiri.

Când ieşeau seara să ia masa, de fapt foarte târziu, pentru a evita prietenii vechi, se duceau în locuri neobişnuite. Doar Marilyn le cunoştea secretul şi uneori îşi petrecea seara cu ei, când soţul ei era prins la spital. Keegan trăia împărţit între emoţiile trecutului şi cele ale prezentului. Până când, deodată, o voce din trecut schimbă totul.

Era ora trei dimineaţa, în ajunul Anului Nou 1939.

Keegan venea acasă de la Vanessa. Se pipăia căutându-şi cheile când, din întunericul de lângă intrare, cineva, cu accent neîndoielnic european, întrebă în şoaptă:

— Domnul Keegan?

El se opri, scrutând bănuitor întunericul. Omul se mută puţin mai spre lumină. Silueta care se întrezărea era puţin mai scundă decât cea a lui Keegan. Omul părea însă mai voinic, dacă te luai după sacoul său dintr-o ţesătură neagră ce stătea întins pe umerii musculoşi, pe piept şi pe braţe.

Partea de jos a feţei era ascunsă de o barbă neagră, deasă. Omul purta pe cap o şapcă de marinar, tot neagră, care era trasă mult pe frunte.

— Depinde cine întreabă, zise Keegan, precaut.

Omul păşi în conul de lumină.

Era Werner Gebhart, ajutorul lui Avrum Wolffson de la Crinul Negru.

# 36

— Poate că vă mai amintiţi de mine, şopti el, ne-am cunoscut la Berlin.

Keegan rămase încremenit văzându-l pe tânărul german.

— Ce Dumnezeu, zise el revenindu-şi, bineînţeles că-mi amintesc de dumneata. Haide, intră, zise el, arătându-i uşa deschisă.

Gebhart se mişcă repede. Îşi strânseră mâinile în timp ce Keegan îl conduse prin intrare şi hol, spre liftul său personal. După felul cum scrutase îngrijorat strada, în momentul în care intrase înăuntru, Gebhart părea speriat.

— E ceva în neregulă? întrebă Keegan.

— Da, răspunse Gebhart. Am intrat ilegal în America.

— Dar aici nu, zise Keegan, zâmbindu-i într-un fel liniştitor.

— Norocul meu, zise Gebhart cu uşurare în glas.

Când uşile liftului se închiseră, Gebhart se relaxă. Keegan îşi amintea de el ca de un tânăr inocent, zvelt şi subţire, bănuitor şi cu un aer de aroganţă specific tinereţii. Se îngrăşase, iar pe faţa lui îşi puseseră amprenta vremurile grele. Avea ochii chinuiţi, pe jumătate rugători, pe jumătate supăraţi, ai celor care au văzut prea multe suferinţe şi au pierdut prea mulţi prieteni, lucruri care le răpesc tinerilor inocenţa. Barba neagră îi era deja înspicată cu fire albe. Oare câţi ani avea? se întrebă Keegan. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci. Văzând cât de mult se schimbase în patru ani Gebhart, din cauza naziştilor şi a muncii în organizaţia Crinul Negru, Keegan se întreba ce făcuse timpul din Avrum Wolffson.

— Avrum? întrebă Keegan.

— Viu.

— Şi bine?

Gebhart încuviinţă din cap.

— A devenit prea dur şi se observă.

— Şi celălalt prieten al dumitale...?

— Joachim Weber? întrebă Gebhart. Joachim a fost omorât

de naziști.

Umerii lui Keegan se lăsară în jos, parcă apăsaţi de o greutate. „Dumnezeule, se gândi el, nebunia n-are sfârşit.”

— Îmi pare rău, Werner, zise el.

Gebhart dădu simplu din cap.

— Când ai venit aici? întrebă Keegan.

— Pe la ora zece.

— Aştepţi aici de cinci ore?

— Da.

— De când eşti în ţară?

— De la ora zece. Am venit pe un vapor din Portugalia.

— Bine! Trebuie să stai aici. Este foarte sigur şi toţi oamenii mei îşi ţin gura.

— Te rog, Irlandezule, zise Gebhart, ridicând o mână în sus, de treaba asta are altcineva grijă. Am unde locui. Cineva care a lucrat cu noi ani de zile. Pe Bulevardul 5. Am înţeles că în apropierea străzii e un parc.

Keegan zâmbi.

— Parcul Central. Sunt case frumoase acolo.

— Aşa am auzit.

— N-ai fost încă acolo?

Gebhart dădu negativ din cap.

— Am venit aici întâi. Avrum mi-a cerut să vin mai întâi la dumneata.

— Îmi pare bine că te văd din nou, zise în sfârşit Keegan. N-am auzit nimic de Avrum în toţi anii ăştia. M-am gândit... m-am gândit la tot felul de lucruri.

— Este periculos chiar şi să trimiţi scrisori afară. Dar am un cadou din partea lui şi un mesaj pentru dumneata. A zis că e în contul datoriei pe care o ai faţă de el.

Keegan râse.

— Are memorie, nu glumă. Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost: „Îţi rămân îndatorat pe viaţă.” A fost o glumă.

— Avrum nu glumeşte.

Keegan se gândi o clipă, apoi zise, dând din cap.

— Da, e adevărat.

Evita să pună întrebarea capitală, aproape că-i era frică să întrebe. Liftul ajunse, iar Keegan descuie uşa şi îl conduse pe Gebhart în bucătărie.

— Am bucătăreasă, zise el, dar nu vine înainte de ora şapte. Sunt sigur că putem încropi noi ceva. Ce-ai zice de un antricot şi câteva ouă?

— Nu trebuie să te deranjezi.

— Dă-ţi jos haina şi trage un scaun. Nu e nici un deranj. Pot să prăjesc un prăpădit de ou şi nişte carne.

Keegan deschise două sticle de bere nemţească şi puse una în faţa lui Gebhart. Acesta îşi înfundă mâna în sacoşa din pânză de cort şi scoase afară un pachet. Îl puse pe masă, apoi îl împinse în faţa lui Keegan.

— De la Avrum.

Keegan îl luă în mână. Era subţire. Avea aproximativ grosimea, mărimea şi forma unei foi de hârtie pentru maşina de scris. Era legat cu un şnur. O clipă, ţinu pachetul în amândouă mâinile, ca şi cum acesta ar fi emis un fel de energie psihică.

— Ei bine, ce-i cu Jenny? întrebă Keegan în cele din urmă, în timp ce se întoarse spre un sertar de unde luă o foarfecă şi tăie şnurul.

— Probabil... că scrie... în scrisoare... despre asta, răspunse Gebhart, ezitând.

Keegan îl privi lung, dar Gebhart îi ocoli privirea şi îşi coborî ochii spre sticla de bere din care trase o duşcă.

— Werner?

Oaspetele îl privi din nou în ochi.

— E moartă, Werner?

Gravitatea întrebării parcă se simţea în aer. Dură un timp până când Gebhart răspunse:

— Da, zise el, mutându-şi din nou privirea şi uitându-se în altă parte.

Keegan nu spuse nimic. În adâncul inimii, ştia că ea murise. Nu simţea nici nevoia să plângă şi nici durerea paralizantă pe care ţi-o provoacă faptul împlinit. Simţi doar indignarea şi furia nemaipomenită care-l măcinaseră timp de aproape cinci ani. Se uită la masă şi dădu foarte încet din cap. Pe faţa lui nu se vedea nimic. Îşi aminti că, o dată, Beerbohm vorbise despre plătitul poliţelor. Dar cum? Nu exista nici un mijloc de a se răzbuna cu adevărat. Şi pe cine să se răzbune? Cui să-i plătească poliţa? Asta făcea parte din senzaţia de

neputinţă, senzaţia că nu avea cu cine să lupte, pe cine să înfrunte.

— Îmi pare rău, şopti Gebhart.

Keegan se aşeză jos, ţinând în continuare strâns, cu amândouă mâinile, pachetul nedesfăcut, apoi îl puse din nou pe masă.

— Scuză-mă o clipă, zise el, aproape în şoaptă.

Se duse la chiuvetă şi, făcându-şi palmele căuş, le ţinu sub robinet, apoi îşi stropi faţa cu apă rece. Se aşeză la masă cu mâinile în jurul pachetului, privindu-l ţintă.

— Îmi pare rău pentru tine, Gebhart.

— De ce, Irlandezule?

— Pentru că şi tu o iubeai. Era clar din felul cum vorbeai despre ea, din felul cum arătai când îi rosteai numele, când îţi exprimai îngrijorarea. Era clar că nu îţi plăceam. Ai iubit-o, nu-i aşa, Werner?

Trecu un minut până când germanul răspunse. Aveai impresia că faţa îi împietrise. Apoi dădu din umeri şi, pentru prima oară, zâmbi.

— Irlandezule, m-am îndrăgostit de Jenny de când am văzut-o prima oară, zise Gebhart cu glas liniştit. Eu aveam paisprezece ani, iar ea, şaptesprezece. Familia ei se mutase lângă noi. Avrum şi cu mine am devenit prieteni buni, iar ea m-a iubit întotdeauna ca pe un frate, deci asta a fost ea — prietena mea bună. Prietena mea bună de tot. Dar îmi dau seama ce simţi. Să speri atât de mult timp...

— Am renunţat de mult timp la orice speranţă, zise Keegan. Dar m-am agăţat de o iluzie.

Se duse la sobă, sparse două ouă, lovindu-le de grătar, şi aruncă cotletul lângă ele. Puse pâinea în cuptor, să se prăjească. Când totul fu gata, puse mâncarea pe o farfurie şi o aşeză în faţa musafirului său.

— Cafea? Lapte? Mai vrei ceva?

— E destul de mult, zise Gebhart. Mâncarea de pe vas n-a fost deloc bună.

— Deci, zise Keegan, aşezându-se de partea cealaltă a mesei, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Eşti sigur că vrei să auzi, Irlandezule?

— Da. Vreau să ştiu tot ce poţi să-mi spui.

Gebhart mânca hămesit, vorbind cu gura plină, pe un ton egal, fără să pară emoţionat.

— În lagăr s-a făcut o încercare de evadare. Şase bărbaţi mai tineri au încercat să facă o gaură în gard. Au folosit vergele de oţel făcute în atelierul de turnătorie. Au vrut să provoace un scurt circuit şi să întrerupă curentul electric. Trei au reuşit să iasă. Ceilalţi au fost doborâţi lângă gardurile de sârmă. Zona curăţată dintre gard şi copaci era minată. Unul dintre ei a călcat pe o mină şi aceasta i-a smuls picioarele.

Gebhart puse jos furculiţa şi privi prin camera de zi spre fereastră. Keegan îşi dădea seama că-i era greu să vorbească despre incident.

— Ceilalţi doi au fost doborâţi de explozie, continuă el. Germanii i-au mitraliat pe cei doi şi i-au lăsat pe câmp să piardă sânge până au murit. I-au lăsat pe toţi, pe bărbatul fără picioare, pe cei doi pe care-i mitraliaseră, pe cei trei de pe gard, i-au lăsat acolo până când... până când au putrezit. Apoi i-au aliniat pe toţi deţinuţii: Eicke, omul care este comandantul lagărului, mergea printre rânduri, cu un baston în mână, lovindu-l pe umăr pe fiecare al treilea sau al patrulea deţinut, iar soldaţii îi scoteau afară din rând. S-au adunat cincizeci. Aceştia au fost puşi să sape un şanţ lung şi să-l umple cu leşie. Ei au aruncat în şanţ ceea ce rămăsese din cei şase care încercaseră să evadeze. Apoi... apoi ticăloşii au ordonat celor cincizeci de deţinuţi să intre în şanţ şi... şi...

— Şi ce, Werner?

— Şi i-au îngropat de vii cu un buldozer. Apoi au plantat flori peste tot câmpul, ca să nu putem găsi groapa comună. Jenny era printre ei.

Mult timp nici unul nu spuse nimic. Cu excepţia muşchilor feţei, care se zbăteau întruna, faţa lui Keegan era o mască. Nu se vedea ce se petrecea în sufletul lui.

— Îmi pare rău, şopti în cele din urmă cu glas răguşit Kegan. Eu... eu...

— Nu-i nimic, spuse Gebhart repede. Nu e nimic de spus. Cum să vorbeşti despre ceva de nedescris? Şi să aduci asemenea veşti oribile în noaptea asta. Îmi pare tare rău.

— Când s-a întâmplat? întrebă Keegan.

— În septembrie. Am fi încercat să te anunţăm mai

devreme, dar era aproape imposibil să trimiţi un mesaj în afara ţării, iar prietenul tău, Rudman, nu era la Berlin.

— Rudman a fost omorât în Spania.

— Dumnezeule, zise el. Când?

— În iunie.

— Îmi pare cu adevărat rău, Irlandezule. Să pierzi dintr-odată doi oameni atât de apropiaţi.

— *Danke.*

— Noi ştiam că eu urma să vin în America, aşa că Avrum a hotărât să aşteptăm până plec eu, ca să-ţi aduc ştirea.

— De ce-ai venit? Pot să te ajut în vreun fel?

Gebhart scutură din cap.

— Cred că pachetul o să explice unele lucruri. Trebuie să ştii că Avrum s-a schimbat mult. Parcă un demon ar fi pus stăpânire pe el. Se gândeşte doar la răzbunare.

— El a declarat propriul război, Werner.

— Nu cred în acest gen de violenţă vindicativă, Irlandezule. Eu sunt *hasid.* Principiul „ochi pentru ochi" este împotriva convingerilor mele. Chiar şi când te-am ameninţat atunci, a fost un efort să ţin o armă — şi nu era încărcată. Dar Avrum este animat de dorinţa de răzbunare. În cele din urmă, i-am spus că nu mai pot să particip la nici o acţiune. A fost foarte înţelegător. M-a trimis aici, să strâng bani şi să pregătesc terenul pentru evreii care fug în State.

— Lucru pe care l-am încercat şi eu, dar n-am reuşit.

— N-ai ştiut care sunt organizaţiile cărora să li te adresezi, zise Gebhart, şi ei n-au avut încredere în tine. Eu ştiu ce persoane trebuie să contactez şi cum să-mi îndeplinesc misiunea. Avrum are pentru tine ceva mai important de făcut.

— Ce?

— Deschide pachetul, te rog.

Keegan rupse învelişul. Înăuntru era o schiţă sumară a unui bătrân, în umilitoarea uniformă vărgată de la Dachau, privind cu ochi stinşi prin gardul de sârmă ghimpată. Keegan îşi aminti de el. I se întipărise pentru totdeauna în memorie disperarea care se citea pe faţa acestuia.

— Mi-amintesc de acest om.

— A murit. Am reuşit să scoatem afară desenul. O să vezi semnătura.

Jos, în colţul din dreapta, era scris: *Jennifer Gould, închisoarea Dachau, 1937.*

Lui Keegan i se tăie respiraţia. Mâna îi tremura în timp ce întoarse desenul pe partea cealaltă. Pe dos era o scrisoare.

*Iubitul meu Kee,*

*Sper ca această scrisoare să ajungă în cele din urmă la tine. Gândul că s-ar putea ca într-o zi să ţii această foaie de hârtie în mână îmi face inima să tresalte de bucurie.*

*Îmi pare tare rău că nu ne-am luat rămas-bun. Mi-am spus acest lucru de nenumărate ori şi am sperat că poate dragostea mea pentru tine o să fie destul de puternică să ducă mesajul peste mii de kilometri şi prin aer spre inima ta.*

*Aş vrea ca noi să fi trăit în alte vremuri, când în lume, în locul urii domnea dragostea, iar în locul cruzimii, iubirea. Ce gânduri nebuneşti!*

*Zilele petrecute cu tine au fost momentele cele mai fericite din viaţa mea. Ai împărţit lumea cu mine şi ce minunată era această lume! În situaţia nenorocită în care mă aflu, această amintire mă face să zâmbesc, îmi face inima să-mi bată mai repede, îmi luminează aceste ore îngrozitoare.*

*Mă gândesc şi la Bert. Cât de serios e şi cât de mult încearcă să spună restului lumii ce se întâmplă în realitate. Sărută-l din partea mea. Restul sărutărilor păstrează-le pentru buzele tale.*

*Te iubesc, dragul meu. Aminteşte-ţi, te rog, de mine ca de cineva care ţi-a dăruit inima de bunăvoie şi cu recunoştinţă şi care a fost răsplătită cu bucurie şi dragoste, şi fericire.*

*Rămâi cu bine iubirea inimii mele, iubitul meu Kee.*

*Jenny*
*23 septembrie 1938*

De desen era prins un bilet.

*Keegan,*

*Werner îţi va povesti ceva. Când ne-am văzut ultima oară, ai spus:*

*„Îţi rămân îndatorat”. Werner o să-ţi spună cum poţi să-ţi plăteşti datoria. Îmi pare rău pentru Jennifer. Nici dacă am fi*

*fost de acelaşi sânge, n-aş fi putut s-o iubesc mai mult. Avrum.*

În pachet se mai găsea o foaie de hârtie pe care era lista deţinuţilor omorâţi de Eicke. Numele *Jenny Gould* figura primul pe listă.

Keegan simţi că-l cuprinde o mânie rece.

— Trebuie să-mi spui ceva, zise el.

Lui Gebhart îi era greu să povestească. Crescut în respectul preceptelor religioase foarte stricte ale hasidismului, cea mai riguroasă dintre sectele evreieşti, el detesta atât de mult violenţa, încât era extrem de dureros pentru el să retrăiască de bunăvoie noaptea despre care urma să povestească. Dar îi promisese lui Avrum că îi va transmite lui Keegan mesajul, iar el era un om de cuvânt.

— Înainte de a începe să-ţi povestesc, trebuie să-ţi spun că de-acum înainte n-o să ne mai putem întâlni. Cred că înţelegi de ce. Trebuie să mă asigur că tu n-o să mă dai de gol.

— Aş putea să te ajut.

Gebhart scutură din cap.

— După ce am să-ţi povestesc totul, ai să înţelegi.

Keegan dădu din cap.

— Cum vrei. Îmi pare doar rău că nu putem fi prieteni, dar sunt de acord.

Gebhart luă o înghiţitură de bere, îşi şterse buzele cu dosul mâinii, apoi începu.

— În grupul nostru de la Berlin s-a infiltrat un *spion.* Era prietenos şi foarte deştept, foarte abil. Era un tânăr pe care-l chema Isaac Fish. Fusese infiltrat de Vierhaus şi ajunsese la noi pe o cale foarte ocolită, trecând mai întâi pe la München, Düsseldorf, Essen şi, în final, a ajuns la Berlin. Şi-a croit drumul încet, ca să ajungă la Avrum. Avea misiunea să-l omoare pe Avrum. Lăsase să se înţeleagă că evadase de la Dachau. Ei au început acum să le tatueze deţinuţilor pe braţ nişte numere, iar acest om avea un astfel de număr.

— *Să le tatueze numere pe braţ?* zise Keegan, nevenindu-i să creadă.

— *Ja.* E foarte rău. Au înnebunit *cu toţii,* aşa că Avrum a

hotărât să-l mai verifice într-un fel pe Fish. Am făcut rost de lista deţinuţilor de la Dachau şi, după cum era de presupus, Isaac Fish figura pe ea şi numărul era corect. Singurul lucru care nu se potrivea era că adevăratul Isaac Fish fusese unul dintre deţinuţii omorâţi odată cu Jenny.

El arătă numele pe lista din mâna lui Keegan.

— Avrum şi-a ieşit din minţi! Până atunci, nu-l văzusem niciodată în starea aceea. Când şi-a dat seama că fuseserăm trădaţi, a început să urle înnebunit de furie. L-am dus pe Fish la o fermă situată în apropiere de Berlin, lăsându-l să creadă că urma să aibă loc o întâlnire importantă a organizaţiei noastre. Avrum plecase mai înainte şi înjghebase o celulă de tortură în afumătoare. Când Avrum l-a acuzat pe Fish, *spionul* s-a pierdut cu firea şi a început să-l roage să nu-l omoare. Avrum a râs de el şi, cu cât Fish se ruga mai tare să nu fie omorât, cu atât Avrum râdea mai tare. Avrum i-a prins de testicule electrozi de la o baterie de douăzeci de volţi. N-am să uit niciodată cum urla şi gemea. Luasem cu noi o femeie, membră a organizaţiei noastre, care avea pregătire de secretară şi care a notat tot ce a spus Fish. El ne-a dezvăluit numele a încă trei agenţi. Unul dintre ei îl atrăsese în cursă la Zürich pe prietenul nostru Joachim. Îl prinseseră pe stradă şi-i tăiaseră beregata. A rămas acolo jos... Nici măcar n-a avut putere să geamă sau să... ceară... ajutor...

Werner tăcu o clipă. Când începu să vorbească din nou, buzele îi tremurau.

— Un altul se infiltrase în grupul nostru de la Viena. Când a fost clar că omul care-şi spunea Fish nu mai avea nimic să ne spună, Avrum l-a împuşcat în cap. Atunci a jurat că o să-i omoare pe ceilalţi trei. I-a omorât pe agentul de la Zürich şi pe cel de la Viena, dar la cel de-al treilea nu a putut să ajungă. După ce l-am interogat pe Fish, Avrum mi-a spus să învăţ pe dinafară tot ce conţinea nota stenografiată, ca să-ţi pot transmite ţie informaţiile. Irlandezule, doar trei oameni ştiu de treaba asta. Femeia care a stenografiat, Avrum şi eu. Cu tine o să fim patru.

— Sunt numai urechi.

— Fish a spus că, în timp ce el era pregătit în Alpii Bavarezi, mai era încă un agent acolo. Părea cu totul deosebit

şi nu venea în contact cu ceilalţi. Era cunoscut doar sub numele de *Siebenundzwanzig...*

— Douăzeci şi şapte?

— *Ja.* Acest agent era pregătit pentru ceva foarte special, pentru o misiune în America.

Keegan ciuli urechile şi ochii i se aprinseră.

— E aici, în America?

— Te rog, lasă-mă să continui.

— Scuză-mă.

— Fish nu ştia în ce consta misiunea acestuia — potrivit spuselor lui, doar Hitler şi Vierhaus ar fi ştiut pentru ce era pregătit să facă. Dar el a spus că misiunea respectivă ar fi fost de natură să neutralizeze America, în cazul în care Anglia şi Franţa ar începe războiul împotriva Germaniei.

— Să neutralizeze America?

— Să o forţeze să stea deoparte şi să nu intre în război.

— Ce-ar putea să fie?

— Nu ştiu, zise Gebhart, scuturând din cap. Luni de zile am făcut tot felul de presupuneri, ne-am gândit la toate posibilităţile, dar nimic nu părea să aibă sens.

— Un singur om să fie în stare să facă asta?

Gebhart încuviinţă, dând din cap.

— După cum spunea Fish, o să fie oarecum ajutat, dar în linii mari va fi o treabă pentru un singur om. Ceilalţi membri din grupul lui Vierhaus îi spuneau *Gespenstspion.*

— Spionul fantomă?

— *Ja. Siebenundzwanzig* este un agent solitar, care acţionează singur şi a cărui identitate reală o cunosc numai Hitler şi Vierhaus. N-avem nici o descriere a lui şi nici nu ştim cum îl cheamă. Doar că este foarte, cum se spune în englezeşte, *gefährlich?*

— Periculos?

Gebhart dădu din cap şi zise mai departe:

— Şi este expert în *Verkleidung...*

— Deghizare?

Werner dădu din nou din cap cu putere, apoi continuă: — Şi schior de performanţă. A venit aici spre sfârşitul verii anului 1933. Dar în primăvara următoare, s-a întâmplat ceva — a fost amestecat într-o anchetă făcută de FBI şi a trebuit să

dispară.

— Dar e aici acum? Dumnezeule, e aici de aproape cinci ani?

— Dacă informaţia e corectă.

— Şi acest Douăzeci şi şapte a avut necazuri cu autorităţile în 1934? Eşti sigur că a fost vorba de FBI?

— *Ja.* Dar nu chiar necazuri. El a fost amestecat în ceva doar ca spectator, ca...

— Martor?

— *Ja,* martor. Dar, pentru că urma să intervină şi poliţia federală, nu putea să rişte să fie interogat.

— Ce dracu' o fi... zise Keegan, ridicându-se în picioare şi începând să umble cu paşi mari prin bucătărie.

Dintr-odată, în el începu să clocotească energia. Un superspion aici, în America, să aibă o misiune atât de perfidă, încât să poată sili SUA să rămână neutre, în eventualitatea izbucnirii unui război împotriva Germaniei? Orice ar fi, se gândi el, n-a mai rămas mult timp. Evenimentele din Europa se precipitau. Era posibil ca, înainte chiar de sfârşitul anului viitor, întregul continent să se afle în stare de război. Dar ce putea să fie? Şi cum putea el să-l găsească pe omul ăsta? Nu-i cunoştea nici semnalmentele, nici numele, nici unde se afla. Ştia doar că se ascunde sub apelativul *Siebenundzwanzig.* Şi de ce voia Avrum ca tocmai el, Keegan, să-l urmărească?

— Avrum vrea ca eu să încerc să-l prind pe acest Douăzeci şi şapte?

— *Ja.*

— De ce eu?

— Ca tu să pui mâna pe el înaintea poliţiei. În felul ăsta, nu mai există şansa să fie judecat şi băgat la închisoare, în loc să... să...

— Dar eu nu sunt poliţist, Werner, zise Keegan, întrerupându-l şi nemaifiind atent la ceea ce spunea acesta. N-am experienţă în astfel de lucruri.

— Avrum spune că tu poţi să o faci, pentru că suferi la fel de mult ca şi el pentru ce i-au făcut lui Jenny.

— Dar, Werner, sunt mulţi, foarte mulţi alţi oameni mult mai calificaţi decât mine să facă treaba asta. Cei de la FBI. Ei au pregătirea necesară.

— Dar ei n-au un motiv ca tine...

— A aflat multe despre mine Avrum, doar în câteva zile.

— Şi, în afară de asta, probabil că nu te-ar crede. În plus, Irlandezule, nu poţi să le spui că eu ţi-am adus acest mesaj, pentru că ar începe să mă caute.

— Dar, oricum, cu greu s-ar putea spune că eu şi FBI-ul suntem prieteni. Problemele noastre sunt vechi.

— De când erai gangster? întrebă Gebhart cu nevinovăţie.

— Da, Werner, răspunse râzând Keegan, de când eram gangster. Apoi se opri. Stai puţin, ai spus că el nu vrea ca spionul să fie judecat de un tribunal?

Gebhart dădu negativ din cap.

— Atunci...?

Gebhart spuse ceva în şoaptă. Vorbi atât de încet, încât abia se auzi:

— Töten...

— Vrea ca eu să-l *omor* pe spion?

Gebhart se uită în jos şi încuviinţă din cap.

— Avrum este de părere că singura şansă a Germaniei este ca America, Anglia şi Franţa să înceapă războiul împotriva lui Hitler. Dacă Anglia şi Franţa declară război Germaniei, crezi că America o să le urmeze exemplul?

— Nu ştiu, zise Keegan. Mă îndoiesc foarte tare.

— De ce? Sunt aliaţii voştri.

— Nu ştiu dacă poţi să înţelegi acest lucru, Werner, dar mi-e greu să mă implic emoţional în nenorocirea care se abate peste o sută de mii de oameni sau chiar cincizeci, la urma urmei. Mă şochează, dar nu mă simt afectat personal. Dar când mi s-a întâmplat mie o nenorocire, când a fost vorba de cineva pe care-l cunoşteam, de cineva pe care-l iubeam, când a fost vorba de Jenny, atunci am înţeles, în sfârşit. Cred că cei mai mulţi americani sunt aşa. Până nu e lovită casa lor, până când nu încep să moară oameni pe care ei îi cunosc, n-or să intre în război.

— Crezi povestea pe care a spus-o Fish? întrebă Gebhart.

— Tu o crezi?

— Ţi-am spus, Irlandezule, că eu am fost de faţă, zise el. Şi-ţi spun, te asigur, că omul n-a minţit şi nici n-a inventat. De frică şi de durere, a spus tot.

— Dacă tu şi Avrum sunteţi convinşi, cred şi eu.

— Atunci o să-l cauţi?

— Da, zise Keegan fără să ezite.

Se uită la germanul care stătea în faţa lui de partea cealaltă a mesei şi văzu întipărită o mare tristeţe pe faţa tânără a acestuia.

— Şi-l omori? întrebă Gebhart.

Nu era o întrebare la care se putea răspunde uşor. În toţi aceşti ani, Keegan încercase un sentiment de neputinţă şi suferise cumplit că nu era în stare să o ajute pe Jenny. Nu putuse să facă nimic. Îi era îndatorat lui Wolffson, iar acesta considerase că venise scadenţa şi că el, Keegan, putea să facă ceva în acest sens. Acest gând îi dădea aripi. Dacă era în joc securitatea ţării, acesta era un motiv suficient pentru a-l urmări pe agentul cunoscut sub apelativul Douăzeci şi şapte. Dacă ar face-o din pură răzbunare, tot n-ar fi nimic rău în asta. Iar dacă, urmărindu-l pe acest superspion periculos, existenţa lui ar căpăta un sens, cu atât mai bine.

— Da, dacă va fi posibil, o să-l omor.

— Răzbunarea este a mea, zise Gebhart. Dumnezeu a spus asta.

— Reglează-ţi conturile, dacă vrei să-ţi meargă bine, se repezi Keegan. Ned Beerbohm a spus asta.

Gebhart nu înţelegea ce voia să spună Keegan.

— Nu pot să renunţ la ceea ce am fost învăţat. Mă tulbură chiar şi faptul că îţi transmit un mesaj care *ar putea* provoca violenţă.

— Dă-mi voie să-ţi povestesc ceva, Werner. Mult timp, am visat unul şi acelaşi vis. Se făcea că-l găseam pe Vierhaus legat, în diferite locuri, aici, la New York. Eu duceam o cuşcă cu şobolani flămânzi şi presăram brânză pe el, apoi dădeam drumul la şobolanii flămânzi şi priveam cum aceştia îl rodeau. Un timp, am avut acest vis nopţi la rând şi, ori de câte ori îl aveam, mă trezeam transpirat şi simţeam că mă sufoc. Apoi, pe măsură ce a trecut timpul, am avut tot mai puţin acest vis şi, în cele din urmă, nu l-am mai avut deloc şi am început să o visez pe Jenny. La început, o visam frumos, apoi visurile legate de ea au devenit triste. Naziştii o arestau, între ea şi mine era un perete de sticlă şi nu puteam să sparg geamul

acela. Şi ce-i făceau ei era mai rău decât ce-i făcusem eu lui Vierhaus. După puţin timp, am început să am din nou visul cu şobolanii. Era ca valurile oceanului: timp de cinci ani, am avut când un vis, când altul. Când mă mai linişteam puţin, începeam să visez din nou şobolanii. Vreau să spun că sentimentele mele erau confuze. În afară de perioada cât am fost în război, n-am omorât niciodată pe nimeni. Nu mă obligă nimeni să omor pe cineva, nici măcar pe acest *Siebenundzwanzig,* aici e vorba de altceva. Eu îţi respect convingerile religioase, Werner, dar şi tu trebuie să-mi respecţi sentimentele.

Keegan se ridică în picioare şi-i făcu semn lui Gebhart să-l urmeze.

— Vino-ncoace, vreau să-ţi arăt ceva.

Îl conduse pe Gebhart prin apartament şi deschise una din uşile mari, înalte cât peretele. Ieşiră afară pe balcon. Era răcoare şi Keegan îşi ridică gulerul de la sacou. Vântul îi împrăştie răsuflarea în care se simţea miros de whisky. Dintr-odată, se simţi uşurat. În sfârşit, fusese eliberat de sentimentul de nesiguranţă. Acum, capitolul ăsta se încheiase. Dar, odată cu uşurarea, în suflet se strecură un sentiment puternic de vinovăţie de care nu avea cum să scape. Trebuia să se obişnuiască cu el. Arătă spre strada care se vedea jos.

— Am crescut acolo, zise Keegan cu vizibilă mândrie. Strada care se întinde la picioarele dumitale a fost curtea mea. Colegiul la care m-am dus, liceul, cum îi spuneţi voi, era pe strada asta, ceva mai departe. A fost un loc foarte dur. Acolo, dacă un tip îţi făcea ceva, tu îi făceai ceva de două ori mai rău. Motivul era simplu: a doua oară nu te mai necăjea, căuta pe altcineva. Ai putea să spui că asta înseamnă „ochi pentru ochi” sau „doi ochi pentru un ochi”, sau cum vrei să-i spui tu, Werner. Ei îi spun supravieţuire. Dacă vrei să supravieţuieşti acolo, trebuie să înveţi repede trei lucruri: să nu-ţi trădezi niciodată prietenii, să nu-ţi calci niciodată cuvântul, să-ţi plăteşti întotdeauna datoriile. Asta e religia mea. Deci, îţi spun acum că-l voi găsi pe acest Douăzeci şi şapte. Nu ştiu cum, nu ştiu nici măcar de unde să încep, dar o să-l găsesc, şi când o să-l găsesc... atunci o să văd ce o să

fac.

Dar în adâncul inimii lui, Keegan ştia că, dacă avea să-l găsească pe Douăzeci şi şapte, mai mult ca sigur avea să-l omoare. Nu pentru că era o ameninţare la adresa SUA sau pentru că era superspion nazist. Avea să-l omoare pentru că era dator faţă de Avrum şi faţă de Jenny şi, la urma urmei, pentru că şi-o datora lui însuşi.

# 37

Keegan fu surprins cât de repede ajunse de la casier la manichiuristă, apoi la proprietarul prăvăliei, care era şi frizer, şi, în cele din urmă, la omul pe care-l căuta. Recunoscu imediat vocea răguşită şi şuierătoare.

— Cine ziceai că eşti?

— Frankie Kee, domnule Costello. Mă mai ţineţi minte?

— Da. Mi-aduc aminte. Mai ai Rolls-ul ăla?

— Am trecut la un Packard cu doisprezece cilindri.

— Deci, zici că eşti Frankie Kee.

— În persoană.

— Am auzit că fuseseşi plecat din ţară?

— M-am întors.

— Ai fost acolo, în Germania?

Era clar că Costello era la curent. Era un om care nu uita niciodată o informaţie, oricât de neînsemnată ar fi părut. Intra în bătrâna bancă de date şi stătea acolo.

— Exact.

— Şi ce-ai făcut acolo?

— L-am urât pe Hitler.

Costello izbucni în râs, apoi ţipă:

— Isuse, Tony, aproape că mi-ai tăiat beregata... Păi n-am putut să mă stăpânesc. Tipul m-a făcut să râd. Era să-mi taie beregata din cauza ta, Frankie Kee.

— Îmi pare rău, nu ştiam că te bărbiereşte.

— E în regulă. Te-ai întors, deci. Ce problemă ai?

— Problema mea este, domnule Costello, că sunt în căutarea unui tip şi n-am de ce să mă agăţ.

— Tipul e de-ai noştri?

— Nu. E european. N-are legătură cu afacerile.

— Atunci de ce mă cauţi? întrebă el cu o urmă de iritare în vocea lui răguşită.

— Pentru că îmi trebuie un nume. Cineva care să-şi ţină gura şi care să-mi vândă nişte ponturi de genul cum să găsesc pe cineva care nu vrea să fie găsit.

— E ceva personal, da?

— Foarte personal.

— Am auzit că n-ai purtat niciodată pistol.

— E-adevărat.

— Nu-i treaba mea. Dar tipul pe care vrei să-l angajezi, trebuie să facă şi altceva? Vreau să spun, dacă-l găseşte pe individul ăsta, o să vrei să mai facă şi altceva pentru tine?

— *Eu* vreau să-l găsesc, domnule Costello. Tot ce vreau este să ştiu cum să fac.

— Într-adevăr, trebuie să fie ceva *cu adevărat* personal.

— Aţi ghicit.

În telefon se auzea slab hârşâitul maşinii de bărbierit pe o barbă aspră, fâşâitul periuţei de lustruit unghiile şi, mai slab, vocea lui H.V. Kaltenborn prezentând la radio buletinul de ştiri zilnic. În cele din urmă, se auzi din nou glasul lui Costello.

— Ar putea să te coste o avere tipul la care mă gândesc.

— Nu mă scumpesc la bani.

— Isuse, se vede că vrei tare mult să pui mâna pe gagiu. Ai la îndemână un creion?

— Da.

— Eddie Tangier. G. Ramercy 5-6608. E o prăvălie de băuturi în East Side. Laşi vorbă acolo că-l cauţi. Poţi să spui c-ai vorbit cu mine.

— Mulţumesc. Îţi rămân dator.

— În regulă, Frankie Kee, n-o să uit. Poate că-ntr-o zi o să-ţi dau un semn.

— *Grazie. Addio.*

— *Addio.*

La ora patru, în cârciumă intră un bărbat. Stătu o clipă în prag, o siluetă vagă, care, din cauza soarelui puternic de afară, părea învăluită într-un cerc de lumină. Era mic de statură şi solid, un omuleţ care-şi ţinea mâinile în buzunarele de la palton în timp ce dădea înconjurul încăperii, umblând cu paşi mari şi controlând separeurile. Se duse în spate, deschise cu o mână uşa de la toaleta pentru bărbaţi, se aplecă şi se uită pe sub uşile cabinelor. Făcu acelaşi lucru la toaleta pentru doamne, apoi se întoarse în partea din faţă a cârciumii. O clipă mai târziu, un al doilea bărbat, un om zvelt, de aproape un metru şi optzeci, îmbrăcat în negru, intră

urmat de alţi doi bărbaţi care stătuseră până atunci de ambele părţi ale uşii, ca nişte gărzi la un palat.

Keegan şedea în separeul său din spate, citind ziarul de după-amiază. Privi fără interes scena care se desfăşura la uşă, apoi se întoarse la jurnalul său.

Bărbatul înalt merse precaut spre separeu. Făcea totul cu precauţie. Mergea cu precauţie, se uita în jur cu precauţie, vorbea cu precauţie şi se aşeză jos de parcă s-ar fi aşteptat ca scaunul să fie căptuşit cu cuie. Sprinten şi cu o mustaţă subţire, purta pe sub paltonul negru, larg, un costum cu vestă. Înainte de a se apropia de separeul în care se afla Keegan, merse de-a lungul barului, se opri la colţ, în partea cealaltă a încăperii, şi privi lung spre acesta.

— Frankie Kee?

— Da.

— Perfect.

Se aşeză vizavi de Keegan, îşi îndreptă umerii şi-l privi fix vreo zece-cincisprezece secunde, apoi zise zâmbind:

— Eddie Tangier.

Avea o voce plăcută, gravă, dar fără modulaţii.

— Mulţumesc c-ai venit.

— Asta-i bomba ta?

— E una dintre întreprinderile mele.

— Hai că-mi place. Una dintre întreprinderile mele. Mă face să mor de râs limbajul ăsta select. Deci...? zise el întrebător, întinzând mâinile cu palmele în sus spre Keegan şi mişcând din degete, ca şi cum îi cerea să-i dea ceva.

— Am nevoie de un sfat, începu Keegan.

— De la mine?

— Da.

— Ce fel de sfat?

— Caut un tip.

— Hei, mai domol, ce-ţi trece prin cap, vezi vreo funduliţă pe mine? Nu sunt d-ăia.

— Nu e ceva de genul ăsta. Tipul ăsta nu face afaceri.

— Atunci de ce l-aş cunoaşte eu?

— Nu-l cunoşti. Ascultă-mă o clipă, vrei? Am vorbit cu domnul Costello. El mi-a spus că eşti omul de care am nevoie. A zis că eşti în stare să-l găseşti şi pe Dumnezeu, dacă preţul

e cel care trebuie.

— A zis Costello asta? întrebă Tangier zâmbind, evident flatat. Îşi întinse gâtul şi se aşează ceva mai drept în separeu. Păi... e adevărat. Domnul Costello nu minte.

— Lasă-mă să-ţi prezint un caz ipotetic.

— Ipo-*cum?*

— O situaţie imaginară. Caut un tip şi n-am prea multe lucruri de care să mă leg. Vreau să mă folosesc de ideile dumitale şi poate că reuşesc să-mi dau seama de unde să încep.

— Asta nu e o treabă. Dumneata cauţi ceva fără să ştii ce.

— O să plătesc atât cât o să spui că trebuie.

Tangier se aşează într-o parte în separeu şi privi peste umăr la Keegan, bătând darabana cu degetele în masă.

— Adevărat că eşti mare. Mă chemi de la dracu'n praznic, eu cred că e ceva serios şi dumneata baţi câmpii.

— O să-ţi plătesc pe loc cinci miare şi alte cinci drept primă, dacă-l găsesc pe tip.

— Hristoase, nu mai zic nimic. E-n regulă atunci. Aş vrea un pahar de vin. Roşu. Mi-e gâtul uscat.

— Sigur. Tiny, o sticlă din cel mai bun vin roşu. În contul casei pentru domnul Tangier. Şi două pahare.

— Da, domnule, imediat.

— Bun, deci vrei să porneşti la drum cu Eddie Tangier. Ciripeşte, care-i chestia?

— Poţi să consideri asta ca şi cum... ar fi o chestie patriotică...

— A, grozav. Trebuie să mă ridic în picioare, să salut drapelul?

— Caut un tip. Nu-i ştiu numele, nu ştiu cum arată şi nu ştiu unde e, cu excepţia faptului că e undeva în America. De unde să încep?

— Ce-i asta, un fel de glumă? Cauţi un tip, nu-i ştii numele şi nici măcar cum arată. Ce-a făcut fantoma asta?

— Nimic, deocamdată. Vreau să-l opresc înainte să facă.

— *Ce-are de gând* să facă?

— Habar n-am.

— Păi eşti sonat. Ai păsărele la scufiţă, Frankie Kee. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Vorbesc al dracului de serios, Eddie.

— N-am spus că nu vorbeşti serios. Am spus că eşti ţăcănit. Asta am spus.

Tiny veni cu două pahare şi le puse pe masă, împreună cu sticla de vin roşu.

— Mulţam, zise Tangier.

Turnă un deget de vin în pahar, îl ridică şi se uită la el în zare, luă o înghiţitură şi dădu din cap mulţumit.

— Bun vin roşu, zise el şi umplu ambele pahare.

— Dă-mi voie să fac cinste, bine? Ascultă-mă până la capăt. Dacă după aceea tot o să mai crezi că sunt nebun, îţi dau ţie şi băieţilor o friptură şi o lăsăm baltă.

— Eşti un gagiu ciudat, ştii, nu? Ţi-a spus cineva vreodată?

— Aproape toată lumea.

Tangier chicoti.

— Bine, deci ştiai. Atunci, dă-i drumu'.

Le făcu semn cu mâna celor doi bărbaţi care stăteau la uşă, arătându-le un separeu. Aceştia se aşezară.

— Dă-le să mănânce în timp ce noi vorbim. Au stat în picioare toată ziua.

Keegan făcu semn cu capul spre Tiny, apoi spre cei doi însoţitori ai lui.

— În regulă, zise Keegan. Uite ce e. Să zicem că vrei să te faci pierdut. Să dispari. S-o iei de la început undeva, în altă parte. Ai nevoie de o identitate, de permis de conducere şi ce mai trebuie. Cum ai face? Cum se procedează?

— Ar putea să te recunoască cineva.

— Nu, fantoma e de peste ocean. E străin.

— A, nu miroase cumva a spionaj? N-am de gând să mă bag cu agenţii federali.

— Treaba e, Eddie, că el nu trebuie să-şi facă probleme în ce priveşte înfăţişarea. Ce are el nevoie e un nume. Vreau să spun, poţi să cumperi aşa ceva?

Tangier se lăsă pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului, şi-şi plimbă marginea paharului pe buza de jos. Sorbi o înghiţitură şi puse paharul înapoi pe masă.

— Ştii ce, de ce nu te-ai dus cu treaba asta la FBI? Au experienţă. Au oameni.

— Am încercat.

— Şi?

— E prea vag. N-au timp, n-au oameni. Cred că eu sunt nebun. Nu-i interesează, zic că-s prostii. Chestii de-astea.

— Atunci, las-o moartă.

— Nu vreau s-o las moartă.

— E ceva personal?

— Foarte.

— Ai de gând să-l găureşti când o să-l găseşti pe tip?

— Probabil.

— Am auzit că nici măcar nu porţi armă.

— Ştiu cum s-o folosesc.

O clipă, Tangier se uită în jurul său prin cârciumă, apoi zise:

— În regulă. Spune-mi tot ce *ştii* despre treaba asta.

— Apoi *uiţi*, în regulă?

— Da, am cea mai păcătoasă memorie din câte-ai întâlnit.

Keegan oftă, îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre tavan.

— Vânatul este foarte bine antrenat. E un tip foarte deştept. A venit aici în 1933 şi a petrecut un an pe undeva. Apoi, la un moment dat, în timpul primăverii sau la începutul verii anului 1934 a fost amestecat într-o treabă cu agenţii federali. N-a fost ceva ce făcuse el personal, mai degrabă a fost spectator nevinovat, ceva de genul ăsta. În orice caz, a trebuit să se dea la fund, să dispară, să ia totul de la început. Aşa că acum are o nouă identitate şi nu ştiu unde dracu' e. Asta-i tot ce ştiu.

— Nici un fel de semnalmente?

Keegan scutură din cap.

— Am o idee, dar e o treabă al dracului de grea.

— Povesteşte-mi.

Tangier termină ce-avea în pahar şi-şi turnă singur altă porţie. Câteva secunde se gândi.

— În Bronx, era la un moment dat un tip, Speed Cicorella, care era boss la loteria Numbers. Îşi făcuse însă obiceiul să ia caimacul, iar băieţii au mirosit ceva şi l-au luat la întrebări, ştii cum e. I-au zis să iasă la bătaie cu treizeci de miare, că de nu, o mierleşte. Atunci Speedy dispare. În acest moment mă cheamă domnul Costello. Tipul era foarte deştept. Păcat că-i

plăcea să pună mâna pe ce nu era al lui. Trebuia să-mi închipui că, fiind vorba de atâta bănet şi cu moartea pe el, avea să se facă pierdut. Cel mai uşor mod în care o faci este să te duci într-un oraş, nu un oraş mare, nici mic, potrivit, cum este Trenton sau Rochester, te duci la cimitir şi te uiţi la pietrele de pe mormânt şi găseşti acolo un copil, îngropat exact după ce-a fost născut, având doar o săptămână sau două, mort cam în acelaşi timp în care te-ai născut tu. Ştii chestia, „Baby Smith s-a născut miercuri, a murit joi. Îţi ducem dorul.” Chestii de-astea. Motivul pentru care nu trebuie să alegi un oraş mic este că, probabil, toată lumea din oraşul unde e tribunalul ştie cine a fost Baby Smith. Dacă iei un oraş mare, ca New York-ul, te pierzi în hârtii. Aşa că iei un oraş mijlociu şi-ţi găseşti omul şi te duci la tribunal şi iei certificatul de naştere şi devii Baby Smith, numai că acum ai cam treizeci de ani.

— Dar ce se întâmplă cu certificatele de deces?

— Nu controlează ce s-a întâmplat cu omul. Te-ai născut, actele tale sunt într-un loc, ai murit, sunt în altă parte. Nu controlează, pentru că s-ar pierde foarte mult timp şi, în plus, pe cine interesează? Vreau să spun că nu e o problemă, nu se confruntă actele de naştere cu cele de deces. Nu se întâmplă.

— În regulă.

— Acum, ai acte noi. Îţi iei permis de conducere, paşaport. Îţi iei serviciu. Eşti Baby Smith şi ai treizeci de ani. Poţi să faci aia şi ailaltă. O grămadă de lucruri. Vii de câteva ori. Poţi să-ţi faci rost de trei sau patru acte de identitate. Se întâmplă ceva, pleci de acolo. În regulă? Acum trebuie să-l găsesc pe Speed, care avea treizeci şi şapte de ani şi putea să fie oriunde şi oricine. Deci, ce să fac? Îi verific biografia şi aflu că e din Collingswood, orăşel din Jersey, de partea cealaltă a fluviului, cam în dreptul lui Philly. Mă gândesc, ce naiba, trebuie să pornim de undeva. Cel mai mare oraş din apropiere e Camden. Umblu prin cimitire. Notez numele fiecărui copil mort pe care-l întâlnesc, care ar fi avut treizeci şi cinci-patruzeci de ani, dacă ar mai trăi. Ajung la treizeci şi două de nume după ce-am bătut vreo juma’ de duzină de cimitire. Trag nişte sfori prin nişte oameni pe care-i cunosc la Trenton şi mă interesez de permisele de conducere. Caut un

nume care să se potrivească cu unul din cele de pe lista mea de la cimitir, cineva care bate spre patruzeci şi care tocmai a făcut cerere pentru permis de conducere. Am nimerit-o. Apoi încep să mă ocup de Speed. Îi place viaţa din oraşele mari. Îi plac damele, îi place să joace la loterie şi îi plac poneii. Şi chestia cea mai importantă — are diabet. Are nevoie de câte o injecţie din când în când.

— Insulină.

— Asta este ce-mi trebuia. M-am gândit că poate a trecut fluviul, poate că-şi pierde timpul prin Philly. Aşa că fac acelaşi lucru cu permisele de conducere din Pennsylvania şi, ce să vezi, din nou am noroc. Am trei nume, trei adrese, dar una dintre adrese nu corespunde. Acum îmi închipui că pe Speed îl cheamă George Bernhart, are diabet şi locuieşte undeva prin Philly. Caut prin spitale. Povestesc că acest tip Bernhart, pe care nu-l cunoscusem înainte, a venit la mine acasă cu un prieten şi şi-a uitat injecţiile. Mi-e teamă că are nevoie de ele. În zonă sunt douăşpe spitale. Mă duc la spitalul care e pe lista mea pe locul nouă şi, din nou „bingo”. Acum am localizat un George Bernhart, vârsta treizeci şi opt de ani, care are diabet şi locuieşte în cutare şi cutare loc la Philly. Studiez locul şi, într-adevăr, iată că apare bătrânul Speed cu o pungă cu de-ale gurii. Dau telefon. După zece zile, treaba s-a învechit, mă întorc în Manhattan să cheltuiesc câştigu’. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Uneori contează lucrurile mici.

— Da, exact. O informaţie mai aparte de care faci rost face să se potrivească toate piesele. Dacă vreodată o să ajungi să dai de pasărea asta, află tot ce poţi despre el. *Tot. În* afară de asta, am avut noroc.

— Norocul şi-l face omul singur.

— Cred că e ceva adevărat în asta.

— Ce s-a întâmplat cu bătrânul Speedy?

— N-am întrebat. Ştii, nu e treaba mea. Eu sunt urmăritor. Eu nu dau lovituri. Nici măcar nu port pistol. Mă descurc cu mintea şi relaţiile. Acum lucrez în branşă. Odată i-am făcut lui Lucky Lootch un serviciu. Dacă n-ar fi fost el, eram undeva la pârnaie sau, poate, cu flori pe piept.

— Ce fel de serviciu? întrebă Keegan.

— Eram arestat preventiv la Tombs şi aşteptam să apară girantul meu. Aveam poate douăzeci de ani atunci şi mă ocupam cu mici găinării prin magazine. Deci, stăteam acolo şi vreo doi sticleţi trec prin apropiere şi eu îi aud ciripind despre un local de jocuri de noroc din oraş unde urmau să facă o descindere. Fac puţin gălăgie că n-a venit omul meu să mă scoată şi tipul de la birou mă lasă să dau alt telefon, iar eu îl sun pe un gagiu care ştiu că-l cunoaşte pe Lucky şi-i spun ce-o să se întâmple şi să se ducă repede sus să spună. Când copoii au ajuns acolo, era întuneric. Nu era nimeni în local. Următorul lucru pe care-l ştiu este că s-au retras acuzaţiile împotriva mea şi domnul Lootch mi-a dat ceva de lucru. Aveam talentul ăsta, să adulmec oamenii care nu vor să fie adulmecaţi, iar el m-a ajutat să stau pe propriile mele picioare. N-am dat greş niciodată.

— Domnul Costello avea dreptate.

— Ei, fir-ar să fie. Cred că o să mănânc friptura aia. Potrivit de rumenită, un cartof şi o sticlă de ketchup.

— Fripturile mele sunt din cea mai bună carne de vacă, n-ai nevoie să le înmoi în ketchup.

— Pun ketchup pe orice. Până şi pe clătite.

— Tiny, un antricot potrivit de prăjit şi cartofi pentru domnul Tangier. Adu sticla de ketchup.

— Vinee, răspunse Tiny.

— Deci, de unde să încep? întrebă Keegan.

— Păi, eu aş începe cu ancheta. Înţelegi, cauţi pe cineva de care s-a ocupat FBI-ul pe la mijlocul anului 1934. Ceva care s-a întâmplat şi poate că agenţii federali au căutat pe cineva care a avut legătură cu treaba asta, indiferent ce-o fi fost.

— De pildă?

— Fir-ar să fie, nu ştiu. Poate maşini furate, d-asta se ocupă agenţii federali. Răpiri. Contrabandă. Jefuirea unei bănci. Proxenetism.

— Nu s-ar fi amestecat în aşa ceva.

— Bine gândit, Frankie. Dacă este în conservare, cum spui tu, dacă aşteaptă să se întâmple ceva, s-ar gândi să fie ca acul în carul cu fân. Vreau să zic că ceva care s-a întâmplat fără ca el să fi fost amestecat direct. Ceva care să-l fi făcut pe

acest tip să se sperie şi să dispară. Ce-ar putea să fie? Un om care dispare, iar agenţii federali vor să vorbească cu el. Poate că a fost martor la ceva. Poate că a văzut pe cineva când s-a întâmplat ceva.

— Şi nu-şi putea permite să se lase interogat. Vreau să spun că poate l-ar fi descoperit.

— Acum inventezi. Uite ce vreau să spun. În cate din cazurile care sau întâmplat în lunile alea trei sau patru au intervenit agenţii federali? Ai redus deja zona în care trebuie să cauţi.

— Unde te-ai duce dacă ai fi tipul ăsta?

— M-aş face pierdut undeva la ţară, la vreo fermă, undeva mai departe de Chicago. M-aş topi.

— Ce zici de sud?

— Oamenii sunt prea zgomotoşi acolo.

— Ar şti el toate astea?

— Tu ar trebui să ştii astea mai bine decât mine. Oricum, aşa se face, prietene. Gândeşte-te logic. Pune-te în locul lui. Care ar fi următorul lucru pe care l-ai face? Pricepi ce vreau să spun? Nu pot să fiu amestecat în treaba asta, înţelegi, cu agenţii federali care îşi bagă nasul şi altele.

— Sigur.

— Oricum, m-ai făcut să ciulesc urechile. Sper să pui mâna pe tip.

— O *să pun* mâna pe el.

— Da, cred c-o s-o faci, Frankie. Numa' din curiozitate, zi-mi şi mie, cât de tare vrei să pui gheara pe tipu' ăsta?

— Vreau să fac o pată pe stradă din ticălosul ăsta.

Tangier chicoti în stilul său.

— Uite ce-i, dacă ajungi într-un punct mort, ai numărul, sună-mă.

— Mulţam, Eddie.

— Bine. Hei, unde dracu' e cotletul meu, trebui' să omorâţi vaca mai întâi?

La trei dimineaţa, telefonul îl smulse dintr-un somn adânc. Bâjbâi după aparat prin întuneric, puse în cele din urmă mâna pe receptor şi răspunse somnoros:

— Da?

— E tot Eddie.

— Cât e ceasu'...?

— Habar n-am. M-am gândit la problema asta a ta. Mi-au mai venit vreo două idei. Unu, dacă el a venit de peste Ocean, trebuie să aibă paşaport, indiferent de unde venea. Ar putea să fie ceva. Doi, dacă are nevoie repede de o nouă identitate, n-ar da târcoale prin cimitirele din apropiere cu paşaportul în buzunar.

— Înţeleg ce vrei să spui, răspunse Keegan, somnoros.

— Cred că a ajuns pe Coasta de Est, pentru că trebuia să acţioneze repede când a ajuns aici, continuă Tangier. Dacă mă gândesc bine, aş spune că şi-a luat numele undeva la nord de Jersey, ori în estul Pennsylvaniei, în afara zonei Manhattan-ului, dar destul de aproape. P-ormă, cred că ar vrea să pună ceva distanţă între el şi locul de unde şi-a luat actele noi de identitate, aşa că eu cred c-ar trebui să cauţi undeva prin mijlocul ţării, cel puţin pentru început. Apoi cauţi ceva care s-a petrecut în lunile alea trei sau patru undeva, dar nu în vest. Înţelegi ce vreau să spun. Ştiu că nu e prea mult, dar e mai bine decât nimic.

— Îţi rămân recunoscător pentru ajutor, Eddie, zise Keegan.

— Dacă vrei să renunţi la chestia asta, aş zice că judeci sănătos. Dar am avut impresia, vorbind cu tine, că e o chestie mare pentru tine.

— Da, e un lucru important pentru mine.

— Atunci nu renunţa. Poţi să-l găseşti pe individ. Dar cred că ai nevoie de ceva ajutor de la băieţii de la FBI, să afli în ce-a fost amestecat gagiu' în '34. Dacă individu' a dispărut, trebuie să fie asta notat pe undeva prin registre.

— Uşor de zis, greu de făcut.

— Gândeşte-te la treaba asta. Care ar fi mijlocul perfect ca să dispari? Şi ce i-a făcut să se oprească din căutat?

Keegan se lăsă pe spate în pat, uitându-se fix câteva secunde în tavanul întunecat, apoi îi veni o idee.

— Mort! Fir-ar al naibii! S-a prefăcut c-a murit!

— Mijlocul perfect de a-ţi pierde urma. Dacă a înscenat că a murit, lucrurile s-ar opri aici. Când apare din nou, e un om fără probleme, e curat şi o ia de la început. Trage toate

sforile, Frankie Kee. Nimic nu se obţine uşor.

— Te cred. Mulţam, Eddie.

— Mai vorbim.

Keegan stătu câteva minute în întuneric. „Trage toate sforile”, îi spusese Tangier. Nu-i mai rămăsese decât una. Dar era bună.

# 38

Keegan părăsi şoseaua principală puţin înainte de a ieşi din Princeton şi mai merse vreo şase-şapte kilometri până la orăşelul Allamuchy. Se lăsase întunericul, iar ploaia măruntă şi deasă, care-l sâcâise tot drumul de când plecase din New York, se transformase în ceaţă. Ar fi putut să treacă de gară fără să o observe deloc, dacă la vreo sută de metri mai înainte n-ar fi fost oprit de patru maşini care blocau drumul.

Din ceaţă apăru un bărbat înalt şi slab, cu pălăria trasă pe ochi, care lumină cu lanterna interiorul maşinii.

— Scuzaţi-mă, domnule, pot să vă fiu de folos? întrebă el cu o voce profesională, egală şi gravă.

— Mă numesc Keegan. Trebuie să fac o vizită la vagonul C.

— Puteţi să-mi arătaţi un act de identitate?

Keegan îi dădu permisul de conducere şi paşaportul. Agentul verifică semnătura de pe permis cu numele de pe paşaport. Îşi îndreptă din nou lanterna spre faţa lui Keegan, apoi înapoi spre fotografia de pe paşaport.

— Foarte bine, domnule. Domnul Laster va merge cu dumneavoastră până acolo, dacă nu vă deranjează.

— Câtuşi de puţin.

Laster era un bărbat arătos şi plăcut, îmbrăcat impecabil, deşi era ud până la piele. Înainte de a se sui în maşină, îşi scutură apa de ploaie de pe pălărie.

— Mă scuzaţi, zise el. Cred că o să vă ud scaunul.

— E lucrul care mă preocupă cel mai puţin, zise Keegan.

— Luaţi-o în jos, apoi după gară, la dreapta. Acolo puteţi să traversaţi linia ferată.

În timp ce trecea peste calea ferată, Laster îi spuse să o ia imediat la stânga. Prin ceaţă, se zărea o locomotivă cu aburi, uriaşă. Trecură de monstrul negru. În jurul roţilor ei imense şi al cazanului, se încolăceau aburii, în timp ce ea pufăia leneş, aşteptând să fie îndopată. Trenul particular avea şapte vagoane care, cu excepţia unor fâşii mici de lumină ce se strecurau pe sub transperantele trase, nu erau luminate.

Mergând de-a lungul trenului, Keegan observă siluetele vagi ale gărzii de corp, care se mişcau în întuneric. Apoi, pe neaşteptate, când se apropiară de ultimul vagon, Laster îi porunci:

— Opreşte aici!

Keegan apăsă pe frână. O femeie zveltă, având pe cap o pălărie cu boruri mari şi un guler ridicat până la ureche, ieşi din ultimul vagon. Un poliţist în civil o ajută să coboare treptele de metal abrupte, apoi porniră în grabă prin ploaia măruntă, ocolind ultimul vagon. O clipă mai târziu, Keegan văzu farurile aprinse ale automobilului de partea cealaltă a vagonului Pullman. Apoi auzi o maşină demarând.

— Acum, trage la capătul trenului, zise Laster, iar după o clipă de ezitare, adăugă: Ar fi bine să uiţi ce-ai văzut.

— N-am văzut nimic, zise Keegan.

Laster zâmbi fără să-l privească şi zise:

— Ar fi grozav.

Keegan opri maşina şi se dădură jos.

— O clipă, te rog, zise Laster, apoi urcă scările prin spatele vagonului şi dispăru în interior.

Keegan îşi aprinse o ţigară şi-şi ridică gulerul de la haină. Burniţa atât de tare, încât pe borurile pălăriei i se strângea apă, apoi picura în jos.

Keegan înţelese acum de ce trenul particular pe care preşedintele îl folosea între Hyde Park şi Washington era garat în acest orăşel, aproape inexistent. De-a lungul anilor, auzise glume care circulau printre ziarişti despre „prietena” lui F.D.R. Era o glumă pe care doar reporterii o ştiau; numai că nimeni nu făcuse niciodată aluzie la acest lucru în presă. Dar Beerbohm îi spusese odată, în mare secret, lui Keegan că aceasta se numea Lucy Rutherfurd, locuia undeva în New Jersey, iar Roosevelt o iubea dinainte de război; o poveste de dragoste care dura de douăzeci şi cinci de ani pe care presa preferase să o ignore.

După un minut sau două, Laster apăru la uşa vagonului Pullman şi îi făcu semn lui Keegan să intre. Acesta urcă scara şi intră în vagonul privat.

Era aranjat ca un birou. Pereţii erau placaţi cu panel din lemn negru, iar pardoseala era acoperită cu covoare groase.

Un birou masiv de stejar domina partea de mijloc a vagonului. În spatele lui era un bar, iar în stânga o canapea mare, tapiţată cu piele. În ambele capete — lampadare Tiffany. În faţa biroului era aşezat un scaun de epocă. Lumina era estompată, iar transperantele cu ciucuri de mătase erau trase complet.

Preşedintele Roosevelt şedea în spatele biroului, în scaunul său pe rotile. Era îmbrăcat într-un smoching de culoare stacojie, cu ochelarii săi pince-nez cocoţaţi pe rădăcina nasului şi ţinea între dinţi un ţigaret. Lângă cotul lui se afla un pahar cu scotch. În momentul în care Keegan intră, toată faţa i se lumină de zâmbetul lui cunoscut şi plin de căldură.

— Ei, Francis, ce mare surpriză mi-ai făcut după atâţia ani, zise preşedintele, întinzându-i mâna.

— Domnule preşedinte, zise Keegan respectuos în timp ce-şi dădeau mâna.

— Toarnă-ţi ceva de băut şi aşează-te acolo, în faţa mea, zise Roosevelt, făcând semn cu capul spre scaun. Îmi pare rău că plouă. Cred că n-a fost prea neplăcută călătoria din marele oraş.

— Deloc, zise Keegan.

Îşi turnă într-un pahar înalt whisky şi sifon şi se aşeză.

— Vă sunt recunoscător că v-aţi făcut timp să mă primiţi.

— Nu pierd aproape niciodată ocazia când pot să salut un prieten vechi, zise Roosevelt, pronunţând fiecare silabă cu accentul lui distins. Nu ţi-am mulţumit îndeajuns pentru donaţiile tale făcute partidului de-a lungul anilor, Francis. Ai fost un susţinător generos şi loial.

— Mi-a făcut plăcere, domnule preşedinte, zise Keegan. Aveţi de gând să nu ţineţi seama de precedent şi să vă depuneţi candidatura pentru a treia legislatură?

— Nu m-am hotărât încă, bătrâne, răspunse Roosevelt. Consilierii mei au păreri diferite în privinţa asta.

— Dacă ar fi să mă întrebaţi pe mine, v-aş spune să o faceţi, zise Keegan.

— Mulţumesc. Arăţi grozav, Francis. Cred că n-ai probleme.

— Nu mă plâng, domnule preşedinte.

— Excelent, excelent. Înainte de a începe să discutăm, aş vrea să te rog ca întâlnirea noastră să rămână confidenţială, zise preşedintele. Ochii lui avură o sclipire aproape ştrengărească. Linia de conduită pe care mi-am ales-o îmi permite să am o comportare mai degajată.

— Bineînţeles, domnule preşedinte.

— Şi altceva. Ai spus ceva despre securitatea naţională. Ai fi de acord să participe la discuţie un consilier de-al meu, Bill Donovan?

Keegan recunoscu imediat numele. Auzise că Wild Bill Donovan, din fosta Divizie a şaizeci şi noua, organiza o agenţie pentru culegerea de informaţii. Roosevelt voia să reorganizeze întregul sistem de informaţii, atât cât era, şi nu era prea mult, iar agenţia avea să strângă informaţii secrete şi să le analizeze.

— Foarte bine, domnule preşedinte, răspunse Keegan.

Dar Roosevelt observă o urmă de dezamăgire pe faţa lui Keegan. Se aplecă înainte în scaunul lui, cu mâinile proptite de marginea biroului, jucându-se cu o ţigară, pe care în cele din urmă o băgă într-un ţigaret lung de fildeş şi o aprinse.

— Francis, ştii câţi spioni aveam când a izbucnit războiul mondial? întrebă el, ridicând în acelaşi timp două degete, înainte ca Keegan să poată răspunde. Doi.

— Doi? zise Keegan cu neîncredere în glas şi râzând uşor.

— Da, prietene, oricât ar părea de ridicol, aveam doi spioni şi doi funcţionari care se ocupau de activităţi auxiliare. Ăsta era tot serviciul nostru de informaţii. Şi pentru a pune capac la toate, sursele de informaţii pe care ni le *creasem* în timpul războiului au fost în cea mai mare parte abandonate după încheierea armistiţiului. Ai fost în Germania, Francis, ai văzut cu ochii tăi ce se întâmplă acolo. Avem nevoie *ca de aer* de o agenţie de informaţii de prima mână. Bill Donovan o să se ocupe de asta.

— Domnule preşedinte, nu trebuie să...

Roosevelt făcu un semn cu mâna, întrerupându-l pe Keegan.

— Ce îţi spun eu este de domeniul public. Dar dacă în chestiunea pentru care ai venit *e vorba* de securitatea naţională, ţi-aş fi recunoscător dacă ai fi de acord să audă şi

el ce spui. Dacă este o treabă pur personală, o să aştepte în vagonul club. Sunt sigur că n-o să se plictisească prea tare dacă-l lăsăm acolo.

— Cred că ar putea fi invitat foarte bine serviciul de informaţii.

— Bine, zise preşedintele, întinzând mâna sub birou şi apăsând pe un buton.

Un minut sau două mai târziu, intră prin partea din faţă a vagonului un bărbat înalt, bine clădit, care se apropia de cincizeci de ani. Keegan îl recunoscu. Îl ştia din fotografii. Stătea foarte drept şi era îmbrăcat într-un costum albastru la două rânduri, purta o cămaşă albă scrobită şi o cravată roşu aprins, iar în mână ţinea un pahar cu băutură. Preşedintele făcu prezentările:

— William, acesta este prietenul meu, Francis Keegan. Bill Donovan, Francis.

Donovan îi strânse mâna cu putere şi-l privi fix în ochi pe Keegan, cu ochii lui albaştri.

— Îmi pare bine că te cunosc, Keegan, zise el răstit.

— Domnule colonel, pentru mine e o onoare, spuse Keegan.

Figura impasibilă a lui Donovan nu se schimbă. Chiar dacă era flatat de remarca lui Keegan, n-o arăta. Se aşeză pe canapeaua tapiţată cu piele, îşi încrucişă picioarele şi sorbi din băutură. Nu-l slăbea din ochi pe Keegan. Timp de câţiva ani, Donovan fusese procuror în districtul de vest al statului New York şi Keegan se întreba la ce se gândea el, participând la o întâlnire cu preşedintele şi discutând politică cu un fost contrabandist de alcool — un om pe care cu câţiva ani mai înainte l-ar fi putut condamna. Keegan simţi la Donovan un început de scepticism şi se gândi că, dacă cineva avea să-l creadă, acesta avea să fie, în mod evident, preşedintele.

— Felicitări pentru noul post, zise Keegan. După câte aud, avem nevoie de dumneavoastră.

— De fapt, e o treabă destul de plicticoasă, zise Donovan.

— Plicticoasă? se miră Keegan.

— Da, spuse Donovan. Absolvenţii de facultate stau în birou şi urmăresc emisiunile străine la radio, citesc publicaţii străine, studiază amănunţit rapoartele diplomatice. Ei găsesc

şi strâng informaţiile, apoi experţii hotărăsc dacă sunt pertinente. Chestiunile palpitante, care apar în filme, formează doar o mică parte a acestei munci.

— Dar ambasadele ce fac? nu-l lăsă Keegan.

— Ambasadele? întrebă nevinovat Donovan.

— Haideţi, domnule colonel, zise Keegan. Toată lumea ştie că serviciile diplomatice sunt mijloace prin care se face spionaj. Ambasada germană la Paris nu este altceva decât o unitate de spionaj pentru un maior numit von Meister.

„Cum *dracu'* ştie el asta?" se miră în sinea lui Donovan.

— Dar, continuă Keegan, întrucât domnul Hull consideră că spionajul este o treabă nedemnă pentru gentlemeni, toate ambasadele noastre se mulţumesc să dea petreceri şi să-i pupe-n fund pe străini.

Roosevelt se rezemă de spătarul scaunului şi chicoti înveselit.

— Ce părere ai, William, de analiza asta?

Figura rece a lui Donovan se mai lumină puţin. După care chicoti şi el şi zise:

— Nu-i rău. Vrei o slujbă, Keegan?

— Nu, mulţumesc, zise zâmbind Keegan. Am încercat treaba asta în 1917. Nu prea mă pricep să execut ordinele.

— Le-ai executat destul de bine, dacă ai primit Steaua de Argint după bătălia de lângă Pădurea Belleau, zise Donovan calm.

„Touché", se gândi Keegan.

— Deci, ce vrei să ne povesteşti? întrebă Roosevelt amabil.

— Uitaţi ce este, domnule preşedinte. Cred că ştiţi că nu sunt nebun şi că n-am coborât acum din copac. Spun asta pentru că ceea ce urmează să auziţi o să pară oarecum o nebunie. Dar n-aş fi aici dacă n-aş fi sigur că e adevărat.

— Aha, făcu preşedintele.

Era clar că spusele lui Keegan îl intrigau. Faţa lui Donovan continua să rămână inexpresivă.

— Un om despre care eu am o părere excepţională mi-a transmis informaţia că în ţara noastră există un agent german în conservare, începu Keegan. E aici de câţiva ani. Acest om este un agent foarte bun şi misiunea lui, în cazul în

care reuşeşte, ar putea să neutralizeze Statele Unite ale Americii, în eventualitatea în care Anglia şi Franţa intră în război cu Hitler.

— Să ne *neutralizeze?* zise Donovan, manifestând doar un interes vag. Ce dracu' plănuieşte să facă?

— Indiferent care ar fi planul lor, acest om, al cărui nume codificat este *Siebenundzwanzig,* Douăzeci şi şapte, lucrează direct pentru Hitler. Potrivit informaţiei de care dispun, punându-şi în aplicare planul, ne-ar putea împiedica să declarăm război Germaniei.

— Şi n-ai idee în ce ar consta misiunea?

Keegan dădu negativ din cap.

— E ridicol, spuse pe un ton dispreţuitor Donovan, dând pentru prima dată un semn de emoţie. Ce-ar putea să facă un singur om, ca să ne compromită într-o aşa măsură?

— Nu ştiu, domnule colonel, dar pot să vă spun următorul lucru. Informaţia a parvenit de la un agent nazist din Germania care a fost infiltrat într-o organizaţie ilegală. Acesta a fost prins şi torturat şi a dezvăluit numele a trei agenţi. Informaţiile despre doi dintre ei s-au dovedit exacte, iar cei doi au fost omorâţi.

— Ce organizaţie ilegală? întrebă Donovan, care-şi reluase figura inexpresivă.

„Nu e un om cu care să joci poker", se gândi Keegan.

— Sursa mea nu greşeşte, insistă Keegan.

— De unde ai informaţia?

— Nu pot să vă spun.

— Cred că pot să-ţi promit că ceea ce ne vei spune nu va depăşi cadrul acestei încăperi, zise Roosevelt încet, continuând să zâmbească. N-ai încredere în noi, Francis?

— Bineînţeles că am, domnule preşedinte. Dar am făcut o promisiune.

— Apreciez loialitatea ta, zise Roosevelt. Pe de altă parte, Bill crede că, ştiind de unde deţii informaţia, am putea aprecia dacă este sigură.

— Aţi auzit vreodată de o organizaţie numită Crinul Negru?

Ochii lui Donovan licăriră. Roosevelt îl privi întrebător.

— Da, zise Donovan.

— Informaţia mi-a parvenit de la conducătorul organizaţiei Crinul Negru.

— Îl *cunoşti* pe conducătorul organizaţiei Crinul Negru? întrebă Donovan, fără să ascundă câtuşi de puţin că nu-l credea.

Keegan dădu din cap. Donovan rămase în continuare sceptic. Se uită la preşedinte şi făcu ochii mari. Keegan hotărî că era momentul să câştige una sau două runde în acest meci de box al minţilor.

— Se numeşte Avrum Wolffson, zise Keegan.

Uimirea cu care reacţionă Donovan îi sugeră lui Roosevelt că Keegan câştigase prima rundă în acest meci delicat.

— Se potriveşte cu informaţiile tale, Bill? întrebă preşedintele.

— Am auzit de numele acesta, zise precaut Donovan care nu voia să se dea bătut.

— Wolffson este incontestabil şeful organizaţiei Crinul Negru, zise Keegan răspicat. El este conducătorul ei de când aceasta s-a format la Universitatea din Berlin, în 1933. Unul dintre principalele lui ajutoare era un tânăr numit Joachim Weber. Acesta a fost omorât de agenţi nazişti acum doi ani. Wolffson a reacţionat dur. A lovit şi el: a omorât un agent la Zürich şi altul la Viena. Dar cel cunoscut sub numele de *Siebenundzwanzig* trăieşte încă, pentru că e aici, în America...

Roosevelt se lăsă din nou pe spate în scaunul său pe rotile, privindu-i cu o plăcere aproape perversă pe cei doi bărbaţi cum îşi încrucişau spadele. Donovan, uimit oarecum de informaţiile amănunţite, fusese învins.

— Şi cum a aflat acest Wolffson că în grupul lui era un spion? întrebă Donovan tot sceptic.

— Agentul infiltrat folosea numele Isaac Fish. Adevăratul Fish fusese deţinut la Dachau şi fusese executat împreună cu alţi cincizeci de deţinuţi, pentru a servi ca exemplu, după o încercare de evadare care a eşuat. Wolffson a intrat în posesia listei celor care fuseseră omorâţi...

— De fapt... zise Donovan, vrând să mai întrebe ceva, dar Keegan îl întrerupse şi îi întinse foaia de hârtie zdrenţuită pe care erau numele deţinuţilor omorâţi, zicându-i:

— Asta-i lista.

Donovan luă foaia, la fel de neîncrezător, şi se uită atent la ea, apoi, ridicând ochii şi privindu-l bănuitor pe Keegan, îl întrebă:

— De unde dracu' ai făcut rost de ea?

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar nu pot să vă spun.

— Crezi că o să te credem dacă n-o să ne spui de unde ai această informaţie? Dacă o să spui că te priveşte personal?

— Cred că se înţelege de la sine, răspunse Keegan. Wolffson a... a stors... informaţia de la Fish când acesta i-a spus despre cei trei agenţi.

— Stai puţin, zise Donovan, scuturând din cap. Sunt sigur că Crinul Negru nu se implică în astfel de treburi.

— Acum, da, domnule colonel. Nu mai este o *Freiheit.* A devenit o organizaţie ilegală activă, bine pusă la punct. Cei trei agenţi făceau parte dintr-un grup numit *Die Sechs Füchse,* Cele Şase Vulpi, o unitate de spioni de elită, condusă de un psiholog numit Wilhelm Vierhaus care-i raportează doar lui Hitler.

— Sfinte Isuse, zise depăşit Donovan. De unde naiba ai aflat toate astea?

— Primul nume de pe listă este Jennifer Gould, zise Keegan. Ea a fost logodnica mea şi sora vitregă a lui Avrum Wolffson.

În vagonul de cale ferată se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Ştii ceva despre acest lucru, Bill? întrebă Roosevelt.

Donovan încuviinţă încet din cap.

— Şi ea a fost *executată?* îl întrebă cu glas blând Roosevelt pe Keegan.

— A fost îngropată de vie împreună cu alţi cincizeci de deţinuţi, zise Keegan.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Roosevelt.

În cameră se aşternu tăcerea, o tăcere plină de respect care în cele din urmă fu întreruptă de Donovan pe un ton mai blând:

— Cât de proaspătă e informaţia?

— Am aflat-o acum opt zile.

Roosevelt se rezemă din nou de spătarul scaunului şi se uită fix într-un colţ al vagonului. Potrivit spuselor lui Hoover, în America erau câţiva agenţi nazişti. Timp de peste un an,

FBI-ul făcuse investigaţii, ca să descopere ce legături aveau aceştia cu Liga de Prietenie Germano-Americană. Dar Hoover nu venise niciodată cu o informaţie atât de precisă.

— Mai ştii ceva despre omul ăsta? întrebă Donovan.

Keegan se hotărî să se eschiveze puţin. Ştia că era stăpân pe situaţie, aşa că dădu încet din cap.

— Deci, avem un agent în conservare, cu numele de cod Douăzeci şi şapte, care trăieşte undeva în America şi intenţionează să ne împiedice să intrăm în război? *Da?*

— Da, domnule, şi vă asigur încă o dată că astea nu sunt vorbe goale. Sunt convins că acest Douăzeci şi şapte există şi, după câte îl cunosc pe Vierhaus, cred că, indiferent care ar fi planul, el are o *oarecare* validitate. De ce să nu încercăm?

— N-avem de unde să începem, zise Donovan. N-avem în Germania nici o sursă de informaţii prin care să controlăm. N-avem semnalmentele omului, nu ştim cum îl cheamă...

— Pe de altă parte, zise Roosevelt, ne putem permite să lăsăm nefolosită această informaţie? Mi se pare că, pe măsură ce se apropie războiul, aceste ameninţări vor deveni tot mai frecvente.

— Eu nu vă sugerez să n-o folosim, zise Donovan, oftând. Haideţi să ne gândim. Din punct de vedere juridic, este o problemă a FBI-ului.

— În nici un caz, zise Keegan, imediat şi categoric.

— Ce-ai spus? zise Donovan, ridicând sprâncenele.

— Domnule colonel, zise Keegan, nu mă număr printre preferaţii domnului Hoover. El are memorie bună. Probabil că o să râdă când o să audă, apoi o să îngroape informaţia. Eu nu pot să-i dau amănunte şi nu pot să-mi pun în pericol legătura. Nu vreau să fac asta. De aceea am venit la dumneavoastră, domnule preşedinte, pentru că nu ştiu cui altcuiva să mă adresez.

Roosevelt şi Donovan schimbară repede între ei o privire. Poziţia lui Keegan era clară. În ce priveşte spionajul, Roosevelt avea o problemă cu Hoover care era o persoană puternică şi populară în America. El inventase o listă săptămânală numită „Cei mai căutaţi zece criminali”. Pusese să se lipească la oficiile poştale afişe cu figurile celor mai periculoşi criminali din America şi, literalmente, declarase

războiul jefuitorilor de bănci. În decurs de un an, echipa lui de pistolari, condusă de Melvin Purvis, al cărui cuvânt de ordine era „întâi tragi şi apoi întrebi” îi omorâse pe Băiatul Frumos Floyd, pe Ma Barker şi pe „Băieţii” ei, pe Kelly Mitralieră, pe John Dillinger şi pe Homer Van Meter.

Dar, prin 1935, agenţii FBI conduşi de Hoover, rămăseseră fără obiectul muncii şi, întrucât nu exista de fapt un serviciu de informaţii, Hoover îşi îndreptase atenţia spre pericolul comunist, punând membri cunoscuţi ai partidului sub supraveghere, culegând informaţii despre ei şi asumându-şi responsabilitatea culegerii de informaţii în emisfera de vest.

Pe Hoover îl deranjase propunerea ca Donovan să creeze o agenţie de informaţii. El acceptase acest lucru atâta timp cât Donovan nu se băga pe teritoriul lui. Era o problemă delicată cu care Roosevelt trebuia să jongleze cu grijă, având în vedere că Hoover şi agenţii lui n-aveau prea multă experienţă în culegerea sau analiza informaţiilor secrete. Ajunseseră la un compromis, în sensul că grupul lui Donovan urma să acţioneze în afara zonei Americii de Nord, Centrale şi de Sud, lăsând întreaga emisferă de vest sub jurisdicţia lui Hoover.

Roosevelt ştia în ce consta pericolul acestui compromis. Hoover putea să se angajeze pe aceeaşi cale pe care păşise Himmler în Germania. După incendierea Reichstagului, lista cu comunişti alcătuită de Himmler fusese folosită pentru a-i acuza pe nedrept pe aceştia de incendiu şi pentru a-i pune sub urmărire, astfel că, în decurs de câteva săptămâni după aceea, fuseseră omorâţi peste o mie de membri ai partidului comunist. Listele pe care le făcea Hoover ar fi putut fi folosite mai degrabă în scopuri politice decât pentru securitatea naţională. Setea de putere a directorului FBI l-ar fi putut împinge să abuzeze în acest fel de funcţia sa.

Cererea lui Keegan putea să grăbească izbucnirea unei crize politice pe care Roosevelt nu şi-o putea permite în acel moment. Şi totuşi, preşedintele credea că informaţia lui Keegan era probabil corectă. Fostul contrabandist de băuturi alcoolice îl pusese în faţa unei dileme nemaipomenite.

— Ai vreo sugestie? îl întrebă preşedintele pe Keegan.

— Lăsaţi-mă să-l caut eu, zise acesta scurt şi categoric.

— *Ceee?* făcu Donovan.

— Stai puţin, William, ascultă-l până la capăt, zise Roosevelt.

— Am nevoie de un mandat ca să pot consulta dosarele Biroului şi să prezint încredere când pun întrebări.

— Fără ştirea lui Hoover? zise Donovan. Nici în ruptul capului.

— Vă promit că o să mă limitez doar la această investigaţie.

— La urma urmelor, ce ştii dumneata despre investigaţii? îl întrebă Donovan.

— Mă călăuzesc după logică, numai după logică. Este singurul lucru de la care putem să pornim. De la logică şi intuiţie. Poate că o să avem noroc. Poate că-i dăm de urmă. Poate că găsim o amprentă, ceva de genul ăsta. O să scormonesc de la un cap la altul, să văd ce apare. N-am decât o urmă, domnule colonel Donovan. Nu investighez o crimă.

— Cred că s-ar putea ca Edgar să nu fie de acord cu prezenţa dumitale acolo, zise cu răceală Donovan. Chiar dacă nu ia în serios informaţia, s-ar face foc şi pară dacă ar afla că cineva din afara Biroului îşi bagă nasul în treaba lui.

— Ar trebui să am acces doar la dosarele pe patru luni — să zicem începând din martie până în iunie 1934, inclusiv.

Dintr-odată, Donovan deveni foarte atent. Se întoarse şi puse paharul pe podea. Ochii i se îngustaseră.

— Ne ascunzi ceva, zise el scurt şi răstit.

— Orice v-aş spune în plus, sunt doar simple presupuneri.

— Lasă-mă pe mine să apreciez, zise Donovan.

— Ce-avem de pierdut? întrebă Keegan naiv, fără să se gândească la implicaţiile politice ale cererii lui. Ştim că Hoover o să îngroape oricum informaţia. De ce nu mă lăsaţi pe mine să fac o încercare? Trebuie să ştie el?

— Umbli cu subterfugii, Francis? întrebă Roosevelt, făcând o grimasă.

— Cred ca puteţi să-i spuneţi aşa, domnule preşedinte, zise Keegan zâmbind.

— Altfel cum *ai putea* să-i spui? întrebă Donovan.

Keegan îşi dădu seama că lui Roosevelt îi surâdea ideea.

— Treaba de care vorbeşti presupune mult timp şi muncă,

Francis, zise preşedintele.

— N-am nimic altceva de făcut. Şi, dacă abuzez de autorizaţie, puteţi să-mi retrageţi permisul de intrare la bibliotecă.

— Permis de intrare la bibliotecă! îmi place expresia, chicoti Roosevelt.

— O să suport singur cheltuielile pe care le fac, adăugă Keegan.

— Un dolar pe an omul? zise Roosevelt.

Ideea începuse să-i placă. De când devenise preşedinte, Roosevelt se înconjurase cu nenumăraţi consilieri pentru diferite domenii care erau plătiţi cu onorariul simbolic de un dolar pe an.

Donovan ridică paharul şi sorbi o înghiţitură, fără să-l slăbească din ochi pe Keegan.

— Suntem într-o situaţie ciudată, zise Roosevelt. Cred că toţi trei suntem de acord că războiul între Germania, Anglia şi Franţa este inevitabil. Dar poporul american nici nu vrea să audă de aşa ceva. Ieri seară, am ţinut o cuvântare la Chicago şi am avertizat ţara despre pericolul fascismului. Am crezut că o să conving oamenii, dar *m-am înşelat,* prieteni. *Nimeni* nu m-a susţinut. Ce proteste, ce critici. E a dracului de mare surpriza, băieţi, când încerci să conduci ţara, pe urmă priveşti peste umăr şi constaţi că nu te urmează nimeni.

— America nu este încă pregătită să înfrunte această situaţie, sugeră Donovan. Ultimul război este încă proaspăt în memoria oamenilor. Abia ne revenim de pe urma depresiunii.

— Ai dreptate, Bill, zise Roosevelt. Americanii nu vor să accepte tocmai acum faptul că totalitarismul este o realitate. Făcu o pauză şi sorbi o înghiţitură de scotch din pahar. Pe de altă parte, capturarea unui spion nazist periculos în ţara noastră ar putea avea un puternic efect asupra opiniei publice.

— *Dacă* există un asemenea spion, zise Donovan.

— El există cu siguranţă, zise Keegan. Nu vă cer decât să-mi uşurezi un pic sarcina, pentru că am de gând să-l caut, indiferent dacă mă ajutaţi sau nu.

— Stai naibii puţin, zise Donovan, supărat.

— Ei, staţi încet, băieţi, zise Roosevelt, zâmbind din nou

cu gura până la urechi. Suntem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei.

— Există experţi în acest domeniu, Keegan, zise rar Donovan. De ce să nu-i lăsăm pe ei să se ocupe de asta?

— Ascultaţi...

Roosevelt interveni din nou.

— Stai puţin, Bill. Francis, sunt sigur că nu ţi-a fost uşor să vii şi să-mi aduci această informaţie. Te gândeşti că noi tragem de timp? Ai o carte de vizită, Bill?

Donovan îi dădu o carte de vizită tipărită foarte elegant. Numele lui apărea în mijloc, iar în colţul din dreapta sus era scris „Casa Albă” şi un număr de telefon. Roosevelt o întoarse pe dos şi mâzgăli „Franklin” de-a lungul ei, apoi o rupse în jumătate. Una din jumătăţi i-o dădu lui Keegan.

— Dacă vrem să-ţi comunicăm ceva, vei fi contactat de cel care are cealaltă jumătate a acestei cărţi de vizită. Orice s-ar întâmpla, trebuie să fii discret. O să ştim despre treaba asta Bill, eu şi, poate, una sau două persoane. Trebuie să-ţi cer să nu spui la nimeni ce faci, Francis. Este important să păstrăm secretul privind această informaţie. Dacă lui Hoover îi ajunge la ureche treaba asta, am dat de dracu’, s-a terminat cu investigaţia ta.

— Înţeleg, domnule preşedinte.

— Dacă n-ai nici o ştire de la mine până mâine, trebuie să înţelegi că nu pot să te ajut.

— Oricum ar ieşi, zise Donovan, această întâlnire n-a avut loc.

— Înţeleg, zise Keegan.

Roosevelt îi întinse mâna. Zâmbi cu toată gura. Exact cum apărea de obicei în fotografii. Dădură mâna.

— Ai fost întotdeauna un prieten bun, Francis, zise Roosevelt, şi încă unul discret. Te asigur că apreciez foarte mult această informaţie şi îmi pare foarte rău de logodnica ta.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte. Mă simt onorat că v-aţi amintit de mine.

Roosevelt clipi din ochi.

— Ei, cum aş fi putut să te uit... Frankie Kee, zise el, zâmbind.

Nici nu închise bine uşa Keegan, că Donovan se şi întoarse spre preşedinte.

— E groaznic de arogant, domnule preşedinte.

— Sunt sigur că nu vrei să lucreze cu tine tot felul de sclifosiţi.

Donovan se uită la pardoseală şi zâmbi. „Roosevelt are un fel special de a face sită de mătase din coadă de câine”, se gândi el. Încercă să folosească altă tactică.

— Mi se pare ridicol, zise el. Nu pot să-mi închipui ce-ar putea să aibă hunii în mânecă, cum a spus el, să ne *neutralizeze.*

Roosevelt nu răspunse. Îşi făcu de lucru câteva momente cu ţigaretul. Într-adevăr, se întreba în sinea lui. Îl fascina mulţimea de posibilităţi.

— Eu clasific informaţiile pe litere şi numere, continuă Donovan. A1 ar fi o informaţie de importanţă deosebită, A este o sursă incontestabilă, însemnând informaţie verificată. Informaţia adusă de Keegan aş clasifica-o ca D5.

— Nu am nimic împotriva acestei clasificări, zise preşedintele.

— Hoover îşi apără nebuneşte parohia, zise Donovan. El a arătat clar că tot ce se întâmplă în State este sub jurisdicţia lui. De ce să nu-i transmitem lui informaţia?

— Pentru că i-am făcut o promisiune lui Keegan, zise el. În plus, sunt de acord cu Keegan într-o privinţă. Dacă dăm această informaţie Biroului, n-o să se facă nimic. Îl ştii pe Edgar, dacă nu e vorba de un proiect iniţiat de oamenii lui, îl face uitat.

— Atunci, poate să o încaseze, dacă se dovedeşte că informaţia e reală, zise Donovan.

Doar pentru o clipă, faţa lui Roosevelt se înnoură, apoi se însenină din nou.

— Nu e vorba de încasat, Bill. Ce se întâmplă dacă informaţia lui Keegan se dovedeşte a fi de categoria Al şi el îl găseşte pe acest agent în conservare? Ar fi un motiv de laudă pentru tine, dacă Keegan ar lucra pentru tine.

— Şi dacă e un rateu?

— Atunci nimeni nu o să ştie nimic niciodată. Proiectul va fi clasificat ca *secret.* Nici măcar n-o să avem un dosar, îi zise

Roosevelt, zâmbind.

Donovan nu era încă convins. Se ridică în picioare şi îşi apăsă pumnii în şale, îndreptându-se.

— Ce naiba ar putea să fie această misiune? întrebă el. Un asasinat? Dacă, Doamne fereşte, v-ar omorî, asta nu ne-ar neutraliza, pentru că lanţul ar continua neîntrerupt. Sabotaj? Ce-ar putea să distrugă *un om* ca să ne neutralizeze poziţia?

— Habar n-am şi este clar că nici Keegan nu are.

— Domnule preşedinte, eu nu dispun nici de oameni şi nici de fonduri pentru a trimite o echipă să găsească o fantomă care are o misiune despre care nu ştiu nimic şi care este extrem de ciudată. De-abia îmi adun oamenii.

— Iar mie nu-mi plac surprizele, William, zise Roosevelt. Uite ce-i. Am o presimţire în legătură cu treaba asta. Hitler este un ticălos atât de viclean, încât pare posibil să o facă. La urma urmei, ce avem de pierdut?

Donovan îşi aprinse o ţigară, trase un fum, îi dădu drumul într-o parte, uitându-se cum îi arde vârful. Se gândea concentrat, cântărind avantajele şi dezavantajele situaţiei. Un fost contrabandist colindă ţara în lung şi în lat, având în buzunar o legitimaţie a Casei Albe.

— Bill, tu şi cu mine o să facem o mulţime de lucruri neortodoxe până se va termina treaba asta, zise Roosevelt. Nu vreau să-ţi încalc prerogativele, dar... fă-mi şi mie pe plac de data asta, vrei?

— Bineînţeles, domnule preşedinte...

— Am să-i dau o legitimaţie a Casei Albe, îl întrerupse Roosevelt. Tu desemnezi un om de legătură care să nu-l scape din ochi şi să pară că-l ajută. În afară de faptul că omul tău o să piardă puţin timp, n-ai nimic de pierdut.

— Şi să-l lăsăm pur şi simplu, de capul lui?

— De ce nu? Într-un fel, el este obsedat de treaba asta. Dacă există un agent secret, s-ar putea să aibă noroc.

— N-o să putem să-l controlăm.

— Adevărat.

Din locul în care stătea, Donovan se uită lung la preşedinte.

— Vă place acest Keegan, nu-i aşa?

— Ştiu că se poate avea încredere în el. Ştiu că îşi ţine

gura şi că are relaţii interesante.

— Pentru că a fost gangster? întrebă Donovan sceptic.

Roosevelt îşi ţuguie buzele şi sorbi din pahar.

— Spune-mi, Bill, de unde intenţionezi să-ţi recrutezi agenţii pentru unitatea asta a ta? De la Yale sau de la Harvard?

— Aţi avut ceva probleme la universitate? întrebă Donovan, zâmbind.

Roosevelt râse din toată inima.

— Câtuşi de puţin. Dar o să ai nevoie şi de oameni cu o calificare mai *specială.* Oameni care au trecut prin multe. În unitatea asta a ta, o să ai nevoie şi de câţiva oameni hârşiţi în rele. Keegan s-ar potrivi perfect. Roosevelt se rezemă de spătarul scaunului şi se uită în tavan, savurând ceea ce spusese. Keegan cunoaşte toate tertipurile, se descurcă singur în situaţii grele, are foarte multe resurse, este independent din punct de vedere financiar, e absolvent cu brio al Colegiului din Boston. Faptul că a reuşit să scape de Gestapo şi că-l cunoaşte pe acest Wolffson şi pe nazistul...

— Vierhaus.

— Da... oameni pe care tu îi ştii doar după nume, e grăitor.

— Dar pe el nu-l interesează să facă parte din unitatea mea. A spus foarte clar acest lucru.

— Păi, cine ştie, dacă are ceva minte, poate că o să se răzgândească. E de modă veche, dacă-i faci un serviciu, nu rămâne dator.

— Codul lumii interlope, zise Donovan, zâmbind aferat.

— Poate. Sau s-ar putea ca el să fie ceva care se găseşte foarte rar, un om de onoare.

— Pentru Dumnezeu, e un fost contrabandist.

— E contrabandistul *meu,* zise Roosevelt.

Donovan făcu ochii mari de uimire.

— De aceea aţi acceptat să vă întâlniţi cu el?!

După ce sorbi o înghiţitură din paharul cu scotch, Roosevelt mai adăugă în treacăt:

— A contribuit cu un sfert de milion la prima mea campanie electorală şi cu o sută de mii în 1936.

Donovan râse cu zgomot şi făcu semn cu mâinile, ca şi

cum ar fi vrut să arate că se predă.

— Ei, fir-ar să fie, în cazul ăsta e rândul dumneavoastră...

— Nu, este unitatea ta. Noi avem o înţelegere: tu conduci unitatea, eu conduc ţara. Dar dacă ai nevoie de bani sau de oameni, pot să aranjez. Dacă crezi că nu-ţi place Keegan sau nu te împaci cu situaţia...

— Nu, domnule preşedinte, zise Donovan, ridicând din umeri. E jocul lui. Să-l lăsăm să şi-l facă singur. Sper că n-o să fiţi prea dezamăgit când o să se întoarcă cu mâinile goale, zise el, desenând în acelaşi timp în aer un zero, pentru a-şi întări afirmaţia.

— Sper să reuşească, Bill, zise preşedintele. Sper din toată inima să reuşească.

Preşedintele băgă o ţigară Chesterfield în ţigaretul său din fildeş. Donovan se aplecă, întinzând bricheta aprinsă sub ţigară. Apoi se duse la bar şi îşi turnă o porţie de whisky.

— De fapt, dacă stau şi mă gândesc, zise el, suntem în aceeaşi situaţie ca Hitler, n-avem nici noi nimic de pierdut.

Roosevelt se rezemă de spătarul scaunului, zâmbind satisfăcut.

— Excelent, zise el. Îmi pare bine că eşti de acord.

# 39

Coada pentru feribotul spre Staten Island era mai mică decât de obicei. Afară, temperatura era sub zero grade, iar dinspre Hell Gate sufla un vânt tăios, aducând cu el primele semne ale unui viscol. Bucăţi de gheaţă, care rupseseră zăgazul, se legănau în apa învolburată. Vârtejuri de zăpadă dansau nebuneşte în vânt. De ce alesese el ziua asta friguroasă şi mohorâtă pentru a merge cu feribotul pe Staten Island? se întreba Keegan. Omul îl sunase în ziua aceea dis-de-dimineaţă.

— Domnul Keegan?

— Da.

— Vă sun din partea colonelului.

— Care colonel?

— Cred că aveţi cartea lui de vizită.

— Aha, zise el, *acel* colonel.

— Putem să ne întâlnim după-amiază pe puntea superioară a feribotului care merge spre Staten Island? E unul care pleacă din Manhattan la ora două şi treizeci de minute.

— Cred că da. Cine e la telefon?

— În fundul zonei închise.

— Cine *sunteţi?*

— Să citiţi revista *Life.* La revedere.

Şi închisese.

„De ce toată treaba asta învăluită în mister?” se întreba Keegan. Pentru Dumnezeu, nu voia decât să se uite prin nişte dosare.

Paznicul ridică porţile şi şirul de maşini înaintă încet pe puntea care semăna cu un tunel. Keegan trase frâna de mână şi se duse pe puntea a doua a feribotului, care era o încăpere îngustă, închisă cu sticlă de jur-împrejur şi cu rânduri de bănci din lemn de culoare închisă. Din cauza aerului rece de afară, geamurile erau îngheţate şi nu se vedea nimic prin ele. Deşi încăperea era încălzită, înăuntru era frig şi curent, mirosea a petrol, apă de mare şi creozot. Keegan se aşeză în fundul încăperii, pe un scaun din colţ, şi deschise revista.

Cornul de ceaţă mugea în timp ce feribotul se zguduia, intrând în golf. Un minut sau două mai târziu, auzi uşa glisantă mişcându-se în spatele lui. O rafală de vânt rece trecu vâjâind pe lângă el în timp ce uşa se închidea din nou. Tocmai voia să se uite în revistă când auzi o voce bărbătească:

— Domnul Keegan?

— Exact, zise Keegan, privind în sus spre bărbat.

Străinul avea în mână o pungă mică, maronie, din hârtie, pe care o întinse spre el.

— Vreţi alune?

— Nu, mulţumesc, spuse Keegan.

Omul care îi dăduse întâlnire era un bărbat înalt, îmbrăcat cu un sacou de tweed, căruia îi ridicase gulerul, un pulover de lână pe gât. Pe cap avea o şapcă din acelaşi material cu haina. Stătea drept ca un militar de carieră şi avea o privire foarte atentă. Faţa prelungă era dominată de nişte ochi pătrunzători, înfundaţi în orbite, şi de o claie de păr negru şi des. Purta ochelari de soare de aviator, pe care îi scoase şi îi vârî în buzunarul de la sacou.

— Mă numesc Smith, zise el, întinzând mâna.

Avea o voce plăcută, uşor tărăgănată, cum vorbesc cei din sud. În timp ce dădeau mâna, Keegan simţi ceva în palmă. Era cealaltă jumătate a cărţii de vizită a lui Donovan.

— Ca să nu pară neoficial, zise Smith, zâmbind.

Keegan scoase din buzunar jumătatea lui de carte de vizită şi uni cele două bucăţi. Se potriveau perfect.

— Mă bucur de cunoştinţă, zise Keegan, zâmbind şi el.

Smith se aşeză lângă Keegan, îşi încrucişă picioarele şi îşi întinse braţele pe spătarul băncii. Keegan se scutură de frig şi privi în jurul lui în încăpere.

— Ce s-a întâmplat, nu vor să-ţi dea un birou? întrebă el.

— Am avut o coadă toată ziua, spuse el. Am scăpat de ei exact înainte de-a sări pe feribot. De fapt, a fost o manevră foarte eficientă. Dacă se suiau la bord, erau uşor de reperat, caz în care, pur şi simplu, nu te-aş fi băgat în seamă.

— Crezi că germanii au oameni care te urmăresc? Nu exagerezi niţel? întrebă Keegan.

— Nu germanii, domnule Keegan, zise Smith, pe un ton de

superioritate. Băieţii lui Hoover. Se ţin de mine două echipe de-ale lui. Ei ştiu că lucrez pentru Donovan, iar Hoover vrea să ştie toate mişcările pe care le face colonelul. De aici se trag toate necazurile. Dacă află că între noi este vreo legătură, tabără şi pe dumneata şi n-o să mai reuşeşti să faci nimic.

— De ce este atât de neliniştit din cauza lui Hoover? Pentru Dumnezeu, doar e preşedintele Statelor Unite.

— Pentru că Hoover a fost numit pe viaţă. Nimeni nu-l poate demite fără un motiv serios, şi aceasta face din el un om foarte puternic. Preşedintele nu vrea să şi-l facă duşman.

— E Hoover chiar aşa?

— Un mic Napoleon? Mă mir că nu se învârte cu mâna vârâtă în veston şi nu vorbeşte franţuzeşte.

— Vrei să spui că de acum înainte o să trebuiască să ne furişăm şi să ne întâlnim ca acum? întrebă Keegan.

— Mă tem că da.

— Mă simt ca un bărbat însurat care-şi înşeală nevasta, domnule Smith.

— Ciudată senzaţie, zise Smith.

— Presupun că trebuie să facem ceva împreună.

— Da, zise Smith, tărăgănat. Uite cum stau lucrurile. O să fiu omul dumitale de legătură. Dacă ai nevoie de ceva, indiferent când, iei legătura cu mine. Dacă ţi s-a întâmplat ceva, iei legătura cu mine. Dacă te arestează, te îmbolnăveşti, trebuie să te duci la spital, iei legătura cu mine. Cu nimeni altcineva. În regulă?

— Sigur. E ca şi cum ai freca o lampă şi apare un duh. Dumneata eşti duhul.

Duhul se făcu că nu ia în seamă comparaţia.

— Am pus o servietă în portbagajul maşinii dumitale. În ea găseşti tot ce-ţi trebuie pentru început. Aş vrea să-mi restitui servieta. E proprietatea mea personală. Marca Abercrombie and Fitch.

— Cum dracu’ ai umblat în portbagaj?

— L-am deschis cu un şperaclu.

— O să ne înţelegem bine, zise Keegan şi râse din nou.

— Sper că n-o să-mi faci mizerie, domnule Keegan. Am senzaţia c-ai fi în stare.

— N-aş face asta, domnule Smith, răspunse Keegan râzând.

— Aş vrea să mă laşi pe mine să mă ocup de o serie de probleme. Vreau să ştiu ce intenţii ai. Din moment ce sunt singura dumitale legătură cu Washington-ul, este important să mă ţii la curent.

Smith desfăcu altă alună, dând drumul la coji în pungă.

— Sigur nu vrei o alună? Sunt direct din Georgia.

— Nu, mulţumesc, nu e genul meu. Nu te superi, nu?

Smith se uită o clipă la el, apoi continuă:

— Acum, ascultă. E important ce spun. Nu ştiu ce cauţi, domnule Keegan, dar fă-o cât mai subtil cu putinţă. Oricine te-ar întreba ce faci pentru Serviciul de Securitate al Casei Albe, spune că te ocupi de fondurile pentru securitate şi resurse.

— Fonduri pentru securitate şi resurse.

— Exact. Nu vorbeşti cu nimeni despre mine sau Donovan şi nu te-ai *întâlnit* niciodată cu Şefu'.

— Îi zici Şefu'? Trebuie să fii mare.

— Eu n-aş fi putut obţine o întrevedere particulară cu el doar în douăzeci şi patru de ore din momentul în care am cerut acest lucru. Asta înseamnă să fii mare.

Keegan râse. În realitate, totul se datorase celor trei sute cincizeci de mii de dolari donaţi pentru campania electorală şi celor patru ani cât îi vânduse rachiu bătrânului.

— Ai ceva relaţii de-ai putut aranja treaba asta, mai adăugă Smith.

— Logic, zise Keegan.

— E logic să trimiţi un om de afaceri bogat pe urmele unui spion nazist?

— De ce nu? Uite ce-i. Ştiu că ştii totul despre mine, domnule Smith, dar dă-mi voie să-ţi spun ceva. Când se pune problema să am nevoie de un sfat, am resurse nelimitate în orice domeniu ţi-ai putea imagina. Experţi, domnule Smith, nu alta. Dacă nu ştiu cum să fac ceva, pot să aflu repede. Dacă am nevoie de o informaţie, pot să o obţin. Am nevoie de un pistol fără amprente, nici o problemă. În ce priveşte FBI-ul, sunt sigur că ştii că i-am păcălit pe agenţii federali şase ani la rând. N-au avut niciodată nici măcar o bună descriere a mea.

M-am gândit mult la Douăzeci şi şapte. Ca să-l prindem, trebuie să apelăm la logică şi avem nevoie de mult noroc. Sunt un om cu multă logică şi, ca un irlandez ce sunt, am mult noroc. Este adevărat că mă călăuzesc după intuiţie, dar care-i alternativa? Să-i dau lui Hoover informaţia şi el să o claseze?

— Nu prea mi-a plăcut misiunea asta, dar eu nu discut ordinele.

— De fapt, cu ce te ocupi? întrebă Keegan. Ai un grad? Se pare că la Washington toată lumea are un grad.

— N-am.

— Cu ce te ocupi?

— Aranjez să se facă lucrurile, domnule Keegan.

— Deci, eşti domnul Smith şi aranjezi ca lucrurile să fie făcute.

— Exact. *Mă numesc* Smith. Poţi să-mi spui organizator. Cunoşti expresia *ordonanţă?*

— Nu.

— E o expresie folosită în marină. Am fost în marină câţiva ani. Un timp, am fost ordonanţa amiralului Harry Grogan. Când amiralul voia ceva, eu puneam să se facă treaba respectivă. Orice, oricând. Indiferent ce era, eu spuneam „da, domnule”, şi mă ocupam ca treaba respectivă să fie făcută. Asta înseamnă să fii ordonanţă, domnule Keegan. Orice amiral are o ordonanţă. Acum sunt ordonanţa lui Donovan. Şi, ca să nu umblăm cu fofârlica, vreau să-ţi spun că ştiu vag ce urmăreşti şi treaba mea este să te ajut, prin toate mijloacele *normale şi legale,* pentru că nu-mi place să am necazuri. Caracteristica unei ordonanţe bune este să obţină rezultate cu un efort aparent minim şi *fără* să creeze probleme.

— Şi eu trebuie să cred că eşti o ordonanţă foarte bună?

Smith se făcu că n-auzise întrebarea.

— Ştiu ce încerci să faci, iar dumneata ştii ce fac eu, aşa că nu trebuie să mai vorbim despre detalii biografice. Putem să vorbim acum despre operaţiunea asta a dumitale?

— A devenit deja operaţiune?!

— Cu un mic efort. Nu eşti decât dumneata şi eu, cu juma’ de normă. Nu e chiar o operaţiune.

— Ce e în servietă?

— O legitimaţie, numere de telefon, numele a una sau două legături, cartea mea de vizită, cu numerele de telefon la care pot fi găsit ziua şi noaptea. Fireşte că prefer ziua.

— Eşti căsătorit?

— Am fost. Lucram pe lângă ambasada din Şanhai, când japonezii au început războiul. Soţia mea era pe stradă şi a fost omorâtă de primul val de bombardiere.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc. Şeful — apropo, lui Donovan îi place să i se spună Şef — este îngrijorat, deoarece are impresia că în această vânătoare de vrăjitoare...

— Nu e vânătoare de vrăjitoare, domnule Smith. Te asigur că *Siebenundzwanzig* există.

— Da, da. Deci, cum spuneam, îi e teamă că motivul dumitale e prea personal. Oamenii care sunt implicaţi prea personal în astfel de lucruri acţionează imprudent.

— O să ţin minte asta.

— Dacă, printr-o minune, îl descoperi pe acest om, ni-l dai nouă, nu-i aşa?

Nu întreba, ci mai degrabă pretindea, stabilea un lucru. Se opri apoi din vorbit, ca să-şi cureţe o altă alună, operaţie care-i luă destul de mult timp.

— Îţi dai seama ce preţios ar putea fi acest om pentru noi, domnule Keegan?

— Sigur.

— Sigur ce? Sigur că o să ni-l predai nouă sau sigur că ştii cât este de valoros?

— Amândouă.

— N-o să faci ceva de genul să-l arunci în East River cu ghete de ciment?

— Nu sunt ghete, domnule Smith. Expresia e „pardesiu de ciment” şi n-am făcut niciodată aşa ceva.

— Şeful pare să creadă că ştii optzeci şi şapte de mijloace neobişnuite de a te descotorosi de oameni.

— Am spus că n-am *făcut-o* niciodată, nu că nu ştiu *cum* se face.

— Asta-i altceva. Parcă mă simt mai liniştit.

— Grozav. Mă crede Donovan?

— Nu contează dacă Donovan te crede sau nu. El crede că

*dumneata* crezi povestea şi asta e ceea ce contează. El îşi pune la încercare norocul cu dumneata. Dacă treaba îi ajunge la urechi lui Hoover, o să fie de rău, iar Donovan o să fie primul care o păţeşte.

— Am înţeles, domnule Smith, zise Keegan, dând din cap şi zâmbind în stilul său perfid.

— Dacă, după ce te uiţi prin materialul din portbagaj, ai vreo întrebare, dă-mi un telefon. O să trimit pe cineva să ia servieta. Cred că n-am pierdut din vedere nimic. Mai ai nevoie de ceva?

Lui Keegan îi plăcea Smith. Părea cam nepoliticos şi posac şi avea un gen de isteţime care-l făcea antipatic, dar în acelaşi timp avea şi un umor sec. Se hotărî să-l pună la încercare.

— Deci, zici că eşti cea mai bună ordonanţă?

— Nu-mi place să mă grozăvesc, domnule Keegan, de ce întrebi?

— Mai e ceva de care aş avea nevoie.

— Da? zise Smith, de parcă nu-i venea să creadă.

— Cred că transportul va fi o mare problemă pentru mine. Nu pot să sufăr să stau să aştept trenurile şi autobuzele, în sfârşit, chestii de genul ăsta. Aşa că mă întrebam — crezi că ai putea să-mi faci rost de un aeroplan?

Expresia de pe faţa lui Smith nu se schimbă. El zise cu o voce egală:

— Un aeroplan.

— Da, cu un pilot priceput.

— Deci, vrei un aeroplan şi un pilot?

— Mi-ar fi de mare ajutor.

— Sunt convins.

Smith îşi curăţă o altă alună şi şi-o vârî în gură. Câteva clipe, se uită fix înainte, gândindu-se.

— Aşa deci? Un aeroplan şi un pilot? întrebă el sarcastic.

— Deocamdată atât, spuse Keegan politicos.

Simţea că lui Smith îi plăcea provocarea, deşi n-ar fi recunoscut în vecii vecilor.

Smith mai mâncă o alună şi oftă.

— Te sun eu, zise el şi, fără să mai spună o vorbă, se ridică şi părăsi cabina feribotului.

— Îmi pare bine că ne-am cunoscut, mormăi în barbă Keegan.

O dată întors în apartamentul său, Keegan îşi pregăti ceva de băut, puse un disc cu Count Basie şi studie materialul din servieta neagră. Fu impresionat. În servietă se găseau câteva coperţi din piele de mărimea unui portvizit, cu o legitimaţie înăuntru, în care el apărea ca membru al „Personalului de Securitate al Casei Albe, Sectorul Cercetări”, cu un loc pentru fotografie, o listă bătută la maşină a tuturor agenţiilor guvernamentale cu telefonul secret al directorilor, un permis provizoriu pentru „Secţia Dosare” a FBI, un permis cu care putea intra la bazele militare ale SUA şi o carte de vizită a lui Don Smith, cu antetul Casei Albe, pe care acesta figura sub titulatura ambiguă de „funcţionar”. Pe cartea de vizită mai erau numerele de telefon unde putea fi găsit ziua şi noaptea; şi un bilet:

*Domnule Keegan,*

*Te rog să lipeşti o fotografie recentă în locul respectiv atât pe legitimaţia Casei Albe, cât şi pe cea militară. Te rog să nu fie fotografie retuşată. Merge o simplă fotografie de paşaport.*

*Memorează numerele de telefon şi distruge cartea de vizită.*

*Legătura dumitale la FBI este Glen Kirbo. Îl găseşti la etajul al patrulea, în clădirea birourilor de la Washington. Nu ştie ce cauţi şi nici nu vrea să ştie.*

*Permisul eliberat de armată îţi dă dreptul să ai acces la materialele neclasate. Discreţia e mai de preţ decât curajul.*

*Smith*

A doua zi, Dryman îşi făcu apariţia la Killarney Rose.

# 40

Nu mergea, ci se plimba ţanţoş. Păşea cu atâta aroganţă, de parcă ar fi vrut să le spună celorlalţi din bar că habar n-aveau cine era el.

Puteai să spui că era îmbrăcat neglijent. O pereche de pantaloni de tweed largi, care atârnau ca nişte burlane deasupra unor cizme de cowboy roase, o cămaşă din flanel roşu deschis, cu un fular de mătase alb, legat pe sub gulerul ridicat, o jachetă de aviator din piele scorojită, având o insignă cu aripile aviaţiei militare în dreptul inimii şi o bonetă de ofiţer trasă mult pe urechi.

Keegan se gândi că n-avea mai mult de treizeci de ani. Era destul de înalt şi bine clădit. Avea părul roşcat şi o figură de înger, cu un zâmbet impertinent şi ochi albaştri; un om care părea că are lumea la degetul cel mic. Merse în stilul său legănat direct în partea din spate a barului şi se aşează vizavi de Tiny.

— Un whisky cu gheaţă, într-un pahar mare, generale, şi alături o Coca, zise el, apoi se învârti cu scaunul rotativ şi se aşează cu spatele la tejghea, inspectând încăperea.

Îşi pironi ochii pe Keegan, zâmbi şi-l arătă cu degetul.

— Fac pariu că eşti Francis Keegan, zise el.

Vorbea cu accentul bostonezilor, fără însă să lungească a-urile şi e-urile. După felul cum vorbea pe nas, Keegan se gândi că era de pe undeva din New England.

— Ce te face să crezi asta? îl întrebă Keegan, zâmbindu-i la rândul său.

— Păi, dumneata arăţi ca şi cum ai fi stăpânul localului şi, din moment ce Keegan este proprietarul, îmi închipui că dumneata trebuie să fii.

— Destul de bine, amice. Şi cine ai putea să fii dumneata?

Cel întrebat se îndreptă spre masa la care şedea Keegan, puse pe ea cele două pahare şi întinse mâna.

— Căpitan John Dryman din aviaţia militară a Statelor Unite.

— Îmi face plăcere, căpitane, zise Keegan, examinând

hainele aviatorului. Eşti în concediu?

— L.S., răspunse el, după care sorbi îndelung din whisky.

— Da, unde?

— Aici.

— În New York?

Dryman păru surprins.

— Exact aici. În acest bar. La dumneata. Începând de peste o oră, zise el, uitându-se la ceas, sunt în serviciu provizoriu aici.

Keegan îşi încreţi fruntea.

— Să faci ce?

— Păi, speram să-mi spui *dumneata.* Nu mă plâng, domnule, mai am şase luni, apoi plec în China.

— Poate n-ai auzit că în China e război.

— Ba da, domnule, zise Dryman, clipind din ochi. Ai auzit vreodată de maiorul Claire Chennault? Ai auzit de Tigrii Zburători? Acolo şi-a format mica lui escadrilă. De la întâi ianuarie, voi fi la Kunming, să-i învăţ pe japonezi câteva şmecherii. Între timp, am fost repartizat la ceva numit Serviciul de Securitate al Casei Albe şi urmează să primesc ordine de la dumneata şi, şefule, zise el privind în jur, cu o licărire de veselie în ochi şi chicotind, nu pot să-mi imaginez un loc mai bun pentru a-mi petrece timpul care mi-a mai rămas. Avionul e la Mitchell Field.

— Avionul?

— Bătrâna Dalila, un AT-6, cu două locuri. Nu m-aş duce nicăieri fără ea. Se opri şi inspectă din nou cu privirea barul. Mult timp nu mi-a venit să cred, zise el. Dă-mi voie să-ţi spun că ăsta e visul oricărui pilot, adică să fie repartizat la un *bar* şi să primească ordine de la proprietar. Băieţilor n-o să le vină să creadă nici în ruptul capului.

— Băieţii n-or să ştie nimic despre asta, căpitane, zise grav Keegan. Începând de acum, până când o să zbori peste Himalaya, o să uiţi tot ce vezi, auzi şi faci. În regulă? Ăsta este primul şi, probabil, ultimul ordin pe care îl primeşti de la mine.

Dryman se uită în spate, într-o parte şi în cealaltă, apoi se aplecă peste masă şi şopti:

— E vreo chestie cu spioni? Vreau să spun barul, hainele

civile... În sfârşit, dumneata. Despre ce e vorba?

— O să afli la vremea potrivită. Cum ţi se spune?

— A.A.

— A.A.? Credeam că te cheamă John.

— Da, aşa mă cheamă, zise el, zâmbind din nou ca un heruvim, A.A. Înseamnă As al Aerului... E o poreclă pe care am căpătat-o prin muncă grea. Zece ani în aviaţia militară, ultimii doi instruind nişte mucoşi de la colegiu, sperând să supravieţuiască cursului. Am fost pilot de încercare doi ani şi un timp am avut propria mea escadrilă. Sunt atât de bun, domnule Keegan, că dacă mi-aş pune nişte aripi, mi-aş lua zborul.

Keegan era uimit. Smith avea într-adevăr un pilot militar şi un avion pentru acesta. Respectul lui pentru ordonanţe creştea tot mai mult.

— Spune-mi, Asule, zise Keegan, dacă eşti atât de bun, de ce faci pe curierul zburător pentru Casa Albă?

Dryman îşi împinse boneta pe ceafă şi se rezemă de spătar.

— De fapt, fusesem lăsat la sol când a sunat Casa Albă.

— Lăsat la sol? zise Keegan cam alarmat. De ce?

— Cred că acuzaţia suna exact în felul următor: „Metode de zbor neautorizate”, zise Dryman, luând încă o duşcă de whisky.

— Şi care anume au fost metodele neobişnuite?

— Neautorizate, îl corectă el pe Keegan. Tot ce fac eu într-un avion e *neobişnuit,* domnule Keegan. Sunt doar două lucruri pe care le fac bine. Să zbor e unul dintre ele... şi o fac mai bine decât orice altceva. Dă-mi voie să-ţi spun că pot să zbor pe orice obiect care are motor şi două aripi, pot să zbor oriunde, oricând şi pe orice vreme. Am fost *făcut* să zbor, domnule Keegan. Cel mai fericit sunt când mă aflu la peste trei mii de metri deasupra solului.

— Este foarte interesant, dar n-ai răspuns la întrebarea mea.

— Instructajul de zbor e o treabă urâtă şi plictisitoare. Faci acelaşi lucru zi de zi. Trebuie să dai un exemplu bun cadeţilor, să faci totul ca la carte. Făceam treaba asta după ce un an de zile dusesem poşta aeriană pe o vreme atât de

rea, încât ar fi trebuit să-mi pun o ceaşcă cu cafea în poală ca să fiu sigur că nu zbor cu capul în jos. Şi, dintr-odată, mă trezesc la sol, în Florida, să dădăcesc un grup de absolvenţi de colegiu. Ca să mai dăm afară din aburi, patru dintre instructori am hotărât să facem o cursă pe distanţa de cincizeci de kilometri. Sosirea era un pod în afara oraşului, pe şoseaua care merge paralel cu ţărmul. Ultimii opt kilometri aş fi putut să zbor cu capul în jos, deoarece nu era nimeni în jurul meu.

Se opri să-şi termine băutura, după care luă o gură de Coca.

— Din nefericire, continuă el, comandantul meu mergea cu maşina *peste* pod exact în momentul în care eu mă hotărâsem să zbor pe *dedesubtul* podului. E vorba de colonelul Frederick Metz. N-are nici un pic de simţ al umorului. Când m-a văzut că trec pe sub el, de uimire a început să se tragă de mustaţă şi nu i-a mai observat pe ceilalţi băieţi. Am spus: „Domnule colonel, nu pot să spun decât că m-a mâncat în fund”. El mi-a răspuns: „Acum, o să te mănânce şi mai tare, Dryman, deoarece te las la sol nouăzeci de zile”. Nouăzeci de zile! Dumnezeule, e o viaţă! Apoi, zise el, zâmbind din nou şi rezemându-se de spătar, m-a văzut Dumnezeu, şi făcu un gest larg, arătând cu mâna încăperea.

— Şi ce ţi s-a spus exact? zise Keegan, întrebându-se în sinea lui ce instrucţiuni îi dăduse Smith acestui nebun şi cum îl descoperise.

— Mi s-a spus că sunt curier al Casei Albe — cum o fi asta, *curier,* nu ştiu, şi că trebuie să vin aici să-ţi raportez şi să fac ce spui, în limite rezonabile, zise el chicotind. Ce-o fi vrut să zică?

— Adică să nu ne omori, Asule.

— N-o să se întâmple niciodată, zise Dryman, neacceptând remarca, ca şi cum ideea era absurdă. Acum, care e primul lucru pe care trebuie să-l ştiu?

— Deocamdată, uite ce trebuie să ştii. Caut un tip. Nu ştiu cum arată, cum se numeşte, ce face sau unde l-am putea găsi. Şi, după cum se prezintă lucrurile în lume acum, probabil că n-am mult timp să-i dau de urmă.

Dryman se uită fix câteva secunde la Keegan şi apoi necheză.

— În regulă, zise el, aplecându-se peste masă. Ce-o să facem, *de fapt?*

— Asta e, Asule, habar n-am ce-o să facem, dar o să începem prin a zbura la Washington mâine dimineaţă. Vei locui în camera mea pentru oaspeţi, din apartamentul de deasupra, şi o să stai la telefon douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Când nu muncim, nu mă interesează ce faci. Am trei maşini. Poţi să foloseşti Rolls-ul. Eu nu-l mai folosesc. Pe faţa lui Dryman se aşternu uimirea.

— Rolls? întrebă el plin de respect. De la Rolls-Royce?

— Da.

Zâmbetul lui Dryman se transformă în râs, apoi într-un urlet. Se uită în jurul lui în bar şi zise:

— Deci, aşa arată?

— Ce? întrebă Keegan.

— Păi, raiul, şefule, strigă Dryman, printre lacrimi de bucurie. RA-IUL!

# 41

Încăperea unde se păstrau dosarele FBI era la fel de curată ca şi sala de operaţii a unui spital. Nu se vedea nici un fir de praf, nici pe lămpi, nici pe mese, iar pardoseala era atât de lustruită, încât puteai să aluneci pe ea. Şiruri de dulapuri pentru dosare se întindeau pe toată lungimea culoarului; rânduri după rânduri de sertare din metal gri.

Kirbo era un bărbat înalt, cu voce plăcută şi ochi blânzi. Părul blond începuse să i se rărească. Purta un halat alb, de laborator, peste o cămaşă albă şi o cravată în dungi. Era la fel de curat ca şi încăperea. Se ridică de la biroul său şi străbătu şchiopătând camera, pentru a-l saluta pe Keegan şi Dryman.

— Vă aşteptam, zise el amabil după ce făcură prezentările. Aţi venit repede. Probabil că aţi venit doar să vă pierdeţi timpul?

— N-avem deloc timp de pierdut, domnule Kirbo, răspunse Keegan. Îţi sunt recunoscător că mă ajuţi.

Îi conduse la un birou de lemn, zgâriat de anii de folosinţă, dar la fel de curat ca restul încăperii.

— Ce căutaţi? întrebă Kirbo. Poate reuşesc să vă ajut. Sunt custodele acestui fişier de cinci ani. Se bătu cu mâna pe picior. Un hoţ de maşini m-a lovit. Vă vine să credeţi? Un puşti de optsprezece ani. S-a speriat şi a apăsat pe accelerator, iar eu n-am sărit destul de repede.

— E destul de neplăcut, zise Keegan. Îmi pare rău.

— Cred că, de fapt, soţia mea se gândeşte că a fost bine. Sunt acasă în fiecare noapte şi singurul lucru la care a trebuit să renunţ a fost tenisul. Deci... ce căutaţi?

— Caut un om care a fost martor sau poate urma să fie interogat în legătură cu un delict. Nu cred că a fost implicat direct în cazul respectiv, deşi nu sunt sigur.

— În ce-a constat delictul?

— Nu ştiu.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu nici asta.

— Semnalmente?

— Nimic.

— Ce *aveţi?* întrebă Kirbo.

— N-am nimic, domnule Kirbo. Nu ştiu de fapt nimic despre acest individ, cu excepţia faptului că e un bun schior, maestru în arta deghizării, e un german prin naştere, deşi sunt sigur că are acte americane. Ştiu că a venit aici la un moment dat, în 1933, şi s-a dat la fund în primăvara anului 1934, pentru că a fost implicat oarecum într-o investigaţie a FBI, dar nu putea să-şi asume riscul de a fi interogat. El a reapărut un an mai târziu, probabil cu o nouă identitate, şi de atunci e aici.

Kirbo aşteptă cam un minut, înainte de a spune:

— Asta e tot?

— Da, şi o dorinţă puternică de a-l găsi.

— Cum intenţionezi să procedezi?

— E vorba doar de trei luni. Martie, aprilie şi mai 1934. M-am gândit că Asul şi cu mine o să ne uităm în dosarele din aceste trei luni, poate găsim ceva.

Agentul FBI râse. Se ridică şi merse şchiopătând spre un şir de dulapuri, trăgând afară sertarele şi lăsându-le deschise în timp ce vorbea.

— Noi avem dosare despre furturi din proprietatea publică, estorcare de fonduri, furturi de maşini, răpiri, jafuri de bănci, sustrageri de la urmărirea penală. Avem delicte grave împotriva proprietăţii publice — cu excepţia rezervaţiilor indiene, a parcurilor naţionale şi a vapoarelor aflate în larg, proxenetism şi prostituţie, transport de obiecte furate dintr-un stat în altul, falsificare de acte...

Când ajunse la capătul rândului, se întoarse.

— De la înălţimea capului meu în sus, aş zice că aveţi între două sute cincizeci, trei sute de dosare pe lună, în care să vă uitaţi.

— *Pe lună?* zise Dryman, rămânând cu gura căscată de uimire.

— Aşa cred eu. Probabil vreo şapte sute de dosare, respectiv cazuri, plus sau minus câteva. Dacă sunteţi mai optimişti, puteţi să lăsaţi la o parte cazurile de contrabandă cu alcool şi falsificarea de bani, care sunt de competenţa Departamentului de Finanţe.

— Da, zise Dryman, e o realizare.

— În 1934 am avut aproximativ treizeci de birouri locale, între douăzeci şi douăzeci şi cinci de agenţi la fiecare dintre ele şi am avut tot timpul treabă.

Keegan fluieră încet. *Şapte sute de cazuri!*

— Domnule Kirbo, zise el, având în vedere informaţiile mele atât de sărace, unde te-ar conduce instinctul pe dumneata?

Kirbo închise sertarele şi se aşeză jos.

— În primul rând, individul a fost implicat evident şi într-o altă activitate care intră sub incidenţa legii, altfel n-ar fi fugit.

— Poate, dar nu cred că FBI-ul ştia asta. Cred că pe el îl preocupa ca poliţia să nu descopere că folosea o identitate falsă.

— Poate că a existat un mandat de aducere împotriva lui, deşi asta s-a întâmplat acum cinci ani. Nu ştiu. Depinde cât de mult voiau cei de la FBI să stea de vorbă cu el. Merită să încercaţi. O să vedem ce e mai deosebit în perioada respectivă.

Kirbo îşi notă ceva, apoi puse jos creionul şi scutură din cap în semn că nu credea.

— S-ar putea să se fi întâmplat în felul următor, zise el. Poate că a lucrat într-o instituţie a statului, care a fost jefuită, sau ceva de genul ăsta... Vreau să zic... renunţă să mai spună ceva şi dădu din umeri descurajat. Într-un caz ca ăsta, am pune probabil întrebări unui număr de persoane variind între şaptezeci şi cinci şi o sută.

— M-am gândit la treaba asta. În orice caz, a trebuit să dispară repede, înainte ca agenţii federali să ajungă acolo. Vreau să spun că tipul a dispărut de *undeva* unde era probabil cunoscut de localnici. A trebuit să se mişte repede, înainte ca agenţii FBI să apară şi totuşi să nu pară suspect. Bănuiesc, deci, că era probabil un oraş mic, pe undeva prin Midwest, un loc unde oamenii voştri ar fi avut nevoie doar de o oră sau două să ajungă.

— Poate că a fost doar precaut, sugeră Dryman.

— Asta nu reduce numărul cazurilor, răspunse Kirbo. Să vă spun ceva. De ce să nu începem cu începutul? Toate aceste dosare au pe copertă o fişă-sinteză. Agentul care s-a

ocupat de caz face un raport, un fel de rezumat al cazului care e destul de complet. Directorului nu-i place munca făcută de mântuială. Această fişă se bazează pe toate mărturiile strânse în cursul cercetării. Dacă domnul X a fost atât de nervos şi şi-a luat tălpăşiţa, mă gândesc că ori a asistat la ceva, ori a cunoscut pe cineva care era amestecat într-o activitate ce intră sub incidenţa legii. Mă îndoiesc că ar fi fugit dacă n-ar fi fost sigur că Biroul o să descopere că are o problemă cu identitatea. Deci, într-o primă etapă, îngustăm puţin domeniul cercetărilor noastre. Căutăm un martor dispărut sau o persoană implicată într-un delict federal comis într-un oraş mic din Midwest.

— Aş zice să începem cu prima săptămână din martie şi să controlăm întâi fişele-sinteză, propuse Kirbo, plimbându-şi privirea de la Keegan la Dryman. Asta se numeşte „cercetare exploratorie", domnilor. Pui întrebări, fără să ştii ce o să iasă.

Lucrau ore îndelungate, rareori plecau din sala unde se afla fişierul înainte de orele zece sau unsprezece seara. În prima săptămână parcurseră mai mult de trei sute de dosare şi zeci de mandate vechi şi puseră deoparte vreo douăzeci de cazuri în care era vorba de martori lipsă, suspecţi sau dispăruţi. În cele mai multe cazuri erau implicaţi delincvenţi cunoscuţi care, „o şterseseră", după cum se exprimase Kirbo, deoarece erau fie implicaţi în delictele respective, fie erau căutaţi pentru altceva. Trebuia citite dosarele. Keegan scosese toate dosarele în care, din diferite motive, era vorba de persoane dispărute. Teancul cu dosarele ce trebuia controlate creştea întruna.

Cazurile erau simple, fiind vorba de furtul unei maşini, dar şi complicate, cum era vreo escrocherie pentru a delapida sute de mii de dolari de la un birou regional al Departamentului de Interne. În cazuri erau amestecaţi soţi, soţii, fii şi fiice care dispăruseră. În cele mai multe cazuri erau persoane dispărute, implicate periferic într-un alt delict, şi toate fuseseră scoase repede de sub urmărire, din cauza vârstei, a sexului sau din alte motive.

Se duseră cu avionul la Akron, Ohio şi Buffalo, umblând amândoi după potcoave de cai morţi.

În timp ce un teanc de dosare scădea, celălalt creştea. Începură să dea telefoane, controlând întâmplările intitulate de ei „posibile”. Oamenii nu-şi aminteau. Anchetatorii amatori auziseră o mulţime de zvonuri şi bârfe. Nu găsiră nimic care să se lege cât de cât.

Se duseră la Pittsburgh, umblând iar după potcoave de cai morţi. Lui Dryman îi plăceau excursiile. În timpul călătoriilor mai lungi, ca să scape de plictiseală, zbura uneori foarte jos ori făcea pe neaşteptate un tonou sau un luping pe care le executa foarte încet. Uneori, cânta din toţi rărunchii, cu accentul lui bostonian. Călătoriile cu el nu erau niciodată plictisitoare.

— Hei, şefule, ai de gând să-mi spui vreodată ce înseamnă toate astea? întrebase o dată Dryman în timp ce se întorceau din Illinois, altă călătorie fără rezultat.

— Mă îndoiesc că o să-ţi spun.

— De ce?

— E secret.

— Glumeşti. Am acces la secrete de importanţă deosebită. Am fost verificat cu prilejul bombardării Norden-ului. Un secret mai mare decât ăsta nu poate să existe.

— Se poate, dacă e secretul *meu,* zise Keegan râzând.

Asul făcu pe neaşteptate un dublu tonou, încât Keegan fu cât pe-aci să-şi rupă gâtul.

Vanessa oftă satisfăcută şi se desprinse de Keegan, aşezându-se lângă el şi frecându-i pieptul cu palma în timp ce piciorul ei stâng era încă întins peste mijlocul lui. El se întoarse spre ea, o trase spre el, mângâind-o pe spate. Weekendurile la New York, unde Dryman putea să-şi consume energia, iar Keegan îşi petrecea timpul cu Vanessa, erau unica posibilitate pe care cei doi o aveau de a sparge monotonia corvezii lor zilnice.

— Dumnezeule, eşti minunată, şopti el.

— Mulţumesc.

— Nu, zise el. *Eu* îţi mulţumesc.

— Nu mă refeream numai la faptul că facem dragoste.

— La ce atunci?

— La faptul că m-ai lăsat să intru din nou în viaţa ta. În

seara aceea, acum şase luni, am fost speriată. Ştiam deja că aveai de gând să fugi de mine.

— N-aş fi putut niciodată să fug de tine, Vannie. Ce naiba, am fost prieteni înainte de a fi amanţi.

Keegan se simţea ca şi cum se născuse a doua oară. Se împărţea între două pasiuni: Vanessa şi căutarea stafiei naziste în a cărei existenţă nimeni nu credea. Înainte de moartea lui Jenny, fusese un om obsedat de o dragoste mistuitoare, o dragoste ce devenise o rană care nu se închidea. Uneori, se simţea cuprins de remuşcări şi încerca un sentiment de vinovăţie. Alteori îl copleşeau durerea şi dorinţa de a se răzbuna.

Dar moartea ei îl eliberase de sentimentul de vinovăţie pe care şi-l crease singur. Mânia lui era acum îndreptată împotriva lui Douăzeci şi şapte. Pentru prima dată de ani de zile, simţea că are un scop în viaţă.

— Mi-ai salvat viaţa, Vannie. Până te-ai întors în viaţa mea, nu mai ştiam să râd.

— Dacă ai şti cât de mult te ador, Kee.

Trecuseră cinci luni de când Keegan aflase că Jenny murise la Dachau. Vanessa simţise schimbările subtile care se petrecuseră în el aproape imediat: sentimentul de uşurare care venise odată cu sfârşitul aşteptării; dispariţia treptată a sentimentului de vinovăţie care-i afecta atitudinea faţă de ea. După ce se eliberase, divorţând, fusese şi ea o bombă, gata să explodeze din cauza emoţiilor puternice pe care le resimţea. Împreună, încet, se vindecaseră reciproc şi, pe măsură ce lunile treceau, se îndrăgostiseră din nou unul de celălalt, aşa cum fuseseră cu ani în urmă, în timpul scurtului lor flirt la Berlin.

Sărbătoriseră cea de-a treizecia ei aniversare mai devreme în seara aceea, luând masa la un restaurant italienesc din Bronx, iar restul serii îl petrecuseră dansând la Café Rouge unde cânta Glenn Miller. Petrecuseră de minune.

Keegan se ridică pe neaşteptate din pat şi porni în pielea goală spre bucătărie, să ia o sticlă de şampanie din dulapul cu vinuri.

— Kee! îl strigă ea.

— Da?

— Tăticu’ vrea să ştie dacă o să petreci anul ăsta Ziua Recunoştinţei cu noi?

— Habar n-am unde o să fiu atunci, răspunse el în timp ce căuta un tirbuşon. Vrei, într-adevăr, să te duci la Boston cu ocazia asta?

— Nu se duc la Boston, au de gând să se ducă pe insulă.

— Care insulă? întrebă el, în timp ce lua tirbuşonul dintr-un sertar.

— În Georgia.

— Vorbeşti de locul ăla pentru tipi bogaţi? întrebă el, luând două pahare de şampanie dintr-un dulap. Vrei să-ţi petreci ziua jucând crochet cu o grămadă de milionari bătrâni, snobi şi capricioşi?

— O să-i spun că ai zis aşa.

— Ştie ce părere am despre şleahta aia, răspunse el în timp ce se întorcea în dormitor.

— Ne ducem de ani de zile acolo, dar nu mai e cum a fost. Gaşca s-a destrămat şi cei mai mulţi au plecat. Nici eu nu vreau să mă duc, dar am promis că te întreb.

— Ce părere are despre noi? întrebă Keegan, aşezându-se pe marginea patului şi scoţând dopul de la sticlă.

— Nu zice nimic niciodată. De fapt, îi placi mult, altfel nu ne-ar fi invitat să mergem cu ei la Jekyll.

— Du-te şi spune-i ce-am zis, rosti Keegan râzând. O să mâncăm aici. O să pregătesc eu masa.

— Bine, zise ea. Pun eu masa.

El îi dădu un pahar de şampanie, apoi băgă mâna în sertarul de la noptieră şi scoase o cutiuţă argintie, cu o fundă neagră deasupra.

— La mulţi ani! zise el.

— O, Kee, mulţumesc! exclamă ea, încântată.

Pe cartea de vizită scria:

*Vanessei, care mi-a redat încrederea în norocul irlandezilor, pe care vreau să-l împart cu ea. Cu toată dragostea, Kee.*

*10 august 1939*

Ea dezlegă încet funda şi deschise cutia. Înăuntru era o

broşă mică, dar cochetă, având forma unui trifoi cu patru foi. Foile, bătute în smaralde, erau tivite cu diamante din care era făcută şi codiţa.

— O, Kee, e nemaipomenit de frumoasă!

— Îmi pare rău că nu poţi să o încerci, zise el amuzat şi, înconjurând-o cu braţele, căzu cu ea din nou pe pat.

Tocmai atunci sună telefonul.

— Nu-l băga în seamă, şopti el.

Dar telefonul suna întruna. În cele din urmă, Vanessa se întinse, ridică receptorul şi i-l puse la ureche.

— Alo? făcu el somnoros.

— Domnul Keegan?

— Da.

— E Smith la telefon.

— Ţi-am recunoscut vocea, zise Keegan.

— Ai auzit la radio?

— E miezul nopţii, domnule Smith. Nu, nu ascult radioul acum.

— Poate că e mai bine, zise Smith. Germanii concentrează trupe la frontiera cu Polonia. Dacă vor invada Polonia, Anglia şi Franţa vor declara război imediat. Dacă vrei să-l găseşti pe acest Douăzeci şi şapte, ar trebui să te grăbeşti. Nu cred că o să mai putem să ţinem FBI-ul departe de acest caz...

— Ne-am uitat aproape prin toate dosarele, zise Keegan disperat. Mai lasă-mă câteva zile. Oricum, nu mai am nici o idee, dacă nu va ieşi nimic de aici, zise Keegan, după care închise telefonul.

— Cine e domnul Smith? întrebă Vanessa.

— Cea mai grozavă ordonanţă din lume, zise el.

— Cea mai grozavă ce?

— Glumeam, spuse el, dar în vocea lui nu era nici urmă de veselie. Va trebui să mă întorc la Washington mâine, mai spuse el. Dar nu cred că o să mai fiu plecat mult timp.

— Nu pari prea fericit că nu te mai duci, zise ea.

— Am făcut o promisiune cuiva. Acum, se pare că nu pot să mă ţin de cuvânt.

— Ai încercat?

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, zise el.

— Atunci, Dumnezeu o să te ierte, răspunse ea cu

blândeţe în glas.

— Nu mi-am închipuit că pot să fie atât de mulţi escroci pe lume, constată mormăind Dryman după ore de muncă şi zile înnebunitor de plictisitoare.

Kirbo îi ajuta cât putea. Era un om metodic care lucra încet şi nu scăpa nimic din vedere. Atenţia le slăbise şi energia începuse să le scadă repede. Keegan se întreba dacă fusese o idee bună să se uite prin dosare. Dar nu avuseseră altă alternativă. Glumeau, ca să scape de plictiseala îngrozitoare, uneori se opreau la câte un caz neobişnuit şi pierdeau ore întregi cufundaţi în rapoartele din anexe.

— Ce zici de un martor mort? zise Dryman într-o seară, în timp ce răsfoia alene unul dintre rapoarte.

— Avem şi aşa destui vii, îi răspunse Keegan.

— Ia te uită, tipul ăsta, într-adevăr, n-avut noroc. Mai întâi banca la care lucra e jefuită de Dillinger şi, de parcă asta n-ar fi fost destul, moare în aceeaşi zi într-un accident de maşină.

— Te asigur că individul pe care-l căutăm nu şi-a rupt gâtul într-un accident de maşină. Dacă umbli după drame, uite, ai un raport gras despre un jaf comis de „Băiatul Frumos” Floyd la o bancă din Wisconsin.

— S-a înecat.

— Poftim?

— Nu şi-a rupt gâtul, s-a înecat.

— Las-o baltă, căpitane. Vreau martori vii.

Dryman aruncă dosarul în grămada cu cazuri văzute şi trecu la următorul. Mai târziu, când se făcuse seară şi se pregăteau să plece, luă din nou dosarul şi începu să-l citească, răsfoind prin rapoartele ataşate la foaia de sinteză. Nu-şi dădea seama de ce o făcea.

— Pare ciudat, zise el încet.

— Ce tot mormăi acolo? întrebă Keegan.

— Pare puţin ciudat. Acest tip se ocupa cu împrumuturile la o bancă, aceasta e jefuită, apoi, în drum spre restaurant, cade cu maşina în râu, împreună cu prietena lui.

— Ghinion, a avut, într-adevăr ghinion, zise Keegan, începând să pună la loc dosarele prin care se uitaseră.

Dryman răsfoia în continuare prin rapoarte.

— L-au omorât pe şeful poliţiei, zise el.

— Cine?

— Banda lui Dillinger. L-au omorât pe şeful poliţiei din acest orăşel, ă, ă... Drew City din statul Indiana.

— Da, da, zise Keegan neatent în timp ce băga dosarele la locul lor în sertarele respective.

Când era pe punctul de a pune deoparte dosarul voluminos, Dryman se opri dintr-odată, scoase o foaie din el şi zise:

— Hei, şefule!

— Ce e?

— Tipu' ăsta, care s-a înecat, de la banca jefuită de Dillinger...

— Ce-i cu el?

— Nu i-au găsit niciodată cadavrul.

# 42

Ţinând în poală o hartă rutieră a Companiei Sinclair Oii, Dryman zbura deasupra statului Indiana, la vreo mie de metri înălţime, încercând să stabilească exact unde se aflau.

— Ne-am pierdut, Asule? întrebă Keegan, care ţinea la rândul lui în poală dosarul cu jaful comis de Dillinger şi citea fiecare foaie.

— Bineînţeles că nu, zise Dryman lezat. Caut balizele.

— O să-i smulgi vreunui fermier pălăria din cap dacă nu iei înălţime.

— De la trei mii de metri nu pot să stabilesc unde suntem, se plânse Dryman, schimbând apoi vorba.

— Ţii neapărat să-l prinzi pe tip, nu-i aşa, şefule?

— Teribil de mult. Dar crezi că nu mai avem ce discuta? întrebă Keegan acru. Vezi-ţi de avion.

Keegan îşi aminti ce-i spusese Eddie Tangier. „Dacă a înscenat că a murit, lucrurile se opresc acolo. Când apare din nou, e un om curat...”

Să presupunem că Fred Dempsey se înecase într-un accident de maşină, dar nu-i găsiseră niciodată cadavrul. El se ocupase la bancă cu împrumuturile şi vorbise de fapt cu Dillinger în timp ce acesta jefuia banca. Fără îndoială că era un martor important şi unul dintre primii căruia FBI-ul i-ar fi pus întrebări.

— Ia uite, am ajuns, zise Dryman, arătând în jos, ca şi cum ar fi fost surprins că găsise oraşul Drew City, statul Indiana. Nu e prea mare. Sper că n-o să stăm mult aici.

— Cât o să fie nevoie, Asule.

Dryman dădu un ocol pe deasupra oraşului, „ca să găsească un loc să se aşeze”, apoi făcu încet o curbă spre dreapta, înconjură intersecţia principală şi puse monoplanul pe un drum, exact în spatele unui grup de case.

— Frumos, se lăudă el singur.

— Cum se întâmplă de nu aterizăm niciodată pe aeroporturi? întrebă Keegan în timp ce cobora din AT-6.

Dryman se făcu însă că n-aude întrebarea şi zise:

— Ai un comitet de primire.

Un şir de puşti apăru, venind în fugă spre ei dinspre mijlocul oraşului, urmaţi de câţiva adulţi care se apropiau mai rezervaţi. O maşină a poliţiei făcu un viraj şi se opri cu o frână puternică la câţiva paşi de ei.

— E bine toată lumea? întrebă tânărul poliţist în timp ce sărea din maşină.

Keegan se aplecă spre el. Acesta purta o insignă de şef de poliţie.

— Bine... domnule... şerif?

— Da, domnule, şeriful Luther Conklin, la dispoziţia dumneavoastră, domnule. Nu aterizează des un avion pe o prelungire a străzii principale.

Keegan îşi flutură legitimaţia.

— Sunt Francis Keegan, de la Serviciul de Securitate al Casei Albe.

Reacţia era întotdeauna aceeaşi: agitaţie din cauza surprizei, apoi curiozitate: „Ce caută ăsta aici?” şi, în cele din urmă: „Casa Albă şi mai cum?”

— Am venit pentru a face un control în legătură cu un om care a fost omorât acum câţiva ani. Poate că o să vă amintiţi. A fost în ziua când Dillinger v-a jefuit banca.

— Sigur că-mi amintesc, domnule. Şeful meu, Tyler Oglesby, a fost ucis în ziua aia. L-au împuşcat cu sânge rece. Dar dumneavoastră vorbiţi de Fred Dempsey.

— Exact. Despre Fred Dempsey. L-ai cunoscut, nu?

— De fapt, l-am cunoscut bine. O dată mi-a făcut actele pentru un împrumut.

— Cumsecade tip, nu?

— Da, domnule. Genul de om liniştit. A fost o adevărată tragedie. Au fost ucişi atât el, cât şi Louise Scoby. Maşina a derapat şi a căzut în râu. Tatăl ei era şeful lui Fred, Ben Scoby, preşedintele băncii. Aproape că l-a dat gata treaba asta.

— Sunt convins, Luther. Am auzit că n-au găsit niciodată cadavrele.

— L-au găsit pe-al Louisei, a doua zi. Era în timpul dezgheţului de primăvară şi în ziua aceea plouase al dracului de mult. S-ar fi putut să-l fi luat apele râului... şi să-l fi dus pe

râu în jos. Probabil că e băgat pe undeva, pe sub vreun buştean.

— Probabil. Vorbeşte-mi despre bătrânul Fred. Cât de înalt era? Cum arăta?

— Înalt, vreun metru optzeci, cred. Era solid pentru un om care lucrează la birou. Păr negru, puţin sur la vârfuri. Ochii cenuşii. Îmi amintesc bine ochii lui cenuşii, pătrunzători. Cred că el şi Louise erau îndrăgostiţi lulea. Toată lumea aştepta ca să se căsătorească. Roger, fratele ei, a fost tare necăjit. Îl iubea pe Fred care se purta frumos cu el. Se purta ca un tată, mai mult decât bătrânul Ben.

— Câţi ani are el, băiatul?

— Păi, să vedem. Trebuie să aibă vreo treisprezece ani. Munceşte după-amiezile la benzinărie.

— Iar tatăl ei e preşedintele băncii?

— Da, domnule. Bun om. Dar cum de vă interesaţi de Fred?

— Punem dosarul Dillinger la arhivă, zise Keegan într-o doară. Completăm nişte goluri.

— Aha.

— O fi Ben Scoby la bancă acum?

Luther scoase un ceas de buzunar şi se uită la el.

— Probabil că e acasă, ia masa de prânz acum.

— Te deranjează dacă mă duci până acolo, şefule? Între timp, căpitanul Dryman poate să dea o raită prin oraş, să vorbească cu câţiva oameni care l-au cunoscut pe Dempsey.

Ben Scoby era un bărbat îmbătrânit de timpuriu. Trecerea anilor, dar mai ales tragedia prin care trecuse, îşi spuseseră cuvântul. Părul fin îi era înspicat cu fire sure, iar ochii îi erau stinşi şi lipsiţi de strălucire. Vocea îi era slabă, încât aveai impresia că venea de undeva de departe. Îl conduse pe Keegan într-un salon, unde era ordine, dar praful nu fusese şters de mult. Era o încăpere plină de mobilă, şerveţele şi tot felul de bibelouri, lucruşoare strânse de-a lungul vieţii într-o cameră care părea că încremenise în timp. Îşi scosese sacoul, iar bretelele i se bălăngăneau în jurul şoldurilor. Sub bărbie îi atârna un şervet pe care uitase să-l scoată. Când se aşează, îl observă şi-l luă, zâmbind jenat.

— Până acum, n-am mai cunoscut pe nimeni de la Casa

Albă. Pot să vă aduc ceva? Limonadă, cafea?

— Nu, mulţumesc, spuse Keegan. De fapt, punem la arhivă nişte dosare vechi, domnule Scoby. Mai e o problemă în legătură cu Fred Dempsey. Ştiţi, cadavrul lui n-a apărut niciodată şi...

Lăsă propoziţia neterminată, în speranţa că Scoby o va continua. Dar acesta se mulţumi să încuviinţeze din cap, cu un mormăit.

— Din câte am înţeles, familia dumneavoastră a fost apropiată de el.

— Da, domnule, băiatul meu, Roger, a ţinut mult la el. Şi cred că şi eu am sperat că poate el şi Weezie — vreau să spun fiica mea, Louise — or să se căsătorească. A fost ceva... ceva îngrozitor. O pierdere absurdă.

Scutură din cap, ca şi cum nu înţelegea nimic, şi-şi privi mâinile cu vene îngroşate.

— Domnule Scoby, mă pot bizui pe discreţia dumneavoastră? Adică, dacă v-aş destăinui ceva, aţi putea să nu vorbiţi cu nimeni altcineva despre treaba asta?

— Cred că da, domnule Keegan. N-am fost niciodată prea vorbăreţ.

— Ce-am să vă spun sunt doar speculaţii. Să presupunem că v-aş spune că există posibilitatea că... *poate...* Fred Dempsey să nu fi murit în acel accident, că poate el a ieşit afară din maşină şi a reuşit să iasă şi din apă... sau că poate n-a fost niciodată, de la bun început, în apă...

— Asta-i o minciună, se auzi un strigăt din pragul uşii.

Ridică ochii şi văzu un copil slab, cu o pereche de pantaloni de catifea reiată, uzaţi, şi o cămaşă desfăcută la piept, privind sfidător.

— Fred n-ar fi făcut aşa ceva, zise cu hotărâre şi supărat băiatul. Fred a încercat să o salveze pe Weezie şi de asta l-a luat apa. Aşa a spus domnul Taggert şi aşa s-a întâmplat.

— Roger, nu trebuie să tragi cu urechea la ce vorbesc oamenii mari, îl certă Scoby. Fiul meu, Roger Scoby. Roger, acest domn este de la Casa Albă, de la Washington, D.C.

— Nu-mi pasă de unde e, e un mincinos! zise băiatul, arătând cu degetul spre Keegan.

— Roger!

— Am spus *să presupunem,* zise Keegan, am făcut doar o speculaţie, o presupunere...

— E o presupunere mârşavă. Fred a fost prietenul meu şi nu trebuie să faceţi astfel de presupuneri în legătură cu oamenii morţi. Minţi şi să ieşi afară din casa noastră!

— Roger! se răsti la băiat tatăl său.

— Nu face nimic, zise Keegan. Loialitatea este un lucru destul de rar, domnule Scoby. Îi admir înflăcărarea.

— Du-te sus, băiete, şi fă-ţi temele, îi porunci Scoby.

— Le-am făcut deja.

— Atunci, du-te, pur şi simplu, sus, se răsti la el Scoby.

— Da, tată.

Roger era pe punctul de a pleca, apoi se întoarse spre Keegan.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa despre morţi, îl admonestă el încă o dată pe Keegan înainte de a pleca.

— Nu şi-a revenit după accident, zise Scoby, închizând uşa salonului. Erau cu adevărat apropiaţi. Ce spuneaţi?

— Cine-i Taggert? întrebă Keegan.

— Medicul legist districtual de la Lafayette. La o adică, de ce ar fi făcut Fred aşa ceva? Vreau să spun că, dacă a scăpat, de ce să nu ne fi spus? De ce ar fi plecat fără să spună nimic? N-are sens, domnule...

— Keegan. Da, şi eu sunt de acord că nu prea are sens, dar ştiţi cum sunt birocraţii ăştia. Nu suportă lucrurile neterminate.

— De ce ar fi făcut Fred asta?

„Să-i spun că un spion nazist s-a ascuns în Drew City din Indiana, a lucrat la banca lui şi a făcut dragoste cu fata lui? Omul ar crede că sunt complet nebun”, se gândi Keegan.

— De-asta e de neînţeles, domnule Scoby. Aveţi dreptate, n-are sens. Dar, pentru că n-a fost găsit niciodată corpul, ne gândim la toate posibilităţile. Vrem să închidem cazul o dată pentru totdeauna. Îmi pare rău că l-am necăjit pe băiat.

— După cum am spus, el n-o să-şi revină niciodată şi nici eu, de altfel. În ce-l priveşte pe Fred, aş spune un singur lucru: el a făcut ca ultimele luni din viaţa fiicei mele să fie foarte fericite. Înainte de a veni el, ea nu a avut o viaţă foarte veselă. Şi-a pierdut mama când s-a născut Roger, a trebuit să

aibă grijă de el, de mine şi de casă. Fred a adus puţină lumină în ochii ei. Pentru asta, îi voi rămâne întotdeauna recunoscător.

— Da, domnule. Vă mai amintiţi altceva deosebit despre el? N-aveţi nici o fotografie, nu-i aşa?

— Nu, domnule. Fred nu se omora după poze. Era un om retras, era apropiat de prietenii lui, dar nu-i prea plăcea să se arate în lume.

— Avea vreo ciudăţenie? Vreun obicei mai deosebit?

Scoby îşi supse buzele şi se scărpină la tâmplă cu degetul arătător.

— Eu ştiu ce să zic... A trecut ceva timp, domnule Keegan. În mai s-au împlinit cinci ani. Sunt cam împrăştiat acum...

— Înţeleg, domnule.

— De fapt, Fred era un om obişnuit care m-a tratat pe mine şi pe copii cu multă dragoste şi solicitudine. Îi plăceau filmele, un pahar cu bere la masa de seară, dar nu era mare băutor. Îşi răsucea singur ţigările. Nu-i plăceau cele cumpărate. După cum îmi amintesc, tutun Prince Albert. Avea o brichetă de aur de care era într-adevăr mândru. Zicea că e o amintire de familie.

— Ce fel de brichetă?

— Era dreptunghiulară, lungă de vreo şapte-opt centimetri. Cam atât, zise el arătând cu degetul mare şi cel arătător. Avea marginile rotunjite şi un cap de lup gravat pe capac. Era toată din aur, nu doar placată. Frumos obiect. Părea scumpă. Era mândru de bricheta aia.

— Aţi putea să-mi faceţi un desen? întrebă Keegan, dându-i un blocnotes şi un creion.

Scoby făcu un desen destul de reuşit, deşi mâna îi cam tremura din cauza vârstei.

— Mama lui trăia în Chicago, continuă Scoby, în timp ce desena. Era suferindă. Se ducea din când în când să o viziteze.

— Se numea Dempsey?

— Păi... aşa cred.

— Mă gândesc că putea să fie văduvă sau divorţată şi recăsătorită.

— Ştiu. N-am întrebat niciodată. Nu vorbea prea mult

despre el, domnule.

— Vă amintiţi unde era născut, domnule Scoby?

Scoby înălţă capul surprins, apoi zâmbi.

— Născut? zise el.

— Da, domnule. De unde era?

— Mă scuzaţi că am râs. Dar mi s-a părut o întrebare ciudată. De fapt, îmi amintesc. Era născut în Erie, în Pennsylvania. Mi-amintesc din cererea de angajare. M-am uitat o dată pe o hartă din pură curiozitate.

— Altceva? Studii? Slujbe anterioare...

Scoby se uită fix la el câteva secunde, apoi scuturǎ din cap în semn că nu ştia.

— Bun, zise Keegan, ridicându-se să plece. Domnule Scoby, mi-aţi fost de mare folos. După cum v-am spus, încercăm doar să punem la punct nişte lucruri mărunte. Mulţumesc încă o dată că v-aţi pierdut timpul cu mine.

În timp ce se apropiau de uşa din faţă, Scoby spuse:

— Ar mai fi ceva în legătură cu Fred. N-am spus nimănui despre asta, nici chiar consiliului băncii. Fred a avut o scrisoare de recomandare de la First Manhattan Bank din New York. L-am angajat pentru că mi-a plăcut de el şi pentru că a avut o recomandare bună. Părea într-adevăr deştept şi cinstit. Mi-a spus că umbla de mult timp după un serviciu. Mi-amintesc că era în plină criză economică. Uitasem de scrisoare, când, cam o lună mai târziu, am dat peste ea în sertarul de la birou şi, din obişnuinţă, am sunat la bancă. Nici n-auziseră de Fred Dempsey.

— Şi totuşi l-aţi ţinut.

— Păi, având în vedere cum erau vremurile, mulţi oameni erau disperaţi. Constatasem deja că era un om cinstit şi foarte muncitor şi că corespundea recomandării. În plus, el şi Weezie erau deja împreună. Am hotărât să judec singur decât să mai abordez acest subiect cu el. N-am spus niciodată nimic despre asta, nimănui până acum.

— Vă sunt recunoscător că aţi avut încredere în mine. Vă mulţumesc încă o dată. Mult noroc, domnule Scoby.

— Şi dumneavoastră, domnule Keegan.

În timp ce se întorceau la avion, Conklin se abătu din drumul principal, traversă un pod şi opri maşina pe malul

celălalt al râului.

— M-am gândit că aţi vrea să vedeţi locul. De aici, exact de aici, maşina a ieşit de pe drum, zise poliţistul Conklin. Trebuie să fi derapat. Maşina era cam acolo când am găsit-o noi, zise el, arătând în aval pe râu, la vreo patruzeci şi cinci sau cincizeci de metri. Weezie era încă înăuntru. Ţinea strânsă în mână jacheta lui Fred. El trebuie să fi alunecat afară. În noaptea aia, râul se umflase foarte tare.

Keegan privi în jurul lui. Era o porţiune de teren arid. Prin apropiere nu erau case, doar şinele de cale ferată care mergeau paralel cu râul. Dacă Fred Dempsey ar fi vrut să înscenеze că a murit, nici nu putea să găsească alt loc mai potrivit.

— N-am găsit prea multe, zise Dryman, în timp ce se suiau din nou în avion. A trecut prea mult timp. Oamenii nu-şi amintesc bine de el. Vrei să auzi ceva nostim? Ceva ce s-a întâmplat în aceeaşi seară, adică în seara când a fost jefuită banca? Într-o aşezare de vagabonzi şi salahori, a avut loc o bătaie grozavă. Au fost omorâţi doi oameni.

— Aşezare de vagabonzi? Unde?

— La Lafayette.

— Vorbeşti serios? Crezi că putem să găsim localitatea asta, Asule? Şi un aeroport adevărat? M-am plictisit să aterizăm în curţile oamenilor.

— De ce mergem la Lafayette?

— Vreau să vorbesc cu medicul legist.

Elmo Taggert, care era antreprenor de pompe funebre şi medic legist în Lafayette, îi luă de la aeroport în furgonul mortuar.

— După ce-aţi sunat, m-am apucat să caut o copie după raportul pe care l-am făcut în legătură cu Louise Scoby, zise el, dându-i lui Keegan un plic de culoare cafenie.

Keegan scoase raportul şi îl citi.

— Era moartă când a ajuns în apă? întrebă apăsat Keegan.

— Da, domnule. Poate că şi-a rupt gâtul când maşina a căzut în apă sau când a ieşit de pe drum. Gâtul ei era rupt de parcă ar fi fost un vreasc. Moartea a fost instantanee, de

aceea n-a avut apă în plămâni.

— Contuzii?

— Câteva contuzii, cum era şi de aşteptat. Maşina a căzut de sus, de la şase metri. Mă gândesc că se uita în spate sau poate pe geam când a căzut în apă. Parcă ar fi avut gâtul sucit.

— Gâtul sucit, zici?

— Da, zise el sucindu-şi mâna din încheietură şi pocnind în acelaşi timp din degete. Trosc, făcu el.

Dryman făcu o strâmbătură. Mai merseră în tăcere câteva minute. Din raport nu reieşeau prea multe.

— Mai e un lucru pe care cred că ar trebui să vi-l spun, deşi nu-mi dau seama dacă contează într-adevăr. Îl cunosc pe Ben Scoby de la colegiu, domnule Keegan. N-am vrut să-l necăjesc şi mai rău, aşa că n-am trecut în raport, dar... Louise Scoby avea în vagin spermă când a murit. Probabil că ea şi Fred Dempsey făcuseră dragoste exact înainte de a muri. „Dumnezeule, putea el să aibă atâta sânge rece? se întrebă Keegan. S-o cheme la el acasă şi să facă dragoste cu ea, apoi s-o omoare şi să o înece în râu?”

Un om care se ascunde de FBI îşi face timp să se culce cu o femeie înainte de a înscena că a murit? Nu putea să plănuiască aşa ceva. N-avea de unde să ştie că John Dillinger era pe cale să jefuiască banca. Tot ce făcuse în ziua aceea fatidică trebuie să fi fost sub imperiul momentului. Avea Douăzeci şi şapte într-adevăr *atâta* sânge rece?

— Dar Dempsey? întrebă Keegan.

— Nimic. Ea ţinea haina lui în mână, ca şi cum s-ar fi agăţat de el când a murit. Bănuiesc că s-a deschis uşa, iar Dempsey a alunecat afară din maşină.

— Nu s-ar fi putut să iasă la suprafaţă, mai devreme sau mai târziu?

— Nu. Râul are vreo două sute patruzeci de kilometri lungime, domnule Keegan. O mare parte din locurile prin care trece e nelocuită. Cară o mulţime de crengi, gunoaie şi pietriş de la inundaţiile de primăvară. S-ar fi putut să se fi înţepenit pe undeva, pe sub vreun buştean.

Keegan puse raportul înapoi în plic.

— Vorbeşte-mi despre bătaia care a avut loc în noaptea

aceea la aşezarea vagabonzilor, zise el.

— Aţi aflat de ea?

— Cineva i-a vorbit despre ea căpitanului Dryman.

— Să ştiţi, domnule, că aici nimeni nu se mândreşte cu adevărat cu ce s-a întâmplat în noaptea aceea, zise Taggert. Oamenii erau nemulţumiţi în oraş din cauza acestei aşezări şi erau îngrijoraţi că se extindea. Şi cei de la calea ferată erau foarte supăraţi din cauza asta. Poliţiştii de la calea ferată au hotărât să cureţe locul. Câteva corturi au luat foc. O femeie însărcinată a avortat. Doisprezece oameni au fost internaţi în spital. Şi doi morţi. Unul dintre poliţiştii de la calea ferată şi un vagabond.

— Cum au fost omorâţi?

— Poliţistul a fost omorât în bătaie cu un bătător de baseball. Vagabondul a fost înjunghiat. O rană adâncă. Pornea de sub coastă, exact de aici şi până la inimă. Urâtă rană. Trebuie să fi fost un cuţit mai special.

Scoase maşina de pe carosabil şi o parcă pe acostament.

— Acolo s-a întâmplat, exact acolo, Barrow Park, zise Taggert, arătând cu degetul. Era un loc întins, cu iarbă verde şi copaci, lângă calea ferată. Aşezarea vagabonzilor se întindea de-a lungul căii ferate, începând de la râu, mergea pe lângă şosea şi ajungea până la marginea oraşului. O adevărată ţigănie.

— De unde vine calea ferată? întrebă Keegan.

— E o linie secundară. Vine de la Logansport.

— Trece prin Drew City?

— Da.

— Au fost ceva martori?

Taggert încuviinţă din cap.

— Un om a văzut toată treaba, a văzut chiar cum a fost înjunghiat vagabondul. Joe Cobb. Lucra la calea ferată. Locuieşte pe strada Elm.

— Aici, în oraş?

— Da, domnule.

— Şi a fost acolo în noaptea aceea?

— Exact în mijlocul încăierării.

— Putem să vorbim cu el?

— Sigur. Bătrânul Joe povesteşte despre treaba asta oricui

vrea să-l asculte. Chestia e că nimeni nu-l prea ia în serios.

— De ce? întrebă Dryman.

— Pentru că e orb ca o cârtiţă.

Joe Cobb şedea într-un balansoar pe veranda casei sale, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari cu lentile negre. Se ţinea atât de strâns cu mâinile de braţele scaunului, de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă.

Lipsa oricărei activităţi timp de mai mulţi ani îi transformase muşchii în osânză. Cobb avea o burtă mare, care se revărsa peste curea, umeri solizi şi un gât gros, ca de taur. Scaunul scârţâia din toate încheieturile în timp ce el se legăna înainte şi înapoi.

— Dacă îmi aduc aminte de noaptea aia? Sigur că-mi aduc. A fost ultima oară când am văzut pământul ăsta minunat lăsat de Dumnezeu, zise el. Ştiţi, nu m-au deranjat niciodată oamenii ăia. Erau doar nişte amărâţi ajunşi în mizerie, se zbăteau să o scoată la capăt într-un fel, ştiţi cum e. Aşezarea lor, Hooverville, era lângă staţia de cale ferată Barrow. Prin oraş se întâmplau mici furturi. Nu mari, te asigur, dar oamenii se supărau. Calea ferată nu-i voia, oraşul nu-i voia. Fir-ar să fie, *nimeni* nu-i voia. Pe la şapte şi jumătate a venit trenul local.

— Ăsta-i trenul care trece prin Drew City? întrebă Keegan.

— Da. Câţiva vagabonzi au sărit din tren şi au luat-o la fugă spre aşezarea lor. Noi, ăi de la calea ferată, să fi fost vreo zece, alergam după ei.

Îşi amintea perfect noaptea aceea. Era ca un coşmar care i se întipărise adânc şi pentru totdeauna în minte. Din întuneric se desprindeau siluete de oameni, luminate de limbile roşietice ale focurilor care se înălţau şerpuind spre cerul negru.

Degete murdare de noroi, ieşind prin găurile unei perechi de mănuşi de lână roşie. Magazii de carton, corturi din prelată veche, cocioabe din carton asfaltat. Feţe obosite, istovite de mizerie şi zgomotele înspăimântătoare ale încăierării. Ţipetele unei femei. Bufniturile îngrozitoare ale unui ciomag care izbeşte în carne şi în oase. Razele lanternelor încrucişându-se prin aşezare. Oameni dând buzna afară din

cocioabele lor, ciocnindu-se unul de altul în întuneric, furişându-se târâş, ca să iasă din aşezare. Zgomotul unei împuşcături. Un vagabond înnebunit, cu ochii scoşi din orbite şi căruia i se scurgea sânge pe faţă, de la o rană pe care o avea pe frunte, flutura o Biblie şi striga: „Iată, cei fără Dumnezeu încordează arcul, potrivesc pe coardă săgeata, ca să săgeteze în întuneric pe cei cu inima curată”. Psalmul unşpe, versetul doi. Şi un răspuns brutal: „Vino-ncoa’, împuţit nenorocit”.

Haos. O, da, îşi amintea bine.

— Ne-am apropiat de doi dintre ei, care se aşezaseră pe marginea terasamentului ca să-şi tragă sufletul, continuă Cobb. Au sărit în sus când şi-au dat seama că eu şi Harry Barker i-am văzut. „Mai uite doi”, a strigat Harry, şi noi ne-am luat după ei, cu crosele noastre de baseball.

Harry i-a dat una în spate unuia dintre ei. Tipu’ ăla s-a întors ca un tigru, l-a înşfăcat pe Harry, l-a învârtit în loc, i-a înfăşurat un braţ în jurul gâtului şi i l-a sucit cu toată puterea. Harry a căzut jos, apoi vagabondul i-a luat crosa şi a început să dea în el, apoi mi-a dat şi mie una zdravănă în stomac. Celălalt vagabond i-a zis: „Hai, tre’ să plecăm d-aci” şi-atunci primul s-a aplecat şi a scos un cuţit din cizmă — din *cizmă*, înţelegi? — şi şi-a înţepat tovarăşul cât ai zice peşte. „Îmi pare rău, a zis, frate, dar ai văzut prea multe”. Era un cuţit al dracului. Îţi spun, să ştii că nu era cuţit de vânătoare. Avea o lamă lungă şi subţire, ascuţită pe ambele părţi.

— Ca un pumnal? întrebă Keegan.

— Da, un pumnal. Eu voiam să mă ridic în picioare şi mă uitam în sus, când el a azvârlit din toate puterile blestemata aia de crosă şi m-a izbit direct în faţă, direct în ochi.

— Îţi aminteşti cum arăta?

— Dacă-mi amintesc? Glumeşti! A fost ultimul lucru pe care l-am mai văzut. Era înalt, vreun metru şi optzeci, solid, păr negru. Îmi amintesc şi felul cum era îmbrăcat. Nu era îmbrăcat ca un vagabond. Avea cămaşă de flanel, pantaloni frumoşi şi nişte ghete ce păreau noi-nouţe. Nu vagabonda de mult sau furase hainele pe care le avea pe el. Şi a mai fost ceva. Avea ochi de culoare diferită.

— Ochi de culoare diferită? repetă după el Dryman,

uitându-se sceptic la Keegan.

— Îhî. Unul cenuşiu şi unul verde.

# 43

În Pennsylvania se instalase toamna. Culorile aurii luau locul verdelui verii. Un vânticel mişca uşor frunzele copacilor din cimitir. Mergeau printre rândurile de plăci funerare, căutând mormântul lui Fred Dempsey. Keegan era mai convins decât oricând că Dempsey era omul pe care-l căutau. Deşi el fusese cel ce făcuse legătura, Dryman continua să fie sceptic.

În timpul zborului din Indiana spre Pennsylvania, Keegan îi vorbise în cele din urmă mai pe larg lui Dryman despre misiunea lor.

— Hai, zău, Kee, crezi într-adevăr că acest funcţionar de bancă a fost spion nazist?

— Sunt convins, răspunse Keegan.

— Atunci, dacă a fost el, probabil că e mort de cinci ani. Corpul lui s-o fi ridicat la suprafaţă, a plutit ce-a plutit pe râu, apoi l-au mâncat câinii, spuse Dryman.

— Măi, Asule, calea ferată trece exact prin locul unde, la Drew City, a căzut în apă maşina, iar ultima staţie e la Lafayette, zise Keegan. Presupunând că ţi-ai înscenat moartea şi trebuia să ieşi din oraş, cum ai fi procedat? Nu poţi să conduci o maşină, nu poţi să iei autobuzul, nu poţi să faci autostopul. Nu-ţi poţi permite să fii văzut. Dar... puteai să sari în marfar. Şi dacă Fred Dempsey a sărit într-un mărfar, ar fi putut să nimerească direct în mijlocul încăierării ăleia de la Hooverville.

— Dacă, dacă, dacă, mormăi Dryman.

În aceeaşi clipă, Keegan îl apucă strâns de cot şi îi arătă cu degetul o parcelă. Era bine îngrijită. Iarba era tunsă scurt, iar la picioarele locului erau săditе flori. O placă funerară mare, flancată pe ambele părţi de alte două mai mici. Pe una din ele scria:

FREDERICK DEMPSEY
NĂSCUT: 3 FEBRUARIE 1900
MORT: 7 FEBRUARIE 1900

LUAT DE PE ACEASTĂ LUME
DUPĂ PATRU ZILE DE VIAŢĂ
ÎL VOM IUBI MEREU

— Acum te-ai convins? strigă Keegan, jubilând.

Keegan nu se mulţumi însă cu această descoperire. Amintindu-şi ce-i spusese Tangier, că, de multe ori, oamenii care vor să se facă pierduţi îşi fac rost de mai multe identităţi, el şi Dryman controlară mai departe în cimitirul acela şi în alte cinci din oraş.

Umblară printre rândurile de plăci funerare, notându-şi numele tuturor copiilor de sex bărbătesc născuţi între 1890 şi 1910 şi care muriseră în decurs de două săptămâni de la naştere. La sfârşitul zilei, aveau de verificat numele a doisprezece copii de sex masculin. Era ceva foarte greu de realizat, fu de acord Keegan, dar la fel de grele fuseseră şi căutările în urma cărora ajunseseră la Fred Dempsey.

N-avură probleme cu obţinerea certificatelor de naştere pentru cei doisprezece. Certificatele de deces erau eliberate la tribunal, la alt etaj. Eddie Tangier avusese dreptate; autorităţile nu făceau legătură între vii şi morţi. Nu se făcea un control încrucişat al certificatelor. Pentru funcţionara de la oficiul stării civile, Fred Dempsey era bine mersi. Habar n-avea ea cât de bine mersi era el.

Keegan se întâlni cu domnul Smith într-un mic restaurant chinezesc din Georgetown. Potrivit înţelegerii, Keegan sosise primul şi fusese condus într-un separeu situat în partea din spate a restaurantului. Smith sosi zece minute mai târziu, intrând printr-o uşă din dos, după ce îşi făcuse ruta lui obişnuită. Ordonanţa înaltă şi enigmatică îl ascultă cu răbdare pe Keegan care îi descrise călătoria la Drew City şi la Erie, în Pennsylvania.

— Deci, ştim că Mister X al nostru şi-a luat identitatea lui Fred Dempsey, conchise Keegan. A locuit la Drew City timp de nouă luni, n-a creat nici o problemă şi s-ar fi putut căsători cu Louise Scoby, dacă soarta, în persoana lui John Dillinger, nu s-ar fi amestecat în viaţa lui.

— Mi se pare că forţezi puţin lucrurile, făcând o legătură

între el şi ucigaşul din aşezarea vagabonzilor, spuse Smith.

— De ce? Se leagă perfect.

— Dar n-ai nici o dovadă.

— Domnule Smith, noi nu-l judecăm pe ticălosul ăsta într-un tribunal. Te asigur că, dacă Fred Dempsey şi Douăzeci şi şapte sunt una şi aceeaşi persoană, el n-a murit. E bine sănătos. Are cam un metru optzeci înălţime şi ochi verzi. Este clar că purta lentile de contact colorate, inventate recent, şi că în încăierarea de la Hooverville a pierdut una.

— De unde ştii? întrebă Smith sceptic.

— Ştim că acest tip este maestru în arta deghizării. Avea ochi cenuşii când a locuit la Drew City. Joe Cobb a văzut un bărbat cu un ochi cenuşiu şi unul verde. Este clar că Douăzeci şi şapte şi-a pierdut una din lentilele de contact în timpul încăierării şi că are ochi verzi... Şi, din moment ce şi-a dat atâta osteneală să-şi schimbe culoarea ochilor şi e neamţ, cred că e blond. Foloseşte o brichetă de aur, cu un cap de lup gravat pe ea, îşi răsuceşte singur ţigările, folosind tutun Prince Albert, îi plac filmele şi femeile şi n-are nici un pic de accent. Şi-ţi mai spun şi altceva. Individului nu-i tremură mâna. Acţionează cu sânge rece. S-a culcat cu Louise Scoby, *deşi ştia că agenţii federali erau în drum spre Drew City.* Şi îi place să omoare oameni, domnule Smith. S-a culcat cu Louise Scoby luni de zile, apoi i-a rupt gâtul, ca şi cum ar fi rupt un vreasc, şi a aruncat-o în râu pentru a-şi face rost de un alibi. A omorât doi oameni şi pe altul l-a orbit, pentru că-l văzuseră, iar ei ar fi putut să stabilească că era Fred Dempsey din Drew City. Încep să-mi dau seama cum gândeşte şi cum acţionează.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, e mai periculos decât am crezut noi.

— Nu m-am îndoit de asta nici o clipă, zise Keegan, scoţând din buzunar lista cu nume.

— Am douăsprezece nume pentru dumneata. Cred că unul dintre ele este al spionului nostru german în conservare. Toţi s-au născut la Erie, în Pennsylvania, între 1890 — 1910. Dacă am dreptate, în mai 1933, el a făcut cerere pentru *două* paşapoarte: unul pe numele de Fred Dempsey, celălalt pe unul dintre numele de pe această listă. Probabil că voia să

poată pleca în Europa, să poată să fugă, dacă se mai întâmpla şi, altceva, spuse Keegan aplecându-se peste masă.

Ochii îi străluceau din cauza agitaţiei.

— Dacă aş putea să arunc o privire pe cererea lui pentru paşaport, aş şti cum arată şi, probabil, unde se află acum.

— Nu s-ar putea ca de atunci să-şi mai fi schimbat identitatea?

— De ce? Nu ştie că-l căutăm. Dacă s-a stabilit undeva, aşa cum a făcut la Drew City, de ce s-o fi făcut? Cu cât se integrează mai bine, cu atât se află mai în siguranţă.

— Asta dacă presupunem că Dempsey e omul pe care-l cauţi.

— Trebuie să fie.

— Dar să presupunem că greşeşti, domnule Keegan.

— Poate, dar nu cred. Am dreptate în ce-l priveşte pe Dempsey, domnule Smith şi, dacă unul dintre cele douăsprezece nume se potriveşte cu vreo cerere pentru paşaport, am pus mâna pe el.

— Acest gen de informaţie este strict secret. Nu e o treabă uşoară.

— Ei, hai, zise Keegan, nimic nu e prea greu pentru cea mai pricepută ordonanţă din lume.

Smith oftă. Îşi dădea seama că Keegan căuta să-l flateze şi să-l linguşească, dar nu era nici el de fier. Se jucă preţ de câteva clipe cu lista, apoi ridică din umeri, zicând:

— O să văd ce pot face.

Keegan şi Dryman traseră la hotelul Mayflower, ca să aştepte rezultatele investigaţiei domnului Smith. Două zile mai târziu, acesta se întâlni cu Keegan, într-o cameră mai retrasă a restaurantului Regal, situat departe de Capitoliu.

— Scuză-mă c-am întârziat, spuse Smith. A trebuit să merg tot oraşul ca să scap de urmărire.

— Ce se mai aude?

— Tot oraşul fierbe. Toţi cred că e o chestiune de zile până când Hitler o să atace Polonia. Tratatul lui Neville Chamberlain, „Pace în epoca noastră”, nu face nici cât o ceapă degerată, zise el, apoi puse pe masă în faţa lui Keegan un plic mic, maro.

— Ai face mai bine să priveşti adevărul în faţă, domnule Keegan, zise Smith, în timp ce Keegan controla cu înfrigurare conţinutul plicului. Dacă pista asta nu duce nicăieri şi Germania atacă Polonia, ai pierdut cazul. Hoover e nebun când e vorba de probleme de securitate — se opri o clipă şi făcu semn cu capul spre conţinutul plicului — şi am încălcat cel puţin trei legi, ca să fac rost de informaţiile astea.

— Păi, nu pentru asta e bună o ordonanţă? întrebă Keegan cu zâmbetul lui perfid.

Citi cererea pentru paşaport şi inima începu să-i bată mai repede. Nu era fotografie, dar era un desen executat de o mână de artist în care apărea un bărbat arătos, cu barbă neagră, păr ceva mai lung şi ochelari.

— N-am putut să iau fotografia, aşa că am pus să se facă pentru dumneata o schiţă, zise Smith. Între timp putea, bineînţeles, să-şi fi ras barba sau să-şi fi schimbat culoarea părului... În sfârşit, ce crezi?

— Ar putea să fie el, spuse Keegan indiferent, după care citi datele din paşaport.

*John Trexler, născut la Erie, Pa., 2 noiembrie 1898*
*Data depunerii cererii: 12 august 1933*
*Data reînnoirii: 9 februarie 1938*
*Ocupaţia: instructor de schi*
*Adresa: Mountain Way, Aspen, Colorado.*

Keegan căută să-şi ascundă emoţia. Acum era sigur că John Trexler era Fred Dempsey, iar amândoi erau *Siebenundzwanzig,* agentul nazist Douăzeci şi şapte. Keegan ştia că adevăratul John Trexler era născut la Erie la acea dată şi murise o săptămână mai târziu. Acesta trebuia să fie omul lor.

— Ascultă, Keegan. Nu fă pe vedeta în chestia asta, zise Smith. Era prima oară când acesta se arăta îngrijorat. Dacă eşti sigur că e omul dumitale, ia-ţi ajutoare.

— Sigur, domnule Smith, sigur.

La serviciul meteorologic de la aeroportul naţional, Dryman studie atent hărţile şi buletinele meteo, clătinând din

cap îngrijorat.

— Ar putea să fie al dracului de greu, şefule, al dracului de greu, zise el, ţinând harta meteo alături de harta zonei respective. Avem un front atmosferic care se deplasează dinspre Canada. La începutul acestei săptămâni, au avut deja primul viscol din acest sezon. La sol, stratul de zăpadă e de zece centimetri şi se anunţă alt viscol.

Dryman îşi ridică privirea spre Keegan.

— Sunt munţi peste tot, spuse el. Munţi înalţi de peste patru mii de metri şi locul este într-o căldare. Uită-te aici, zise el, arătând un careu mare de pe hartă.

Oraşul era înconjurat de munţi, dintre care doi, unul la nord şi altul la sud, de aproape cinci mii de metri. Dryman urmări cu degetul o linie groasă care mergea spre sud, trecând pe la vest de oraş, la câţiva kilometri.

— Asta-i Marea Cumpănă a Apelor. Trebuie să zburăm peste ea şi să ne lăsăm pe câmpul de aterizare, care cred că nu este decât o păşune pentru vaci, în fundul văii. Aş zice să amânăm treaba asta până trece frontul atmosferic.

— De ce trebuie să te preocupe asta, nu eşti dumneata ăla care preferă să aterizeze pe şosele şi pe ogoare? întrebă Keegan. Cât timp mai e până începe viscolul?

Dryman citi prognoza.

— Se aşteaptă ca vremea rea să se instaleze după-amiază târziu. Zborul durează opt ore. Facem trei opriri pentru alimentare. Se uită la ceas. Acum e cinci dimineaţa. Dacă avem într-adevăr baftă, putem să ne strecurăm înaintea furtunii. Altfel, o să ne oprim în Nebraska, la Lost Overshoe sau în vreun oraş uitat de lume de prin Kansas. Asta dacă n-o să ne izbim de versantul vreunui munte.

— Hai, domnule As, vrei să mă prosteşti? Nu erai dumneata ăla care te lăudai că, atunci când transportai poşta, zburai pe o vreme mizerabilă?

— Asta înseamnă să loveşti sub centură, Kee. Asta înseamnă să loveşti neregulamentar. Aici vorbim de munţi şi de zăpadă.

— Aş zice să încercăm, Asule. Dacă Aspen-ul se înzăpezeşte şi trebuie să aterizăm undeva pe drum, nu uita că nici el nu poate să plece *de acolo.* Cel puţin, o să fim pe

aproape. În clipa în care furtuna se îndepărtează, sărim pe el.

— O să fie mai frig ca la Polu' Nord acolo.

— Atunci, va trebui să ne luăm haine groase. Şi avem nevoie şi de o pereche de pistoale...

Prinseseră un vânt prielnic undeva deasupra fluviului Missouri şi pe la trei după-amiază se apropiau de lanţul Munţilor Stâncoşi. În faţa lor se ridica un zid de munţi colţuroşi, ameninţători. Nori negri de furtună se învârtoşau deasupra lor furioşi, iar în jur se ridicau vârfuri semeţe, acoperite de zăpadă şi gheaţă, înconjurate de steiuri colţuroase. În timp ce se îndreptau spre masa de stânci şi zăpadă, curenţi de aer puternici începură să izbească în avionul mic. Timp de cincisprezece minute, Dryman încercă, dar fără nici un rezultat, să prindă aeroportul din Aspen. Acul de la indicatorul de combustibil se apropia de punctul zero.

Dryman apăsă butonul microfonului:

— Aspen! Aici avionul militar 457, mă auzi? Terminat.

Nimic.

— Ori nu mă aud din cauza perturbaţiilor, strigă el spre Keegan, care era în spate, ori au întrerupt comunicaţiile din cauza furtunii.

— Haide să găsim măcar fâşia aia blestemată şi să aterizăm, răspunse Keegan.

— Uşor de zis, răspunse Dryman. Între noi şi oraş e un munte de peste patru mii de metri şi atât de multă zăpadă la sol, că probabil n-o s-o putem vedea deloc. Şi norii ăştia sunt şi ei o pacoste. Pe măsură ce trece timpul, se face tot mai întuneric.

— Atunci, pune-l undeva pe şosea sau pe un câmp, sau indiferent unde în altă parte.

— Alo, Aspen! Alo, Aspen! continuă să repete Dryman. Ajutor! Avionul militar 457 cheamă Aspen-ul!

Radioul pârâia din cauza paraziţilor din atmosferă, apoi se auzi o voce slabă, care când apărea, când dispărea...

Aspen!... aerul... pierdut... poţi... auzi... tele... şi...

— Aspen! Sunt avionul militar 457! Nu vă aud bine. Sunt la aproximativ treizeci de kilometri sud de voi, de partea cealaltă a vârfului Castle. Mă auzi?

Zburau pe sub vârfurile munţilor, iar vântul se înteţise şi sufla cu putere. Avionul, lovit de un vârtej, se răsturnă pe neaşteptate pe o aripă şi se răsuci. Dryman împinse manşa înainte în timp ce avionul se învârtea, trase înapoi de reglor şi opri avionul din răsucire. Scoase avionul din picaj şi străbătu o vale acoperită de zăpadă. Munţii se ridicau semeţi în jurul lor. Dacă ar fi întins mâna afară, Keegan ar fi putut să atingă pinii risipiţi din loc în loc, în timp ce avionul lua din nou înălţime. În jurul lor erau numai stânci ascuţite şi abrupte.

Dryman se uită cu disperare pe hartă. Trebuia să fie o ieşire din căldarea în care căzuseră. Începu să se învârtă în cerc şi să urce, să se învârtă şi să urce, căutând să ia înălţime pentru a sări lanţul muntos Sawatch, înalt de aproape cinci mii de metri. Când ajunseră la vreo patru mii de metri, motorul începu să trepideze din nou.

Avionul se scutură din toate încheieturile în momentul în care Dryman împinse manşa la maximum, dar vântul, viscolul şi aerul rarefiat înecau motorul. Dryman ocoli din nou valea, cercetând atent harta pe care o ţinea în poală. Apoi văzu câteva cifre între două vârfuri de munţi. Pasul Independenţei — 3.963 m.

— Se pare că nu pot să sar până la patru mii cinci sute de metri, îi strigă Dryman lui Keegan. Este o trecătoare pe aici, la vest de noi. Este singura noastră şansă să ajungem de partea cealaltă a acestui lanţ muntos.

Dryman începu să zboare în cercuri mai mici, avionul ştergând vârfurile copacilor în timp ce căuta trecătoarea în lanţul muntos.

— Uite, strigă Keegan, acolo, la stânga.

Era un defileu îngust, crestat adânc în zidul muntos, ameninţător. Dryman făcu o manevră de parcă s-ar fi smuls din loc şi se aruncă direct în crăpătură. Keegan îşi strânse atât de tare pumnii, încât i se albiră încheieturile. Avionul trecea vuind printr-un canion înfricoşător, ceva mai îngust de o sută de metri, cu pereţi abrupţi de ambele părţi şi în care curenţi de aer puternici izbeau aparatul.

În momentul în care ajunseră la capătul trecătorii, radioul prinse viaţă:

— Aici Aspen! Către avionul militar 457! Aeroportul nostru

e închis... Vă pot orienta spre sud la...

— Negativ, negativ, zise Dryman, întrerupându-l. M-am strecurat printre munţi. După mine vine viscolul şi zbor pe rezervă de combustibil. Dă-mi urgent instrucţiuni de aterizare!

— Repet, aeroportul e *închis,* 457. Aici începe deja să ningă şi...

— Ascultă, Aspen, mi se termină combustibilul şi se întunecă tot mai tare. Aterizez. Dă-mi direcţia vântului şi instrucţiuni în ce priveşte pista.

— Nici măcar nu poţi *să vezi* pista, veni răspunsul. N-am curăţat-o după viscolul de săptămâna trecută. Mai avem încă vreo zece centimetri de zăpadă!

— Atunci, aprindeţi reflectoarele şi spuneţi o rugăciune, răspunse Dryman.

— N-avem reflectoare. Stai puţin... Acum, te aud. Eşti la nord de terenul de aterizare.

— Ai un camion sau un automobil acolo?

— Da, domnule.

— Trage-l la capătul din faţă al pistei, orientează-l spre pistă şi aprinde farurile. Va trebui să mă orientez după ele.

— Domnule, sunteţi nebun!

— Probabil că ai dreptate, dar n-am de ales. Trebuie să mă arunc în căldarea asta în care eşti dumneata. Dă-i drumu', prietene...

Erau înconjuraţi de munţi, iar zăpada izbea în ferestrele carlingii. Dryman răsuci avionul pe o aripă şi se lăsă în picaj pe versantul unuia din munţi, apoi se îndepărtă de el şi se îndreptă spre orăşel, trecând peste el la aproximativ o sută cincizeci de metri înălţime.

— Cred că aeroportul e undeva acolo, zise el, arătând vag spre stânga.

— Nu ştii?

— Ei, şefule, nu văd nici la doi paşi în faţa noastră. Zbor, de fapt după inspiraţie.

Dintr-odată, în faţa lor şi sub ei, prin fulgii de zăpadă îngheţaţi, care loveau cu putere în parbrizul carlingii, văzură aprinzându-se brusc farurile maşinii.

— Ura!... Asta era, strigă Dryman cu entuziasm. Tot ce

trebuie să facem acum este să aterizăm.

Avionul bâzâia deasupra pistei de aterizare, orientată pe direcţia est-sud-vest. Dryman făcu o manevră şi puse avionul pe o aripă, viră într-un arc strâns, la treizeci de metri de pământ, şi înclină avionul la exact două sute şaptezeci de grade, îl aduse înapoi în poziţie orizontală, zburând paralel cu pământul, se lăsă mai jos şi trecu, săltându-se pe deasupra capotei maşinii, la mai puţin de doi metri înălţime.

— Ţine-te! strigă Dryman, deconectând motorul şi ridicând avionul cu botul în sus.

Acesta ateriză vuind şi izbindu-se cu putere de pământul îngheţat. Toată zăpada de pe aripi căzu ca o ploaie albă peste carlingă. Dryman acţionă frânele. Gardul de la capătul terenului se năpustea spre ei. Manevră cu putere frâna din dreapta şi avionul se răsuci de două ori şi se opri.

Stătură un minut, uitându-se afară, la vârtejurile de zăpadă din jurul lor.

— Frumos, zise în cele din urmă pilotul, întorcându-se şi uitându-se spre carlinga din spate.

Keegan, alb la faţă, îi zâmbi şters şi îi făcu semn, cu degetul mare ridicat în sus, că a rezolvat treaba bine.

— Să ţii minte: „Totul e bine când se termină cu bine”, zise Asul.

Şeful aeroportului venea spre ei prin zăpadă, cu maşina. Se auzea cum lanţurile de la pneuri loveau în aripile maşinii. Un bărbat tânăr, de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu păr roşu, sări din maşină. Se vedea că nu-şi revenise de pe urma uimirii provocate de aterizarea perfectă a lui Dryman.

— N-aţi păţit nimic? întrebă el, când ei coborâră din avion.

— Eu sunt cu zece ani mai bătrân decât acum o oră, răspunse Keegan cu un oftat.

— Uimitor! Uimitor! strigă tânărul. N-am văzut pe nimeni niciodată zburând în felul ăsta!

— Şi, probabil că nici n-o să mai vezi, zise Dryman. Ai făcut o treabă într-adevăr bună, prietene. Cum te cheamă?

— Jesse Manners, spuse acesta, întinzând mâna.

Keegan sări jos de pe aripă şi înaintă cu greu prin zăpada care îi ajungea până la glezne, pentru a da mâna cu tânărul.

— Keegan, de la Serviciul de Securitate al Casei Albe.

Acesta e pilotul meu, căpitanul Dryman.

— Jesse Manners, repetă el, dând mâna cu ei. Eu mă ocup de aeroport aici. De ce nu duceţi avionul la hangar? Cel puţin, n-o să îngheţe.

— E o idee bună, fu de acord Dryman.

— Te deranjează dacă merg cu dumneata? întrebă Keegan. Trebuie să-l sun pe şerif.

— Sigur că nu, dar el nu e aici. Este la Glenwood Springs, să discute cu şeriful de acolo. L-am văzut la prânz, tocmai când pleca. Poţi să încerci să vorbeşti cu Duane Harris, el este paznic forestier. De obicei, când şeriful e plecat undeva, îi ţine locul.

— E bun şi el.

Paznicul forestier avea o voce prietenoasă şi păru uimit de faptul că veniseră cu avionul la Aspen pe o asemenea vreme. Manners aduse cafea fierbinte până să vină Harris, care trebui să străbată vreo douăzeci de kilometri cu maşina, din oraş până la aeroport. Keegan se eschivă să răspundă la întrebările pe care i le puse Manners şi, în cele din urmă, acesta se duse la hangar să-l ajute pe Dryman să verifice avionul. O jumătate de oră mai târziu, un bărbat masiv, îmbrăcat într-o scurtă din blană de oaie, intră în biroul aeroportului. Avea vreo treizeci de ani, era simpatic şi plăcut, cu părul zbârlit şi cu un început de barbă.

— Domnul Keegan? Sunt Duane Harris de la Departamentul Pădurilor al SUA.

— Mă bucur că te cunosc, zise Keegan. O să-ţi rămân foarte recunoscător dacă o să ne ajuţi într-o problemă. Acesta este pilotul meu, căpitanul Dryman, poreclit Asul.

Îi arătă lui Harris legitimaţia, apoi îl trase deoparte, vorbind mai încet. Manners, cunoscut în Aspen ca unul dintre cei mai mari palavragii, se făcea că nu-i bagă în seamă, dar trăgea cu urechea, foarte curios să ştie ce se discuta.

— Caut un om pe nume Trexler, John Trexler. Îl cunoaşteţi?

— Ei, fir-ar să fie, păi toată lumea îl cunoaşte pe Johnny. Lucrează în echipele de salvamont de la staţiunea Highland. E vreo problemă?

— Vreau doar să vorbesc cu el, zise Keegan. Îmi pare rău

că te deranjez, dar şeriful e plecat din oraş şi m-am gândit că poate ne-ai putea ajuta dumneata.

— Categoric. Haideţi să mergem, deşi vremea n-are de gând să se îmbunătăţească. La urma urmei, cum aţi ajuns aici?

— Cu un pilot extraordinar şi cu norocul irlandezului, zise Keegan, în timp ce ieşeau afară în viscol.

Nici n-aşteptă bine ca Harris să plece, că Jesse Manners se şi repezi la telefon.

La cabana sa, John Trexler cântărea în gând două alternative. Îşi făcuse planul ca, în timpul weekendului, să se ducă la Leadville cu maşina, dar, din cauza viscolului care se apropia, se răzgândise. Tocmai atunci sună telefonul. Era Jesse Manners, de la aeroport.

— Hei, Johnny, faci pe secretosul? îl întrebă Manners.

— În legătură cu ce?

— Cu Casa Albă.

— Care Casă Albă?

— Casa Albă, e *una* singură. Eşti vreun tip mare?

— Despre ce dracu' vorbeşti, Jesse?

— Un avion militar tocmai a aterizat aici şi a făcut o demonstraţie nemaipomenită. A venit exact în timpul viscolului. Doi tipi de la Casa Albă. Vin să stea de vorbă cu tine. Ce se întâmplă, bătrâne?

— Sunt de la Casa Albă? repetă Trexler.

— Aşa au spus. Serviciul de Securitate al Casei Albe.

„Serviciul de Securitate al Casei Albe?" Trexler începu să gândească cu o iuţeală extraordinară. „Ce-ar fi putut să fie?" se întrebă el.

— E secret, puştiule, zise el calm. O să-ţi spun mai târziu. Ascultă, Jesse, nu sufla la nimeni nici un cuvânt, bine? E o surpriză.

— Sigur, Johnny.

Trexler puse receptorul în furcă şi rămase nemişcat, punându-şi mii de întrebări. Ce dracu' voiau de la el cei doi tipi de la Serviciul de Securitate al Casei Albe? Ce dracu' *era* acest serviciu? Avea ceva de-a face cu imigraţia? I-o fi descoperit cineva din întâmplare identitatea falsă? Apăruse

vreo breşă în sistemul lui de acoperire?

*Imposibil! Singurii* care ştiau de existenţa lui erau Vierhaus, Hitler şi Ludwig. Şi totuşi, dintre toate posibilităţile care-i treceau prin minte, aceasta părea cea mai logică. Cu toate că aşa ceva era aproape de neconceput, era singurul lucru care părea posibil.

Oricum, problema nu suferea amânare. El nu putea să rişte, trebuia să fugă, să-şi salveze pielea. Trebuia să creeze o altă iluzie. Pentru asta, avea nevoie de timp şi de mult noroc.

Avea raniţa pregătită. După incidentul de la Drew City, Trexler era pregătit de fugă în orice clipă. Se duse în dormitor, apoi urcă o scară ce ducea la un spaţiu de depozitare, în tavanul cabanei lui. Luă o lanternă, desfăcu o lădiţă pe care o ţinea acolo şi scoase un rucsac. În acesta avea tot ce-i trebuia: acte de identitate, cuţitul lui lung, un Colt automat de calibrul 45. Îşi prinse pumnalul sub gamba dreaptă şi se încinse cu o centură în care-şi ţinea banii lichizi.

În timp ce se pregătea astfel, punea la punct un plan, unul din cele câteva pe care le alcătuise de-a lungul anilor. Coborî înapoi în cameră şi aruncă mai multe haine în geamantan, ca să se creadă că intenţionase să plece pentru câteva zile.

Se întoarse în camera de zi şi sună la biroul salvamontiştilor. Îi răspunse Wes Childress, şeful patrulelor.

— Wes, sunt Johnny, zise el, căutând să vorbească cât mai firesc cu putinţă. O iau spre Leadville. M-am gândit să fac un control. Aş fi înapoi luni, dacă drumurile sunt curate.

— Băiete, n-o să faci treaba asta, răspunse Childress. Viscolul a şi început.

— Dacă mă grăbesc, pot să cobor pe Drumul 82 şi să deschid pârtie spre drumul principal. Mai are de gând Soapie să urce la creasta Copperhead?

— Da, tocmai am vorbit cu el.

— N-are nevoie de ajutor?

— Nu. Îl ştii pe bătrânul Soap. El e obişnuit cu porcăria asta.

— În regulă. Ne vedem luni.

— Eşti cam ţăcănit, amice. Noroc!

— Mulţumesc.

Trexler se uită la ceas. În cel mai bun caz, avea treizeci de

minute la dispoziţie. Ieşi din cabană, încuie uşa, îşi aruncă valiza în portbagajul maşinii şi străbătu două sute de metri până la drumul de munte care ducea înapoi în oraş. Nu se îndreptă însă spre oraş, ci o luă spre munte, spre cabana lui Soapie.

# 44

În drum spre oraş, Harris sună la biroul salvamontiştilor de la staţiunea Highland, unde era angajat Trexler.

— Salut, Wes. La telefon e Duane. Ştii pe unde e John Trexler?

— Da. Acum zece minute era la cabana lui. Are de gând să se ducă la Leadville, deşi e viscol. Cred că are o prietenă acolo.

— Pe unde vrea să o ia?

— Pe ruta 82. E încă deschisă. De ce?

— Sunt aici doi oaspeţi care vor să stea de vorbă cu el.

— S-ar putea să nu-l mai prinzi.

— Mulţumesc, spuse Harris, punând microfonul staţiei radio pe scaun, lângă el.

Trecură printr-un cătun drăguţ, mai merseră cam vreo patru kilometri, apoi Harris încetini.

— Asta e drumul spre casa lui, zise el. Sunt cam vreo doi kilometri pe potecă. Cabana lui e la vreo două sute de metri de drum.

Se uită pe geam în timp ce întoarse şi se angajă pe o alee îngustă printre copaci pe care stratul gros de zăpadă era neatins.

— Avem noroc, zise Harris. Nu sunt urme. Trebuie să fie încă acolo.

— Mai e vreun drum pe care se poate ieşi? întrebă Keegan.

— Nu. Drumul se înfundă la casa paznicului silvic Soapie Kramer.

— Cât de departe e?

— Vreo şapte-opt kilometri, zise Harris, apoi trecu în viteza întâi şi ieşi din nou în drum.

— De cât timp îl cunoşti pe Trexler? întrebă Keegan.

— Păi, Johnny e pe-aici de câţiva ani. A lucrat la toate staţiunile de-a lungul anilor. Vreo şase companii au încercat să facă o treabă şi n-au reuşit. Acum e angajat la familia Highland şi se pare că ei vor rămâne aici.

— Cum arată?

— Om ca toţi oamenii. Toată lumea îl agreează. E un schior nemaipomenit. El şi Soapie au salvat anul trecut doi alpinişti care rămăseseră blocaţi pe muntele Elbert. Erau aproape de vârf, la vreo patru mii de metri, pe o vreme şi mai proastă decât asta. Când aţi spus că sunteţi de la Casa Albă, am crezut că preşedintele vrea să le dea o medalie sau altceva.

— N-am auzit de asta, zise Keegan, sardonic.

Apoi îşi băgă mâna sub braţ, scoase pistolul şi îi controlă încărcătorul. Dryman făcu acelaşi lucru. Harris îl privi surprins pe Keegan.

— Ei, ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Daune, voi fi sincer cu dumneata, răspunse Keegan. Dacă acest tip este cel care credem noi că este, este foarte, foarte periculos.

— John *Trexler?!*

— Exact. Uite cum o să procedăm. În clipa în care deschide uşa, sărim pe el şi-l imobilizăm.

— Ce-a făcut? întrebă Harris, cu un glas foarte alarmat.

— Ştim deocamdată că a omorât trei oameni, răspunse Keegan.

— Sfinte Dumnezeule! făcu Harris.

— Şi dacă devine violent? întrebă Dryman. Ce se întâmplă dacă e înarmat?

Inima lui Keegan bătea să-i spargă pieptul, dar părea calm.

— Atunci am să-i zbor creierii, spuse el fără să ezite.

— Poate c-ar fi mai bine să-l sun pe şeful meu, zise Harris nervos, sau poate că ar trebui să ne întoarcem în oraş şi să luăm nişte ajutoare.

— Nu-ţi face griji, zise Keegan. Nu ne aşteaptă. Nu trebuie să facem altceva decât să ne păstrăm calmul. Să fim amabili când ne apropiem de casă. Dacă e afară, prezintă-ne ca pe nişte inspectori de la biroul districtual din Denver. Apoi o să punem mâna pe el.

— Eu n-am mai făcut niciodată aşa ceva, zise Harris.

— Nu-i nimic, nici noi, răspunse Keegan.

Harris conducea cu foarte multă pricepere pe drumul

acoperit de zăpadă. Partea din spate a vehiculului gemea, în timp ce transmisia pe toate roţile îl împingea pe drum în sus. Când ajunseră la poteca ce ducea la cabana lui Trexler, Harris opri şi zise:

— Nu-i văd maşina.

Coborî geamul şi se uită la drum. Ninsoarea se înteţise şi vântul începuse să sufle din nou. Harris se dădu jos, îngenunche şi controlă urmele de roţi care duceau spre munte.

— Ciudat, nu merge nici o urmă în jos. Toate se duc în sus, pe pantă, zise el.

— La urma urmei, ce dracu' e acolo sus? întrebă Keegan.

— Casa paznicului. Soapie Kramer locuieşte acolo. Avea de gând să plece înainte de a începe viscolul şi să se urce pe culmea Copperhead, unde se află staţia salvamontiştilor care patrulează în locurile unde se produc avalanşe, în caz că cineva se rătăceşte pe munte.

„Fuge, se gândi Keegan. L-a anunţat cineva şi acum fuge, ticălosul."

— Cât de bun este acest Kramer? îl întrebă el pe Harris.

— E de doisprezece ani prin munţii ăştia. Nu-mi închipui că pot să găsească unul mai bun.

— Dar cât eşti de bun dumneata, Duane?

— Nu atât de bun. Sunt bun, dar nu ca bătrânul Soapie.

— Dar Trexler? întrebă Dryman.

— Şi el e al dracului de bun. Ar fi avut şanse la concursurile de schi, dar nu l-a interesat. Îi place viaţa liniştită.

— Fumează? întrebă Keegan.

— Dacă fumează? Da. Îşi răsuceşte singur ţigările.

— Are o brichetă? întrebă Dryman.

— Da, dar de ce?...

— O brichetă de aur cu un cap de lup pe capac? zise Keegan.

— Da, răspunse Harris surprins. Trebuie că-l cunoaşteţi destul de bine.

— Chiar că-l cunosc bine, răspunse sec Keegan. Hai să încercăm, ce zici?

Harris dădu din cap, când urcă din nou în maşină.

— Încercarea moarte n-are, spuse el. Dar aici e o pantă de douăzeci şi cinci de grade. Nu promit nimic.

— Sunt convins că o să faci tot ce poţi, zise Keegan.

Trexler îşi conducea repede, dar fără să rişte, Hudson-ul său Terraplane pe drumul spre Dutchman Fiat şi spre cabana lui Soapie Kramer. Îşi revedea planul, controlând să vadă dacă nu avea vreo fisură.

În cele din urmă, drumul începu să devină drept. Băgă în viteză, prin pădurea rară de creastă, până când ieşi într-un luminiş, situat pe un teren plan de pe platou, aproape de vârful muntelui. Începuse tocmai să ningă şi nori groşi, alburii, se rostogoleau peste vârfurile munţilor, aducând cu ei un vânt tăios.

„Ce are natura cu mine?” se întrebă el. La început, fusese furtuna de nisip. Acum, asta. Dar nu se plângea. De fapt, cu ajutorul viscolului, avea să-şi facă rost de altă acoperire. Avea nevoie de câteva zile, iar viscolul care se pregătea putea să i le ofere. Parcă lângă cabană, orientă maşina cu botul spre lacul din apropierea locuinţei lui Kramer. Fulgi mari şi greoi de zăpadă dansau deasupra suprafeţei îngheţate a lacului. Merse direct spre colţul clădirii. Firul telefonic era întins pe o latură a cabanei, intrând înăuntru printr-un orificiu practicat la temelia casei.

Trexler deschise briceagul şi tăie firul. Ocoli casa, ajunse în partea din faţă şi se uită pe geam înăuntru.

Slavă Domnului, Kramer era încă acolo.

În timp ce conducea Ford-ul negru, model 1935, care derapa şi patina pe drumul forestier în pantă, Harris se aplecă în faţă şi privi atent prin parbrizul în care izbea zăpada.

— N-o să reuşim domnilor, spuse el. Trebuie lanţuri. Iar eu n-am decât cauciucuri de zăpadă.

Keegan îşi încordă şi el privirea, scrutând drumul.

— Nu te lăsa, îi spuse el lui Harris.

Maşina dădea din coadă pe drumul care se acoperise de zloată. La un moment dat, roţile începură să se învârtească mai repede şi Ford-ul încetini. Apoi, pe neaşteptate, partea din spate a maşinii derapă spre dreapta. Harris învârti de

volan ca să compenseze derapajul, dar nu fu suficient de rapid şi roata din spate ieşi de pe drum.

În spatele lor se deschidea o groapă adâncă de vreo trei metri.

Harris apăsă pe pedală, încercând să mişte maşina din loc. Roata se învârti nebuneşte, aruncând noroi şi zăpadă în spate, apoi lovi un copac căzut şi se agăţă de el. Din cauciuc şi din buştean ieşi fum în timp ce Harris continuă să acţioneze roţile maşinii. Ford-ul se înclină încet, se lăsă puţin pe o parte, ca şi cum era pe punctul de a se răsturna, apoi se îndreptă singur.

Harris răsuflă istovit şi îşi lăsă capul pe volan.

— E o groapă de vreo trei metri aici. E cam mult pentru o maşină.

Keegan deschise portiera şi sări afară. Era mai aproape de marginea gropii decât îşi închipuise. Picioarele i se afundară în zăpada amestecată cu noroi şi trebui să se prindă de portieră, ca să nu cadă în albia torentului. Se trase încet înapoi şi încercă să-şi ferească ochii de zăpada îngheţată care, viscolită de un vânt puternic, dezolant, se învârtejea prin pădurea de pini şi începuse să lovească dintr-o parte. Îşi făcu drum încet spre partea din faţă a maşinii, apoi se uită în jos la pârâul pe jumătate îngheţat. Până acolo păreau să fie treizeci de metri, nu trei. Îşi mută privirea spre partea din spate a Ford-ului care se înfipsese într-un copac căzut.

Harris se dădu jos şi aprecie situaţia.

— Poate că reuşesc să o scot de aici, îi strigă el la ureche lui Keegan, făcându-şi mâinile pâlnie. Dacă pot să o pun înapoi pe drum...

— Cât timp ne-ar lua să mergem cu maşina de aici până acolo? strigă la rândul lui Keegan, întrerupându-l.

— Nu putem să ajungem sus pe acest drum. Nu fără lanţuri. Chiar şi atunci, e la noroc.

— Cât de departe e? întrebă Keegan.

— Cel puţin vreun kilometru şi jumătate.

— O să mergem pe jos.

— Pe viscolul ăsta? zise Harris uimit şi scuturâ din cap. N-avem nici o şansă. Cunosc acest ţinut mai bine decât pe propriul meu dormitor, dar pe vremea asta este imposibil să

găsim cabana. Ne rătăcim cât ai zice peşte. Pe viscol, un kilometru înseamnă o veşnicie.

Keegan izbi cu pumnul în capotă.

— Fir-ar să fie, aproape că am pus mâna pe el, strigă el. E la doi nenorociţi de kilometri în faţa noastră.

— N-am putea să ne întoarcem în maşină şi să ne gândim la asta? strigă Harris.

Se strecurară înapoi în maşină. Keegan îşi scoase mănuşile şi începu să sufle în degetele îngheţate.

— N-o să plece nicăieri pe vremea asta, zise Harris, răsuflând din greu. El şi Soapie va trebui să stea îngropaţi acolo.

— Tipul ăsta nu stă îngropat nicăieri, zise Keegan. Îl cunosc. E genul de supravieţuitor. E fanatic. El se află în misiune. Şi se ştie urmărit. Dă-mi voie să-ţi spun ceva, Duane. Când fuge, e mai greu de oprit decât rapidul Twentieth Century Limited.

— Da, Trexler e bun, dar nimeni n-ar putea să schieze prin viscolul care se pregăteşte.

— El poate să o facă. Nu putem să-l oprim pentru că suntem *vârâţi într-un...!*

Dintr-odată, Keegan sări în sus ca ars.

— Dumnezeule, spuse el, ştiu ce o să facă. Harris, anunţă prin radio! Spune-le să ia imediat legătura cu Soapie Kramer! Dacă Trexler apare la el la staţie, să-l ţină locului cu ajutorul unei arme. Trexler e un om foarte periculos.

— N-or să mă creadă!

— Atunci, o să le spun eu. Fă ce-ţi spun! Viaţa omului dumitale, Soapie, depinde de asta.

— Kee... vru să spună ceva Dryman.

— E în stare, Dry.

— Dar...

— Ce?

Ştia de ce era îngrijorat Dryman. Dacă se înşelau în privinţa lui Trexler? Să-l ameninţe cu arma? Dryman ar fi avut necazuri din cauza asta.

— Ar putea fi în joc viaţa omului, Dry, spuse Keegan liniştit.

Harris prinse staţia principală, dar recepţia era proastă. În

microfon se auzeau numai paraziţi.

— Baza! Aici e Harris. Domnul Keegan de la Serviciul de Securitate al Casei Albe spune că trebuie să-l chemaţi imediat prin radio pe Soapie Kramer şi să-i spuneţi că John Trexler e periculos şi să-l aresteze.

Radioul pocni şi ţăcăni, apoi se auzi o voce...

— Recepţie, repetaţi, vă rog...

Din cauza paraziţilor şi a unui semnal care creştea şi scădea în intensitate, nu reuşiră să recepţioneze tot răspunsul, dar putură să prindă destul din el.

...plecat spre Leadville acum o oră... Soapie... spre creasta Copperhead... tabăra... radio închis.

Umerii lui Keegan se lăsară.

— O s-o facă din nou, zise el, fără să se adreseze cuiva.

— Ce să facă? întrebă Harris.

„Exact ca la Drew City, se gândi Keegan. A mers o dată, o s-o facă din nou.

Te cunosc, ticălosule. Ştiu cum judeci. Eşti întotdeauna pregătit să fugi. Ai întotdeauna o soluţie."

— Ce să facă? întrebă încă o dată Harris.

— Să fugă, răspunse Keegan.

Soapie Kramer stătea aplecat deasupra unei hărţi mari Mercator, prinsă în colţuri pe o planşetă de desen şi urmărea cu degetul un traseu care se îndrepta mai întâi spre est, apoi spre sud.

— Cea mai mare parte din drum am muntele între mine şi vânt, spuse el. Sunt doar vreo zece kilometri până acolo sus. Ultimii... două sute de metri sunt cei mai păcătoşi. Trebuie să-i fac înainte de a se lăsa întunericul.

— Ştii, departe de mine gândul să te contrazic, dar baza a anunţat un viscol îngrozitor, zise Trexler.

— Deci, cu atât mai mult trebuie să fiu acolo sus, zise Kramer, pocnind din degete, de parcă ar fi făcut o descoperire. Ei, ce-i cu noi? Pot să vorbesc cu ei prin radio şi să le spun să nu fie îngrijoraţi.

Trexler avu doar o clipă de ezitare. Uitase de radio. Era o scăpare, dar nu gravă. Era timpul să acţioneze. Kramer se duse într-o cameră de alături. Ferestrele mari de sticlă de pe

cele trei laturi ale încăperii aveau toate vederea spre vale, acum ascunsă de zăpada viscolită. Radioul era aşezat pe o masă din faţa ferestrei din mijloc.

— Îl închisesem deja, zise el, încercând să-l conecteze din nou.

Trexler se apropie prin spatele lui, se aplecă şi, băgând mâna sub pantalon, scoase pumnalul din teaca prinsă de gambă.

— Nu cred că ar trebui să fac asta, Soapie, spuse el.

Paznicul se întoarse spre el.

— Ce să n...?

Braţul lui Trexler pornise deja cu forţă, venind aproape de la nivelul pardoselii, şi se înfipse adânc în stomacul lui Kramer. Lama lungă pătrunse adânc, exact în cavitatea toracică, apoi o luă în sus, străpungându-i acestuia inima.

Cu ochii bulbucaţi de uimire şi de groază, Kramer nu apucă să scoată decât un sunet slab.

Trexler îl apucă de guler, îl învârti o dată, apoi îl azvârli pe o carpetă. Kramer mai oftă o dată, când Trexler îi înfipse un picior în piept, ca să-şi tragă afară pumnalul. Vârî apoi vârful pumnalului în beregata lui Kramer, exact sub ureche, şi ajunse cu el până în partea cealaltă. Sângele ţâşni ca o fântână de sub bărbia lui Kramer. Trexler îl înfăşură repede în carpetă, ca sângele să nu se împrăştie.

La vreo doi kilometri distanţă, paznicul Harris începuse să fie îngrijorat. Simţea că trebuia să facă ceva.

— Ce dracu', zise el în cele din urmă, o să încerc să ne întoarcem la locuinţa lui Trexler. Cel puţin, n-o să murim îngheţaţi. Trecând repede din viteza întâi în marşarier, legăna maşina înainte şi înapoi. Una dintre roţi se propti în copacul căzut, intră înapoi pe drum, dar, în aceeaşi clipă, copacul cedă şi căzu în albia torentului. Botul Ford-ului se ridică drept în sus şi se răsuci într-o parte.

— Dumnezeule, ne răsturnăm, strigă Harris în timp ce partea din spate a Ford-ului se lăsa în prăpastie şi maşina se rostogoli, căzând cu roţile în sus în defileul îngust.

La cabana lui Kramer, Trexler târî corpul paznicului

înfăşurat în carpetă pe treptele din faţă şi-l aruncă lângă portbagajul maşinii. Apoi îl deschise, îndesă corpul lui Kramer acolo şi se întoarse repede în cabană. Răscoli prin rucsacul lui Kramer, găsi un Colt 45 şi o cutie de cartuşe şi le vârî în raniţa lui. Se duse din nou afară şi aruncă rucsacul lui Kramer lângă cadavru. Închise portbagajul, intră în maşină şi merse până la marginea lacului, unde opri. Înarmat cu un băţ, porni pe gheaţă încercând să o străpungă din loc în loc, dar aceasta era prea groasă. Păşind uşor, cu grijă, puţin aplecat în faţă, dădu ocol lacului până găsi un loc unde gheaţa era mai subţire. Răsuci băţul, până reuşi să străpungă stratul de gheaţă. Constată că acesta era gros de trei centimetri.

Se întoarse repede la maşină şi apăsă pe pedala de ambreiaj. Conducând cu uşa deschisă, manevră maşina spre lac în direcţia găurii făcute de el. Apăsă apoi pedala de acceleraţie şi se lăsă cu grijă pe o parte, afară din maşină, rostogolindu-se pe suprafaţa îngheţată a lacului. La un moment dat, se ridică în genunchi şi o luă repede, în patru labe, spre mal. Maşina înainta încet spre mijlocul lacului. Prin vânt, Douăzeci şi şapte auzi cum pârâie gheaţa. Ajunse la mal şi se uită înapoi. Maşina aproape se oprise şi aluneca într-o parte. Gheaţa pârâi din nou, apoi se auzi un trosnet puternic şi încă unul mai puternic decât primul şi, dintr-odată, roţile din faţă ale maşinii sparseră gheaţa, care cedă tot mai mult, până când partea din faţă a acesteia căzu în apă şi alunecă cu botul în jos, în lac.

Bule mari de aer ieşiră din gaură.

Nu se mai auzea decât şuieratul vântului.

Trexler rupse o ramură dintr-un pin şi, mergând cu spatele înapoi, mătură urmele maşinii şi ale picioarelor lui, făcându-le să dispară. Apoi plecă grăbit spre cabană.

Keegan era întins pe spate deasupra portierei în dreptul căreia stătuse în maşină. Fordul se rostogolise o bucată bună şi, după ce se izbise într-un trunchi gros de pin, rămăsese proptit în el, cam la vreun metru şi jumătate deasupra fundului albiei torentului. Harris era cu picioarele în sus şi cu capul în poala lui Keegan. Îşi pierduse cunoştinţa. Keegan se întoarse cu grijă şi se uită peste umăr afară, pe fereastră. De

unde stătea, se vedea fundul albiei torentului.

Făcu un efort să-şi tragă picioarele sub el. Se lovise la coaste, dar nu era rănit. Piciorul drept al lui Harris, prins între ambreiaj şi pedala de frână, stătea răsucit într-o poziţie grotescă deasupra lui. Pe locul din fund, Dryman stătea şi el tot pe spate, dar cu genunchii la gură.

Pe frunte începea să i se formeze un cucui mare.

— Ai păţit ceva? întrebă Keegan.

— Nu, zise Dryman, atingându-şi cu băgare de seamă fruntea şi tresărind de durere. Cred că o să am cea mai îngrozitoare durere de cap din istorie.

— Harris a leşinat. Cum stai cu primul ajutor?

— Am făcut acum zece ani, în armată, un curs.

— Atunci înseamnă că te pricepi la fel ca mine, zise Keegan.

Împingându-l uşor cu umărul pe Harris, îi scoase cu grijă piciorul dintre cele două pedale.

— Are glezna ruptă, zise el. Îi iese osul afară. Va trebui să i-o legăm strâns şi să-l ducem înapoi, la cabana lui Trexler.

Keegan forţă cu precauţie portiera din partea în care se afla Harris şi se strecură afară. Stătea pe marginea maşinii răsturnate, privind în sus la drum. Limuzina părea bine proptită în copac. Se întinse de-a lungul ei şi, opintindu-se, deschise portbagajul din spate. Înăuntru se găsea o trusă de prim ajutor, pături, un colac de frânghie şi o cutie mare de scule.

Scoase afară păturile, trusa de prim ajutor şi frânghia şi se trase încet înapoi, la uşă.

— Suntem norocoşi. Are destule lucruri, ca să deschidă un spital, zise el. Leagă-i strâns glezna şi înveleşte-l cu o pătură, ca să nu facă un şoc. Eu o să înfăşor frânghia asta în jurul copacului, ca să-l putem coborî cu ajutorul ei.

— S-ar fi putut să fim morţi acum, îţi dai seama, nu? zise Dryman. Ar fi trebuit să fim acolo, jos, în râuleţul ăla.

— Dar nu suntem, zise Keegan, care stătea pe burtă şi îi întindea lui Dryman trusa de prim ajutor şi păturile.

— Dacă nu plecăm naibii de aici, pomul ăsta o s-o ia din loc.

— Atunci, dă-i bătaie, amice.

Dryman se lăsă pe o parte şi, întinzând mâinile printre scaunele maşinii, strânse bine piciorul lui Harris, împingând la loc, cu degetul mare, osul ieşit şi înfăşură cât putu de strâns un bandaj în jurul gleznei rupte, pentru a împiedica oasele să se deplaseze. În timp ce lucra, prin portiera deschisă intrau fulgi de zăpadă.

— Suntem ghinionişti, începu să se lamenteze Dryman, ocupându-se de glezna lui Harris. Da' poate că o să avem noroc şi n-o să vină o avalanşă peste noi. Poate că Harris a avut dreptate şi Trexler s-a înzăpezit acolo şi o să putem...

— Da. Poate că or să ne crească aripi şi o să zburăm afară de aici. Şi poate că reuşim să ieşim din maşina asta, dacă nu mai vorbeşti şi strângi glezna aia.

— O strâng, o strâng.

La cabana lui Kramer, Trexler se mişcă repede, pregătindu-se pentru drumul pe care avea să-l facă peste munte, până la culmea Copperhead. Controlă cu atenţie cabana, apoi îşi puse încă un pulover şi jacheta îmblănită, o mască de schi, ochelari mari şi îşi trase căciula lui Kramer peste a lui. Era important să nu-i fie frig la cap. Dacă i se răcea capul, îi scădea în aceeaşi măsură şi temperatura corpului. Îşi puse în spate rucsacul, îşi trase mănuşile şi ieşi afară, în viscol.

În faţa lui, creasta se vălurea, îndepărtându-se şi dispărând în viscol. Nu vedea decât până la şase, cel mult opt metri în jur. Cunoştea drumul, dar nu ştia punctele periculoase, pantele foarte abrupte şi pragurile acoperite cu gheaţă. Mai jos, la vreun kilometru şi jumătate, era o pantă extrem de abruptă, aproape ca o prăpastie, cu o diferenţă de nivel de vreo sută de metri. Nu-şi putea permite să se lase dus de pantă şi să ajungă la baza muntelui.

Îşi vârî pe rând picioarele printre legăturile de piele de la schiurile de lemn şi strânse curelele în jurul gleznelor şi al călcâielor.

Cărarea urca uşor vreo trei-patru sute de metri, apoi se ridica abrupt spre dreapta. Ultimii două sute de metri, până la cabana aflată în bătaia vânturilor, erau îngrozitori: trebuia urcată o pantă de patruzeci de grade. Pe acest vârf, un pas

greşit putea să însemne o alunecare fără oprire, aproape o mie cinci sute de metri, până la poalele muntelui. Şi nu exista nimic de care să te agăţi. Nu prea puteai să culegi floricele pe panta aceea! Trexler zâmbi în sinea lui şi strigă din toţi rărunchii: *„Heil Hitler!”* apoi, băgându-şi capul între umeri, se năpusti în viscol.

# 45

Veniseră zorile şi tot mai ningea. Trexler ajunsese pe creasta Copperhead când se lăsase întunericul. Ultimii două sute de metri se târâse pe burtă, ca să nu fie dat jos de viscolul îngrozitor.

Odată ajuns în cabană, făcuse focul, mâncase şi dormise opt ore bune. Era sigur că n-avea să vină nimeni după el acolo, sus.

Se sculase mult înainte de zori şi era gata să coboare pe celălalt versant al crestei, imediat ce soarele răsărea. Vântul se oprise înainte de venirea zorilor.

La şase şi jumătate, pornise din nou la drum, schiind cu grijă, până când soarele se ivi la est de lanţul Sawatch. Pe măsură ce vizibilitatea se îmbunătăţea, mergea mai repede, rămânând tot timpul pe culme şi schiind în forţă, dar fără să părăsească pantele înalte. La prânz, era în apropierea muntelui Harvard, care însemna pentru el jumătatea drumului pe care-l avea de străbătut. Vântul începuse să bată, de data asta spre vest, îngreunându-i înaintarea. Mâinile şi picioarele îi amorţiseră aproape de tot, iar vizibilitatea scăzuse la nouă-zece metri. Intră într-o pădure de pini şi, în loc să schieze, începu să meargă.

Apoi, deodată, îl cuprinse panica. În faţa lui, imediat în dreapta, zăpada se ridica învolburată în vârtejuri. O clipă mai târziu, simţi curentul de aer care venea de jos. Era exact la marginea unei prăpăstii. Se opri şi o luă în sus pe pantă, respirând tot mai greu. Prin vârtejul de zăpadă îngheţată văzu ceva în stânga lui. La început, crezu că era rădăcina unui copac căzut. Când se apropie puţin, îşi dădu seama că era o peşteră, o gaură de vreun metru şi jumătate care se căsca în versantul muntelui. Îşi croi drum până acolo, strecură raniţa prin deschizătură şi îşi scoase schiurile, împingându-le în interiorul văgăunii. Strânse câteva beţe şi crengi şi se târî în gaură. Îşi scoase lanterna şi lumină cu ea în jur. Era o crăpătură în formă de pâlnie care, la vreo zece-cincisprezece metri de la deschiderea principală, se îngusta. Pe jos erau

frunze, crăci, uscături.

Făcu un foc aproape de gura peşterii, că să lase curentul de aer care venea de jos să scoată fumul afară. Îşi scoase ghetele şi ciorapii şi îşi încălzi mâinile şi picioarele la foc. Apoi îşi puse alte şosete. Mâncă nişte carne dintr-o conservă, o portocală şi bău aproape un bidon de apă.

Trecuse o oră. Ninsoarea se mai domolise şi vântul îşi schimbase direcţia. Afară se luminase. De data asta, însă, vântul împingea fumul în grotă. Îşi refăcu raniţa şi se pregăti să iasă din nou pe cărare.

Atunci, auzi ceva. La început fu un mârâit slab, aproape ca un strănut de câine. Se ridică şi scrută cu privirea grota întunecoasă. Luă repede din foc una din cele trei crengi şi, făcând din ea un fel de torţă, întinse braţul pentru a lumina văgăuna. Nu văzu nimic. Se întinse spre rucsac să ia lanterna.

Atunci, auzi din nou zgomotul. De data aceasta, era mai puternic, mai profund, mai ameninţător. Instinctiv, se dădu un pas sau doi înapoi, ţinând în mână torţa aprinsă.

Cu cealaltă mână ajunse la rucsac, o băgă adânc înăuntru, pipăind după lanternă şi pistol.

Auzi o mişcare şi î dădu seama pe neaşteptate că, indiferent ce era, era ceva mare, iar el se afla între acest ceva şi ieşire. În timp ce cu o mână îşi căută pistolul, scrutând întunericul din grotă, cu cealaltă mână răscoli cu creanga focul, iar acesta începu să ardă cu flăcări mai mari.

Fiara urlă supărată, de parcă voia să-l provoace la luptă, apoi forma ei se contură în întuneric. Un urs grizzly, trezit de fum din hibernare, venea încet spre el, pe jumătate adormit, cu dinţii dezveliţi sub buzele negre, răsfrânte, şi cu ochii scăpărând de furie.

— *Isuse!* strigă Trexler în timp ce animalul uriaş venea spre el.

Îi aruncă torţa în faţă şi începu să scoată lucrurile din raniţă. Simţi metalul rece al Colt-ului şi îl trase afară din rucsac. În acest timp, ursul atacă, dându-i o labă care-l azvârli spre gura grotei. Ghearele ursului îi sfâşiară obrazul, lăsându-i trei dâre însângerate care se întindeau de la pomeţi până la fălci.

Trexler se prăbuşi pe spate, gemând de durere, în timp ce

aruncă creanga aprinsă în animalul enorm. Acesta se dădu o clipă înapoi. Trexler întinse braţul în care ţinea arma, ochi capul ursului şi trase. Glonţul pătrunse exact deasupra ochilor. Ursul atacă din nou, ridicându-se amenințător deasupra lui Trexler care trăgea foc după foc. Gloanţele se înfundau fără nici un efect în corpul solid al animalului. Cu fiecare împuşcătură, ursul urla mai tare, devenea mai furios, în timp ce Trexler căuta disperat să se retragă din calea lui.

Dându-se înapoi, atinse unul din schiuri care se răsturnă şi alunecă afară. Trexler încercă să-l prindă, fără să reuşească. Schiul se lovi de câteva ori de stânca abruptă şi dispăru.

Trexler se răsuci şi se trase înapoi, în timp ce fiara uriaşă îl atacă din nou, năpustindu-se asupra lui şi umplând cu urletele ei grota. Ridică arma şi trase ultimul glonţ. Acesta nimeri ursul într-un ochi, care plesni ca o boabă de strugure în timp ce capul ursului căzu pe spate. Scuturându-şi capul cu putere, exact când Trexler încerca să se ferească din calea lui, animalul îi căzu peste picioare şi rămase acolo gemând.

Reuşi să-şi elibereze mai întâi un picior, apoi împinse animalul muribund până şi-l eliberă şi pe celălalt. Găsi o cutie cu gloanţe şi, nervos, băgă încă şase gloanţe în încărcător. Ţinu pistolul la câţiva centimetri de capul ursului şi mai trase în el de trei ori. Apoi dădu drumul la armă şi, gemând de durere, se târî afară şi-şi spălă rănile de pe faţă cu zăpadă.

Nu-i mai era frig. Adrenalina îi alerga prin vine. Scoase afară lanterna şi plimbă fasciculul de raze prin grotă. Era goală. Se lăsă pe burtă şi privi pe pantă în jos. Schiul dispăruse. Era undeva jos, în vale. Mai avea vreo cincisprezece kilometri de mers.

Căută trusa de prim ajutor şi o oglindă. Folosind nişte bandaj, îşi tamponă rănile cu iod. Din cauza dezinfectantului, simţi săgeţi de durere în obraz. Se rezemă de peretele văgăunii, sufocat, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrazul însângerat. Îşi lăsă capul pe spate şi urlă ca un animal rănit. Urletul se izbi de pereţii grotei, reverberând într-un ecou.

Lamar Trammel tocmai stingea lumina la parter, când câinii începură să urle. Era aproape zece seara şi zăpada era deja înaltă de patruzeci şi cinci de centimetri. Câinii nu mai

conteneau din lătrat.

— Lamar, îl strigă din dormitor soţia lui, Melinda, ce s-a întâmplat cu câinii?

— Habar n-am. Poate e un urs sau o pisică afară.

— Pe viscolul ăsta?

Băiatul lui, Byron, elev de liceu, ieşi din camera lui.

— Pe câini îi întărâtă ceva, tată, strigă el de jos.

— Aud, băiete, nu sunt surd.

Sora lui, Grace, scoase şi ea capul pe uşă.

— Ce-i cu câinii? întrebă ea.

Byron coborî la parter şi se duse lângă tatăl său.

— Să aduc puşca?

Lamar, un bărbat înalt şi zvelt, cu păr castaniu, care avea nevoie de foarfecă, îi zâmbi băiatului.

— Acum, crezi că ai să tragi cu puşca? Poate omori vreo vacă.

Câinii, închişi în hambar pentru a-i proteja de viscol, urlau şi schelălăiau ca nişte ogari la vânătoare. Lamar îşi luă lanterna mare, se duse la uşa din spate şi o descuie. Când o deschise, se dădu înapoi, speriat. În spatele lui, Byron ţipă surprins.

În cadrul uşii se afla o arătare. Un om acoperit de zăpadă şi gheaţă, având legate la picioare ramuri de pin, care căpătaseră forma unor ghete de zăpadă făcute în casă, cu degetele îndoite şi îngheţate în mănuşi. Din spatele unei măşti de schi, îi privea o pereche de ochi înnebuniţi. Omul făcu un pas, încercă să spună ceva, apoi se prăbuşi în prag.

Se trezi cu o senzaţie plăcută de apă caldă pe unul din obraji. Deschise ochii. O femeie frumoasă, dar cu pielea obrajilor bătătorită de intemperii, cu părul lung, castaniu, legat la spate, îi curăţa rănile.

— Eşti un înger? murmură el. Am murit?

— Eşti viu, slavă Domnului, spuse ea cu un glas plăcut şi zâmbindu-i prietenos. Apoi, întorcându-se, strigă: Lamar!

Un bărbat înalt şi subţire intră în cameră, urmat de doi adolescenţi.

— Ce faci? întrebă bărbatul.

— Nu ştiu. Unde sunt?

— La Pitkin, la distanţă de câţiva kilometri de oraş.

— Pitkin! zise el surprins. Cum am ajuns aici?

— Noi suntem familia Trammel, zise Lamar. Ei sunt Melinda, Byron, Gracie. Eu sunt Lamar. Ai apărut la uşa noastră acum o oră. Ne-ai speriat al naibii de tare.

— Vrea să spună că arătai îngrozitor, adăugă Melinda repede.

— Îmi pare rău că nu putem să-ţi aducem un doctor, spuse tatăl. Telefonul nu funcţionează şi, în plus, drumurile sunt înzăpezite. Stratul de zăpadă e de vreo şaizeci de centimetri.

— Am curăţat rănile şi ţi-am pus pansamente, zise Melinda. Trebuie ferite de murdărie.

— O să-mi revin, zise Trexler. Mă cheamă Clark, Sam Clark.

Îşi strânseră mâinile.

— Ai putea să ne spui ce-ai păţit? întrebă Lamar.

— Sigur. Schiam în jurul vârfului Harvard şi m-am înzăpezit. Am găsit o grotă, tocmai mă instalam şi am descoperit că o împărţeam cu un urs grizzly.

— Ei, nu mai spune! strigă Byron. Cât de mare?

— Byron! îl certă mama pe băiat pentru întrerupere.

— Scuzaţi-mă, mormăi el.

— Nu face nimic, spuse Trexler. Eu am urlat ceva mai tare când am văzut ursul. Părea mai mare decât King Kong. Trebuie să-l fi sufocat fumul de la focul meu. S-a trezit din hibernare furios.

— Cum aţi scăpat? întrebă fata.

— L-am împuşcat cu revolverul meu vechi din armată.

— Ei, să fiu al naibii, ai omorât un grizzly cu un revolver? zise Lamar.

— Am avut noroc. Era exact deasupra mea. L-am împuşcat în ochi.

— Nemaipomenit! exclamă Byron, evident impresionat.

— Ţi-e foame? întrebă Melinda. Aş putea să încălzesc nişte tocană sau să-ţi fac o ceaşcă de supă.

— Sunt sigur că vreţi cu toţii să vă duceţi la culcare.

— De ce? zise Gracie. Oricum, mâine n-o să putem să plecăm de acasă. Putem să stăm treji toată noaptea şi să

avem grijă de dumneavoastră.

— Gracie, domnul Clark e probabil obosit.

Trexler se gândea că avea nevoie de forţă. În zori, trebuia să-şi continue drumul. N-avea decât câteva ore la dispoziţie. Avea nevoie de mâncare şi să doarmă.

— O farfurie din tocana de care vorbeaţi pare nemaipomenit de tentantă, spuse el.

— Grozav, spuse Melinda zâmbind. Mă duc să aprind focul. Nu durează decât câteva minute.

— E foarte bine. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Aş fi murit, probabil, dacă n-aş fi dat de casa dumneavoastră.

— Probabil, spuse Lamar. Mă duc s-o ajut pe Melinda.

Plecară cu toţii din cameră, cu excepţia lui Byron care mai zăbovi, stând în uşă.

— Şi eu era cât p-aci să nimeresc o dată un grizzly, zise el. Eram sus, aproape de Crested Butte. Dar a fugit mai repede decât îmi imaginam.

— Ce fel de armă ai folosit? se interesă Trexler.

— Un Winchester 3006, cu lunetă Johnson. Tăticu' avea puşca lui de 12. Trebuie să o vedeţi. A câştigat-o acum doi ani la Gunnison, la un concurs de tir, de Ziua Recunoştinţei. Are nişte încrustaţii aurite pe pat. Vreţi să o vedeţi?

— Sigur. După câte spui, zise Trexler zâmbind, pare o adevărată comoară.

# 46

Cu o pauză de şase ore, în decurs de patruzeci şi opt de ore fuseseră două viscole. Liniile telefonice erau încă întrerupte. Începuseră să fie deszăpezite doar drumurile.

Zgribuliţi şi aplecaţi înainte, ca să se apere de vântul pătrunzător care sufla din faţă, dar mai slăbise din intensitate, Keegan şi Dryman păşeau grăbiţi pe drum. Când intrară la ocolul silvic, era opt dimineaţa şi soarele tocmai se ridica deasupra munţilor. Hibernaseră două zile în camerele lor de la hotel.

Jack Lancey, un paznic cu părul cărunt, şedea în spatele biroului, cu picioarele pe masă, şi bea ciocolată fierbinte.

— Salut, domnilor, zise el. Aveţi cafea fierbinte pe sobă, în camera de-alături. Nu-i ca la Casa Albă, da’ merge.

— Ce face glezna lui Duane? întrebă Keegan.

— E ceva mai bine azi, dar ce naiba, e o fractură multiplă. O să-l doară un timp. Ai făcut o treabă nemaipomenit de bună când ai imobilizat fractura, Dryman. Ar fi putut să rămână şchiop toată viaţa.

— Îmi pare rău că l-am amestecat în treaba asta, spuse Keegan.

— Asta-i meseria lui, domnule Keegan. A văzut el lucruri şi mai rele la viaţa lui.

— Aveţi vreo ştire de la cabana lui Kramer?

— Mizeria dracului, spuse Lancey, scuturând din cap în semn că n-aveau nici o veste. Nu putem să luăm legătura prin radio şi liniile noastre telefonice sunt întrerupte. Nu ştiu dacă Soapie a urcat pe creastă sau a rămas la cabană. După părerea noastră, şi Trexler a căzut în vreo viroagă. S-ar putea ca acum să fie deja un cub de gheaţă.

— N-avem noi norocul ăsta, mormăi Keegan. Ai o hartă mare a acestei zone, Jack?

— În camera unde e staţia radio. Aproape în mărime naturală.

Se duseră în încăperea respectivă şi se uitară timp îndelungat la harta care acoperea aproape în întregime un

perete al camerei.

Lancey arătă cu creionul un punct şi zise:

— Noi suntem aici.

— Hai să spunem, doar ca să ne aflăm în treabă, că a plecat de la cabana lui Kramer. Unde s-ar fi putut duce, după toate probabilităţile?

Lancey se uită fix la hartă, timp de câteva minute.

— Păi, probabil, întâi s-a dus la cabana Copperhead. De acolo, la vale, poţi să te duci oriunde vrei. Sunt multe orăşele spre care s-ar fi putut îndrepta. Dar cred că a luat-o spre sud-est, ca să nu fie nevoie să traverseze râul. Pe acolo, pe undeva. Pe la Almont, Gunnison, Sapinero.

— Ce-i asta? întrebă Keegan, arătând cu degetul o linie punctată, mai jos de centrul hărţii.

— Marea Cumpănă a Apelor.

— Deci, în mod categoric, a luat-o spre sud, da?

— Trebuia. E prea greu s-o ia spre nord. Oricât de bun ar fi.

— Aici jos, undeva, zise Keegan, îngenunchind şi privind la baza hărţii.

— Vorbeşti de cincizeci de kilometri de parcă ar fi la o aruncătură de băţ. Trexler nu putea să meargă cu schiurile cincizeci de kilometri pe viscolul ăsta. Dacă a încercat, acum e mort.

— Ce-ar realiza dacă ar ajunge într-un orăşel? zise Dryman. Nimeni nu pleacă nicăieri. Stratul de zăpadă e gros de şaizeci-şaptezeci de centimetri şi drumurile sunt închise.

— Au scos plugurile şi camioanele cu nisip aseară târziu, zise Lancey.

— Vă spun că e undeva acolo. Poate că s-a ascuns, dar e acolo.

— De unde ştii?

— Pentru că se gândeşte că nimeni nu-şi închipuie că el ar putea să-o facă. Şi în plus, toţi cred că s-a dus la Leadville. Probabil că se consideră în siguranţă acolo.

— Bine, zise Lancey, oftând. Avem o maşină cu tracţiune pe toate roţile şi cu lanţuri. Haideţi, o să-l luăm pe şerif şi încercăm să ajungem la cabana lui Kramer, să vedem ce-i acolo.

Şeriful era un bărbat uriaş, de peste un metru optzeci şi cântărind vreo sută de kilograme, cu o piele tăbăcită, de culoare maronie. Era un bărbat plăcut la vorbă, cu zâmbetul pe buze şi ochi ageri. Purta o cămaşă ecosez, pantaloni de catifea reiată şi o jachetă uriaşă din piele de oaie care îl făcea să pară şi mai mare. O pălărie de fetru uzată îi acoperea scăfârlia chelă. Se urcă cu greutate pe locul din faţă, lângă Lancey, răsucindu-se să încapă şi le întinse lui Keegan şi Dryman o mână mare cât o plăcintă.

— Sidney Dowd, zise el cu o voce plăcută. Sunt şeriful de aici.

— Francis Keegan, de la Serviciul de Securitate al Casei Albe. El este John Dryman, colegul meu, zise Keegan, scuturând mâna mare.

— Serviciul de Securitate al Casei Albe? zise Dowd. Voi sunteţi băieţii care mergeţi şi controlaţi locurile înaintea preşedintelui?

— Nu, noi suntem de la Investigaţii Speciale, zise Keegan, după care se întrerupse, sperând că şeriful n-o să mai continue discuţia, dar sperase degeaba.

— Ce-a făcut Johnny Trexler?

— Trebuie să vorbim cu el, spuse Dryman, în cadrul unei investigaţii în curs.

— Mi-am luat libertatea să sun la Casa Albă, zise Dowd. Am vorbit cu un tip pe nume Smith care a părut niţel surprins că aţi ajuns până aici. Dar a spus că sunteţi cu o treabă oficială şi că cercetarea este foarte secretă. Da’ nu ştiu ce a vrut să spună cu asta, zise el după o mică pauză.

— N-am vrut ca Trexler să ştie că venim şi să o şteargă, zise Keegan. Dar cineva l-a avertizat şi exact asta s-a întâmplat.

— Să nu crezi că e ceva suspect legat de telefonul ăla, zise Dowd. Jesse, de la aeroport, te-a auzit menţionând numele lui John când ai aterizat şi a început să se agite. A sunat să afle pentru ce se ducea Trexler la Casa Albă.

— Da, mă simt mai uşurat, zise Keegan. Vreau să-ţi spun că mă apucase nebunia din cauza asta.

— E un oraş mic, domnilor. Pălăvrăgeala nu e ceva neobişnuit.

— M-am gândit că în drum spre creastă ne-am putea abate pe la locuinţa lui Trexler, doar ca să vedem ce-i acolo, sugeră Keegan.

— Credeţi că, în loc să se ducă la Leadville, s-a dus la bază şi că l-a omorât pe Soapie?

— Da, aşa credem, răspunse Keegan.

— Nu-mi vine să cred, zise Dowd, după care nu mai spuse nimic.

Cât timp merseră prin oraş şi pe şosea, spre drumul care ducea la bază, în maşină se aşternu tăcerea. Plugurile îngrămădiseră zăpada pe ambele părţi ale drumului şi lanţurile se auzeau zornăind ritmic, iar omătul scârţâia sub roţile maşinii. Lancey manevra vehiculul cu pricepere. Se angajă pe drumul de munte care ducea la cabanele lui Trexler şi Kramer. Reduse viteza, trecând într-a-ntâia, apoi o luă în sus pe drum, mergând cu circa şaisprezece kilometri pe oră. Maşina şerpuia prin zăpadă, lanţurile ei pătrunzând prin mâzgă până la pământul pietros. Lancey merse cu viteză constantă pe drumul ce ducea spre cabana lui Trexler, făcu un viraj strâns şi aduse camioneta din nou pe drumul principal.

Coborâră din maşină şi merseră pe jos până la cabană. Keegan îl luă pe Dryman de braţ şi rămaseră puţin mai în urmă, în timp ce ceilalţi croiau o cărare prin zăpada mai înaltă de o jumătate de metru.

— Găseşte o şurubelniţă, zise el, şi ia mânerul de la toaletă. Foloseşte mănuşi.

— De la toaletă? se miră Dryman.

— Amprente, Dry. Nimeni nu-şi pune mănuşi când face pipi.

Dryman reflectă o clipă la treaba asta, apoi dădu din cap.

— Adevărat, fu el de acord.

În cabană era curăţenie şi ordine. Keegan controlă toate dulapurile. Nu exista nici un geamantan. Se uită la numărul unei perechi de pantofi. Unsprezece D. Băgă în buzunar o perie de cap în care erau încâlcite nişte fire de păr. Schiurile şi beţele lui Trexler erau rezemate lângă uşa din spate.

— Nu pare că intenţiona să plece cu schiurile undeva, zise Dowd.

— A vrut să creeze impresia că a plecat în oraş pentru câteva zile, zise Keegan. Sunt sigur că şi-a pus în minte să folosească schiurile lui Kramer. Observi şi altceva? În cameră nu e nici o fotografie, nimic personal.

— Da, poate că Johnny e niţel excentric, zise Dowd, ridicând din umeri, dar asta tot nu înseamnă că e ucigaş.

— Dacă stai să te gândeşti, se purta cam ciudat când era vorba de fotografii, zise Lancey în timp ce se ducea la bucătărie. Niciodată nu voia să stea când se făceau poze, zicea că n-aduc noroc.

Lancey se uită în frigider. Îngheţată de căpşune, câteva cutii de heringi afumaţi, cârnaţi de porc, aluat de clătite. Trei sticle cu sirop de arţar. Două batoane de Milky Way la congelator.

— Ăsta e unul din dulciurile apărute de curând, zise Dowd. N-am mâncat încă.

— Nu mi-am dat seama niciodată că Trexler se dădea în vânt după dulciuri, zise Lancey.

— Ce ziceţi de asta, spuse Dowd în timp ce deschidea uşa unui bufet.

Se uitară înăuntru. Pe raftul de jos era o ladă cu şampanie franţuzească.

— Dulciuri şi şampanie franţuzească, zise Dowd, ridicând din umeri. S-a plictisit să mănânce acelaşi lucru. Asta nu înseamnă că e criminal.

Dryman veni din baie în bucătărie şi îi făcu semn din ochi lui Keegan.

— Să mergem la cabana lui Kramer, zise Keegan.

Le trebui aproape patruzeci şi cinci de minute să ajungă până în vârf. Dowd ieşi afară din maşină şi îşi aprinse o ţigară. Se aflau aproape de creastă, pe un teren plat, destul de întins.

Cabana era aşezată la marginea unei stânci care domina toată valea. În spatele ei se vedea un loc neted în mijlocul căruia era un lac înconjurat de pini scunzi. Dincolo de copaci, terenul se lăsa din nou în pantă. Sub ei, pe trei laturi, îşi croia drum printre munţi o vale adâncă, lăsând în urma ei trecători înalte. Zăpada acoperea multe dintre capcanele acestei văi: văgăuni, praguri acoperite cu gheaţă şi copaci căzuţi, dar

chiar şi învăluită în mantia de nea, regiunea părea înspăimântătoare şi periculoasă. Acest platou, situat pe buza văii, era o privelişte uluitoare. Şeriful arătă cu capul spre vale şi zise:

— În tinereţea mea, am fost un schior grozav. Am crescut aici. M-am născut la vreo optzeci de kilometri de aici. În zilele mele cele mai bune, nici când era soare nu m-aş fi gândit să schiez pe aici. Şi crezi că omul dumitale a făcut-o pe versantul ăla? încheie el, dădu din cap şi plecă spre cabană, croindu-şi drum prin zăpada care îi ajungea până la genunchi.

Keegan rămase cu privirea aţintită spre panorama sălbatică. „Este posibil să fi ieşit într-adevăr de aici?" îndoielile începură să-i zdruncine teoria.

Cabana era goală. Radioul era închis şi neconectat, aşa cum se cerea. Raniţa şi schiurile lui Kramer nu se vedeau. Frigiderul era gol.

— Nu e nimic neobişnuit aici, domnule Keegan, zise Lancey, scuturând din cap. Kramer a golit frigiderul, a închis radioul şi a luat câteva hărţi ale zonei, ştiţi, s-a gândit că s-ar putea să aibă nevoie de ele.

— Hărţi ale zonei?

— Hărţi amănunţite ale zonei, ca cea din biroul meu.

— Hm, zise Keegan.

Lancey se duse la staţia de radio emisie-recepţie, roti telescopul spre vest, îndreptându-l spre un pisc înalt, şi se uită prin ocular.

— Acela e Snowmass, vârful ăla mare, zise el. Are peste patru mii de metri. Creasta Copperhead este pe versantul ăsta. Veniţi să vă uitaţi.

Keegan se uită prin telescop şi văzu o cabană troienită, tupilată în coasta muntelui. O privi câteva momente. Era limpede că era goală.

Şeriful intră în camera înconjurată cu geamuri.

— Nu e nici o maşină prin jur, zise el.

Dryman dădu ocol cabanei. La unul din colţurile clădirii, găsi un capăt al firului de la telefon. Dădu la o parte cu piciorul zăpada şi găsi şi celălalt capăt al firului. Se duse înapoi în cabană şi îl strigă pe Keegan:

— Kee!

— Da?

— Linia telefonică e tăiată, cea care vine de afară.

— Grozav, zise Keegan, clătinând din cap. Linia telefonică tăiată, radioul închis, raniţa lui Kramer şi hărţile lui lipsă...

— Ei, staţi puţin, zise Dowd, firul s-ar fi putut să-l rupă vântul. Dacă a plecat, Kramer şi-a luat raniţa şi a închis radioul. Oricine îşi ia hărţile cu el când pleacă la drum pe un viscol ca ăsta.

— Bine, bine, cedă Keegan. Veniţi cu mine puţin.

Îi duse afară şi înotară cu greu prin zăpada înaltă, până la marginea lacului îngheţat.

— În primul rând, *ştim* că a venit până aici, zise Keegan. Nu s-a întors la drumul principal, pentru că am văzut urmele. Doi, n-a mai coborât înapoi. Am fost acolo, în maşină, în timpul viscolului, până târziu. N-ar fi putut să treacă nimeni atunci. Deci, de ce a venit aici, sus? Şi, întrebarea întrebărilor: unde e maşina lui?

Dowd căscă ochii la el. Se vedea cum respiraţia i se transforma în aburi când îi ieşea din gură. Se uită atent în jurul lui, în timp ce Keegan înaintă cu băgare de seamă pe gheaţă, încercând uşor şi cu precauţie suprafaţa îngheţată a lacului. Deodată se opri, îngenunche şi cercetă atent cu privirea suprafaţa lacului. Acesta era acoperit cu câţiva centimetri de zăpadă, spulberată de vânt din loc în loc, iar pe margini, de jur-împrejur, vălurită.

— Eu cred că maşina lui Trexler e aici, iar Soapie Kramer e în portbagaj, probabil.

— De ce în lac? întrebă Dowd.

— Păi unde altundeva ai putea să ascunzi o maşină? zise Keegan, privind suprafaţa lacului. Dacă o arunca de pe o stâncă, ar fi fost destul de uşor de găsit. Pe când în lacul ăsta? O să fie îngheţat luni de zile. În plus, ticălosul are predilecţie pentru apă, mai adăugă el, după o scurtă pauză.

— Deci, teoria dumitale este că e undeva, pe-acolo, zise Dowd, arătând cu capul spre munţii sălbatici, acoperiţi de zăpadă.

— Da.

— Nu ştiu pe nimeni care ar putea să meargă pe schiuri pe viscolul ăla, zise Lancey, dând din cap neîncrezător. Ce

naiba, prietene, am avut cincizeci de centimetri de zăpadă în treizeci şi şase de ore.

— Dacă ar fi fost şi de şase *metri* zăpada şi tot ar fi mers, prietene. Tipul ăsta e apucat, şerifule. E fanatic. E diabolic, deştept, dur, plin de resurse, se pricepe la tot felul de combinaţii şi n-are nici un pic de conştiinţă. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar e aproape de neînvins.

Şeriful ridică din sprâncene, mirat.

— Am spus aproape, zise Keegan.

— Vorbeşti ca şi cum l-ai respecta, deşi nu-ţi place, zise Dowd.

— Nu interpreta greşit ce spun. Îl *înţeleg.* N-am de ce să-l respect. Îl urăsc pe acest om cu o înverşunare pe care nici eu nu mi-o pot explica.

Şi să-ţi mai spun ceva, şerifule. Dacă o să fie nevoie, mă duc după el şi în iad. N-o să-mi scape. O să-l omor.

— Şi dumneata pari un pic apucat, domnule Keegan, zise şeriful.

— Cred că da, spuse Keegan, cu un zâmbet forţat.

— Ai citit *Moby Dick?* întrebă Dowd, aprinzându-şi din nou ţigara care se stinsese.

— Care din ei crezi că sunt eu, şerifule? întrebă Keegan zâmbind. Ahab sau balena?

Unul din ajutoarele şerifului îl strigă pe acesta din maşină.

— Şerifule, te caută cineva aici. Cred că ar fi bine să vorbeşti.

— Scuză-mă, zise Dowd, şi plecă spre maşina cafenie. Vorbi prin radio două sau trei minute, apoi se întoarse înotând prin zăpada înaltă. Părea tulburat. Îşi mută ţigara în colţul gurii.

— Domnule Keegan, începu el, trebuie să admit că pe drumul până aici am crezut că eşti nebun de-a binelea. Dar acum cred că mi-am schimbat părerea.

— Ce s-a întâmplat?

— În vale, la Pitkin, a fost căsăpită o familie întreagă. Bărbatul, nevastă-sa şi doi copii mari, de şcoală. Un băiat şi o fată. Împuşcaţi.

— Mizerabilul, zise Keegan furios. Cât de departe este Pitkin?

Dowd privi în jos spre sud, peste valea care te băga în sperieţi.

— Pe aici? Vreo cincizeci-şaizeci de kilometri, zise el.

În vocea lui se simţea un fel de consternare amestecată cu uimire.

La Gunnison, localitate situată la vreo treizeci de kilometri depărtare de locul unde fuseseră comise crimele, era un teren de aterizare. Dowd acceptă cu greu să meargă cu ei cu avionul. Se aşeză în cabina mitraliorului, în spatele lui Keegan. Stătu cu genunchii la gură, până-i amorţiră picioarele, şi cu maxilarele strânse, în timp ce avionul se strecura printre canioane, ocolind vârfurile înalte ale munţilor. Călătoria dură o jumătate de oră.

— Ţineţi-vă bine, zise Dryman în timp ce lansă avionul în picaj printr-o trecătoare şi-l îndreptă spre o fâşie îngustă de teren de pe care zăpada fusese curăţată cu ajutorul unui buldozer. Dacă alunecă pe o aripă, am dat-o dracului.

Dowd se încordă din toate puterile, strângând din dinţi cu o grimasă, în timp ce avionul ateriză şi se frecă de zăpada bătătorită.

— Frumos, Dry, zise Keegan cu un oftat de uşurare, în timp ce rulară spre hangar şi avionul se opri.

Îi aştepta un ofiţer de poliţie tânăr, pe nume Joshua Hoganberry. Insigna lui, prinsă pe calota unei şepci militare albastre, era singurul obiect de îmbrăcăminte care aducea aminte de o uniformă. Era îmbrăcat gros.

— Salut, Josh, zise Dowd, prezentându-l pe poliţist lui Keegan şi lui Dryman. Îmi pare rău ca te-am adus aci pe vremea asta.

— Nu-i nimic, şerifule. Ne este de folos orice ajutor. Am avut o treabă urâtă la locuinţa familiei Trammel.

— Eraţi prieteni? întrebă Dryman.

— Păi, îl cunoşteam pe Lamar de când m-am născut, zise poliţistul care se vedea că era încă zguduit de masacrarea acelei familii. Era un om cumsecade. Liniştit, muncea pe rupte. Avea copii buni, nu-i făceau necazuri. Soţia lui, Melinda, era drăguţă ca o floare de primăvară.

— Ce s-a întâmplat?

— Monstrul i-a împuşcat pe Lamar şi pe Melinda acolo unde se aflau. Bătrânul Trammel citea ziarul. A tras direct în el. Pe puşti, pe Byron şi pe Gracie, i-a împuşcat în spate, în timp ce fugeau.

— Cine i-a găsit?

— Doctorul Newton, din întâmplare, de fapt. Se întorcea de la McCardle căruia i-a născut nevasta. Doctorul a văzut uşa din faţă deschisă, a intrat înăuntru şi i-a găsit.

Casa era în afara oraşului, la vreo şapte-opt kilometri, între Gunnison şi Pitkin. Era o clădire modestă din cărămidă, cu parter şi etaj, aşezată la vreo trei sute de metri depărtare de drumul local care fusese curăţat de zăpadă cu un plug.

Când Hoganberry ajunse cu Ford-ul său într-un spaţiu mare, curăţat şi el de zăpadă, găsiră parcate două maşini de patrulă ale poliţiei şi o ambulanţă. Prin zăpadă se vedea o cărare până la uşa din faţă.

Trammel şi soţia lui erau în camera de zi. El şedea pe un scaun tapiţat, resturile unui ziar fiind împrăştiate peste ceea ce fusese odată pieptul lui. Soţia era culcată alături, pe o canapea. O încărcătură din puşca de calibrul 12 aproape că-i zdrobise faţa. Fata stătea chircită cu faţa în jos, pe scări, având o gaură de câţiva centimetri în spate. Băiatul ajunsese tocmai afară, în faţa uşii din dos, şi zăcea cu faţa în jos, în zăpada înroşită de sânge. Glonţul îi spulberase partea din spate a capului.

— Dumnezeule, şopti Dowd.

Căutară prin casă metodic, cameră după cameră. La parter, Keegan dădu, într-o cutie de gunoi, peste un prosop îmbibat de sânge. Pe noptieră, lângă pat, era un pahar cu apă, plin pe jumătate, şi un pachet gol de pudră de talc. Keegan înfăşură paharul şi pachetul în prosop şi le îndesă în buzunarul de la palton. Când se întoarse din nou afară, Dowd şi Hoganberry stăteau în picioare pe veranda din faţă.

— Se pare că a fost spulberată teoria dumitale că el l-a omorât pe Soapie ca să-şi facă rost de o acoperire, nu-i aşa? zise Dowd, aprinzându-şi o ţigară. El trebuie să fi ştiut că, mai devreme sau mai târziu, noi o să-i punem în cârcă treaba asta.

— Deloc. Ţi-am spus, e foarte inventiv. Tot ce are de făcut

este să iasă din munţii ăştia şi să dispară. A mai făcut-o şi altă dată. E clar că, nu se ştie cum, a fost rănit. Familia Trammel l-a ajutat, iar el le-a răsplătit bunătatea ucigându-i.

— De ce? Noi toţi ştim cum arată.

— Ca să câştige timp. Şi-a închipuit, probabil, că or să treacă patru-cinci zile până o să-i găsească cineva pe cei din familia Trammel. Până atunci, s-a gândit că o să fie departe.

Keegan privi îndelung peisajul sălbatic, gândindu-se la capcanele primejdioase care se ascundeau sub stratul gros de zăpadă.

— Eu cred că a coborât cu schiurile la Pitkin. Probabil că înainte de-al doilea viscol. Nu sunt urme prin jur.

— În cazul ăsta, e acolo.

— Să controlăm.

— Vă spun eu că nu sunt oameni străini la Pitkin, domnule, interveni Hoganberry, îndesându-şi puţin tutun în gură. Locuiesc acolo. Dacă dai un vânt la masa de seară, înainte de a-ţi termina desertul află toată lumea.

— Atunci s-a dus spre sud, prin pădurea aceea.

— Ar trebui să fie un schior nemaipomenit, zise Hoganberry.

— A venit aici de la Aspen, zise Keegan. A făcut aproape cincizeci de kilometri pe viscol. Ce e la sud?

— Salida. După stânca aceea, la vreo treizeci de kilometri. Ar fi trebuit să o ia spre sud-est, să înconjoare vârful Antero. Are peste patru mii de metri. Pe drum, sunt aproape şaizeci de kilometri.

— Cât de mare este Salida?

— Pare un oraş destul de mare pentru părţile astea, zise Dowd. Trei-patru mii de locuitori. Au şi un mic aeroport acolo, cam de mărimea celui unde lucrează Jesse Manners.

Keegan se holbă la şerif.

— Au aeroport? Au avioane? întrebă el.

— Păi, altfel la ce-i bun un aeroport, domnule Keegan? zise şeriful, zâmbind.

— Voiam să întreb dacă putea să plătească pe cineva să-l ducă cu avionul, să zicem la Denver?

— Asta-i afacerea lui Billy Wisdom, zise Hoganberry. Ăsta, dacă-i plăteşti cât trebuie, te duce şi pe Lună. A fost acrobat

la un circ.

— Funcţionează telefoanele de aici spre Salida? întrebă Keegan.

— Da.

— Hai să vorbim cu domnul Wisdom.

Hoganberry îi duse înapoi cu maşina la Gunnison, la locul unde aterizaseră. Dowd aranjase ca unul din ajutoarele lui să vină de la Aspen cu maşina să-l ia. Pentru ziua aceea, îi ajungea cât zburase. Keegan şi Dryman se duceau în sud, la Albuquerque.

— Trebuie să admit că John Trexler ne-a păcălit pe toţi, zise Dowd. Merge cu schiurile prin viscol cincizeci sau şaizeci de kilometri, ucide o familie, mai merge alţi douăzeci de kilometri şi-l angajează pe nebunul de Billy Wisdom să-l ducă cu avionul la New Mexico.

— Şi dispare ca o picătură de apă pe un trotuar încins, zise Keegan.

— N-ai fi avut de unde să ştii că o să zboare spre sud patru sute de kilometri, în loc să facă ceea ce părea evident că o să facă, adică să se ducă la Denver, zise Dryman.

— Trebuia să-mi fi închipuit asta, zise Keegan. El n-a făcut niciodată ceva ce părea evident.

— Dacă aş fi un om care se ocupă cu pariurile, aş paria pe dumneata, domnule Keegan zise Dowd. Eşti ca un cocoş d-ăla de luptă care nu se lasă.

Intrară în micul aeroport. Când Keegan şi Dryman erau pe punctul de a coborî din maşină, şeriful se întoarse spre ei.

— Domnule Keegan, zise el, a fost o plăcere, deşi cam obositoare.

— Mulţumesc, domnule. Plăcerea a fost de partea noastră. Ne-ai fost de mare ajutor.

— Altceva vreau să-ţi spun.

— Ascult.

— Vreau să facem o afacere.

— O afacere? întrebă Keegan curios.

— Dacă îmi trimiţi copii de pe rezultatele de la analiza sângelui, de pe prosopul ăla pe care l-ai luat, şi ale amprentelor de pe pahar, n-o să te arestez că mi-ai furat

probele, zise şeriful cel trupeş. N-avem nici un fel de încălzire la închisoare acum, aşa că ar fi al naibii de neplăcut. În plus, nu cunosc pe nimeni la sud de Denver care să ştie ce să facă cu o amprentă, în cazul în care a găsit una.

— Mulţumesc, şerifule.

— Noroc. Sper să-l găseşti pe ticălosul ăsta.

— Da, o să-l găsesc, fii sigur.

Keegan privi dincolo de munţii de deasupra panoramei acoperite de zăpadă. Undeva, departe, *Siebenundzwanzig* se simţea hăituit. Ştia acum că cineva îl urmăreşte. În acest moment, probabil, îşi schimbase din nou identitatea. Dar pe Keegan nu-l speriau greutăţile. Era de neclintit. „Fugi, ticălosule, fugi, îşi spuse în sinea lui. Am să mă ţin de tine tot timpul. N-o să poţi să te opreşti nici măcar să respiri. Dacă o faci, eşti un om mort.”

Două zile mai târziu, la 1 septembrie 1939, Germania invadă Polonia. Începuse cel de-al Doilea Război Mondial.

# 47

Keegan şedea în separeul său din spate, la barul Rose. Masa era acoperită cu tăieturi din ziare şi reviste. Pe măsură ce le citea, le muta dintr-un teanc în altul. Rezervase un spaţiu pentru o a treia grămadă — intitulată posibilităţi — dar spaţiul rezervat era gol. Angajase doi oameni — unul la est de Mississippi şi celălalt la vest de fluviu — care să citească periodicele şi să urmărească asasinatele şi crimele neobişnuite, orice întâmplare în care ar fi apărut numărul Douăzeci şi şapte. În fiecare zi, soseau plicuri groase şi el citea tăieturile, căutând ceva, *orice* ar fi putut să-i ofere un indiciu referitor la locul unde se afla Douăzeci şi şapte sau la isprăvile lui.

Îl recunoscu pe bărbatul înalt şi costeliv când acesta intră în bar, chiar dacă apărea doar ca o siluetă în cadrul uşii luminate de soare.

„Smith, se gândi el. Asta înseamnă veşti proaste.”

Acesta străbătu încăperea şi se aşează jos.

— Poţi să-mi aduci, te rog, un pahar din cel mai bun vin alb al casei? întrebă el politicos, făcând un semn cu capul spre Tiny.

— Cum ai scăpat de urmăritori? îl întrebă Keegan.

— I-a solicitat Hoover. E atât de ocupat cu urmărirea persoanelor suspecte, încât are nevoie de toţi oamenii din efectiv. Ce-i cu astea? întrebă el, arătând cu capul spre tăieturi în timp ce Tiny îi aducea vinul.

Keegan îi explică rostul hârtiilor.

— N-o să facă nimic prin care să atragă atenţia, zise Smith.

— Nu e perfect, răspunse Keegan. Nimeni nu e perfect. O să facă o greşeală şi, când o să se întâmple asta, o să ştiu. Chiar dacă nu citesc sau nu aud despre ea. Sunt în stare să simt cum îi bate inima. Simt că-i transpiră palmele. O să ştiu, zise el cu convingere.

— Domnule Keegan, alergi după acest individ de aproape un an şi nu eşti mai aproape de el decât la început.

— N-ai dreptate, domnule Smith. Acum o săptămână, am fost la cinci kilometri de el. O să-ţi spun ce ştiu despre el. Are un metru optzeci. E blond. Probabil că are ochi verzi. Are o condiţie fizică excelentă şi e un adevărat crai. Şi are trei răni urâte pe obrazul stâng. Am aflat asta de la pilotul care l-a dus cu avionul la Albuquerque. Are o brichetă de aur Dunhill, cu un cap de lup pe ea. Am amprentele lui. Ştiu că s-a folosit de identitatea lui Fred Dempsey. Tipul e un cameleon, îşi schimbă identitatea mai repede decât îţi schimbi dumneata pălăria. O să facă orice ca să supravieţuiască: să fure, să ucidă, nu contează. Până acum, după câte ştim noi, a omorât cel puţin opt oameni. Când vrea să i se piardă urma, face în aşa fel încât să pară că a murit. A omorât un paznic forestier, pe Kramer, l-a aruncat într-un lac şi a plecat de acolo pe schiuri, străbătând vreo cincizeci de kilometri, dintre care o parte pe viscol. A ucis o familie compusă din patru persoane, apoi a mai străbătut alţi *patruzeci de kilometri* cu schiurile şi a plătit unui acrobat dintr-un oraş o mie de dolari să-l ducă cu avionul la Albuquerque şi nu la Denver, aşa cum ar fi fost de presupus. Nu procedează niciodată cum te-ai aştepta. Dacă n-am fi fost pe urmele lui, s-ar fi făcut pierdut, fără ca cineva să-şi dea seama. A făcut acelaşi lucru la Drew City.

— Dar a fugit, Keegan. Acum, ar putea să fie în orice loc, sub orice înfăţişare şi cu acte noi. Şi... acum, ştie că cineva îl urmăreşte.

— Asta n-o să-l facă să se schimbe, zise Keegan. E tipul clasic de psihopat, domnule Smith. Omoară şi când nu are nevoie să omoare. A omorât familia aia din Colorado, doi copii, mamă, tată, absolut inutil. Toată lumea la Aspen ştia cum arată.

— Nu-i place să lase urme, zise Smith, ridicând din umeri. În spionaj, nu e o treabă neobişnuită.

— Vrei să spui că se trece cu vederea?

Smith se făcu că nu auzi întrebarea pe care o considera naivă.

— Nimic nu e iertat, nimic nu e interzis, zise el. Aceste lucruri nu se spun. Un om ca ăsta, lăsat liber într-un teritoriu ostil, o să aibă ca obiectiv principal supravieţuirea. El are o misiune de îndeplinit. Este un agent inamic, liber de orice

control, la trei mii de kilometri de casă, într-o ţară străină. Ce-ai face să fii în locul lui? Oricum, problema este controversată, domnule Keegan. Care e următorul pas? L-ai pierdut.

— Nu ştiu, dar te asigur că-l cunosc pe acest individ mai bine decât oricine din Birou. Îl cunosc pe acest individ mai bine decât *oricine* şi, dacă cineva poate să-l prindă, ăla sunt eu.

— Hoover o să se ocupe de treaba asta în stilul lui, când o să creadă el de cuviinţă, zise Smith indiferent. Şi el consideră spionajul ca o glumă. Acum, pe el îl interesează Douăzeci şi şapte în măsura în care e suspectat de comiterea unui asasinat în masă şi de sustragerea de la urmărirea penală.

— Şi ce-i cu asta? Lasă-l pe Hoover să iasă în faţă şi să se ocupe de gazete şi de scrisori.

— Nu-i nici o şansă, zise Smith, scuturând din cap, pentru a-şi întări spusele. Dacă se dovedeşte că a fost o alarmă falsă, o să apară într-o postură caraghioasă, iar Hoover preferă să renunţe la un picior decât să pară prost.

— Ca să fiu sincer, cred că n-o să facă nimic. Te asigur că Douăzeci şi şapte are un plan. Nu e niciodată nepregătit. Acum, că se ştie urmărit, sunt sigur că are un plan şi pentru situaţia asta.

— Să presupunem că a fost activat? întrebă Smith.

— Nu ştiu, ridică din umeri Keegan. Am nevoie de timp. În caz contrar, indiferent ce are de gând să facă, o să facă. Şi nu mă întreba ce ar putea să fie. Mi-am stors creierii încercând să-mi dau seama ce-ar putea să fie.

Smith oftă şi mai luă o înghiţitură de vin.

— Ştii ce? zise Keegan. Hai să-i lăsăm pe cei de la FBI să procedeze cum cred ei de cuviinţă, iar eu o să fac cum ştiu eu. Ce-avem de pierdut?

— N-o să mai dureze mult şi Biroul o să afle cine eşti. Şi, când se va întâmpla asta, nu ştiu cum o să-l calmăm pe Hoover.

— E clar că Hoover nu crede că un om se poate schimba.

— Glumeşti? Dacă ar fi după el, ar desfiinţa sistemul de trimitere în faţa curţii cu juri şi ar face din încălcarea regulilor de circulaţie un delict penal. Îmi pare rău, domnule Keegan,

Donovan şi cu mine suntem impresionaţi de ce-ai făcut. Dar acum, cazul aparţine FBI. Nu te mai poţi ocupa de el.

— Cee?! strigă Keegan, ridicându-se în picioare, în timp ce toată lumea din bar se uită spre separeu. *Ra-hat!*

— Îmi pare rău, zise Smith, trecând în defensivă. FBI-ul se ocupă de acest caz, pentru că e vorba de cineva care se sustrage urmăririi penale. Chestiunea n-are nimic de-a face cu spionajul.

— Atunci, o voi face pe cont propriu, zise Keegan, înfuriat.

— Cum? N-ai de unde să începi, zise Smith, dând din cap şi râzând uşor.

Keegan nu răspunse. Îşi dădea seama că treaba cu tăieturile avea şi mai puţine şanse de succes decât răscolitul arhivelor FBI, dar altă soluţie nu avea.

— Există, bineînţeles, o posibilitate, zise Smith.

Keegan îl privi bănuitor.

— Ce fel de posibilitate?

— Să semnezi un contract cu Oficiul de Coordonare a Informaţiilor, zise Smith. În acest fel, putem justifica desfăşurarea unei anchete pe motiv că bănuim că este spion al inamicului. Pe Hoover îl interesează persoana lui doar pentru că acum se sustrage urmăririi penale.

— Domnule Smith, eu nu sunt spion. Eu nu fac parte din reţeaua lui Donovan.

— Primeşte oameni de tot felul, zise Smith. În plus, Şeful şi cu mine suntem de acord că ai făcut o treabă a naibii de bună dându-i de urmă în Colorado.

— Vrei să spui că, dacă intru în această nouă unitate de informaţii, pot să mă ocup în continuare de treaba asta?

— Deocamdată.

— Şi pe urmă ce o să fie?

— O să faci parte din echipa noastră.

— Şi să fiu la cheremul vostru?

Smith dădu încet din cap.

— Vom avea un curs de pregătire care va începe în jurul Anului Nou. Avem un loc amenajat la Boston. Două luni. Am dori să participi la curs. Ce naiba, Keegan, caută să priveşti lucrurile din acest punct de vedere, probabil că în curând vom fi în război, oricum.

— Nu dacă *Siebenundzwanzig* reuşeşte să împiedice acest lucru.

Smith îşi deschise servieta şi scoase un contract pe care i-l dădu lui Keegan.

— Gândeşte-te la treaba asta, zise el.

— Cu Dryman cum rămâne?

— Nu cred că mai putem justifica folosirea unui pilot şi a unui avion militar. Oricum, el urmează să fie trecut în rezervă în următoarele două luni. Îl vor trimite la baza de unde a venit şi va începe procedura de trecere în rezervă.

— Legitimaţia?

— Trebuie să predai legitimaţia de la Casa Albă. După ce termini cursul la Boston, o să primeşti din partea O.C.I. altă legitimaţie.

— Şi în acest timp, Douăzeci şi şapte este liber, iar Franţa şi Anglia sunt în război cu Germania.

— Dar are FBI-ul după el.

— Dar nu pentru ce trebuie, zise Keegan, râzând cu zgomot.

— Nu-i subaprecia. S-ar putea să-i dea de urmă, folosind informaţiile pe care i le-am furnizat noi. În mod sigur, ei au posibilităţi, ceea ce nu e cazul în ce te priveşte.

Keegan se jucă un timp cu contractul, apoi îl împături şi-l băgă în buzunarul interior de la haină.

— O să mă gândesc la treaba asta, zise el.

— Excelent, spuse Smith, zâmbind acru. O să te sun.

În camera consiliului de război de la cartierul său general din München, Adolf Hitler stătea în faţa unei hărţi uriaşe, privind plin de îngâmfare liniile colorate care reprezentau modul de desfăşurare a *Blitzkrieg*-ului dus de el împotriva Poloniei. În decurs de două săptămâni, trupele lui înaintaseră ca două perechi de cleşti spre est, prin coridorul polonez, apoi spre sud şi spre est prin Polonia de sud, apoi în sus, pentru a face legătura cu diviziile din nord. Varşovia era încercuită şi distrusă de raidurile aeriene devastatoare care duraseră două săptămâni.

Polonia era a lui.

Râse tare. În spatele lui, Vierhaus aplaudă încet.

— Felicitările mele, *mein Führer.* Lumea întreagă ştie acum ce înseamnă *Blitzkrieg.*

Hitler dădu de câteva ori din cap, plin de sine, în timp ce ochii îi ardeau de febra victoriei.

— Exact cum am plănuit, se lăudă el cu o voce scăzută. Şaizeci de mii de morţi, două sute de mii de răniţi, şaptezeci de mii de prizonieri. Şi n-au trecut nici trei săptămâni de când a început războiul.

— Urmează Franţa, apoi îi azvârlim pe englezi înapoi peste Canal, nu-i aşa, *mein Führer*?

Hitler simţea că i se face rău când auzea vorbindu-se de Canalul Mânecii. Privea fix fâşia îngustă de apă care separa Europa de Marea Britanie. Deşi nu vorbea niciodată despre asta, Canalul reprezenta pentru el cel mai mare pericol. Nu credea că dispunea încă de resurse pentru a invada Anglia.

— Nu-ţi subestima duşmanul, Willie, zise el, amenințându-l cu degetul pe Vierhaus. Umbla în jurul biroului, cu mâinile în şolduri. Englezii sunt duri, mândri, încăpăţânaţi. Ei sunt exploatatori. Sunt o forţă psihologică ce cuprinde lumea întreagă. Şi sunt protejaţi de o marină puternică şi o aviaţie foarte curajoasă.

— Aprovizionaţi de americani, adăugă Vierhaus.

— Exact, zise Hitler. Înţelegi la ce mă refer, Willie?

— Da, *mein Führer.*

— Cât de repede poţi să-l activezi pe *Siebenundzwanzig?*

— Sunt gata să trimit submarinul în sud, *mein Führer.*

— Cine e comandant?

— Căpitanul Fritz Leiger.

— A, zise Hitler, ridicând din sprâncene. Submarinul U-17. Şi *Siebenundzwanzig,?*

— Ţinem legătura cu el prin anunţuri în ziar. Putem să-l activăm imediat.

Hitler îl privi bănuitor pe Vierhaus.

— Ai luat vreo hotărâre fără să mă consulţi, Willie?

— Nu chiar, *mein Führer,* zise Vierhaus care ştia că Hitler era foarte sensibil în unele privinţe. Având în vedere războiul din Europa, mă tem ca nu cumva Leiger să trebuiască să-şi schimbe planurile şi să plece în altă parte. Asta poate să fie ultima noastră ocazie.

Hitler zâmbi. Îşi duse mâinile la spate, bătându-le încet.

— Îţi dai seama, bineînţeles, că *Operaţiunea Gespenst* va provoca o confruntare deschisă cu americanii.

— Oricum, ei îi aprovizionează pe englezi. Ei n-au nevoie decât de o scuză ca să se implice. Tocmai au aprobat optzeci şi cinci de milioane de dolari pentru avioane noi, dintre care cea mai mare parte, bănuim, vor fi trimise aliaţilor. Acum e momentul, *mein Führer.* Cu cât putem să-i ţinem mai mult în loc pe americani, cu atât mai bine.

— Desigur, desigur, sunt de acord. Oricum, n-avem nimic de pierdut. Când va fi pregătit submarinul?

— I-ar trebui vreo trei săptămâni.

— Şi când intenţionezi să declanşezi operaţiunea?

— În a treia săptămână din noiembrie. De Ziua Recunoştinţei. E o perioadă cum nu se poate mai bună.

Hitler zâmbi. Se întoarse la birou, îl lovi scurt cu palma, apoi încuviinţă.

— *Gut,* Willie. Ai făcut o treabă excelentă, ca şi *Siebenundzwanzig.* Activează-l imediat. A aşteptat destul. Şi noi la fel.

Turela conică străpunse ca un cuţit suprafaţa netedă a apei şi, o clipă mai târziu, fără să facă zgomot, un submarin se ridică la suprafaţă.

Căpitanul sui repede scara prin turela îngustă şi, deschizând chepengul, ieşi afară în aerul răcoros de septembrie. Îl urmară alţi doi ofiţeri. Prin tambuchi apărură doi servanţi, pentru a manevra tunul de 8,8 centimetri. Nimeni nu scotea nici un sunet.

Căpitanul se uită prin binoclu, scrutând apa neagră din faţa lor şi încordându-şi auzul. În liniştea care domnea, auzi, abia perceptibil, huruitul profund al motoarelor. Îşi încordă privirea. În întuneric, vapoarele începuseră să capete formă. Le numără, dându-şi seama că la o sută de metri de tribordul său se ridicase la suprafaţă al doilea submarin, U-22.

— E mic convoiul, şopti căpitanul. Am numărat şase vapoare. Nu se vede încă escorta.

— Să semnalizez? întrebă şeful de echipaj.

— Nu încă...

Asemenea multor comandanţi germani de submarine, Fritz Leiger nu era nazist. Marinar de carieră, era un militar pe care nu-l interesa politica. Dar, asemenea celor mai mulţi ofiţeri germani, avea resentimente faţă de Tratatul de la Versailles, din cauză că lezase mândria Germaniei şi adusese prejudicii economiei ei şi, prin urmare, susţinea războiul împotriva englezilor şi francezilor. Era un austriac scund de statură, îndesat, cu o mustaţă deasă. Avea o atitudine stoică faţă de viaţă. Conştient de pericolele pe care le presupune serviciul pe un submarin, ca şi de stresul la care avea să fie supus echipajul său până la sfârşitul războiului, cultiva câteva prietenii cu unii oameni din echipaj, dar, cu toate că era un comandant drept şi plin de înţelegere, nu-şi putea permite să se poarte camaradereşte.

În această primă lună a celui de-al Doilea Război Mondial, în Atlanticul de Nord operau cincizeci şi două de *Unterseeboote,* submarine de tipul VIIC U, cu un echipaj de patruzeci şi patru de oameni la bord, fiecare cu un singur tun de punte, două tunuri antiaeriene şi cinci lansatoare de torpile. Leiger fusese unul dintre primii comandanţi ai unor astfel de submarine. El contribuise la dezvoltarea strategiei „haitei de lupi”, urmărind convoaiele şi anunţând alte submarine, care lansau apoi atacuri de noapte la suprafaţă împotriva navelor englezeşti ce transportau avioane şi armament din America în Marea Britanie. În cele douăzeci şi opt de zile de când începuse războiul, „haitele de lupi” scufundaseră nouăsprezece nave englezeşti. U-17, submarinul lui Leiger, care semăna cu un rechin cenuşiu şi lucios, scufundase patru, inclusiv nava de pasageri *Athenia,* care se dusese la fund cu echipaj şi pasageri cu tot, în total o mie patru sute de oameni, dintre care douăzeci şi opt de americani.

Leiger încetă brusc să mai scruteze întunericul şi se aplecă înainte. Potrivindu-şi din nou binoclul, văzu ceea ce pe un marinar de pe un submarin îl sperie cel mai mult: apa înspumată se despica bolborosind în faţa provei unui distrugător britanic care făcea volute largi în fruntea unui convoi. U-17 era exact în drumul lui.

— Distrugător, strigă el pe gura tambuchiului. Pregătiţi-vă

de imersiune.

Sirena de avertisment sună în timp ce Leiger şi boţmanul săriră prin tambuchi şi coborâră prin turela îngustă la nivelul punţii de comandă a submarinului. Boţmanul trase în spatele său chepengul şi-l asigură.

— Turelă liberă! strigă el.

— Coboară la treizeci de metri, ordonă căpitanul. Nu putem să riscăm să atacăm de la suprafaţă. Sus periscopul, zise el, întorcând la spate cascheta pe care până atunci o ţinuse dată pe ceafă. Distrugătorul era vizibil la o mie de metri depărtare şi se apropia repede. Acum îi vedea clar silueta, în timp ce despica apele oceanului, îndreptându-se spre ei. Roti periscopul şi-l fixă pe convoi.

— Distanţa? întrebă el.

— Şase sute cincizeci de metri, veni răspunsul.

Înainte de a lua o hotărâre, Leiger ezită doar o clipă.

— Secund, zise el, uitându-se în continuare prin periscop.

— Da, domnule?

— Ne ocupăm de primele două nave. Lansezi patru torpile, viteza treizeci şi cinci. Apoi ne scufundăm imediat la şaizeci de metri şi ne băgăm sub convoi.

— *Sub* convoi, domnule? întrebă secundul surprins.

— Exact. Distrugătorul se apropie repede. Când o să tragem, o să ne caute în această parte a convoiului.

Secundul dădu repede din cap.

— Da, domnule.

Neţinând seama de distrugător, căpitanul fixă obiectivul lunetei pe prima navă din convoi. Exact în spatele ei, ascuns parţial de umbra pe care o arunca prima navă, se afla un al doilea vas. Potrivit planului, submarinul al doilea avea să se ocupe de ultimele două nave din convoi. Când luptau independent, submarinele nu puteau să întreprindă decât astfel de acţiuni — atacau, apoi se retrăgeau.

— Distanţa? întrebă căpitanul.

— Cinci sute de metri.

— Ochit!

— Ochit!

— Jos periscopul.

Tubul subţire alunecă fără nici un zgomot sub punte.

Leiger se uită la ceas, numărând în gând.

— Foc unu.

— Foc unu... foc!

— Foc doi...

El şi boţmanul repetară ritualul până lansară patru torpile. Apoi zise:

— Secund, coboară la şaizeci de metri, zece grade stânga, cu toată viteza înainte.

Submarinul se aplecă brusc. De-a lungul vasului îngust se auzi un zgomot de obiecte care cădeau în timp ce nava se scufunda şi se echilibra. Auzeau peştele din oţel fâşâind prin apă. O clipă mai târziu, auziră prima explozie, apoi încă una.

— Asta-i prima, zise Leiger zâmbind.

În timp ce aşteptau, auzeau cum scădea în intensitate zgomotul făcut de cea de-a treia torpilă.

— Ratat, zise căpitanul dezamăgit.

Apoi se auzi explozia celei de-a patra torpile.

Când cazanele primului vapor explodară, în mare se propagă ecoul unor explozii în lanţ. Apoi sări în aer a doua navă. Echipajul submarinului rămase pe poziţie, uitându-se fix la tavanul carapacei de oţel, de parcă ar fi fost o oglindă în care se reflecta spaţiul de deasupra, întrebându-se unde era distrugătorul britanic.

Apoi auziră alte patru torpile, vâjâind şi spintecând apa oceanului, apoi încă două explozii.

— *Gut!* făcu Leiger. U-22 a nimerit una.

Bubuitul motoarelor convoiului devenea tot mai puternic, pe măsură ce U-17 aluneca uşor sub el. Submarinul era copleşit de zgomote: duduitul motoarelor, trosnetul metalului în timp ce prima navă aluneca sub valuri, geamătul şi vibraţia puternică a plăcilor de oţel care se îndoiau şi se rupeau sub presiunea puternică a apei, pe măsură ce nava avariată cădea la fund, zgomotul înfundat al bombelor de adâncime, provocând reverberaţii în apă, în timp ce distrugătorul îl ataca pe U-22.

Aflat în siguranţă, în partea cealaltă a convoiului atacat, Leiger aduse submarinul la douăzeci de metri şi ridică periscopul. Cerul negru era în flăcări. Două dintre vapoarele lovite de torpile pluteau încă, dar ardeau şi începuseră să se

lase pe o parte. Restul convoiului se împrăştiase, încercând să scape.

În spate, în lumina roşie orbitoare, distrugătorul îşi înclina carena, lansând de la pupa bombe antisubmarin.

Puteau să lanseze uşor încă două torpile, se gândi Leiger. Era doar un singur distrugător, şi acela ocupat. Unul dintre vapoare, un tanc petrolier, a cărui copastie era, din cauza greutăţii încărcăturii de ţiţei, aproape de nivelul apei, făcu o voltă strânsă şi deveni dintr-odată o ţintă perfectă. Era doar la cinci sute de metri depărtare.

— Lansatorul din spate e încărcat?

— Da, domnule.

— Jumătate înapoi... Fiţi gata pentru lansare... Patru sute de metri... ochiţi... Foc! Cu toată viteza, înainte.

Privi vasul prin periscop, numără în gând secundele, apoi torpila lovi. Întreaga navă explodă. Era o privelişte infernală. Câteva secunde mai târziu, auziră explozia şi simţiră cum submarinul tremură uşor.

— Lovit direct în mijloc, strigă el, şi echipajul aclamă.

— E un petrolier. Arde la nivelul mării, continuă Leiger. Uite-i chila. Se rupe de la mijloc şi se scufundă. Jos periscopul, secund. Du-l la două sute şi şaptezeci de grade, boţman. Cu toată viteza, înainte.

O oră mai târziu, se aflau în siguranţă, departe de convoiul atacat şi de îngerul lui păzitor. Echipajul era tăcut, descurajat. Nu ştiau nimic de U-22 şi presupuneau că fusese scufundat.

— Excelent spectacol, domnilor, spuse căpitanul echipajului, ca să-i ridice moralul. O să mergem o jumătate de oră la douăzeci de metri şi apoi o să luăm aer curat.

Se înapoie în cabina lui. Zece minute mai târziu, radio-telegrafistul apăru în uşa cabinei.

— Am un mesaj, domnule căpitan.

— Da?

— E de la Centru. A repetat întruna un cuvânt: „Halloween”.

Expresia de pe faţa lui Leiger nu se schimbă aproape deloc. Dădu doar din cap.

— Mulţumesc.

Când radiotelegrafistul plecă, Leiger închise uşa şi o încuie.

Fir-ar să fie, zise el în gând, deschizând seiful şi scoţând un plic oficial pe care scria *„Geheim”,* iar dedesubt *„Gespenst".*

„Despre ce naiba o fi vorba”, se întrebă el supărat. Scoase ordinele pentru această misiune strict secretă pe care o cunoştea doar sub numele de „Fantoma”.

Ochii lui Leiger se îngustară de curiozitate şi iritare. Pe neaşteptate, i se ordonase să se retragă în afara drumurilor navigabile, unde ataca navele englezeşti, şi să se ducă în apele limpezi ale Oceanului Atlantic de Sud, unde o ţigaretă de oţel, lungă de şaizeci şi cinci de metri, putea fi depistată uşor din aer.

Şi, colac peste pupăză, în timpul acestei misiuni, el se afla sub comanda unităţii de informaţii a SS, *Die Sechse Füchse.*

La fel ca majoritatea ofiţerilor germani, Leiger ura SS-ul şi Gestapoul. Îi considera pe Hitler şi pe adepţii lui nişte asasini şi psihopaţi, iar pe acest profesor Wilhelm Vierhaus un vierme, o lepădătură. Deşi se întâlniseră numai o dată, lui Leiger îi displăcuse din prima clipă şeful schilod al spionajului — un om arogant, atât de însetat de victorie, încât îşi pierduse complet simţul onoarei.

Leiger stătu mult timp aplecat asupra hârtiilor, măsurând cu un compas distanţa până la punctul de destinaţie, respectiv coasta de est a insulei Grand Bahama, din arhipelagul Bahamas. Nava lui avea o viteză de deplasare la suprafaţă de circa şaptesprezece noduri, iar sub apă, şapte. În caz de nevoie, putea coborî uşor până la o adâncime de o sută douăzeci de metri. Putea să stea sub apă maximum douăzeci şi două de ore, cu o viteză de „alunecare” de patru noduri.

Calculând distanţa, Leiger se gândi că, dacă mergea noaptea cu viteza maximă de suprafaţă şi în timpul zilei în imersiune, pentru a nu fi detectat, şi dacă vremea continua să fie bună, călătoria din poziţia în care se afla, la sud-est de Groenlanda, şi până la Grand Bahama i-ar lua şaptesprezece zile. Avea la dispoziţie trei săptămâni ca să efectueze acest drum.

— *Verdammt!* zise el, enervat că i se ordonase să plece de la locul unde acţiona, pentru cine ştie ce misiune stupidă de spionaj.

La Bromley, statul New Hampshire, care avea mai puţin de două mii cinci sute de locuitori, un bărbat în vârstă străbătea cu greu holul singurului hotel din oraş. Părul alb îi era rar, iar faţa, încreţită ca o prună uscată. Hainele, deşi ordonate şi curate, erau cam mari şi-i atârnau pe trup, care în mod evident se împuţinase odată cu vârsta. Avea spatele încovoiat şi purta ochelari cu ramă de metal. Folosea un baston ca să se sprijine, deoarece piciorul drept părea şubrezit în urma unei lovituri.

— Bună dimineaţa, domnule Hempstead, zise funcţionarul de la recepţie.

— Salut, Harry, răspunse bătrânul, cu o voce tremurândă. Ceva poştă azi?

Harry controlă raftul pentru corespondenţă, deşi ştia că o să fie gol. Se împlinea aproape o lună de când Hempstead stătea la hotel. În fiecare zi, întreba dacă n-a primit vreo scrisoare de la fiul lui, dar, de când era la hotel, nu primise nici un fel de corespondenţă.

— Îmi pare rău, n-aveţi, zise Harry.

Bătrânul ieşi pe uşă, târându-şi picioarele, şi se îndreptă spre micul restaurant, ca de obicei. În drum, se opri la un stand de ziare şi luă ziarul *The New York Times.* În timp ce mergea, Douăzeci şi şapte se simţea foarte mândru de sine. Deghizarea era perfectă. Ridurile de pe faţă ascundeau cele trei cicatrice pe care le avea pe obraz. Era puţin probabil că, indiferent cine l-ar fi urmărit, ar fi luat în seamă un bătrân de şaptezeci de ani, venit din sudul statului New Hampshire. Se aşeză într-un separeu din colţul micului restaurant şi comandă salam, chifle şi cafea, apoi îşi îndreptă atenţia spre rubrica de anunţuri personale din ziar.

Codul era cunoscut ca *Schlüssel Drei* — Cheia Trei. Mesajul care se publica era codificat şi putea să-l identifice cu ajutorul unor numere ce trebuia să figureze în anunţ. Mesajul real se obţinea apoi scăzând trei din primul număr, adăugând trei la al doilea, scăzând trei din al treilea şi adăugând trei la

al patrulea. Citind anunţurile de la rubrica respectivă, se opri brusc. Inima începu să-i bată mai repede. Acolo, în partea de jos a paginii, pe coloana a treia, era mesajul pe care aşteptase să-l citească timp de şase ani.

*„Charles, am opt locuri la spectacolul din paisprezece. Vreau să ne întâlnim la ora nouă seara la benzinăria de pe Strada 86. Elisabeth”.*

Decodifică mesajul în felul următor: 5,17,1800 (şase după-amiază) şi 89.

17.5.1889 era ziua de naştere a lui Hitler.

„Dumnezeule”, îşi zise el zâmbind, incapabil să-şi ascundă emoţia. „Misiunea începe.”

Optsprezece zile mai târziu, în ultima săptămână a lunii octombrie, după ce ocolise coasta de est a insulei Grand Bahama, U-17 găsi un ascunziş convenabil în stufărişul din partea de est a insulei, sperând că nu va fi descoperit de ochii curioşi ai navelor marinei americane care patrulau în zonă. Postând numeroase puncte de observaţie, Leiger permise oamenilor lui să înoate şi să mănânce peşte proaspăt, fructe şi ouă pe care le puteau cumpăra, în cursul vizitelor făcute cu multă precauţie, în satele situate la câţiva kilometri depărtare. I se spusese că va trebui să rămână în aceste ape aproape o lună de zile, aşa că planul lui era ca la trei-patru zile să se mute după ce se lăsa întunericul şi găsea un loc ferit printre stânci sau un golfuleţ în care să se ascundă.

Înainte de a deschide al doilea plic sigilat cu ordine, Leiger urma să aştepte un semnal retransmis de o altă navă aflată departe în larg. Acum, când se afla în siguranţă în Grand Bahama, nu mai putea să aştepte. Încuie uşa cabinei, deschise seiful, scoase plicul de acolo şi-l deschise.

Citi instrucţiunile încet, bătând darabana cu degetele în birou, în timp ce examină atent ordinele. Când termină, vârî foile de hârtie înapoi în plic şi-l puse din nou în seif. Abia după aceea se aşeză şi începu să analizeze ceea ce tocmai citise.

„Mein Gott”, zise el, aproape cu voce tare. E un plan îndrăzneţ. De fapt, nebunesc. Şi totuşi... s-ar putea să reuşească.

# 48

Ascunzătoarea era o casetă de valori, la Banca Manhattan National, la care aveau acces atât Douăzeci şi şapte, cât şi un agent din New York. Acesta lăsa în casetă mesajul pe care Douăzeci şi şapte îl lua şi punea în aceeaşi zi răspunsul sau invers.

Douăzeci şi şapte luase un autobuz spre New York şi trăsese la un hotel modest. Hotărâse să-şi păstreze deghizarea. Acum purta însă un costum pe măsură, destul de bun. Când se prezentă la gardianul de la bancă, avea înfăţişarea unui avocat sau bancher înstărit, de vreo şaptezeci de ani. Cheia de la casetă fusese unul dintre obiectele pe care le păstrase cu cea mai mare grijă.

— Caseta 23.476, zise el.

— Numele?

— Swan.

Erau aproape şase ani de când folosea acest nume. Acum avea să fie ultima oară.

— Da, domnule Swan. Semnaţi fişa, vă rog.

Se aşeză în cabina mică, pusă la dispoziţia deţinătorilor de casete, şi examină conţinutul micii cutii de oţel. Era un singur plic mare, de unsprezece centimetri pe paisprezece, care conţinea un paşaport, un permis de conducere, cărţi de vizită puse într-un portvizit de piele şi un certificat de naştere, toate pe numele John Ward Allenbee III, născut în 1895 la Chicago, Illinois; intermediar în domeniul importurilor, cu un birou la San Francisco.

Alături de acte, era o notă scrisă de mână:

*„Eşti John Ward Allenbee al Treilea, scria în notă. Eşti un broker american care intermediezi afaceri în domeniul importurilor. Eşti un tip conservator, foarte respectabil. Eşti născut la Chicago şi faci afaceri în afara zonei oraşului San Francisco. Ai un birou pe Strada Principală (vezi cărţile de vizită) şi conturi la două bănci, cu depozite de douăzeci de mii şi treizeci de mii de dolari. În plic găseşti şi carnetele de*

*bancă. Ai, de asemenea, un cont la Manhattan National, cu un depozit de cincizeci de mii de dolari. În ultimul an şi jumătate, ai fost mai mult plecat şi ai călătorit în lumea întreagă. Allenbee este un bărbat destul de bogat, foarte rafinat, îmbrăcat după ultima modă. Trebuie să semnezi carnetele de bancă alăturate. Ai, de asemenea, o altă casetă la depozitul de valori. Cheia e în plic şi formularul cu specimenul de semnătură. Semnează-l înainte de a pleca. Această casetă nu mai e activă. Fă rost de o fotografie recentă tip paşaport şi las-o în noua casetă. Dacă ai nevoie de haine, poţi să încerci la Balaban pe Bulevardul Cincizeci şi trei, lângă Parc. Vei fi contactat pentru detalii suplimentare".*

Douăzeci şi şapte respinse pe loc ideea de a-şi lăsa fotografia în casetă. O să facă invers, o să ceară legăturii să-şi lase el fotografia, pe care o va folosi pentru a-l identifica. Puse în acest sens o notă în casetă. „Nu las fotografia. Las-o pe a dumitale. Întâlnire, te rog".

Se hotărî pe loc că, imediat ce va afla în ce consta misiunea, îl va omorî pe omul de legătură. N-o să rişte să fie identificat de cineva. Îşi puse semnătura pe fişa casetei, o lăsă paznicului şi se duse înapoi la hotel. Scoase cutia pentru machiaj şi costumul albastru, de om de afaceri. La noapte o să-l pună în baie, o să dea drumul la apă fierbinte şi n-o să mai fie mototolit.

Îşi scoase machiajul şi peruca şi-şi unse faţa cu cremă, apoi spălă crema şi, timp de câteva minute, se examină în oglindă. Cicatricele lăsate de laba ursului erau încă destul de vizibile. Coaja căzuse şi pe obrazul drept rămăseseră trei linii roşii, subţiri. Studiind faţa pe care-o vedea în oglindă, hotărî cum va arăta John Allenbee.

Cu ajutorul foarfecelui îşi tunse părul de pe frunte, pornind rotunjit în sus din mijlocul frunţii, într-o parte şi în alta, realizând ceea ce se numeşte vârtejul văduvei, făcu apoi clăbuc cu pămătuful şi începu să bărbierească locul tuns de pe frunte. Deschise cutia cu vopsele pentru machiaj şi scoase vopseaua pentru păr negru, clei special pentru lipit părul sau mustăţile false şi lentile de contact albastru deschis, apoi se puse pe treabă.

A doua zi, Ward Allenbee, cum hotărâse că o să-l cheme, se duse înapoi la Manhattan National şi controlă noua casetă. Înăuntru era o singură foaie de hârtie. Pe ea era scrisă o propoziţie: *„Das Gespenst ist frei”.*

Oare aceasta era parola legăturii lui, propoziţia „Fantoma e liberă”?

Împături foaia, o băgă în buzunar şi puse caseta înapoi. Apoi se duse la etaj şi se prezentă vicepreşedintelui băncii, Raymond Denton, un bărbat palid la faţă, nervos şi linguşitor, de vreo treizeci şi cinci de ani. Lui Allenbee nu-i plăcea să fie linguşit, dar era necesar să suporte ceremonialul acesta, pentru că în acel moment el îşi luase o nouă identitate pe care trebuia să şi-o afirme.

Lady Penelope Traynor tocmai încasase un cec, când îşi aruncă privirea prin holul de marmură al băncii şi-l văzu pe bărbatul prezentabil din biroul lui Raymond Denton. Probabil că tocmai încheia o afacere cu funcţionarul. „Destul de atrăgător”, îşi zise ea, şi, după felul cum se ploconea Denton în faţa lui, părea important. În momentul în care se ridicară să iasă din birou, ea străbătea holul, îndreptându-se spre ei.

Denton o văzu şi îi zâmbi. „Ce linge-blide prăpădit”, se gândi ea, zâmbindu-i.

— Raymond, zise ea, întinzând mâna.

— Ce plăcere să vă văd, Lady Penelope. Acesta este Ward Allenbee, Lady Penelope. Domnul este un client nou al băncii şi suntem bucuroşi să facem afaceri cu dânsul.

După ce se despărţiră de Denton, o luară împreună spre ieşire, discutând fleacuri.

— Locuiţi la New York? îl întrebă ea, ridicându-şi privirea spre el şi zâmbindu-i.

— Da, am luat un apartament la hotelul Pierre.

— Drăguţ. Tata şi eu avem două apartamente alăturate, la Waldorf. Cu ce vă ocupaţi, domnule Allenbee?

— Mă ocup de importuri.

— Da? zise ea. Artă?

— Antichităţi.

— Interesant.

— Este, uneori. Sunteţi de mult aici? Presupun că sunteţi

din Anglia.

— Avem o casă la ţară, chiar lângă Londra, dar călătorim destul de mult, aşa că avem şi aici o bază de operaţiuni. De fapt, eu fac cercetări pentru tatăl meu. El semnează o rubrică la un ziar. Este Sir Collin Willoughby. Mă refer la rubrica „Willow”.

— Bineînţeles că ştiu. Îi citesc articolele. Foarte profunde. Aţi fost în Orient de curând.

— Da.

— Interesante observaţiile despre situaţia politică din Japonia. Crede, într-adevăr, că putem evita un război cu ei?

— Trebuie să încercaţi. Situaţia de acolo este destul de gravă, cred că ştiţi. Se pare că împăratul nu ştie, de fapt, ce se întâmplă. În realitate, ţara e controlată de Tojo şi de un grup de militari de dreapta. Armata şi aviaţia sunt puternice, iar marina nu e nici ea mai prejos.

Allenbee zâmbi. Îi făcea plăcere să întâlnească o femeie atât de inteligentă şi cu atâta discernământ.

— Am maşina mea, zise ea. Pot să vă las undeva?

— Aş fi prea îndrăzneţ dacă v-aş propune să bem ceva? La Empire State Building au un bar nou. Nu e departe de aici. Am auzit că e foarte elegant.

Ea rămase o clipă pe gânduri, se uită la ceasul-brăţară şi, în cele din urmă, zise, ridicând uşor din umeri:

— Pare interesant, dar n-am la dispoziţie decât o oră.

Maşina se dovedi a fi un Packard cu şofer. Se vedea că Sir Colin era bine retribuit pentru rubrica lui de la ziar. Barul, în stil ultradeco, era numai alamă şi email. Se aşezară într-un separeu pe colţ şi băură martini. Ea îl studie cu atenţie. Ward Allenbee era un bărbat prezentabil. În spatele unor ochelari cu ramă de aur, se vedeau nişte ochi de culoare albastru deschis. În frunte avea vârtejul văduvei, iar părul negru şi fin începuse să-i încărunţească. Barba, stil Prince Albert, era tăiată cu multă grijă. Hainele erau scumpe, elegante şi moderne. Vorbea perfect şi avea o voce sonoră, plăcută. Era inteligent şi bine informat. „Foarte interesant”, se gândi ea.

La rândul lui, Douăzeci şi şapte văzu o femeie trecută bine de treizeci de ani, frumoasă, foarte îngrijită, totuşi ciudat de rece şi distantă. Avea o ţinută prea corectă, trăsăturile

clasice, de la nasul drept şi ochii de un verde pal şi până la gura capricioasă, erau prea perfecte, părul roşu, pieptănat puţin prea strâns, privirea puţin cam rece şi bănuitoare. O snoabă care-şi ascundea îngâmfarea sub o mască de preţiozitate. Era nemaipomenit de informată, avea opinii cu totul şi cu totul personale şi îi plăcea ca, din când în când, să lase să-i scape, ca din întâmplare, numele unor persoane importante, sugerând că le cunoaşte. Unii bărbaţi s-ar fi simţit intimidaţi de prezenţa ei, însă Douăzeci şi şapte văzu în ea doar o femeie din înalta societate, care îşi înăbuşea dorinţele neîmplinite, gata să răspundă la un gest de tandreţe, o văduvă al cărei soţ murise de ani de zile. Se gândi că era un divertisment nemaipomenit cât timp aştepta pasul următor al misiunii.

După primul pahar urmă altul, apoi altul. Trecuse o oră şi începuse a doua, când el sugeră să ia cina împreună, la Delmonico. Ea îi aruncă o privire, ceva mai caldă din cauza vermutului şi a ginului băut, apoi zise, zâmbind:

— De ce nu, dar mai întâi trebuie să ne oprim la mine acasă. Trebuie neapărat să mă schimb.

Ea ocupa un apartament la Waldorf North Tower, cu un singur dormitor, situat alături de apartamentul mai mare al tatălui ei. Era frumos mobilat, dar mobila de hotel tot mobilă de hotel rămâne.

— Promit că n-o să dureze mult, spuse ea. O să-ţi pregătesc ceva de băut înainte să mă schimb.

Se duse la barul aşezat într-un colţ şi îi prepară încă un martini.

El sorbi din băutură şi dădu din cap încântat, apoi zise:

— Excelent. Sunteţi, într-adevăr, cineva. Sunteţi un izvor nesecat de ştiri, sunteţi foarte frumoasă şi, pe deasupra, pregătiţi un martini nemaipomenit. Sunteţi plină de surprize, Lady Penelope.

Se întinse şi o mângâie uşor pe păr, apoi pe gât. Dându-se mai aproape de ea, îi luă faţa în mâini şi o sărută uşor pe buze. Ea îi răspunse cu pasiune, ca o femeie care rămăsese castă ani de zile, neavând încredere în bărbaţi.

Îl dorea cu disperare, văzând în el un liman sigur în viaţa ei, altfel destul de tumultuoasă. Dar asta putea să aştepte.

Când el o luă în braţe, ea îşi lipi faţa de gâtul lui şi, ridicând gura, îi şopti uşor în ureche:

„Das Gespenst ist frei”.

# 49

Douăzeci şi şapte fu uimit când o auzi şoptind parola. Era într-adevăr legătura lui, această englezoaică bogată, deţinătoare a unui titlu nobiliar al cărei tată, un renumit ziarist pe plan internaţional, îl criticase serios pe Hitler de atâtea ori de-a lungul anilor? Luat complet pe nepregătite, se ridică uluit, în timp ce Lady Penelope traversă camera şi deschise uşa apartamentului tatălui ei.

— Tată, zise ea.

În încăpere, intră un englez înalt, scos ca din cutie. Era îmbrăcat cu un smoching din catifea roşie, iar la gât avea o lavalieră albastră. Era un bărbat prezentabil, cu ţinută de militar, cu părul argintiu, o mustaţă tăiată îngrijit şi cănită, cu manichiura făcută. Avea un aer rece, artificial, de om care vrea să te ţină la distanţă. Deci, acesta era autorul articolelor apărute la rubrica „Willow Report”. Privindu-i pe cei doi, Allenbee îşi dădu seama că semănau, prin ţinuta exagerat de rigidă, trăsăturile clasice, ifosele de snobi.

Willoughby îi întinse mâna.

— Ei, în sfârşit, ne întâlnim. Aşteptam de mult această clipă.

— Sir Colin, zise Allenbee, precaut.

Englezul se aplecă spre el şi şopti o simplă parolă:

— „Willkommen Siebenundzwanzig, der Gespenstschauspieler” după care dădură mâna.

— Deci... a venit momentul să ne aducem contribuţia la gloria celui de-al Treilea Reich, zise Willoughby, zâmbind.

— Cum m-ai recunoscut la bancă? o întrebă Allenbee pe Lady Penelope, întorcându-se spre ea.

— Din moment ce n-ai vrut să-ţi laşi fotografia, ieri am stat şi m-am uitat să văd cine vine la depozitul de valori. Ţi-ai luat actele de identitate, aşa că aveam o idee vagă despre cum o să arăţi în pielea lui John Allenbee, deşi, trebuie să recunosc, barba m-a derutat. De fapt, am avut noroc. Mă uitam după un bărbat cu care m-aş simţi bine logodită.

— Logodită?

— O să ajungem şi la asta, zise Willoughby. Să ştii, bătrâne, că ne-ai cam speriat când am văzut anunţul în ziar şi ştiam că te ascunzi. Ce s-a întâmplat?

— Mi-a dat cineva de urmă.

O clipă, Willoughby se făcu pământiu la faţă, dar îşi reveni repede.

— Cine? întrebă el, cu sprâncenele arcuite.

— Cineva de la un serviciu al guvernului numit Securitatea Casei Albe.

Willoughby ridică din umeri.

— Probabil ceva legat de paza la porţi şi uşi.

— Nu cred, zise Allenbee. Îmi ştiau numele, adresa, ocupaţia. Au întrebat de şerif întâi, apoi au luat un paznic forestier să meargă cu ei la locuinţa mea.

— Unde era asta?

— La Aspen, în Colorado.

— Cu ce te ocupai?

— Am ajutat la crearea unei staţiuni montane pentru schi. Am făcut hărţi cu piste de schi, cabane, patrule de salvamontişti schiori, în caz de avalanşe. Era un loc bun până au apărut ăştia doi de la Washington.

— Cum ai reuşit să o ştergi? întrebă Lady Penelope.

Allenbee se uită fix la ea o clipă, apoi zâmbi.

— Cu mare greutate.

— Ce voiau cei de la Washington? îl întrebă tot ea.

— Habar n-am, n-am stat să aflu.

— În sfârşit, nu contează, zise Willoughby, zâmbind strâmb. S-a rezolvat. Eşti aici. A sosit momentul. Eşti gata de treabă, *Herr* Swan?

— Nu Swan, Willoughby, zise el cu răceală. Mă numesc Allenbee. Scoate-ţi din minte numele Swan. El nu mai există. Şi renunţă şi la expresiile nemţeşti. Dumneata eşti englez, iar eu, american.

— Da, da, bineînţeles, zise Willoughby, fâstâcindu-se. Pe viitor o să fiu mai atent.

— Da, ai grijă, zise Allenbee... Deci... care *este* planul pe care aşteptăm de şase ani să-l punem în aplicare?

— Vrei să mergem în apartamentul meu? E totul acolo. De fapt, acţiunea nu e greu de explicat.

Allenbee îi urmă pe cei doi în apartamentul lui Sir Colin. Spre deosebire de cel al lui Lady Penelope, care îşi păstrase aspectul de încăpere de hotel, livingul lui fusese placat cu panel de stejar, iar mobila era tapiţată cu piele. Pe unul din pereţi domina o pictură enormă de Degas. Allenbee rămase cu privirea aţintită pe ea câteva clipe.

— Un Degas din tinereţe, zise el.

— Te pricepi la artă, John, zise Sir Colin.

— Spune-mi Ward. Prefer să mi se spună aşa. John e prea comun.

— Perfect, Ward.

— Am avut şi eu odată un Degas, zise Allenbee, cu ani în urmă. Acum e la Willie Vierhaus.

— Vrei să mă ajuţi, te rog? zise Willoughby, îndreptându-se spre tablou.

Dădu jos tabloul cu ajutorul lui Allenbee, îl întoarse invers şi-l rezemă de perete. Pe spatele tabloului era lipită o hârtie de împachetat maro. Willoughby luă un cuţit de desfăcut scrisorile, desprinse marginile hârtiei şi apoi o tăie. Dedesubt, lipite de dosul picturii, erau două hărţi şi un plan detaliat. Una din hărţi reprezenta coasta maritimă de est a SUA, cealaltă era o fotografie mărită a unei secţiuni mici a hărţii mai mari. Pe ea era desenată o săgeată, spre un loc de pe coasta Georgiei, în apropiere de graniţa cu Florida.

— Aici vom merge, zise Willoughby, urmărind cu degetul pe harta mai mare un drum imaginar spre oraşul Brunswick, din Georgia. La vreo optzeci de kilometri de graniţa cu Florida, este o insulă numită Jekyll. Pe harta mai mică, aproape că nu se vede. Insula e despărţită de ţărm printr-o zonă mlăştinoasă. De fapt, cu barca se ajunge foarte repede. Insula de la nord este St. Simons. Sunt separate de o strâmtoare largă de vreo patru sute de metri. Jekyll are o istorie oarecum sinuoasă. Printre altele, ultimul vas cu sclavi şi-a lăsat nefericita încărcătură pe această insulă. Nu vreau să te plictisesc ţinându-ţi o lecţie de istorie, tot ce vreau să-ţi spun este că acum e cel mai bogat şi exclusivist club particular din lume. În 1885, un grup de americani foarte bogaţi a cumpărat insula şi a făcut din ea un loc de agrement privat. E vorba de J.P. Morgan, Marshall Field, familia

Vanderbilt, George Pullman, James Hill, Richard Crane, familiile Goodyear, Astor, Rockefeller, Joseph Pulitzer... Înţelegi ce spun? *Cei mai bogaţi şi cei mai puternici oameni* din Statele Unite. Lista e mult mai lungă.

Sir Colin făcu o pauză retorică. Allenbee se aplecă mai mult şi studie poziţia insulei, situată printre altele care se înşirau ca nişte mărgele de-a lungul coastei de sud.

— De-a lungul anilor, continuă el, au construit o casă splendidă pentru club, alte două clădiri cu apartamente şi câteva căsuţe, cum le spunem noi în glumă. Primele au fost relativ modeste. Cu timpul, pe măsură ce li s-a părut că sunt mai grozavi unul decât celălalt, aceste aşa-zise căsuţe au devenit tot mai somptuoase. De la începutul anilor 1930, un grup format din douăzeci şi şapte de familii, mereu aceleaşi, se duc acolo în fiecare an, cu ocazia Zilei Recunoştinţei, şi se întorc abia înainte de Paşti. Eu şi Penny am fost prima dată acolo ca invitaţi ai familiei Vanderbilt. De atunci, ne ducem din când în când. Prima dată, chiar prima dată, mi-a trecut prin cap că ar fi un lucru relativ simplu să-l răpeşti pe unul sau doi dintre ei. Apoi m-am gândit mai mult la treaba asta. De ce să nu fie răpiţi *toţi?* I-am dat ideea lui Vierhaus, care s-a dus cu ea la Führer şi care a primit-o cu entuziasm.

Se întoarse spre Allenbee.

— Aceşti oameni sunt marii rechini ai industriei şi ai societăţii americane, zise el, cu ochii roşii, bulbucaţi din cauza agitaţiei. Ia gândeşte-te, Ward, oameni care conduc destinele Americii, câteva dintre cele mai bogate şi influente familii din America, cu miliarde de dolari în bănci străine... toate adunate în acelaşi loc, în acelaşi timp, izolate de continent, de fapt, neprotejate, „raţe la clocit” cum spun yankeii, adică o pradă uşoară. Petrolul, oţelul, cărbunele, transporturile, presa, şantierele navale, industria de armament, automobilele, băncile, bursa de valori, căpeteniile a două dintre cele mai mari firme de brokeri din America. Dumnezeule, îţi dai seama, Allenbee, aceştia sunt oamenii care vor crea arsenalul Americii, dacă aceasta intră în război împotriva noastră. De fapt, ei furnizează deja Angliei armele cu care să lupte împotriva noastră.

Allenbee îşi aprinse o ţigară cu bricheta lui din aur. Se uita

fix la hartă şi nu scotea nici un cuvânt. Faţa lui era ca o mască pe care nu se observa nici cea mai mică emoţie.

— Planul e simplu, continuă Willoughby. Noi am fost invitaţi acolo pentru primele trei săptămâni ale vacanţei. În această clipă, un submarin german se află camuflat lângă insula Grand Bahama, în sud, cam la vreo trei sute de kilometri. El va veni la ţărm în seara zilei de douăzeci şi trei noiembrie.

— De Ziua Recunoştinţei? întrebă Allenbee.

— Exact. Submarinul va acosta la debarcaderul pentru iahturi şi atunci vom lua ostatici douăzeci şi şapte dintre cei mai bogaţi oameni din America, îi scoatem de pe insulă şi îi ducem pe Grand Bahama. Vom negocia cu Roosevelt. Dacă SUA rămân complet neutre, când se va termina războiul, le vom da drumul.

— Cum îi scoatem de pe cealaltă insulă?

— Un alt submarin ne va ieşi înainte la Andros. Ostaticii vor fi împărţiţi în două grupe, ca submarinele să nu fie prea aglomerate. Vor fi transportaţi la o bază plutitoare, situată în mijlocul Atlanticului, iar de acolo un velier îi poate duce în Spania. În şapte zile, îi putem avea pe teritoriul nostru.

— Asta a fost ideea *dumitale?* întrebă Allenbee în cele din urmă.

Willoughby dădu din cap, aşteptând să vadă cum reacţiona Allenbee. Acesta nu avu nici o reacţie. Bărbatul care se numea acum Allenbee se ridică în picioare, se apropie de birou şi începu să studieze hârtiile, apoi harta.

— Submarinul este deja la locul stabilit, zise Willoughby. Mesajul codificat pe care-l vei transmite submarinului e în acest plic. Cifrul folosit e cu *Drei.* Nici eu nu ştiu ce e înăuntru, zise el, înmânându-i plicul lui Allenbee care se bătu cu el uşor pe obraz.

— Şi când vom face treaba asta?

— Trenul particular pleacă peste zece zile. Drumul durează cinci zile. Momentul e perfect. Polonia este a noastră. Franţa are probleme. Englezii au patru divizii în Franţa, de-a lungul frontierei noastre de vest. Dacă America e neutralizată, Franţa şi Anglia vor trebui să ceară pace.

— Simplifici cam mult lucrurile.

— Deloc. Wehrmachtul se va afla pe ţărm, pregătit de invazie. Iar bătrâna şi drăguţa Anglie va sta acolo, singură şi neajutorată.

— Şi, zise Allenbee, întrerupându-l din nou, vom avea în mâinile noastre puterea industrială şi financiară a Americii.

— Exact.

— Cum de s-a întâmplat, Willoughby, ca un ticălos de englez bătrân şi scorţos ca dumneata să devină un nazist perfect? întrebă Allenbee cu o voce plată, fără ca pe faţa lui să se vadă felul cum reacţionase la plan.

Willoughby râse uşor, se aşeză în spatele biroului şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Prima dată i-am luat un interviu Führerului, în 1927, zise el. Atunci nu reprezenta nimic, dar eu i-am simţit forţa. Apoi, după ce am citit *Mein Kampf,* am devenit adept al nazismului. Ani de zile am muncit pentru evrei, ani de zile am fost exploatat de ei. Imperiul e pe ducă, Allenbee. Ticălosul ăla de Eduard a fugit cu târfa aia americană. Canada s-a dus, se va duce şi India. E doar o chestiune de timp. Un imperiu va dispărea din cauza decăderii morale şi sociale şi pentru că e condus de nişte prostănaci fără curaj. Să mai continui?

Allenbee scutură încet din cap.

— Şi dumneata, Lady Penelope?

— A făcut ceva vreodată Anglia pentru mine? zise ea cu răceală.

— Şi care e acoperirea mea? întrebă el în timp ce îşi aprindea alt trabuc.

— Păi, dumneata şi Penelope sunteţi logodiţi, bătrâne, zise Willoughby, cu un zâmbet aproape răutăcios. Vom anunţa logodna la un cocteil pe care îl vom da cu două zile înainte de plecare, ca nimeni să n-aibă timp să controleze de unde vii, dacă îi interesează, ceea ce mă îndoiesc. Ne vom afla în vagonul particular al lui Andrew Gahagan. La tren vor fi ataşate douăsprezece vagoane particulare. Voi scrie primul articol despre viitoarea nuntă — despre mândria tatălui şi alte chestii din astea. Dacă cineva din presă începe să se intereseze mai atent de trecutul tău, va fi prea târziu. Ne vom afla în Georgia.

— Şi care e povestea noastră? o întrebă el pe Lady

Penelope.

— Te-am cunoscut în timpul ultimei noastre călătorii în Orient, zise ea. Ne-am îndrăgostit când ne aflam la Hong Kong şi ai venit după mine. E foarte romantic, nu?

— Or să te primească cu braţele deschise, zise Willoughby. Scriu întotdeauna poveşti drăguţe despre acest loc, aşa că mă răsfaţă. O să descoperi că oamenii foarte bogaţi sunt la fel de găunoşi ca şi ceilalţi, ba chiar mai mult.

— Mai spune-mi câte ceva despre plan. N-am nevoie de conferinţe despre natura umană.

— Bineînţeles. Insula e mică, are cel mult trei kilometri lăţime şi vreo opt kilometri în lungime. Vilele sunt grupate în jurul clădirii clubului. De la case până la locul unde este debarcaderul pentru iahturi sunt vreo nouăzeci de metri, adică destul de departe ca să ne putem aduce submarinul şi să luăm treizeci de persoane la bord.

— Am crezut că ai zis douăzeci şi şapte.

— În plus, vei fi dumneata, eu şi Penny. Noi va trebui să plecăm. Eu voi fi negociatorul.

— În regulă, zise Allenbee, uitându-se atent o clipă la harta mai mică. Deci, vor fi douăzeci şi şapte de milionari, cu neveste şi invitaţi, nu?

— De fapt, treizeci şi doi. Când am început planul, pe insulă veneau în mod regulat douăzeci şi şapte de familii şi invitaţii. De atunci, jucătorii s-au schimbat un pic.

— Şi vom lua douăzeci şi şapte dintre ei?

— Lista e aici, zise Willoughby. Noi hotărâm, dar cred că treizeci este maximum.

Douăzeci şi şapte luă lista şi o examină.

— Cât de mare e spaţiul unde sunt casele?

— Cu aproximaţie, distanţa dintre trei străzi dintr-un oraş. Dar în seara aceea, la ora şase şi jumătate fix, *toată lumea* va fi în sufragerie, pentru dineu. Este o masă importantă a anului şi, potrivit regulilor clubului, toată lumea trebuie să participe la dineu.

— Câţi vor fi în total la masă?

Willoughby răsfoi printre hârtiile dintr-un dosar şi scoase afară o foaie.

— Aceasta e lista cu toţi membrii clubului şi cu invitaţii lor.

Treizeci şi două de persoane, cu soţii, copii, dădace şi secretare, fac în total o sută doisprezece. În plus, vor mai fi treizeci şi trei de invitaţi. Asta înseamnă o sută patruzeci şi cinci de persoane la dineu.

— La optsprezece mese?

— Nu. Dădacele, secretarele şi copiii mai mici mănâncă în sufrageria pentru personal. Este aici, alături de sufrageria mare, zise Willoughby, arătând pe planuri o cameră mai mică. De fapt, sufrageria are douăsprezece mese cu câte opt locuri.

— Deci avem două camere de care trebuie să avem grijă.

— Dar care comunică între ele.

—

Paza?

— Doar paznici care patrulează noaptea. Au grijă să nu vină cineva pe insulă şi să fure ceva.

— Câţi?

— Trei.

— Personal?

Willoughby deschise un dosar, alese vreo şase foi de hârtie din care scoase afară una.

— Personal la bucătărie — şapte; chelneri — douăzeci.

— Douăzeci?

— Unul la două mese.

— Foarte mult, nu?

— Într-adevăr. Oamenii ăştia sunt obişnuiţi să facă totul în stil mare.

— Şi asta o să se schimbe, zise Allenbee, zâmbind.

Willoughby continuă:

— Bucătărie şi chelneri — douăzeci şi şapte; paznici — trei, operatori radio — doi, o telefonistă şi un mecanic care locuieşte pe insulă. Profesorii, fetele în casă, băieţii de mingi, personalul care face curăţenie pleacă pe continent, toţi cu o barcă, la ora şase.

— Asta înseamnă treizeci şi patru, fără a-i pune la socoteală pe bogătaşi.

— Exact.

— O sută patruzeci şi cinci plus treizeci şi patru fac o sută şaptezeci şi nouă de persoane.

— Da, dar tot ce ai de făcut este să anunţi submarinul că

nu sunt probleme şi să menţii ordinea până ajunge el acolo.

— Eşti cam naiv, zise Allenbee şi râse.

— Naiv? rosti Willoughby, simţindu-se insultat.

— Pe insula asta sunt aparate de radio şi telefoane. Trebuie scoase din funcţiune. Sunt trei oameni de pază. Trebuie anihilaţi. Vor fi cam o sută cincizeci de persoane în sufragerie, fără a-i socoti pe cei bolnavi sau care rămân acasă în seara aceea. Va trebui să ne ocupăm de o sută cincizeci de oameni până soseşte submarinul să ne ajute.

— Da... Nu prea mă pricep la...

— O să-ţi spun *eu* ce să facem, zise scurt şi răstit Allenbee. E operaţiunea mea şi o să procedăm cum cred eu de cuviinţă. Voi doi o să faceţi exact ce spun eu. E clar?

— Păi, de asta te-am ales, Swan. Dumneata...

— Am zis Allenbee, ce dracu'! Mă cheamă *Allenbee.* Swan nu mai există!

— Sigur, ai dreptate, se bâlbâi Willoughby. Mi-a scăpat, din greşeală. N-o să se mai repete.

— Ai grijă să nu se mai repete! Nu vreau ca toată treaba să se ducă de râpă din cauza unei boacăne prosteşti ca asta!

— Am spus că-mi pare rău. N-o să se mai întâmple.

— Deci, zise Allenbee, dându-se un pas înapoi din faţa hărţii şi privind-o atent, cu braţele încrucişate. Fără nici un ajutor, trebuie să asediem o insulă şi să ţinem ostatici aproape o sută cincizeci de oameni până vine submarinul.

— Nu putem să riscăm să mai antrenăm şi pe altcineva în planul nostru, zise Penelope. Chiar de la început, lucrul de care ne-am temut cel mai tare a fost să nu se scurgă pe undeva vreo informaţie. În momentul de faţă, doar şase persoane ştiu de acest plan: noi trei, Vierhaus, Hitler şi, acum, comandantul submarinului. Dacă mai antrenăm şi alţi oameni, şansele de a eşua cresc.

— Cum să eşuăm? zise brusc Allenbee. Asta n-o să se întâmple. Aştept de şase ani misiunea asta. O să omor pe oricine ar pune-o în pericol, pe oricine îmi stă în drum, inclusiv pe voi doi. E clar?

— Foarte clar, răspunse Lady Penelope.

— Îţi amintesc, domnule, zise Willoughby, că acesta a fost planul *meu.* Dacă n-aş fi fost eu, n-ai fi fost invitat pe insulă...

— Şi eu îţi voi aminti, domnule, că, dacă trebuie, voi ajunge pe insulă şi voi aduce la îndeplinire această misiune şi fără dumneata şi blestemata dumitale de invitaţie.

Allenbee continuă să se uite fix la materialele de pe masă şi la harta de pe perete.

— Voi opera două schimbări în plan. În planul *dumitale. În* primul rând, înainte de a pleca, vom omorî pe unul dintre milionarii noştri...

— Cee?!

— O să alegem pe unul dintre ei, important, dar nu cel mai important, şi o să-l omoram. În felul ăsta, ei or să înţeleagă că vorbim serios. În al doilea rând, îi vom împărţi pe aceşti oameni în două grupe şi îi ducem pe submarinele noastre. Apoi îl vom anunţa pe domnul Roosevelt că, de fiecare dată când englezii scufundă un submarin german, omoară doi milionari americani. Şi de fiecare dată când vor muri, îi vom informa. *Astea* vor fi regulile jocului, Sir Colin.

Se întoarse spre Penelope.

— Deci, cum facem cu inelul, draga mea?

Willoughby băgă mâna în buzunarul de la vestă, scoase o cutiuţă neagră şi o deschise. Pe o perniţă de catifea, licărea un diamant albastru, destul de mare.

— Ăsta cred că ar fi potrivit. Două carate, tăietură perfectă. E lucrat la Tiffany.

— Cât am dat pe el?

— Un fleac de treizeci de mii.

În sfârşit, zâmbi şi Allenbee.

Luă mâna Penelopei, îi strecură inelul pe deget, apoi o trase spre el şi o sărută brutal pe gură. În timp ce se despărţiră unul de celălalt, el zise, zâmbind:

— Pentru un viitor glorios împreună, draga mea.

# 50

Pe coasta de nord a insulei Jekyll, Allenbee şedea pe un trunchi de copac şi cerceta atent cu binoclul o zonă a insulei, ceva mai spre nord, la vreo opt sute de metri. Fusese o zi răcoroasă, dar plăcută. Apoi vântul începuse să bată dinspre sud-est şi aerul devenise mai rece. Buletinul meteo era încurajator. Dinspre nord-est se deplasa spre ei un front atmosferic, iar a doua zi avea să înceapă o furtună, ceea ce însemna o noapte fără lună şi cu ploaie, vreme tocmai bună pentru acţiunea lor.

El şi Penelope merseseră călare vreo trei kilometri spre capătul de nord al insulei. Acum, ea şedea la picioarele lui, pe nisip, cu o hartă întinsă în faţă. Pe hartă erau câteva însemnări, lucruri mărunte pe care Allenbee voia să le memoreze. Deşi trecerea prin strâmtoarea care despărţea insulele St. Simons şi Jekyll era treaba comandantului submarinului, Allenbee voia să controleze totul.

În ziua în care ajunseseră pe insulă, după masa de seară, bătrânul căpitan Horace Mackelwain, proprietarul unuia dintre iahturile care se opriseră în drum spre Palm Beach, să lase doi pasageri, le explicase particularităţile insulei, şi anume: canalul care trecea prin strâmtoarea dintre insule era adânc de vreo treizeci de metri şi, pe partea în care insula se învecina cu continentul, forma un golf larg, uşurând accesul unor iahturi cum era *Alva* al lui Vanderbilt şi *Corsair III* al lui J.P. Morgan; insula avea o poziţie perfectă, pentru că, fie şi pe timp de furtună, canalul era relativ calm şi se putea manevra uşor pe el; farul de pe insula St. Simons era un loc perfect de acostare când se intra în bazin.

Allenbee mută binoclul spre dreapta şi privi atent farul, apoi îl întoarse din nou spre golf.

— Ce facem cu staţia pazei de coastă? întrebă Penelope, uitându-se în locul respectiv, pe harta insulei St. Simons.

— E la vreo trei kilometri buni de coastă, răspunse Allenbee. Au o barcă de salvare mică, dar cred că în timpul furtunii o să iasă pe mare doar dacă e cineva în pericol.

Allenbee lăsă binoclul în jos şi se uită într-o doară la trecătoare, apoi zâmbi şi zise:

— E floare la ureche. Toată treaba n-o să ne ia mai mult de o oră şi, când o să înceapă furtuna, o să fim la jumătatea drumului spre Bahama.

Din momentul în care, cu două săptămâni în urmă, luase contact cu Willoughby şi Penelope, Allenbee fusese tot timpul nervos. Urmase cocteilul, la care trebuise să fie prezentat aristocraţiei, şi o săptămână întreagă de împachetat şi de aşteptare înainte de plecarea trenului. Dar, de îndată ce lungul tren particular părăsi gara Grand Central, Allenbee se relaxă. Nu îşi putea imagina un loc mai sigur pentru el decât vagonul particular Pullman al unui milionar care mergea în sud, la cel mai izolat loc privat de agrement din lume.

Călătoria fusese o revelaţie. În cursul acesteia, pătrunsese în lumea privilegiată a bogătaşilor, iar ceea ce văzuse întrecea orice închipuire. Vagoanele particulare Pullman te uimeau prin felul cum fuseseră concepute. Fiecare centimetru pătrat fusese folosit la maximum. Într-un vagon lung de douăzeci de metri, încăpeau un salonaş, o bucătărie, o sufragerie, două săli de recepţie, un dormitor şi trei toalete. Fiecare vagon era unic în felul său. Toate aveau candelabre, abajururi, sfeşnice şi geamuri lucrate la Tiffany, lămpi cu gaz în stil retro, făcute de comandă la Pintsch, ca şi ventilatoare electrice, având în vedere că fumul şi zgura de la locomotivă făceau să fie periculoasă şi neplăcută deschiderea geamurilor. Cele douăsprezece vagoane particulare ale trenului se distingeau toate printr-un lux exorbitant.

Aleenbee profitase de călătoria cu trenul, pentru a se familiariza cu victimele sale bogate. După-amiezile sau seara, după cină, stătea cu ei, în timp ce aceştia îşi beau whisky-ul lor irlandez Jameson’s, scotch-ul Old Crow sau John Dewar-Extra Special, îşi fumau trabucurile Overland, care mai de care mai vanitos şi fiecare căutând să pară mai grozav decât ceilalţi.

Conversaţiile erau dominate de politica de izolaţionism dusă de SUA şi de sursele de profit. Se vorbea despre războiul iminent şi despre necesitatea ca America să nu intre în război. Pentru Allenbee, devenise repede evident că cei mai

mulţi dintre aceşti oameni voiau ca ţara lor să rămână neutră. Allenbee asculta, studiindu-i pe aceşti oameni care erau stăpânii industriei şi ai finanţelor Americii. Aprovizionând ambele tabere beligerante, fără a se implica în războaiele care se dezlănţuiseră atât în China, cât şi în Europa, se puteau face averi, şi încă averi mari.

În ultima seară, fuseseră oaspeţii lui Grant Peabody, un industriaş din Massachusetts care fabrica rulmenţi şi care avea cea mai luxoasă sufragerie din tren. Tavanul era din oglindă, iar tapetul, o stofă de culoare stacojie, era prins cu baghete din lemn exotic. Avea un candelabru de cristal, aplice aurite, sfeşnice de aur şi mobilă stil Ludovic al XIV-lea. La fiecare staţie, erau aduse flori proaspete. Mâncarea era o desfătare pentru cunoscători — stridii de diferite feluri sau supă de broască ţestoasă, vânat, fazan sau somon la grătar, câteva feluri de legume, şampanie Heidsieck Brut and G.H. Mumm, ca şi nenumărate feluri de fructe proaspete.

Tot timpul cât durase masa, Allenbee se gândise în tihnă cum acest milionar răsfăţat, căruia îi plăcea luxul, va suporta pericolul, căldura, lipsa de confort, mirosurile, spaţiul îngust şi mâncarea râncedă de pe submarin.

În fiecare noapte, în timpul călătoriei, care durase cinci zile, Allenbee — acum *era* Allenbee şi intrase imediat în pielea noului personaj — Penelope şi Sir Colin se adunau în sala de recepţie a lui Willoughby, pentru a discuta despre fiecare milionar în parte şi a revizui lista celor douăzeci şi şapte de oameni pe care urmau să-i răpească.

Acum, în timp ce şedea pe mal, se gândea cu plăcere la misiunea lui, la faptul că ştia că soarta celor mai bogaţi oameni din America se afla, pur şi simplu, în mâna lui.

Pe neaşteptate, Penelope se scutură, ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Ţi s-a făcut frig? o întrebă Allenbee.

— Mă gândeam la submarin, zise ea, scuturând din cap. Mă înspăimântă.

— Nu-ţi face griji. Leiger este cel mai bun dintre toţi comandanţii de *Unterseeboot.*

— Sufăr câteodată de claustrofobie.

— Mâine seară să nu mai ai probleme din astea, îi spuse el

răstit.

De când sosiseră, cu trei zile în urmă, el şi Penelope se aflaseră în centrul atenţiei celor de pe insulă. Rătăceau prin mica aşezare, braţ la braţ, ca nişte adevăraţi îndrăgostiţi, zâmbitori, prietenoşi, şoptindu-şi unul altuia la ureche, cum fac îndrăgostiţii, numai că s-ar fi putut spune cu greu că ceea ce-şi şopteau ei erau vorbe de iubire. Allenbee observase fiecare aspect al vieţii de pe această insulă izolată, revizuind fiecare fază a operaţiunii lor, pentru a fi conformă cu realitatea locului, starea de lucruri şi timpul.

Localizaseră camera unde era staţia de radio, centrala telefonică, camera unde se ţineau armele şi unde cele mai multe puşti de vânătoare erau păstrate în dulapuri de sticlă încuiate. Studiară accesul la debarcader, distanţele de la un loc la altul şi obiceiurile oamenilor. În noaptea dinainte, observaseră ce rută străbăteau noaptea cei trei paznici care erau neînarmaţi. Allenbee se aplecă deasupra hărţii şi se uită atent. Parcurseseră diferite distanţe de la un loc la altul. Docul pentru iahturi, care acum era gol, era la vreo două sute de metri de sufrageria clubului. Camera unde era staţia radio era în spatele clubului, la vreo nouăzeci de metri, alături de sălile de tenis. Paznicii stăteau cea mai mare parte a timpului la debarcader şi, la interval de o oră, făceau câte un rond pe lângă vile, apartamentele Sans Souci şi clădirile clubului.

El avea să-şi înceapă acţiunea după şase şi treizeci, când toată lumea era în sufragerie. Trebuia să-i anihileze pe cei trei paznici şi pe operatorul radio, să scoată din funcţiune staţia radio şi centrala telefonică şi să se întoarcă în jurul orei şapte şi treizeci de minute, când se presupunea că va acosta submarinul, pentru a-i sechestra pe cei din sufragerie. Atunci îi va ţine pe toţi la respect cu ajutorul unei arme până când oamenii de pe submarin vor debarca, pentru a-l ajuta să-i ducă pe ostatici la bord. Nu putea să conteze deloc pe Willoughby sau pe femeie. Ei trebuia doar să aducă, exact la ora şapte şi treizeci, bucătarii, copiii şi servitorii în sufrageria principală.

Se uită la ceas. La ora zece, operatorul urma să închidă staţia de radio. El trebuia să intre acolo şi să transmită prin radio, pentru submarin, următorul mesaj:

„Unu, şapte... fantoma a înviat.”

Decodificat, însemna: „U-17, totul pregătit pentru mâine ora nouăsprezece şi treizeci”.

La ora unu noaptea, Vanessa şi Keegan pregăteau în bucătăria acestuia umplutura pentru curcanul tradiţional, care se mănâncă de Ziua Recunoştinţei. El stătea aplecat deasupra unui fund de lemn, tăind mărunt o ţelină. Vanessa era aşezată în spatele lui şi îi masa spinarea cu picioarele. Îi invitaseră la masă pe Marilyn, pe soţul acesteia şi pe Dryman, care se hotărâse să-şi petreacă concediul de dinaintea trecerii în rezervă în camera de oaspeţi a lui Keegan. „A trebuit să renunţ la avionul meu, dar nu trebuie să renunţ încă la bar şi la Rolls-Royce”, zisese el.

— Eşti sigur că nu poţi să amâni treaba asta până mâine-dimineaţă? îl întrebă Vanessa.

— E o reţetă veche de familie. Trebuie să stea la dospit toată noaptea, răspunse el, băgându-şi mâinile în compoziţia pe care o pregătise şi începând să o frământe. Îţi promit că masa pe care o voi pregăti mâine o să facă pe bucătarul de pe Jekyll să pară spălător de vase. O să fii bucuroasă că ai rămas aici.

— Sunt bucuroasă de pe acum că am rămas, zise ea, înconjurându-i umerii cu braţele.

— E o vreme grozavă de stat la căldurică, spuse el, ridicându-şi mâinile pline de cocă. Se întoarse şi o sărută. Eşti sigură că nu ţi-e dor de vremurile de altădată?

— Anul ăsta sunt treizeci şi opt sau treizeci şi nouă, plus invitaţii. O să fie ca la grădina zoologică.

— Aş fi arătat grozav în pantaloni bufanţi şi jucând golf, zise Keegan.

— Ai fi putut să flirtezi cu doamnele, spuse Vanessa, privindu-l ştrengăreşte.

— Da, sigur.

— Este una care ţi-ar fi atras atenţia, Lady Penelope Traynor.

— Ce-nvârteşte taică-său, livrează aur?

— E ziarist. Ea-l însoţeşte peste tot. Dacă n-ar fi atât de bătrân, l-aş bănui de incest.

— Uneori eşti cam perversă, Vannie.

— Ştiu, zise ea râzând. Oricum, n-ai avea şanse, pentru că şi-a găsit un amorez. Se numeşte John Ward Allenbee al Treilea, zise ea, arcuindu-şi sprâncenele şi privindu-l cu dispreţ prefăcut pe Keegan.

— Nici mai mult, nici mai puţin decât al Treilea.

— Formează o pereche nemaipomenită. Cred că s-au împrietenit de plictiseală. După cocteilul de aseară, m-am vindecat de astfel de petreceri. A fost îngrozitor de plictisitor.

— Credeam că sunt prieteni vechi de-ai voştri.

— Ea e... În sfârşit, nu e o prietenă *veche.* Ea şi tatăl ei vin pe insulă de ani de zile. De obicei, sunt invitaţii lui Grant Peabody. Toată lumea îl răsfaţă pe bătrânul Willoughby pentru articolele pe care le scrie la rubrica din ziar. Dar ea e o bucăţică bună, deşi e foarte rece.

— Cum îl cheamă pe bătrân?

— Willoughby. Sir Colin Willoughby.

Keegan se duse la chiuvetă şi-şi spălă aluatul de pe mâini.

— Păi, îi cunosc, zise el. I-am întâlnit, o dată, Dumnezeule, trebuie să fi fost prin vara lui 1934. Cred că la cursele de cai de la Longchamp. Soţul ei a fost militar... ba nu, pilot de încercare. A murit.

— Exact. E văduvă. Oricum, nu mai e ca altădată.

— Altădată? Tu de-abia ai împlinit treizeci de ani, draga mea. Cât de mult poate să fie de-atunci?

— Ştii ce vreau să spun. Gaşca veche era nostimă. Ţi-ar fi plăcut şi ţie. De la şase la şaisprezece ani a fost frumos. Ne duceam să petrecem Ziua Recunoştinţei şi ne întorceam la Paşte. Aveam acolo o şcoală mică, numai a noastră, profesorii noştri. Nimeni nu se grăbea. Toţi erau prietenoşi şi se înţelegeau. Se mai dondăneau câteodată, prosteşte. Mi-amintesc că, o dată, unchiul Billy şi Vincent s-au certat groaznic, pentru că Vincent îşi lăsase iahtul în faţa casei lui Vanderbilt şi îi strica vederea. Prostii din astea.

— Ştii, Vannie, uit mereu cât de groaznic de bogată eşti.

— Uite cine vorbeşte!

— Ei, eu vorbesc de oameni foarte bogaţi. Familiile Astor, Vanderbilt, tipii ăia care se bucură de tot ce-i mai bun pe lume. Şi babacul tău e unu' dintre ăştia. Câţi tipi din ăştia

bogaţi erau în „vechea gaşcă”, cum spui tu?

— Stai să văd. Era Cornelius Lee, domnul Morgan...

— J.P. Morgan?

— Junior, zise ea, dând din cap.

— Isuse Hristoase, n-a fost pe-acolo şi regele Midas?

— Nu, răspunse ea, râzând, dar au fost Goodyear, Ed Gould, junior, Charlie Maurice, Rockefeller-ii, Jim Hill...

— Plus parveniţii ăştia cu titluri nobiliare, Lady Penelope şi cum naiba îl cheamă pe ăsta al Treilea.

— Cu greu ai putea să spui că sunt parveniţi, dragul meu. Willoughby are titlu de cavaler, Kee.

— Ei, pe naiba, jumătate din instalatorii din Anglia au titlu de cavaler, zise Keegan.

— Ce le-aş reproşa eu este că amândurora le place să se laude cu personalităţile pe care le cunosc, iar noul logodnic nu e cu nimic mai prejos.

— Adevărat? Pe cine s-a lăudat că cunoaşte?

— Pe prinţul de Wales.

— Te referi la Eduard care a abdicat?

— Da.

— Ce poate să urmărească cineva care se laudă că-l cunoaşte pe fostul rege al Angliei?

— Îi admiram bricheta şi, ca din întâmplare, el ne-a spus că era un dar primit de la prinţ.

— Ce fel de brichete dăruieşte prinţul Eduard? întrebă Keegan, băgându-şi din nou mâinile în aluat.

— Păi de aur, cum e şi normal.

— Şi altceva. Aş vrea să ştiu, în eventualitatea în care îi fac lui Eddie vreun serviciu.

— Cred că era Dunhill, zise Vannie. Da, exact. Dunhill. Cu un cap de lup pe capac. Era într-adevăr foarte...

Keegan n-o mai auzea. Inima îi bătea prea tare.

— Ascultă, zise el, vizibil emoţionat. Tipul cu bricheta n-are trei cicatrice pe un obraz?

— Trei cicatrice? zise Vannie, care rămăsese mult timp cu ochii ţintă, încercând să şi-l amintească. Avea barbă, zise ea. Nu pot să spun, Kee. Ce ţi-a venit?

— Hristoase! Câte persoane făceau parte din gaşca veche despre care vorbeai şi care obişnuiau să se ducă la Jekyll,

Vannie? Poţi să-ţi aminteşti exact?

— Exact? Stai să văd. Era unchiul Joe şi...

— Dumnezeule, doar n-o să te apuci acum să-i numeri pe toţi.

Ea închise ochii, numărând în gând figurile şi îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Stai puţin, doar o clipă. Uf, douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase, bătrânul Crane, omul cu toaleta, cum îi spuneam noi. În vila lui, la băi, toate accesoriile erau din aur.

— Erau douăzeci şi şapte?

— După câte îmi amintesc...

Pe Keegan nu-l interesa de fapt răspunsul. Mintea lui alerga acum. „Douăzeci şi şapte de milionari, se gândi el. Pe o insulă îndepărtată în largul coastei Georgiei."

— Dumnezeule, asta e! strigă el. Asta *trebuie* să fie. Mai spune încă o dată cum îl cheamă.

— Pe cine?

— Pe ăla care se însoară... zise el, apoi se opri din nou. Dumnezeule, el şi ei trebuie să fie amestecaţi. Ei trebuie să fi pus la cale totul. Ei sunt legătura!

— Kee...

— Dumnezeule, probabil că a fost ideea lui Willoughby.

— Francis, despre ce *vorbeşti?*

— *Douăzeci şi şapte dintre cei mai bogaţi oameni din America,* zise el cu voce tare. *Dumnezeule, asta să fie?*

El nu se mai gândea la numele lor, făcea asociaţii: oţelul, căile ferate, şantierele navale, presa, bursa de valori, petrolul, automobilele, cărbunele, băncile, proprietăţile mobiliare. Dacă se gândea bine, erau toţi acolo.

Douăzeci şi şapte dintre cei mai bogaţi şi puternici oameni din Statele Unite. Oameni care controlau aproape fiecare domeniu al afacerilor şi activităţilor bancare din ţară. Izolaţi pe o insulă lată de trei kilometri şi lungă de opt kilometri.

Douăzeci şi şapte!

*Douăzeci şi şapte* de milionari! *Siebenundzwanzig* avea de gând să determine America să rămână neutră şi cum să o facă mai bine decât răpindu-i pe aceşti douăzeci şi şapte de oameni şi ţinându-i ostatici pe insula aceea!

„Dar... nu se poate. Nu se poate. Un singur om nu poate

să ţină o insulă întreagă în captivitate. E o prostie, se gândi el. Doar dacă nu cumva avea de gând să-i scoată de pe insulă...”

Căută un atlas şi găsi Brunswick, în Georgia. Pe hartă, insula era doar un punct. Timp de treizeci de minute, Keegan vorbi la telefon, dar era ora unu noaptea înaintea unei sărbători şi nu putea să-l scoale pe Smith. În cele din urmă, renunţă.

Nimeni altcineva nu l-ar fi crezut şi n-avea legitimaţie. N-avea decât o singură soluţie.

Dryman adormise de cincisprezece minute când Keegan dădu buzna în camera lui, urmat de Vanessa. Într-o mână ţinea o ceaşcă cu cafea şi în cealaltă două aspirine.

— Ei, Asule, sunt eu, Keegan. Trezeşte-te!

Dryman era dus de pe lumea asta. Nici măcar nu mormăi. Keegan îl scutură cu putere.

— Dryman, strigă el, deşteptarea!

— Îî, îngână pilotul, fără să deschidă ochii.

— Ţi-am adus cafeaua la pat, zise Vanessa cu drăgălăşenie.

Dryman se întoarse şi întredeschise un ochi.

— Cât e ceasu’?

— E târziu, zise Keegan. Ia aspirinele astea cu cafea. O să te simţi mai bine.

— Pleacă de-aici. E sărbătoare.

— Ascultă-mă, trezeşte-te, Asule!

— Da, da, mormăi el.

— Te-ai trezit?

— M-am.

— Asule, ştiu ce înseamnă Douăzeci şi şapte. Ştiu cine e, unde e şi ce are de gând să facă.

Ochii, până atunci înceţoşaţi de somn, ai lui Dryman, începură să lucească. Căscă gura la Keegan.

— Eşti pilit?

— Ai auzit bine, prietene. E pe insula Jekyll, în largul coastei Georgiei, îşi zice John Ward Allenbee al Treilea.

— Da? Şi ce are de gând să facă?

— Vrea să ia ostatici douăzeci şi şapte dintre cei mai

bogaţi oameni din America.

— Sfinte Hristoase, Kee. Astea sunt prostii. E unu şi jumătate dimineaţa şi tu faci glume proaste.

— N-am fost niciodată mai serios decât acum. Ţii minte că ţi-am spus că Vannie a fost invitată să meargă în excursie de Ziua Recunoştinţei cu un grup de tipi bogaţi?

— Da.

— Ei bine, nu sunt *doar* nişte tipi bogaţi. Ei deţin controlul asupra şantierelor navale, căilor ferate, petrolului... Dumnezeule, dacă şi când o să intrăm în război, aceşti oameni or să conducă maşina noastră de luptă. Şi ei se află cu toţii pe o insulă, în largul coastelor Georgiei. Gândeşte-te la asta, Asule. Se află în mijlocul oceanului, neprotejaţi, iar amicul nostru Douăzeci şi şapte este exact în mijlocul lor.

— Cum ai aflat că...

— Ascultă, căpitane, nu pot să dau de Smith. Toţi oamenii care m-ar putea ajuta sunt plecaţi, fiind sărbătoare. Dacă le-aş spune ăstora de la FBI, mi-ar râde în nas. Dacă sun, nici n-or să vrea să vorbească cu mine. Trebuie să ne ducem cu avionul acolo.

— Kee, dă-o naibii. S-a terminat totul. Am fost scoşi din joc. Nici măcar nu mai ai legitimaţie. N-ai decât povestea asta ridicolă. Sunt în concediu, iar peste o lună voi fi civil. *Şi n-avem avion!* Uiţi că a trebuit să o dau pe Dalila înapoi la aviaţie?

— Bea-ţi cafeaua, prietene. Nu trebuie să-ţi pierzi niciodată speranţa. Ne aşteaptă o călătorie.

— Sunt o mie şase sute de kilometri până acolo.

— Cam o mie două sute, în linie dreaptă.

— Şi ce-o să facem, o să sărim de pe acoperiş şi o să dăm din mâini?

— Ne trebuie un avion.

— Unde o să găsim un avion de Ziua Recunoştinţei? Şi-apoi, cine o să ne împrumute nouă un avion? Nu ştiu pe nimeni care *împrumută* avioane.

— Hai, gândeşte-te, trebuie să ştii pe *cineva*, Asule!

Oraşul Farmingdale, situat nu prea departe de Jericho Turnpike, era ceva mai mult decât o intersecţie din Long

Island. Dryman apucă pe un drum desfundat care ducea spre un hangar. Aşezat în mijlocul unei ferme fără hotare clare, acesta era o construcţie în formă de semicerc, din lemn care se cojise şi tablă ondulată, pe care se vedeau, din loc în loc, pete mari de rugină. Cum iarna nu era departe, pe ogoare nu se mai vedeau decât coceni de porumb şi vrejuri de roşii uscate, ceea ce făcea ca locul să pară şi mai dezolant. Mâneca de vânt, un cot zdrenţuit din mătase de paraşută, fâlfâia leneşă în aerul cald al dimineţii.

Printre ogoare, fusese curăţată şi netezită o fâşie îngustă de teren.

— Asta-i pista, zise Dryman cu dispreţ.

— De cât timp îl cunoşti pe acest tip? întrebă Keegan.

— Am zburat împreună un timp. A luat o dată acoperişul de la clubul ofiţerilor din Panama City şi a fost lăsat la sol pentru totdeauna. Când şi-a terminat perioada de serviciu în Panama, şi-a dat demisia.

— Nu sunt şi piloţi sănătoşi la minte în aviaţia noastră, Asule?

— Am auzit că a fost unu' la Westover Field, dar a fost doar un zvon.

Barney Garrison aştepta în biroul hangarului, înghesuit între o sobă cu petrol şi ceva care pe vremuri fusese un birou. Arboră un zâmbet fermecător când Dryman şi Keegan intrară în încăpere.

— Ticălosule, n-am crezut c-o să te mai văd vreodată.

— Cum merge, Buclă? zise Dryman, îmbrăţişându-l cu putere pe fostul său coechipier, care era un bărbat slab, pistruiat şi cu pielea arsă de soare, şi prezentându-l lui Keegan.

— Nu mă plâng. Fac puţină agricultură, mai împrăştii insecticide, mă descurc. Mai bine decât să înghit o grămadă de mizerii de la vreun prăpădit de ofiţer terestru. Mă mir că te mai joci de-a soldăţelul.

— Sunt în concediu. După asta, trec în rezervă, iar imediat după Crăciun, plec în China.

— O să zbori cu Chennault?

Dryman încuviinţă din cap.

— Ar trebui să te gândeşti şi tu la treaba asta, Buclă. Se

plăteşte grozav. Au avioane P-40. O să fie distracţie mare.

Garrison scoase un fel de sforăit şi scutură din cap.

— Pe dracu', am crezut că ţi-a mai trecut nebunia. Ce naiba să caut în China? O gaşcă de tâmpiţi. Vino încoa', să-i aruncăm o privire bătrânei doamne.

Se îndreptă spre o uşă care dădea în hangar şi şterse cu mâneca geamul murdar până făcu un cerc ceva mai curat.

— Uite-o, zise el mândru.

„Bătrâna doamnă" era un biplan P.T.-17 monomotor, vopsit în albastru şi galben. Carlinga dublă avea un acoperiş artizanal. Părea o rablă veche, din Primul Război Mondial. Keegan se uita prin geamul cu dungi de murdărie şi nu zicea nimic, de parcă l-ar fi lovit ceva în cap.

— Aveţi noroc. Am scos rezervoarele pentru împrăştiat insecticide şi le-am curăţat. Tocmai am verificat motorul. Am pus bobine noi. E gata de plecare.

— Ce e în stare?

— Aş zice că, dacă ai noroc de un vânt prielnic, poate prinde vreo două sute cincizeci de kilometri.

Dryman se întoarse cu o mutră sumbră spre Keegan.

— Asta înseamnă şase ore într-o carlingă în care trage din toate părţile, fără încălzire, la o temperatură de zece grade.

— Sus, cred că trebuie să fie sub zero grade, interveni Garrison.

— Radio?

— Ioc, n-am folosit niciodată.

— Instalaţie de intercomunicaţii?

— E un tubuleţ prin care poţi să strigi. Funcţionează bine. Unde ziceaţi că vă duceţi?

— Brunswick, în Georgia.

— Unde dracu-i asta? zise el, trăgând un sertar de la biroul al cărui fund se desprinse şi o mulţime de hărţi de toate felurile, mototolite şi cu pete de ulei pe ele, se împrăştiară în toate părţile pe podea.

— Undeva la sud, în apropiere de Florida, zise Dryman.

Garrison se aşeză în genunchi şi începu să caute printre hărţi, reuşind în cele din urmă să găsească suficiente bucăţi pentru a reconstitui zona.

— Aici e, zise el. Fir-aş al naibii, au acolo o pistă mică. Iar

în drum e o bază navală.

— Nu putem să trecem peste baza navală fără să anunţăm prin radio, zise Dryman. Or să creadă că sunt atacaţi.

— Cu *ăla?* zise Keegan, arătând spre biplan.

— Cum e vremea acolo?

— Până vom ajunge în apropiere de Carolina de Sud, o să fie frumos. Apoi, sau înaintea noastră, sau imediat după noi, o să fie ploaie însoţită de vânt puternic. Furtuna se apropie de coastă. Dacă e să le dăm crezare celor de la biroul meteo.

— Păi, zise Garrison foarte serios, uneori o nimeresc bine. Cum e plafonul?

— Trei sute de metri şi trei kilometri vizibilitate.

— Nu-i rău.

— Mai bine decât am avut în Colorado, zise Keegan.

— Nu vreau să vorbesc despre Colorado. Dacă Dumnezeu nu punea trecătoarea aia unde a pus-o, am fi făcut parte din peisaj acum. Se opri o clipă şi scutură din cap. Isuse Hristoase, Kee, nu putem să ne ducem nicăieri pe vreme bună?

— Cu vântul cum stăm?

— Dacă furtuna nu-şi schimbă direcţia, între treizeci şi patruzeci de kilometri pe oră.

Garrison, care mesteca o scobitoare, rămase câteva clipe pe gânduri, apoi se apropie mai mult de Dryman.

— Ascultă! Pentru rabla asta n-o să primesc de la asigurări nici cât să-mi cumpăr un cauciuc dezumflat. Eşti sigur că tipu' ăsta iese la bătaie cu ceva parale, adică dacă i se întâmplă ceva avionului meu?

— O să-ţi cumpăr unul nou, zise Keegan.

— Poate s-o facă, confirmă Dryman, dând din cap.

— Dacă spui tu, Asule, e în regulă, zise Garrison, deşi după glas părea cam sceptic.

Se mai uită încă o dată la hărţi şi, ridicând din umeri, zise, ezitând:

— S-ar putea să reuşiţi.

# 51

Când se opriră la Hampton, în Virginia, să facă plinul, Dryman se interesă de starea vremii. Furtuna se înteţise şi se îndrepta spre coastă. Cape Fear, care se afla pe ţărmul Carolinei de Nord, anunţa cer înnorat şi ploi intermitente. Biroul meteo prevedea că furtuna avea să se abată asupra coastei de vest a Georgiei cam la vremea când ar fi ajuns ei acolo.

— E furtună mare şi acum uraganul se îndreaptă spre coastă, zise Dryman, uitându-se pe hartă. Dacă avem noroc, ajungem după ce trece uraganul.

— Şi dacă n-avem? întrebă Keegan în timp ce se urcau în biplanul vechi şi şubred.

— Atunci o să dăm ortu’ popii, zise Dryman, mormăind.

Leiger privi prin ocularul periscopului, învârtindu-l încet şi plimbându-l de-a lungul liniei ţărmului, unde se vedeau numai pini şi sălcii. Altceva nimic.

— E un ţinut frumos, zise el, fără să se adreseze cuiva în mod special. Se pare că e cald. Nu e ca acasă. Şi e o vegetaţie luxuriantă... Copacii ajung până în mare. Ştii la ce mă gândeam? Mă gândeam că ar fi drăguţ să-mi aduc soţia la iarbă verde aici. La şase mii de kilometri depărtare. Se întoarse spre mecanicul-şef. Priveşte puţin.

Acesta se uită, apoi zise:

— Parcă e o pădure care creşte direct pe plajă. O fi mereu aşa verde?

— Nu ştiu, zise Leiger care se întoarse spre navigator. Fritz, care e poziţia noastră, în kilometri?

— Patruzeci de kilometri sud de insula Jekyll, domnule.

Leiger luă periscopul şi-l plimbă pe linia orizontului. Vântul începea să bată cu putere şi se înnora. La babord, la vreo doi kilometri depărtare, se vedeau două vase de pescuit care se legănau pe marea agitată. Mai departe, în larg, văzu la tribord un petrolier. Semăna cu o pisică neagră şi grasă. Era încărcat cu petrol şi ieşea în larg. Direcţia Anglia.

— Distanţa? ceru el.

— Patru mii de metri.

„O ţintă uşoară”, se gândi Leiger, dar ordinele primite îi interziceau să se angajeze în vreo luptă navală sau să scufunde vase inamice. Înjură în sinea lui, apoi se uită la ceas. Era două şi douăzeci. Mai avea vreo cinci ore până să ajungă la poziţia ordonată.

— Secund, adu nava sus, la cincisprezece metri, şi cu toată viteza înainte. Nu scăpa din ochi periscopul. Dacă vezi avioane, te laşi la şaptezeci de metri. La adâncimea asta şi în marea asta, nu dau de noi.

— Da, domnule.

— O să avem timp să ne şi odihnim când ajungem la gura canalului, zise Leiger.

Allenbee stătea în camera lui, revăzând lista pe care o făcuse. Hotărâse că, în momentul când vor pleca, o să moară un om, şi acela avea să fie Grant Peabody. Pentru sistemul nervos al americanilor va fi un şoc puternic, dar eficace.

O să înceapă exact la şase şi treizeci, urmând să se întoarcă la şapte şi douăzeci şi cinci. Dacă submarinul ajungea la timp, în cinci minute trebuia să pună capăt isteriei care avea să se producă inevitabil în sufragerie. Dacă nu va putea să-i stăpânească, îl va ucide imediat pe Peabody. Asta avea să-i ajute pe ceilalţi să-şi revină.

În corpul lui, adrenalina începuse să acţioneze. Îşi frecă mâinile şi zâmbi în sinea lui. Trei ore şi va fi în drum spre casă, cu cel mai preţios dar pe care cineva l-ar fi putut oferi vreodată Führerului.

Uraganul părea în faţa lor un zid negru care le bara drumul. Nori negri, de ploaie, foarte sus, se ridicau tulburi până la şase mii de metri, vârfurile lor în vârtej indu-se şi încolăcindu-se mereu, asemenea fumului care iese dintr-un coş. Fulgerele brăzdau norii ameninţători, năpustindu-se spre pământ, prin cerul măturat de ploaie. În timp ce se apropiau de acest uragan, vedeau cum vântul începuse să izbească în copaci, culcându-i la pământ.

Keegan se uita pe harta pe care o ţinea pe genunchi. El făcea pe ofiţerul navigator şi-i raporta lui Dryman prin tubul

acustic. Trecuseră peste insula Ossabaw şi se apropiau de St. Catherines, de unde mai aveau încă vreo cincizeci de kilometri până la destinaţie. Nu era mult, dar avea să fie al naibii de greu. Vântul începuse să izbească în micul avion, iar ploaia lovea cu putere în baldachinul improvizat deasupra carlingilor.

Dryman împinse manşa înainte, se lăsă în picaj la două mii şase sute de metri ca să zboare sub nori. Trebuia să facă manevre complicate pentru a-şi menţine direcţia. Făcuseră plinul la Charleston, aşa că nu erau îngrijoraţi în privinţa combustibilului. Apăsă pe regulator până la limită, ca să-şi păstreze viteza. Făcură sforţări să reziste curenţilor de aer foarte puternici, trecură de vârful insulei St. Catherines când, pe neaşteptate, fură împinşi de uragan spre continent.

— În viaţa mea, am zburat de multe ori pe o vreme împuţită, dar e prima dată când zbor cu un zmeu de hârtie pe furtună, strigă Dryman prin tub.

— Am încredere desăvârşită în tine, nu ţi-or fi zis degeaba As, răspunse Keegan.

— De azi înainte, or să poată s-o facă şi mai abitir.

— Nu uita că sunt cu tine tot timpul.

— Nemaipomenit!

Vântul lovea micul avion, de parcă ar fi fost o frunză într-un tunel aerodinamic. La început, Dryman lăsă avionul să se legene odată cu curenţii de aer, apoi furtuna deveni îngrozitor de puternică. Vântul puternic, care împingea norii, se abătu în jos pe neaşteptate şi izbi avionul, împingându-l spre pământ. Dryman se luptă cu manetele. Reuşi să redreseze avionul şi să-l scoată din picajul în care fusese aruncat pe neaşteptate, îl coborî la o mie şase sute de metri, dar aparatul se clătina şi se legăna pe cer, aproape scăpat de sub control.

Apoi, abia perceptibil, prin vijelia care urla, Dryman auzi un zgomot de ruptură. Uitându-se afară, văzu că pânza de pe aripi începea să se desprindă, împinsă înapoi de vântul puternic. Lonjeroanele vibrau. O ancoră se rupse, pocnind cu zgomot şi izbind în fuzelaj.

— Hristoase! Kee! Se rupe avionul! strigă Dryman în tub. Caută un loc curat pe care să ne lăsăm.

În timp ce vorbea, se desfăcu încă o ancoră. Unul din

lonjeroane începu să se desprindă de aripă. De pe faţa aripii, pânza se ridica, fâlfâind cu putere în bătaia curenţilor de aer. Keegan căută cu disperare, prin vânt şi ceaţă, un loc pe care să aterizeze. Se aflau deasupra şoselei de coastă, o fâşie asfaltată cu două benzi de circulaţie, iar pe acostamentele înguste, pomii se înghesuiau unul într-altul. Drumul era gol. Doar un camion mic îşi croia cu greu drum prin furtună, luminile farurilor pierzându-se în ploaia care izbea cu putere. Spre răsărit era o zonă pustie, de mlaştină, apoi urma oceanul.

— Cred că avem o problemă! strigă Dryman.

Avionul se clătină şi se lăsă brusc pe o aripă, pierzându-şi direcţia, motorul începu să urle în timp ce aluneca spre pământ. În jurul lor, trăsnea şi fulgera. În timp ce Dryman căuta să redreseze avionul, unul din lonjeroane se rupse şi fu luat de vânt. Aripa, care se ţinea doar într-un singur lonjeron şi două ancore, vibra îngrozitor. De pe aripi, pânza se desfăcea tot mai mult. Zburau aproape la nivelul vârfurilor copacilor, lăsându-se în voia vijeliei, când cupola carlingii se cutremură şi cedă. Keegan se ghemui în timp ce aceasta se transformă în cioburi de sticlă şi aşchii de lemn care fură luate de vânt.

— Trebuie să-l pun jos! strigă Dryman.

— Unde?! întrebă Keegan.

— La capătul mlaştinii! răspunse Dryman, tot strigând. Strânge-ţi centura şi ţine-te bine, suntem pe punctul să pierdem şi o aripă.

Keegan îşi strânse centura atât de tare, încât îi intra în carnea de la picioare. Se prinse cu braţele de panoul de control, în timp ce Dryman încerca să îndrepte avionul, care se bălăbănea, dincolo de copaci, în direcţia terenului mlăştinos plat.

Roţile avionului sfârtecară vârfurile copacilor şi abia se mai ţineau. Avionul se aplecă cu botul în jos şi, în acest moment, aripa superioară se răsuci şi se desprinse şi, odată cu ea, plesniră şi lonjeroanele şi ancorele, iar cele două aripi se despărţiră. Cu un efort supraomenesc, Dryman trase de manşă înapoi, încercând să redreseze prăpăditul de avion.

Cu roţile bălăbănindu-i-se, avionul alunecă printre

ierburile înalte din mlaştină. Roţile se desprinseră şi botul avionului se afundă în mlaştina bătută de vânt. Aripile din dreapta se desprinseră şi ele, iar rezervorul de benzină, aşezat pe aripa superioară, lângă carlingă, se crăpă. Peste avion începură să curgă şuvoaie de apă, de noroi şi benzină în clipa în care acesta se dădu peste cap, se rupse în două şi se opri.

Năucit, dar fără nici o rană, Keegan se uită la pământul noroios din jurul lui. Se prinse de o latură a avionului, îşi desfăcu centura şi ieşi afară din carlingă, intrând până la glezne în apa mocirloasă şi neagră. În jurul lor, trăsnea şi fulgera. Motorul, desprins în momentul căderii, se ridică la suprafaţa apei, făcu explozie, scoţând un zgomot asurzitor, apoi luă foc.

— Asule! ţipă Keegan prin vijelia îngrozitoare, în timp ce înainta cu greu prin nămol, spre partea din faţă a avionului.

Dryman atârna cu capul şi braţele în jos. Unul din picioare îi era prins între pedalele de control. Keegan îl ridică puţin cu umărul, se întinse şi îi desfăcu centura. Cei doi bărbaţi căzură în mlaştină în timp ce flăcările înaintau lacome pe fuzelajul umed, îndreptându-se spre rezervorul de benzină.

Keegan îl apucă pe Dryman de subsuori şi-l târî prin apă, luptându-se cu vântul care sufla din faţă, în timp ce flăcările care se încolăceau şi se întindeau pe burta avionului avariat ajunseră la rezervor şi acesta explodă.

Keegan îl împinse pe Dryman în nămol şi se aruncă peste el în clipa în care avionul se făcu praf din cauza exploziei.

În jurul lor se împrăştiară o mulţime de bucăţi de lemn şi aşchii. O minge de foc se ridică, învolburată de ploaia şi vântul care băteau cu putere, apoi se stinse la fel de repede cum se aprinsese.

Keegan îl răsuci pe Dryman, îl aşeză cu greu pe genunchii lui şi îi luă capul în braţe. Dryman avea pe frunte o rană adâncă, iar unul din picioare era întors într-o poziţie cam bizară.

— Ei, Asule! strigă el.

Dryman mormăi ceva şi se uită cu ochii întredeschişi în sus, prin ploaie, spre Keegan.

— Suntem vii? zise el cu limba împleticită.

— Cam aşa ceva.

— Ce-i cu avionul lui Buclă?

— Lasă asta acum.

Dryman zâmbi, apoi se cutremură de durere.

— Grozavă aterizare, mormăi el. Am scăpat uşor.

Prin vuietul furtunii, Keegan auzi duduitul unui motor, apoi văzu nişte faruri. Un camion înaintă cu greu pe un drum plin de noroi şi se opri la marginea smârcului. Şoferul deschise una din uşi, se aplecă afară în ploaie şi strigă:

— Trăieşte cineva?

— Da, dar avem nevoie de ajutor, răspunse Keegan, strigând la rândul său, după care se ridică şi îl puse şi pe Dryman în poziţie verticală, rezemat într-un singur picior.

Merseră împreună, cu mare greutate, până la camion.

— Dumnezeule, ce nenorocire, zise şoferul, uitându-se la ce mai rămăsese din avionul PT-17 al lui Garrison.

Dispensarul era o clădire din cărămidă, cu un singur nivel. Avea două birouri, un laborator, două săli de consultaţie, o sala de aşteptare, două saloane de reanimare, cu camere de baie alături. Keegan intră într-una din băi să se spele, în timp ce medicul, un bărbat mic de statură, vesel, pe nume Ben, se ocupa de Dryman. Keegan se privi în oglindă. Hainele îi erau ude şi murdare de noroi. Pantalonii i se rupseseră în genunchi, iar pe un umăr se murdărise de sângele lui Dryman. Cu excepţia unor zgârieturi, nu era rănit. Încercă să-şi cureţe hainele cu un prosop şi să le pună puţin în ordine înainte de a se duce înapoi în sala de aşteptare. Şoferul camionului care-i adusese plecase, dar în sală era un bărbat înalt şi costeliv, de vreo douăzeci şi opt-treizeci de ani, care trăgea nervos dintr-o ţigară.

Când Keegan se întoarse în sala de aşteptare, acesta îşi ridică privirea spre el şi îl întrebă:

— Sunteţi rănit?

— Nu, nu am nimic.

— Până acum n-am auzit ca cineva să fi scăpat în urma unui accident de avion.

— Am avut un pilot bun.

— Cel de acolo? întrebă el, arătând cu degetul mare spre

sala de consultaţii.

Keegan dădu din cap.

— Ce face?

— Nu ştiu.

— Bătrânul Ben e doctor bun. O să se facă bine. Mă cheamă Tommy Smoot. Nevastă-mea tocmai a născut un băieţel. Eram aici cu ea când aţi venit.

— Felicitări, zise Keegan, strângându-i mâna. Mă cheamă Frank.

— Unde vă duceţi?

— La Brunswick. De fapt, spre insula Jekyll. Ştii locul?

— Sigur. Lucrez la debarcaderul de-acolo.

— Cunoşti pe cineva care are o barcă? Am nevoie să plec spre insula aceea.

— Acum? Noaptea?

— Cât mai repede posibil.

— Cum aveţi de gând să ajungeţi la Brunswick?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Nu cred că e vreun taxi pe-aici, pe undeva.

Smoot începu să râdă.

— Taxi? Cred că cei mai mulţi oameni de pe-aici nici măcar *n-au auzit* de taxi. De ce vă duceţi la Jekyll?

— Am o întâlnire foarte importantă.

Smoot se gândi o clipă, apoi zise:

— Ploaia a mai slăbit puţin, dar vine altă furtună. Ştiţi ce? Doctorul vrea ca nevastă-mea să-şi petreacă noaptea aici. Dacă e cu adevărat important, o să vă duc eu la Brunswick.

— Domnule Smoot, te asigur că e deosebit de important.

— S-a făcut atunci. Ne ia o jumătate de oră ca să ajungem acolo. Cât despre barcă, trebuie să mă mai gândesc.

Doctorul Galloway veni în sala de consultaţii, ştergându-se pe mâini cu un prosop în dungi. Era un om cu un glas şi purtări plăcute.

— Sunteţi norocoşi, domnule, zise el cu glas blând. Fiind sărbătoare, dispensarul era închis, dar băieţelul lui Lucy Ann nu putea să aştepte până mâine.

— Nici nu pot să vă spun cât de recunoscător vă sunt.

— De ce? Sunt bucuros că am fost aici, domnule Keegan.

— În general, am avut noroc, zise Keegan. S-a întâmplat

să ne vadă camionul în timp ce cădeam. L-am avut pe Dryman, care a îndreptat avionul spre o mlaştină, altfel am fi dat ortu' popii. Ce face?

— Are o gleznă ruptă. Două coaste rupte. Contuzii. Coastele nu au străpuns nimic. Sunt simple fracturi. L-am pus în ghips destul de bine. Un timp o să aibă dureri.

— Pot să vorbesc cu el?

— Da, domnule, dar i-am dat un sedativ, o să adoarmă repede. Ar fi bine să vă grăbiţi.

Keegan intră în micul salon de reanimare. Dryman era întins sub un cearşaf alb şi avea capul bandajat.

— Asule, mă auzi? întrebă Keegan, aplecându-se peste el.

Dryman încercă să deschidă ochii şi, aproape adormit, mormăi ceva.

— Sunt eu, Keegan, mă auzi?

— De ce să nu te aud? Eşti în China?

— Nu, suntem în Darien, în Georgia, zise Keegan, râzând.

— Darien? Unde-i asta?

— La vreo douăzeci de kilometri de Brunswick. Trebuie să mă duc acolo. O să fie totul în regulă cu tine, amice. Nu te necăji. Mă întorc când termin treaba.

Dryman făcea eforturi disperate să se dezmeticească.

— Mă simt grozav, Kee.

— Da, doctorul ţi-a dat puţin curaj.

— Ce-i cu avionul? L-am pierdut?

— Tu ai fost nemaipomenit, avionul nu.

Dryman făcu o strâmbătură şi zise:

— Fir-ar să fie... Săracu... Buclă...

— Nu te necăji din cauza avionului, bine? O să-i luăm unul nou. Nu vreau să te necăjeşti.

Dryman închise un ochi şi încercă să privească cu celălalt.

— Ce am? întrebă el, vorbind tot mai greu.

— Un picior rupt, una pereche coaste rupte, dar o să fie bine. Mă întorc până te trezeşti.

— N-or să mă îngroape?

— Doar peste cadavrul meu.

Dryman zâmbi şi se uită ameţit la Keegan.

— Nu zi aşa.

Râseră amândoi.

— Trebuie să plec acum, amice, zise Keegan. Dormi. Când te trezeşti, o să fiu aici.

— Kee... grijă... da? Ai grijă să nu...

— Sigur.

— Îmi pare rău, mai zise el, după care adormi.

Ploaia începuse să izbească cu putere în Chevy-ul cu două uşi al lui Smoot când ajunseră la marginea oraşului Brunswick. Singura lumină provenea de la faruri care se reflectau pe caldarâmul pietruit. Keegan se uită la ceas. Era şapte fără un sfert.

— Singurul om pe care îl ştiu eu destul de nebun ca să vă ducă la Jekyll pe o vreme ca asta şi noaptea e Tully Moyes, zise Smoot. E pescuitor de creveţi şi locuieşte în mlaştină. Dar s-ar putea ca drumul să fie acoperit de apă.

— Du-mă cât poţi de aproape de casa lui şi arată-mi unde e, zise Keegan, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote, trase afară trei hârtii de câte o sută de dolari şi le împături, păstrându-le în mână. În lumina albăstruie a unui fulger, văzu în faţa lui, cât putea cuprinde cu ochii, o mlaştină. În dreapta, la marginea golfului, o casă cu un etaj părea că pluteşte pe apă. În spatele ei, de partea cealaltă a strâmtorii, stătea, ascunsă în întuneric, insula Jekyll.

Era momentul fluxului şi apa începuse să acopere drumul îngust de ţară care ducea spre casă. Maşina începu să derapeze.

— Lasă-mă aici, Tommy. Pot să merg pe jos restul drumului. Nu vreau să te împotmoleşti în mlaştină tocmai acum, când ţi s-a născut un copil. N-am cuvinte să-ţi mulţumesc.

— Ospitalitate sudistă, Frank. Dumnezeu a fost bun cu mine în seara asta, acum nu fac decât să-i mulţumesc.

Dădură mâna şi Keegan vârî în palma lui Smoot bancnotele.

Tânărul se uită la bani şi scuturâ din cap, în semn că nu-i vrea.

— Tommy, crede-mă, ai făcut mult bine pentru o mulţime de oameni. Să fie pentru copil, de la mine. Mulţumesc.

Trânti uşa maşinii şi apucă pe drumul care ducea spre

casa lui Moyes, înotând prin apă şi noroi. Aceasta era un fel de magazie din lemn, cu mai multe încăperi, şi era aşezată la marginea golfului. Ajungeai la ea mergând pe un trotuar de lemn, care pornea de la capătul drumului şi ducea la un pridvor ce înconjura parterul. De balustrada acestuia atârnau capcane pentru raci, plase de pescuit şi colaci de frânghie groasă. Keegan bătu la uşă, care fu deschisă imediat de un bărbat înalt şi uscăţiv, cu pielea tăbăcită de vânt şi ploaie, cu barbă căruntă şi păr rar. Se holbă, pur şi simplu, la Keegan care arăta ca un şobolan mort în ploaie.

— Domnul Moyes? zise Keegan. Mă numesc Frank Keegan. Sunt de la Serviciul de Informaţii al SUA. Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Moyes îl măsură mai întâi din cap până în picioare, apoi zise:

— Vino înăuntru, domnule Keegan. Eşti într-un hal fără hal. Ai vreo legitimaţie?

— Domnule Moyes, tot ce am este cea mai nebunească poveste pe care ai auzit-o în viaţa dumitale. Şi vreau să te rog să-mi faci un serviciu al dracului de greu.

# 52

Râzând din toată inima, Moyes aduse în camera de zi o sticlă cu rachiu şi puse pe masă două pahare mari de apă pe care le umplu.

— Ai făcut atâta drum până aici pe furtuna asta, bălăcindu-te prin noroi, ca să-mi spui basmul ăsta cu cocoşu' roşu, zise, râzând în continuare. Ridică paharul ca să toasteze. Pentru curaj, domnule, cu care sigur sunteţi înzestrat din plin.

Camera de zi era un talmeş-balmeş de fotografii vechi, unelte de pescuit, mobile desperecheate şi tot felul de nimicuri. Mai erau şi câteva fotografii ale unui băiat la diferite vârste, ultima cu tocă şi robă, după cât se părea la festivitatea de absolvire. Mai erau şi câteva fotografii ale unei femei cu o privire dârză ce părea că trecuse prin multe. Nu se observa însă ca vreunul din ei să locuiască în casă.

Afară, furtuna se pornise din nou, învolburând apa golfului. Ploaia izbea duruind în ferestre şi pereţi.

— Domnule Moyes...

— Spune-mi Tully.

— Tully, ştiu că povestea mea pare fantastică, dar crede-mă, e adevărată. Am venit aici pentru că Tom Smoot a spus că eşti destul de trăsnit ca să mă duci pe insula Jekyll.

— Pe furtuna asta?

— Exact acum.

— Nu vorbeşti serios.

— Mai serios decât acum n-am fost niciodată în viaţa mea. Dacă nu vrei, poţi să suni pe cineva care poate?

— Nu, zise bărbatul uscăţiv, scărpinându-se în barbă.

— De ce?

— Telefoanele nu merg. Nu mai funcţionează de câteva ore. Chiar dacă aş vrea, nu pot să sun pe nimeni. În plus, dacă ar fi să sun pe cineva, asta ar fi paza de coastă. Nu te-ar crede, în cel mai bun caz ar râde de mine. Nu, domnule, nu putem să sunăm pe nimeni şi nici nu poţi să te întorci în oraş. Sunt peste trei kilometri şi acum apa ajunge deja până la

genunchi.

— Tully, am de gând să mă duc pe insula aceea, chiar dacă trebuie să înot până acolo.

— Uite ce-i, domnule Keegan. Mi-am pregătit şi eu o cină pentru Ziua Recunoştinţei. Eu şi Chelsea...

Arătă spre un câine Labrador negru care stătea încovrigat lângă foc. Acesta îi privi blând pe amândoi, fornăi şi se culcă din nou.

— Tully, du-mă pe insulă şi eu o să te iau la New York şi o să-ţi cumpăr curcanul cel mai bine pregătit pe care l-ai mâncat vreodată.

— Eu mănânc scrumbii de mare, domnule... Mai spune o dată, cum ai zis că te cheamă?

— Frank. Frank Keegan.

— Frank, eu nu mănânc nimic care are fulgi şi zboară.

— Bine, atunci orice altceva. Dumnezeule, o să-ţi cumpăr provizii de scrumbii de mare pentru un an. Uite, poftim, zise el scoţând din buzunar portofelul şi, numărând zece bancnote de o sută de dolari, le trânti pe măsuţa joasă.

— Ţi se pare destul de serios?

Moyes numără bancnotele, răsfirându-le cu degetul arătător, fără să le ia de pe masă.

— Sunt o mie de dolari!

— Exact.

— Vrei să spui că-mi oferi o mie de dolari să te duc acolo? întrebă el, arătând cu degetul mare în direcţia insulei Jekyll.

Keegan dădu din cap.

— Trebuie că vă plăteşte destul de bine statul pe voi, băieţi, zise el, trăgând încă o duşcă de rachiu, după care aruncă un buştean pe foc.

— Ştii, băiatul meu a murit într-o noapte ca asta, jucându-se în strâmtoare de-a lupta cu odgonul. Copiii au început să se certe, fiecare zicând că barca lui e mai tare. S-au hotărât să lege două bărci spate la spate şi apoi să vadă care poate să o tragă pe cealaltă.

Se duse la fereastră şi, aplecându-se în afară, privi printr-un telescop de bronz, pe care-l îndreptă spre Jekyll, şi aşteptă să fulgere ca să se lumineze golful.

— Să fie aproape patru ani de atunci. În seara când au

absolvit liceul, el şi prietenul lui, Jimmy Wertz, au băut câteva pahare de bere şi au început să se laude şi au pariat pe bărci, spuse el, continuând să se uite prin telescop. Valurile erau de vreo juma' de metru, aprecie el. Nu erau mari. Vântul bătea probabil cu o viteză de douăzeci şi cinci de noduri. Valurile erau cam ca acum, de vreo juma' de metru. Jimmy a tras sub barca lui pupa bărcii lui Ray. Barca s-a umplut cu apă la pupa şi s-a scufundat. Ray a fost blocat în cabină. Două zile mai târziu, a fost găsit pe plaja King's Way. Barca e şi acum acolo, la vreo treizeci de metri de gura canalului. Se duse înapoi la masă şi dădu pe gât restul de rachiu pe care-l mai avea în pahar.

— Nevastă-mea a murit anul trecut. Nu şi-a mai revenit niciodată după noaptea aia. Nu mai putea să bage o înghiţitură în gură. Un fel de epuizare. Cred că a murit, de fapt, de inimă rea. Eram căsătoriţi de douăzeci şi şase de ani.

— Îmi pare rău, zise Keegan. Ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva pe care-l iubeşti. Logodnica mea a fost trimisă de nazişti într-un lagăr de concentrare. A murit acolo.

Moyes nu răspunse, dar se întunecă la faţă. Îl privi lung peste masă pe Keegan.

— Am aflat de acest spion nazist, Douăzeci şi şapte, de la fratele ei. El este şeful mişcării de rezistenţă din Germania. La început, nimeni nu m-a crezut. Au zis că sunt nebun, aşa cum ai crezut şi dumneata. Dar eu am ştiut că el nu m-ar fi minţit.

Apoi îi povesti cum îl descoperiseră pe Fred Dempsey şi, ulterior, pe Trexler în Colorado, şi descrise scena de la casa familiei ucise.

— Hai să judecăm în felul următor, domnule Moyes, şi o să-ţi dai seama dacă spun sau nu adevărul. Ce moment mai bun decât ăsta ai putea să găseşti, ca să răpeşti aceşti oameni? E sărbătoare. Totul e închis. Mai întuneric nu ar putea să fie. Şi acest individ e pe insulă de sâmbătă sau de duminică.

— De luni de dimineaţă. I-am văzut când au traversat.

— Bine, de luni de dimineaţă. Problema e că n-o să aştepte toată iarna să-i răpească. Trebuie să o facă repede, iar el e acolo deja de patru zile, zise Keegan, terminând de băut ce avea în pahar.

Moyes îl privi lung o vreme, fără să scoată o vorbă, apoi îi mai turnă în pahar o porţie de rachiu tare.

— Mulţumesc, zise Keegan, am băut destul.

— Bea-l, c-o să ai nevoie. Nu e mai mult de un kilometru jumate până acolo, da' o să ne mureze şi-o să fie al naibii de greu.

— Vrei să spui că eşti de acord?

— Ştii ceva despre cum se conduce o barcă?

— Nu prea.

— Ştii cum vine stânga la tribord?

— Asta, da.

— Orice-ai zice, făcu Moyes, luând cele zece bancnote, n-a fost o masă ca de Ziua Recunoştinţei. Nu mai vorbim c-o să fie ceva mai uşor decât pescuitul de creveţi şi-al dracului de rentabil.

În sufrageria clubului, femeile soseau în rochii de seară, iar bărbaţii în smochinguri şi fracuri. Urma să fie o masă festivă şi, cu toată furtuna, oamenii erau bine dispuşi.

— Face parte din traiul pe o insulă, zise glumind Grant Peabody în timp ce alergau prin ploaie să se adăpostească sub acoperişul verandei încăpătoare care se întindea de jur-împrejurul clubului.

Ascuns în întuneric, într-un pâlc de copaci, Douăzeci şi şapte îi privea. La picioarele lui zăcea, cu inima străpunsă de pumnalul SS, unul dintre paznici. Un alt paznic plutea în golfuleţ, cu faţa în jos şi cu beregata tăiată. Un al treilea paznic îşi făcea rondul. Mergea zgribulit din cauza furtunii şi trecea pe la fiecare vilă, înjurând vremea proastă. Îi era foame şi aştepta masa. Paznicilor urma să li se servească masa abia după ce terminau ceilalţi. În cele din urmă, intră o clipă în baraca unde era instalată staţia radio.

La un moment dat, când fulgeră, el şi operatorul radio văzură un bărbat care se uita înăuntru prin geamul udat de ploaie şi care apoi intră înăuntru.

— Ne-aţi speriat, domnule, zise paznicul. Parcă eraţi o stafie când v-aţi uitat pe geam.

Omul care-şi zicea Allenbee zâmbi şi spuse:

— Păi *sunt* o stafie, la care râseră toţi trei.

— Aşteptaţi un mesaj? întrebă operatorul radio, fără să ridice privirea. Să vă spun drept, domnule, se recepţionează foarte prost şi...

Aşezat în spatele acestuia, Douăzeci şi şapte se aplecă peste el, îşi puse palma uneia dintre mâini sub bărbia lui, iar cealaltă pe vârful capului şi îi suci gâtul. Luat de-a dreptul prin surprindere, paznicul rămase cu gura căscată la Allenbee în timp ce acesta dădu drumul capului operatorului care căzu pe masă.

Braţul lui Allenbee se mişcă scurt în sus şi împlântă pumnalul în cavitatea toracică a paznicului, spintecându-i pieptul. Capul acestuia căzu în faţă, pe umărul lui Allenbee care se scutură. Paznicul se prăbuşi mort la picioarele lui.

Allenbee demontă instalaţia radio, alergă repede prin curtea clubului, spre încăperea unde era centrala telefonică. Nu era nimeni acolo, telefoanele nemaifuncţionând de câteva ore. Ca să fie sigur, tăie totuşi toate firele, se întoarse din nou în încăpere şi-şi controlă încărcătorul de la pistol şi de la revolverul de calibru 38. Se uită la ceas. Era şapte şi douăzeci. Cronometrase la perfecţie. Fugi repede înapoi, la club, şi privi pe fereastră. Tocmai atunci, personalul de la bucătărie şi fetele în casă se îndreptau spre sufragerie. Lady Penelope intra cu un tort, pe care lumânările erau aprinse. Ea se duse spre capul mesei. Allenbee ocoli sufrageria şi intră şi el printr-una din uşile mari, situate pe una din laturile camerei.

Comesenii îl priviră uimiţi. Era ud până la piele, iar părul îi atârna în şuviţe pe frunte. Arăta chiar ca o fantomă.

— Dumnezeule, ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă Peabody.

Allenbee scoase pistolul şi trase un foc în tavan. O grămadă de bucăţele de tencuială căzură şi se adunară pe podea, la picioarele lui. Lumea începu să strige. Bărbaţii se uitau aproape şocaţi la Allenbee.

— Nu vorbeşte nimeni! porunci Allenbee, dar în încăpere lumea continua să strige.

Ridică mâna în care ţinea pistolul, ţinti candelabrul cel mai mare şi trase. Abajururile din cristal se făcură ţăndări. Gloanţele rupseră cârligul de care era prins candelabrul uriaş, care căzu, făcându-se praf pe masă.

— Am spus să nu vorbiţi! porunci Allenbee.

În încăpere se aşternu tăcerea.

— Ia, ascultă, îi zise Peabody, unde crezi că te trezeşti?

Allenbee îi aruncă o privire feroce şi îşi îndreptă pistolul spre pieptul lui.

— Stai jos, Peabody, sau te omor pe loc, zise Allenbee, cu un ton din care oricine putea să-şi dea seama că nu glumea.

Căpitanul Leiger ţinea submarinul la zece metri, în timp ce vârful conic al turelei era sub luciul apei. Privea farul St. Simons cum se învârtea uşor, aruncându-şi braţul lung şi luminos peste canalul întunecat şi bătut de ploaie. Submarinul se deplasă încet şi ocoli pe la nord-est insula Jekyll, pătrunzând în canalul adânc.

Căpitanul roti periscopul şi-l fixă pe linia întunecată a malului insulei, stabilind distanţa. Se gândise să ţină direcţia vest şi să rămână la cinci sute de metri faţă de linia ţărmului, până când atingea extremitatea de nord-est a insulei, apoi să iasă la suprafaţă şi să intre în golfuleţ. Debarcaderul pentru iahturi era la câţiva metri sud de promontoriu.

Deoarece nu trebuia să se apropie de insulă, Leiger nu putea să controleze golful şi strâmtoarea. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut-o pe *Dolly D,* vasul de pescuit, lung de vreo doisprezece metri, al lui Tully Moyes.

La bordul lui *Dolly D,* Keegan băgă cartuşe în puşca automată de vânătoare, cu două ţevi, a lui Moyes, apoi îşi controlă pistolul său de calibrul 45. Mai avea două încărcătoare pe care le puse în buzunarul de la haină.

— Ai de gând să-l omori, Frank? îl întrebă Moyes.

— Nu cred că am altă ieşire. Nu e genul de om care se predă.

— Ţi-ai făcut vreun plan?

— Nu. Trebuie să ajung pe insulă şi sper din suflet să pot să-l iau prin surprindere.

În timp ce depăşeau extremitatea de nord-vest a insulei, un fulger lumină tot golfuleţul. În lumina lui albă, orbitoare, Moyes văzu, la vreo cincizeci de metri babord, cum apa unduia în direcţia inversă a valurilor ridicate de vânt. Îşi

încordă privirea, scrutând întunericul. Fulgeră din nou şi iar se făcu lumină. Acum, undele deveniseră valuri, apoi, pe neaşteptate, turela conică a submarinului U-17 străpunse suprafaţa apei.

— Dumnezeule mare! strigă Moyes, un blestemat de submarin la vreo optzeci de metri babord.

Keegan scrută apele învolburate. În timp ce fulgerele luminau cerul, văzu turela cenuşie ieşind din apă şi străpungând valurile mici. Mai încolo era insula Jekyll şi debarcaderul pentru iahturi.

— Nu ne-a văzut încă! strigă Keegan.

— Se îndreaptă spre docul insulei Jekyll, strigă Moyes.

Botul submarinului străpunse suprafaţa apei. Monstrul lung, semănând cu un ţipar, se îndrepta spre micul golf, în direcţia docului. *Dolly D* o luă direct spre el. Nu mai exista cale de întoarcere. Dacă încercau să fugă, submarinul ar fi tras în ei şi i-ar fi făcut praf. Dar dacă tancurile de balast din spatele submarinului era încă pline, se gândi Moyes, puteau să-l tamponeze.

Dacă reuşeau să-l lovească în turelă, puteau să-l răstoarne şi, dacă chepengul era încă deschis, submarinul ar fi fost inundat şi s-ar fi scufundat. Intrarea în doc avea doisprezece metri adâncime şi vasul lui greu avea să treacă peste el.

Moyes se hotărî pe loc. Împinse manetele înainte.

— Am să-l tamponez pe ticălos! îi strigă el lui Keegan prin vântul care vuia. Ţin-te bine.

Moyes aprinse reflectorul în timp ce chepengul se deschidea, iar doi marinari germani se căţărară pe punte. Uimiţi, ei se întoarseră şi văzură cum ochiul luminos, poziţionat în jos spre ei, se apropia repede. Primul om alergă spre mitraliera din faţa turelei. Keegan îşi fixă binoclul pe umbra cenuşie şi văzu o faţă apărând din turelă. Omul purta o şapcă albă. El se întoarse imediat spre barca lui Moyes, cu ochii măriţi din cauza surprizei. Părea că dă ordine echipajului de la mitralieră. Keegan mută focarul binoclului spre punte, în timp ce doi tunari scoteau o prelată de pe tunul de punte şi-l încărcau. Keegan o luă la fugă pe puntea alunecoasă, fixă puşca automată pe balustradă şi trase două focuri. Primul foc

muşcă puntea la vreun pas în spatele marinarului german. În timp ce apuca chiulasa tunului, al doilea glonţ îl lovi în piept. Îşi aruncă braţele peste cap şi căzu pe spate, alunecând peste bord. Cel de-al doilea marinar apucă tunul, îl roti şi trase o salvă în cabină.

Ferestrele explodară. O mulţime de cioburi şi bucăţi de lemn de la ramă căzură în jurul lui Moyes. Acesta îşi încolăci braţele în roata cârmei bărcii, ca să o ţină fixă, dar, o clipă mai târziu, o altă rafală străbătu mica cabină, lovindu-l în umăr. Gemu, dar nu era un geamăt de durere, ci de furie, un fel de provocare la luptă.

Prin ploaia care cădea oblic, Leiger nu văzu decât lumina fantomatică aţintită asupra lui.

Un alt fulger spintecă din nou cerul, aruncându-şi săgeţile de foc printre arborii aflaţi de-a lungul ţărmului. La lumina fulgerului, căpitanul văzu cum vasul de pescuit greu îşi croia drum prin valuri, la cincisprezece metri de el. Erau aproape de debarcader, dar căpitanul îşi dădu seama că n-o să ajungă niciodată acolo.

Înainte ca el să reuşească să se lase în jos în turelă, *Dolly D* izbi submarinul, care se înclină când ambarcaţiunea grea de lemn lovi turela. Leiger încercă să apuce chepengul, dar nu reuşi să ajungă la el şi fu aruncat cu capul în jos prin spaţiul îngust, ajungând în camera de comandă de dedesubt, în timp ce prova bărcii grele de lemn trecu frecându-se de turelă. Carena de oţel pătrunse în coca de lemn a bărcii spărgând-o. Dar submarinul era deja lovit de moarte. În urma coliziunii, de-a lungul turelei apăruse o crăpătură, iar submarinul se învârtea, înclinat pe o parte. Căpitanul căzuse cu spatele pe podeaua submarinului, în timp ce acesta se legăna puternic. Sirena de avarie urla. Oamenii urlau. Apa mării pătrundea prin două tambuchiuri deschise şi prin spărtura făcută în turelă. Singurul tunar care rămăsese pe puntea submarinului se rostogoli la un capăt al acestuia şi fu aruncat în apa golfului.

Resturi de tot felul de obiecte zburau vâjâind prin aer. Niturile pocniră. Hărţi, lanterne şi tot ce nu fusese legat fu aruncat afară. Luminile pâlpâiau. În acest timp, căpitanul năucit simţi şuvoiul de apă rece care pătrunsese prin

tambuchiul deschis. Submarinul se învârtea întruna. Din lămpile sparte săriră scântei, o mulţime de scântei. Siguranţele electrice săriră. Submarinul se scufundă în întuneric — era ca un mormânt plin de vaietele oamenilor şi de vuietul apei care năvălea vijelioasă prin cele două tambuchiuri deschise.

Barca se hurducă în clipa în care trecu peste turelă, pe care o rupse, aruncând-o în apele golfuleţului şi apoi în picioarele debarcaderului, a cărui lemnărie trosni şi se zgâlţâi când barca şi submarinul se izbiră de el. Keegan fu aruncat într-un stâlp. Auzi cum scheletul bărcii trosnea şi vibra. Barca se ridică deasupra apei, trecu peste submarin, apoi se izbi şi eşuă pe cheiul deja stricat. Greutatea bărcii şi apa care năvălea în submarin împinseră la fund, în nămol, peştele de oţel rănit de moarte.

În interiorul submarinului, domnea haosul. Echipajul dezorientat se mişca greu, în mijlocul beznei şi panicii, în timp ce peştele uriaş se răsturnă şi turela se înfipse în fundul mâlos al mării. Oamenii încercau disperaţi să găsească şi să închidă uşile ermetice, dar nu făceau decât să bâjbâie sau erau, pur şi simplu, măturaţi de şuvoaiele de apă care năvăleau în submarin. În cabina de comandă, căpitanul se zvârcolea nebuneşte, ţinându-se cu mâna de piciorul unei mese. În clipa în care nava se răsturnă, scăpă din mână piciorul mesei şi fu luat şi purtat ca o frunză printre obiectele care pluteau la întâmplare, târând cu el alţi membri ai echipajului în timp ce era împins spre pupa navei condamnate.

Strigătele oamenilor din echipaj se stinseră încet, unul după altul, acoperite de mugetul monstrului marin care se lăsa în noroi, la zece metri sub nivelul mării. Keegan se ridică în picioare şi se întoarse aproape împleticindu-se în cabina principală a bărcii.

Tully Moyes stătea prăbuşit peste cârmă, cu braţele vârâte încă printre spiţele acesteia, cu picioarele frânte de la gleznă în jos. Gemu şi căzu pe spate pe puntea cabinei distruse.

Keegan se năpusti spre el şi atunci văzu gaura făcută de

glonţ în umărul lui Moyes şi o tăietură deasupra unuia din ochi, dar pescarul de creveţi îi făcu semn să plece.

— Vezi-ţi de treabă, Keegan, n-am dat încă ortu' popii.

Keegan scoase pistolul Webley de la centura lui Moyes şi-l vârî în propria lui centură. Ţinând într-o mână puşca cu două ţevi şi în cealaltă pistolul, alergă în partea din faţă a vasului şi sări pe lemnăria umedă a debarcaderului avariat. Înaintă anevoie printre scândurile rupte, apoi picioarele i se înfundară în malul acoperit de noroi. Deodată, văzu ceva mişcându-se în stânga lui, se ascunse în spatele unui copac, îşi încordă privirea şi, când cerul fu luminat de un fulger, îl văzu pe tunar, căţărându-se pe mal printre ierburile din mlaştină.

Furtuna era în toi. Neamţul se târî până ajunse la mal, apoi se ridică în picioare şi începu să alerge.

— Stai! ţipă Keegan, dar strigătul său de avertisment fu acoperit de vuietul vântului.

Începu să alerge şi el. Alerga paralel cu neamţul, strecurându-se printre copaci. Amândoi aveau aceeaşi ţintă: clădirea înaltă a clubului.

În sufragerie era haos. Cuprins de panică, cu ochii ieşiţi din orbite de spaimă, Willoughby se uita afară printr-una din ferestre. În lumina puternică a unui fulger, văzu mai întâi submarinul, apoi lumina albă a proiectorului şi, în cele din urmă, auzi zgomotul produs de ciocnirea celor două vase.

— Dumnezeule, strigă el, submarinul a fost lovit!

— Gura! porunci Douăzeci şi şapte în momentul în care oamenii aflaţi în sufragerie începură să se îndrepte către uşă.

Se întoarse spre ei, îndreptă arma spre Grant Peabody şi mârâi:

— Fiecare să rămână pe loc sau îl omor în această clipă pe Peabody.

Oamenii se opriră o clipă, apoi Peabody strigă:

— N-o să poţi să ne omori pe toţi!

— Nu, dar dacă cineva mai face un pas, vei fi primul care moare, zise el, apoi se întoarse la fereastră şi privi afară.

Prin vijelie văzu pe cineva care alerga spre sufragerie. În spatele lui era prova vasului de pescuit, înfiptă strâmb în debarcader. Nu se vedea nici urmă de submarin.

Keegan îl fugărea prin ploaie şi vânt pe marinarul neamţ, dar acesta ajunse primul la club, căţărându-se pe verandă şi năpustindu-se printr-una din uşile mari, larg deschise. Keegan era la vreo douăzeci de paşi în spatele lui.

În clipa în care marinarul intră pe uşă împleticindu-se, Douăzeci şi şapte se învârti pe călcâie şi trase două focuri, împuşcându-l în piept. Abia după ce omul căzu secerat pe podea, actorul de odinioară pricepu ce făcuse. În încăpere izbucniră ţipete de spaimă. Douăzeci şi şapte se întoarse repede şi privi prin uşa deschisă. Timp de o secundă, la lumina unui fulger, îl văzu pe Keegan, zgribulit din cauza ploii, cum ridică braţul şi auzi zgomotul împuşcăturii. Glonţul atinse uşor obrazul lui Douăzeci şi şapte şi îi smulse lobul urechii. În timp ce se retrăgea din cadrul uşii, trase câteva focuri în direcţia siluetei plouate. Dar Keegan dispăruse deja în întuneric.

Complet năucit, Willoughby se uită înmărmurit la marinarul mort.

— Dumnezeule! Ai omorât pe unul de-ai noştri!

— Prostule! S-a terminat cu submarinul!

— Nu se poate, nu-i adevărat! strigă englezul, pornind spre uşa deschisă pe care o mişca vântul.

Urlând ca o fiară, Allenbee trase o rafală în Willoughby.

Gloanţele străpunseră pieptul bătrânului, care se prăbuşi peste o masă cu farfurii, pahare şi mâncare şi rămase acolo, cu braţele întinse şi cu picioarele atârnând.

În sufragerie izbucni un vacarm îngrozitor. Cuprinşi de panică, oamenii se năpustiră ţipând către uşile care dădeau spre interior. Douăzeci şi şapte îşi dădu seama că nu mai era stăpân pe situaţie. Cineva care-l urmărea era afară şi, în încăperea puternic luminată, era o ţintă perfectă. Puse mâna pe un scaun, îl aruncă într-un geam şi sări afară.

O clipă mai târziu, se năpusti în încăpere, ud din cap până-n picioare, Keegan. Înnebunită de spaimă, lumea se întoarse brusc spre el.

— Mă numesc Keegan, zise el, ridicând un braţ. Sunt de la Serviciul de Informaţii al SUA. Vă rog... toată lumea să rămână în această încăpere. Dacă ieşiţi afară, lucrurile se complică şi mai mult. Dacă ticălosul se întoarce înaintea mea,

omorâţi-l. La debarcader e un vas de pescuit. E un om rănit pe el. Are nevoie de ajutor. Şi n-o pierdeţi din ochi pe înălţimea sa, mai zise el, privind-o fix pe Lady Penelope Traynor.

Sări apoi afară, prin geamul spart, pornind pe urmele lui Douăzeci şi şapte.

Pistolul mitralieră răpăi scurt şi câteva gloanţe se înfipseră în noroiul din spatele lui Keegan, în timp ce acesta se aruncă la pământ, ascunzându-se după un copac. O altă rafală muşcă din trunchiul copacului după care stătea ascuns Keegan. Acesta se rostogoli pe pământ, trase şi el la întâmplare câteva rafale, sări în picioare, fugi înapoi în spatele clubului, pândind în întuneric, cu urechile ciulite. Auzea doar bubuitul tunetului şi răpăitul ploii. Se strecură încet spre colţul clădirii, aşteptând ca un fulger să lumineze curtea.

Douăzeci şi şapte se întorcea, dând târcoale copacilor, ca o vulpe încolţită. Aştepta şi el ca natura să lumineze câmpul de luptă.

Săgeata unui fulger străbătu cerul. O formă întunecată sărea de la un copac la altul. Trase altă rafală de pistol la care i se răspunse cu câteva împuşcături. La un moment dat, simţi în spate un zid. Luat prin surprindere, se răsuci, scoţând un strigăt. O altă împuşcătură lovi peretele la vreo trei centimetri deasupra capului său. Se lăsă în jos şi începu să alerge pe o latură a clădirii. Îşi dădu seama că era sala de tenis şi găsi uşa. Era încuiată. Sparse geamul cu cotul, băgă mâna, descuie uşa şi se năpusti înăuntru.

Aflat la vreo cincisprezece metri mai departe, Keegan auzi zgomotul făcut de geamul spart şi se luă după el. Văzu clădirea lungă şi joasă şi uşa cu geamul spart. Fugi până acolo şi se lipi de perete. Se strecură până aproape de uşă, rămânând în continuare cu faţa lipită de perete. Întinse mâna, o băgă prin spărtură şi trase la întâmplare două focuri, la care pistolul automat al lui Douăzeci şi şapte răspunse cu o rafală. Gloanţele se înfipseră în tocul uşii. După direcţia de unde veneau, Keegan îşi dădu seama că Douăzeci şi şapte era undeva în partea cealaltă a sălii. Se lăsă în jos şi se strecură în interior. Urmă o altă rafală. În momentul în care un glonţ îl

lovi în umăr, simţi o durere fierbinte, de parcă l-ar fi ars un fier înroşit în foc. O luă repede de-a buşilea pe pardoseală şi se furişă în întuneric lângă masa arbitrului, stând cu urechile ciulite. Îşi pipăi umărul şi tresări de durere. Glonţul pătrunsese prin muşchiul omoplatului şi ieşise pe partea cealaltă.

Îşi încordă privirea, scrutând întunericul. Cu plasa întinsă de la un perete la altul şi cu colţurile întunecate, unde duşmanul lui se putea ascunde în voie, încăperea mare părea ameninţătoare.

„Unde era?" se întrebă Keegan.

În colţul opus, Douăzeci şi şapte stătea la pândă în întuneric şi aştepta şi el, la fel de hotărât să-l cureţe pe Keegan. Trebuia să-şi înăbuşe furia ca să poată judeca limpede. Ajunsese prea departe, aşteptase prea mulţi ani ca să dea greş acum. Făcea un alt plan. Operaţiunea nu era complet compromisă. În primul rând, trebuia să-l omoare pe cel care-l urmărea. *Ja,* îl va elimina şi apoi se va întoarce la club, unde va omorî milionari yankei până i se va termina muniţia. Apoi va înota prin mlaştină şi se va îndrepta spre continent. Avea încă fonduri la New York. Cu puţin noroc, se mai putea întoarce în Germania. Dar întâi şi-ntâi, unde *era* americanul?

La treizeci de metri mai departe, Keegan îşi evalua posibilităţile. Din cauza tunetelor şi a ploii, nu-şi putea da seama unde se afla duşmanul său.

Se târî încet spre coşul cu mingi, luă o minge de tenis din coş şi o aruncă prin întuneric în partea cealaltă a încăperii. Douăzeci şi şapte se răsuci imediat şi trase în direcţia de unde venise zgomotul. Gloanţele ricoşară în perete. Apoi, pe neaşteptate, pistolul se blocă. Se auzea sunetul inconfundabil al metalului pe metal în timp ce ţeava lovea arcul încărcătorului gol. Furios, Douăzeci şi şapte aruncă pistolul în partea cealaltă a încăperii. În acest moment, Keegan apucă coşul cu mingi şi-l aruncă în nazist. Mingile săriră în jurul agentului german, i se loviră de picioare şi se izbiră de pereţi, dezorientându-l. Îl văzu pe Keegan, care se ridicase din spatele mesei şi se îndrepta furişându-se spre el, dar, tocmai

atunci, călcă pe o minge, apoi pe alta şi picioarele i-o luară razna. În timp ce el căuta să-şi păstreze echilibrul, Keegan sări din întuneric, îşi înfipse un umăr în stomacul lui Douăzeci şi şapte şi amândoi zburară prin fereastră şi căzură în noroiul de afară, însoţiţi de o ploaie de cioburi şi aşchii.

Mânia îi întunecase mintea lui Douăzeci şi şapte. Era înnebunit de neputinţă şi furie. „Mein Gott! se gândi el, să eşueze tot planul nostru pe limba asta prăpădită de pământ?

Niciodată!”

Dacă altceva nu era posibil, cel puţin, avea să-l omoare pe blestematul ăsta de yankeu.

Douăzeci şi şapte se pipăi sub gambă şi trase pumnalul SS din teacă. Se ridică cu greu în genunchi şi, în clipa în care Keegan sări spre el, lovi. Lama intră în obrazul lui Keegan, pe care-l spintecă, pătrunse în orbită şi se opri în osul de sub sprânceană. Keegan simţi o durere cumplită şi aproape că văzu negru înaintea ochilor. Dar era prea aproape, se străduise prea mult. N-o să dea greş, nu putea să dea greş! Durerea lui era nimic în comparaţie cu ceea ce suferise Jenny, cu ceea ce suferiseră toate victimele lui Douăzeci şi şapte. Îl apucă pe neamţ de încheietura mâinii, i-o răsuci, o îndepărtă de el, auzi osul cum trosneşte şi văzu pumnalul zburând. Fără să dea drumul mâinii, îl pocni cu pumnul în faţă, izbindu-l de câteva ori, până când neamţul îi scăpă din mână. La lumina unui fulger, acesta îl văzu pe Keegan, cu faţa schimonosită de ură şi furie, privindu-l cu ochiul bun.

Douăzeci şi şapte se aplecă într-o parte, aruncă un picior înainte şi-l înfipse în stomacul lui Keegan. Acesta icni şi fu aruncat în zidul sălii de tenis, unde căzu în genunchi, în timp ce Douăzeci şi şapte se apropia de el. Cu ochii împăienjeniţi, văzu sclipind în noroi lama pumnalului nazist. Mânerul era doar la vreo trei centimetri de mâna lui. Îl înşfăcă şi-l ridică în sus. În clipa în care Douăzeci şi şapte îl apucă de umăr, americanul ridică braţul şi lovi fără să se uite. Lama străluci o clipă în lumina unui fulger. Simţi că nimerise în plin şi că pumnalul pătrunsese adânc. Căzu din nou în genunchi. *Siebenundzwanzig* ţipă de durere. Se dădu înapoi, clătinându-se şi ţinându-se de gât, se izbi de un copac şi căzu. Keegan trase o batistă din buzunar şi o apăsă pe ochiul care i se

zbătea dureros. Se ridică cu greu în picioare şi-l privi pe *Siebenundzwanzig.*

Durerea îl seca pe Douăzeci şi şapte. Un foc cumplit pornea de la beregată şi i se scurgea prin măruntaie, ajungând până la vârful degetelor de la mâini şi de la picioare. Simţea că amorţeşte. La lumina fulgerelor, îşi văzu pentru prima dată duşmanul în faţă. Încercă să strige, dar coardele vocale nu-l mai ascultau. Nu mai putea să respire şi simţea cum gura i se umplea de sânge. Amorţise pentru totdeauna. Făcu o ultimă încercare de a-şi scuipa ura şi furia, dar gura i se mişcă, fără să iasă nici un sunet. Nici un sunet.

Respirând tot mai greu şi înecându-se cu propriul său sânge, nazistul încercă cu disperare să se ridice, proptindu-se cu spatele de copac. Traheea şi vena jugulară îi fuseseră retezate de pumnalul neiertător. Picioarele moi i se înfundau în noroi. Începu să tremure din tot corpul în timp ce gheara morţii i se puse în gât. Trupul i se încordă, îi înţepeni şi din gâtlej îi ieşi un geamăt jalnic, abia auzit. Apoi căzu pe o parte în noroi.

Keegan îşi privi cu ochi goi adversarul mort. Gura lui Douăzeci şi şapte era căscată. Picături de ploaie îi cădeau în ochii deschişi. Sângele i se prelingea în băltoacele întunecate din jurul capului. Keegan se ridică în picioare, făcând un efort, şi se rezemă de zidul sălii de tenis. Pentru prima oară după prea mulţi ani, respira uşurat.

Se întoarse la club şi intră clătinându-se în sufragerie. Ţinea încă strâns în mână pumnalul. Pe ochi avea o batistă care se îmbibase cu sânge, iar umărul îi sângera.

— Chemaţi doctorul! spuse cineva.

Keegan nu se opri. Îşi croi drum prin mulţimea de oameni năuciţi din sufragerie şi se îndreptă spre masa la care se afla Lady Penelope Traynor. Ea îl privi speriată. El ridică mâna în care ţinea pumnalul. Când braţul coborî, vârful pumnalului se înfipse în masă şi rămase acolo. Pe lama udă strălucea o picătură de sânge. Lady Traynor nu-şi lua ochii de pe arma care avea încrustată pe mâner zvastica şi însemnele SS, simboluri ale puterii ei dispărute.

— Regret, Lady Penelope, zise Keegan aproape scrâşnind din dinţi, nunta nu mai are loc.

# EPILOG

Austria, 7 mai 1945

Ridicând în urma lui un nor de praf, jeep-ul american înainta grăbit pe un drum nepietruit, îndreptându-se spre un castel în ruine, cu zidurile afumate.

Lângă şofer era aşezat un american, îmbrăcat cu o jachetă de piele uzată, având pe umăr însemnele gradului de maior — câteva frunze din aur — şi pe cap o şapcă de ofiţer pe care o împinsese pe ceafă. Asta era singura lui uniformă. Pantalonii erau din catifea reiată, iar cămaşa, din flanel bleumarin. Ochiul drept îi era acoperit cu o fâşie neagră. O cicatrice subţire se întindea sub ochi, de-a curmezişul obrazului.

Pe locul din spate, un bărbat cu barbă şi păr negru şedea cu braţele întinse pe perna maşinii. Purta pantaloni de lucru, un pulover negru cu guler pe gât şi o şapcă din tweed. Pe genunchi ţinea o puşcă.

Pe marginea drumului, zăceau abandonate rămăşiţe ale celui de-al Treilea Reich. Tancuri şi maşini de teren germane, arse, iar în şanţurile care mărgineau drumul îngust zăceau răsturnate una sau două motociclete. Militarii obosiţi, dar zâmbitori, care şedeau pe acostament, îl salutară fără tragere de inimă pe maiorul cu petic pe ochi când jeep-ul trecu pe lângă ei. Radioul era pus pe lungimile de undă ale postului forţelor armate. Un disc-jockey militar trăncănea întruna cu exaltare, de vreo oră. De atâta vorbit, începuse să răguşească.

„S-a terminat, băieţi, s-a terminat! Războiul în Europa s-a terminat. La două şi patruzeci şi unu antemeridian, Germania a capitulat necondiţionat. Băieţi, să ţineţi minte această zi, e *Ziua Eliberării!* Şapte mai 1945 este ziua în care am câştigat războiul”.

Maiorul se aplecă şi închise radioul.

— Auziţi, domnule maior Keegan, zise şoferul, s-a terminat războiul.

— Nu zi hop până nu sari gardul, răspunse Keegan.

Bărbatul cu barbă de pe scaunul din spate privea fix înainte, fără să zică ceva.

Sergentul încetini când ajunse în faţa vechiului castel german, viră într-un arc strâns şi opri maşina în dreptul unui şir lung de trepte de marmură late care duceau spre uşa de la intrare. Keegan şi tovarăşul său săriră din maşină şi porniră pe scări în sus. Un drapel american fâlfâia deasupra uşii.

Construcţia gotică păstra urmele luptelor care se dăduseră la sud de München. Geamurile care se spărseseră fuseseră acoperite cu pânză de cort ruptă. O aripă a castelului fusese bombardată şi din ea rămăsese doar o ruină. Acoperişul clădirii principale arsese, iar faţada vechiului castel era înnegrită de fum.

Un caporal din poliţia militară se uită bănuitor la simulacrul de uniformă al lui Keegan şi la frunzele de pe umerii lui înainte de a se hotărî să salute.

— Caporale, sunt maior Keegan. Acesta este aghiotantul meu. Cred că mă aşteptai.

La auzul numelui, caporalul luă poziţia de drepţi.

— Da, domnule. Poftiţi pe aici, domnule.

Îi conduse pe cei doi bărbaţi în interiorul sumbru al palatului. Tavanul se arcuia deasupra unui hol imens, placat cu marmură. Scara mare se termina brusc înainte de etajul întâi, în faţa unei găuri mari care se căsca în perete.

— Locul ăsta e o ruină, zise Keegan.

— A fost postul de comandă al unui general neamţ, zise caporalul. O escadrilă de avioane P-51 le-a venit de hac, ra... mă scuzaţi, domnule. Le-a tras o bătaie soră cu moartea.

— Poţi să spui *rahat* în faţa mea, zise Keegan. Sunt major.

— Da, domnule.

— Ce s-a întâmplat cu generalul?

— Am auzit că l-au împuşcat. Pe bătrân l-am găsit ascuns în pivniţa de vinuri. Părea o stafie.

Merseră până la capătul holului. Caporalul arătă cu capul spre o uşă.

— Aici e, domnule.

— Mulţumesc. Felicitări, caporale.

— Pentru ce, domnule?

— Pentru că am câştigat războiul, puştiule, zise el, intrând

într-o încăpere care fusese pe vremuri bibliotecă.

Unul din pereţi fusese dărâmat de o explozie. Prin cameră erau împrăştiate cărţi rupte. Alţi doi pereţi erau acoperiţi de rafturi înalte. Al patrulea perete era format dintr-o fereastră uriaşă, cu vitralii, care nu se ştia prin ce minune scăpaseră întregi. O scară mobilă permitea accesul la rafturile de sus.

Într-un colţ al camerei, lipit de perete, era un pat de campanie pe care era aruncată neglijent o pătură militară cu pete oliv şi maro. În încăpere mai era un singur obiect — un birou mare de stejar, sculptat de mână. Scăpase şi el nevătămat, ca şi vitraliile. Pe birou era un teanc de cărţi.

Bătrânul şedea la birou, aplecat deasupra unei cărţi şi scotea note într-un carnet militar de însemnări. Părul lui ciufulit era subţire şi alb. Era pământiu la faţă, iar ochii, înfundaţi în orbite adânci. Se vedea că nu se mai bărbierise de mult. Pe umeri avea aruncat un şal lucrat de mână.

Îşi ridică privirea şi se uită cu ochi stinşi la Keegan şi însoţitorul lui, care străbăteau camera împiedicându-se de resturile de cărţi şi se opriră în faţa biroului. Omul cu barbă stătea mai în spate.

— Profesor Wilhelm Vierhaus?

— *Ja,* răspunse bătrânul.

— Eşti arestat, profesore.

— Sunt arestat de o săptămână, domnule maior.

— Nu, ai fost doar reţinut. Începând de azi ai fi fost probabil liber să pleci, deoarece oficial eşti civil şi războiul s-a terminat. Dar eu am un mandat de arestare pe numele dumitale. Eşti acuzat de crimă de gradul unu.

— Mă scuzi, n-am auzit bine.

— Eşti acuzat de comiterea unei crime, profesore. Eşti civil şi eşti acuzat că ai omorât un civil.

— Pe cine?

— Pe Jenny Gould.

— Jenny? întrebă bătrânul, încercând să-şi amintească.

— Fratele ei era Avrum Wolffson.

Vierhaus ridică privirea şocat în timp ce ochii i se îngustară.

— Crinul Negru?

— Exact. Ai trimis-o pe sora lui la Dachau, iar ea a fost

ucisă acolo.

— Şi dumneata mă acuzi pe mine pentru *asta?* întrebă el aproape mârâind.

— Exact. Nu numai că te acuz, Vierhaus, dar voi avea grijă să fii judecat şi spânzurat.

— N-am omorât pe nimeni.

— Ai trimis-o la Dachau să moară.

— Ai martori, domnule?

— În primul rând, fratele ei. Poate că e momentul să faceţi cunoştinţă. Timp de doisprezece ani, ai încercat să-l omori. Av!

Bărbatul cu barbă făcu un pas, aşezându-se în dreptul luminii care intra pe fereastră.

— Profesore, acesta e Avrum Wolffson.

Vierhaus reacţionă cu un amestec de surpriză, ură, curiozitate şi teamă.

— Jenny Gould a fost sora lui. Ea a fost arestată pentru a fi silită să-l trădeze şi, în cele din urmă, a fost ucisă.

Vierhaus se întoarse spre Keegan.

— Cine *eşti* dumneata? zise el, uimit şi speriat în acelaşi timp. Te cunosc?

— Ne-am întâlnit o dată la baia de aburi de la Grand Hotel.

— Baia de aburi?

Vierhaus studie faţa lui Keegan.

— N-aveam atunci bandajul ăsta.

Vierhaus nu-l recunoscu însă pe Keegan. Acesta scoase un pachet de ţigări şi îi oferi una lui Vierhaus.

— Poate că o ţigară o să te ajute să te destinzi şi să-ţi aduci aminte.

Keegan scoase bricheta de aur cu cap de lup pe ea, o apropie de Vierhaus, apoi o deschise şi o aprinse. Vierhaus se uită uimit când la brichetă, când la Keegan.

— Asta-i lampa mea fermecată, Willie. Am purtat-o prin tot acest război murdar. De fiecare dată când lucrurile merg prost, o frec, ca să am noroc.

Keegan frecă bricheta cu degetul mare pe o latură şi zâmbi. Vierhaus nu spunea nimic. Continua să se uite la bricheta pe care Keegan o ţinea în sus.

— Frumoasă, nu? Lady Penelope a spus că dumneata i-ai

dat-o actorului şi asta l-a pierdut. Aşa l-am prins. De la el o am, Willie. De la *Siebenundzwanzig,* din noaptea când l-am prins şi l-am omorât. Ştii cine mi-a vândut pontul, Willie? Avrum Wolffson.

Vierhaus îşi plimba ochii de la Wolffson la Keegan şi de la ei la brichetă.

— Gândeşte-te! Voi, germanii, preţuiţi ironia şi uite ce ironie. Ai trimis-o pe Jenny Gould la Dachau din cauza organizaţiei Crinul Negru, iar acesta a contribuit la căderea lui Douăzeci şi şapte, iar acum, a dumitale.

— Cine eşti? croncăni Vierhaus.

— Sunt omul căruia i-ai asasinat logodnica. Sunt omul pe care l-ai alungat din Germania. Şi am fugit cu coada între picioare. Sunt omul care l-a scos din funcţiune pe *Siebenundzwanzig.*

Pe neaşteptate, amintirea schimbă expresia feţei nazistului.

— Keegan! şopti el. Irlandezul!

— Foarte bine, Willie! zise Keegan cu un glas dur. Ai trecut examenul. Am alergat după Douăzeci şi şapte aproape un an de zile şi aştept de mai mult de şase ani ziua asta. Ai vreo îndoială că n-o să te urmăresc până în groapă? Dacă crezi că, îmbrăcându-te civil, scapi, te înşeli. Eşti la fel de vinovat ca Himmler şi Göring şi restul acoliţilor lor. De asta trebuia să pun mâna pe tine.

Derutat, profesorul îşi freca obrazul cu dosul palmei.

— Cum m-ai găsit?

— Ne-a ajutat un vechi prieten de-al dumitale de la Dachau, Danzler. Am fost acolo când i-au eliberat pe deţinuţi. Avrum l-a convins pe Danzler să ne dezvăluie unde eşti.

Ochii lui Vierhaus ieşiră din orbite în momentul în care Wolffson se apropie. Ridică privirea spre omul pe care Hitler îl urâse cu o furie dementă. Wolffson îl privi fără expresie.

În clipa în care înţelese, se văzu, după felul cum i se lăsară umerii, că Vierhaus era copleşit. Fuseseră comise atâtea crime. Avuseseră loc atâtea execuţii. Dar acum venise momentul să plătească.

— Despre ce e vorba, Keegan? Vreţi să mă pedepsiţi?

— Nu, Vierhaus, nu despre asta e vorba. E vorba de ceva

ce mă priveşte pe mine. În felul ăsta, pot să las în urmă ultimii doisprezece ani şi să mă duc acasă la soţia mea, Vanessa, şi la fetiţa mea, Temple, şi să mă bucur de viaţă. Apoi e vorba şi de mici monştri de genul tău. Sunt atât de mulţi cei mai importanţi decât tine, încât nu te-ar fi dibuit niciodată. Tu ai fi scăpat. Dar eu ştiu cine eşti, Vierhaus. Ştiu cum îi sugerai lui Hitler toate atrocităţile. Pe actor l-am ucis, fiind în legitimă apărare. Dar tu eşti frişca de pe tort, Willie.

— Deci, ştii chiar şi cine a fost?

— Am aflat cu ajutorul unor prieteni de la serviciul militar de informaţii şi din nişte ziare mai vechi. Ştiu, am ajuns să-l cunosc pe acest individ ca pe mine însumi. Când voia să dispară, îi făcea pe toţi să creadă că a murit. Ăsta era unul dintre trucurile pe care le folosea. Deci... la început, am cercetat documentele care fuseseră capturate de la Berlin şi am aflat când a fost recrutat. După aceea, totul a fost floare la ureche. Am răsfoit ziarele, am citit ferparele, sperând că o să iasă ceva. Şi, dintr-odată, m-a frapat o ştire tipărită cu litere de-o şchioapă: „Actor mort pe munte într-un accident auto. Omul fără faţă. Cel mai bun actor al Germaniei. Omul care cunoştea dialectele şi vorbea şase limbi”. Asta e, zise Keegan, întinzând mâinile cu palmele în sus.

— Deci, despre asta e vorba, zise Vierhaus, dând din cap neîncrezător. Ea a fost doar o femeie din şase milioane. O clipă în eternitate.

— Vrei să mă scuzi o clipă, Av? zise Keegan, întorcându-se spre Wolffson.

Bărbatul înalt, fost luptător în rezistenţa antinazistă, ieşi din cameră.

— Acesta e un mandat oficial, zise Keegan, punând pe masă o foaie de hârtie împăturită. Eşti civil, Vierhaus. Nu eşti acuzat de genocid sau de vreo crimă importantă împotriva umanităţii. Eşti acuzat oficial de o singură crimă şi eu voi avea grijă să fii condamnat şi voi fi de faţă când vei fi spânzurat. Sigur, nu-mi dau seama dacă poţi să înţelegi... Sper însă. Aţi omorât atâţia oameni, încât nu mai puteţi să înţelegeţi ce înseamnă o singură viaţă. Poate că înţelegi când e vorba de viaţa ta.

Vierhaus nu răspunse. Îşi privea mâinile cu unghii

murdare.

— Pe de altă parte, vreau să mă duc acasă, zise Keegan, scoţând din buzunar un pistol german P-38.

La vederea pistolului, ochii lui Vierhaus se îngustară. Frica începu să apară pe faţa lui lividă şi în ochii lui înfundaţi în orbite.

— Nu vreau să-mi pierd timpul aşteptând să te judece, zise el. M-am săturat.

— Nu crezi în iertarea duşmanilor tăi, Irlandezule? întrebă Vierhaus nervos.

— Cred într-un proverb irlandez vechi, Willie. „Iartă-ţi duşmanul, dar după ce eşti chit".

Scoase încărcătorul din pistol şi îl puse în buzunar. Scoase afară şi cartuşul de pe ţeavă, care căzu cu zgomot pe birou şi se rostogoli, oprindu-se într-o carte. Keegan puse arma pe birou.

— *Auf Wiedersehen, Willie,* spuse Keegan, ieşind afară din cameră.

Vierhaus se uită lung după el. Apoi se uită în cameră de jur împrejur, la patul său de campanie din colţ şi, în cele din urmă, la pistolul de pe birou.

Keegan şi Wolffson traversară holul de marmură.

— Crezi că o să ţină, Irlandezule? întrebă Wolffson.

— Acuzaţia de crimă?

— *Ja.*

— Mă îndoiesc.

— Crezi că o să scape?

— Nu, nu cred că o să scape, Av.

— Atunci?

Când Wolffson întrebă, se auzi o împuşcătură ce răsună în hol.

— Dumnezeule! strigă caporalul, alergând prin hol.

Keegan coborî şirul lung de trepte, urmat de Wolffson. Se urcară în jeep.

— E în regulă, zise Keegan. Acum s-a terminat.

Se aplecă, deschise radioul, apoi spuse şoferului:

— Du-l pe băiatul ăsta înapoi la München, răspund eu.

La radio, acelaşi disc-jockey trăncănea vesel:

— Ne ducem acasă, băieţi. *Acasă* ne ducem! Ascultaţi

acum o melodie celebră, scrisă de un om pe care am fi vrut să-l avem alături de noi când sărbătorim ziua de azi. Nemuritorul Glenn Miller şi cântecul care a devenit un fel de imn pentru noi, cei aflaţi de această parte a oceanului.

Keegan se rezemă de spătarul scaunului maşinii. Începu şi el să cânte odată cu grupul Modernaire.

*Să nu stai sub măr, pe coline*
*Cu altcineva în afară de mine,*
*În afară de mine.*
*Doar cu mine, cu mine, cu mine.*
*Să nu stai sub măr, pe coline*
*Cu altcineva în afară de mine*
*Până vin din război acasă, la tine...*

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia

Un actor, mare admirator al lui Hitler, devine spionul 27, cu misiunea de a împiedica intrarea Statelor Unite în război. În acțiunile lui, 27 nu se dă înapoi de la nimic pentru a-și atinge scopul. Un singur om, Francis Keegan, din Statele Unite știe de existența și misiunea acestuia. Înfruntarea dintre cei doi ia aspectul disperat al jocului dintre pisică și șoarece. Care din cei doi este însă, în cele din urmă, șoarecele...?

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-103-730-1

www.rao.ro
www.raobooks.com

Săptămâna Financiară